

Giới thiệu Thần Bí Thương Nhân

Phân loại: Hệ thống lưu, Dị giới cửa hàng lưu.

Công pháp thiếu thốn, bản đại hiệp liên tục sáng tạo!

Bất thành linh bị một.. cục vàng rơi vào đầu bất tỉnh, lúc mở mắt thì Phạm Hiến đã phát hiện mình đang ở tu chân giới! Liệt kê tài sản: Một căn nhà, một con mèo và một cái hệ thống.

“Người nói sao? Người vừa mới sáng tạo ra đan phương mới, cần vật liệu để thí nghiệm nhưng không có? Mau đến, mau đến, bản chương quỹ bom vốn cho người, chia ta 20% lợi nhuận là được!”

“Cái gì? Vốn là thiên tài Trúc Cơ, người lại đột nhiên rơi xuống Luyện Khí Tam Trọng, mắc phải cái bình cảnh mãi không thể đột phá? Người lại còn có hôn ước với thiếu nữ thiên tài? Mau đến, mau đến, bản chương quỹ giúp người lấy lại huy hoàng, chỉ cần người bán chiếc nhẫn trên tay cho ta là được!”

“Cái gì? Người trời sinh không có linh căn, không thể tu luyện? Thiếu niên a, biết cái gì gọi là Vô Đạo không? Phân cho ta một chút vận khí, bản chương quỹ dạy người lấy Vô nhập Đạo!”

“Hừ, mục tiêu của bản chương quỹ chỉ có một. Đó chính là trở thành chư thiên đệ nhất thương nhân, vạn giới đệ nhất phú hào.”

“Không có gì là ta mua không được, cũng không có thứ gì là ta không bán được. Các lộ anh tài, mau đến chỗ bản chương quỹ ký hợp đồng!”

~~~~

2 chương/ ngày, thời gian đăng chương dao động từ 5h30 đến 8h.

Đạo hữu nào vào đọc xin để lại bình luận, chê khen gì cũng được. Xin đừng lảng lảng đóng tab a! (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tiệm nhỏ trong hẻm vắng

Khởi Huyền Giới, Bắc Minh Vực.

Ở tận nơi xa xôi hẻo lánh phía cực Bắc, có một đế quốc gọi là Vân Thanh Quốc, kinh đô mang tên Thiên Vân Thành.

Cả tòa Thiên Vân Thành được bày xuống trận pháp cấm phi hành, diện tích bao trùm đến mấy ngàn dặm. Bên trong thành đường xá rộng rãi, hai bên đường đủ thứ kiến trúc, đình đài lầu các cao chót vót, son son thiếp vàng. Trong thành rất khó để gặp phạm nhân, chỉ thấy tu sĩ đi đầy đất, người bộ hành, kẻ cưỡi dị thú, tìm nhau giao dịch, luận đạo, vẽ ra một khung cảnh hài hòa.

Binh sĩ Vân Thanh Quốc có mặt ở khắp nơi, người người mang giáp vàng, thương sắc, khí huyết tràn đầy, linh lực bức người, chia thành từng nhóm canh giữ tường thành, tuần tra đường phố, bảo vệ trị an cho kinh đô, tuyệt nhiên không có kẻ nào dám làm xằng làm bậy.

Ngoài Thiên Vân Thành, phía Tây và Bắc được bao bọc bởi Thiên Vân Sơn. Núi này hùng vĩ cực kỳ, thế như phục long, nhiều đỉnh chập trùng, cao vượt chân mây, tạo thành một tấm chắn thiên nhiên cho kinh đô. Nghe đồn rằng, trên vạn trượng nơi đỉnh Huyền Vân chính là chỗ Cung Phụng Điện của đế quốc đóng giữ.

Dưới chân Thiên Vân Sơn có nhiều phường thị tự do lâu đời, xuất hiện trước cả khi Vân Thanh Quốc được thành lập. Những phường thị này nằm dựa vào sát sườn núi, tồn tại theo hình bậc thang, ngăn cách với kinh đô bởi Thiên Vân Sơn.

Nằm ở khoảng trung tầng có một phường thị tên Liên Nguyệt, có người nói rằng đó cũng là tên của một đại tu sĩ đã độ kiếp Nguyên Anh ở chỗ này. Trị an của mấy chỗ như thế này thì không được tốt lành gì, Vân Thanh Quốc cũng không muốn quản bọn tu sĩ nơi đây, rất phiền phức.

Trong Liên Nguyệt Phường Thị, các thương điểm, cửa hàng san sát, nối tiếp nhau, hẻm nhỏ rậm rạp, chằng chịt. Dọc theo chính lộ, đi qua phân điểm của Thần Binh Các, từ phía tả phòng đấu giá của Vạn Bảo Lâu lại đi thêm chừng mười lăm dặm, vượt qua sáu ngã tư, năm đường to, bốn phố nhỏ là có thể thấy một cái hẻm sâu. Đi thẳng vào hẻm đến tận đường cụt, nhìn về bên phải chính là một cửa tiệm đơn sơ.

Diện tích chừng hai mươi thước vuông, một trệt một lầu, chính là một tiệm nhỏ điển hình trong phường thị, nhưng treo biển lại rất kêu: Vạn Năng Thương Hội.

Mặt tiền không có sư tử đá, cũng không treo câu đối, hai cửa mở rộng nhưng không có lấy một người khách.

Bên trong tiệm cũng hết sức đơn sơ, một cái bàn tròn tám cái ghế, một quầy tiếp khách nằm hướng ra cửa, đằng sau là cầu thang nhỏ dẫn lên tầng.

Trên quầy có một con mèo trắng đang nằm.

Con mèo này béo cực kì, mặt tròn thân tròn không thấy được cổ, cái đuôi ngắn ngủn, trông như hai quả bóng một lớn một nhỏ ghép lại với nhau. Nó có một bộ lông thuần trắng, trước cổ đeo một chiếc lục lạc vàng, đôi tai cụp xuống, hai mắt híp lại, cuộn mình lại mà ngủ một cách sung sướng.

Sau quầy, một gã thanh niên đang ngả lưng vào chiếc ghế bành, vờn tay trái ra vuốt ve con mèo. Hắn có diện mạo thuộc vào hàng thượng giai nhưng thân sắc trông có vẻ chán chường, thân hình gầy gò, da trắng như thiếu máu, mái tóc dài để xõa tùy ý, khoác một bộ trường bào rộng rãi màu lục, chỉ thiếu mỗi cái mũ.

Hắn gọi Phạm Hiên, giới tính nam, song thân mất sớm, năm nay hai mươi hai tuổi, vốn là một người Trái Đất vừa thoát kiếp sinh viên, đang trong giai đoạn mơ hồ, mâu thuẫn với cuộc đời. Trong ngày tế bái tổ tiên, hắn bất ngờ bị một cục vàng rơi vỡ đầu, lúc tỉnh lại phát hiện bản thân đã xuất hiện ở một thế giới xa lạ, đột nhiên có được một miếng bất động sản, một con vật nuôi, trong đầu còn nhiều thêm một cái hệ thống gọi là “Thần Bí Thương Nhân”.

Hắn vốn không lưu luyến gì nhiều với Trái Đất, nên vừa đến được ba ngày cũng đã thích ứng với bầu không khí nơi Khai Huyền Giới. Bầu không khí theo chuẩn nghĩa đen luôn, bởi vì ngoài con mèo không biết chui từ đâu ra, hắn vẫn chưa tiếp xúc với bất kỳ sinh vật sống nào khác ở thế giới này.

Con mèo của hắn cũng không tầm thường, nó biết nói chuyện.

“Chiêu Tài.” – Phạm Hiên nhỏ giọng gọi.

Hai cái tai trắng muốt dựng lên. – “Là Vô Dịch, không phải Chiêu Tài.” – Hai mắt vẫn nhắm nghiền, con mèo thè mồm mở miệng đáp lại, giọng nói tựa như một thiếu niên ngái ngủ, mang theo một phần biếng nhác.

“Oái, người làm gì...” – Phạm Hiên không nói một tiếng liền bế nó lên giữa không trung, khiến cái bụng béo của con mèo lộ ra, bộ lông trước bụng hiện nguyên một chữ Phúc to tướng, lấp lánh kim quang.

“Tạo hình như thế này, người còn chối đi đâu được.” – Hắn đặt nó trở lại quầy, tên này quá nặng rồi, ôm một tí đã mỏi như hai tay.

Bị phá bình, con mèo bức dọc mở mắt ngồi dậy. – “Ta là Vô Dịch Chiêu Tài Miêu, không giống lũ mèo chiêu tài bình thường kia!” – Giọng nó có vẻ cáu kỉnh.

“Vô Dịch là người tự thêm đi?” – Phạm Hiên khinh bỉ.

“Hừ, không đối co với người.” – Vô Dịch (con mèo) kiêu ngạo xoay lưng lại với hắn.

“Bị ta nói trúng nên thẹn quá thành giận?” – Hắn tiếp tục khiêu khích.

Vô Dịch không để ý đến câu này. – “Người cứ dở hơi như thế này, không định làm nhiệm vụ phải không?” – Giọng nó có vẻ mỉa mai.

“Ặc!” – Phạm Hiên tắt tiếng.

Hắn ngả người ra ghế, hai tròng mắt đột nhiên mất đi tiêu cự. Hóa ra là hắn đang quan sát bảng hệ thống trong đầu.

Ký chủ: Phạm Hiên (Nam, 22 tuổi)

Mục tiêu: Trở thành chư thiên đệ nhất thương nhân, vạn giới đệ nhất phú hào.

Đăng cấp: Thần Bí Thương Nhân Học Đồ

Tu vi: Không (Kiến hôi trong đám kiến hôi, bất kì thứ gì cũng có thể làm người chết)

Linh căn: Tứ Hành Khuyết Thổ Tạp Linh Căn (Mặc dù không phải Ngũ Hành Tạp Linh Căn như một số kẻ may mắn nào đó, nhưng tư chất của người vẫn là cận bả)

Thể chất: Phàm Thể (Chính là thể chất của phàm nhân, bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa)

Huyết mạch đặc biệt: Không có (Không có chính là không có)

Công pháp: Không (Đến dị giới ba ngày vẫn chưa có công pháp tu luyện, người đang làm mất mặt giới xuyên việt giả)

Đạo cụ: Không (Một nghèo hai trắng, chắc chắn)

Lợi nhuận tổng hợp: Không (Đã ba ngày vẫn chưa chịu mở cửa làm ăn, người quả nhiên lười chày thầy)

Nhiệm vụ đang có: 1

Khách hàng đầu tiên (Tân Thủ)

Yêu cầu: Có một vị khách vào ghé thăm Vạn Năng Thương Hội.

Nhắc nhở: Người cần làm vui lòng một kẻ có thể mời chào khách hàng.

Phần thưởng: Vạn Năng Thương Hội chính thức được mở cửa.

(Một nhiệm vụ hoàn toàn không có độ khó, thế mà bị người kéo dài đến ba ngày. Nói cho ta nghe, người đến cùng tồn tại trên đời vì cái gì?)

...

“Người có xem thêm một ngàn lần thì cũng chẳng khác gì đâu!” – Vô Dịch khinh bỉ liếc hắt.

Phạm Hiền thu lại tinh thần, nhìn thoáng qua Vô Dịch, vẻ mặt có chút lúng túng.

“Ấy ta nói Chiêu... à không Vô Dịch! Vô Dịch đại ca! Vô Dịch đại gia! Tiểu nhân dù gì cũng hầu hạ ngài lâu như vậy, ngài cũng vui lòng rồi đi?” – Thái độ của hắn đột ngột trở nên khúm núm, hạ tiện cực kì.

Vô Dịch lại bày ra bộ dạng không quan tâm – “Có sao? Nhưng mà ta hiện tại đang rất buồn phiền nha! Người lại đợi qua mười ngày, nửa tháng, có khi tâm trạng ta sẽ tốt hơn không chừng.” – Nó vừa nói vừa đưa chỉ trước lên vuốt rìa, hai mắt khép hờ, không thèm đếm xỉa đến đến Phạm Hiền.

“Đừng tuyệt tình như vậy chứ?” – Hắn tròn to hai mắt, cổ làm ra vẻ mặt “rưng rưng nước mắt”, giọng ngọt đến buồn nôn.

Có điều cũng chẳng được tác dụng gì. – “Người, ta mới biết ba ngày, lấy đâu ra tình mà tuyệt.” – Con mèo béo này quả nhiên không dễ bị đả động.

Phạm Hiền cũng không giả bộ nổi nữa, chính hắn cũng thấy xấu hổ. – “Chuyện đơn giản như vậy cũng từ ba chổi bốn, người có tình người hay không vậy hả? Nếu ta không được tốt thì người cũng chẳng khá đi nơi nào.” – Hắn cúi gắt, chỉ thẳng tay về phía Vô Dịch mà thét.

Đáng tiếc, tên kia chả hề hấn gì. – “Thứ nhất, ta là mèo nên không có tình người. Thứ hai, người có chết ta cũng chẳng buồn a, người cứ yên tâm.” – Nói xong, nó còn thè lưỡi trêu tức hắn.

Phạm Hiền im lặng.

Hắn cũng hiểu là cái nhiệm vụ tân thủ này rất dễ hoàn thành. Với trí thông minh trên trung bình, vừa đọc nhắc nhở là hắn biết mình cần phải làm gì.

Làm vui lòng một kẻ có thể mời chào khách hàng? Há chẳng phải là Vô Dịch ư, bản thân nó chính là một con mèo chiêu tài, nhìn qua liền thấy được vẻ thần dị lạ thường. Dù cho cửa tiệm của hắn hiện đang ở trong hang cùng ngõ hẻm, nhưng hắn tin rằng nếu Vô Dịch chịu ra tay thì khách đến dễ như chơi.

Ban đầu hắn cũng vắt óc để tìm cách làm vui lòng con mèo kiêu ngạo này, nhưng do điều kiện hiện tại quá túng thiếu (có mỗi cái tiệm), cũng như trước khi xuyên qua hắn cũng chưa từng nuôi mèo, nên suốt ba ngày hắn chỉ biết vuốt lưng cho nó, đó là một phương pháp cung nệm vật nuôi duy nhất mà hắn vô tình biết được lúc lên mạng.

Thế là hắn không ngủ không nghỉ mà gãi lưng Vô Dịch suốt ba ngày. Có lẽ do được hệ thống cải tạo hay sao mà hắn không hề cảm thấy đói hay mệt dù chưa ăn hay ngủ trong quãng thời gian dài như vậy.

Vô Dịch cũng không biết mệt, nhưng mà nó cảm thấy phiền a. Mẹ kiếp, thỉnh thoảng gãi ngứa một tí cũng thôi, đằng này không biết tên kia phát con điên gì mà cào lưng nó suốt ba ngày.

Theo ý nghĩ của nó, dù cho Phạm Hiền không hề làm gì thì nó cũng sẽ giúp hắn, đó là sứ mệnh của nó. Nhưng ai biết tên kia đầu óc có vấn đề, lại còn có lúc buông lời châm chọc nó.

Tự cho là thông minh? Được lắm, đợi tâm tình của bản miêu tốt hơn đi. Vô Dịch chính là nghĩ như vậy.

Qua đó mới thấy, cái gì cứ quá cũng không tốt, phải biết chừng mực vừa đủ thì mới lấn lộn ở đời được. Có lẽ sau việc này, Phạm Hiền sẽ rút ra được bài học xương máu để có thể tồn tại được ở tu chân giới khác nghiệt.

“A, ở đây cũng có người mở cửa hàng? Vạn Năng Thương Hội? Không lẽ chính là...” – Một giọng nữ chột vang lên từ ngoài cửa tiệm, có vẻ kinh hi cực kì.

Khá lắm, bài học xương máu còn chưa kịp rút đã bị diệt từ trong trứng nước, chủ nhân của giọng nói ấy bước vào trong tiệm.

Nàng vừa vào trong đã thét lên câu thứ hai. – “Á! Tiểu miêu đáng yêu quá!” – Rõ ràng, Phạm Hiền bị nàng vô ý thức không nhìn.

Phạm Hiền cũng không bận tâm việc đó.

“Nếu ta bán Chiêu Tài đi, liệu có tính là vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, được cho thêm thưởng hay không?”

Đây chính là suy nghĩ của hắn lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Công chúa Ngũ Yên

Triệu thị hoàng tộc cai trị Vân Thanh Quốc đã ngót nghét hai nghìn năm.

Đương kim hoàng đế hiện nay là Ngọc Vân Hoàng, nguyên danh Triệu Lam, là bậc kiệt xuất nhất đẳng trong lứa con cháu đời thứ tư của Triệu thị, năm mười sáu tuổi đã đột phá Trúc Cơ.

Năm tháng trôi qua, tu vi của Triệu Lam đã trở nên thâm bất khả trắc, không những thế, mưu lược tài trí của hắn còn được xếp vào hàng thiên tài, tại vị đã được tám trăm năm. Vân Thanh Quốc dưới thủ đoạn của hắn ngày càng phát triển, tiền đồ xán lạn, rất có khả năng vươn ra khỏi chốn hang cùng ngõ hẻm nơi Bắc Minh Vực này.

Trị quốc giỏi là thế, nhưng Triệu Lam lại khá thất bại trong việc duy trì và phát triển dòng dõi. Có vẻ như hắn tập trung quá nhiều tinh lực vào việc nước nên ít gần gũi sắc, hậu cung giải lệt ba ngàn mà đến nay cũng chỉ mới có năm người con.

Bốn vị hoàng tử và một vị công chúa.

So với phụ hoàng, bốn gã hoàng tử có vẻ kém cỏi hơn hẳn, có thể gọi là hổ phụ sinh khuyển tử. Tư chất tu chân của họ cũng có thể gọi là thiên tài, nhưng không bằng được so với Triệu Lam, ở phương diện mưu lược trị quốc lại càng thua kém, chưa thể hiện được gì nhiều.

Ngược lại, vị công chúa duy nhất lại bộc lộ tiềm năng hơn hẳn các vị huynh trưởng.

Xuất Vân Công Chúa Triệu Ngũ Yên là công chúa út của hoàng tộc Vân Thanh, niên kỷ chưa đến mười lăm, tu vi đã là Trúc Cơ.

Triệu Ngũ Yên vốn tư chất kém cỏi, lúc sáu tuổi đã bị kiểm trắc là không có linh căn, Triệu Lam cũng không thất vọng chuyện đó, vẫn yêu thương nàng hết mực. Nào ngờ đâu đến năm mười một tuổi lại đột ngột kích hoạt linh căn ẩn tàng: Đơn thuộc tính Băng Linh Căn, ngay lập tức trở thành thiên chi kiều nữ, một đường tu hành tiến bộ thần tốc, không hề gặp chướng ngại.

Từ lúc hiển lộ tư chất hơn người đến giờ, nàng đã ở trên đỉnh Huyền Vân tu luyện được ba năm, chưa hề xuống núi nửa bước.

Mặc dù là thiên tài tu luyện, nhưng suy cho cùng thì Triệu Ngũ Yên vẫn chỉ là một thiếu nữ còn thơ dại. Ngày nào cũng phải đối mặt mấy vị cung phụng, nghe giảng đạo đến đầu vầng mắt hoa, nàng thực sự bí bách vô cùng.

Không thể chịu nổi nữa, Triệu Ngũ Yên quyết định nổi dậy. Nàng thu thập hành trang, mang theo một khoản linh thạch không nhỏ được tích trữ mấy năm nay, lại thêm mấy món bảo vật hiếm có, pháp bảo phòng thân, nguy trang thật kỹ càng một phen để lần vô bọn nô bộc hay đưa vật tư rồi lên lên xuống núi.

Đáng tiếc, kế hoạch “vượt ngục” mà nàng cho là thiên y vô phùng lại rõ mòn một trước mắt mấy tên cung phụng, có điều họ cũng chẳng vạch trần nàng làm gì, xem như thuận tiện cho nàng đi ra lịch lãm, tăng trưởng kiến thức. Tất nhiên, việc an bày người ẩn núp để theo bảo vệ cũng đã được sắp xếp đầu vào đấy.

Triệu Ngũ Yên vẫn hồn nhiên không biết, vừa ra khỏi đỉnh Huyền Vân đã tung tăng chạy xuống Thiên Vân Sơn. Nàng đã học được thuật Ngự Kiếm Phi Hành nhưng cũng không ngu ngốc tới nổi ngự kiếm mà đi, rất dễ bại lộ. Thế là nàng quyết định dùng phương pháp nguyên thủy nhất: Đi bộ.

Bằng vào tu vi Trúc Cơ, tốc độ đi bộ của nàng cũng không khác gì khoái mã, nên chẳng mấy chốc đã đi đến gần chân núi Thiên Vân Sơn, bước vào các phường thị tu chân.

Đối với thiếu nữ ngây thơ chưa biết sự đời, kiến thức hạn hẹp như Triệu Ngũ Yên, chỗ này quá ư là mới mẻ đối với nàng. Cậy vào vốn tài sản phong phú của mình, nàng cứ gặp thứ gì mới lạ thì mua, gặp món ngon thì ăn, gặp việc lạ thì chơi, tiêu xài phung phí, hoàn toàn chẳng thu nhặt được thứ gì có ích, chỉ là kiến thức cũng tăng trưởng chút ít, xem như một loại thu hoạch.

Vui chơi hai ngày, các sự vật ban đầu vốn mới lạ nay đã trở nên quen thuộc với nàng, hào hứng cũng vui đi đôi chút, túi tiền cũng thâm hụt rất nhiều, đang suy tính có nên bắt chước một số tân tu đến nơi hoang dã để săn bắt yêu thú, truy tìm linh dược hay không.

Có điều ngay sau đó nàng đã bị một chuyện khác hấp dẫn. Theo lời mấy tên tu sĩ mà nàng nghe ngóng được trong Tự Linh Lâu, ở trong một vài ngõ hẻm vắng vẻ có thể ẩn tàng một vài thế lực bí ẩn không muốn người biết. Bọn họ có thể làm mấy loại nghiệp vụ không thể lộ ra ngoài sáng như sát thủ, hoặc thậm chí bán ra những loại bảo vật hiếm có, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Những thế lực này ẩn nấp rất kỹ, muốn gặp được chỉ có thể trông cậy vào cơ duyên (hoặc có người quen biết).

Triệu Ngũ Yên vừa nghe liền cảm thấy hứng thú cực kì. So với việc đánh đánh giết giết cùng bọn yêu thú, nàng càng thích loại trò chơi giống như săn tìm kho báu này hơn. Thân là thiếu nữ thiên tài, được số trời chiếu cố, nàng không tin là không tìm được mấy thế lực bí ẩn này.

Nhưng mà bảy ngày trôi qua, nàng đi khắp các hẻm cùng ngõ hẹp mà chẳng thấy “kho báu” nào. Thậm chí có lần còn bị một đám bại hoại chặn cướp hòng giờ trò đồi bại, may mà bọn chúng chỉ là mấy gã tán tu Luyện Khí Kỳ, nếu không thì số phận của nàng phải bi thảm rồi (này là do nàng nghĩ thôi).

Nàng còn rất ngây thơ và hiền lành, chỉ đánh cho trọng thương chứ không hề nghĩ đến việc giết chết, xem như dạy cho bọn chúng một bài học để biết đường hối cải. Có một điều nàng không hề biết là, sau khi nàng đi, lũ tán tu đó cũng đột ngột tuyệt khí bỏ mình.

Trong lúc nàng đi nghĩ xem có nên bỏ ý nghĩ đi tìm mấy thế lực bí ẩn hay không, thì bước chân của nàng trong vô thức đã đi vào một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Đợi đến khi nàng tỉnh hồn lại liền nhìn thấy một cửa hàng ở trước mặt hình.

Tiệm nhỏ mà xưng tên rất kêu, bốn chữ Vạn Năng Thương Hội to bụi, vàng chói đập vào trong mắt của Triệu Ngũ Yên, suýt nữa thì sáng mù mắt chó... à không, mắt công chúa.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy hưng phấn hết sức. – “Tìm được rồi!” – Nàng dứ nắm đấm thật chắc.

Nhưng mà, vừa bước vào trong tiệm thì Triệu Ngũ Yên lại quên ngay lập tức mục đích ban đầu của mình, bởi vì vừa nhìn thấy một sự vật khác nàng đã ngay tức khắc bị hấp dẫn.

Một con mèo trắng như tuyết, mập mạp mũm mĩm, bốn chân tròn phỉ thịt trông như những cục bông mềm, hai mắt híp lại như hai vầng trăng khuyết, trông đáng yêu quá sức. Chưa đến một giây, nàng đã bị vẻ ngoài của nó đánh bại.

Triệu Ngũ Yên chạy vội đến định ôm lấy nó. Phải biết, bằng vào tu vi Trúc Cơ, thân thủ của nàng là không phải bàn cãi, nhưng con mèo này lại có thể trong gan tác tránh thoát cái ôm của nàng, chỉ để lại một đoàn không khí cho nàng bắt lấy.

Không dễ gì bỏ cuộc, nàng tiếp tục vung tay muốn bắt lấy nó nhưng mãi cũng không được, bị chụp éch mấy lần.

Vừa then vừa giận, lúc này Triệu Ngũ Yên mấy giảm bớt sự chú ý của mình với con mèo mà để ý đến những sự vật khác.

Thực ra cũng chẳng có gì khác, chỉ có mỗi một gã thanh niên đang ngồi đờ ở sau quầy hàng.

Theo nàng mà nói, tên này cũng tạm xem như là có chút tuấn tú. Một đầu tóc dài để xõa tùy ý, một bộ trường bào rộng với sắc xanh lục ít ai dùng, tư thế ngồi lười biếng mà lại nhẹ nhàng, tổng thể cho người ta một loại cảm giác tiêu dao phóng khoáng, văn đạm phong khinh.

Chỉ là vẻ mặt của hắn lúc này lại làm khiến hắn bị trừ rất nhiều điểm trong mắt nàng. Miệng hơi mở, môi trề ra, cặp mắt lơ đãng vô thần, trông không khác gì một thằng thiếu năng trí tuệ.

Nàng chợt nhớ tới mục đích ban đầu của mình, chính là tìm kiếm thế lực bí ẩn. Vạn Năng Thương Hội này rất có thể là nơi mà nàng muốn tìm, người trước mặt có khi chính là chủ nơi đây, có thể giúp nàng thỏa lòng hiếu kỳ.

Thế là theo phép lịch sự (mà nàng mới nhớ lại), Triệu Ngũ Yên thoảng chỉnh chu y phục, sau đó liền chào hỏi hắn. – “E hèm, cho hỏi chỗ này của người có bán ra bảo bối gì hay không, ta có thể cho giá cao.” – Rất thẳng thừng, nàng vào thẳng chủ đề.

Không có phản ứng, vẻ mặt của tên kia vẫn ngu như cũ.

Triệu Ngũ Yên cũng kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa.

Vẫn không có phản ứng.

Nàng đành phải quát nhẹ. – “Này!” – Sau đó còn đưa tay vung vẩy trước mặt hắn.

Tên kia vẫn thần du ngoại vật.

“Khinh người quá đáng!” – Triệu Ngũ Yên tức không chịu nổi, bị một con mèo chọc giận thì thôi đi, đến kẻ này cũng không xem nàng ra gì.

Thế là nàng lấy thanh phi kiếm từ trong nhẫn trữ vật ra.

...

Phạm Hiền lúc này đang quan sát bảng hệ thống trong đầu. Bởi vì ngay vừa nãy hệ thống đã thông báo nhiệm vụ hoàn thành.

Hắn cũng không có cơ hội bán Vô Định đi a...

Nhiệm vụ: Khách hàng đầu tiên (Tần thủ)

Tình trạng: Hoàn thành

Phần thưởng: Chính thức mở cửa Vạn Năng Thương Hội

Ký chủ có lựa chọn nhận thưởng hay không? Có/Không

Phạm Hiên vội vàng báo có.

Vạn Năng Thương Hội chính thức mở cửa, Cửu Long Diệt Thế Trận được bố trí, Ngũ Hành Tụ Linh Trận được bố trí.

Ký chủ nhận được Thần Kỳ Tụ Bảo Nang.

Ký chủ nhận được Luyện Khí Quyết.

Ký chủ nhận được Giám Bảo Nhân.

Ngay lập tức, hàng loạt tin tức được truyền vô trong não Phạm Hiên, về cách khống chế Cửu Long Diệt Thế Trận, Ngũ Hành Tụ Linh Trận, các tri thức tu luyện căn bản, nội dung Luyện Khí Quyết, Giám Bảo Nhân là cái gì, cũng như thông tin về Thần Kỳ Tụ Bảo Nang.

Cửu Long Diệt Thế Trận là đại sát trận để bảo vệ cửa hàng của hắn, uy lực kinh thiên động địa, có thể diệt sát tu sĩ Nguyên Anh Kỳ trong nháy mắt. Ngũ Hành Tụ Linh Trận thì là dùng để hội tụ linh khí thiên địa, giúp ích cho việc tu luyện. Phạm Hiên rất hài lòng về hai cái trận pháp này.

Khiến hắn thất vọng là hệ thống lại không cho hắn công pháp tu luyện cao siêu nào, mà chỉ là một quyển Luyện Khí Quyết hết sức bình thường. Hắn cũng đành chịu, chỉ biết mong đợi những nhiệm vụ sau này sẽ thưởng thần công bảo điển.

Giám Bảo Nhân thì khá là dị, nó là một con mắt. Hệ thống đã cải tạo con mắt trái của hắn thành Giám Bảo Nhân, từ đây thì hắn có được năng lực giám định bảo vật chỉ bằng một cái liếc mắt. Thậm chí, không chỉ là giám định bảo vật mà hắn còn có thể giám định linh thú, con người.

Quái dị nhất là Thần Kỳ Tụ Bảo Nang, nếu không phải nó mang màu hoàng kim lấp lánh mà đổi thành màu trắng, thì trông sẽ chẳng khác gì túi thần kỳ của một con mèo xanh nào đó mà hắn biết ở Trái Đất.

Công năng của nó cũng khá giống cái túi kia, chứa đựng rất nhiều bảo bối. Tất nhiên, Phạm Hiên cũng không thể tùy ý lấy bảo vật bên trong ra, mà còn phải tuân theo một số quy tắc mới được.

Quy tắc gì thì nói sau, hiện giờ hắn phải hồi thần lại để đón tiếp vị khách đầu tiên của mình.

...

Đôi mắt của Phạm Hiên vừa lấy lại tiêu cự đã phải trợn to, cái mồm cũng há hốc. Trước mắt hắn là một hình ảnh không quá hài hòa.

Một thiếu nữ chừng mười bốn mười lăm tuổi, khoác trên mình tơ lụa thượng hạng, tóc xõa trăm ngọc, tay đeo vòng vàng, dung mạo tuy non nớt nhưng đã có nét diễm lệ của nữ tiên khuynh quốc khuynh thành, cả người toát ra một loại khí chất cao quý, lạnh lẽo.

Ánh mắt vốn trong trẻo như nước mùa thu nay lại hừng hực lửa giận nhìn thẳng về phía hắn, hai tay chấp kiếm quyết, linh lực trong người cuộn trào như sóng biển.

Cách nàng không xa, chính là chỗ quầy của Phạm Hiên. Vô Dịch giờ phút này đang ngồi thẳng người, cái mông to dán trên mặt gỗ, giờ lên hai chi trước ngăn ngừa, kẹp lấy một thanh tiểu kiếm màu ngọc bích, trông giống như đang bay về phía mặt của Phạm Hiên thì bị kẹp chặt, không thể nhúc nhích.

Trong đầu Phạm Hiên vang lên một tiếng “ông”, một ý nghĩ bất chợt nảy ra.

“Vị khách đầu tiên muốn ăn thịt mèo? Ta cũng không phải mở nhà hàng a.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bậc thầy giám định

Triệu Ngữ Yên muốn ăn thịt mèo?

Hiển nhiên là không phải, Phạm Hiên chỉ nghĩ vậy thôi.

Hắn vội vàng đứng lên khỏi ghế, cố gạt ra một nụ cười tạm cho là chấp nhận được. – “Bình tĩnh nào cô nương, hòa khí sinh tài.” – Mặc dù là muốn khuyên lòng người ta nhưng giọng của hắn cũng không chân thành bao nhiêu, bình bình thần thần.

Bình tĩnh? Triệu Ngũ Yên cảm thấy bản thân nàng đang rất bình tĩnh đấy. Bình tĩnh đến muốn giết người. Khốn kiếp, nàng đã theo lễ phép chào hỏi tên kia lại bị hắn không để ý tới, bây giờ còn bảo nàng bình tĩnh, nàng thực sự không nhịn nổi nữa.

Hây!

Linh lực toàn thân lưu chuyển, kiếm quyết vận đến mức cùng cực.

Phi kiếm của nàng vẫn bị con mèo chết tiệt kia kẹp chặt, không thể di động mấy may, tựa như đó không phải là kiếm của nàng mà là một bộ phận trên thân con mèo ấy.

Không tin tã, linh lực của Triệu Ngũ Yên tuôn ra như không cần tiền, sử dụng đủ loại thủ pháp để vận kiếm quyết, nhưng kết quả vẫn chỉ có một.

Hộc! Hộc!

Linh lực tiêu hao quá độ, nàng bắt đầu thở dốc, gương mặt trắng nõn của cũng xuất hiện sắc xanh nhợt nhạt, toàn thân run rẩy nhẹ nhẹ, kiếm quyết cũng có vẻ buông lỏng ra nhiều.

Chợt, đôi mắt nàng đỏ lên. – “Các người, các người...” – Triệu Ngũ Yên nghẹn ngào, cắn chặt vào môi, cố nén không cho nước mắt trào ra, từ nhỏ đến giờ nàng chưa từng uất ức như lúc này.

Phạm Hiến thấy vậy cũng hơi mũi lòng, vội nói với Vô Địch. – “Buông ra đi Chiêu Tài!” – Hắn thuận tay vỗ nhẹ đầu nó.

Vô Địch nghe vậy cũng nhẹ nhàng ném thanh tiểu kiếm trong tay xuống đất. – “Là Vô Địch, không phải Chiêu Tài.” – Thuận tiện phản bác một câu, sau đó quay người ra sau, vô tư nằm xuống như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Này... đứng rồi, mọi việc chỉ là hiểu lầm, cô nương có chuyện gì từ từ nói.” – Thái độ của hắn khá hơn khi nãy một chút, nhưng chỉ là một chút thôi.

Triệu Ngũ Yên vẫn còn tức tối lắm, nhưng nàng cũng không rảnh mà lý sự với hắn bây giờ. Lấy ra mấy viên linh thạch trong nhẫn trữ vật, nàng ngay lập tức ngồi xuống hồi phục linh lực, cũng không lo lắng bị Phạm Hiến đánh lén. Một là vì nàng còn non kinh nghiệm, hai là vì nàng cảm thấy dù có đề phòng cũng chẳng có ích gì.

Nhìn thấy nàng đột nhiên ngồi xuống tĩnh tọa, dựa theo kinh nghiệm chơi game kiếp trước thì Phạm Hiến cũng biết là nàng đang ngồi thiền hồi HP, MP, nên hắn không quấy rầy, chỉ đi ra nhặt lấy thanh tiểu kiếm đang nằm lơ lửng trên mặt đất.

Không nhịn được, hắn lập tức thử vận dụng Giám Bảo Nhân để xem xét thanh kiếm này.

Nghĩ là làm, mắt trái của hắn bỗng phát kim quang, Phạm Hiến dùng nó soi thanh kiếm từ trên xuống dưới.

Ngay lập tức, thông tin được truyền vào trong đầu của hắn.

Vật phẩm: Bích Thủy Kiếm

Phẩm cấp: Linh Khí Trung Phẩm (Pháp bảo ở tu chân giới chia làm Pháp Khí, Linh Khí, Bảo Khí, Đạo Khí tứ giai, mỗi giai lại chia Hạ, Trung, Thượng, Cực tứ phẩm)

Thông số: Kiếm dài 6 tấc 6 phân, nặng 1 cân 5 lạng, chịu truyền tải pháp lực tối đa Kim Đan Hậu Kỳ, tốc độ bay cao nhất có thể đạt đến là 985 dặm/giờ.

Nguyên liệu cấu thành: Bích Thủy Hàn Ngọc trăm năm, Tinh Thiết, Kim Cương Sa, Hàn Vụ Sa, v.v...

Đánh giá: Luyện Khí Sư tay nghề chưa đến, đem một thanh có thể đạt tới Linh Khí Thượng Phẩm luyện thành Trung Phẩm.

Giá trị thu mua: Không (Phế phẩm mà thôi, có tư cách gì vào được pháp nhãn của ta)

Khắc, Phạm Hiến không biết dòng cuối cùng ở đâu ra, hắn chưa từng nghĩ đến cái gọi là “vào được pháp nhãn”. Có điều công năng của Giám Bảo Nhân thì hắn đã kiểm nghiệm được rồi, hết sức thực dụng nha, nếu sau này gặp món bảo bối nào mà kẻ khác không biết hàng thì hắn có thể tiện tay bắt dê rồi.

Phản kích vì có được năng lực giám bảo, hắn muốn tìm thêm vài thứ để thử.

Vật phẩm: Cái bàn (Không có phẩm cấp, không có giá trị)

“Cho qua.”

Vật phẩm: Cái ghế (không có phẩm cấp, không có giá trị)

“Cho qua.”

Linh thú: Vô Định Chiêu Tài Miêu (?????)

Dùng ánh mắt quái dị nhìn con mèo béo, Phạm Hiên thực tình không nghĩ tới là con mèo này thực sự có tên Vô Định. Chỉ là mấy dấu chấm hỏi phía sau là gì đây, không lẽ hần chưa đủ năng lực để giám định con mèo này?

Bỏ chuyện đấy qua một bên, Phạm Hiên bắt đầu giám định “món bảo vật” cuối cùng trong cửa hàng.

Tu sĩ: Triệu Ngữ Yên (Nữ, 15 tuổi)

Tu vi: Trúc Cơ Sơ Kỳ

Linh Căn: Băng Linh Căn (Đơn thuộc tính Dị Linh Căn, so với người nào đó thì tốt hơn mấy trăm lần nha)

Thể chất: Linh Thể (Không phải là quá tốt, nhưng dù gì cũng gia tăng tốc độ hấp thu linh khí, vẫn hơn xa kẻ nào đó nha)

Huyết mạch đặc biệt: Không có (Ha ha, cuối cùng cũng giống như ta. Có phải người nào đó đang nghĩ như vậy?)

Công pháp: Thiên Văn Quyết (Mặt hàng kém cỏi, nhưng vẫn hơn kẻ nào đó)

Đạo cụ: Thanh Tâm Băng Liên (Những thứ khác không lên được mặt bàn. Tất nhiên, vẫn là giàu có hơn người nào đó)

Đánh giá tổng hợp: 75 điểm (Khách hàng tiềm năng)

Mặt Phạm Hiên đen thui, hần tin chắc rằng hệ thống có ác ý với hần, mà lại còn là ác ý rất sâu nặng, không chọc tức chết hần thì không dừng lại.

Hần cũng thử kêu gọi hệ thống mấy lần nhưng nhận lại chỉ có một bầu trời im lặng, nên cuối cùng đành phải thôi, chỉ biết chửi thảm vài câu cho đỡ tức.

...

Triệu Ngữ Yên phục hồi được bảy tám phần pháp lực, nằng chậm rãi mở mắt ra.

Đập vào mắt nằng bây giờ chính là một con mắt khác, một con mắt phát ra ánh sáng vàng chói, lại một lần nữa có thứ làm sáng mù mắt chó... à không, mắt công chúa.

“Ngươi muốn gì?” – Triệu Ngữ Yên hét to, sau đó liền nhảy ra phía sau, quơ đại một cái ghế cầm vào trên tay, mười phần cảnh giác mà nhìn Phạm Hiên.

Phạm Hiên lại một lần nữa rặn ra nụ cười có vẻ táo bón của mình. – “Cô nương, mua gì không?” – Giọng nhạt nhẽo như muốn gọi hồn.

Mặc dù không quen lắm với việc mời chào khách hàng, nhưng cực chẳng đã Phạm Hiên cũng phải làm, bởi vì lúc vừa giám định xong Triệu Ngữ Yên, hần liền nhận được nhiệm vụ mới.

Nhiệm vụ: Thương vụ đầu tiên

Yêu cầu: Có một vị khách mua hàng của Vạn Năng Thương Hội.

Nhắc nhở: Trân trọng người trước mắt.

Phần thưởng: 1 năm ở Hoàng Tự Thiên Phòng (trong Thiên Phòng, 1 năm tương đương với một ngày bên ngoài)

Phạm Hiên chỉ muốn khinh bỉ một phen, gì mà trân trọng người trước mắt, có cần phải cho nhắc nhở sến sảm ngôn lù như vậy hay không?

Khinh bỉ thì khinh bỉ, hần thực sự phải trân trọng người trước mắt a, nằng là vị khách duy nhất mà hần có hiện giờ, nếu để chạy mất thì không biết phải đợi đến khi nào mới có vị khách thứ hai. Muốn trông cậy vào con mèo béo kia để nó “chiêu tài” thì còn phải xem tâm tình của nó, có khi phải chờ mòn mỏi cũng chưa biết chừng.

Triệu Ngữ Yên không biết tâm tư hiện giờ của Phạm Hiên và nằng cũng không muốn biết. Nhìn gương mặt buồn nôn của kẻ trước mặt, nghe hần hỏi, nằng mới nhớ đến mục đích ban đầu của mình.

Cố nén tức giận vào lòng, nằng hỏi ngược lại hần. – “Chỗ ngươi thực sự có bảo vật bán ra?” – Về mặt nửa tin nửa ngờ, vì lúc đầu nằng cũng chỉ nghe bọn tán tu đồn với nhau.

Phạm Hiên vội gật đầu. – “Tất nhiên, rất nhiều là đằng khác a!” – Hần xoa xoa hai bàn tay, trong mắt toát lên vẻ hớn hờ.

Thái độ của hần làm cho Triệu Ngữ Yên càng thêm bán tín bán nghi, nhưng nghĩ đến sự thần dị của con mèo béo chết tiệt đang nằm trên quầy, nằng lại nghĩ khác.

“Ông chủ của người đầu, gọi ra gặp ta rồi hãy nói” – Theo nàng, chủ nhân của tiệm này là một người khác, còn kẻ thiếu năng có vẻ mặt đáng buồn nôn này chỉ là một tên nhân viên quen nhai nhép.

Phạm Hiền nghe vậy liền ngạc nhiên. – “Ta chính là chủ tiệm này!” – Mặt hắn hơi nhăn lại.

“Người?” – Triệu Ngũ Yên tỏ vẻ không tin.

Hắn liền đáp lời. – “Không phải ta thì còn ai vào đây?” – Nói xong hắn còn phất nhẹ tay áo một cái, cổ tỏ ra phong độ, nhưng trông càng giống thiếu năng.

“Làm gì có thể lực bí ẩn nào chứa chấp kẻ dở hơi như vậy.” – Triệu Ngũ Yên nghĩ thế, liền tin chắc chỗ này không phải là thể lực bí ẩn gì. – “Vậy cáo từ. Sau này ta sẽ đòi lại món nợ ngày hôm nay.” – Nàng cười lạnh, định dứt áo đi khỏi tiệm.

Phạm Hiền nghe vậy liền gấp. – “Áy cô nương khoan đi vội, khoan đi vội!”

Nàng dừng bước. – “Còn có chuyện?” – Thái độ có vẻ căm tức.

Hắn ngập ngừng. – “Cái này, cái này... A, người để quên Bích Thủy Kiếm này.” – Cuối cùng thì hắn vẫn thực sự không thạo trong việc mời chào khách hàng.

“Hừ!” – Nàng giật lấy thanh tiêu kiếm từ trong tay hắn, quay người đi khuất.

Hayaaaa...

Phạm Hiền chỉ biết nằm lại trên ghế mà thờ dài, con chim đã vào bẫy mà còn để xổng mất, không biết đến bao giờ hắn mới có thể gặp được vị khách hàng tiếp theo.

“Ê!” – Vô Địch khều vai hắn.

“Gì đây Chiêu Tài?” – Hắn ngáp một cái, tinh thần không nói phần chán nhưng cũng không sa sút gì mấy.

“Là Vô Địch, không phải Chiêu Tài.”

“Sao cũng được.”

“Người có muốn gọi con bé khi này đến lần nữa không?”

“Cái gì?” – Phạm Hiền bật dậy, nhìn con mèo béo trước mặt mình.

Vô Địch nhún vai, ria vênh lên.

“Ai chào! Vô Địch đại ca, Vô Địch đại gia. Ngài như thế nào mới chịu bằng lòng giúp đỡ tiểu nhân?” – Tiết tháo của kẻ nào đó mất ráo.

“Nhớ kỹ, ta là Vô Địch, không phải Chiêu Tài.” – Con mèo béo nghiêm túc bảo.

Kẻ nào đó cũng nghiêm túc gật đầu.

“Sau này không cho phép cào lưng ta!”

Kẻ nào đó vẫn gật đầu, cổ rặn ra vẻ mặt thành khẩn.

Vô Địch liếc hắn một cái, sau đó quay mặt ra trước cửa, ngồi thẳng người, giờ chỉ trước bên phải lên ngoắc ba cái.

Làm xong hành động đó, nó bắt đầu quay người lại, trông thấy vẻ mặt chờ mong của Phạm Hiền. – “Xong rồi, ngày mai nàng sẽ lại đến.” – Mặt của nó vênh lên như vừa làm gì ghê gớm.

“Làm tốt lắm, Chiêu Tài!” – Kẻ nào đó hưng phấn tru lên.

“Người khôn kiếp! Là Vô Địch, không phải Chiêu Tài. Méoooo!!!”

...

Ở một diễn biến khác.

Bốn bóng người mơ hồ tụ họp với nhau.

“Tìm thấy nàng không?”

“Vẫn chưa.”

“Àiiii, sao lại đột nhiên mất dấu được cơ chứ, biết ăn nói thế nào bây giờ?”

“Tàn ra tiếp tục rà soát đi. Một giờ sau nếu vẫn thấy thì đành trở về chịu tội chứ biết thế nào.”

“Thiệt là...”

“Áy, nàng kia!”

“Ôi, ông trời có mắt!”

Bốn người thở phào nhẹ nhõm, họ vừa nhìn thấy bóng dáng của Xuất Vân Công Chúa. Có điều, họ vẫn chưa hiểu vì sao bốn cao thủ Kim Đan Kỳ như họ lại có thể để lạc mất tung tích của một thiếu nữ Trúc Cơ Sơ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lần đầu tu luyện

Mặt trời núp bóng, trăng sáng ló dạng.

Phạm Hiên lúc này đang khá là xoắn xuýt.

Mặc dù biết là ngày mai Triệu Ngữ Yên sẽ quay lại, nhưng hắn lại phải đau đầu vì không biết phải làm sao mới có thể dụ dỗ nàng mua đồ vật.

Không lẽ hắn phải nhờ Vô Định không chế nàng, sau đó đoạt lấy tiền tài trên người nàng rồi đưa lại cho nàng một món đồ xem như là hoàn thành mua bán? Ặc, làm như vậy có vẻ giống ăn cướp hơn.

Nếu biết trước có ngày phải bị chuyện buôn bán làm cho hao tổn tâm trí, thì lúc còn đi học hắn đã đăng ký ngành kinh tế rồi.

Bó tay hết cách, hắn lại phải tìm tới Vô Định. – “Vô Định đại ca, Vô Định đại gia, ngài...”

“Cút!” – Con mèo béo đã nhìn thấu sự ti tiện của hắn.

“Áy đừng như thế chứ. Giúp tiểu nhân nghĩ cách để ngày mai con bé kia mua hàng đi mà!” – Sự buồn nôn của hắn đã đột phá chân trời.

Vô Định gãi gãi móng. – “Đề con bé kia mua đồ vật ở chỗ ngươi, bản miêu có cả trăm cách.” – Nó vừa nói còn vừa trở bàn ...chân.

Phạm Hiên vỗ bàn. – “Thật vậy?” – Hắn trông mong nhìn thẳng vào đôi mắt mèo.

Vô Định hỏi ngược lại. – “Muốn biết?” – Nó còn tự liếm lấy cái mũi của mình.

Hắn vội gạt đầu lia lịa, nước mắt lưng tròng.

“Ta chính là không nói cho ngươi, há!” – Vừa dứt lời, nó đã nhảy lên cầu thang đi hướng lầu hai.

“Ngươi...” – Phạm Hiên đã phần nào cảm nhận được nỗi bức tức của con mèo béo khi nói chuyện với hắn.

Vô Định ngoái đầu lại. – “Ngươi cái gì mà ngươi. Có công pháp rồi, rảnh rồi thì trân quý lấy thời gian để tu luyện đi, tư chất củi mục mà còn không biết phấn đấu. Chuyện làm ăn buôn bán thì tự ngươi suy nghĩ lấy. Vạn Năng Thương Hội là của ngươi, Thần Bí Thương Nhân cũng là ngươi, không phải ta.” – Sau đó liền quay đầu, khuất dạng.

Phạm Hiên sững sờ, đột nhiên không hiểu thấu bị một con mèo thuyết giáo, hắn còn chưa kịp phản ứng.

Một lúc sau hắn mới thở ra một hơi dài, lững thững đi ra đóng cửa tiệm, sau đó quay lại đi lên tầng hai.

Vô Định không có ở đây.

Tầng hai rất đơn giản, phân thành hai khu vực riêng biệt. Bên phải cầu thang là phòng ngủ của hắn, bên trái cầu thang chính là bốn cái Thiên Phòng, mỗi phòng treo một chữ trong bốn chữ Thiên Địa Huyền Hoàng, theo thứ tự từ trái qua phải, hiện đang khóa cứng, không thể đi vào.

Phạm Hiến bước vào phòng ngủ của mình.

Một chiếc giường đơn bạc, cửa sổ nhỏ mở ra, ánh trăng chiếu vào, rọi lên nền nhà.

Ngồi xếp bằng ngay ngắn trên đất, đối mặt với vầng minh nguyệt qua song cửa sổ, hần cảm giác nội tâm vốn xao động của mình bỗng trở nên tĩnh lặng lạ thường.

Có lẽ, lúc này hần mới thích ứng được với việc mình đã xuyên không, có mặt ở nơi tu chân giới lạ lẫm này.

Hần tập trung tinh thần, khởi động Ngũ Hành Tụ Linh Trận.

Hai lòng bàn tay xếp chồng lên nhau để trước bụng, đôi mi chậm rãi khép lại, Phạm Hiến ổn định nhịp thở của mình, thả lỏng toàn thân, bắt đầu hồi tưởng lại nội dung của Luyện Khí Quyết.

Dòng chảy của thiên địa linh khí, bắt đầu có chút khác biệt.

...

Ở một con hẻm khác.

Trong một ngôi nhà ba tầng lầu, trận pháp cách âm được bố trí kỹ càng, mười một gã tu sĩ phủ kín áo choàng đen đang tổ chức một cuộc họp bí mật.

Một chiếc bàn lớn hình chữ nhật được bày ra, năm người ngồi bên trái, năm người ngồi bên phải và một kẻ ngồi ở chủ vị.

“Ngũ báo tin, con nha đầu kia đã rời khỏi đình Huyền Vân.” – Một tên ngồi ở dãy bên phải lên tiếng trước tiên.

Tên đầu lĩnh khẽ vung tay. – “Hành tung?” – Hần hỏi ngắn gọn.

“Liên Nguyệt Phưởng Thị, Thập Bát và Thập Cửu đang bí mật theo dấu.” – Một tên khác hồi đáp.

“Bảo vệ?” – Tên đầu lĩnh tiếp tục hỏi.

“Bốn Kim Đan, một Hậu Kỳ, ba Trung Kỳ, am hiểu trận pháp hợp kích.” – Tên ngồi đầu tiên dãy bên phải trả lời.

Tên đầu lĩnh trầm ngâm một chút, ngay sau đó liền phân phó thủ hạ. – “Lục, Thất, Bát, Cửu bố trí trận pháp mai phục ở Thần Bình Các. Thập Nhất, Thập Nhị, Thập Tam, Thập Tứ bày trận ở Bách Tiên Lâu. Thập Lục, Thập Thất hội hợp với Thập Bát và Thập Cửu khóa chặt hành tung của bọn hần, nhận được tín hiệu của ta liền tập kích bất ngờ, không cần ham chiến, chỉ cần chia rẽ, dồn ép bọn chúng đến chỗ mai phục là có thể một mẻ hốt gọn.”

“Vâng!” – Mười tên còn lại đồng thanh.

“Nếu không còn chuyện thì lập tức hành động.” – Đầu lĩnh khoát tay.

“Còn có một việc khác.” – Ngay lập tức có người báo.

“Nói.”

“Phân đà An Thổ Thành vừa truyền tin tức. Tiêu gia đại thiếu đang trên đường đến Thiên Vân Thành.”

“Tên phé vật đó?” – Gã đầu lĩnh có hơi bất ngờ.

Tên thủ hạ gật đầu. – “Vâng. Tộc hội hằng năm của Tiêu gia vừa kết thúc, hần đã rời nhà ngay lập tức, có hai gã trưởng lão Tiêu gia theo hầu.”

“Mục đích?” – Đầu lĩnh lạnh lùng hỏi.

“Chưa rõ. Chỉ biết tầm nửa tháng nữa hần mới có thể đến Thiên Vân Thành.”

“Linh căn của hần đã phé, trước không cần bận tâm đến. Việc trước mắt hiện giờ là nuốt con cá lớn ở chỗ này đã.” – Gã đầu lĩnh căn dặn.

“Vâng.”

“Đi thôi, đừng để Xuất Vân Công Chúa đợi lâu!” – Tên đầu lĩnh đứng dậy tuyên bố.

Vụt! Vụt! Vụt!

Lập tức, chỗ này chẳng còn một bóng người nào.

...

Đẳng cấp tu hành ở Khôi Huyền Giới chia thành: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Phản Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp.

Bước đầu tiên của Luyện Khí Kỳ chính là cảm nhận được linh khí lưu chuyển trong trời đất.

Đối với những người mới chập chững tu luyện, đây là một bước then chốt. Tĩnh tọa ngưng thần, cố gắng làm sao tập niệm trong lòng lắng xuống, một lòng một dạ mà đi cảm nhận cái gọi là thiên địa linh khí. Giai đoạn này gọi là Khí Cảm.

Đến khi nào không cần phải tĩnh tâm mà vẫn có thể cảm nhận được thiên địa linh khí, thì tức là người tu hành cũng bước qua được cửa ải đầu tiên của đạo tu chân, chính thức trở thành một tên tu sĩ.

Lúc này, tu sĩ có thể thử nghiệm dẫn thiên địa linh khí vào trong Đan Điền. Quá trình này cũng tương tự bước đầu tiên, tu sĩ cũng cần phải tĩnh tâm cảm nhận linh khí, chỉ là sau đó còn phải thử hút lấy luồng linh khí đó nhập vào cơ thể. Chỗ này sẽ thể hiện ra được tầm quan trọng của công pháp tu hành, bởi các công pháp sẽ ghi lại những cách thức hấp thu thiên địa linh khí, bớt đi rất nhiều đường vòng không đáng có.

Sau khi vận hành công pháp được ba mươi sáu chu thiên, nếu tu sĩ thành công lưu lại được một tia linh khí trong Đan Điền thì cũng đồng nghĩa với việc bước vào Luyện Khí Nhất Trọng.

Về mặt lý thuyết là thế, có điều đã mười giờ đồng hồ trôi qua, Phạm Hiên vẫn chưa làm sao cảm nhận được cái gọi là linh khí.

Hắn mơ hồ cảm giác được có một thứ gì đó chỉ cách mình một chân tơ kẽ tóc nhưng lại tựa như chỉ xích thiên nhai, mãi không thể chạm đến được.

Thở phè một tiếng, Phạm Hiên mở mắt ra, cơ thể rã rời, vẻ mặt có chút ủ rũ.

Hắn thất bại rồi.

Đó cũng là chuyện đương nhiên.

Theo thường thức của tu chân giới, tu sĩ có linh căn càng ít thuộc tính thì độ hòa hợp với linh khí càng cao, việc cảm nhận cũng như hấp thụ thực sự là đơn giản như ăn cơm uống nước. Cho nên các loại linh căn đơn thuộc tính cực hiếm như Thiên Linh Căn: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ hay Địa Linh Căn: Băng, Phong, Lôi, Quang, Âm mới được tôn sùng tuyệt đỉnh.

Linh căn càng tạp thì độ hòa hợp linh khí càng thấp, cho nên những kẻ mang đủ Ngũ Hành Tạp Linh Căn thường nổi tiếng là phế vật, thường phải mất mấy tháng mới bước vào giai đoạn Khí Cảm. Trong khi đó, thiên tài mang linh căn song thuộc tính hoặc đơn thuộc tính chỉ cần vài giờ hay một ngày là có thể ngộ được Khí Cảm.

Phạm Hiên mặc dù không phải Ngũ Hành Tạp Linh Căn nhưng cũng là Tứ Hành, chỉ có thể xem là kẻ nổi bật trong đám phế vật, tốc độ tu hành chậm chạp như rùa bò là chuyện tất lẽ dĩ ngẫu.

Hắn cũng không buồn phiền vì chuyện đó, lập tức tĩnh tâm ngưng thần, nhập định trở lại. Năm giờ tu hành vừa qua cũng làm cho hắn có một ít cảm ngộ.

Cái loại trạng thái quên hết tất cả, ngồi yên tĩnh bất động như một bức tượng đá, thả lỏng ba trăm sáu mươi lăm khớp xương, mở rộng tám vạn bốn nghìn lỗ chân lông, dùng tâm đi cảm nhận, thật sự huyền diệu khó mà giải thích được.

Không ngờ tu luyện lại là một chuyện thú vị như vậy, tưởng như buồn chán mà hóa ra lại thoải mái cực kì, có một loại cảm giác tiêu dao quên hết sự đời phiền não.

Ừm, qua đó mới thấy, có lẽ Phạm Hiên cũng là một người có ngộ tính tu hành khá cao.

Hoặc chẳng qua chỉ là do hắn mới thử lần đầu nên cảm thấy mới mẻ, chưa biết chừng sau này lại ghét cay ghét đắng việc tu luyện.

...

Trước lúc hừng đông.

Vô Dịch lẳng lặng nằm trên nóc một tòa nhà, xuyên qua song cửa mà trông chừng Phạm Hiên, trong đôi mắt sáng như hai viên bảo thạch lóe ra một ít tán thành.

Há to miệng ngáp một cái, ánh mắt của nó vượt qua mấy chục con đường, nhìn về phía tòa tử lâu mà Triệu Ngự Yên đang ở trọ, trên nóc có bốn tên tu sĩ ẩn nấp đề bảo vệ. Ở tòa nhà đối diện lại có hai tên tu sĩ khoác áo choàng đen hiện đang tùy thời tùy khắc giám thị lấy, đằng sau tử lâu cũng có hai tên hắc y nhân bí mật phục sẵn.

Phía Đông Liên Nguyệt Phùng Thị, chỗ gần Thần Binh Các thì có bốn tên hắc y nhân bày xuống trận pháp dưới lòng đất, ở hướng Tây nơi Bách Tiên Lâu cũng có bốn tên hắc y nhân gác sẵn thiên la địa võng, chờ đợi con mồi vào bẫy.

Phòng đầu giá Vạn Bảo Lâu là kiến trúc cao nhất ở Liên Nguyệt Phùng Thị, nằm tại vị trí trung tâm của nơi này. Một tên hắc y nhân đứng trên đỉnh Vạn Bảo Lâu, khí thế toàn thân thu liễm, thân hình hoàn toàn hòa vào màn đêm, ánh mắt hồ hững lướt qua hư không, bao quát chúng sinh, chấp tay sau lưng chờ đợi.

Tất cả những hình ảnh này, đều bị Vô Định thu vào trong mắt.

Nó lười biếng ngáp một cái, giờ chỉ phải béo mập lên vuốt ria. – “Ngày mai có nhiều khách đây.” – Miệng khẽ lẩm bẩm một câu.

Sau đó lại nhìn Phạm Hiên tu luyện, một vài ý nghĩ băng quơ vuột qua.

‘Chường quý, người đã chuẩn bị để đón khách không mời chưa?’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mở cửa đón khách

Nhật xuất đồng phương.

Phạm Hiên cảm nhận tia nắng ấm áp chiếu qua cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy sáng khoái vô cùng. Một đêm tu luyện, dù vẫn chưa cảm nhận được linh khí trong thiên địa nhưng tinh thần của hắn lại được xoa dịu rất nhiều, cảm giác trong người mình có vô tận sức sống.

Đi xuống tầng dưới, nhìn thấy Vô Định đang nằm ngủ trên quày, hắn khẽ huyết sáo đi ra mở cửa tiệm, chuẩn bị đón vị khách hàng mà hắn đã chờ đợi từ hôm qua đến giờ.

Chợt, một tiếng nổ vang lên, âm thanh không to lắm, có vẻ cách chỗ hắn cũng xa.

Phạm Hiên trầm nghĩ hoặc. – ‘Hôm nay tiệm nhà ai khai trương sao?’ – Xong liền mặc kệ, xách đít đi vào quày, thuận tay gãi lưng cho con mèo béo.

...

Liên Nguyệt Phường Thị hôm nay thế mà náo nhiệt lạ thường.

Khách khứa ngồi đầy trong Tụ Linh Lâu, từ lâu một cho đến lâu năm đều là tu sĩ. Hôm nay dường như xuất hiện chủ đề gì nóng bỏng mà kẻ nào cũng đang bàn luận, hết sức xôm tụ.

‘Mới vừa nãy, phụ cận Thần Bình Các nổ to người biết không?’ – Một gã tán tu hỏi đồng bạn.

‘Hà hà, người hỏi đúng người, ta có ở hiện trường đây. Không tin được đâu, hai tên tu sĩ Kim Đan thể mà chết đến thê thảm, hung thủ cũng là một đám cao thủ Kim Đan.’ – Gã đồng bạn cũng khoái chí tiếp lời.

‘Ghê gớm thật đấy, có biết là thế lực nào làm không?’

‘Trời mới biết. Chỉ biết bọn họ đang truy đuổi một thiếu nữ.’

‘Ui chao, ban ngày ban mặt mà bọn chúng dám hành động như chốn không người thế à?’

‘Thôi đi, ở đây cũng không phải Thiên Văn Thành, ai quản được.’

‘Cũng phải. Mà người nghĩ chúng ta có nên thò chân vô vụ này không, biết đâu kiếm được chút lợi lộc.’

‘Dẹp đi! Kiếm lợi trên đầu tu sĩ Kim Đan, ta vẫn chưa có cái gan đó.’

Rất nhiều tu sĩ khác cũng đang bàn tán xôn xao về chuyện này.

...

‘Công chúa, chạy mau!’

Đây là lời cuối cùng mà Lưu chấp sự và Lý chấp sự nói với Triệu Ngự Yên, hai người phải đối mặt với tám tên tu sĩ Kim Đan.

Triệu Ngự Yên đạp phi kiếm bay đi như điên, gương mặt hoa lệ vũ đài hiện đầy vẻ khủng hoảng và sợ hãi. Trong phường thị có trận pháp cấm không, nên nàng chỉ có thể phi hành gần sát mặt đất. Chỉ mới một giờ trước, nàng tận mắt thấy hai vị chấp sự khác vì bảo hộ nàng mà chết không toàn thây, tất cả chỉ để nàng có một cơ hội sống sót.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải những kẻ có địch ý với mình. Thật không may, kẻ địch này lại còn là bọn khủng bố thủ đoạn hung tàn, nguy hiểm như ma quỷ, đối mặt với chúng là điều kinh khủng nhất mà nàng từng trải qua. Dù sao đi nữa, nàng vẫn chưa đến mười lăm tuổi, chỉ là một đóa hoa trong nhà

Kính, chưa hiểu rõ được sự tàn khốc của tu chân giới.

Qua ngày hôm nay, nếu như Triệu Ngữ Yên may mắn trốn thoát được khỏi tay kẻ địch, thì những gì đã xảy ra sẽ trở thành bóng ma trong lòng nàng, là tâm ma của nàng, ngăn trở nàng trên con đường tu luyện. Lúc ấy, thiên chi kiều nữ rồi cũng trở nên bình thường, phai nhạt trong mắt thế nhân.

Triệu Ngữ Yên cũng không biết đến điều đó. Ý nghĩ của nàng lúc này chỉ có một, đó chính là chạy. Đến con kiến còn muốn sống, vị công chúa của chúng ta cũng không ngoại lệ. Trong hoàn cảnh hiểm nghèo, ý chí cầu sinh của thiếu nữ thiên tài cháy lên, vận hết mười thành pháp lực mà thôi thúc thuật Ngự Kiếm Phi Hành.

Có điều...

Một tên tu sĩ khoác áo choàng đen bỗng xuất hiện ngay trước mắt nàng. – “Tiểu công chúa, đi đâu mà vội?” – Hắn khẽ cười gằn, nghe như nụ cười mỉa, hết sức hung lệ, táo tợn.

Triệu Ngữ Yên hoảng hồn nhưng cũng ngay lập tức đổi hướng, bay về một phía khác. Chỉ tiếc, họa vô đơn chí, một gã hắc y nhân khác đã đợi sẵn trước ở hướng đó từ lúc nào không biết.

Bối rối, kinh hoàng, nàng chỉ đành đâm đầu về phía cuối cùng, một con hẻm cụt. Nhìn ngõ hẻm vắng lặng, phía trước là một mảng tường cao, đã có một tên hắc y nhân khác đứng khoanh tay đợi ở phía trên.

Triệu Ngữ Yên tuyệt vọng.

Nhưng rồi nàng chợt nhìn thấy một cửa tiệm nhỏ cách đó không xa: Vạn Năng Thương Hội. Tuyệt xứ phùng sinh, như bắt lấy cọng rom rạ cuối cùng, lòng ham sống bùng cháy mãnh liệt, đôi mắt nàng đỏ lên như bị thiêu đốt, nàng tiêu hao toàn bộ pháp lực trong người để ngự sử phi kiếm, bay vọt vào trong tiệm như một ngọn tên lửa.

Phạm Hiền lúc này nhìn thấy một bóng đen vọt đến cửa tiệm. – “Hoan nghênh quang lâm...”

RẦM!

Bàn nghiêng ghế đổ, một chiếc ghế nhỏ bay thẳng về phía quầy bị Vô Địch giơ một chân lên chụp lấy. Hú hồn, mặt ghế chỉ còn cách đầu mũi của Phạm Hiền chưa tới một phân.

“Ta ở tu chân giới mở cửa làm ăn chưa được bốn ngày, vẫn chưa bán được thứ gì mà suýt nữa bị hủy dung nhan?” – Trong khoảnh khắc, Phạm Hiền có ham muốn mãnh liệt trốn về Trái Đất.

Vô Địch nhẹ nhàng ném chiếc ghế về vị trí cũ. – “Khách tới.” – Nó thân nhiên gãi móng.

Phù, Phạm Hiền thở ra một hơi khí lạnh lấy lại tinh thần, sau đó khoan thai bước ra khỏi quầy. Trước mặt, chính xác là dưới chân hắn bây giờ chính là vị khách hàng đầu tiên đã đến ngày hôm qua: Xuất Vân Công Chúa Triệu Ngữ Yên.

Chỉ là hình tượng lúc này của nàng so với lần đầu gặp khác biệt một trời một vực: Tóc tai lộn xộn, hai vệt nước mắt trên mặt còn chưa khô, y phục vốn hoa lệ nay lại rách rưới lố chỗ, da thịt bóng bẩy có nhiều chỗ trầy trụa, máu rỉ không ngừng.

Khí tức của nàng cực kì suy yếu, cả người mất hết sức lực, Đan Điền gần như trống rỗng, tựa như ngọn đèn trước gió.

Chỉ có đôi mắt của nàng vẫn còn ẩn chứa sinh cơ mãnh liệt, nhìn thẳng vào mắt Phạm Hiền. – “Xin nguoi, cứu ta!” – Giọng nói nghẹn ngào, yếu ớt, giống như một đứa trẻ chịu đủ mọi ức hiếp, bắt nạt trên đời vào người.

Sau đó, nàng bất tỉnh rồi.

“Cái này...” – Phạm Hiền bối rối, hắn không biết phải giải quyết làm sao.

Thế là hắn lại tìm đến vị cứu tinh duy nhất của mình. – “Chiêu Tài, làm thế nào bây giờ?”

Con mèo béo ngẩng đầu lên, thuận miệng một câu “là Vô Địch, không phải Chiêu Tài”, sau đó nó mới giải đáp vấn đề của hắn. – “Nàng chỉ là bị thương ngoài da, tiêu hao chân khí quá độ, sẽ tự khôi phục.” – Nói xong nó lại chép miệng. – “Vấn đề thực sự của nguoi là phải giải quyết đám khách không mời nàng dẫn tới kia.”

“Khách không mời?” – Phạm Hiền không hiểu.

“Kẻ thù của nàng, ba tên tép riu Kim Đan Kỳ. À, giờ thì là sáu rồi, há.” – Vô Địch cười mỉa.

Phạm Hiền nghe vậy liền tá hỏa tam tinh, gấp rút hỏi. – “Vậy nguoi có thể...” – Theo ý của hắn là nhờ Vô Địch giúp đỡ xử lý kẻ địch.

Đáng tiếc, con mèo béo ấy cắt lời hắn. – “Đẹp đẹp! Khách hàng là của nguoi, tự nguoi giải quyết đi. Đừng có chuyện gì cũng gọi ta.” – Nói xong, nó liền co đầu rút cổ mà ngủ nướng.

Phạm Hiền nghe vậy liền càng hoảng hơn rồi. Hắn đang tính đến chuyện có nên giao luôn con bé trong tay cho sáu tên sắp tới hay không. Nhưng nghĩ đến ánh mắt đáng thương ban nãy của nàng (đây là trọng điểm), lại nghĩ đến việc nếu không có nàng thì phải đợi đến bao giờ mới hoàn thành được nhiệm vụ (đây không phải trọng điểm đâu), hắn liền bỏ qua cái suy tính này.

Cấp tốc động não, các suy nghĩ trong đầu hắn liên tục vận chuyển. Vô Địch là không thể trông cậy vào được, bản thân hắn thì còn chưa trở thành tu sĩ, có thể bỏ qua. Chỉ trong chốc lát, ánh mắt hắn sáng lên, hắn vừa nghĩ đến một thứ có thể sử dụng trong trường hợp này rồi.

Cửu Long Diệt Thế Trận.

Đây chính là đại sát trận được bố trí để bảo vệ cửa hàng của hắn, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đối mặt với trận này cũng chẳng khác gì kiến hôi, chắc hắn là sáu tên Kim Đan Kỳ chỉ có thể bị nó diệt gọn.

Nghĩ đến liền làm, hắn vội tập trung tinh thần, thầm mặc niệm trong lòng.

‘Thần ngự bát phương, nhất tại trung ương, cửu long hóa ảnh, diệt thế vô thường.’

Đây chính là mười sáu chữ khẩu quyết để khởi động Cửu Long Diệt Thế Trận.

Đợi đến khi Phạm Hiền phục hồi tinh thần, mở mắt ra đã thấy sáu tên tu sĩ khoác áo choàng đen đứng ngay trước cửa tiệm của hắn, khí thế hung lệ dường như hóa thành thực chất, đâm vào làm cho da mặt của hắn có chút đau đớn.

Giấu đôi tay đang khẽ run vào trong ống tay áo, chấp ra phía sau lưng, Phạm Hiền ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, đôi mắt khép hờ một nửa, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉa mai chuẩn, mười phần tinh tướng. Hắn gần giọng cho khăn đi đôi chút, dùng tốc độ chậm rãi nói ra.

“Chư vị, mua gì?”

...

Thập Tứ tu hành đến nay đã được hai trăm năm, tu vi Kim Đan Trung Kỳ.

Thập Tứ là cái tên mà tổ chức gọi hắn, tên của hắn vốn không phải Thập Tứ. Có điều hắn cũng không còn nhớ nguyên danh của mình là gì, có lẽ rất quê mùa như Lý Cầu Đan, Trương A Ngưu, hoặc cũng có thể hào hoa phong nhã như Sở Lưu Hương, Lý Tầm Hoan, dù ra sao cũng không quan trọng.

Tổ chức của hắn có tên là Hợp Linh Điện, tổng bộ ở đâu, do ai sáng lập, hắn đều không biết. Hắn chỉ biết bản thân chính là Thập Tứ, thành viên của Đồng Bài Phân Đà số 209, có thủ lĩnh là Nhất, phụ trách công việc ở đề đô Vân Thanh Quốc.

Công việc của hắn là điều tra và bắt giữ những thiên tài xuất hiện ở địa phương này, nhất là những ai có linh căn cực tốt như Dị Linh Căn, Thiên Linh Căn.

Mười ngày trước, đồng bọn của hắn là Ngũ báo tin rằng: Xuất Vân Công Chúa Triệu Ngũ Yên của Vân Thanh Quốc, thiên chi kiêu nữ mang Băng Linh Căn vừa rời khỏi đình Huyền Vân, rời khỏi vòng bảo vệ từ Cung Phụng Điện của Vân Thanh Quốc.

Ngày hôm nay, thủ lĩnh Nhất phát lệnh hành động, để hắn và các thành viên còn lại truy bắt Xuất Vân Công Chúa.

Hành động cũng hết sức thuận lợi.

Bốn tên chấp sự Kim Đan Kỳ được Cung Phụng Điện phái đi theo bảo vệ công chúa đã bị bọn hắn tiêu diệt gọn gàng, tiểu công chúa cũng chỉ như ba ba trong rọ, có thể dễ dàng bắt lấy.

Hắn và đồng bọn cũng thành công ép nàng chui vào trong rọ.

Có điều, cái rọ này gọi là Vạn Năng Thương Hội, một cửa hàng nhỏ tẹo nằm trong một con hẻm chật hẹp.

Nhìn bốn chữ Vạn Năng Thương Hội vàng chói lọi, Thập Tứ cảm thấy mắt mình có thể mù.

Không biết đây là thế lực gì, hắn quyết định gọi thêm Thất, Bát, Cửu lại cho chắc.

Chẳng mấy chốc, ba người họ đến.

Hắn cũng nhìn thấy được chủ nhân của chỗ này.

Đó là một tên thanh niên khoác trường bào màu xanh lục, tên thanh niên ấy hiện đang đỡ mục tiêu của bọn hắn dựa lên ghế, sau đó khoan thai đứng dậy đối mặt với bọn hắn, phong phạm cao nhân triển lộ mười phần.

Không nhìn ra tu vi của thanh niên trước mặt, Thập Tứ cảm thấy được tình hình có chút trầm trọng, cảm giác được con vịt đã đun sôi sắp bay đi mất.

Hắn đang suy tính...

‘Có nên gọi tất cả mọi người lại không?’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương quý cao thủ

Thất vừa nhận được tin của Thập Tứ liền chạy đến hỗ trợ, cũng tiếp nhận luôn quyền chủ sự của Thập Tứ.

Nhìn người thanh niên trước mặt, không cảm nhận được tu vi của y nông sâu ra sao, hắn cảm giác mình phải hết cẩn thận, đừng dễ dàng đắc tội người ta. Tổ chức của hắn mặc dù làm việc rêu rao, nhưng cũng không muốn kết thù khắp nơi.

Thế là hắn tiến lên nửa bước, ôm quyền hỏi. – “Xin hỏi tôn giá là ai, có thân phận gì. Lại có quan hệ gì với tiểu cô nương này.” – Giọng hắn trầm khàn, có phần nhún nhường.

Phạm Hiền có phần bất ngờ về thái độ của kẻ trước mặt. – ‘Bọn này lịch sự vậy?’ – Hắn cứ tưởng bọn chúng phải hùng hổ dọa người mới đúng.

Thoáng có chút lúng túng, hắn e hèm một tiếng, sau đó đưa mắt cao hơn đầu, lớn giọng trả lời. – “Bản tọa đi không đòi danh, ngồi không đòi họ, chính là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, Vạn Năng Thương Hội đại chương quý, Phạm Hiền.” – Nói xong còn đưa tay vuốt tóc một cái, tỏ ra hết sức tinh tướng.

Trong ánh mắt của Thất hiện lên vẻ mù tịt. – ‘Biết là ai không?’ – Hắn truyền âm cho năm tên đồng bọn còn lại.

‘Chưa nghe qua’, ‘Ta cũng vậy’, đồng bọn cũng mù tịt đáp lại. Được rồi, cả sáu người bọn hắn không biết Phạm Hiền là thằng ắt ơ cả, cũng chẳng rõ Vạn Năng Thương Hội là thế lực chui từ đâu ra.

‘Tốt nhất là khoan hãy vọng động, trước cứ nói chuyện mềm dẻo, truyền tin hỏi Nhất trước đã.’ – Thất quyết định trước hết tìm thủ lĩnh để hỏi tin tức, hắn liền để cho Thập Lục liên lạc với Nhất.

Nhất là người duy nhất có liên hệ với thượng cấp, biết được rất nhiều bí văn, nguồn tin của hắn cũng khá linh thông, chắc hắn có thể biết được Vạn Năng Thương Hội này là thế lực nhà nào.

Sau đó, hắn liền lịch sự chào hỏi. – “Hóa ra là Phạm chương quý, ngưỡng mộ đã lâu.” – Quý mới biết thằng chương quý này là ai.

“Ha ha.” – Phạm Hiền cũng chỉ biết cười trừ, hắn mới đến Khởi Huyền Giới được bốn ngày, trừ Triệu Ngữ Yên ra vẫn chưa từng gặp một người nào, làm sao có chuyện “ngưỡng mộ đã lâu”. – ‘Mẹ nó, nói gì giờ?’

Thất không biết là Phạm Hiền đang bị bối rối, chỉ cảm thấy nụ cười vừa rồi của y tựa như có thâm ý sâu xa nào đó, liền càng thêm cẩn thận vạn lần.

Thế là hắn một lần nữa ôm quyền, thậm chí còn hơi khom người xuống. – “Dám hỏi Phạm chương quý có quan hệ gì với tiểu cô nương này?” – Trong giọng nói còn lộ ra có chút ngập ngừng, như bề dưới đang nói chuyện với bề trên.

‘Á à, thằng này là đang e ngại ta đây.’ – Quan sát thái độ của Thất một hồi, Phạm Hiền cuối cùng nhận ra điều này.

Hắn cũng có chút thấp thỏm, nghĩ đến mình bây giờ chỉ là một phạm nhân, mà sáu kẻ trước mặt đã là cao thủ Kim Đan Kỳ, tin của hắn liền đập nhanh mấy nhịp. Nhưng ngay sau đó, nhớ đến Cửu Long Diệt Thế Trận, hắn liền an tâm vạn lần, quyết định chơi đùa với bọn Kim Đan này một chút.

Thế là Phạm Hiền tăng hắng một tiếng rồi hỏi. – “Người nói con bé này?” – Hắn phát tay áo, sau đó chỉ về phía Triệu Ngữ Yên, nàng vẫn còn mê man chưa tỉnh.

Thất hồi đáp. – “Đúng vậy.” – Hắn cảm thấy người trước mặt có chút vấn đề đầu óc, trừ nàng ra thì ở đây còn có ai là tiểu cô nương đâu.

Phạm Hiền thở dài một hơi, Thất liền cảm giác hoa cúc thít chặt, chỉ thấy người thanh niên trước mặt dùng giọng tang thương nói ra. – “Nàng a, là một người rất quan trọng đối với ta.” – Không phải sao, khách hàng chính là thượng đế nha, miếng cơm manh áo đều phải trông cậy vào nàng.

Ở trên quầy, con mèo béo nghe được vậy liền khinh bỉ liếc hắn. Con mèo nhà nó, nói chuyện dễ hiểu lắm như vậy, định làm ô uế danh tiết con gái nhà người ta hay sao.

Thất thì không cảm thấy vậy, mồ hôi lạnh của hắn lúc này chảy ròng ròng. Theo sự suy đoán của hắn, Xuất Vân Công Chúa là một người rất quan trọng đối với người trước mặt này, vậy thì y rất có thể là cao thủ ẩn giấu của hoàng tộc chứ không phải chương quý gì đó, là người thủ hộ bí mật thứ năm của tiểu công chúa, không nhìn thấu tu vi là vì y đã là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, tu vi hơn xa bọn hắn.

Phải công nhận, thân là một kẻ thuộc phe phản diện, trí tượng tượng của Thất rất là phong phú a. Đáng tiếc, vì sự dờ hơi cảm lộn của cái tên được cho là

cao thủ này mà hần đoán trật lất hết ráo.

‘Thằng này lại bị hù nha.’ – Hần nhìn thấy Thất lui về sau một bước, thân hình cũng hơi đông cứng. – ‘Không lẽ người thân của con bé này rất lợi hại? Cũng đúng a, gen tốt như vậy, linh căn đơn thuộc tính nha.’

Nói nhảm, cha nàng làm hoàng đế, có thể không lợi hại được sao.

Phạm Hiên không biết được điều đó, lúc này hần đã có chút nghiến đóng vai cao nhân, không nhìn được mà tiếp tục diễn. – ‘Nói ta nghe, sao nàng lại thành ra thế này.’ – Giọng hần nhẹ nhàng như con gió thoảng qua, rơi vào tai Thất và đồng bọn thì chẳng khác gì tiếng quý gọi hồn.

‘Chuyện này, này...’ – Trong lúc Thất đang ngập ngừng chẳng biết giải thích làm sao thì chợt nhận được truyền âm của Thập Lục. Ngay lập tức, ánh mắt của hần có chút sùng sốt.

Cũng đúng lúc này, Triệu Ngũ Yên mở ra đôi mắt trĩu nặng, nàng nhìn thấy bóng lưng của Phạm Hiên trước tiên. Nàng mở miệng một cách khó khăn, mơ hồ gọi hần.

‘Tên lừa đảo...’ – Được lắm, trong ấn tượng của nàng thì Phạm Hiên chính là một tên lừa đảo.

Âm thanh tuy nhỏ như muỗi kêu, nhưng vẫn chui được vào tai Phạm Hiên, chứ đừng nói chi là sáu tên tu sĩ Kim Đan đứng ngoài cửa.

‘Tên lừa đảo?’ – Thất nghiến ngậm ba chữ này, phối hợp với tin nhận được từ Thập Lục, sau đó ánh mắt của hần liền trở nên dữ tợn cùng cực. – ‘Được lắm, hóa ra là chúng ta bị lừa bốn này giờ.’ – Hần tiến lên một bước, pháp lực sôi trào.

Năm tên đồng bọn cũng hung ác nhìn về phía Phạm Hiên, bắt đầu điều động Kim Đan, chân nguyên lưu chuyển cuộn cuộn, khiến cho cả vùng trời nhỏ quanh Vạn Năng Thương Hội phải biến sắc.

‘A, này...’ – Triệu Ngũ Yên hoảng sợ nhìn sáu tên hung thần ác sát, sau đó lại lo lắng nhìn bóng lưng của Phạm Hiên. Lúc này, nàng mới nhận ra là mình đã mang đến phiền toái cho đối phương.

Phạm Hiên lại chẳng thấy sao cả, hần cảm giác bản thân còn chưa diễn đủ đâu. – ‘Nói đi, các ngươi muốn chết thế nào?’ – Ánh mắt vô tình của hần xẹt qua sáu tên Kim Đan trước mặt, tựa như thượng tiên trên trời đang nhìn bọn phạm nhân ngu muội nơi hạ giới.

‘Mẹ kiếp, đại trận phải có tác dụng nha!’ – Đây mới là nội tâm chân thật của hần.

Thất không để bị lừa nữa, hần thấp giọng gào lên. – ‘Chính ngươi muốn chết!’ – Sau đó liền hóa thành một đoàn khói đen bay về phía Phạm Hiên.

‘A! Cẩn thận!’ – Triệu Ngũ Yên vừa nhìn thấy kẻ địch ra tay liền sợ hãi kêu thất thanh.

Tim của Phạm Hiên gần như ngừng đập, hần cũng quên cả thở, nhưng cuối cùng vẫn giữ lại được một tia bình tĩnh.

‘Diệt.’ – Hần mặc niệm trong lòng.

Phùng!

Một con tiểu hỏa long đột nhiên chui lên từ dưới mặt đất, bay xuyên qua cơ thể của Thất, trong nháy mắt bao phủ hần từ trong đến ngoài, khiến hần hồn phi phách tán, chỉ để lại một cái xác khô và một viên Kim Đan ở trong cơ thể chiếu rọi ra bên ngoài.

Tất nhiên, dựa vào tố chất tinh thần của Phạm Hiên lúc này là không thể nào phản ứng kịp với đòn công kích của tu sĩ Kim Đan Kỳ được.

Chỉ vài giây trước, khi mà sóng pháp lực đã đập vào mặt Phạm Hiên, khi mà độc thủ của Thất chỉ cách tim của hần có vài phân, một tầng quang hoàn ngũ sắc đã bao bọc hần lại, ngăn chặn đòn công kích của kẻ địch. Nếu không có quang hoàn ngũ sắc này thì hần đã chết trước khi kịp dùng Cửu Long Diệt Thế Trận tiêu diệt Thất rồi.

Đây chính là công của Ngũ Hành Tự Linh Trận. Trận này không chỉ có tác dụng giúp ích tu luyện mà còn có công năng phòng ngự khá là ưu tú, hội tụ Ngũ Hành chi khí làm bình chương, có thể ngăn cách hết thầy phép thuật Ngũ Hành, thủ hộ người khiên trận.

Hiển nhiên, cũng một phần là do trận này là xuất phẩm của hệ thống nên công năng có phần viển vông ban đầu, nếu là do trận pháp sư bình thường bố trí thì sẽ yếu đi rất nhiều.

Phạm Hiên thấy mình đã có trận pháp phòng ngự lại có trận pháp công kích, trong lòng lúc này liền cảm thấy vững như Thái Sơn. Khẽ phát tay áo, sau đó nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc, hần lúc này cảm thấy bản thân đã có đủ tư bản để làm cao nhân.

Chậc một tiếng ‘đáng tiếc’, Phạm Hiên lắc đầu thờ dài (thực ra, hần có chút muốn nôn). – ‘Àiiii, tiếp theo... là gì?’ – Nội tâm của hần càng lúc càng hòa hợp với nhân vật, không nhìn ra được vết tích của diễn xuất. Nếu là tại Trái Đất thì hần có thể đi tranh giải Nam Diễn Viên Chính Xuất Sắc Nhất ở Oscar rồi.

Năm tên Kim Đan Kỳ còn lại hít một hơi khí lạnh. Bọn chúng biết là hôm nay đã phải thiết bản rồi, còn có tí lệ cực cao là phải bỏ xác lại nơi đây.

Thập Tứ liếc mắt nhìn bốn tên đồng bạn, cả năm người cấp tốc đạt thành ý nghĩ thống nhất là chia ra mà chạy, cố gắng giảm thiểu tổn thất.

Không hề chần chừ, năm người cùng một lúc hóa thành khói đen sau đó phân tán bay đi, dùng toàn lực thôi thúc chân nguyên trong Kim Đan.

Đáng tiếc, vô dụng.

Uỳnhhhh!

Một chiếc lồng kết giới màu vàng cam hiện ra, bao bọc toàn bộ Vạn Năng Thương Hội. Bên trong còn có tám con tiểu hỏa long bay lượn, vây quanh năm gã Kim Đan, chặn hết tất cả đường lui của bọn chúng.

Không tin tã, Thập Tứ và đồng bọn ngay lập tức dùng Thổ Độn Thuật để bỏ chạy, nhưng vẫn chẳng có tác dụng, năm người bọn chúng chẳng thể nào chui vào được lồng đất.

Tuyệt vọng.

Phạm Hiến liếc nhìn bọn họ bằng ánh mắt sâu thẳm, lòng hung ác nổi lên, hần cần rằng một cái thật chặt, định ra tay diệt sát để trừ hậu họa về sau.

Đúng lúc này, giọng nói lười biếng của Vô Dịch vang lên trong đầu hắn.

‘Chậm đã.’

Phạm Hiến khựng lại, không hiểu thấu nhìn về phía con mèo béo đang nằm trên quầy. – “Có chuyện gì?” – Hắn không hiểu tại sao nó lại để hắn dừng tay.

Triệu Ngữ Yên cũng ngu ngơ. Nàng chẳng hiểu vì sao mà chương quỹ cao nhân (tiền hóa từ tên lửa đảo) đột nhiên lại quay sang hỏi chuyện một con mèo. Thực ra thì lần đầu nàng đến đây, Vô Dịch đã có nói một câu trước mặt nàng rồi, chỉ là nàng cũng không nhớ đến.

‘Con bé bị mấy tên này làm cho sinh ra tâm ma rồi, tu hành sẽ trắc trở cực kì. Nếu để nàng tự tay giải quyết bọn hắn thì còn có thể hóa giải phần nào, bằng không thì phải trông chờ cơ duyên sau này mới hóa giải được.’ – Vô Dịch giải thích rõ ràng.

‘Tâm ma?’ – Đây là một từ khá mới lạ với Phạm Hiến.

‘Người có thể xem lại điểm đánh giá tổng hợp của nàng.’ – Con mèo béo để hắn tự kiểm chứng.

Phạm Hiến liền vận dụng Giám Bảo Nhân nhìn về phía Triệu Ngữ Yên.

Đánh giá tổng hợp: 50 (Khách hàng đang bị tâm ma quấy phá, có thể làm giảm bớt rất nhiều lợi nhuận trong tương lai của ký chủ.)

“Trời đ*!” – Hắn không nhìn được chữ thề.

Chặn tài lộ chẳng khác nào thù giết cha. Dưới cái nhìn của Phạm Hiến, bọn hung phạm làm cho Triệu Ngữ Yên bị tâm ma quấy nhiễu chẳng khác gì lũ trộm cướp đang trắng trợn lấy đi tài sản của hắn, hắn chẳng thể nào tha thứ cho được.

Trong ánh mắt khó hiểu của Triệu Ngữ Yên, hắn dùng Cửu Long Diệt Thế Trận làm cho năm tên Kim Đan Kỳ trở thành tàn phế. Sau đó, hắn liền nhặt thanh Bích Thủy Kiếm đang nằm ở dưới đất lên đưa cho nàng.

Phạm Hiến nặn ra một nụ cười hiền hòa. – “Cô nương, cầm lấy đi. Cầm lấy chặt bọn hắn, chặt đến khi nào thành thịt băm mới thôi!” – Hắn dùng giọng nói trầm ấm mà phun ra câu này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chuyên gia tâm lý

Triệu Ngữ Yên cầm lấy Bích Thủy Kiếm.

Năm tên hung đồ vốn tàn bạo, tà ác trong mắt nàng nay đã trở thành năm tên phế nhân nằm la liệt dưới đất. Nhưng đối mặt với bọn chúng, toàn thân của nàng vẫn không nhìn được run rẩy, sự sợ hãi bao trùm trong tâm trí.

Từ bé đến giờ, nàng chưa bao giờ phải chịu nỗi sợ hãi cùng cực như hôm nay. Thuở nhỏ, dù cho tư chất không ra gì, nàng vẫn có phụ hoàng và mẫu phi yêu thương. Đến khi thức tỉnh được Băng Linh Căn, nàng liền trở thành viên ngọc quý của hoàng thất, các vị cung phụng trên đỉnh Huyền Vân hết sức cung chiều nàng, muốn gì được đó.

Thế mà bây giờ, nàng lại đột nhiên bị những kẻ xa lạ hung ác tấn công, bốn vị chấp sự cũng chết thảm ngay trước mắt nàng, tất cả chỉ để nàng có được một tia hi vọng sống.

Việc này dạy cho nàng một bài học khắc cốt ghi tâm về sự tàn khốc của tu chân giới. Đồng thời, nó cũng để lại một bóng ma tâm lý to lớn trong lòng nàng, khó mà bỏ xuống.

Xiết chặt thanh tiểu kiếm trong tay, Triệu Ngữ Yên lại vung lên không nổi, tu vi của nàng hơn người nhưng chưa từng thực chiến. Đến một con động vật nàng còn chưa tồn tại qua chứ đừng nói chỉ là giết người.

Dù nàng đã từng vung kiếm tấn công Phạm Hiên vào ngày hôm qua, nhưng đó cũng chỉ là hành động trong cơn tức giận của một vị công chúa kiêu ngạo chứ không hề có sát tâm.

Vậy mà lúc này, vị chương quỹ cao thủ vừa cứu nàng thoát nạn lại muốn để nàng tự tay giết chết năm kẻ đang sống sờ sờ. Dù cho năm kẻ đó vừa mới truy sát nàng, muốn dồn nàng vào chỗ chết, lại còn hạ sát thủ với bốn vị chấp sự, nhưng nàng vẫn khó mà xuống tay.

Nước mắt của Triệu Ngữ Yên lăn dài trên má, chính nàng cũng cảm thấy bản thân thật nhu nhược.

Vô Định liếc mắt nhìn đôi vai run run của nàng. – ‘Không ổn nha.’ – Nó nhảy lên đầu vai của Phạm Hiên.

“Thế nào?” – Phạm Hiên thì thầm.

“Tổ chất tâm lý yếu ớt, không chặt được.” – Nó học theo Phạm Hiên dùng từ “chặt”.

Phạm Hiên lúc này cũng nhìn ra được trạng thái của Triệu Ngữ Yên không đúng lắm. – “Vậy phải làm thế nào?” – Như thường lệ, không biết gì là hần liền hỏi con mèo béo của mình.

Bộp!

Vô Định dùng vuốt vuốt vào đầu hần. – ‘Khách hàng của ngươi, tự ngươi giải quyết.’ – Vẫn là câu trả lời muôn thuở.

“Ta thực sự không biết phải làm thế nào a.” – Hần nhún vai, than vãn.

‘Ngươi có miệng để làm gì, ngu ngốc!’ – Vô Định khinh bỉ một câu, sau đó nhảy lại trên quầy, tiếp tục co mình nằm ngủ.

Phạm Hiên chửi thầm trong lòng. – ‘Mẹ nó, chuyên ngành của ta cũng không phải tâm lý học.’ – Mà tâm lý học cũng không dạy làm sao khuyên người ta giết người nha.

Thế nhưng mà chỗ này chỉ có hần với con mèo béo kia, mà con mèo chết tiệt kia lại không muốn giúp, hần cũng chỉ có thể xách thương ra trợn, bắt đấng đĩ hóa thân thành chuyên gia tâm lý một lần. Khẩu tài của hần... này, chính hần cũng không tin tưởng mấy.

Hít một hơi thật sâu, Phạm Hiên bắt đầu khóa phụ đạo tâm lý của mình.

“Tiểu cô nương a.” – Giọng của hần trở nên có chút ưu thương nhàn nhạt, cực kì cảm nhân.

Đầu vai Triệu Ngữ Yên khẽ giật, nàng quay người lại, nước mắt lưng tròng, ta thấy mà thương. – “Tiền bối?” – Giọng nói nghe sao yếu ớt, để người nghe không nhận được mà yếu tiếu.

‘Khá lắm, diễn một hồi cũng thành tiền bối rồi.’ – Phạm Hiên thầm đắc ý. Sau đó, hần mặt không đổi sắc, tập trung tinh thần, dùng ánh mắt mà hần cho là thâm thúy nhìn sâu vào trong đôi mắt của Triệu Ngữ Yên. – “Vì sao không giết bọn hần?” – Hần từ tốn hỏi nàng.

Triệu Ngữ Yên xiết chặt nắm tay, khẽ cắn lấy môi. – “Ta, ta làm không được.” – Giọng của nàng run run, chất chứa hoảng sợ.

“Bọn chúng chính là kẻ xấu, giết kẻ xấu chính là làm việc tốt. Ngươi không muốn làm việc tốt sao?” – Được rồi, đây chính là một bài cũ rích của mấy bộ phim truyền hình, hần vừa nhớ tới một bộ liền lôi ra dùng thử.

Có điều là chẳng ăn thua gì, Triệu Ngữ Yên nghe xong chỉ mím môi không nói một lời, cũng chẳng giờ kiếm chặt người.

“Ngươi có nghĩ tới hay không, nếu tha chết cho bọn chúng, chúng cũng sẽ không biết ơn ngươi đâu. Những kẻ như bọn chúng, chỉ cần có được một cơ hội liền sẽ quay lại cắn ngươi ngay. Ngươi còn muốn bản thân phải chịu lại cảnh như hôm nay?” – Khá lắm, phong cách phim truyền hình được Phạm Hiên vận dụng một cách xuất sắc.

Triệu Ngữ Yên nghe được lời hần liền có chút biến sắc, suy nghĩ trong đầu cũng bắt đầu xáo trộn, nhưng sau một hồi nàng cũng chẳng mấy may di động.

Theo cách nghĩ của nàng, qua được kiếp nạn hôm nay nàng liền trở về Cung Phụng Điện, ở mãi trên đó, nghe lời các vị cung phụng mà chăm chỉ tu luyện, cả đời cũng sẽ không xuống núi. Cung Phụng Điện cao thủ như mây, kẻ địch nếu đến chỉ có đi mà không về, nàng cũng không cần phải ra tay đánh giết làm gì.

Khắc, nếu lúc này Phạm Hiền xem được điểm đánh giá tổng hợp của Triệu Ngũ Yên, chắc hẳn phải tức điên lên mất. Bởi vì nó vừa tuột xuống còn 45 điểm, khuyên bảo không thành mà tâm ma còn thêm trầm trọng.

Vô Định dường như biết được điều này, nó hơi ngẩng đầu lên rồi cười mĩa một tiếng, sau đó tiếp tục vùi đầu ngủ nướng.

Vị chương quỹ cao thủ của chúng ta thấy tình hình không có chuyển biến tốt, bèn phải lôi ra bộ phim truyền hình thứ ba. – “Ngươi có từng nghĩ tới, ngoài ngươi ra còn có những người khác cũng có thể chịu độc thủ của bọn chúng, nếu ngươi để chúng tồn tại trên đời. Tiểu cô nương, đoán thử xem có bao nhiêu người trong số họ có thể may mắn giống như ngươi, kịp chạy đến chỗ ta?”

Triệu Ngũ Yên tưởng tượng theo lời hắn nói, liền cảm thấy nội tâm chấn động.

Phạm Hiền cũng không chờ đợi phản ứng của nàng, tiếp tục tấn công, lần này chính là bộ phim truyền hình thứ tư, nội dung cũng khá là đặc sắc. – “Lại nói, một nữ tu sĩ Trúc Cơ Sơ Kỳ như ngươi mà lại có thể chạy trốn khỏi tay mấy tên cao thủ Kim Đan Kỳ, chắc chắn...” – Hắn chợt dừng lại xuyết xoa.

Sau đó lại nói tiếp, trong giọng nói có chút mỉa mai, chút thương cảm. – “Ta nghĩ, ngươi ở tầm tuổi này mà có tu vi Trúc Cơ, quả là thiên tài trong thiên tài a. Đi ra ngoài lịch lãm chắc phải có trưởng bối đi theo bảo vệ đúng không. Ấy, không đúng! Ta đến bây giờ vẫn chưa gặp được người bảo vệ của ngươi nha.” – Hắn đoán bậy đoán bạ mà trúng tùm lum tùm la.

Nghe xong lời này của hắn, thân hình của Triệu Ngũ Yên run rẩy hơn lúc này gấp trăm lần.

Phạm Hiền không để ý đến nàng, tiếp tục nhập tâm vào bộ phim của mình. – “Hmmm, để ta đoán xem, có phải là họ đã chết rồi không? Mà còn là vì để cho ngươi có cơ hội đào thoát mà chết? Chắc, chắc, đáng thương thay! Đáng thương thay!” – Hắn than ngắn thở dài.

“Đáng, đáng thương cái... cái gì?” – Triệu Ngũ Yên nói lời này mà răng va vào nhau lập cập, đôi mắt nàng cũng trở nên đỏ ngầu. Một hơi khí lạnh chạy dọc theo xương sống lên đến tận đỉnh đầu của nàng.

Phạm Hiền khẽ cười một tiếng, trả lời nàng. – “Há chẳng đáng thương? Ta cam tâm tình nguyện vì ngươi mà chết, ngươi lại chẳng muốn chính tay vì ta báo thù.” – Hắn nói câu thứ hai bằng một chất giọng buồn tủi, đau thương cực kì, tựa như oan hồn sống dậy chất vấn người cõi dương.

Àm!

Lời này của hắn cũng như một tia lòe đing đánh thẳng vào nội tâm của nàng.

Đúng vậy, mạng sống của ta là do bốn vị chấp sự từ bỏ chính mình mà giành giật lấy cho ta, họ chết thảm mà ta lại không dám vì họ báo thù, ta thực sự xứng đáng với sự hi sinh của họ hay sao?

Thân hình của Triệu Ngũ Yên run rẩy càng thêm dữ dội, mười đầu ngón tay bấm chặt vào thịt, nàng nghiêng môi đến tóe máu mà không cảm thấy đau, chỉ thấy một luồng hơi thở giận dữ tích tụ lại, từ từ dâng lên trong lòng mình.

Hít một hơi thật sâu như để lấy thêm can đảm cho bản thân, nàng mạnh mẽ xoay người, đôi mắt tròn to nhìn thật kỹ năm tên ác nhân đã truy sát nàng, muốn dồn nàng vào chỗ chết.

Bỗng, pháp lực tuông trào, quang mang chợt lóe, Bích Thủy Kiếm vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, năm cái đầu lâu bay lên, máu phun như suối.

Leng keng!

Bích Thủy Kiếm rơi xuống đất.

Triệu Ngũ Yên quỳ bò trên mặt đất, nôn thóc nôn tháo, trong ánh mắt lại hiện ra ánh sáng rực rỡ của sự tự tin, che lấp đi những u ám của sự khủng hoảng và sợ hãi.

Thiên chi kiều nữ đã trở lại, với một nội tâm chịu đầy vết thương nhưng cũng cường đại hơn trước.

Phạm Hiền chấp tay đứng ở phía sau, phức tạp nhìn nàng.

Vừa rồi, hắn không nhận được dùng Giám Bảo Nhân rọi qua Triệu Ngũ Yên.

Đánh giá tổng hợp: 73 điểm (khách hàng tiềm năng, đạo tâm có chút tí vết, có thể ảnh hưởng không đáng kể đến lợi nhuận tương lai của ký chủ)

Phù, hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, nét mặt của hắn trở nên có chút quái dị, giống như bị táo bón.

Hắn hoảng hốt nhìn qua Triệu Ngũ Yên, tiếp theo lập tức bụm lấy miệng của mình như muốn chặn không cho thứ gì đó trào ra, sau đó liền ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên tầng hai, phong phạm cao nhân mất hết.

Mở cửa phòng rồi đi vào, hắn liền buông tay đang che miệng. Dù không có gì bỏ vào bụng, hắn vẫn có thể nôn ra nước xanh nước vàng. Về mặt trong chốc lát liền trở nên trắng bệch, hốc mắt đỏ bừng như vừa khóc, dựa lưng vào giường mà thờ dốc.

Àiii, tiểu cô nương người ta giết người chứ có phải người đâu, nôn ác như vậy làm gì.

Vô Dịch há to mồm ngáp một cái, khẽ liếc nửa con mắt lên trần, thầm cười khinh bỉ ở trong lòng. Nó giả bộ quên luôn chuyện Phạm Hiên phất tay diệt một tên Kim Đan lúc đầu.

Triệu Ngữ Yên mờ mịt xoay người lại, nàng không hiểu vị tiền bối ân nhân của mình tại sao lại hồi hã bỏ chạy đi đâu mất tiêu.

Nếu mà lúc này Phạm Hiên có ở đây để đối mặt với nàng, hẳn chắc sẽ không nhịn được mà bực mình than vãn câu.

“Cô nương a, tiền bối cũng giống như người, hôm nay là lần đầu tiên giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dụ dỗ mua hàng

Phạm Hiên nôn xong rồi.

Hắn điều chỉnh lại trang dung, sau đó khoan thai bước xuống lầu, vẻ mặt thản nhiên như chưa có gì xảy ra.

Nhìn thấy hắn xuất hiện, Triệu Ngữ Yên đứng dậy từ trên ghế, hơi khom người đang định nói gì đó thì bị hắn giơ tay ngăn lại.

Trong ánh mắt khó hiểu của nàng, Phạm Hiên lững thững đi đến trước cửa tiệm, chỗ sáu cái xác khô, sau đó chậm rãi cúi người xuống.

Việc hắn đang làm chính là mò thi.

Gỡ sáu chiếc nhẫn trừ vật ra trước tiên, hắn tiện tay thả chúng nó vào trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang.

Nói qua một chút về cái túi thần kỳ này. Nó có dạng nửa vàng trắng màu hoàng kim, đường kính chừng hai mươi phân, quanh rìa có kim tuyến lấp lánh. Cũng giống như một chiếc túi màu trắng tương tự, nó được dán ở trước bụng áo của Phạm Hiên.

Không gian bên trong túi lớn vô kể, Phạm Hiên cũng không thể đo đạc được là bao nhiêu, chỉ là hắn biết dù có ném cả ngọn núi vào cũng chẳng thấm tháp bao nhiêu với không gian trong này. Phạm Hiên biết được là trong túi có muôn vàng bảo vật, thiên kỳ bách quái, nhưng hắn chẳng thể nào nhìn thấy mà chỉ có thể cảm nhận.

Tạm thời hắn chưa có quyền hạn gì nhiều để sử dụng chiếc túi này, ngoại trừ quyền sử dụng nó như một chỗ chứa đồ.

Trở lại diễn biến hiện tại, lúc này Phạm Hiên đã mò tới sáu viên Kim Đan nằm ở vị trí Đan Điền của mấy cái xác khô. Bốn viên lớn như quả trứng cút và hai viên lớn chừng nắm tay em bé, tương đương với bốn tên Kim Đan Sơ Kỳ và hai tên Kim Đan Trung Kỳ.

Phạm Hiên cũng tiện tay ném chúng vào trong Tự Bảo Nang, lúc này hắn không có thời gian để nghiên cứu mấy thứ này. Hắn còn có một việc quan trọng hơn phải làm, đó chính là tiếp đãi vị khách hàng đầu tiên của mình.

Hắn búng tay một cái, Cửu Long Diệt Thế Trận hoạt động, hồng quang nổi lên, thiêu rụi mấy thứ bừa bộn (xác chết a) trước cửa hàng thành tro bụi.

Chỉnh cổ áo lại một chút, khẽ háng giọng, Phạm Hiên chấp một tay sau lưng rồi quay người lại, dùng nụ cười nhẹ ảm áp đối diện với Triệu Ngữ Yên. – “Cô nương, Giới thiệu lại một chút, ta là Phạm Hiên, chủ nhân của Vạn Năng Thương Hội.”

Hắn còn muốn đưa tay ra bắt tay Triệu Ngữ Yên, nhưng chợt nhớ tới nơi đây không phải Trái Đất nên kịp thời thu lại, chỉ ngửa lòng bàn tay ra hướng về phía nàng như muốn mời nàng tự giới thiệu.

Nàng cũng rút rè giới thiệu mình. – “Triệu, Triệu Ngữ Yên.” – Tư thái tự tin, hồn nhiên ngày hôm qua đã không còn ở ngày hôm nay.

“Hóa ra là Triệu cô nương” – Phạm Hiên khách sáo một câu, sau đó bắt đầu vào chủ đề. – “Triệu cô nương a, người có thể nói cho ta biết tại sao lại có kẻ muốn hạ độc thủ với người không? Với lại bọn chúng là ai?”

Trong đôi mắt vẫn còn phần nào kinh hoàng, nàng khẽ nhăn đôi chân mày như đang suy nghĩ, sau đó liền lắc đầu. – “Ta không biết.”

‘Ặc, biết thế ta đã giữ một tên lại để hỏi chuyện.’ – Phạm Hiên có chút hối hận vì đã ra tay quá sạch sẽ. Vậy cũng đành chịu, dù sao hắn chưa từng có kinh nghiệm trong mấy chuyện đánh đánh giết giết này, nên khó mà tránh khỏi được một vài sai sót.

‘Vậy là chuyện này mất hết đầu mối rồi?’ – Hắn có chút ảo não. Mặc dù mục tiêu bị nhắm đến là Triệu Ngữ Yên, nhưng bây giờ nàng đã là khách hàng

của hắn rồi, chính hắn cũng ra tay cứu nàng, dù muốn dù không thì hắn vẫn phải nhúng tay vào chuyện này.

Chợt, hắn nghĩ tới một cơ hội khác. – “Bọn chúng có còn đồng bọn hay không?” – Thế là hắn hỏi.

Ký ức đau đớn hiện lên, ánh mắt Triệu Ngữ Yên lộ ra vẻ thống khổ. – “Còn sáu người nữa.” – Chuyện cũng mới cách đây ít giờ, sao nàng lại không nhớ được chúng có bao nhiêu người cơ chứ.

“Trước mắt đã xuất hiện mười hai tên tu sĩ, tối thiểu nhất cũng là Kim Đan Sơ Kỳ. Chà, cá lớn đây.” – Phạm Hiên bắt đầu gõ bàn tính trong lòng, tài sản của tu sĩ Kim Đan Kỳ dù sao vẫn rất động lòng người.

Mặt ngoài, hắn lại bất động thanh sắc, thản nhiên trò chuyện tiếp với Triệu Ngữ Yên. – “Vậy sao? Khoan nói đến bọn chúng, Triệu cô nương người hiện giờ có tính toán gì không?”

“Tiền bối, ta...”

Hắn cắt ngang. – “Đừng gọi tiền bối, gọi ta là Phạm chương quỹ được rồi.” – Phạm Hiên cũng không mặt dày đến nỗi để một tu sĩ Trúc Cơ gọi một kẻ còn chưa có Khí Cầm như hắn là tiền bối.

Triệu Ngữ Yên gật đầu. – “Vâng, Phạm chương quỹ. Ta định trở về tìm mấy vị trưởng bối trong nhà.” – Nàng chợt nghĩ đến mấy vị cung phụng trên đỉnh Huyền Vân, ánh mắt lộ ra vẻ hướng tới.

“Sau đó liền chăm chỉ tu hành, đợi ngày đột phá Nguyên Anh rồi đi tìm bọn chúng báo thù.” – Nàng nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, ánh mắt hiện vẻ kiên định.

Phạm Hiên lắc đầu. – “Triệu cô nương a, ta rất tiếc phải nói cho người biết là ý nghĩ của người rất phi thực tế.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của nàng, hắn trầm giọng nói tiếp. – “Kẻ thù của người cũng chưa chết hết đâu nha. Trước mắt là biết hiện có sáu tên tu sĩ tối thiểu Kim Đan Kỳ đang hiện diện, có còn thêm nữa hay không cũng chẳng biết.”

Môi hắn khẽ nhếch lên, nở một nụ cười thần bí với Triệu Ngữ Yên. – “Người nói xem, có phải chúng đang mai phục ở chỗ nào chờ người xuất hiện hay không?”

Sắc mặt của nàng trong nháy mắt liền xanh lè. – “Ta phải làm thế nào bây giờ?” – Nàng có chút hoảng loạn. Nàng là thiên tài, nhưng điều đó cũng không đồng nghĩa với việc nàng có thực lực cao cường.

“An tâm chờ đợi, Triệu cô nương.” – Phạm Hiên trấn an nàng.

“Nói ta nghe, người có giữ liên lạc với trưởng bối trong nhà hay không?” – Hắn mỉm cười hỏi.

Triệu Ngữ Yên lắc đầu. – “Không, không có. Ta, ta lên đi ra ngoài, không ai biết cả.”

Phạm Hiên cười, khẽ lắc đầu. Hắn không ngờ rằng ở tu chân giới cũng có chuyện thiếu nữ bỏ nhà đi bụi. – “Vậy sao người lại có hộ vệ đi theo được?”

Nàng nghe vậy liền nghĩ đến bốn vị chấp sự, trên mặt liền hiện lên vẻ đau khổ. – “Ta không biết, đến hôm nay ta mới nhìn thấy bọn họ.”

Phạm Hiên đưa một tay lên vuốt mái tóc dài của mình, từ tốn nói ra. – “Để ta đoán xem, có phải là người nhà của người ngay từ đầu đã biết chuyện người lên trốn ra ngoài nên phái người đi theo bí mật bảo vệ người, thông qua họ mà nắm bắt được hoạt động của người?” – Hắn cảm thấy suy đoán này của mình là đúng.

“Như vậy thì sau hôm nay, trưởng bối của người liền mất liên lạc với bọn họ rồi. Người nghĩ thử xem, sau vài ngày không có tin tức gì, người nhà của người liệu sẽ đi tìm người hay không?” – Hắn tỏ ra cái vẻ liệu sự như thần, có chút đắc ý hỏi nàng.

Triệu Ngữ Yên nghe xong liền ngạc nhiên sau đó gật đầu, nàng cảm thấy Phạm chương quỹ này nói rất đúng. Nàng vừa vui mừng trong lòng vì biết mấy vị cung phụng sẽ đến cứu mình, vừa tự trách vì sự ích kỷ của mình mà lên trốn khỏi Cung Phụng Điện, còn hại chết bốn vị chấp sự.

“Khoan mừng vội đã.” – Phạm Hiên cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, khiến nàng nghi hoặc nhìn hắn.

“Chuyện người nhà của người cần mất bao nhiêu thời gian để đến tìm người, ta khoan hãy nói. Trước tiên nói đến chuyện là kẻ thù của người hiện cũng đang ở trong phường thị này, chúng sẽ mất bao lâu để đến tìm người?” – Hắn hỏi chuyện giắt gán.

Triệu Ngữ Yên thoáng sửng sốt. Đúng vậy a, nàng vẫn còn chưa hoàn toàn thoát khỏi vòng nguy hiểm đâu, kẻ thù của nàng vẫn còn đang lẩn vẩn đâu đó ngoài kia.

Nàng có chút lo sợ, nhìn về phía Phạm Hiên với ánh mắt hi vọng. – “Phạm chương quỹ, ta...”

Phạm Hiên gờ tay cắt ngang câu nói của nàng. – “Ta biết người muốn nói gì. Triệu cô nương a, hôm nay ta xuất thủ là vì nể cái duyên gặp mặt của ngày hôm qua. Nay duyên khởi mà duyên cũng diệt, ta cũng phải mở cửa làm ăn, đầu thế đánh đánh giết giết, gây thù chuốc oán mãi được.” – Hắn tròn mắt nói bậy.

Triệu Ngữ Yên nghe đến xấu hổ tràn đầy, mặt đỏ như máu. – “Vậy ta phải làm sao đây?” – Nàng yếu ớt hỏi lại.

Tâm thần của Phạm Hiên chợt chấn động nhẹ, ánh mắt hần sáng lên, vẻ mặt có chút hưng phấn. Tất nhiên là không phải vì Triệu Ngữ Yên rồi, nàng mới mười bốn mười lăm thôi, đối với thiếu nữ vị thành niên, hần luôn mang tâm thái kính nhi viễn chi a.

Hần hưng phấn là bởi vì lúc này, hệ thống báo rằng hần có thể lấy bảo vật trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang ra chào hàng rồi.

Không nhịn được nữa, hần liền vươn tay vào trong túi thần kỳ. – “Triệu cô nương a, ta ở đây có Đạo Kh.…” – Món đồ còn chưa kịp lấy ra đã bị hần nhét trở lại.

Mẹ kiếp, hần định dụ dỗ Triệu Ngữ Yên mua một món pháp bảo phòng ngự, nhưng mà cái hần vừa định lôi ra chính là Đạo Khí Cực Phẩm a. Đừng nói Bắc Minh Vực, cả Khôi Huyền Giới cũng không biết được mấy món như vậy, hần cũng không muốn bị một đám lão quái vật đến đánh cướp đâu.

Trong ánh mắt khó hiểu của Triệu Ngữ Yên, hần lúng túng cười bồi. – “Có lỗi, rút nhầm.”

Vừa dứt lời, tinh thần của hần một lần nữa tập trung vào trong túi thần kỳ, mò mẫm mò mẫm. Chợt, hần lôi ra một cái mai rùa nhỏ màu lam, đưa ra trước mặt Triệu Ngữ Yên.

“Ôn trời, nó đây rồi! Linh Khí Thượng Phẩm, Thanh Lân Quý Giáp Thuần, Nguyên Anh Sơ Kỳ đánh mỗi tay cũng không thể phá vỡ phòng ngự của nó, là pháp bảo phòng ngự cực tốt, thích hợp nhất cho các thiếu nữ thiên tài ra ngoài lịch lãm sử dụng. Giá hữu nghị, chỉ hai mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm” – Hần bắt chước một chút cách nói chuyện của mấy bà tiếp thị ở Trái Đất.

(Ngoài lề, Linh Thạch chia tứ phẩm: Hạ, Trung, Thượng, Cực. 1 Cực Phẩm = 100 Thượng Phẩm = 10.000 Trung Phẩm = 1.000.000 Hạ Phẩm)

Triệu Ngữ Yên nhìn hoa văn huyền bí trên mai rùa, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, liếc nhìn trư vật của mình, trong đó có chừng hơn năm ngàn Linh Thạch Trung Phẩm.

Lực bắt tòng tâm a!

Linh phủ hộ thân của nàng thì tiêu hao hết, pháp bảo phòng ngự cũng bị đánh nát sạch, nàng cũng muốn mua một món pháp bảo phòng ngự mới.

“Chương quỹ, ta có thể ghi nợ không?” – Giọng của nàng lí nhí.

Phạm Hiên cũng hỏi hệ thống vấn đề này, nhận được thông tin truyền lại là hiện giờ chưa thể ghi nợ. Thế là hần phải lác đầu.

“Vậy còn thể chấp đồ vật?” – Triệu Ngữ Yên hỏi tiếp, có chút thấp thòm.

Hần đành phải hỏi hệ thống thêm một lần nữa, nhưng câu trả lời thì hần đã tự có sẵn rồi. Hôm qua, lúc giám định Bích Thủy Kiếm, một món Linh Khí Trung Phẩm mà còn bị phán định là không có giá trị thu mua, hần không tin là hệ thống sẽ chịu thể chấp đồ vật, trừ khi đó thực sự là bảo bối hiếm có trên đời.

Đáng tiếc a, hần bị đánh mặt.

Thông tin mà hệ thống truyền đến là: Khách hàng có thể thể chấp hoặc bán đứt đồ vật, dù cho là một món Pháp Khí Hạ Phẩm bị hư hại vẫn có khả năng để thể chấp linh thạch.

Đồng thời còn thông báo, giá trị thu mua là sự hạn chế nhằm vào hần, để tránh việc hần kiếm được thứ rác rưởi gì cũng muốn ném vào Vạn Năng Thương Hội để lấy tiền, vậy thì còn gì là độ khó nữa. Thử nghĩ mà xem, hần chỉ cần gây thù chuốc oán với mấy tên tu sĩ, sau đó ở trong tiệm dùng Cửu Long Diệt Thế Trận giết người cướp của là có thể giàu lên nhanh chóng, còn nói gì đến làm thương nhân.

Phạm Hiên câm nín.

Hệ thống đối xử với khách hàng còn tốt hơn kẻ là ký chủ như hần nữa. Quả nhiên, khách hàng là thượng đế a! Chư vị nhớ lấy, khắc ghi vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ba loại phòng ở

“Chương quỹ?” – Triệu Ngữ Yên khẽ gọi.

Lần đầu tiên nàng gặp Phạm Hiên thì hần cũng đang chờ người ra như thế này, làm nàng hiểu lầm là hần xem thường mình. Giờ nàng mới biết là vị Phạm

chương quỹ này rất thường hay bị đơ như vậy.

‘Có lẽ là một loại tu hành cao thâm gì đó.’ – Nàng chính là nghĩ như vậy.

“Áy? Ta đây, thật ngại quá.” – Phạm Hiên hoàn hồn.

Triệu Ngữ Yên lắc đầu, tỏ vẻ không sao cả. Đừng nói là thất thần một chút như vậy, dù cho Phạm Hiên có thất thần cả ngày thì nàng cũng sẽ không trách móc gì. Bởi vì hẳn chính là người đã cứu mạng nàng trong cơn tuyệt vọng, nàng đối với hẳn cảm kích cực kì, sao có thể để tâm vào ba chuyện nhỏ.

Tất nhiên, cảm kích là cảm kích, Triệu Ngữ Yên cũng sẽ không vì được Phạm Hiên cứu mà dùng một cái yêu hẳn đến chết đi sống lại, đòi lấy thân báo đáp. Cái đó là phúc phận của những kẻ may mắn có Ngũ Hành Tập Linh Căn, là định mệnh của mấy tên thường bị rửa là phế vật, chẳng liên quan gì đến người phải trở thành chư thiên đệ nhất thương nhân, vạn giới đệ nhất phú hào như hẳn.

Không lan man nữa, trở lại chuyện chính.

Phạm Hiên đập đập cái mai rùa vào lòng bàn tay như muốn thử độ cứng, sau đó gật đầu nói với Triệu Ngữ Yên. – “Có thể thế chấp hoặc bán đứt, dù là Pháp Khí Hạ Phẩm bị hư hại vẫn có thể.” – Nói đến về sau hẳn liền không nhận được đáng lòng.

“Thật sao?” – Triệu Ngữ Yên kinh hỉ reo lên.

“So với vụn... , so với linh thạch còn thật hơn.” – Hẳn gật đầu chắc nịch.

Thế là...

“Ngọc Tuyền Kiếm, Pháp Khí Trung Phẩm, định giá năm ngàn Linh Thạch Hạ Phẩm.”

“Bạch Ti Bảo Y, Pháp Khí Trung Phẩm, định giá một vạn Linh Thạch Hạ Phẩm.”

“Ích Tà Kinh, Pháp Khí Thượng Phẩm, định giá hai vạn Linh Thạch Hạ Phẩm.”

“Băng Lăng Thủ Trạc, Linh Khí Hạ Phẩm, độ hư hại 44%, định giá ba ngàn Linh Thạch Trung Phẩm.”

“Vân Thanh Hộ Thuần, Linh Khí Hạ Phẩm, độ hư hại 70%, định giá năm ngàn Linh Thạch Trung Phẩm.”

“Huyền Vân Tiểu Ấn, Linh Khí Trung Phẩm, độ hư hại 20%, định giá hai vạn Linh Thạch Trung Phẩm.”

Còn rất nhiều pháp bảo nữa đang đợi Phạm Hiên giám định.

...

Chừng nửa giờ sau, Phạm Hiên mới giám định hoàn tất mọi tài sản mà Triệu Ngữ Yên đang có. Giám định xong hẳn cũng phải cảm khái một hồi về độ giàu có của nàng, quả nhiên là thiên chi kiêu nữ, toàn thân là bảo, giàu đến chảy mỡ.

Nhưng mà vẫn không đủ a.

Phạm Hiên tính nhầm một hồi, sau đó đành lắc đầu tiếc nuối nói với nàng. – “Đáng tiếc, hết thảy chín vạn năm nghìn sáu trăm tám mươi hai Linh Thạch Trung Phẩm lẻ ba mươi bảy Linh Thạch Hạ Phẩm, không đủ.”

Giám định này giờ hẳn cũng rất nghi hoặc một điều, đó là lật tung cả hũn trữ vật của Triệu Ngữ Yên rồi mà vẫn chưa thấy cái gọi là Thanh Tâm Băng Liên đầu. Lúc này, trong khi đang giám bảo hẳn cũng hồi bóng hồi gió nàng về nó nhưng dường như chính nàng cũng không biết.

Vô Định này giờ không nói chuyện nhưng vẫn đang nằm ở trên quầy, hí mắt nhìn hẳn giám bảo. Sau đó thấy vẻ mặt nghi hoặc của hẳn, nó liền biết hẳn đang nghĩ gì.

“Thứ người đang tìm hiện ở trong người nàng, ngủ say tại Đan Điền rồi.” – Trong đầu Phạm Hiên chợt vang lên giọng của nó.

Phạm Hiên liếc mắt nhìn nó, không dám mở miệng nói chuyện, sợ bị Triệu Ngữ Yên nghe được. Cực chẳng đã hẳn đành phải sử dụng cái thủ ngữ mà chính hẳn cũng không hiểu để ra hiệu với con mèo béo, hi vọng là nó có thể hiểu nổi.

(Ta nói cho nàng biết, sau đó để nàng lấy ra bán có được hay không?) Đây chính là nội dung của mấy động tác loạn thất bát tao của hẳn.

Thần kỳ làm sao, Vô Định thế mà hiểu được, nó truyền âm trở lại. – “Bất khả thi. Thứ đó đã là một phần của nàng rồi, cũng trợ giúp nàng rất nhiều. Nếu nó mà thức tỉnh thì đánh giá tổng hợp của nàng có khi vượt 80 cũng nên. Giờ mà cưỡng ép lấy đi thì mất nhiều hơn được.”

Phạm Hiên nghe vậy, ngay lập tức bỏ đi cái ý nghĩ lấy Thanh Tâm Băng Liên ra khỏi Đan Điền của Triệu Ngữ Yên. Đánh giá tổng hợp tăng lên đồng nghĩa với việc lợi nhuận trong tương lai của hẳn cũng sẽ cao hơn. Phạm Hiên không học kinh tế, nhưng hẳn cũng biết việc mổ gà lấy trứng là ngu xuẩn, cái lợi nhất thời không thể nào bằng được cái lợi lâu dài.

Triệu Ngũ Yên không biết là suýt nữa thì nàng bị tên chương quỹ cao nhân trước mặt đập phá tiền đồ của mình nha. Nàng lúc này đang ủ rũ vì nghèo, dù dốc hết gia sản cũng không mua nổi một món pháp bảo. Uầy, đó là vì nàng không hề biết giá trị của Linh Khí Thượng Phẩm, đó là pháp bảo chủ yếu của tu sĩ Nguyên Anh a. Pháp bảo của nàng toàn được mấy vị cung phụng miễn phí cấp cho, nên nàng chẳng hề biết đến giá cả thị trường của pháp bảo ra sao cả.

“Phạm chương quỹ. Ngươi có, có thứ gì rẻ hơn không?” – Nàng cảm thấy xấu hổ khi nói câu này. Làm gì có công chúa hoàng tộc nào lại phải mua đồ giá rẻ cơ chứ.

Phạm Hiền lắc đầu. – “Đây đã là thứ rẻ nhất trong đám Linh Khí Thượng Phẩm loại phòng ngự rồi.”

Thực tế, hệ thống thậm chí có thể làm cho pháp bảo bị hư tổn sau đó bán ra với giá rẻ hơn cũng chẳng sao. Nhưng mà mục tiêu của Phạm Hiền là gì, là trở thành chư thiên đệ nhất thương nhân a, bán đồ dỏm không có trong danh sách việc hẳn phải làm.

Thế là hẳn lại phải đau đầu. Giá Linh Khí Thượng Phẩm quá cao, nàng không mua được. Linh Khí Trung Phẩm thì nàng mua được, nhưng tối cao cũng chỉ có thể kháng lại công kích của Kim Đan Viên Mãn a. Đó là trong điều kiện người sử dụng pháp bảo cũng là Kim Đan Kỳ, chứ một Trúc Cơ Sơ Kỳ như nàng phải đối phó với mấy tên Kim Đan, một món Linh Khí Trung Phẩm là không được.

Phù lục, đan dược thì có giá rẻ hơn nhiều, nhưng đi kèm với đó thì nó là hàng dùng một lần, sử dụng xong là mất. Dù nàng có tiêu hao hết gia sản để mua phù lục, lại phối hợp với mấy món pháp bảo phòng ngự rẻ tiền, vẫn chưa chắc sống được tới lúc trường bối trong nhà đến đón a.

Lẽ nào hệ thống phải đổi tên từ Thần Bí Thương Nhân sang Thần Bí Thánh Nhân sao? Phạm Hiền phải nổi lên cái gọi là lòng hiệp nghĩa thương trời trách đất để giúp nàng đối phó kẻ thù, xem tiền tài như cặn bã, không lấy một xu một cắc? Hẳn cũng muốn bán được hàng để hoàn thành nhiệm vụ a.

Nhìn hần vò đầu bức tóc, Vô Dịch lại không nhịn được thầm khinh bỉ trong lòng. – ‘Quả nhiên là đầu óc không đủ dùng.’

Không nhìn được nữa, con mèo béo quyết định vào cuộc. – ‘Đồ đàn. Thương phẩm không bán được thì ngươi có thể cung cấp dịch vụ nha.’ – Thế là nó bí mật truyền âm cho Phạm Hiền.

‘Cung cấp dịch vụ?’ – Phạm Hiền mơ hồ nắm bắt được một tia sáng ý, hần len lén nhìn về phía Vô Dịch.

‘Ngươi xem việc bảo vệ con bé này là một loại dịch vụ bán ra là được rồi, mèo nó ngốc không chịu được.’ – Vô Dịch khinh bỉ truyền âm sang, há mồm ngáp một cái.

‘Thao tác như vậy cũng được?’ – Trong mắt hần ánh lên vẻ bất ngờ ghê gớm, giống như một chân trời mới vừa mở ra trước mặt hần.

Hần tiến sát đến cạnh Vô Dịch, nhỏ giọng hỏi. – “Vậy cụ thể phải làm như thế nào?” – Bỏ lại Triệu Ngũ Yên đang trở mặt vì không hiểu sao hần đột nhiên lại đi nói chuyện với một con mèo.

Chát!

Vô Dịch vung chân đập vào má hần, đứng dậy đi lên tầng hai. – ‘Mèo kiếp! Cái đó thì tự ngươi nghĩ cách đi chứ.’

Phạm Hiền cảm tức nhìn theo bóng... mông của con mèo béo, sau đó quay sang cười trừ với Triệu Ngũ Yên, trong đầu thì suy nghĩ xoay chuyển liên tục.

‘Không lẽ giờ ta nói, ta bảo vệ ngươi, trả phí bảo vệ đi? Không được, vậy cũng quá hạ cấp đi, cần thứ gì đó cao minh hơn, thể hiện được sự bất phàm của Vạn Năng Thương Hội thì sau này nàng mới chịu bỏ tiền ra mua nhiều hơn.’ – Hần sắp xếp lại một số ý nghĩ, thăm dò hệ thống một chút, nghĩ đến những thứ bản thân đang có, trong đầu chợt hiện lên một ý tưởng. – ‘Hóa ra nó còn có thể cho thuê ra ngoài. Được chính là nó.’

Thế là hần ngồi xuống ghế, nói với Triệu Ngũ Yên. – “Triệu cô nương, ta có thể đảm bảo cho ngươi đến khi người nhà của ngươi đến.” – Hần cũng học theo tư thái ngồi nói chuyện của mấy tên thương gia khi bàn chuyện làm ăn.

“Thực sao?” – Triệu Ngũ Yên mừng rỡ kêu lên. Dễ dàng diệt sát sáu tên Kim Đan Kỳ, nàng tin rằng với bản lĩnh của Phạm chương quỹ có thể hộ nàng chu toàn đến khi người của Cung Phụng Điện đến.

“Với một điều kiện.” – Phạm Hiền nhẹ giọng từ tốn, mấy đầu ngón tay trái gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Điều kiện?” – Triệu Ngũ Yên không nhịn được liên tưởng đủ thứ. Linh thạch? Pháp bảo? Công pháp? Hay là...

Nàng có chút cảnh giác nhìn về phía Phạm chương quỹ.

Nghĩ gì đó? Phạm Hiền vừa nhìn thấy thái độ của nàng liền biết nàng đang nghĩ gì. Hần không nhịn được đáng lòng. Đậu xanh rau muống, ta cũng không muốn làm Hiên Béo a, dính dáng đến thiếu nữ vị thành niên là có thể đi tù đó... Ặc, ở đây hình như không có luật đó, hẳn có thể xõa thoải mái, vô tư làm Hiên Béo.

Lắc nhẹ đầu cho mấy ý nghĩ loạn thất bát tao văng đi, hần khẽ vỗ bàn một cái, nghiêm túc nói với Triệu Ngũ Yên. – “Ngươi chỉ cần bỏ tiền để ở lại chỗ này của ta là được.” – Àiii, thằng này có vẻ không có tiềm chất làm gian thương rồi, thuê chỗ ở thì mất bao nhiêu linh thạch cơ chứ.

“Nghĩa là thế nào?” – Triệu Ngũ Yên ngờ ngàng hỏi lại.

Ánh mắt của Phạm Hiền chợt trở nên chăm chú, hất gơ ba ngón tay lên. – “Một, ở lại dưới tầng trệt, chính là chỗ này. Mỗi ngày mười Linh Thạch Hạ Phẩm, ban đêm có thể nghỉ ngơi trên cái ghế yêu quý của ta.” – Nói xong hấn gấp ngón út lại, tay còn lại trở về phía cái ghế bành sau quầy.

Không để Triệu Ngũ Yên kịp phản ứng, hấn tiếp tục giảng điều kiện. – “Hai, ở phòng của ta, trên lầu hai. Mỗi ngày một Linh Thạch Trung Phẩm, không gian thoáng mát, rộng rãi, có cửa sổ nhìn ra ngoài trời, đêm có thể ngắm trăng. Lúc mệt mỏi có thể ngủ trên chiếc giường yêu quý của ta.” – Nói xong, hấn liền chỉ lên lầu.

Gập lại ngón áp út, chỉ để lại ngón giữa, hấn nói tiếp. – “Ba, ta có một chỗ bảo địa tu luyện gọi là Hoàng Tụ Thiên Phòng. Mỗi ngày một vạn Linh Thạch Trung Phẩm, điều kiện tu luyện tuyệt hảo, có thể nói là... ặc, ta còn chưa thử qua đâu, nói chung là vượt ngoài sức tưởng tượng của người, đáng đồng tiền bát gạo.” – Hấn chém gió mà mặt không đổi sắc, tim không đổi nhịp.

“Triệu cô nương, chọn đi.” – Phạm Hiền mỉm cười mời nàng đưa ra lựa chọn.

Đầu của Triệu Ngũ Yên vang lên mấy tiếng “ông, ông”, Phạm chương quỹ nói vừa nhanh vừa nhiều đến nỗi nàng tiếp thu thông tin không kịp.

Sau một hồi, nàng mới có thể suy nghĩ mạch lạc trở lại.

Mặc dù nàng là tu sĩ, nghỉ ngơi ở đâu cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc tu luyện, nhưng mà để nàng phải ở nơi trọ trọ như cái sảnh tiếp khách này, gần như là nằm ngay trước cửa ra vào thì là chuyện không thể được. Thậm chí một cái giường đang hoàng cũng không có, chỉ có cái ghế bành của chương quỹ (thực ra nằm lên bàn cũng được mà). Lựa chọn thứ nhất bị bỏ qua.

Lựa chọn thứ hai lại càng không cần phải nói. Thân là công chúa cảnh vàng lá ngọc, việc ngủ lại phòng của một gã đàn ông xa lạ quá ư là bậy bạ, nàng không thể chấp nhận được.

Cho nên, nàng chỉ còn một lựa chọn duy nhất chính là cái chỗ tu luyện bảo địa được gọi là Hoàng Tụ Thiên Phòng có giá một vạn Linh Thạch Trung Phẩm một ngày.

Được lắm, bị đánh mặt. Nhìn như là cho kẻ khác lựa chọn nhưng chính Phạm chương quỹ đã gián tiếp chọn giúp người ta rồi, tên này rất có tiềm chất làm gian thương ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương quỹ nghèo túng

“Ta chọn ở Hoàng Tụ Thiên Phòng. Một ngày.” – Triệu Ngũ Yên đau lòng nói ra, gần như là nghiến răng nghiến lợi.

Nói xong câu này, nàng cảm thấy trái tim của mình đang nhỏ máu. Nàng quyết định rồi, dù rất là cảm kích ân cứu mạng của Phạm chương quỹ, nhưng nàng buộc phải đề cao cảnh giác với hấn. Không phải nàng sợ bị hấn sàm sỡ lợi dụng, mà là sợ túi tiền của mình bị hấn hành hạ đến thân tàn ma dại.

Ở một ngày mất một vạn linh thạch, lại còn là trung phẩm, thế mà hấn cũng nghĩ ra được. Dựa vào thân gia của nàng bây giờ, chỉ cần đợi mặt trời mọc đủ mười lần là phá sản.

Tên gian thương của chúng ta thì thế nào?

Lúc này, hấn mặc kệ thái độ của Triệu Ngũ Yên, tâm trí của hấn đang hưng phấn vì sắp hoàn thành được nhiệm vụ rồi. Chưa tới hai ngày đã liên tiếp hoàn thành được hai nhiệm vụ, hấn cũng bội phục tốc độ của mình.

Hấn nhanh tay ném một vài món pháp bảo của Triệu Ngũ Yên bỏ vào Thần Kỳ Tự Bảo Nang để hệ thống mua đứt, sau đó lại lấy thêm một ít linh thạch bù vô khoảng lỗ cho đủ một vạn Linh Thạch Trung Phẩm.

Một... hai... ba.

Nhiệm vụ: Thương vụ đầu tiên

Tình trạng: Hoàn thành

Phần thưởng: 1 năm ở Hoàng Tụ Thiên Phòng (Đã ghi nhận, Thiên Phòng giải khóa 1 ngày cho ký chủ)

Ký chủ có muốn lập tức vào Thiên Phòng hay không? Có/Không

Phạm Hiền tuyển không, hần còn chưa xong việc ở đây đâu.

Sau khi hần đưa ra lựa chọn, hệ thống tiếp tục bắn ra thông báo mới.

Ký chủ thành công hoàn thành một vụ mua bán, đẳng cấp Thần Bí Thương Nhân thay đổi từ Học Đồ sang Tập Sự.

Lợi nhuận chia lại thay đổi từ 5% lên 10%.

Ký chủ nhận được quyền sử dụng Tiểu Thiên Hợp Đồng một lần, có thể ký kết các điều khoản với khách hàng như đầu tư, cho vay, mua bán, v.v...

Có 3 nhiệm vụ mới.

Nhiệm vụ một: Khách đến! Khách đến!

Yêu cầu: Có ít nhất 1000 vị khách hàng ghé thăm Vạn Năng Thương Hội (Lưu ý, người có ác ý với Thương Hội không được tính là khách hàng)

Nhắc nhở: Ký chủ đã trở thành Thần Bí Thương Nhân Tập Sự, không cần nhắc nhở.

Phần thưởng: 10 năm ở Hoàng Tự Thiên Phòng, Thương Phẩm Ngọc Bích*1.

Nhiệm vụ hai: Tiền vô như nước.

Yêu cầu: Bán được ít nhất 100 món thương phẩm (hoặc dịch vụ), đồng thời lợi nhuận tổng hợp đạt đến một trăm vạn Linh Thạch Hạ Phẩm (Tiền độ hiện tại: 1/100 thương phẩm – 500.000/1.000.000 Linh Thạch Hạ Phẩm)

Phần thưởng: Thần Bí Thương Nhân Sáo Trang (1/6) – Tự Bảo Bồn

Nhiệm vụ ba: Yêu nghiệt gõ cửa.

Yêu cầu: Trong vòng một tháng, Vạn Năng Thương Hội giao dịch thành công với một khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60.

Phần thưởng: Bí mật (Tùy theo độ hoàn thành mà chất lượng phần thưởng thay đổi)

...

Trong ánh mắt có tí căm phẫn của Triệu Ngữ Yên, Phạm Hiền phục hồi tinh thần. Bắn cho nàng một ánh mắt yên tâm, hần lấy ra một đồng tiền vàng có khắc chữ Hoàng ở hai mặt đưa cho nàng.

“Lên tầng hai rẽ phải, dán nó lên trên cửa Thiên Phòng có chữ Hoàng là được. Ừm, chúc ngươi có một trải nghiệm vui vẻ nhé!” – Hần có chút gấp nói ra.

“Biết rồi!” – Triệu Ngữ Yên xẵng giọng một tiếng, sau đó quay người đi luôn lên lầu hai.

Phạm Hiền cũng không rảnh để ý đến thái độ của nàng, lúc này đang có một sự việc khác hấp dẫn hần.

Hần thể mà đột phá đến giai đoạn Khí Cảm rồi.

Mới khi này, lúc vừa hoàn thành xong giao dịch, một luồng khí nóng rực đột nhiên tập kích Phạm Hiền từ trên đỉnh đầu, tỏa ra khắp toàn thân hần, khiến hần sung sướng đến muốn rên rỉ, may mà còn có Triệu Ngữ Yên đứng trước mặt nên mới nhịn lại được.

Kiểm tra qua hệ thống thì hần mới biết được luồng khí đó gọi là Tài Khí. Mỗi lần giao dịch thành công với khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60, tùy vào lợi nhuận đạt được mà hần có thể được ít hoặc nhiều Tài Khí quán đỉnh, tích trữ trong người hần, cải thiện kinh mạch, thể chất của hần.

Phạm Hiền thật sự là chó ngáp phải ruồi. Bởi vì lần này kiếm được một vạn Linh Thạch Trung Phẩm, vậy nên lượng Tài Khí quán đỉnh cho hần khá là nhiều, dẫn bạo thiên địa linh khí xung quanh tiếp xúc với hần, khiến hần cứ thế mà đột phá Khí Cảm.

Phạm Hiền hưng phấn mà kiểm tra bảng hệ thống.

Ký chủ: Phạm Hiền (Nam, 22 tuổi)

Đẳng cấp: Thần Bí Thương Nhân Tập Sự

Tu vi: Chuẩn Luyện Khí (Khí Cảm)

Công pháp: Luyện Khí Quyết

Đạo cụ: Tiểu Thiên Hợp Đồng*1

Lợi nhuận tổng hợp: 5000 Linh Thạch Trung Phẩm

Nhiệm vụ đang có: 3

Hệ thống không còn khinh bỉ hấn nữa, hấn rất thoải mái trong lòng. – ‘Thay đổi rất nhiều a.’ – Phạm Hiên cảm khái.

‘Nhưng sao lợi nhuận chỉ có một nửa?’ – Hấn hơi nghi hoặc, bèn nhờ hệ thống tìm hiểu.

Ngay sau đó, đáp án được truyền vào đầu hấn.

Đại khái thì Vạn Năng Thương Hội là xí nghiệp rất tôn trọng định luật cân bằng của tự nhiên, tôn trọng đạo lý chỗ thừa thì bù vào chỗ thiếu, có vay thì phải có trả, khinh thường cái gọi là ‘tử không sinh có’. Một ngày trong Hoàng Tự Thiên Phòng tiêu tốn năng lượng xấp xỉ năm nghìn Linh Thạch Trung Phẩm, thế là Thương Hội liền khấu trừ đi năm nghìn Linh Thạch Trung Phẩm như chi phí trả lại cho thiên địa, lấy năm nghìn Linh Thạch Trung Phẩm khác như lợi nhuận.

Đây là một loại năng lực cực kì biến thái. Trên thực tế, đa phần các bảo vật trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang của Phạm Hiên đều chỉ là một loại hình chiếu, không tồn tại thực chất. Chỉ khi nào hấn lấy đồ vật bên trong ra, túi thần kỳ sẽ tự động mượn nhờ linh khí trong thiên địa tạo thành vật thật. Đây là một loại thao tác thuộc về tạo hóa, liên quan đến Đại Đạo, rất rất xa xôi với hấn lúc này.

Lúc này, cái mà hấn nên quan tâm là vấn đề cơm áo gạo tiền.

Ừm, giá bán gấp đôi giá vốn, lợi nhuận hai trăm phần trăm, lại còn không phải đóng thuế, quả nhiên là hắc điểm a.

Phạm Hiên âm thầm cho hệ thống một cái like, tiền lời gấp đôi, hấn thích.

Muốn ăn ngon phải nhân lúc còn nóng, hấn xoa xoa tay cho vào trong túi thần kỳ, định móc số lợi nhuận đầu tiên mà mình kiếm được ra tự sướng một hồi.

Nhưng mà thứ hấn sờ được chỉ là khoảng không.

Chuyện gì thế này?

Có một dự cảm không lành, Phạm Hiên quyết định đi hỏi hệ thống.

Sau đó về mặt của hấn liền giống như bị táo bón, vì hấn vừa được hệ thống giải thích một cách rất chi tiết.

Điều đầu tiên, đẳng cấp lúc ban đầu của hấn là Thần Bí Thương Nhân Học Đồ, chỉ được phân phối 5% lợi nhuận từ Vạn Năng Thương Hội, số còn lại được bỏ vào quỹ dự trữ của Thương Hội. Tính toán một chút, hấn vừa kiếm lời năm nghìn Linh Thạch Trung Phẩm, 5% là hai trăm rưỡi Linh Thạch Trung Phẩm, tương đương với hai vạn năm ngàn Linh Thạch Hạ Phẩm. Vậy, số linh thạch đó đâu?

Đây chính là điều thứ hai, Phạm Hiên chưa tới Trúc Cơ, không thể ích cốc, không ăn không uống là phải chết a. Cho nên Vạn Năng Thương Hội bèn ngưng tụ một ít linh khí cho vào cơ thể hấn, xem như năng lượng sống mỗi ngày. Hoạt động này cần phải tiêu tốn tài nguyên thiên địa, tuân theo sự tôn trọng của Thương Hội đối với định luật cân bằng tự nhiên, hấn cần phải bỏ tiền ra cho nó. Lúc đầu hấn không có linh thạch nên phải ghi nợ, giờ có rồi thì tự động bị trừ.

Tất nhiên, đó cũng không phải là một khoản chi tiêu lớn gì mấy, một viên Linh Thạch Hạ Phẩm là đủ cho hấn ăn mấy ngày.

Điều thứ ba mới là trọng điểm này. Ngũ Hành Tự Linh Trận và Cửu Long Diệt Thế Trận là hệ thống cho hấn để bảo vệ Vạn Năng Thương Hội (thực ra là bảo vệ hấn), điều đó không sai. Nhưng mà mỗi lần khởi động trận pháp đều cần tiêu hao linh thạch, mà linh thạch ở đâu ra? Ha ha, này cũng tương tự với điều thứ hai a.

Cho một ví dụ trực quan, là lúc Phạm Hiên tiện tay dùng Cửu Long Diệt Thế Trận để dọn xác sáu tên Kim Đan, hấn cũng mất đến mấy trăm Linh Thạch Hạ Phẩm nha.

Trước đó hấn còn dùng Cửu Long Diệt Thế Trận để chiến đấu, dùng Ngũ Hành Tự Linh Trận tu luyện vô tội vạ, mấy cái này đều được tính vào sổ sách. Ấc, nói chung là hiện giờ hấn còn thiếu nợ đến mấy vạn Linh Thạch Hạ Phẩm, nghĩ đến cũng là máu và nước mắt (tháng này quên bég luôn sáu cái nhẫn trữ vật của sáu tên Kim Đan Kỳ rồi, trong đó có linh thạch a).

Hiểu được sự “chịu chơi” của mình, Phạm Hiên quan bế hai cái trận pháp ngay lập tức, hai tay bung lên đỡ ngực, về mặt sinh bất khả luyến, đau lòng tột độ. Con mèo béo thấy vậy lại được một trận hà hê.

Trên tầng hai.

‘Quái, linh khí vốn dồi dào lắm mà.’ – Triệu Ngự Yên đang đứng trước cửa Hoàng Tự Thiên Phòng.

Cầm đồng tiền vàng trên tay, nàng nhớ lại lời của tên chương quỹ gian thương, dán đồng tiền vàng trên tay vào chữ Hoàng trước cửa.

Vụt!

Ánh sáng lóe lên, Triệu Ngữ Yên biến mất.

...

Màn đêm buông xuống.

Bảy tên hắc y nhân tụ hội với nhau ở một mảnh đất hoang, bày xuống trận pháp cách âm cùng với ảo trận để che mắt người ngoài.

“Thất, Bát, Cửu, Thập Tam, Thập Tứ, Thập Lục đâu?” – Thủ lĩnh Nhất lạnh lùng hỏi.

Tĩnh lặng.

Một lúc sau mới có kẻ trả lời – “Họ... chết sạch cả rồi.” – Hắc chính là Lục.

Lúc sáng, sau khi giết chết bốn tên chấp sự Kim Đan của Cung Phụng Điện, hắc có nhận được truyền âm của Thập Tứ nhờ hỗ trợ, liền để Thất, Bát, Cửu đi trước, bản thân thì ở lại dọn dẹp hiện trường, sau đó mới đi theo. May mắn làm sao, quyết định này đã cứu mạng hắc. Hắc đến trễ một bước, vừa vận cảm ứng được hơi thở sinh mạng của bọn Thất vừa tắt ngúm, sau đó liền quay đầu bỏ chạy.

Nhất không quan tâm đến sống chết của bọn thủ hạ. – “Chết? Là cái gọi Vạn Năng Thương Hội làm?” – Hắc tỏ vẻ khinh thường, khịt mũi một tiếng. – “Băng Linh Căn đâu?” – Đây mới là vấn đề mà hắc đề ý đến. Trong mắt hắc, Triệu Ngữ Yên còn chẳng phải một sinh mệnh, chỉ có linh căn của nàng là thứ có giá trị tồn tại.

“Nàng là do bọn Thập Tứ truy bắt, có lẽ...”

Đùng!

Pháp lực tuôn ra, Nhất ra tay đánh sáu tên thủ hạ trọng thương thổ huyết. – “Phế vật!” – Hắc đang tức giận vô cùng.

“Chúng ta đã giết được bốn tên Kim Đan...” – Thập Nhất cố giải thích một chút.

Nhưng mà chờ đợi hắc chính là sóng pháp lực của Nhất, khiến hắc huyết nhục đầm đìa. – “Câm miệng!”

“Ta không quan tâm các ngươi giết được trăm Kim Đan, ngàn Kim Đan hay vạn Kim Đan. Cái ta cần là Băng Linh Căn! Cái mà thượng cấp cần là Băng Linh Căn! Không phải lời giải thích của các ngươi!” – Nhất hung ác gầm lên, khí thế Nguyên Anh không áp chế được mà hiển lộ ra, hắc không thể giết hết bọn thủ hạ.

Nhưng mà hắc cần phải nhịn lại, hiện giờ là lúc dùng người, hắc đã tổn thất mất sáu tên Kim Đan Kỳ, không thể tự làm thiệt hại hơn nữa.

“Ta không muốn nghe giải thích nữa. Nói, còn không chế được hành tung của mục tiêu hay không?” – Nhất quát lớn.

“Chỗ nàng đang ở đã bị ta để lại Cầm Ứng Phù, chỉ cần nàng vừa rời khỏi liền sẽ có báo động.” – Lục đứng dậy hồi đáp.

“Hừ, tính ngươi cũng không quá dần.” – Giọng của Nhất có phần nào đó nguôi ngoai. Ngay lập tức, hắc hạ lệnh hành động. – “Tới đó, ngay bây giờ! Ta phải đích thân xem thử Vạn Năng Thương Hội này là địa bàn của kẻ nào.”

...

Phạm Hiến vừa mới đóng cửa tiệm lại bỗng nhiên hắt xì một tiếng rõ to.

‘Ai nhắc ta?’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thiền Phòng và khách đêm

Phía trước chói lóa, Triệu Ngữ Yên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không nhận được khép đôi mi lại.

Một lúc sau, nàng bỗng cảm thấy ánh sáng dịu đi, vài luồng gió xẹt qua người mình, có gì đó rơi trên đỉnh đầu, vai của nàng, cánh tay của nàng, cảm giác có hơi lành lạnh.

Có chút bất ngờ, Triệu Ngữ Yên chậm rãi mở mắt ra, sau đó miệng của nàng mở to, mãi không thể khép lại được, ánh mắt kinh ngạc không gì sánh nổi.

Thời gian như đóng băng ở nơi đây.

Quanh người nàng lúc này nào còn phòng ốc cư xá gì nữa, mà là một mảnh băng thiên tuyết địa, gió cắt như đao, tầm mắt phóng ra bao la vô tận chỉ thấy được một màu trắng, không có chút dấu hiệu của sinh linh nào khác.

Ngoại trừ nàng.

Triệu Ngũ Yên rung động cực kì.

Từng bông tuyết rơi trên vai nàng, tan ra rồi biết mất. Lúc ấy, nàng cũng biết nó nào phải bông tuyết gì, mà chính là từng sợi linh khí thuộc tính băng đông kết lại thành bông tuyết. Mỗi lần chúng nó rơi trên người nàng đều tan ra hòa vào cơ thể nàng, đánh bóng kinh mạch của nàng, gia tăng độ thuần khiết của chân nguyên trong Đan Điền.

Có thể nói, trong hoàn cảnh thế này, dù là đứng yên không làm gì cả thì tu vi của nàng vẫn tiến bộ từng phút từng giây.

‘Nơi đây quả thực là tu luyện bảo địa.’ – Triệu Ngũ Yên thầm cảm thán, dù cho là ở nơi tu luyện tốt nhất tại Cung Phụng Điện cũng không bằng một góc nơi đây.

Theo nàng thấy, chỗ như thế này thì dù có bao nhiêu linh thạch cũng không thể nào muốn liến vào được. Vậy mà Phạm chương quỹ “chỉ” lấy của nàng “có” một vạn Linh Thạch Trung Phẩm liền để nàng ở đây tu luyện một ngày.

‘Vạn Năng Thương Hội quả không tầm thường, Phạm chương quỹ thật đúng là thương nhân tốt bụng.’ – Nàng không nhận được mà nghĩ tốt về tên ân nhân chương quỹ cao thủ của nàng.

Nếu ở tu chân giới cũng có hoạt động bình chọn cửa hàng, nàng chắc chắn không ngại gì mà cho Vạn Năng Thương Hội và Phạm chương quỹ mười sao hoàn chỉnh. (Thần Miêu ở đây cũng xin 10 sao a! T_T)

Không tiếp tục lãng phí thời gian quý báu, nàng còn muốn tu luyện thành tài để báo thù. Ngay lập tức, Triệu Ngũ Yên ngồi xuống hành công, yếu nghĩa của Thiên Vân Quyết đã bị nàng thuộc nằm lòng, giờ chỉ cần thuận theo đường lối trong khẩu quyết, hấp thụ linh khí dày đặc nơi bảo địa này là tu vi có thể thăng như điều gặp gió.

Vù! Vù!

Chẳng mấy chốc, cuồng phong nổi lên, vô số bông tuyết hội tụ lại, bay xung quanh người nàng, vạn chuyển trong hư không bằng một loại quỹ tích huyền ảo, cùng nhịp độ với chu kỳ hành công của Triệu Ngũ Yên.

Thời gian cứ thế mà trôi qua.

...

Thần Bí Thương Nhân của chúng ta lúc này đang ở đâu?

Ừm, cũng giống với Triệu Ngũ Yên, Phạm chương quỹ chính đang ở trong Hoàng Tự Thiên Phòng.

Chỉ là hoàn cảnh không giống lắm.

So với thế giới băng tuyết đơn điệu của Triệu Ngũ Yên, chỗ tu luyện của Phạm Hiên trông có vẻ đặc sắc hơn nhiều.

Rừng cây, thác nước, suối chảy róc rách, thảo nguyên xanh rì, đồi núi nhấp nhô, ánh chiều tà rực rỡ vô hạn, dày đặc linh khí Ngũ Hành, có thể nói là muôn màu muôn vẻ.

Phạm Hiên cũng thông qua hệ thống mà biết được về cái gọi là Thiên Phòng.

Thiên Phòng là một loại bất động sản mà Vạn Năng Thương Hội chỉ cho thuê chứ không bán ra bên ngoài, hơn nữa còn có điều kiện cực kì hà khắc dành cho khách thuê.

Thiên Phòng chia làm bốn loại: Hoàng Tự, Huyền Tự, Địa Tự cho đến Thiên Tự Thiên Phòng. Bốn loại đó cũng là bốn đẳng cấp để phân chia chất lượng Thiên Phòng.

Khách thuê cần phải thỏa mãn hai loại điều kiện sau mới có thể vào ở Thiên Phòng:

Thứ nhất, điểm đánh giá tổng hợp phải đạt yêu cầu.

Thứ hai, phải có tiền.

Cụ thể một chút, nếu khách hàng muốn thuê Hoàng Tự Thiên Phòng, thì cần thỏa mãn điều kiện là có đánh giá tổng hợp trên 60 điểm, phí thuê là một trăm vạn Linh Thạch Hạ Phẩm một ngày.

Nếu khách hàng muốn thuê Huyền Tự Thiền Phòng, thì cần thỏa mãn điều kiện là có đánh giá tổng hợp trên 70 điểm, phí thuê là một trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm một ngày.

Nếu khách hàng muốn thuê Địa Tự Thiền Phòng, thì cần thỏa mãn điều kiện là có đánh giá tổng hợp trên 80 điểm, phí thuê là một trăm vạn Linh Thạch Thượng Phẩm một ngày.

Nếu khách hàng muốn thuê Thiên Tự Thiền Phòng, thì cần thỏa mãn điều kiện là có đánh giá tổng hợp trên 90 điểm, phí thuê là một trăm vạn Linh Thạch Cực Phẩm một ngày.

Chỉ có hai điều kiện, nhưng kẻ có thể thỏa mãn được cả hai điều kiện này thì hiếm như lông phượng sừng lân.

Nói thật, Phạm Hiến cũng cảm thấy bản thân cũng may mắn lắm mới có phúc phần vào tu luyện trong Thiền Phòng. Mặc dù bảng hệ thống không thể hiện, nhưng hắn tin chắc là điểm đánh giá tổng hợp của hắn có khi còn chưa qua được 50, đến cái cửa của Hoàng Tự Thiền Phòng cũng không được phép nhìn.

Còn về phần tại sao Triệu Ngữ Yên có đánh giá tổng hợp trên 70 mà lại không vào ở Huyền Tự Thiền Phòng? Đơn giản, nàng nghèo a.

Gạt chuyện nghèo giàu sang một bên, Phạm Hiến giờ phải tập trung tu luyện a.

Mặc dù hắn có tận thời gian một năm được phép ở lại tu luyện bảo địa này nhưng vẫn phải cố gắng trân quý nha. Hết cách rồi, ai bảo Linh Căn của hắn cũng không hơn bọn phế vật trong truyền thuyết bao nhiêu đâu.

Gạt bỏ tạp niệm, Phạm Hiến bắt đầu hồi tưởng Luyện Khí Quyết, cố gắng làm vững chắc cảnh giới Khí Cảnh của mình, sau đó thử nghiệm dẫn linh khí vào trong Đan Điền.

Thế là đêm nay, “nhà nghỉ” Vạn Năng Thương Hội đón hai vị khách đầu tiên, một thiếu nữ vị thành niên và một người đàn ông trưởng thành. Hai người cùng ở trong một phòng, không ngủ mà cùng thức, làm chung một việc giống nhau. Khắc, đừng hiểu lầm, họ chỉ biết một lòng tu luyện.

...

Mây che khuất vầng trăng, mưa gió tới hung hăng, mèo kia hí mắt ngủ, nghe sấm bỗng nhập nhằng.

“Tên chó điên nào đang độ kiếp đấy, có cho miêu gia ngủ hay không hả?” – Vô Định ngẩng đầu gào hướng lên trời.

Rầm! Uỳnh!

Ầy, sấm càn to hơn.

Ánh mắt nó chột trở nên sắc bén, tròn to, liếc lên phía trên. – “Người có cảm hay không?” – Nó gầm nhẹ, giọng hết sức nghiêm túc, một luồng uy thế khó hiểu chột dâng lên.

Tiếng sấm im bật, chỉ còn tiếng gió thổi qua và mưa rơi rả rích.

Viii... vuuu... Tí tách! Tí tách!

“Ngoan.” – Con mèo béo lúc này mới hài lòng, tiếp tục cuộn mình lại ngủ.

Loạch xoạch! Loạch xoạch!

Tiếng bước chân chạm nước phát ra, tai của Vô Định vểnh lên. Nó chột ngẩng đầu, hí mắt nhìn ra hướng cửa, nhìn xuyên qua cửa, ánh mắt phóng thẳng ra ngoài.

Bảy tên hắc y nhân đội mưa mà đến, đứng thành hàng chữ nhật bên ngoài cửa tiệm. Tên có vẻ là kẻ cầm đầu đứng ở giữa sáu người kia, hắn khoanh tay mà đứng, đôi mắt khép hờ, nghiền ngẫm nhìn bốn chữ Vạn Năng Thương Hội đang phát sáng trong đêm.

“Lại có khách tới cửa. Con mèo nhà nó, đây cũng không phải cửa hàng hai mươi bốn giờ đâu.” – Vô Định giờ chân gãi móng, không nhận được thấp giọng chửi.

Thực ra thì Vạn Năng Thương Hội có thể mở cửa xuyên đêm, chỉ là tên nào đó quá lười biếng nên trời vừa tối đã treo biển hết giờ làm. Chủ yếu là do chương quỹ còn quá yếu, cần giành thời gian tu luyện a.

“Tốt nhất là nên tuyển nhị chương quỹ, tam chương quỹ, người làm các kiểu. Mèo nhà nó!” – Vô Định thầm nghĩ.

Sau đó, nó liền phong ấn thánh giác của mình, chìm sâu vào con mộng寐.

Khách hàng là thượng đế, nhưng miêu gia đây buồn ngủ thì đến thượng đế cũng phải nhường giường.

...

Trận pháp cách âm được bố trí, kết giới ngăn chặn sóng pháp lực tiết ra ngoài cũng được bày xuống. Đồng Bài Phân Đà số 209 đã vào vị trí sẵn sàng chiến đấu.

“Mục tiêu còn ở đây không?” – Nhất hỏi Lục.

“Cảm Ứng Phù không có động tĩnh, nàng hiện đang ở trong cửa tiệm này.” – Lục dùng ngữ khí chắc chắn trả lời.

Nhất khẽ gật đầu. – “Đi gọi cửa.” – Sau đó ra lệnh cho Thập Nhị.

Người sau liền bước lên gõ cửa.

Cạch! Cạch! Cạch!

Im ắng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thập Nhị vỗ mạnh vào cửa, đồng thời còn hô lớn. – “Đừng trốn, mau ra mở cửa!”

Không có ai phản hồi.

Thập Nhị quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh Nhất, muốn hỏi ý kiến của hắn.

Nhất không nói gì, chỉ giờ nắm đấm về phía trước, như là ra hiệu cho hắn.

Thập Nhị tức khắc hiểu được. Hắn vận một thành chân nguyên vào lòng bàn tay, sau đó đập mạnh lên cửa Vạn Năng Thương Hội.

Uỳnh!

Không chút hề hấn.

“Có chút ý tứ.” – Nhất nhẹ giọng nghiền ngẫm, có hơi bất ngờ trước một màn này.

Thập Nhị không tin tà, thẹn quá thành giận, thôi thúc Kim Đan trong Đan Điền, vận toàn lực đánh lên cánh cửa.

Ầm! Ầm!

Mặt đất run rẩy, dư chấn pháp lực tỏa ra tứ phía, chính hắn cũng bị phản lực làm cho ngã ra sau mấy bước.

Chỉ có cửa tiệm vẫn không hề suy chuyển.

Thập Nhị thấy vậy liền tức ghê gớm, thân là cao thủ Kim Đan Trung Kỳ mà lại không làm gì được một cái cửa. Hắn còn định lấy chiêu số áp đáy hòm ra phá cửa, nhưng liền bị Nhất đưa tay cản lại.

“Đề ta.” – Uy thế của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ toát ra, Nhất điều động pháp lực trong Nguyên Anh đâm ra một đòn.

Thanh thế của một đòn này chẳng to lớn gì, nhưng cực kì nguy hiểm. Bởi Nhất đã sử dụng kỹ xảo tích tụ chân nguyên vào một điểm, khiến cho lực phá hoại hơn xa đòn công kích bình thường.

Kịch!

Vẫn không có tác dụng.

Ánh mắt của hắn có chút mất kiên nhẫn.

Nhất hạ lệnh cho sáu tên thủ hạ. – “Công kích toàn phương vị, ta cũng không tin cửa hàng này không có lỗ hổng.” – Nói xong liền tung người lên nóc, định phát động tấn công từ phía trên.

Sáu người kia cũng ngay lập tức tản ra xung quanh, vận sẵn pháp lực.

Khí thế khủng khiếp của một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ và sáu tu sĩ Kim Đan Kỳ bộc phát, nếu mà có tên tu sĩ Luyện Khí hay Trúc Cơ nào ở đây chắc chắn sẽ bị đè bẹp trên mặt đất không dậy nổi.

Một đợt công kích như vũ bão sắp diễn ra, giống như là máy bay sắp thả bom oanh tạc, tọa độ mục tiêu chính là cửa tiệm nhỏ gọi là Vạn Năng Thương Hội này.

Gió càng thổi mạnh, mưa càng nặng hạt, bầu trời đen tối không thấy trăng sao, chỉ là chẳng có một tiếng sấm nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cửu U Luyện Hồn

Nửa giờ sau.

Mưa đã tạnh rồi, chỉ để lại một vài hạt nước còn vurun trên các mái nhà, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Vạn Năng Thương Hội vẫn sừng sững trên mặt đất, chẳng hề suy chuyển dù chỉ một phân một tấc.

Nhất và lũ thuộc hạ thì không ổn rồi.

Hơn nửa giờ đồng hồ công kích không ngừng nghỉ, hơn nữa còn là công kích với mười thành pháp lực, dùng luôn cả các chiêu số át chủ bài, dù cho Kim Đan và Nguyên Anh của tu sĩ có thể cung cấp chân nguyên cuộn cuộn liên tục thì bọn chúng cũng không chịu nổi. Thậm chí, bọn chúng cũng đã tiêu tốn khá nhiều linh thạch để hồi phục pháp lực mới có thể chèo chống được nửa giờ.

Các trận pháp được bày ra để phòng ngừa bại lộ cũng bị chính bọn chúng đánh tới không chịu nổi mà tan vỡ rồi. Qua đó mới thấy được bảy tên này đã sử dụng thủ đoạn ác liệt đến như thế nào, đồng thời cũng làm nổi bật lên khả năng phòng ngự siêu cường của... một cái tiệm nhỏ.

Lúc này, Nhất ra lệnh cho sáu tên thuộc hạ dừng tay, chính hắn cũng từ bỏ rồi. Tiếp tục dùng linh thạch hồi phục pháp lực, Nhất đứng trên nóc cửa tiệm nhỏ, nhắm mắt dưỡng thần một lúc. Bọn thuộc hạ cũng tự giác lấy linh thạch ra mà bù đắp lại chân nguyên tiêu hao.

Một lúc sau.

Nhất mở mắt ra, nhìn kỹ cửa tiệm nhỏ này một hồi, u ám bao trùm trong đôi mắt. Dưới lớp áo choàng đen, nét mặt của hắn càng lúc càng rét lạnh, khóe môi hơi vênh lên, lộ ra một nụ cười ma quái.

Đây là dấu hiệu của cơn giận đã lên đến tột đỉnh của hắn. Lúc này, hắn đã quyết định lấy ra thủ đoạn dưới đáy hòm của mình rồi. Hắn muốn để cho cửa tiệm này phải tan thành mây khói, người bên trong phải chết không toàn thây, kể cả Băng Linh Căn. Dù sao, thượng cấp chỉ cần một cái xác có Linh Căn là được, không quan tâm còn sống hay đã chết.

Lấy ra một trăm linh tám cây tiêu hắc kỳ từ trong nhẫn trữ vật, hắn bắt đầu phân phát cho bọn thủ hạ, đồng thời dặn dò bọn chúng cách sử dụng.

“Ngươi, đến chỗ cách Vạn Bảo Lâu một dặm, bày xuống mười hai mặt cờ theo hình lục vong tinh. Sau đó lại đến Tự Linh Lâu, cũng làm như thế.” – Hắn giao cho Lục hai mươi bốn cây cờ.

Sau đó đem bảy mươi hai cây tiêu hắc kỳ giao cho năm người khác, cũng dặn dò bố trí ở sáu phương còn lại, bản thân thì lấy mười hai mặt cờ cuối cùng bày thành hình lục vong tinh (sao sáu cánh) quanh cửa tiệm nhỏ.

Bọn thuộc hạ cũng cấp tốc chấp hành nhiệm vụ, phóng đi như lửa điện.

Một lúc sau, chín mươi sáu cây tiêu hắc kỳ được bố trí ở tám phương, tạo thành vòng tròn với tâm chính là mười hai cây cờ quanh Vạn Năng Thương Hội. Bọn chúng không gió mà bay, rung lên, cộng minh với nhau.

Từng luồng hắc vụ bay ra từ các mặt cờ, kết nối chúng lại với nhau tạo thành chín ngôi sao sáu cánh, kèm theo đó là những đường dẫn pháp lực huyền bí được giăng chằng chịt với nhau, tạo thành một đại trận bao trùm khuôn viên gần trăm dặm.

Cửu U Luyện Hồn Trận.

Đây là một trong các trận pháp độc môn của Hợp Linh Điện, có bí pháp riêng biệt để khởi trận, không đòi hỏi người sử dụng phải có tạo nghệ trận pháp cao thâm thế nào, chỉ cần tu vi đạt đến Nguyên Anh Kỳ là được. Có điều sau khi sử dụng xong thì trận kỳ cũng sẽ biến mất, nên là loại trận pháp chỉ có thể dùng một lần.

Trận này mượn cửu u chi khí dưới lòng đất để hoạt động, thích hợp bày vào ban đêm, nhất là lúc giờ Tí canh ba, quỷ hồn bắt đầu du hành, âm sát khí trầm trọng nhất.

Cửu U Luyện Hồn Trận như một cái miệng lớn cắn nuốt lấy linh hồn của sinh linh bên trong trận. Nó tựa như tầng tầng lớp lớp các vòng tròn từ lớn đến nhỏ, từ ngoài vào trong, chậm rãi co lại, diệt sát sinh linh bên trong, luyện hóa hồn phách.

Trên bản chất, tà trận này chính là một loại thủ đoạn luyện đan. Khi nó đi đến vòng cuối cùng, cũng chính là tâm của đại trận, tất cả các linh hồn đã bị nó

luyện hóa sẽ tụ hợp lại với nhau thành một hạt đan được gọi là Hợp Hồn Đan. Tu sĩ ăn vào đan này, thần hồn sẽ được cô đọng, cường hóa trên mức độ lớn, cho nên giá trị của nó cũng quý giá vô cùng. Đừng nói tu sĩ Nguyên Anh, cho dù là đại năng Hóa Thần Kỳ cũng sẽ không tiếc vì nó mà đổ máu.

Hợp Linh Điện có một điều lệnh, rằng sau khi dùng xong trận này, tất cả môn hạ phải cao chạy xa bay ngay lập tức. Không phải là họ e sợ có nhân sĩ chính nghĩa ra tay đòi lại công đạo cho những người ở trong trận, mà là sợ có tu sĩ để mất đến Hợp Hồn Đan.

Nhất vì lập được công lao hãn mã cho tổ chức nên mới được ban cho trận pháp sử dụng, nhằm chế tạo ra đan dược để chính hãn phục dụng mà tăng tiến tu vi.

Hắn định tìm một dịp khác để sử dụng trận này sao cho an toàn nhất, lợi ích cao nhất, nhưng vì tình thế bất đắc dĩ nên hãn đành phải lôi nó ra sử dụng luôn bây giờ. Qua đó mới thấy được quyết tâm tiêu diệt cửa tiệm nhỏ này và bắt về Băng Linh Căn của hãn cao đến nhường nào.

Hắn mở rộng thần thức, cảm nhận khí tức của đông đảo sinh linh bên trong trận. – “Đừng có oán trách ta, hãy tự trách sự nhỏ yếu của bản thân các ngươi đi!” – Hắn khẽ lắc đầu, sau đó bắt đầu bấm pháp quyết khởi động trận pháp.

“Cửu âm vi cực, u quý xuất hình, luyện tận thương sinh, hồn phi phách tán. Cửu U Luyện Hồn, khởi!!!”

Linh khí trời đất bỗng nhiên hỗn loạn, âm phong thổi qua sắc bén như đao, u quý rít rào, một chiếc lồng bóng tối khổng lồ bao phủ phương viên mấy chục dặm trong Liên Nguyệt Phường Thị, bắt đầu mở ra thịnh yến giết chóc của nó.

Các kiến trúc bị đánh phá, nghiền nát, vô số tu sĩ từ Luyện Khí cho đến Trúc Cơ, thậm chí Kim Đan thức tỉnh. Có kẻ chưa kịp phản ứng đã thân tử đạo tiêu, có kẻ cố gắng chống lại nhưng không thể đỡ nổi đại thế, gượng được vài hơi thở rồi cũng buông tay bỏ mình. Tất cả tạo nên một thảm kịch trần gian.

“Aaaa!!!”

“Không, đây là cái gì?!”

“Ác ma! Ác ma!”

“Sư phụ, cứu ta!”

“Thiên đạo bất công! Aaa!”

...

Đêm tối tĩnh lặng, không một âm thanh vang lên.

Chưa đến thời gian một chung trà, phương viên gần trăm dặm nay chỉ còn một đồng đồ nát, từ khí ngút trời.

Vân tiêu vụ tán, mưa gió qua đi, hiển lộ thân hình của Nhất và sáu gã thuộc hạ.

Nhất bắt lấy một viên đan dược đang lơ lửng ở trên trời vào tay. Đan dược có màu đen nhén, tỏa ra thứ ánh sáng huyền diệu, mặt ngoài có hơi trong suốt, không hề có tí vết, bên trong tựa như giam giữ lấy vô số quỷ hồn đang gào thét dữ dội trong tuyệt vọng.

Nhất liếc qua Hợp Hồn Đan một chút, sau đó lấy ra một cái bình ngọc rồi cho nó vào trong, cất vào nhẫn trữ vật. Hắn không có nhiều thời gian ở đây, cần phải mau chóng hành động.

Hắn dẫn đầu sáu gã thủ hạ đi về phía trung tâm của đồng đồ nát, chuẩn bị thu hoạch Băng Linh Căn rồi cao chạy xa bay khỏi Liên Nguyệt Phường Thị, không, là rút luôn ra khỏi Vân Thanh Quốc.

Nhưng rồi, hãn phải đứng hình tại chỗ, trợn to đôi mắt kinh hãi, trong lòng dâng lên nỗi khiếp sợ không gì dập tắt được.

Cửa tiệm nhỏ vững còn nguyên ở đó, giữa đồng đồ nát. Trái ngược với hoàn cảnh điêu tàn xung quanh, nó trông càng có vẻ huy hoàng hơn trước, bốn chữ Vạn Năng Thương Hội càng phát ra ánh kim quang chói lọi, như thể trận tai ương vừa rồi chỉ có thể đánh bóng cho nó.

Đạo tâm của Nhất lung lay dữ dội, hãn thậm chí đang hoài nghi là bản thân rốt cuộc tu luyện vì cái gì, đến một cửa tiệm nhỏ vô danh cũng không thể đánh phá.

Cố kim lại sóng lớn thao thiên trong lòng, Nhất ép mình phải thật bình tĩnh ngay bây giờ. Chuyện cấp bách trước mắt là di dời Đồng Bài Phân Đà số 209 khỏi Vân Thanh Quốc, thậm chí đến gián điệp khó khăn lắm mới cài vào được Cung Phụng Điện cũng phải đi ngay.

Băng Linh Căn cũng chỉ có thể tiếc nuối bỏ qua, với sự bảo vệ của thế lực thần bí mang tên Vạn Năng Thương Hội này, theo hãn thì chỉ có thể mời đại năng Hóa Thần Kỳ đến mới đối phó được.

“Thủ lĩnh?” – Lục cũng vừa thoát ra khỏi trạng thái thất thố, hãn run giọng gọi Nhất.

“Đi thôi, truyền tin cho những người khác cũng tranh thủ trốn đi. Nước nơi đây quá sâu, không phải là chúng ta có thể can thiệp.” – Nhất mất hết khí thế

hung ác, dùng ánh mắt phức tạp nhìn thật kỹ cửa tiệm nhỏ trước mặt.

‘Vạn Năng Thương Hội, chờ đó.’ – Hấn hít sâu một hơi, tụ nhũ với bản thân một câu.

Sau đó liền dẫn theo thủ hạ biến mất, trốn khỏi Liên Nguyệt Phường Thị, trốn khỏi Thiên Vân Sơn, trốn khỏi Vân Thanh Quốc, trốn khỏi... bóng ma áp lực của Vạn Năng Thương Hội.

Bọn hấn vừa đi chưa được bao lâu, đã có người đến nơi này.

“Trời ơi!”

“Đây là...”

“Là cửu u chi khí, có kẻ bày xuống Cửu U Luyện Hồn Trận!”

“Hợp Hồn Đan luyện thành rồi!”

“Không thể tin được!”

“Mau nhìn, đằng kia có kiến trúc còn nguyên vẹn!”

“Vạn Năng Thương Hội, là thế lực nhà ai, dám lấy tên bá đạo như vậy?”

“Có lẽ nào Hợp Hồn Đan...”

Được rồi, xem tới đây thì thằng khờ cũng biết là kẻ nào phải gánh cái nỗi oan ức này lên trên đầu rồi. Sắp tới chắc sẽ rất náo nhiệt đây, cơ mà nguy cơ của Triệu Ngữ Yên cũng vô tình được hóa giải rồi.

Một đêm cứ thế lặng lẽ... à không, ồn ào trôi qua.

...

Mặt trời vừa lên, minh nguyệt chưa tàn, vài con chim dậy sớm tìm sâu, rú rít trên mấy ngọn cây.

Hôm qua vừa xảy ra một chuyện động trời, không chỉ Liên Nguyệt Phường Thị mà đến cả mấy phường thị xung quanh đều biết.

Khu vực mấy chục dặm phía nam Liên Nguyệt Phường Thị, chiếm gần một phần tư diện tích nơi đây vừa xảy ra một vụ thảm sát kinh thiên động địa.

Theo nguồn tin hơi đáng tin cậy của một vị cao thủ Kim Đan, tối qua đã có một tên đại ma đầu bày ra Cửu U Luyện Hồn Trận mà ai nghe cũng vừa sợ mất mật vừa thèm thuồng không thôi.

Vô số kiến trúc sụp đổ, mấy vạn sinh linh hồn phi phách tán, chỉ để lại thây khô đầy đất. Hiện đang có hàng trăm đến gần ngàn tên tán tu Luyện Khí Kỳ, Trúc Cơ Kỳ đang... hồi của, lùm mót. Thậm chí còn có vài vị cao thủ Kim Đan len lén tham gia vào đội ngũ hồi của này.

Lại có một nguồn tin hơi đáng tin cậy đến từ một vị cao thủ Kim Đan khác, thì tên đại ma đầu đã tạo nên trận thảm sát này vẫn còn đang ở hiện trường vụ án, rất có thể Hợp Hồn Đan mà đến đại năng Hóa Thần Kỳ cũng thèm thuồng hiện đang trên tay của hấn.

Hất xì!

Phạm Hiên đã tu luyện được bốn tháng trong Thiên Phòng, say mê cực kì.

Hấn không hề biết là có một cái nỗi oan thiên cổ hiện đang chờ mình ở bên ngoài, đợi hấn gồng lưng mà gánh lấy. Có điều, đây cũng là một cơ hội trời ban.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nỗi oan của chưởng quỹ

Ngoại giới tám giờ đồng hồ, trong Thiên Phòng đã là hơn bốn tháng trôi qua.

Cảm thụ đoàn chân khí ít ỏi trong Đan Điền, Phạm Hiên cho rằng bản thân đã có thể đi ra ngang dọc giang hồ. Tất nhiên, đó cũng chỉ là ảo tưởng thoáng qua của hấn, một tên tiểu tu sĩ Luyện Khí Nhị Trọng.

Không thể tin được, hần vậy mà đột phá liên tục hai tầng cảnh giới.

Dù cho ở tại hoàn cảnh tu luyện tuyệt hảo như Thiên Phòng thì tốc độ tu luyện của hần cũng chẳng thể nào nhanh như thế được, bởi vì linh căn của hần là Tứ Hành Tạp Linh Căn rác rưởi a. Vậy thì nguyên nhân do đâu?

Đáp án chỉ có một, chính là nhờ Tài Khí.

Tài Khí ẩn núp trong cơ thể hần, len lỏi trong các kinh mạch, huyết quản, lưu thông đi khắp toàn thân Phạm Hiên. Nó có tác dụng như một loại môi giới với linh khí bên ngoài, gia tăng độ hòa hợp linh khí, là chất xúc tác để dẫn linh khí vào trong người hần nhanh hơn, có thể xem nó như một loại Ngụy Linh Căn.

Ngoài trừ cải thiện thể chất, gia cố kinh mạch, rèn dũa linh khí, đây là một loại tác dụng khác của Tài Khí mà hần phát hiện ra được trong lúc tu luyện, từ đó hần có thể giảm bớt sự ảnh hưởng của việc linh căn của bản thân quá kém cỏi.

Được hưởng lợi ích từ Tài Khí một lần, hần quyết tâm muốn tìm thêm nhiều khách hàng có đánh giá trên 60 nữa để được quán đĩnh thêm nhiều lần. Mặc dù chưa biết Tài Khí còn có công dụng gì khác hay không, nhưng chỉ như thế này thôi là quá đủ để hần phải dốc sức tích trữ loại tài nguyên có thể xem là quý hiếm này.

Phạm Hiên một lần nữa cảm thụ tu vi của mình, sau đó chuẩn bị nhắm mắt nhập định. Có điều...

‘Sáng rồi, ra mở cửa đi đồ lười.’ – Âm thanh của con mèo béo vang lên trong đầu hần.

Hần sững sốt, trong đầu xảy ra một cuộc chiến của hai tư tưởng. Được trải nghiệm sự sung sướng của việc tu luyện, hần lúc này cực kì do dự giữa việc mở cửa làm ăn hay tiếp tục tu hành, mặc kệ chuyện đời.

Nhưng rồi thì ý nghĩ mở cửa làm ăn đã chiến thắng, bởi lẽ Phạm Hiên vừa nhớ đến bản thân còn có ba cái nhiệm vụ cần phải hoàn thành. Một cái không biết phần thưởng là gì, một cái thì có phần thưởng là pháp bảo chuyên dụng của hần: Tụ Bảo Bồn, mặc dù chưa biết công dụng ra sao, nhưng đã là pháp bảo chuyên dụng thì ắt phải đặc biệt lợi hại.

Còn có một nhiệm vụ nữa cho phần thưởng là mười năm trong Hoàng Tụ Thiên Phòng, cũng là phần thưởng mà hần khao khát nhất bây giờ. Đã trải nghiệm qua việc tu luyện trong đây một lần thì dù là ai cũng sẽ bị nghiện, hần cũng không ngoại lệ. Phạm Hiên không muốn mình phải trở lại tình trạng tu hành như rùa bò khi ở bên ngoài, cũng không muốn khởi động Ngũ Hành Tụ Linh Trận để phụ trợ, hần còn đang mắc nợ a.

Vì thế, hần hiện giờ chỉ có một mục tiêu duy nhất đó là tìm được hai mươi vị khách hàng là sẽ có thêm ba năm tu luyện trong Thiên Phòng. Nghĩ là làm, Phạm Hiên tập trung tinh thần, thăm mặc niệm ‘rời khỏi’.

Chỉ trong nháy mắt, hần đã xuất hiện ở đầu cầu thang tầng hai, đứng ngay trước cửa Hoàng Tụ Thiên Phòng.

Cảm nhận từng tia linh khí mỏng manh ở ngoài đây, hần khẽ lắc đầu thở dài, sau đó đi xuống tầng một.

Vô Định đang nằm ngủ trên quầy.

Hần khoan thai bước ra đằng trước, chuẩn bị mở cửa thì nghe Vô Định gọi – “Chậm đã.”

Tay hần khựng lại, chẳng hiểu ra sao, hần quay đầu lại hỏi nó. – “Có chuyện gì?” – Kêu mở cửa cho đã rồi lại cản là sao? Tối tháng à.

“Khởi động trận pháp phòng ngự trước đi.” – Con mèo béo nói mà không thèm ngẩng đầu.

Phạm Hiên trợn mắt. – “Nằm mơ!” – Hần còn nghèo lắm, không đủ tiền để đốt a.

“Người tốt nhất nên xem qua hoàn cảnh bên ngoài rồi suy nghĩ xem có khởi động trận pháp hay không.” – Giọng nói của con mèo béo có chút mỉa mai.

‘Có ý gì đây?’ – Phạm Hiên trầm nghĩ hoặc, nhưng cũng nghe theo thử xem.

Thế là hần chạy lên tầng hai, thông qua khe cửa sổ nhỏ mà nhìn ra bên ngoài.

Đập vào mắt hần là khung cảnh đồ nát, lộn xộn không chịu nổi. Vô số xác người nằm la liệt trên mặt đất, thân thể teo tóp như bị thiêu cháy, xung quanh rải rác mấy trăm người đang cúi đầu khom lưng nhặt nhạnh gì đó.

“Đ* má!” – Hần không kìm được chửi to. – “Ta đang ở đâu đây? Hiroshima hay Nagasaki?”

Phạm Hiên hấp tấp chạy xuống tầng dưới hỏi con mèo béo. – “Chuyện gì xảy ra thế này?”

Vô Định ngáp dài một cái, chậm rãi trả lời. – “Há, hôm qua có thằng meo nào đó bày xuống một cái tà trận rác rưởi a, xong chỗ này thành ra vậy.”

“Thế sao chúng ta vẫn còn ở đây?” – Tim Phạm Hiên đập mạnh, hần cảm thấy mình suýt chết mà không hề hay biết a.

“Thì chúng không công phá được cửa hàng chứ sao.” – Con mèo béo gãi mõng.

“Không công phá được? Ta nhớ là hôm qua đã quan bế trận pháp rồi mà?” – Hắc nghị hoặc.

“Ngu con mèo nó ngốc! Ta chấp ngươi một món Đạo Khí Cực Phẩm ấy, thách ngươi đập phá được cửa chỗ này.” – Vô Định đột nhiên khiêu khích hấn.

Phạm Hiên không tính quá dần, ngay lập tức hiểu được ẩn ý trong lời nói của nó. – “Ý ngươi là cửa hàng của ta cũng tự có khả năng phòng ngự siêu cường?”

Vô Định im lặng không nói, xem như đồng ý lời của hấn. Phạm Hiên lập tức mừng như điên, có cái xác rùa này che chở ở bên ngoài, gặp ai đánh tới chỉ cần đóng cửa, không cần thả chó cũng có thể làm kẻ địch tức điên.

Vô Định vừa thấy vẻ mặt của hấn liền biết hấn đang nghĩ gì. Nó dùng giọng khinh bỉ bảo rằng. – “Đừng có mà đứng đó ảo tưởng tự sướng nữa, mau mở cửa làm việc đi, nhớ khởi động trận pháp phòng ngự.”

Về mặt Phạm Hiên xoắn xuýt. – “Tại sao a?” – Hấn không hiểu sao con mèo béo này cứ kêu hấn đốt tiền.

“Có người muốn giết ngươi, ngươi còn hỏi tại sao.” – Vô Định thần nhiên nói ra.

“Cái gì?! Ai muốn giết ta?” – Phạm Hiên ngay lập tức kinh sợ nhảy cẫng lên.

“Một đám đang ở ngoài cửa, đầu óc bị người ta làm trò, càng lúc càng đông, không đếm hết được a.” – Con mèo béo cảm khái. – “Nghe đâu là để đoạt lấy đan dược rác rưởi gì đó. Hắc, hôm qua thắng nào đó bảy trận luyện đan tếp riu ở chỗ này thành đan dược xong liền bỏ chạy. Cuối cùng chỉ có tiệm này của ngươi còn nguyên vẹn, ngươi nghĩ xem. . . khặc khặc.” – Nó nói đến câu cuối cùng nghe có vẻ hết sức bi ối, sau đó lại còn cười trơ trẽn.

Phạm Hiên nghe vào liền hiểu được, vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, không nhịn được chửi ầm lên. – “Thằng chó kia là muốn giả họa cho ta mà. Đừng để ta biết được hấn là ai, đừng để ta biết được!” – Hấn tức điên lên được, không sao kìm lại nổi.

Nhất nếu biết được lời hấn, chắc chắn sẽ đau khổ kêu oan: “Ta chỉ muốn chạy trốn mà thôi. Tiền bối a, ngài chỉ ít cũng là đại năng Hóa Thần Kỳ, ta sao dám giả họa cho ngài?”

Đáng tiếc hấn không có ở đây để kêu oan. Phạm Hiên cũng chỉ là kẻ phạm tục đến từ Trái Đất, tính khí vẫn còn chưa biến chuyển nhiều lắm, nhỏ mọn thù dai là phải có. Cho nên nếu tương lai Nhất gặp phải hấn a . . . Ặc, không nên tưởng tượng thi hơn.

Đó là chuyện tương lai, còn hiện tại thì Phạm Hiên một lần nữa lâm vào một trận chiến của hai lựa chọn khác nhau. Rốt cuộc là nên đóng cửa tu luyện, hay là nên rí mẩu để khai trận pháp, sau đó mở cửa kinh doanh, tìm cách hoàn thành nhiệm vụ?

Phạm Hiên đồ mồ hôi như suối, cuộc chiến nội tâm đang xảy ra trong đầu hấn hết sức căng thẳng. Sau một hồi, cuối cùng hấn cũng quyết định là lựa chọn sau.

Muốn có trái ngọt thì phải vất vả gieo trồng, muốn có lợi nhuận thì trước phải bỏ tiền làm vốn, lỗ trước lãi sau. Cho nên a, Ngũ Hành Tụ Linh Trận đã mở, Phạm Hiên cũng mở toang cánh cửa tiệm, đứng ở giữa kêu to.

“Vạn Năng Thương Hội kính chào quý khách. Hoan nghênh quang lâm!”

Ngay lập tức có mấy trăm đôi mắt nhìn về phía hấn, có sợ hãi, có hiếu kỳ, có kinh tởm, có căm ghét, có thèm thuồng (biến thái vãi), có giận dữ, v.v . . . thậm chí còn có sùng bái, hâm mộ, đủ loại ánh mắt có thể xuất hiện trên đời này. Có điều, tất cả ánh mắt này không hề ngoại lệ, đều mang theo một tia mê mẩn.

Phạm Hiên bị nhìn đến hoa cúc thít chặt, hấn cố gắng ép cho mình có một nụ cười hiền hòa hết mức có thể, hiền lành thốt ra. – “Xin chào chư vị, ta là . . .” – Nhưng mà ngay sau đó hấn bị cắt ngang rồi.

“Đại ma đầu xuất hiện!”

“Ma đầu, mau đền mạng cho mấy vạn oan hồn nơi đây!”

“Mau giao ra Hạp Hồn Đan!”

“Nhanh giờ tay chịu trời!”

“Khôn hồn thì đưa hết tài sản đây, ta sẽ cho ngươi được lưu toàn thân!”

Mắng chửi, uy hiếp, dọa nạt, đòi đánh đòi giết, đủ các loại âm thanh, hết sức huyền ảo, hỗn loạn, như nông nô nổi lên chống lại sự đàn áp của chính quyền phong kiến.

‘Bình tĩnh, bình tĩnh, mình đã là tu sĩ Luyện Khí. . . Ặc, mình có đại trận nơi tay, không cần phải sợ bọn lòng lang dạ chó này.’ – Phạm Hiên tự nhủ với bản thân cho đỡ sợ. Lúc còn làm sinh viên hấn đã từng tự tin thuyết trình trước gần trăm người a, giờ đối mặt với số đông tu sĩ cũng có thể làm được trạng

thái vững lòng vững dạ. Đến tu chân giới chưa được một tuần, thần kinh của hắn vậy mà cứng cõi hơn trước nhiều.

‘Đám người này, ta cần hết, chỉ cần bọn chúng ghé qua cửa hàng mà thôi, ta rất nhanh có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi, rất nhanh.’ – Phạm Hiên bắt đầu thôi miên chính mình, ánh mắt sáng rực nhìn đám người phía trước.

Lần này đến lượt đám người kia thít chặt hoa cúc. Không hiểu sao, dù cho có tới hàng trăm người chung trận tuyến với nhau, bọn họ vẫn bị một mình hắn dùng ánh mắt hù sợ, tổ chức tâm lý không được như bình thường, trở nên dễ bị kinh hoảng rất nhiều.

Cảm giác giống như bản thân họ là những con cừu non, và kia là ánh mắt trấn trụ của một con sói già đói khát, đang lựa chọn con mồi cho cái bụng đang rỗng của nó.

...

Ở một nơi khác.

Thiên Vân Thành, hoàng cung cấm địa.

Một người trung niên khoác hoàng bào đang đi dạo trong ngự hoa viên.

Đây là bậc chí cao vô thượng, thân phận tôn quý nhất của Vân Thanh Quốc, Ngọc Vân Hoàng: Triệu Lam.

Triệu Lam có vẻ ngoài tầm tam tuần, đôi lông mày kiếm rậm rạp, gương mặt nghiêm nghị, thần thái nội liễm, ánh mắt sâu xa thâm thúy. Khí thế trên người hoàn toàn thu lại, mờ ảo hư vô khó nắm bắt, tựa như đã hòa hợp với khoảng đất trời xung quanh.

Vụt!

Chợt, một gã thanh niên tuấn tú bỗng xuất hiện, đi vài bước rồi quỳ xuống một chân bái kiến Triệu Lam.

“Tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề!”

“Bình thân.” – Triệu Lam lạnh nhạt nói, trong giọng không nghe ra tình cảm.

“Tạ hoàng thượng.” – Gã thanh niên cung tay đứng dậy.

“Tiêu ái khanh có chuyện gì bẩm tấu?” – Triệu Lam hỏi, ánh mắt nhìn ra xa xăm.

“Muôn tâu hoàng thượng, Cung Phụng Điện báo tin...” – Tên thanh niên họ Tiêu truyền âm cho hắn.

Triệu Lam nghe xong, đôi chân mày kiếm khẽ nhướng lên. Sau đó, hắn liền hạ lệnh cho tên thanh niên trước mắt. – “Tiêu Tinh nghe lệnh, ba ngàn ngự lâm quân giao cho ngươi điều động, phối hợp với Cung Phụng Điện, nhất định phải tìm về và bảo đảm an toàn cho Xuất Vân Công Chúa. Kẻ nào dám cản trở, xử tử bất luận tội!” – Kim khẩu ngọc ngôn, lời vừa ra, phong vân cũng theo đó mà động.

Một cuộn thánh chỉ đột nhiên xuất hiện, lơ lửng giữa hư không, lời mà Triệu Lam vừa nói cũng tự xuất hiện thành chữ bên trên thánh chỉ, thiết họa ngân câu, long phi phượng vũ. Ngay sau đó, Triệu Lam phát tay, một chiếc ngọc tỷ bạch sắc xuất hiện, đóng tám chữ “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương” lên góc dưới thánh chỉ.

Tiêu Tinh thấy vậy liền giờ hai tay qua đầu, thánh chỉ tự khắc cuộn lại rồi rơi xuống lòng bàn tay của hắn.

“Thần Tiêu Tinh, quyết không nhục sứ mệnh!” – Hắn bái lạy Triệu Lam một lần nữa, sau đó đi lùi về sau mười bước rồi lập tức biến mất.

“Yên nhi, người tốt nhất đừng có chuyện gì.” – Triệu Lam nhẹ giọng thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thiên tài vẫn lạc

Tiêu thị gia tộc, lãnh địa ở An Thổ Thành, nằm tại vùng Tây Bắc cách đế đô chừng vạn dặm, là một trong tám đại vương tộc được Triệu thị hoàng thất sắc phong, được phong vương tước thế tập.

Gia chủ hiện nay của Tiêu gia, cũng như người đang giữ tước vị Tiêu Vương là Tiêu Tranh, đại tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ.

Tiêu Tranh là kẻ hùng tài đại lược, kinh doanh Tiêu gia đầu ra đỏ, phát triển lớn mạnh, hơn tám trăm dặm vùng Tây Bắc không ai dám khinh nhờn, tôn vì

bá chủ.

Nhưng đáng tiếc thay, hổ phụ sinh khuyến tử, đứa con trai độc nhất của hắn lại không được như kỳ vọng, là một kẻ phế vật bị nói ra nói vào.

Tiêu Động, thiếu chủ Tiêu gia, năm mười bốn tuổi đột phá Trúc Cơ Sơ Kỳ, được xưng là kỳ tài có thể dẫn dắt Tiêu gia càng thêm hưng thịnh trong tương lai. Đáng tiếc, hai năm trở lại đây, không biết vì sao vị thiên tủng kỳ tài này lại bị thiên địa ghét bỏ, tu vi rơi xuống Luyện Khí Tam Trọng, mãi không thể đột phá được, cực khổ tu hành cũng chỉ có thể duy trì ở Luyện Khí Tam Trọng mà không rơi xuống.

Từ đó, Tiêu Động liền mang danh phế vật, không chỉ kẻ bên ngoài mà đến tộc nhân Tiêu thị cũng khinh miệt, chửi rủa hắn. Nếu không phải vì có phụ thân là tộc trưởng, có khi hắn đã bị đuổi khỏi gia tộc cũng không chừng. Cả gia tộc, ngoại trừ phụ thân cũng chỉ còn biểu muội Hương Nhi là đối tốt với hắn.

Tiêu Động rất mê man, nhưng hắn cũng không hề từ bỏ. Nhìn xuống hết thấy mọi khinh bỉ, cay nghiệt mà bản thân phải chịu, hắn vẫn cố gắng tu luyện từng chút một. Nhưng mà, khổ tâm nhân trời vẫn phụ, dù hắn có cố gắng bao nhiêu thì vẫn chỉ như dãi trảng xe cát, đổ sông đổ biển. Tiêu Động cũng không biết bản thân có thể kiên trì bao lâu nữa, một năm, hai năm hay ba năm?

“Tiêu Động, Luyện Khí... Tam Trọng!”

Đã hai năm liên tiếp rồi, mỗi lần tham gia tộc hội chính là câu này, đứng ở trên đài nhìn tộc nhân nhỏ giọng phi nhỏ, hắn cũng không biết đến ngày nào thì bản thân sẽ bị ép điên.

“Ta phải làm sao đây?” – Thất thần bước trên con đường mòn, Tiêu Động tự hỏi bản thân.

Ba ngày trước, tộc hội vừa kết thúc, hắn liền bỏ ra ngoài giải sầu, thậm chí không thèm nói với biểu muội Hương Nhi một tiếng. Phụ thân dường như cũng hết hi vọng đối với hắn, thờ dài chẳng nói gì, chỉ để cho hai vị trưởng lão Kim Đan đi theo bảo vệ.

“Mẫu thân, người nói ta nên làm gì đây?” – Sờ vào chiếc nhẫn màu đen được xuyên dây đeo trên cổ, Tiêu Động chợt hoài niệm về người mẹ đã mất của mình.

Đó là di vật của mẫu thân hắn, một chiếc nhẫn trữ vật đã bị hư chức năng trữ vật, hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể xem như một vật kỷ niệm, làm trang sức để đeo, mặc dù nó cũng không đẹp đến đâu.

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi thì một giọng nói chợt vang lên. – “Thiếu chủ, đằng trước có một con yêu thú Nhất Giai Hậu Kỳ.” – Đây là trưởng lão Tiêu Diệp, cao thủ Kim Đan Trung Kỳ.

Y cùng với Tiêu Minh là hai vị trưởng lão được phụ thân của hắn phái theo để bảo vệ dọc đường. Hai người đối với Tiêu Động không có thương tiếc, đồng tình, nhưng cũng không có khinh bỉ, xem thường, chỉ nhớ kỹ việc hắn là người của Tiêu gia, là kẻ mà hai người phải bảo vệ, đến thế mà thôi. Ừm, mặt ngoài có vẻ là như vậy.

“Ồ!” – Tiêu Động lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn con báo lớn vừa bị Tiêu Minh bắt ra khỏi bụi rậm, nằm run sợ trên mặt đất, cách chỗ hắn chừng mười lăm, mười sáu thước.

Đó là một con báo cao chừng một người trưởng thành, tính cả đuôi thì dài đến bốn, năm thước, hoa ban trên người có màu đỏ như máu. Nó chính là Huyết Ban Báo, một con yêu thú cấp thấp nhưng cực kì khát máu, đẳng cấp hiện tại của nó là Nhất Giai Trung Kỳ, tương đương với tu sĩ Luyện Khí tám Thất Trọng, Bát Trọng.

Tại sao hai vị trưởng lão Kim Đan Kỳ phát hiện một con yêu thú cấp thấp như vậy lại phải báo cáo cho hắn? Đó là vì chính hắn yêu cầu bọn họ làm như vậy.

Hai năm này, mặc dù tu vi không có mấy may tiến triển, nhưng năng lực thực chiến của Tiêu Động vẫn tăng tiến từng ngày. Hắn bây giờ không có cách nào đột phá tu vi, cho nên mỗi ngày chỉ cần hấp thụ đủ linh khí để duy trì cảnh giới là được, toàn bộ thời gian còn lại, hắn đều dành ra để chiến đấu.

Gần hai năm qua, ngày nào hắn cũng đi tìm yêu thú Nhất Giai, tu sĩ Luyện Khí để chiến đấu. Liên tục chiến đấu mấy nghìn trận, kiệt sức thì nghỉ ngơi, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục tu luyện, chiến đấu, cứ thế đến thương tích đầy mình. Nhờ vậy, giờ hắn đã có năng lực dùng tu vi Luyện Khí Tam Trọng mà đánh bại đối thủ có cảnh giới hơn mình đến ba, bốn cảnh giới nhỏ, hoàn toàn xứng danh kỳ tài.

Nhưng mà vẫn vô dụng a, phế vật không thể đột phá thì dù có năng lực vượt cấp chiến đấu vẫn là phế vật như cũ. Người khác lúc đầu còn kinh ngạc, sau đó thì vẫn khinh nhục hắn như thường. Vượt cấp chiến đấu a, người có dùng tu vi Luyện Khí Tam Trọng đánh bại được tu sĩ Trúc Cơ, Kim Đan hay không?

Tiêu Động không quan tâm, hoặc có thể nói là hắn ép bản thân không được quan tâm người ta nói gì, hắn vẫn cứ thế mà làm theo ý mình, mong có một ngày ông trời mở mắt ra mà nhìn thấy nỗ lực của hắn.

Lúc này đây, Tiêu Động khẽ điều động lượng chân khí ít ỏi trong Đan Điền của mình, ánh mắt chăm chú nhìn về phía con Huyết Ban Báo.

Con báo ấy giờ khắc này cũng không còn nằm run sợ trên đất nữa, mà nó đã đứng dậy, ánh mắt đỏ ngầu, hung tợn nhìn về phía hắn, sẵn sàng lao tới bất cứ lúc nào để xé xác hắn ra. Cảm nhận khí tức yếu ớt của Tiêu Động, thân là một con yêu thú Nhất Giai Hậu Kỳ, nó cảm thấy uy nghiêm của bản thân bị khiêu khích. Trận chiến này, mục đích của nó là trọng trấn lại hùng phong của mình, cũng như để có một bữa lấp đầy bụng.

Còn với Tiêu Động, đây chỉ là một loại tu hành.

...

Thiên Vân Sơn, Liên Nguyệt Phường Thị.

Đổng đồ nát ở khu vực phía Nam.

“A! A! A!”

Hơn mười tên tu sĩ bị màn chắn phòng hộ của Ngũ Hành Tụ Linh Trận phản ngược công kích, học máu văng ra xa chục thước.

“Thủ đoạn của ma đầu quả lợi hại, phải mời tiền bối Kim Đan ra tay thôi!” – Một tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ sợ hãi hô lên.

“Đây hình như là một loại trận pháp.” – Có tu sĩ tinh mắt nói ra.

“Tất cả mọi người cùng hợp kích một đòn, ta cũng không tin hắn có thể chống đỡ nổi công kích của gần nghìn tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ.” – Có một tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ đưa ra tối kiến.

Ở phía ngược lại, ngay trước cửa tiệm, Phạm Hiền với vẻ mặt biếng nhác ngồi dựa lưng vào ghế bành, trong ánh mắt có chút đau lòng nhìn về phía bọn tu sĩ đông nghìn nghịt ở bên ngoài.

Đừng hiểu lầm, hắn không phải đang đau lòng cho bọn tu sĩ ngoài đó, hắn là đang đau lòng cho túi tiền của mình a.

Lúc này, nghe có tên đòi liên hợp một đòn, trong nháy mắt hắn vui vẻ như điên. – ‘Nếu ta tiếp được đòn công kích như vậy mà vẫn không hề hấn gì, bọn này chắc sẽ biết khó mà lui, chịu từ bỏ đi?’ – Hắn nghĩ thầm như thế. Như vậy vừa tiết kiệm thời gian, vừa tiết kiệm tiền bạc, hắn cũng phải làm ăn a, đâu thể tiếp từng tên từng tên tới phá quán như vậy được.

Cảm thấy ý nghĩ này rất có tính khả thi, hắn bắt đầu khích cho bọn chúng liên hợp lại tấn công.

“Há, chư vị!” – Thế là hắn đứng dậy khỏi ghế, cao giọng hô hào.

“Ma đầu muốn làm gì?”

“Hắn sắp dở mưu ma chước quỷ gì sao?”

“Ta cảm giác có chút nguy hiểm?”

Gần ngàn tu sĩ thế mà ngay lập tức lui ra phía sau cả chục thước, đoán già đoán non, cảnh giác đề phòng nhìn Phạm Hiền thật chăm chú. Thiệt là, mặc dù chúng bị người khác thi pháp hãm hại, nhưng bản tính vẫn còn a, nhất gan như vậy thì đòi trừ ma vệ đạo làm gì, ma đầu vừa ho một tiếng đã sợ teo cả trướng.

“Ma đầu, có lời gì cứ nói, đừng cử động dọa người!”

“Đúng vậy, bọn ta không sợ người đâu.”

Cảm thấy phe mình có chút nhục, vài tên tu sĩ không nhịn được quát lớn để lấy lại thể diện.

Phạm Hiền cũng cầm nín a, cứ tưởng bọn này hô hào đòi tru diệt ma đầu thế nào, vừa thấy hắn đứng dậy đã chạy xa mấy thước, gan còn bé hơn thỏ. Hắn nào có biết, trong mắt bọn tu sĩ kia, hắn chính là kẻ đã một mình bày trận diệt sát mấy vạn sinh linh trong vòng một đêm, không sợ mới là lạ, nếu không phải thần trí đang không bị mê hoặc, chúng đã bỏ chạy từ lâu.

Biết được bọn này là một lũ thỏ đế, hắn càng tin chắc ý nghĩ của mình sẽ thành công. Thế là hắn tiếp tục nói ra.

“Chư vị, ta không nhằm vào riêng bất kỳ ai trong các người. Chỉ là ta có một câu muốn nói ra.” – Về mặt của hắn nghiêm túc, ánh mắt lướt qua toàn trường.

“Muốn gì cứ nói, đừng lè mề như đàn bà!”

“Phải đấy, phải đấy!”

Phạm Hiền khẽ nhếch môi cười, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn bọn chúng, sau đó mới chậm rãi thốt lên một câu.

“Tất cả các người đều là rác rưởi, một lũ rác rưởi đáng thương!”

Im lặng.

Một... hai... ba.

“Mẹ kiếp, lão tử phải giết hần, các nguoi đừng cản ta!”

“Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!”

“Hần dám sỉ nhục ta, ta phải về mách sư phụ.”

“Câm miệng!!!” – Phạm Hiên quát lớn.

Toàn trường lập tức tĩnh lặng. Mặc dù âm thanh của hần không lớn, nhưng bọn tu sĩ kia đều sợ hãi hần trong tiềm thức, nên mới có thể bị hần chấn nhiếp, rã rập làm theo.

Đợi đến khi bọn hần sức tĩnh, liền đỏ hết cả mặt, cảm thấy bản thân thật nhu nhược, không có mặt mũi. Có điều, chuyện này cũng làm cho bọn chúng càng thêm thù địch với Phạm Hiên.

Phạm Hiên chính là muốn loại tình huống này, kích động sự giận dữ của chúng, để chúng có thể đoàn kết một lòng lại mà đối phó hần a.

“Nếu ta mà là các nguoi, ta đã sớm nhìn đối tượng từ từ lâu rồi. Hừ, một đám ô hợp, không biết phân rõ trắng đen, mồm thì hô hào trăm yêu trừ ma, nhưng trong lòng thì tham lam tì tiện, chỉ mong sao người bên cạnh chết trước để nhất tiện nghi.” – Phạm Hiên đột nhiên đóng vai người thủ hộ công lý, vạch trần nội tâm chân thật của đám tu sĩ.

Không để bọn chúng có cơ hội xấu hổ, hần tiếp tục nói thêm – “Nếu là ta trong tình thế này, ta chắc chắn sẽ liên hợp với người bên cạnh, đoàn kết một lòng mà tiêu diệt ma đầu, giữ gìn chính đạo. Tất cả chỉ là vì ta có một tấm lòng hiệp nghĩa.” – Phạm Hiên nghiêm mặt nói lớn, mắt không nháy một cái, tim không lệch một nhịp.

Một lúc sau.

Có tên tu sĩ gào lên. – “Tất cả mọi người, hãy đoàn kết lại để bắt ma đầu đền tội.” – Ủm, nghe khá giống như cách nói chuyện của một nhóm có năm hay sáu người mặc đồ bó sát trùm kín đầu.

Vì để chứng minh bản thân là người có cái gọi là “hiệp nghĩa”, mấy trăm tu sĩ cùng đồng thanh đáp ứng, thanh thế khá là đao to búa lớn.

Chỉ có một số rất ít tu sĩ là nhìn ra mảnh khoe kích động tâm lý của Phạm Hiên, biết hần đang đùa bỡn chính mình. Họ lên rồi đi trong vô thanh vô tức, rất là thức thời tránh xa đội ngũ “hiệp nghĩa”.

Thực tế thì những kẻ này không hiểu tại sao lại có nhiều người hùng hổ như vậy, la gào đòi đánh đòi giết, xem qua thủ đoạn bắt phạm của Phạm Hiên, theo lý chúng phải biết khó mà lui rồi ấy chứ.

Tự thủ bàng quan, theo cái nhìn của những tu sĩ này, nếu đám người ô hợp này thành công đánh phá cửa tiệm nhỏ thì họ cũng có thể theo phân một chén canh, còn nếu thất bại thì bản thân họ cũng có thể kịp thời thoát thân, tránh xa vùng nước đục này.

Vậy kết quả ra sao? Thực ra thì ai cũng đoán được. Bọn tu sĩ đến đây đa phần đều bị mê muội tâm trí, cho nên gặp Phạm Hiên nói dăm ba câu xàm xí thì tâm lý đã bị kích động, rơi vào cái trống của hần. Chạy đến chỗ một tên bị nghi là ma đầu giết người không gớm tay để cướp bóc? Không phải thiếu năng trí tuệ thì chính là vừa ăn gan hùm mặt báo.

Chỉ còn một loại khả năng nữa thôi, đó chính là có người mê hoặc thần trí của bọn chúng. Đừng quên, từ đầu đến giờ vẫn chưa có tên Kim Đan nào xuất hiện, tin tức chỗ này cũng là do hai vị cao thủ Kim Đan Kỳ nào đó đồn đại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ác ý của Tiêu Tĩnh

Tiêu Tĩnh, xuất thân từ Tiêu thị gia tộc, năm nay chỉ mới hơn bảy mươi tuổi, tu vi đã là Kim Đan Sơ Kỳ.

Phụ thân của hần là Tiêu Bình, người cùng lứa với Tiêu Tranh, đã từng tranh chức gia chủ với Tiêu Tranh nhưng thất bại, chỉ đành lùi một bước gia nhập vào Trưởng lão hội trong Tiêu gia.

Nhớ năm đó, Tiêu Tĩnh dùng niên kỷ chưa đầy hai mươi đột phá Trúc Cơ, chấn động thế nhân, được cho là sẽ có thành tựu chẳng kém gì Tiêu Tranh, trở thành thiên tài số một của Tiêu gia.

Cha của Tiêu Tĩnh cũng mong đợi rất nhiều ở hần, nghĩ rằng mình không giành được vị trí gia chủ với Tiêu Tranh thì để con trai của mình tranh chức tộc

trường này.

Tiêu Tĩnh cũng rất nỗ lực chăm chỉ, một đường tu hành thuận buồm xuôi gió hết thầy nhờ vào cố gắng của bản thân, sau đó còn gia nhập vào triều đình làm quan, không nhờ cậy tài nguyên gia tộc để chứng minh năng lực bản thân, lập xuống công lao hân mã, rất được Ngọc Vân Hoàng tin dùng, phong làm Ngự lâm quân Phó thống lĩnh, quyền cao chức trọng.

Hắn tin rằng bằng vào công tích của bản thân làm ra, vị trí gia chủ đời tiếp theo chắc chắn sẽ là của hắn, phụ thân hắn Tiêu Bình cũng tin rằng như vậy.

Nào ai biết được, ít năm về trước có một vài bất ngờ xảy ra.

Tiêu gia xuất hiện một vị thiên tài yêu nghiệt, một đường tu hành tiến bộ thần tốc, thế không thể đỡ, vừa mười bốn tuổi đã trở thành tu sĩ Trúc Cơ, tư chất bậc này, khi ấy làm kinh động cả Vân Thanh Quốc, đến Ngọc Vân Hoàng cũng phải động dung, hứa hôn con gái duy nhất của mình là Xuất Vân Công Chúa Triệu Ngự Yên cho vị thiên tài đó.

Kẻ ấy chính là Tiêu Động.

Từ lúc biết đến sự tồn tại của hắn, đạo tâm của Tiêu Tĩnh cũng không còn vững chắc nữa. Hắn bắt đầu ăn không ngon, ngủ không yên, tu luyện cũng càng thêm bế tắc, tu vi Kim Đan Sơ Kỳ đã đạt đỉnh phong từ lâu nhưng mãi trì trệ, không tiến.

Hắn biết, Tiêu Động đã trở thành cái gai trong lòng của hắn, nếu không loại bỏ được kẻ này thì tiền đồ của hắn sẽ âm đạm vô quang, chức gia chủ cũng chỉ còn là một trò cười.

Thế là, hắn bắt đầu tìm cách để gạt bỏ cái gai này.

Trở trâu làm sao, ông trời dường như rất dễ mắt đến Tiêu Tĩnh. Lúc mà hắn còn chưa kịp có hành động gì thì Tiêu Động đã tự vấp ngã.

Hắn đã từ một thiên tài trẻ xuống làm một tên phế vật chỉ có tu vi Luyện Khí Tam Trọng, mãi chẳng thể đột phá được. Thiên tài ngày xưa giờ chỉ còn là một bộ hài kịch.

Tiêu Tĩnh cũng hả hê trong lòng, tiền đồ của hắn đã tươi sáng trở lại như xưa. Bình cảnh từ Kim Đan Sơ Kỳ lên Trung Kỳ cũng lung lay dữ dội, tiếp cận đột phá.

Nhưng mà hắn vẫn chưa hoàn toàn hài lòng, hắn muốn Tiêu Động phải vĩnh viễn biến mất, như vậy thì hắn mới có thể an tâm kê cao gối mà ngủ. Ai biết được phế vật lại có ngày trở lại làm thiên tài thì sao?

Đúng lúc này, hắn nhận được tai mắt ở trong gia tộc báo tin Tiêu Động đang trên đường đến Thiên Vân Thành để giải sầu, tầm mười ngày nữa là đến nơi.

Muốn vào Thiên Vân Thành thì phải đi qua Thiên Vân Sơn. Thật vừa vặn làm sao, hắn lại nhận được chiếu lệnh của Ngọc Vân Hoàng đi tìm Xuất Vân Công Chúa, theo nguồn tin mà Cung Phụng Điện truyền sang thì tung tích của nàng rất có thể là ở mấy cái phường thị dưới chân Thiên Vân Sơn.

Đây quả thật là một cơ hội tuyệt hảo để loại bỏ hoàn toàn Tiêu Động, chỉ cần thao tác đủ xảo diệu thì sẽ không có ai nghi ngờ là hắn ra tay.

Ngồi trên lưng yêu thú Nhị Giai đỉnh phong, Tam Nhãn Bạch Sư, ánh mắt của Tiêu Tĩnh mơ màng, nghĩ đến cảnh chính tay trừ bỏ chướng ngại lớn nhất của mình, hắn đã thấy được hình ảnh bản thân ngồi trên chủ vị của Tiêu gia.

Một tên lính truyền tin đi đến sau lưng hắn, khom người báo cáo, đánh thức hắn khỏi ảo tưởng. – “Bẩm thống lĩnh đại nhân, ba ngàn tinh nhuệ đã tập hợp đầy đủ, đang chờ lệnh khởi hành.”

Tiêu Tĩnh hồi phục tinh thần, vẻ mặt đổi sang lạnh nhạt trong nháy mắt. Hắn gật đầu một cái, trầm giọng bảo. – “Được, truyền lệnh của ta, toàn quân xuất phát.”

Tên lính kia nhận mệnh, lập tức trở về truyền đạt lệnh của hắn cho tam quân.

Ba ngàn ngự lâm quân dưới sự dẫn đầu của Phó thống lĩnh Tiêu Tĩnh, bắt đầu hành quân từ Tây Môn, thẳng hướng Thiên Vân Sơn.

“Tộc đệ, người tốt nhất là chết luôn ở xó xỉnh nào đó đi, đừng để ta phải ra tay làm gì.”

...

Tây Bắc, An Thổ Thành.

Tiêu gia phủ đệ.

Cả một đại sảnh rộng lớn không có lấy một bóng người, ngoại trừ một người đang ngồi ở chủ vị.

Đó là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, lưng hùm vai gấu, gương mặt lớn chữ điền với bộ râu quai nón rậm rạp. Thần sắc của y khó nhìn ra vui buồn, vàng trán khểnh nhẵn lại, đậm chiêu suy tư.

Đó chính là Tiêu Tranh, gia chủ Tiêu gia.

‘Bọn chuột nhất, khôn hồn thì cứ núp trong bóng tối vĩnh viễn luôn đi, đừng thừa cơ hội mà chui ra. Nếu không, ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là địa ngục.’

...

Liên Nguyệt Phường Thị.

Vạn Năng Thương Hội.

Phạm Hiên nhìn qua ánh mắt sợ hãi của “bầy cừu” ngu xuẩn, thậm chí phả nhẹ nhõm, tiền của hắn không cần phải phung phí nữa. Kỳ thực, hắn cũng không cần phải keo kiệt từng li từng tí như vậy, hôm trước đại trận tiêu hao nhiều linh thạch là vì phải đối phó với cao thủ Kim Đan Kỳ a, chứ với bọn tán tu yếu ớt không có lấy một tên Kim Đan này thì hao hụt chẳng đáng bao nhiêu.

Cách đây chưa được bao lâu, hắn vừa dùng Ngũ Hành Tụ Linh Trận mà phân lại công kích của gần ngàn tu sĩ hợp lực lại với nhau.

Bọn chúng sợ đến muốn tè ra quần, thậm chí rằng đại tu sĩ Nguyên Anh cũng chỉ đến thế này mà thôi. Tất nhiên, đây là do bọn chúng cho rằng,

Phạm Hiên thấy tình hình đã ổn, liền hắng giọng thanh minh. – “Chư vị a, Phạm mỗ bất tài, cũng chỉ ra mở cửa làm ăn kiếm chút đồng bạc nhỏ, không phải là đại ma đầu gì đó, càng không có Hợp Hồn Đan gì đó.”

Lũ tu sĩ xôn xao. Bị mê hoặc thần trí làm cho trí khôn của chúng giảm sút nặng nề, kẻ đứng ở đằng sau chắc cũng không nghĩ đến tình huống lúc này, hoặc là hắn chỉ muốn để bọn này lên thăm dò một, hai mà thôi, cũng không mong đợi chúng làm nên trò trống gì.

“Tin được không?”

“Thật giả khó phân.”

“Hắn lừa ai đó, bản lĩnh cao thâm thế này, không phải đại ma đầu thì là gì?” – Thiếu năng diễn hình là đây.

Trong nấy trăm giọng nói hỗn loạn của đám tu sĩ, Phạm Hiên cũng nghe ra được câu này. Mặt hắn đen thui, cảm nín bó tay, biết vậy đã không phô trương quá mức. Mẹ kiếp, kẻ mạnh chính là đại ma đầu tàn hại thế giới, quả nhiên là lý luận của lũ tán tu bất tài rác rưởi, từ bỏ phần đầu mà đi trách tội trời đất, đổ thừa số phận.

“Này, này các vị!” – Hắn cao giọng quát, thu lấy sự chú ý của bọn tu sĩ ô hợp kia. Thấy bọn chúng đã chú ý đến mình, Phạm Hiên lúc này mới tiếp tục thanh minh. – “Nói một câu công đạo đi, các ngươi nghĩ thử xem, nếu ta là hung thủ đã tạo ra thảm án nơi đây, liệu ta có tiếp tục quang minh chính đại đứng ở chỗ này, hay là ta sẽ cao chạy xa bay? Kẻ ngốc cũng biết phải làm gì. Càng đừng nói là trong tay ta có Hợp Hồn Đan gì đó, nếu có thì ta đã trốn ở một góc nào đó nuốt nó để tu luyện rồi.”

Lũ tu sĩ kia nghe vậy cũng tin là thật rồi, bọn chúng dù ngu nhưng cũng không phải là hết thuốc chữa, chỉ là bị lòng tham làm cho mù mịt đầu óc nên mới không thêm suy nghĩ gì đã đòi đánh đòi giết.

Nhưng mà cũng không phải là chẳng có kẻ không bị mê hoặc tâm trí. – “Thế tại sao ngươi lại không chết theo những người ở đây? Bằng cách nào mà ngươi sống sót được?” – Đây là một trong số ít những kẻ khoan tay đứng nhìn lúc đầu, một gã tán tu Trúc Cơ Kỳ. Hắn nghi ngờ tên đại ma đầu này là đang giả khổ nhục kế.

Với trí khôn của hắn, hắn chẳng đại gì mà trêu chọc một tên ma đầu giết người không gớm tay, ngại mạng mình dài sao? Nhưng vì tên bị nghi là ma đầu này đang cố chứng minh hắn không phải hung thủ, nên gã tán tu này mới dám đứng ra chất vấn hắn a.

‘Cha chả, thằng này là muốn rửa mình chết?’ – Phạm Hiên có chút căm tức liếc kẻ vừa nói. Nhưng rồi hắn nghĩ, đây không phải là cơ hội để đưa tên tuổi của Vạn Năng Thương Hội cho thế nhân biết tới hay sao?

Thế là hắn liền nói. – “Hà hà, ta sống sót được là có bí quyết cả đấy.” – Hắn muốn câu lên lòng hiếu kỳ của bầy cừu ngu si trước mặt.

“Bí quyết?”

“Không lẽ là trận pháp cao thâm gì, giống như thủ đoạn hắn dùng khi nãy?”

“Có lẽ nào là bảo vật phòng ngự nào không?”

Ặc, quả nhiên là lòng tham làm mù mắt, đã có một vài kẻ rục rạc rục rịch, thậm chí thèm khát thứ bí quyết của Phạm Hiên.

Nhìn thấy vẻ mặt ti tiện của một số ít người, Phạm Hiên lập tức đoán được tâm lý của bọn chúng. – ‘Người ở tu chân giới lẽ nào rất thích làm cướp sao?’ – Kẻ ngoại lai như Phạm Hiên, chỉ đến nơi đây chưa được một tuần liền đã nhìn thấu bản chất của bọn tu sĩ.

Một đám cướp a.

Hắn cũng nhận ra là ở đây không có luật lệ vẹo gì, muốn mua bán công bằng, bản thân người phải có vũ lực hơn người mới được.

Nói một cách trần trụi chính là, kẻ yếu hơn người thì là khách hàng, kẻ mạnh hơn người thì chính là giặc cướp. Đừng nhìn các phường thị buôn bán tồn tại mà hiểu lầm, đó là vì lợi ích chưa đủ phong phú để bọn chúng ra tay đánh cướp mà thôi.

Chỉ cần một lý do, một cái cớ, người nhỏ yếu và có bảo vật. Xin chúc mừng, chuẩn bị đội lũ cướp đội lốt tu sĩ này đến gõ cửa đi.

‘Quả nhiên, dù cho có được năng lực cao siêu, thì tư tưởng vẫn có thể thấp hèn a.’ – Phạm Hiên có chút cảm ngộ, từ bỏ luôn đi cái suy nghĩ là kẻ tu tiên thì phải một lòng hướng đạo, xem ngoại vật như là cặn bã.

Tất nhiên, tu sĩ phải coi trọng ngoại vật thì mới tốt, như vậy hắn mới có thể bán được hàng, khắc khắc. Cảm ngộ bay mất, Phạm Hiên liền hiện nguyên hình là một con buôn.

Trở lại chuyện chính, hắn lúc này tiếp tục thực hiện công cuộc quảng bá Vạn Năng Thương Hội của mình. – “Chư vị, thấy chỗ này của ta thế nào?” – Hắn dang hai tay ra hỏi.

Mấy trăm đôi mắt lập tức soi mói cửa tiệm của hắn.

“Ừm, cũ kĩ.”

“Nhỏ tẹo.”

“Áy cái màu này, là tên thợ sơn dốt nát nào đây?” – Có tên tán tu khinh bỉ. Hắn từng làm thợ hồ lúc chưa bước vào con đường tu chân.

“Cửa ở hướng này, không tốt, không tốt.” – Đây lại là một vị đã từng làm thần côn.

Gân xanh của Phạm Hiên nổi lên.

Sau đó, hắn cố nén lại tâm tình, ép ra một nụ cười. – “Ha ha, mấy thứ đó không phải trọng điểm. Điểm quan trọng ở đây là, cửa hàng của ta có sức phòng ngự siêu cường, bất kỳ ai cũng không thể đánh phá.”

“Thật vậy?” – Bọn tu sĩ cảm thấy không tin cho lắm.

“So với linh thạch còn thật hơn.” – Phạm Hiên gật đầu chắc nịch, sau đó nói tiếp. – “Như vậy đi, chỉ cần bất kỳ ai có thể làm hư hại được cửa hàng của ta, dù chỉ là dôi đi một viên gạch, ta liền tặng hắn toàn bộ gia sản.”

“Ngoài ra...” – Sau đó hắn vội lên tiếng, ngăn lại ánh mắt điên cuồng của bọn tham lam này. Hắn đã thấy có tên cầm lấy xẻng rồi a.

“Ngoài, cửa hàng của ta còn có bán các loại bảo vật chất lượng tuyệt hảo, cũng xuất phẩm từ nơi đã làm ra cửa tiệm của ta. Chư vị nếu thấy hứng thú có thể vào thăm a, giá cả phải chăng, muốn gì cũng có, không có bảo vật nào mà ta không lấy ra được, đảm bảo khiến các vị hài lòng.” – Phạm Hiên dùng tốc độ thật nhanh nói ra một tràng này, suýt cắn cả lưỡi.

Sau đó, hắn không thèm nhìn bọn tu sĩ ấy nữa, xách ghế bước vô quây ngồi đợi. Đợi đến khi nào bọn kia đập phá cửa hàng của hắn chán chê rồi sinh lòng hiếu kỳ mà vào đây mua đồ vật. Dù cho kẻ khác phá hoại cửa tiệm của mình để bán hàng, đây quả là phương thức kinh doanh chưa từng có, xứng đáng được ghi vào sách giáo khoa.

Ngày hôm nay vẫn còn sớm a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lục Chuyển Đan Vân

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, thời tiết trở nên nóng bức.

Mấy vạn tên tu sĩ tụ tập nơi phế tích, bao vây xung quanh cửa tiệm nhỏ. Mồ hôi của bọn chúng đổ ra như suối, chống gỏi thờ hồng học, hỏn hỏn không nói nên lời. Bọn chúng nhìn cửa tiệm nhỏ quê mùa, lụp xụp trước mắt, ánh nhìn có vẻ bất lực vô cùng.

Từ một đội ngũ chưa tới ngàn người phát triển đến mấy vạn, đây chính là do tin tức đã truyền đến các phường thị khác nên mới dẫn tới người ở nơi đó tập trung đến đây. Bọn họ cũng từ những người đi trước mà biết được lời thách đố của Phạm Hiên, thấy thế liền tham gia vào đội phá dỡ công trình.

Nhưng mà từ sáng đến trưa, chẳng người nào có thể làm lay động cửa tiệm nhỏ tên Vạn Năng Thương Hội này dù là một li, không thể làm nó sứt mẻ dù là một viên gạch, miếng ngói.

Sau đó liền có người nói chuyện.

“Chó chết thật, không biết làm bằng thứ gì mà cứng chắc thế không biết.” – Một tên tán tu chửi.

“Đúng vậy, chả phát hiện vết tích luyện khí hay trận pháp nào, cứ như một căn nhà bình thường của bọn phạm nhân, thế mà lại bền vững lạ thường.” – Một tên tán tu khác đồng tình, than thở không thôi.

“Thôi thôi, ta bỏ cuộc.”

“Ta cũng thế, giờ chỉ đợi xem có tiền bối Kim Đan nào xuất hiện để ra tay hay không.”

Nói cũng lạ, từ sáng đến giờ, thế mà chưa từng có bất kỳ một tên cao thủ Kim Đan Kỳ nào xuất hiện. Đáng lẽ ra thì bọn họ phải tới trước nhất mới đúng. Hợp Hồn Đan là thứ bảo vật mà đến đại năng Hóa Thần Kỳ cũng muốn ra tay đánh cướp, sao bọn họ lại có thể nhịn được?

Rất nhiều tên tu sĩ cảm thấy sự khác thường trong việc này, nhưng họ cũng mặc kệ, không muốn nghĩ nhiều chi cho đau đầu. Cướp bóc gì đó là chuyện mà chủ tiệm này phải quan tâm, chả dính dáng gì đến bọn họ cả, bọn họ đã từ bỏ rồi a.

Hết chuyện để làm, đột nhiên có người nhớ tới mấy câu quảng cáo của Phạm Hiên.

“Nghe nói đại ma đầu có bán bảo vật?” – Một tên tán tu vẫn thuận miệng gọi Phạm Hiên là đại ma đầu.

“Ừm, nghe đâu là có cùng nguồn gốc với cửa tiệm quái dị này, là xuất phẩm của một thể lực thần bí khó lường.”

“Thật vậy? Thế ta phải vào xem thử mới được.”

“Không biết giá cả thế nào.”

“Nhìn thử trước rồi tính, vói lại... hắc hắc, không phải chúng ta vừa kiếm được một khoản tiền phi nghĩa sao, tranh thủ tiêu xài mới là vương đạo a!” – Hẳn là đang nói đến số của cải có được từ việc hôi của, lượm mót a. Dùng tiền cướp được của người chết mà vẫn nói cười vui vẻ như vậy, tu chân giới trúng độc rất sâu đấy.

“Khắc khắc, có lý, có lý.”

Thế là có mấy tên tán tu ôm tâm tính tò mò mà bước vô cửa tiệm, vừa bước vào, bọn chúng liền cảm thấy tinh thần chấn động, như có thứ gì đó bị gạt ra khỏi linh hồn của mình. – ‘Cái gì vừa mới xảy ra?’ – Bọn họ có cùng một ý nghĩ.

Tự cho là ảo giác, họ quảng chuyện đó ra sau đầu, sau đó liền nhìn thấy Phạm Hiên đang ngồi ở sau quầy, đưa tay gãi lưng cho một con mèo béo màu trắng đang ngủ.

“Đại ma đầu tiền bối, ta...” – Một ông già tán tu Luyện Khí Cửu Trọng lên tiếng trước tiên.

Mặt của Phạm Hiên đen lại, đã gọi ta tiền bối mà còn thêm ba chữ đại ma đầu, lão già này là già rồi nên lú lẫn phải không, chẳng biết là đại ma đầu giết người không cần lý do? Hắn cũng chả buồn chửi mắng, chỉ cắt ngang sửa lại lời cho lão già ấy.

“Ngừng. Ta đã giải thích rất rõ ràng rồi, đừng có đại ma đầu, đại ma đầu khó nghe như vậy, định đuổi hết khách của ta hay sao? Cũng đừng gọi ta tiền bối, ta mở cửa làm ăn, cứ gọi Phạm chương quỹ là được.” – Giọng nói của hắn cũng không tôn trọng gì mấy.

Nếu là ở Trái Đất, Phạm Hiên cũng còn biết kính lão đắc thọ a, nói chuyện với người cao tuổi sẽ không nhịn được mà nhún nhường. Nhưng ở tu chân giới, hắn đã nhìn thấu bộ mặt của thật của đám tu sĩ này rồi, rất một lũ tham lam ti tiện, già mà không kính, gặp kẻ mạnh thì sợ hãi, gặp kẻ yếu thì ý thể bất nạt, cực kì thối nát.

Lão già tán tu cũng lập tức đổi giọng. – “Vâng, vâng Phạm chương quỹ.”

“Nói thử xem, ngươi muốn mua cái gì, yêu cầu gì ta cũng có thể thỏa mãn được.” – Thái độ của Phạm Hiên cũng mềm hơn đôi chút, dù gì cũng là khách hàng a, phải có xú tôn trọng.

“Phạm chương quỹ này, chỗ ngài có bán đan dược hay không?” – Lão già hỏi, có chút câu nệ.

“Tất nhiên là có, chủng loại phong phú, chỉ cần ngươi nói được tên là ta có thể lấy ra.” – Phạm Hiên gật đầu khẳng định chắc nịch, đừng nói đan dược, đan dược hắn cũng có.

“Tiểu nhân cần Trúc Cơ Đan. Phạm chương quỹ, ngài có bán hay không?” – Ánh mắt lão già kè lên vẻ hi vọng, lão đã kẹt ở Luyện Khí Cửu Trọng đỉnh phong rất lâu rồi, thọ nguyên cũng không còn bao nhiêu, giờ phải liều một cơ hội cuối cùng đột phá Trúc Cơ, chỉ thiếu Trúc Cơ Đan.

Trong Liên Nguyệt Phường Thị cũng có mấy nơi bán Trúc Cơ Đan, nhưng giá quá cao, lúc trước lão không có đủ linh thạch để mua. Hôm nay thì lão may mắn hỏi của được kha khá, lại thấy tiệm này có vẻ kỳ dị, chưa biết chừng bán ra đan dược cũng có chất lượng tốt hơn mấy nơi bình thường, nên lão đánh cược hỏi thử xem sao.

“Trúc Cơ Đan à...” – Phạm Hiền bắt đầu mò tay vô Thần Kỳ Tự Bảo Nang tìm kiếm.

Ngay sau đó, trong ánh mắt hi vọng của lão già, hần mọc ra một viên đan dược khỏi túi thần kỳ, mùi hương lập tức bao phủ không gian bên trong cửa tiệm. Viên đan dược ấy có dạng hình cầu, nhỏ chỉ bằng một nửa quả trứng cút, mặt ngoài màu xanh da trời bóng lờng, phát ra ánh hào quang nhàn nhạt. Toàn thân nó không có một vết lõm lõm, trơn phẳng tròn trịa, trên bề mặt còn có sáu tia sương trắng hình đám mây bay lượn xung quanh.

Đây chính là đan dược Nhị Giai: Trúc Cơ Đan.

Không khí trong tiệm chợt im ắng.

Lão già tán tu và mấy tên tu sĩ chung quanh tròn to mắt lên nhìn viên Trúc Cơ Đan trong tay Phạm Hiền, thần thái tan rã, trong lòng nổi lên sóng thần cuộn cuộn.

“Đây... đây...” – Khóe môi lão già tán tu run rẩy, không nói thành lời. – “Một, một... hai... ba, bốn... năm, sáu. Đan Văn, là Đan Văn trong truyền thuyết, thậm chí còn là Lục Chuyển!” – Lão gần như dùng hết sức lực để gào lên câu cuối cùng, sau đó liền té ngã trên đất.

Phổ cập tri thức khoa..., ừm, tri thức tu chân một chút. Ở Khởi Huyền Giới, đan dược được chia làm chín cấp độ lớn, từ Nhất Giai cho đến Cửu Giai. Ngoài ra, đan dược còn một loại phân chia nhỏ hơn đó là dựa trên phẩm chất của đan dược.

Bình thường, Luyện Đan Sư sau khi luyện thành đan dược, sẽ không tránh khỏi có chút tì vết. Kém cỏi nhất là đan dược tinh luyện hoàn toàn thất bại, luyện ra một đám cặn bã, ăn vào chỉ hại không lợi.

Nếu sau khi mở lò, thành công luyện thành đan dược, kiểm tra thấy có chín vết hằn trên bề mặt, thì đó chính là đan dược Cửu Phẩm. Đan dược Cửu Phẩm có chín phần là độc, một phần là tinh hoa, ăn vào nhiều hại hơn lợi.

Tương tự như vậy, Bát Phẩm thì có tám vết hằn, và có tám phần độc, hai phần tinh hoa, mãi cho đến Nhất Phẩm thì chỉ còn một phần độc, chín phần tinh hoa, gần tiếp cận hoàn mỹ.

Đan dược không có vết hằn thì không còn được chia Phẩm nữa, mà được gọi là Hoàn Mỹ Đan, chỉ có những Luyện Đan Sư tài ba mới có thể luyện ra được đan dược như vậy.

Nhưng trên đời này vẫn còn những thứ tồn tại vượt qua lẽ thường. Có một số yêu nghiệt luyện ra được đan dược có phẩm chất còn vượt xa Hoàn Mỹ Đan, khiến cho hai chữ hoàn mỹ chỉ còn là một trò cười.

Đó chính là đan dược có Đan Văn. Đan Văn chia làm Nhất Chuyển cho đến Cửu Chuyển, mỗi một bậc chênh lệch thì sẽ nhiều thêm một đám mây. Đan dược đạt đến phẩm chất Nhất Chuyển Đan Văn có được lực mạnh hơn Hoàn Mỹ Đan ít nhất hai lần, cũng không ai có thể tính toán được chênh lệch cụ thể ra sao.

Chỉ nghe đồn rằng, từng có một tên Kim Đan chân nhân sau khi ăn một viên đan dược Nhất Giai bổ sung chân nguyên có Cửu Chuyển Đan Văn. Sau đó, hần liền bạo thể chết rồi.

Nói về Luyện Đan Sư, đẳng cấp của Luyện Đan Sư cũng được chia làm chín, từ Nhất Tinh đến Cửu Tinh. Đẳng cấp của Luyện Đan Sư phụ thuộc vào việc họ luyện thành được đan dược mấy Giai. Nếu là Nhất Giai thì là Nhất Tinh, Nhị Giai thì là Nhị Tinh, cứ thế.

Thường thì đan dược từ Lục Phẩm trở xuống sẽ không có ai mua. Cho nên đẳng cấp của Luyện Đan Sư cũng có sự chia nhỏ dựa theo phẩm chất đan dược mà họ luyện ra được.

Ví dụ như một người luyện ra đan dược Nhất Giai Ngũ Phẩm thì chính là Nhất Tinh Luyện Đan Sư, còn dưới Ngũ Phẩm thì chỉ tính là Nhất Tinh Luyện Đan Học Đồ. Những cấp bậc sau cũng áp dụng cách phân chia như thế.

Còn có một cách phân chia chi tiết hơn nữa, nhưng vì quá ít ai có thể đạt tới, nên cũng rất ít người biết. Đó chính là một người nếu có thể luyện ra đan dược có Đan Văn thì sẽ không còn được gọi là Luyện Đan Sư nữa mà là Thần Đan Sư.

Thần Đan Sư lại chia ba cấp, kẻ có thể luyện ra Đan Văn từ Nhất Chuyển đến Tam Chuyển là Nhân Cấp Thần Đan Sư, từ Tứ Chuyển đến Lục Chuyển là Địa Cấp Thần Đan Sư, và từ Thất Chuyển đến Cửu Chuyển chính là Thiên Cấp Thần Đan Sư.

Sẵn tiện đây, nếu đã nói đến luyện đan thì cũng nói qua luyện khí một lần luôn cho xuôi.

Ai cũng đã biết là pháp bảo chia làm Pháp Khí, Linh Khí, Bảo Khí, Đạo Khí bốn phân cấp lớn và Hạ, Trung, Thượng, Cực bốn phẩm cấp nhỏ.

Nhưng Luyện Khí Sư lại không phân chia đẳng cấp như Luyện Đan Sư.

Tùy theo giai vị của pháp bảo, Luyện Khí Sư được chia thành bốn cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Luyện được Đạo Khí chính là Thiên Cấp Luyện Khí Sư.

Trong bốn cấp lớn này lại chia ra thành các cấp nhỏ.

Người luyện được Pháp Khí từ sáu loại hình đến mười loại hình khác nhau được gọi là Hoàng Cấp Luyện Khí Đại Sư. Ví dụ như sáu loại hình Pháp Khí đó là: Kiếm, đao, thương, bổng, gươm và mũi.

Từ mười một cho đến hai mươi loại hình khác nhau chính là Luyện Khí Tông Sư.

Từ hai mươi cho đến năm mươi loại hình khác nhau chính là Luyện Khí Đại Tông Sư.

Và trên năm mươi chính là Luyện Khí Thần Sư.

Cho nên a, Luyện Khí Sư có tạo nghệ càng lợi hại thì đồ vật của họ càng thiên kỳ bách quái. Có khi cái ghế họ ngồi, cái bô họ dùng đi tiểu chính là Đạo Khí Cực Phẩm cũng chưa biết chừng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lại kiếm được tiền

Trở lại với diễn biến chính.

Khác với sự kinh ngạc thất thố của bọn tán tu, Phạm Hiên lúc này đang rất đau đầu đây.

Dựa vào tri thức về tu chân giới mà hệ thống truyền cho hắn, Phạm Hiên cũng biết Lục Chuyển Đan Văn đại biểu cho điều gì.

Đó chính là một đám lão quái vật sẽ đến tìm hắn a. Ở Khai Huyền Giới, không chỉ là Bắc Minh Vực, đan dược có Lục Chuyển Đan Văn cũng quý hiếm cực kì, có núi linh thạch cũng chưa chắc tìm ra được để mà mua. So với Hợp Hồn Đan, thứ này còn hấp dẫn bọn đại năng hơn rất nhiều lần, nhất là những tên Luyện Đan Sư chưa từng biết đến mùi chế tạo ra đan dược có Đan Văn.

Nhưng mà chuyện đã lỡ rồi, Phạm Hiên cũng không thể nào vì chuyện này mà giết người diệt khẩu được, hắn còn chưa vô nhân tính đến mức đó, chỉ có thể bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Cùng lắm thì hắn đóng cửa không làm ăn, núp trong cái xác rùa Vạn Năng Thương Hội này, xem xem có ai phá vỡ được nó không.

Chuyện quan trọng trước mắt là phải bán được hàng cái đã. Bán hàng, hoàn thành nhiệm vụ, nhận phần thưởng, tu luyện tăng lên tu vi, đây chính kế hoạch trong ngắn hạn mà hắn đề ra.

Thế là, Phạm Hiên bắt đầu giả bộ cao nhân, dùng âm thanh nhẹ nhàng mà tang thương nói ra. – “Ừm, đúng là Lục Chuyển Đan Văn, có hợp ý người không?” – Thái độ của hắn tựa như đang nói đến một thứ gì đó tầm thường thôi.

Lão già tán tu nuốt một ngụm nước bọt. – “Hợp, hợp ý. Nhưng mà tiền. . ., Phạm chương quỹ, tiểu nhân mua không nổi a.” – Giọng của lão đau lòng cực kì.

Lão cứ tưởng là có thể mua Trúc Cơ Đan để đột phá rồi, nhưng mà Trúc Cơ Đan có Lục Chuyển Đan Văn (gọi tắt là Lục Chuyển Trúc Cơ Đan) lại là một chuyện khác, ai có thể định được giá của nó đây. Lão cũng có thể bỏ đi chỗ khác mua, nhưng mà lỡ nhìn thấy nó rồi, trong lòng có nổi không cam a. Và lại nếu có Lục Chuyển Trúc Cơ Đan, tỉ lệ đột phá Trúc Cơ của lão chắc chắn sẽ cao hơn nhiều, dù sao thì bây giờ lão cũng không được như xưa, cơ thể suy bại, tỉ lệ đột phá thấp hơn bình thường rất nhiều.

“Mua không nổi?” – Phạm Hiên sững sốt, sau đó liền hỏi lão. – “Mười vạn Linh Thạch Hạ Phẩm thôi, thật mắc như vậy sao?” – Giọng điệu hết sức chân thật, cứ như thể là hắn xem tiền tài chẳng khác gì căn bã. Trong khi hắn còn đang thiếu nợ đến mấy vạn Linh Thạch Hạ Phẩm.

Lần này, đến lượt lão già và bọn tán tu xung quanh kinh ngạc rồi.

Lão già tán tu há mồm to đủ để nhét vào quả trứng gà, thần sắc hiện vẻ không thể tin được. – “Chỉ mười vạn Linh Thạch Hạ Phẩm? Ta không nghe nhầm giữa hạ phẩm và trung phẩm sao?” – Phải biết, ngoài thị trường bán một viên Trúc Cơ Đan Ngũ Phẩm cũng mất đến ba vạn Linh Thạch Hạ Phẩm a, mà đó còn là chỉ để bù vốn chứ chẳng lời được bao nhiêu.

Một viên Trúc Cơ Đan bán ra thường có phẩm chất tầm Tam Phẩm với giá giao động từ bốn vạn rưỡi đến năm vạn Linh Thạch Hạ Phẩm. Trúc Cơ Đan Nhất Phẩm có giá tầm bảy vạn Linh Thạch Hạ Phẩm, còn Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan là mười vạn.

Nay Phạm chương quỹ này lại lấy ra một viên Lục Chuyển Trúc Cơ Đan nhưng lại đòi bán với giá của Hoàn Mỹ Trúc Cơ Đan, hắn điên rồi sao?

Lão già và bọn tán tu không thể nào hiểu nổi, nhìn Phạm Hiên giống như một thằng ngốc.

Phạm Hiên cũng có nỗi khổ không kể ra được a, giá cả thương phẩm không phải là thứ hắn có thể khống chế được. Theo hệ thống truyền tin đến, thương phẩm của Vạn Năng Thương Hội thì phải bán theo giá niêm yết của Thương Hội, Thần Bí Thương Nhân không có quyền thay đổi. Nếu muốn có

quyền tự do định giá, xin mời ký chủ tự chế tạo thương phẩm.

Còn tại sao giá Lục Chuyển Trúc Cơ Đan của Vạn Năng Thương Hội lại rẻ như vậy? Đó là tại vì thương phẩm của Thương Hội luôn là hoàn mỹ nhất a, quá trình chế tạo nhanh chóng, hoàn toàn không có xác suất thất bại. Thương Hội xác định được lượng tài nguyên để luyện chế nên một viên Lục Chuyển Trúc Cơ Đan là năm vạn Linh Thạch Hạ Phẩm, bán với giá gấp đôi chính là mười vạn, hoàn toàn tuân theo quy tắc ban đầu của hệ thống.

Tất nhiên là hắn không thể nói mấy thứ bí mật như vậy ra được, chỉ có thể bịa lý do ra để lấp liếm, tránh việc bị hiểu lầm là đần độn. – “Há, bình thường ta sẽ không lấy nó ra bán đâu, chỉ là hôm nay là lần đầu Vạn Năng Thương Hội khai trương, ta mới lấy ra bán và giảm giá ưu đãi vượt mức cho khách hàng đầu tiên của mình a.” – Hắn trợn mắt nói dối, âm thanh mang theo sự âm áp khó tả.

Nếu Triệu Ngũ Yên có ở đây, chắc chắn sẽ hô to chương quỹ lừa người, tiệm này đã khai trương được mấy ngày rồi, nàng mới là khách hàng đầu tiên á, có thấy hắn hô hào giảm giá gì đâu.

Lão già tán tu không biết nha, lúc này lão chỉ thấy bản thân là kẻ hạnh phúc may mắn nhất trần đời, hai hàng nước mắt cá sấu chảy ra, cảm kích nhìn về phía Phạm chương quỹ.

Bọn tán tu còn lại thì hồi hận đến xanh ruột, biết thế chúng đã giành mua trước lão già này, vậy thì có thể vừa có được bảo bối với chất lượng tuyệt hảo mà giá lại vừa rẻ đến bất hợp lý nữa.

Dù bọn chúng có hối hận ra sao thì cũng đã muộn, lão già bắt đầu lôi hết tích súc một đời của mình ra, cộng thêm với những thứ mà lão mót được trong đồng đồ nát, vừa đưa linh thạch vừa bán đứt đồ vật, gom góp cho đủ mười vạn Linh Thạch Hạ Phẩm. Mặc dù giá mua lại đồ vật của Phạm Hiền thấp hơn so với thị trường khá nhiều, nhưng lão cũng mặc kệ.

Phạm Hiền thu tiền, sau đó tiện tay ném viên Trúc Cơ Đan cho lão già, suýt nữa thì khiến lão đứng tim mà chết.

Hừm, mười vạn Linh Thạch, lợi nhuận tổng hợp là năm vạn, Thần Bí Thương Nhân Tập Sự được chia 10% là năm nghìn Linh Thạch Hạ Phẩm. Phạm Hiền hí hửng, mặc dù tiền vừa tới tay chưa kịp sờ soạng đã bị bù trừ vô nợ, nhưng mà hắn chỉ cần bán thêm mấy món là hoàn nợ a. Đến lúc đó thì lợi nhuận được chia lại toàn là tiền trinh.

Phạm Hiền tưởng tượng đến cảnh tượng mình tắm trong một biển linh thạch, ánh mắt không nhịn được mơ màng. Sau đó, hắn liền thấy lão già tán tu với thần sắc không yên, chưa rời khỏi tiệm mà vẫn đứng run rẩy ở một chỗ.

“Người còn muốn mua gì à?” – Hắn nhớ là lão gần như bán nôi bán sứt để mua Trúc Cơ Đan rồi mà, còn đủ tiền để mua gì khác sao.

Lão già tán tu nghe hắn gọi, ánh mắt chợt đỏ ngầu nhìn hắn, nước mắt lại không nhịn được một lần nữa chảy ra. – “Chương quỹ a, người cứ đổi lại cho ta Nhất Phẩm Trúc Cơ Đan đi.” – Lão nói như gào khóc, trong giọng nói lẫn như thần sắc mang theo vô tận tiếc nuối.

‘Quý gì thế này, lão già này bị khủng à?’ – Hắn không hiểu chi ráo. Câu chuyện ba lưỡi rìu cũng chỉ là truyện cổ tích a, làm gì có ai từ chối bảo rìu vàng, rìu bạc không phải của mình đâu.

‘Meo ngốc! Hắn sợ chết đấy.’ – Vô Dịch bỗng truyền âm cho hắn.

Sợ chết? Phạm Hiền nhìn về mặt vừa tiếc nuối vừa sợ hãi của lão già, xong lại nhìn đến ánh mắt của bọn tán tu xung quanh, lập tức hiểu rồi.

‘Mẹ kiếp, khách nhân của ta mà các người cũng muốn đánh cướp? Định mang tiếng xấu cho tiệm của ta sao?’ – Phạm Hiền tức điên lên được. Hắn cũng không muốn có người loan tin rằng, một tu sĩ vừa mua thương phẩm của Vạn Năng Thương Hội, sau khi ra cửa liền bị đánh chết, vậy thì còn đâu là uy tín nữa.

Hắn cũng chưa biết là, ở tu chân giới còn có nhiều vụ ghê tởm hơn như vậy nhiều. Khách hàng vừa đi khỏi, ông chủ liền phái người đi cướp trở về, ở đâu cũng không thiếu trường hợp như vậy a.

Phạm Hiền lập tức tìm cách giải quyết, ngay sau đó, hắn liền có chủ ý.

Thế là hắn hỏi lão già. – “Có một nghìn linh thạch không?”

Lão già không hiểu sao hắn lại hỏi điều này. – “Có, có. Nhưng để làm gì, ta chỉ muốn đổi lại Trúc Cơ Đan thôi chương quỹ.”

Phạm Hiền nghiêm túc nói ra. – “Một nghìn linh thạch, cho người mượn phòng của ta để đột phá, có trận pháp tụ linh hỗ trợ, không ai có thể quấy nhiễu, an toàn tuyệt đối.” – Đây chính là cách giải quyết của hắn.

Theo hệ thống thì hắn là Thần Bí Thương Nhân, là nhân sự duy nhất mà Vạn Năng Thương Hội hiện có. Mà thân là người của Vạn Năng Thương Hội, hắn được một ưu đãi là được cấp phòng ở miễn phí, và phòng của hắn thuộc toàn quyền sở hữu của hắn.

Phạm Hiền nếu có bản lĩnh dựa vào nó để sinh lợi thì đó hoàn toàn là thu nhập của hắn, Vạn Năng Thương Hội sẽ không lấy một tơ một hào, tất nhiên là cũng không được tính vào lợi nhuận tổng hợp. Nhờ vậy mà Phạm Hiền mới nghĩ ra cái chủ ý này.

Lão già nghe vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là kinh hi, vội vàng đưa hết tất cả những gì còn sót lại đưa cho Phạm Hiền.

Ừm, chỉ có chín trăm chín mươi mốt Linh Thạch Hạ Phẩm, thiếu chín viên, nhưng Phạm Hiền cũng châm chước cho qua. Không có cách, này là hoạt động thương nghiệp riêng của hắn, hắn định giá, hắn tùy ý, không bị bất kỳ hạn chế nào.

“Lên lầu, rẽ trái, nhớ khóa cửa lại.” – Thu tiền xong, hắn liền nói với lão già.

“Tạ ơn chương quỹ, tạ ơn chương quỹ.” – Lão già tán tu liên tục nói tạ ơn, thần sắc cảm kích vô cùng. Đây chính là ơn tái tạo a, lớn hơn cả trời.

Đám tán tu nhìn theo bóng lưng lão dần khuất nơi phía cầu thang, ánh mắt hết sức tiếc nuối, chỉ là không hề có một tia xấu hổ. Chịu thôi, tư tưởng cướp bóc này ở tu chân giới là thứ gì đó quá bình thường, là chuyện hiển nhiên, người không làm mới là khác người đấy.

Phạm Hiền thấy cũng chả thèm than trách gì. Hắn không phải Giang trằng chủ, hắn là Phạm chương quỹ, không có lòng dạ thay đổi tu chân giới, thiết lập luật pháp gì đó. Hắn chỉ muốn kiếm được nhiều linh thạch, nâng cao tu vi, phát triển cửa tiệm của mình, thủ vững bản tâm không để bị những thứ dơ bẩn của tu chân giới làm ô uế là được.

Hắn hài lòng nhét thu nhập vào trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang, sau đó liền ngẩng đầu nhìn đám tán tu đang đứng chật ních trong tiệm, cao giọng hỏi. – “Tiếp theo là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kim Đan cũng xếp hàng

Bọn tán tu vừa nghe Phạm Hiền hỏi, lập tức nhao nhao kêu là mình, chen lấn xô đẩy cố giành quyền được mua trước.

“Ta, ta!”

“Người cút ra, là ta mới đứng!”

“Lão tử đã đợi sẵn này giờ, không có chỗ của các người!”

“Mau biến, có tin ta chém người không?”

“Tới đây, ai sợ ai!”

Thế là trong tiệm bắt đầu xảy ra ẩu đả, bàn đồ ghế ngã, trong phút chốc đã có vài người đổ máu, chặt vật bỏ trốn. Vậy mới thấy, so với tu sĩ, bọn tán tu này càng giống như lưu manh hơn, hoàn toàn không có ý thức trật tự.

Phạm Hiền nhìn không nổi nữa, vội vàng hét lớn. – “Tất cả dừng tay!”

Dur uy lúc sáng của hắn vẫn còn đó, lũ tán tu trong nháy mắt liền ngưng ẩu đả, nhìn về phía hắn. Tất nhiên, cũng có những kẻ chưa tự mình gặp qua chuyện ban sáng, chỉ nghe lời kẻ lại từ người khác, nên chẳng hề kính sợ hắn được bao nhiêu, chúng chủ yếu là nể mặt bảo vật Phạm Hiền có mà thôi.

Phạm chương quỹ thấy lũ tán tu đã dừng tay, lập tức chỉ huy bọn chúng xếp hàng. – “Tất cả xếp hàng cho ta. Người! Người! Người! Người! Đứng ở đây.” – Trong thoáng chốc liền sắp xếp đầu ra đó, rất có phong thái của người thống lĩnh.

Nhưng tất nhiên, lúc nào cũng phải có mấy tên khác người nhảy ra. – “Ta không phục!”

Phạm Hiền nhíu mày liếc sang, đó là một tên tu sĩ có thân hình cao to, trên má trái có một vết sẹo dài, tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ, cả người tản mát ra một loại hơi thở hung sát, khí thế giống như một con dã thú khát máu. Đây là một tên tán tu thường hay lẫn lộn trong các sơn mạch, cho nên hắn mới có loại hơi thở như vậy.

Phạm Hiền tất nhiên là không thể bị khí thế của tên này dọa sợ rồi, Kim Đan hắn cũng giết qua, lại còn không chỉ một, trên người cũng mơ hồ có được chút uy thế của cường giả, mặc dù uy thế này rất mong manh, bởi hắn giết được cao thủ Kim Đan Kỳ là nhờ trận pháp chứ không phải bằng bản lĩnh chân chính của mình.

“Người có ý kiến gì?” – Hắn cảm thấy tên này thật phiền hà, làm chậm trễ thời giờ làm ăn của hắn.

“Kẻ này chỉ là con kiến hôi Luyện Khí, có tư cách gì xếp trên ta?” – Hắn chỉ vào tên tu sĩ đứng phía trước mình.

Đó là một tên tán tu Luyện Khí Lục Trọng, rất phổ thông. Hắn có chút cảm tức nhìn qua gã tu sĩ sau lưng, nhưng chỉ có thể cam chịu, không dám hó hé một câu, chờ đợi Phạm Hiền xử lý chuyện này.

Phạm Hiền cũng đến chịu rồi, cái thế đạo gì đây? Ở Trái Đất thì có phân biệt giàu nghèo, ở tu chân giới thì kẻ có tu vi cao coi rẻ kẻ tu vi thấp kém, không

xem họ là con người, đối xử còn tệ hơn chó, hở ra một chút là đánh giết (Hắn cũng quên chính hắn vừa mới ra tay giết người cách đây không lâu a).

Mới có vài ngày thôi mà đã gặp đủ thứ điều tiêu cực ở nơi đây, hắn cũng càng lúc càng thích ứng được với cách hành xử của dân bản địa, có khi chẳng bao lâu nữa thì hắn sẽ coi mấy thứ như vậy thành chuyện đương nhiên a.

Nhưng mà, cái đó là nói sau, cái gì liên quan đến uy tín của Vạn Năng Thương Hội đều được hắn đặt lên hàng đầu.

Thế là hắn cười lạnh, gằn giọng bảo rằng. – “Chỗ của ta thì theo luật của ta. Bản chương quỹ mặc kệ ngươi là ai, Kim Đan hay Nguyên Anh, cút đi nếu muốn sinh sự.” – Thái độ cao ngạo, mười phần tinh tướng.

“Ngươi không theo quy củ!” – Mạnh được yếu thua, đây chính là quy củ xưa nay, không chỉ hắn mà những tu sĩ khác, kể cả tên có tu vi Luyện Khí Lục Trọng cũng nghĩ vậy.

“Ta chính là quy củ.” – Phạm Hiên bá khí mười phần.

Tên tán tu Trúc Cơ Trung Kỳ nghe vậy cũng chỉ biết câm miệng, ngoan ngoãn đứng xếp hàng. Chịu thôi, hắn chính là một trong những kẻ đã từng hợp lực vây công Phạm Hiên, biết được bản sự bất phàm của hắn, sao dám dùng đến vũ lực.

Nhưng mà có người không biết bản lĩnh của hắn a.

Một giọng cười chói tai vang lên, đi theo sau đó là giọng nói to như gõ kèng. – “Ha ha ha, nói hay lắm. Nhưng mà ta muốn chen hàng thì sao hả?” – Đến âm cuối cùng, chủ nhân của giọng nói ấy cũng xuất hiện.

Đó là một lão già cao gầy, nhìn qua chừng sáu mươi tuổi, da dẻ nhăn nhúm, hai bên thái dương nhô cao, trên đầu hai thứ tóc trộn lẫn, đôi môi mỏng, mang sắc tím tái nhợt, mặc trên người một món bảo y trông có vẻ chỉ ít cũng là Linh Khí Hạ Phẩm. Khiến người ta ấn tượng nhất chính là đôi mắt hóm sâu, đục ngầu của lão, bị nó liếc qua thôi cũng giống như bị âm hồn dòm ngó, lạnh cả xương sống.

“Là cao thủ Kim Đan, Quỷ Nhân Chân Nhân!” – Có người nhận biết thân phận của lão già.

“Trời ơi, là lão sao?!” – Xem ra danh tiếng của lão cũng rất nổi.

“Nghe đồn Quỷ Nhân Chân Nhân pháp lực cao cường, đã từng độc đấu hai cao thủ Kim Đan cùng cảnh giới mà không rơi xuống hạ phong.” – Lại có một người nêu lên chiến tích của lão, nghe qua có vẻ ghê gớm.

“Đúng vậy, đó là nhờ vào tu luyện một loại bí kỹ công kích bằng thần thức, lại dựa vào linh hồn lực mạnh mẽ mà làm được chuyện ấy.” – Thậm chí còn có kẻ hiểu rõ được thủ đoạn của lão.

“Lão chính là người nổi bật trong các cao thủ Kim Đan.”

“Để xem chương quỹ xử lý ra sao, ha ha!”

“Ha ha, cùng chờ mong, cùng chờ mong.”

Và càng nhiều là sự cười trên nỗi đau khổ của người khác từ bọn tán tu.

Quỷ Nhân Chân Nhân nghe được bọn kiến hôi bàn tán xôn xao, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại tự đắc cực kì, thầm đắc ý vuốt râu, phô bày tư thái cao nhân tiền bối.

Lão vốn chẳng hề biết Cửu U Luyện Khí Trận gì ráo, chỉ là vừa đi ra từ mảnh sâm lâm phía Nam của Liên Nguyệt Phưởng Thị, gặp phải đồng đồ nát kinh hoàng nơi đây liền hiếu kỳ tìm hiểu có chuyện gì, sau đó phát hiện cửa tiệm nhỏ, thế là lão liền đi vào rồi.

Chợt, qua khe mắt tỉ mỉ của mình, lão nhìn thấy được ánh kim quang lóe lên trong mắt trái của gã thanh niên trước mặt rơi qua người mình. Giây phút đó trong lòng lão chợt có chút hồi hộp.

Tu sĩ: Lý Cầu Đan (Nam, 759 tuổi)

Tu vi: Kim Đan Hậu Kỳ

Linh căn: Tam Hành Tụ Linh Căn (Kim, Hỏa, Thổ)

Thể chất: Không

Huyết mạch đặc biệt: Không

Công pháp: Quỷ Chiếu Công

Đạo cụ: Không

Đánh giá tổng hợp: 37 điểm

‘Xi, tưởng thứ gì ghê gớm, hóa ra là lão quỷ gần đất xa trời.’ – Phạm Hiên thầm khinh bỉ.

Theo hẳn biết thì tu sĩ Kim Đan có thọ nguyên tối đa cũng chỉ tám trăm năm mà thôi, lão già này cũng bảy trăm mấy chục tuổi rồi, chẳng sống thêm được bao lâu.

Thế là hẳn dùng ánh mắt coi rẻ liếc qua Quỷ Nhân Chân Nhân, dùng giọng âm dương quái khí nói rằng. – “Ta nói này Cầu Đản, ngươi cũng sắp xuống lỗ tới nơi rồi, sao không tranh thủ thời gian ít ỏi còn sót lại mà cố gắng tu luyện, biết đâu lại có thể đột phá từ Kim Đan Hậu Kỳ nhảy lên trở thành tu sĩ Nguyên Anh rồi sao.”

Lũ tán tu nghe vậy, đầu tiên là sững sốt, sau đó liền dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu si để nhìn Phạm Hiên, không hiểu sao hắn lại nói ra mấy lời này a, có bị điên hay không. Cầu Đản là ai? Bọn chúng không biết, chỉ cho là hẳn dùng để mắng Quỷ Nhân Chân Nhân, lại còn bảo là lão sắp chết tới nơi. Thấy thái độ của hắn giống như đang đâm đầu tìm chết, bọn tán tu liền có chút mong đợi Quỷ Nhân Chân Nhân xuất thủ dạy dỗ hắn.

Nhưng mà thái độ của lão lại làm bọn chúng sững sốt.

Quỷ Nhân Chân Nhân nghe xong câu nói của Phạm Hiên, lão liền khiếp sợ không gì sánh được. Cầu Đản a, đã hơn bảy trăm năm rồi không có ai gọi qua, cũng không có ai biết được cái tên đó, chính lão cũng sắp quên mất tên của bản thân là Lý Cầu Đản rồi.

Lão không phải nào tàn, sẽ không nổi điên lên đòi giết chết Phạm Hiên chỉ vì hắn kêu lên cái tên quê mùa của lão. Lão chỉ thấy khiếp sợ mà thôi, khiếp sợ vì sao Phạm Hiên lại biết cái tên của mình, cũng như biết được lão sắp hết thọ nguyên. Phải biết, tu sĩ Kim Đan đã hội tụ tinh, khí, thần tam bảo của người tu luyện vào trong Kim Đan, chỉ ít phải là đại năng Hóa Thần mới có thể nhìn ra được trạng thái của Kim Đan có suy bại hay không.

Được lắm, bọn tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ thì không xem hắn ra gì. Nhưng đám tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh như bọn Nhất hay Quỷ Nhân Chân Nhân lại coi hắn làm đại năng Hóa Thần, trở trêu biết bao nhiêu.

Nếu mà Phạm Hiên biết được ý nghĩ của bọn hắn, chắc chắn sẽ không nhịn được đắc ý mà giả bộ đau khổ kêu lên: “Ta là đến để mua bán a, không phải đến để tình tương.” Mặc dù câu này cũng mười phần tình tương.

Quỷ Nhân Chân Nhân phục hồi tinh thần, thần thái bá đạo biến mất hoàn toàn, thay vào đó là có chút câu nệ. – “Tiền bối, ta...”

“Dừng!” – Phạm Hiên giơ tay cắt ngang hắn. – “Dừng gọi ta tiền bối, hãy gọi ta là Phạm chương quỹ.” – Há, thằng này có năng khiếu giả bộ cao nhân còn giỏi hơn khả năng buôn bán, nếu mà đưa cho hắn cái hệ thống khác phù hợp hơn thì có khi giờ này hắn đã tung hoành thiên hạ rồi.

Trước sự trợn mắt há hốc mồm của bọn tán tu vì tình thế ngoạn chuyển một trăm tám mươi độ, Quỷ Nhân Chân Nhân dùng giọng nói tội nghiệp nói ra. – “Phạm chương quỹ, mong ngài thương tình mà chỉ cho vãn bối một con đường sáng.” – Lão đã chắc mẫm rằng Phạm Hiên chính là đại năng Hóa Thần Kỳ, cho nên muốn cầu hắn dạy mình cách gia tăng thọ nguyên hoặc là tấn cấp Nguyên Anh a.

Trước đây lão thấy không còn hi vọng gì nữa, nên lòng tu luyện cũng phai nhạt đi nhiều, thả đi ra ngoài làm mưa làm gió thêm vài chục năm để rồi có tọa hóa cũng không thấy thẹn với lòng. Nay may mắn đi bậy đi bạ mà gặp được “cao nhân tiền bối”, lão liền dồn hết hi vọng mà bắt lấy cọng rom rạ cuối cùng này.

“Chỉ cho ngươi con đường sáng? Được a, ta có mấy trăm con đường. Chỉ hỏi một câu, ngươi có tiền không?” – Phạm Hiên tự tin mười phần nói với lão.

Quỷ Nhân Chân Nhân gật đầu lia lịa. – “Có, có, rất nhiều!” – Không nhiều mới lạ, tích súc mấy trăm năm của một mình lão, có khi so với sáu cái nhẫn trữ vật bị Phạm Hiên quên lãng còn nhiều hơn.

“Vậy được. Thế, trước tiên đi ngươi xếp hàng a.”

“Vâng, vâng.” – Quỷ Nhân Chân Nhân ngoan ngoãn gật đầu bảo vâng.

Bọn tán tu không còn gì để nói. – “...”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ba loại đột phá

Bọn tán tu cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cũng quá bất khả tư nghị rồi.

Cao thủ Kim Đan Kỳ, Quỷ Nhân Chân Nhân, vừa đến thì hồ báo bá đạo, đột nhiên ngoạn một cái, nghe Phạm chương quỹ nói mấy câu đã thay đổi thái độ nhanh đến chóng mặt, bá khí gì đó bay đâu hết, uy nghiêm cao thủ Kim Đan cũng không còn, chỉ để lại một con chó vẫy đuôi nịnh chủ.

Nếu có cơ hội, chắc chắn Quý Nhân Chân Nhân sẽ nói một câu để giải thích cho bọn chúng.

“Trước mặt đại năng Hóa Thần, lão tử chính là chó.”

Không nói đến chuyện lão có giống với loài động vật trung thành này hay không, giờ chuyện cần quan tâm là lão có thực sự tuân theo quy củ của Phạm Hiên.

Quý Nhân Chân Nhân sẽ xếp hàng sao? Tất nhiên là không, nhưng lão cũng sẽ không dùng vũ lực chen hàng a, đó là trái với quy củ của tiền bối, lão sẽ không làm vậy. Cho nên, lão chọn một biện pháp ôn hòa mà thông minh.

Tên tu sĩ Luyện Khí Thất Trọng đứng ở đầu hàng gặp Quý Nhân Chân Nhân đi đến chỗ mình, hần liền có chút thấp thòm – “Tiền, tiền bối?”

Trong ánh mắt lo sợ của hần, Quý Nhân Chân Nhân lộ ra một nụ cười hiền lành, đưa ra một cái túi trữ vật. – “Tiểu hữu, ở đây có một vụn Linh Thạch Hạ Phẩm, ngươi đổi chỗ cho ta, nó liền là của ngươi.”

Tên tán tu nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền mừng như điên. – “Được, được, đa tạ tiền bối!” – Thay chỗ xếp hàng mà thôi, có đợi lâu thì kiểu gì cũng đến lượt mình, có tiền ngu sao không cầm.

Trong ánh mắt ước ao của lũ tán tu còn lại, hần liền nghênh ngang đi ra... Ặc, ngoài cửa, hàng dài quá rồi. Quá trình xếp hàng bên ngoài thì Phạm Hiên không thấy được, nhưng có tên nào dám chen là bị hội đồng ngay, nên cũng có thể miễn cưỡng coi là ngay ngắn.

Quý Nhân Chân Nhân lập tức đứng vào hàng, dùng vẻ mặt nịnh nọt nói với Phạm Hiên. – “Phạm chương quỹ, ngài xem, văn bối chắc là không trái với quy củ đi?”

Phạm Hiên cũng không biết nói gì a, một kẻ thoải mái đưa tiền, một kẻ vui vẻ nhận tiền, đổi chỗ cho nhau là chuyện của bọn họ, người tình ta nguyện, hết sức êm thấm, hần cũng chẳng can thiệp làm gì. Chỉ cần không làm trái quy củ là được, linh thạch nào mà chẳng giống nhau, miễn là chúng có thể vào tay hần thì trời sập hần cũng kệ.

“Ừm.” – Phạm chương quỹ tỏ vẻ cao lạnh gật đầu.

“Vậy a, ha ha ngài...” – Quý Nhân Chân Nhân có chút lúng túng.

Phạm Hiên khoát tay. – “Nói đi, muốn gì?” – Hoàn toàn không có thái độ đối đãi khách hàng cần có.

Nhưng mà thái độ như này của hần là chính xác. Gặp người nói chuyện người, gặp quỹ nói chuyện quỹ, lão già Lý Cầu Đan này đã xem hần làm tiền bối cao nhân thì hần cũng phải dùng thái độ của tiền bối cao nhân để đối đãi hần, tránh việc bị lộ tẩy, khiến cho lão càng tin tưởng năng lực của hần, năng lực của Vạn Năng Thương hội.

“Cầu Phạm chương quỹ dạy văn bối đạo của Nguyên Anh, văn bối nguyện dốc hết toàn bộ gia sản cho ngài.” – Quý Nhân Chân Nhân thành khẩn nói, khom người một cái thật sâu, sau đó ngẩng mặt lên, mong đợi nhìn Phạm Hiên.

“Đạo Nguyên Anh? Rất đơn giản a, ngươi cứ Toái Đan Thành Anh là được.” – Phạm chương quỹ không tìm không phải thốt ra câu này.

Quý Nhân Chân Nhân nghe vậy liền bối rối. – “Ày, cái này, cái này...” – Cái này lão cũng biết a, chỉ là làm được mới khó kia.

Phạm Hiên thấy lão như kiến bò trên chảo, liền không đùa giỡn lão nữa. – “Được rồi, trêu ngươi thôi.” – Vẻ mặt của hần trở nên nghiêm túc, khiến lão thở phào nhẹ nhõm.

Phạm Hiên dựa theo mong muốn của lão, bắt đầu mò đồ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang, xem thử nó sẽ cho ra những món bảo vật gì. Ngay sau đó, hần liền kinh hãi rồi. Hần nói có mấy trăm con đường sáng để chỉ cho Quý Nhân Chân Nhân vốn chỉ là một câu nói đùa, thế mà trong túi thần kỳ lại xuất hiện đến mấy trăm món bảo vật.

Phạm Hiên lấy lại bình tĩnh, sàng lọc một hồi. Hần không có thời gian để soi xét kỹ, bỏ sót rất nhiều thứ, chỉ chọn ra vài thứ theo hần là ổn thỏa nhất, sau đó liền nói với lão. – “Ngươi muốn thăng cấp Nguyên Anh, ta có rất nhiều cách, nhưng chỉ tổng hợp ra ba cách dễ dàng nhất.” – Giọng hần trầm ổn, ba ngón tay quen thuộc lại giờ lên.

Quý Nhân Chân Nhân nín thở chờ nghe, bọn tán tu xếp hàng đằng sau cũng im lặng, bọn chúng cũng muốn biết làm sao đột phá Nguyên Anh a, lỡ đâu có ngày chúng cũng tu luyện được tới Kim Đan rồi sao?

“Cách thứ nhất.” – Phạm chương quỹ dùng ngón tay cái chỉ vào ngón út. – “Ổ chỗ này của ta có một loại đan dược Tứ Giai gọi là Tạo Anh Đan, chỉ cần ăn nó vào, Kim Đan của ngươi sẽ tự động tan rã, tạo thành Nguyên Anh, cũng chẳng cần phải độ kiếp gì hết. Chỉ là ngươi suốt đời cũng sẽ dừng lại ở Nguyên Anh Sơ Kỳ, không thể tấn thăng, thực lực cũng thua kém Nguyên Anh bình thường rất nhiều.”

Quý Nhân Chân Nhân vừa nghe đến Tạo Anh Đan thì mắt sáng lên, lão đã từng nghe qua đan dược này, cũng thử đi tìm mà chẳng thấy tăm hơi, giờ lại may mắn gặp được. Nhưng nghĩ đến di chứng của nó, lão liền có chút chần chừ, định nghe nốt hai cách còn lại rồi quyết định.

Phạm Hiên gập ngón út lại, dùng ngón cái chỉ ngón áp út. – “Cách thứ hai, có một loại đan dược Tứ Giai khác gọi là Hóa Anh Đan, cũng giống với Trúc

Cơ Đan, chỉ là dùng để đột phá Nguyên Anh. Dựa theo tu vi bây giờ của ngươi, đột phá còn có chút miễn cưỡng, khả năng rất cao là không chống lại được thiên kiếp, nếu mua thêm Linh Khí Thượng Phẩm Tụ Lôi Tán ở chỗ ta thì sẽ an toàn hơn. Tất nhiên, tỉ lệ cũng chỉ là năm năm, dù sao tu vi ngươi cũng quá kém rồi.”

Quý Nhân Chân Nhân xấu hổ, tu vi lão còn chưa đến Kim Đan Viên Mãn, đúng là hơi miễn cưỡng để đột phá.

Phạm Hiên không quan tâm lão xấu hổ hay không, hắn bắt đầu nói đến cách thứ ba, bàn tay chỉ còn ngón giữa chìa lên. – “Cách thứ ba, vẫn là dùng đan dược. Ta thấy ngươi vẫn chưa dùng qua đan dược tăng thọ nguyên, chỗ ta có Diên Thọ Đan Nhất Giai và Nhị Giai, ngươi có thể dùng để tăng tuổi thọ, cố gắng tu luyện đến Kim Đan Viên Mãn.” – Giai vị cao hơn hắn cũng có, nhưng giá cao đến dọa người, Quý Nhân Chân Nhân mua không nổi a, cho nên hắn cũng không lấy ra làm gì.

Diên Thọ Đan hiếm thấy cực kì, Quý Nhân Chân Nhân cũng là lần đầu tiên nghe tới, kinh ngạc vô cùng. Thân là tu sĩ của nơi khí ho cò gầy như Vân Thanh Quốc, lão cũng mới chỉ dạo qua một số nơi lân cận đế quốc này, một phần trăm của Bắc Minh Vực lão còn chưa khám phá được tới, cho nên không nghe qua là chuyện bình thường.

Hắn dừng lại một chút, sau đó nói tiếp. – “Kế tiếp ngươi lại mua một bản Thức Hồn Đại Pháp, là một môn công pháp chuyên về thần thức, có thể phối hợp với Quý Chiếu Công của ngươi để rèn luyện thần hồn càng thêm cường đại. Trong Thức Hồn Đại Pháp cũng có ghi lại bí pháp lấy Thần Thức Toái Đan, là một loại phương thức đột phá Nguyên Anh rất thích hợp với ngươi.”

“Hết rồi, chọn đi.” – Phạm Hiên nói xong liền chờ lão đưa ra lựa chọn. Kỳ thực, hắn tin rằng lão sẽ chọn cách thứ ba, đó là phương pháp có thể coi là được đo ni đóng giày cho lão, dựa trên sở trường của lão, để lão có đột phá Nguyên Anh thì cũng hơn được mấy tên tu sĩ Nguyên Anh bình thường.

Cả ba cách hắn đưa ra mặc dù có chỗ khác nhau, nhưng hết thấy đều phụ thuộc vào đan dược, trông có vẻ khá đơn điệu, không thể hiện được sự thiên biến vạn hóa, có chút phụ lòng hai chữ Vạn Năng.

Nhưng mà Phạm Hiên cũng có nỗi khổ khó nói. Dựa vào mấy món bảo vật trong túi thần kỳ, thực ra có rất nhiều cách kỳ lạ để giúp Quý Nhân Chân Nhân đột phá Nguyên Anh, chỉ là những thứ đó thực sự rất kỳ quái a.

Ví dụ như có một loại công pháp hướng dẫn người tu luyện hút máu đột phá Nguyên Anh a. Từ Kim Đan Hậu Kỳ đến Nguyên Anh Sơ Kỳ, phải hút máu của một trăm Kim Đan, một ngàn Trúc Cơ, một vạn Luyện Khí, mười vạn phạm nhân mới có thể đột phá. Lúc độ kiếp càng là cử tử nhất sinh, bị trời ghét bỏ, thiên kiếp mạnh gấp mấy lần bình thường.

Lại như có một loại trận pháp yêu cầu gom góp đủ năm viên Kim Đan của năm tên tu sĩ có Thiên Linh Căn, còn đòi hỏi là hội tụ đủ Ngũ Hành, sau đó bày trận ở nơi âm dương nghịch loạn, chắc chắn đột phá thành công. Dựa vào trận này, kẻ đột phá còn có được Nguyên Anh biến dị là Ngũ Sắc Nguyên Anh, thực lực gần như là vô đối trong giới tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Nghe thì hấp dẫn, nhưng muốn làm được? Khó! Khó! Khó!

Mấy thứ kì quái như vậy có rất nhiều, yêu cầu khó khăn vô cùng, Phạm Hiên cũng không muốn lấy ra lừa người, cho nên chọn ra ba cách đơn giản, an toàn và hiệu quả nhất cho Quý Nhân Chân Nhân.

Đến lượt Quý Nhân Chân Nhân, giờ phút này lão cũng đang khó mà đưa ra lựa chọn ngay được, phải suy nghĩ rất nhiều.

Cách thứ nhất là an toàn nhất và tiết kiệm nhất, một viên đan dược nuốt vào bụng, không có thiên kiếp, cứ thế mà thuận buồm thuận gió thăng cấp Nguyên Anh. Nhưng lão cũng không cam lòng a, cổ mà đột phá Nguyên Anh lại chỉ có thể là Nguyên Anh Sơ Kỳ, còn là kẻ yếu nhất trong đám Nguyên Anh, như vậy thì được ích gì, sống thêm nhiều năm cũng chỉ rước lấy nhục nhã.

Cách thứ hai thì ổn thỏa hơn một chút, nhưng mà không đủ an toàn. Lão cũng không muốn khuynh hết gia sản ra đặt cược rồi dùng một cái hôi phi yện diệt. Kỳ thực, nếu không có cách thứ ba thì lão sẽ chọn cách này, bởi vì Quý Nhân Chân Nhân sợ nhục hơn sợ chết a, nếu không phải vậy thì lúc trước lão đã ráng núp trong xó nào đó tu luyện cầu may rồi, chứ không phải là đi ra ngoài làm mưa làm gió.

Đúng như dự đoán từ trước, sau khi đắn đo một chút, Quý Nhân Chân Nhân liền chọn phương án thứ ba mà Phạm Hiên đưa ra.

Ngay sau đó, lão liền bị Phạm Hiên ‘trấn lột’ đến suýt nữa chỉ còn một cái quần lót, vậy mới đủ linh thạch chi trả cho Thức Hồn Đại Pháp cùng với hai viên Diên Thọ Đan Nhất Giai và Nhị Giai.

Trong quá trình này, Phạm Hiên còn nói ra mấy câu câu rất có phong thái của bậc thầy tinh tướng.

“Ngươi muốn đan dược phẩm chất nào?”

“Nhất Phẩm?” – Quý Nhân Chân Nhân có chút không chắc nói ra.

“Xin lỗi, ta hỏi nhầm. Ngươi muốn Đan Văn bao nhiêu Chuyền?”

Lão suýt nữa thì bị dọa tè ra quần. – “Nhất... Nhất Chuyền?” – Lão rụt rè nói ra câu này.

“Đây, cho ngươi.” – Phạm Hiên ném hai viên đan cho lão như ném hai cục đá.

Nhìn thấy một đám mây nhỏ lượn lờ trên mỗi viên đan dược, Quý Nhân Chân Nhân phải cố lắm mới ngăn không cho bản thân ngắt đi.

Tổ chất tâm lý kém vậy, đó là người còn chưa thấy Lục Chuyển Đan Văn a. Đây chính là tiếng lòng của bọn tán tu đứng vây xem lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tự Bảo Bồn (1)

Quý Nhân Chân Nhân sau khi bái tạ Phạm chương quỹ liền đi rồi.

Phạm Hiền thất thần.

Ký chủ: Phạm Hiền

Lợi nhuận tổng hợp: 280.500 Linh Thạch Trung Phẩm

Hắn sung sướng trong lòng a, tên Quý Nhân Chân Nhân này tới thật là quá đúng lúc, thương vụ này hắn thu được năm mươi lăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, tính ra lợi nhuận thuần chính là một nửa, hai mươi bảy vạn rưỡi Linh Thạch Trung Phẩm, 10% lợi nhuận chia lại là hai vạn bảy ngàn năm trăm, ngay lập tức thanh toán hết thấy nợ, lại còn dư ra rất nhiều linh thạch.

Trong nháy mắt, thế mà thỏa mãn được điều kiện về lợi nhuận của nhiệm vụ: Tiền vô như nước, số món thương phẩm bán được cũng tăng lên đến 4/100. Nhìn đây người xếp hàng dài đằng đặc ngoài cửa, chắc chắn là nhiệm vụ này sẽ xong nhanh thôi, hắn đã nhìn thấy Tự Bảo Bồn đang đưa tay vẫy gọi hắn rồi.

“Nói đi, ngươi muốn gì.” – Phạm Hiền nói với tên tán tu kẻ tiếp.

“Phạm chương quỹ, ta...” – Khách hàng cũng hưng phấn nói ra mong muốn của mình.

Diễn biến kế tiếp cứ như thế này.

...

Hàn phong thổi qua, xoắn theo những bông tuyết giữa nơi lạnh giá.

‘Xin khách nhân tạm dừng tu luyện, thời gian tu luyện trong Hoàng Tự Thiên Phòng chỉ còn lại một giờ, nếu ngài có ý định tiếp tục ở lại, xin mời nạp thêm tiền, nếu có ý định rời khỏi, xin mời mặc niệm rời khỏi.’

Nghe thấy một âm thanh máy móc vang lên trong đầu, Triệu Ngũ Yên mở mắt ra, tuyết đọng trên mi mắt rơi xuống.

Lúc này, thân hình của nàng hoàn toàn chìm trong băng tuyết, chỉ để lộ ra đôi con ngươi xinh xắn. Nàng không biết bản thân đã tu luyện bao lâu, chỉ cảm thấy là đã qua một thời gian rất dài rồi, tự bản thân nàng cũng cảm giác được là mình đã cao lên hơn một chút.

Khê di động thân hình, tuyết trên người Triệu Ngũ Yên lập tức tan ra, để lộ tư thái yếu điệu của nàng. Trên người vẫn mặc bộ y phục rách rưới nhuộm máu từ một năm trước.

Triệu Ngũ Yên dùng pháp lực ngưng kết một tầng băng dày, mặt trước sáng bóng có thể phản chiếu. Nàng nhìn vào đó, há mồm kinh ngạc trước tạo hình hiện giờ của mình.

Chính nàng cũng không thể tin được, thân là một vị công chúa cành vàng lá ngọc, nàng trước giờ vẫn luôn giữ cho mình sạch sẽ, tuom tắt, thế mà giờ lại có thể chấp nhận mặc bộ y phục bẩn thỉu ngồi tu luyện lâu như vậy.

Lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bộ y phục mới, Triệu Ngũ Yên lập tức thay nó với bộ quần áo tã tui trên người mình. Hừm, chỗ này không có gì để mô tả, đề nghị chư vị bảo trì thuần khiết, tâm không tạp niệm, một lòng hướng đạo.

Thay đổi y phục xong, nàng liền chỉnh lại đầu tóc rối loạn của mình, việc này tiêu tốn không ít thời gian. Chừng mười lăm phút sau, một nàng công chúa xinh xắn xuất hiện giữa nơi băng thiên tuyết địa.

Tu luyện ở hoàn cảnh như thế này, nàng hài lòng tột độ.

Tu vi từ vừa mới bước vào Trúc Cơ Sơ Kỳ đã thăng đến Trúc Cơ Sơ Kỳ đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá đến Trung Kỳ, bình cảnh gần như không hề tồn tại.

Chân nguyên trong Đan Điền cũng trở nên cô động hơn rất nhiều. Triệu Ngũ Yên có thể cảm giác được, một sợi chân nguyên của mình hiện giờ có thể so với một trăm sợi chân nguyên lúc đầu, trước khi tu luyện ở nơi đây. Hơn thế nữa, nàng còn nhìn ra được là chân nguyên của mình đã xảy ra một biến đổi

khác, đó chính là nó đã mang theo thuộc tính hàn băng, không còn bình thường như cũ.

Nàng có thể tùy tiện vung tay kết băng chỉ với một chút pháp lực, hoàn toàn không cần phải học bất cứ thuật pháp gì để làm được việc đó, giống như nó là một phần bản năng của nàng vậy.

Dựa vào nó, nàng có thể tạo ra gai băng tấn công kẻ địch từ dưới mặt đất, tạo thành tường băng để phòng ngự, hoặc ngưng kết băng khí lên phi kiếm để gia tăng sát thương và tạo hiệu ứng làm chậm, đóng băng đối thủ.

Những thứ này không quan trọng, quan trọng nhất là nàng có thể tạo thành được một tấm gương lớn để soi bất kỳ đâu, bất kỳ lúc nào chỉ bằng một cái phất tay. Đây quả thực là năng lực không chỉ nàng mà rất nhiều cô gái đều ao ước có được.

Tiếp tục vấn đề, mặc dù Triệu Ngữ Yên đã có thể lợi dụng thuộc tính hàn băng trong chân nguyên khá là thành thạo rồi, nhưng nàng biết được là không gian tiến bộ của mình còn rất lớn, nàng còn có thể biến chân nguyên của mình hoàn toàn trở thành băng nguyên a, khi đó thì uy lực của nó còn trở nên kinh khủng hơn nữa.

Nàng còn muốn ở lại chỗ này tu luyện thêm lâu nữa, nhưng vì đang khá là mờ mịt về vấn đề thời gian, không biết là người của Cung Phụng Điện đã tìm đến mình hay chưa, cũng như muốn nói một tiếng cảm tạ với Phạm chương quý, vì hắn đã cho nàng vào ở nơi tu luyện bảo địa như thế này mà lấy chẳng bao nhiêu linh thạch.

Chủ yếu là nàng phải gấp chương quý để nạp tiền a.

‘Rời khỏi.’ – Triệu Ngữ Yên mặc niệm trong lòng.

Ánh sáng chói mắt lóa lên, đợi đến khi nàng nhìn rõ được cảnh vật xung quanh thì thấy mình đã xuất hiện ở trước cửa Hoàng Tự Thiên Phòng.

Đồng tiền vàng có chữ Hoàng cũng không biết từ nơi đâu xuất hiện mà rơi vào trong lòng bàn tay nàng, ánh hoàng kim rực rỡ ban đầu của nó cũng trở nên âm đạm.

Triệu Ngữ Yên nắm chặt nó ở trong tay, sau đó thông qua cửa sổ nhỏ ở vách tường nhìn ra bên ngoài, ngay lập tức kinh hãi không gì sánh được.

Ngoài trời đã tối, nhưng đó không phải thứ khiến nàng bận tâm.

Nàng khiếp sợ là vì nhìn thấy cảnh vật ở bên ngoài đồ nát, điêu tàn như vừa trải qua một trận động đất dữ dội. Ngoài ra còn có rất nhiều người hoặc nằm hoặc ngồi bệt trên đất, tựa như là dân tị nạn khốn khổ.

Thương hải tang điền cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Triệu Ngữ Yên cố bình tĩnh lại. – ‘Rốt cuộc ta đã tu luyện mất bao lâu?’ – Nàng nghi hoặc tự hỏi.

‘Không được, Phạm chương quý còn ở đây không?’ – Nàng hỏi hã chạy xuống dưới lầu.

...

Trước đó không lâu.

‘Được rồi, được rồi, Vạn Năng Thương Hội đã đến giờ đóng cửa, hôm nay tới đây thôi. Ai muốn mua gì thì sáng mai trở lại.’ – Phạm Hiên xua tay đuổi khách.

‘Không được đâu chương quý, ta đã đợi rất lâu rồi!’

‘Đừng vậy a, một người nữa là đến lượt ta rồi.’

‘Chương quý, đừng đóng cửa a!’

Bọn tán tu kêu ca, biết được Phạm Hiên có nhiều bảo bối tốt, sao bọn chúng chịu để gì chờ đến ngày mai, lỡ đâu ngày mai chương quý lại không bán đan dược có Đan Văn nữa thì sao, không bán ra công pháp huyền diệu nữa thì sao, không bán ra pháp bảo giá rẻ chất lượng cao nữa thì sao? Lúc đó ắt phải hối hận đến xanh ruột mất.

Nhìn thấy mấy người giao dịch trước đó cười ngoác miệng ôm bảo bối về nhà, những kẻ chưa mua được đồ vật đồ cả mắt rồi, nhất quyết không chịu rời đi.

‘Không cho ta đóng cửa? Được lắm, ta ghi các ngươi vào sổ đen, vĩnh viễn không được đến chỗ ta mua đồ.’ – Phạm Hiên dọa.

Hắn vừa dứt lời, bọn chúng lập tức ùn ùn lui ra khỏi cửa tiệm, tiếp tục xếp hàng, đợi sẵn cho ngày mai a. Không gian của cửa tiệm không lớn, cho nên lúc đầu bọn chúng xếp hàng theo kiểu gấp khúc, giờ đến lúc lui ra cũng cố bảo trì đội hình, nên nhìn khá là buồn cười.

Phạm Hiên thấy bọn chúng đã lui ra ngoài, lập tức đi ra đóng cửa lại, suýt nữa thì đập vô mặt gã tu sĩ đứng đầu hàng.

Phù!

Thở phào một hơi nhẹ nhõm, hắn quay trở lại ngả người xuống ghế bành, trên mặt hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Hắn đã hoàn thành được một nhiệm vụ rồi a.

Nhiệm vụ: Tiền vô như nước

Tình trạng: Hoàn thành

Phần thưởng: Thần Bí Thương Nhân Sáo Trang (1/6) – Tụ Bảo Bồn

Phần thưởng Tụ Bảo Bồn đã xuất hiện ngay trong Thần Kỳ Tụ Bảo Nang, ký chủ có thể tùy thời lấy ra sử dụng.

Lợi nhuận tổng hợp của hắn cũng tăng lên khá là dữ dội a.

Ký chủ: Phạm Hiên (Nam, 22 tuổi)

Lợi nhuận tổng hợp: 322.900 Linh Thạch Trung Phẩm

Trong túi cũng có tầm ba vạn Linh Thạch Trung Phẩm, đối với một tu sĩ Luyện Khí Nhị Trọng thì đó quả là một con số kếch xù. Nhưng mà Phạm Hiên biết, hắn cũng không phải tu sĩ Luyện Khí bình thường a, giờ mà vài tên Kim Đan đến kiếm chuyện là linh thạch của hắn cũng bay đi rất nhanh.

‘Không được, ta phải tranh thủ tu luyện mới ổn, không thể cứ nhờ cậy trận pháp mãi, tiền đâu chịu cho thâu.’ – Phạm Hiên tự nhủ với lòng.

Sau đó, hắn liền nhớ tới một thứ khác. Phần thưởng a, Tụ Bảo Bồn, hắn cũng rất hiếu kỳ nó ra sao, có công năng thần kỳ gì.

Thò tay vào túi thần kỳ, mò tới mò lui, hắn liền rút ra một vật.

Ừm, vật đó có hình dạng khá giống với một cái lu thu nhỏ lại, toàn thân có màu hoàng kim lấp lánh, đường kính miệng tầm tám tấc, đến giữa thân là hơn một tấc, cao cỡ năm phân, mặt ngoài có điêu khắc hình dạng bốn con Tỳ Hưu đuôi bắt lẫn nhau, bên trong tối đen như mực, thế mà không thể nhìn rõ được sâu cạn ra sao, hết sức kỳ dị.

Phạm Hiên bèn dùng Giám Bảo Nhân soi kỹ nó.

Vật phẩm: Thần Bí Thương Nhân Sáo Trang (1/6) – Tụ Bảo Bồn

Phẩm cấp: Pháp Khí Hạ Phẩm (Có thể thăng cấp)

Thông số: Thông số hỗn loạn, không thể đo lường. Vật phẩm không thể bị phá vỡ.

Nguyên liệu cấu thành: Hỗn Độn Tinh Kim,???

Nguyên liệu thăng cấp (Hạ Phẩm=>Trung Phẩm): 50 đơn vị Tài Khí

Đánh giá: Không thể đánh giá

Giá trị thu mua: Không thể thu mua

“Pháp Khí Hạ Phẩm?” – Phạm Hiên tức giận gào to.

“Có thể thăng cấp nha.” – Vô Dịch đứng dậy, có chút hứng thú nhìn Tụ Bảo Bồn trên tay Phạm Hiên.

Phạm Hiên nghe vậy liền chửi tục. – “Thăng cái ông nội nó!” – Hắn khổ công lắm cũng chỉ kiếm được có năm mươi đơn vị Tài Khí từ Triệu Ngự Yên a. (1 đơn vị Tài Khí = 100 Linh Thạch Trung Phẩm)

Giờ muốn thăng cấp thứ này liền phải tiêu tốn toàn bộ, cũng chỉ thăng từ Hạ Phẩm lên Trung Phẩm, chả khác gì mấy, hắn còn muốn giữ lại để tăng tốc độ tu luyện.

“Thế đưa ta mượn dùng mấy ngày cũng được.” – Vô Dịch liếm vuốt.

“Đưa người?” – Phạm Hiên cảnh giác nhìn qua nó.

Con mèo béo cũng hí mắt đối mặt với hắn.

Một trận giao đấu đỉnh cao sắp diễn ra hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tụ Bảo Bồn (2)

“Chiều Tài chết tiệt, ngươi muốn nó làm gì?” – Phạm Hiên ôm chặt Tụ Bảo Bồn bằng hai tay, mười phần cảnh giác trước ánh nhìn của con mèo béo.

“Là Vô Địch, không phải Chiều Tài. Làm gì kệ ta.” – Vô Địch đuổi người.

“Không nói thì đừng hòng ta đưa cho.” – Phạm Hiên chém đinh chặt sắt mà nói. Hắn cũng rất khổ não a, cực khổ làm xong một cái nhiệm vụ (thật ra thì dễ dàng lắm) được thưởng một món bảo bối, xong lại chẳng biết nó có công dụng gì, hệ thống vậy mà không nói cho hắn biết mới ác chứ.

Con mèo béo liếc hắn. – “Xem như ngươi lợi hại. Cũng không có gì, ngươi có thể dùng nó để đổi bảo vật, chỉ đơn giản như vậy.” – Nó thân nhiên nói ra, tựa như không có gì hiếm lạ.

“Chỉ đơn giản như vậy?” – Phạm Hiên không tin chỉ có thế, xiết chặt Tụ Bảo Bồn hơn nữa.

“Chỉ đơn giản như vậy.” – Vô Địch nhân tính hóa gật đầu.

“Không tin.” – Phạm Hiên quăng luôn cái bảo bối trên tay vào Thần Kỳ Tụ Bảo Nang.

Vô Địch thấy không dễ lừa hắn, liền đưa một chân lên vỗ trán như vừa mới nhớ ra điều gì. – “Há, suýt nữa thì ta quên mất. Đối với Thần Bí Thương Nhân, nếu có thứ này trong tay, ngươi còn có thể cảm nhận được năng lực chi tiêu cũng như món hàng gì thích hợp nhất với khách hàng.” – Có cái khi khô mà nó quên, bọn mèo này ranh lắm.

Phạm Hiên nghe được năng lực này, mắt liền sáng lên, đây không phải phần mềm hỗ trợ tinh tướng hay sao? Khụ khụ, không nên lộ liễu như vậy.

Ừm, phải nói đây là một thứ có thể giúp hắn tiết kiệm rất nhiều thời gian á. Phải biết, lúc tìm hàng cho Quỷ Nhân Chân Nhân, hắn phải tốn rất nhiều thời gian để sàng lọc đồ vật trong túi thần kỳ mà vẫn không nhìn kĩ được hết, chỉ có thể chọn ra một ít thứ không tệ để bán, chưa chắc đã là thích hợp nhất với lão.

Giờ có Tụ Bảo Bồn này rồi, hiệu suất bán hàng của hắn cũng sẽ tăng cao a, có thể kiếm nhiều tiền hơn được rồi.

Thế là hắn càng quyết tâm không để cho con mèo béo được rờ tay đến cái món bảo bối này của hắn, quyết giấu nệm nó đi.

Vô Địch thấy thần thái của Phạm Hiên liền biết hắn đang nghĩ gì, nó tức giận chửi vô mặt hắn. – “Meo kiếp thứ đàn độn! Năng lực đổi bảo mới là công dụng chính của cái cái bô, ngươi lại để ý thứ râu ria kia làm gì.” – Được lắm, Tụ Bảo Bồn trong mắt nó không khác gì cái bô.

“Cái... bô?” – Phạm Hiên để ý mỗi hai chữ này, lời Tụ Bảo Bồn từ trong túi thần kỳ ra, ánh mắt có chút dị dạng nhìn món bảo bối chuyên dụng này của mình.

“Ừm, nhớ hồi nhỏ ta đi bằng nó, đặc biệt thoải mái a, không sợ văng lên, đi xong cũng không cần phải dọn.” – Vô Địch cũng lâm vào trong hồi ức thuở còn ấu thơ. Bên trong Tụ Bảo Bồn là một vùng không gian hỗn loạn do nhiều chiều không gian va chạm vào nhau, phân của nó rơi vào bên trong liên biến mất. Có thể nói một câu, là chư thiên vạn giới đều từng nhận được một phần bánh do chính tay à không, chính miệng nó làm.

“Ngươi...?” – Phạm Hiên ghen hòng nhìn nó. Tụ Bảo Bồn giờ như một củ khoai lang phòng tay, cầm không được mà ném cũng không xong.

Cẩn rằng một cái, Phạm Hiên cuối cùng không hề buông ra, vẫn giữ lấy Tụ Bảo Bồn. – “Hừ, đừng hòng dễ dàng đạt được. Nhà vệ sinh công cộng ta cũng không phải là chưa thấy qua, sợ gì cái bô. Không đúng, là Tụ Bảo Bồn.” – Hắn hùng dũng nói, cắn chặt lấy không chịu nhả ra.

“Ngươi đúng là quỷ hẹp hòi. Được rồi, trao đổi đi.” – Vô Địch khinh bỉ liếc nhìn hắn.

“Có gì để trao đổi?” – Phạm Hiên lúc này có chút hứng thú, vội hỏi nó.

“Ta giúp ngươi thỉnh đến một khách hàng ngẫu nhiên.” – Con mèo béo vênh mặt lên.

Phạm Hiên bĩu môi khinh thường. – “Thôi đi, ngươi cũng không thấy ta đang có bao nhiêu khách.” – Hắn còn tưởng có gì ghê gớm.

“Đánh giá tổng hợp trên 60 nha.” – Nó bổ sung thêm.

“Thật?” – Phạm Hiên sáng mắt nhìn sang. Giao dịch với khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60 là sẽ có Tài Khí quán đỉnh a, tu vi của hắn tăng nhanh hay chậm đều phải dựa vào nó cả.

“So với linh thạch còn thật hơn.” – Con mèo béo nhại lại một câu của hắn.

Phạm Hiền bắt đầu thăm tính toán thiệt hơn trong lòng, sau đó liền trả giá. – “Mười người.”

“Được a, mười người thì mười người.” – Vô Định sáng khoái đáp ứng, trong lòng thì cười thầm. – “Lúc nào thỉnh đủ mười thì đó là chuyện của ta nha.” – Kỳ thực năng lực thỉnh người này chẳng đòi hỏi nó phải tiêu hao bất cứ thứ gì, nhưng mà nó chính là không muốn Phạm Hiền được như ý. Thật là một con mèo béo ích kỷ.

Hiển nhiên, Phạm Hiền cũng không dễ mắc cái bẫy quá lộ liễu này của nó. – “Trong ngày mai, bao giờ đến đủ mười người thì ta đưa Tụ Bảo Bồn cho ngươi.” – Hắn ra điều kiện.

“Meo kiếp, khó chơi vậy.” – Vô Định rầu rĩ.

Nhìn tư thái thà chết chứ không bỏ bô của Phạm Hiền, nó đành chịu thua, dù sao cũng chả mất mát gì. – “Một tháng ta chỉ có thể gọi được một người thôi.” – Nó vừa nói vừa rút đầu.

“Cha nó, biết ngay là con mèo chết tiệt này chơi chi phiếu khổng.” – Phạm Hiền chửi thầm trong bụng, sau đó liền giận dữ hỏi. – “Ta nhớ ngươi cách đây không lâu vừa mới thỉnh Triệu nha đầu một lần, vậy còn lâu lắm mới có thể thỉnh người thứ hai đi?”

“Không tính, không tính. Con bé ấy là ta gặp từ trước rồi, gọi lại cũng dễ dàng. Lần này thỉnh người là ngẫu nhiên, liên quan nhiều đến khí vận, mệnh cách a, mấy thứ ấy khá là thượng đẳng, cho nên không dễ gì thi triển.” – Con mèo béo vừa nói vừa cuộn mình thành hình tròn.

“Nghe có vẻ cao siêu ghê gớm, cũng hơi đáng tin a.” – Phạm Hiền thăm nghĩ, sau đó liền nói. – “Ta tạm tin ngươi vậy. Giao kèo trước đi, mỗi tháng ngươi liền thỉnh cho ta một người, giờ ta liền cho ngươi mượn Tụ Bảo Bồn.” – Không có gì để ước thúc, hoàn toàn là giao dịch bằng niềm tin.

Phạm Hiền cũng thấy rằng, kiếp sống bây giờ của hắn đã dính chặt với con mèo béo này, sau này cũng sẽ phải song hành cùng nhau suốt chặng đường dài, có lẽ cũng tới lúc nên chung tay tạo ra tình hữu nghị, dựng nên sự tin tưởng dành cho nhau.

(Đề nghị vị đạo hữu nào đang theo dõi xin giữ tư tưởng của mình thuần khiết, mặc dù đoạn trên đây rất ư là sến súa buồn nôn, có mùi nhân miêu luyện, lại còn là nam – nam a.)

Vô Định thấy Phạm Hiền nhìn mình bằng ánh mắt có vẻ kỳ lạ, không hiểu sao liền thít chặt hoa cúc, cảm thấy rợn cả gáy. – “Ha, đồng ý, đồng ý. Để ta thỉnh trước một người cho ngươi.” – Một nỗi sợ không tên chợt dâng lên trong đầu nó, cảm giác nguy hiểm cực kì.

Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Phạm Hiền, nó vội vã quay người hướng ra cửa, đứng thẳng người dậy, dùng hai chân trước bắt đầu ngoắc, chân bên phải ngoắc chín cái, sau đó lại đổi sang chân bên trái ngoắc chín cái, cuối cùng chấp hai chân lại vãi một cái. Lúc ấy, Phạm Hiền thấy chữ Phúc trước bụng nó còn sáng hơn trước.

Nghi thức xong xuôi, con mèo béo giống như sức cùng lực kiệt, nó nằm ngửa ra trên quầy, cái lưỡi nhỏ thè ra ngoài, hai mắt trợn ngược. – “Xong rồi nè.” – Nó vừa thở hổn hển vừa nói với Phạm Hiền.

Hành động lần này của nó cũng không phải giả bộ, hết sức chân thành mà làm. Với thân thủ của nó có thể dễ dàng đoạt lấy cái bô trên tay Phạm Hiền, nhưng mà hắn cũng có thể lấy lại cực kì dễ dàng, chỉ với một ý nghĩ mà thôi. Dù sao thì Tụ Bảo Bồn cũng là pháp bảo chuyên dụng của hắn, nếu không có công năng triệu hồi bằng ý niệm thì cũng quá kém đi.

Thấy nó không giống giả bộ, Phạm Hiền cũng tuân theo ước định. – “Cho ngươi.” – Hắn liền ném Tụ Bảo Bồn lên quầy cho con mèo béo.

Vô Định ngay lập tức đầy máu sống lại, như chưa hề có gì xảy ra. Nó ôm lấy Tụ Bảo Bồn đưa ra trước mặt Phạm Hiền. – “Ngươi huyết tể cái đã, vậy mới dùng được. Mau, mau!” – Nó có chút gấp rút.

“Huyết tể?” – Lại một khái niệm mới lạ với hắn.

“Lấy máu của ngươi nhỏ vô trong bô là được.” – Con mèo béo giải thích gọn lẹ.

“Lấy... máu?” – Mặt Phạm Hiền xanh lè.

Mặc dù đã trực tiếp giết chết một người và gián tiếp giết chết năm người, nhưng Phạm Hiền chưa từng cố ý làm mình mất máu a, hồi còn ở Trái Đất, bị trầy một cái thôi là mất hắn đã đỏ lên rồi. Dù gì hắn mới làm tu sĩ có vài ngày a, chưa quen với việc hờ tí là cắt tiết của tu chân giới.

“Nhanh đi, nhanh đi!” – Con mèo béo không nhịn được hồi thúc hắn.

“Hay là... ngươi làm dùm ta đi.” – Hiền xin giờ tay rút lui thôi.

“Meo kiếp! Pháp bảo của ngươi thì phải do ngươi huyết tể chứ.” – Vô Định không biết hắn bị gì cứ e ngại ngập ngừng như đàn bà con gái.

“Thế ngươi cắt dùm ta, ta không có công cụ.” – Phạm Hiền cắn răng nói ra câu này, sau đó đưa tay trái ra trước, hai mắt nhắm chặt.

“Ngươi có răng để làm gì? Meo nó lè mề, để ta!” – Móng vuốt của con mèo béo sượt qua như điện, cắt qua cổ tay của hắn, máu tứa ra, nó liền đưa Tụ Bảo Bồn vào hứng, gương mặt mèo có vẻ khá hưng phấn (biến thái ghê a).

Cầm thấy cổ tay mình có chút lạnh, Phạm Hiền hí mắt ra xem thử, sau đó liền trợn to mắt rút tay trái lại, dùng tay phải bóp lấy cổ tay trái, ra sức massage to. – “Con mèo chó chết nguoi điên hả, đầu ngón tay sao nguoi không cắt, có bị thần kinh hay không hả? Hả? HẢ?!”

“Nguoi cũng không nói trước, chỉ kêu ta cắt a.” – Con mèo béo trợn mắt khinh thường, không thèm nhìn hắn, chỉ chăm chú vào Tụ Bảo Bồn.

Phạm Hiền nghe vậy càng thêm tức. – “Còn đồ tại ta? Nếu không phải nguoi... ỉ?” – Hắn chợt im lặng.

Bởi vì giờ phút này, chỗ vết cắt trên tay hắn đã tự kết vảy, chẳng mấy chốc liền sinh ra da non. Thấy vậy Phạm Hiền mới vỡ lẽ ra là giờ bản thân cũng là tu sĩ rồi, thể chất hơn xa phàm nhân, lại còn có Tài Khí hộ thể, khả năng tự chữa lành của cơ thể đã vượt siêu bình thường.

“Cho ta ít Tài Khí!” – Con mèo béo đột nhiên kéo tay hắn.

“Làm gì?” – Phạm Hiền cảnh giác, giật tay lại.

Vô Địch nâng Tụ Bảo Bồn lên. – “Nâng cấp nó a.”

“Cút, ta còn phải đi dành tu luyện.” – Ít của nó là toàn bộ đó, hắn từ chối thẳng thừng.

“Thứ keo kiệt.” – Con mèo béo khinh bỉ một câu.

Sau đó, nó áp hai lòng bàn chân lên Tụ Bảo Bồn, một luồng khí màu vàng nhạt xuất hiện, truyền từ hai chân của nó sang Tụ Bảo Bồn, khiến bề mặt của món bảo vật này được phủ thêm một tầng khí vàng nhạt nhạt.

Phạm Hiền thấy thứ khí vàng này rất quen thuộc, đó chẳng phải Tài Khí sao?

“Tài Khí của nguoi ở đâu ra?” – Hắn vội hỏi con mèo béo.

“Nguoi không phải thu của con bé kia một vạn linh thạch sao, một nửa là lợi nhuận thuộc về nguoi, còn lại là của ta nha.” – Trong lúc đang chú tâm vào cái bô, nó vô tình nói ra bí mật này.

“Ý của nguoi là, ta dày công cực khổ kiếm được Tài Khí, nguoi chỉ cần ngồi yên một chỗ là có được một khoản tương đương?” – Lợi ích công tâm, hắn quên luôn chuyện con mèo béo cũng có giúp sức nha, nó đã thành Triệu Ngữ Yên tới lần hai, cũng như là đã cho hắn một vài nhắc nhở.

“Đúng vậy á.” – Vô Địch thần nhiên thừa nhận luôn.

Phạm Hiền liền quên luôn tình hữu nghị, sự tin tưởng gì gì đó, hắn gào lên vô tội. – “Ta liều mạng với nguoi, Chiêu Tài chết tiệt!”

“Là Vô Địch, không phải Chiêu... Oái, nguoi làm gì!”

Loảng xoảng!

Mèo nguoi đại chiến a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lại được quán đỉnh

Lúc Triệu Ngữ Yên hót hả chạy xuống, liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy:

Cao nhân tiền bối, ân nhân cứu mạng trong mắt nàng, Phạm chương quý hiện đang nằm ngửa chống vó ra mặt đất, một tay bầu lấy mõng con mèo trắng, một tay véo lấy một bên tai của nó, miệng há to hết cỡ.

Ừm, miệng của Phạm chương quý há to là vì con mèo trắng béo ú kia hiện đang cầm lấy một vật màu vàng, trông khá giống là cái bô nàng dùng trong cung hồi nhỏ, nhét vào trong miệng của hắn.

“Phạm chương quý? – Triệu Ngữ Yên kêu khẽ một tiếng.

Soạt! Soạt! Soạt!

Trong nháy mắt, Phạm Hiền đã đứng nghiêm trang ở sau quầy, tóc tai chỉnh tề, áo quần phẳng phiu. Vô Địch đại gia thì nằm ngoan ngoãn trên mặt bàn, hai mắt nhắm lại ngủ say sưa, Tụ Bảo Bồn biến mất đi đâu không thấy.

“Triệu cô nương, buổi sáng... buổi tối tốt lành.” – Phạm Hiền đưa ra một nụ cười ấm áp tiêu chuẩn, làm lu mờ luôn vết bầm tím bên khóe miệng.

“Phạm chương quỹ buổi, buổi tối tốt lành.” – Triệu Ngữ Yên có chút không quen chào lại, nàng cảm thấy khá là quái dị, từ nhỏ đến giờ nàng chưa chào buổi tối lần nào.

“Như thế nào, Triệu cô nương có hài lòng sau một đêm ở Hoàng Tự Thiền Phòng?” – Thái độ bây giờ của Phạm chương quỹ tốt hơn gấp trăm lần so với khi nói chuyện với bọn tán tu.

Phải vậy thôi, đây là khách hàng tiềm năng a, có thể cung cấp Tài Khí cho hắn tu luyện, nắm giữ mấu chốt thăng cấp của hắn. Còn lũ kia, xin lỗi, đánh giá tổng hợp trên 60 chính là con ruột, dưới 60 chính là con ghê, nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ, hắn cũng chẳng muốn tiếp xúc với bọn hắn làm gì, mất cả ngày để buồn bán không ngừng nghỉ, thiếu thời gian tu luyện, còn chẳng có Tài Khí quán đỉnh.

Chỉ mới sau ngày hôm nay thôi, Phạm Hiền đã sinh ra ý nghĩ thuê nhị chương quỹ để tiếp mấy cái mua bán linh tinh tốn thời gian này, hắn chỉ tập trung vào tìm kiếm khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60 là được.

Tất nhiên, đây vẫn chỉ là ý nghĩ thôi. Hắn cũng chưa biết phải đi đâu tìm người tin được để giao trọng trách, cũng chẳng biết phải trả lương sao cho hợp lý, quan trọng là hắn cũng không muốn phải đưa Thần Kỳ Tự Bảo Nang cho kẻ khác a.

Trở lại chuyện chính, Triệu Ngữ Yên nghe hắn hỏi liền gật đầu cười đáp lại. – “Không thể hài lòng hơn, Thiền Phòng thật quá sức thần kỳ.” – Nàng còn đang muốn nạt tiền vào tu luyện tiếp đây, tất nhiên là hài lòng.

“Vậy ngươi nhớ bình chọn mười sao cho bản chương quỹ nhé, trên góc phải ấy!” – Phạm Hiền chỉ tay lên góc phải phía trên, ánh mắt tha thiết. Vô Dịch cũng nghiêm túc đứng dậy, dùng hai bàn chân béo mập chỉ lên góc phải.

“Hà? Là sao?” – Triệu Ngữ Yên không hiểu (Mọi người hiểu a).

“Ha ha, không có gì. Triệu cô nương bây giờ là muốn thuê tiếp Hoàng Tự Thiền Phòng đúng không?” – Phạm Hiền nở nụ cười cầu tài, khẽ xoa tay bên dưới gằm quỳ.

Vô Dịch cũng cúi đầu liếm miệng, hắn mà kiếm được tiền từ Triệu Ngữ Yên thì nó cũng được phân Tài Khí nha.

“Đúng vậy.” – Triệu Ngữ Yên kiên định gật đầu, giờ mục tiêu của nàng là tu luyện thật chăm chỉ để báo thù cho bốn vị chấp sự.

Nói xong, nàng mới nhớ tới nghi vấn ban đầu của mình, liền vội hỏi Phạm Hiền. – “Phải rồi chương quỹ, ta rốt cuộc đã tu luyện bao lâu đây?”

“Một ngày a.” – Phạm Hiền vô tư đáp, đang không hiểu sao nàng lại hỏi vấn đề này thì vỡ lẽ ra, sau đó hắn liền vỗ trán. – “À quên mất chưa nói cho ngươi, một năm trong Thiền Phòng chỉ bằng một ngày bên ngoài mà thôi.”

“Cái gì?!” – Triệu Ngữ Yên khiếp sợ kêu lên, nàng chưa bao giờ nghe qua cái gọi là Pháp Tắc Thời Gian a, đáng thương vị công chúa dễ nhui trong góc Bắc Minh Vực.

Phạm chương quỹ rất hài lòng trước thái độ kinh hãi này của nàng. – “Ha ha, thường thôi, thường thôi. Đây chỉ là một loại công năng hết sức tầm thường của Vạn Năng Thương Hội nha.” – Khá lắm, hắn lại không nhận được mà tình huống một phen.

Triệu Ngữ Yên kìm nén lại lòng khiếp sợ của mình, cảm thán ca ngời. – “Quả nhiên là Vạn Năng Thương Hội, danh bất hư truyền.” – Ánh mắt có chút sùng kính nhìn Phạm chương quỹ.

“Áy, quá khen, quá khen.” – Phạm Hiền lúng túng đáp lại. Con người của thằng này đôi khi có chút mâu thuẫn, ưa thích tình huống, giả bộ cao nhân, nhưng bị người ta khen ngợi thì lại ngại ngùng.

“Đúng rồi chương quỹ, sao bên ngoài lại thành ra thế này?” – Nàng hỏi nốt nghi vấn còn lại của mình.

Phạm Hiền không nhận được thờ dài, ánh mắt dò dẫm nhìn bức tường trống, tay khẽ vuốt ve con mèo béo, dùng chất giọng ưu sầu nói ra. – “Àiii, này cũng là do ta.” – Được rồi, Phạm chương quỹ là muốn bắt đầu buổi diễn, hắn biết cái khi khô gì đâu.

Triệu Ngữ Yên kinh ngạc che miệng. – “Ngài làm ra thế này? Tại sao?” – Nghĩ đến việc hắn có thể tiện tay giải quyết sáu vị cao thủ Kim Đan Kỳ, nàng lập tức tin tưởng rồi.

“Không phải do ta làm, nhưng cũng là ta gián tiếp tạo ra.” – Phạm Hiền ưu thương lắc đầu.

Trông thấy ánh mắt hiếu kỳ của Triệu Ngữ Yên, hắn liền tiếp tục bịa chuyện. – “Ngươi còn nhớ sáu kẻ đã truy sát ngươi ngày hôm qua hay không? Buổi tối hôm đó đồng bọn của chúng liền đến báo thù rồi.” – Khá lắm, rất sát với sự thật rồi.

Triệu Ngữ Yên giờ mới biết là chuyện này còn có liên quan đến mình, càng thêm chăm chú lắng nghe.

Phạm Hiền càng thêm nhập thần. – “Vị ngươi a, ta và chúng đánh đến hơn ba trăm hiệp, phong vân rít gào, thiên địa biến sắc. Phải biết, bọn chúng có đến trăm tên Kim Đan, chục tên Nguyên Anh, thủ lĩnh càng là Nguyên Anh Viên Mãn, chỉ kém nửa bước là đến Hóa Thần Kỳ. Nhưng mà cũng không

phải là đối thủ của ta.” – Một con gió không biết từ đâu chọt luồng vào cửa tiệm

Con mèo béo cụp tai lại, tự phong bế thính giác, nó không nghe nổi nữa. Triệu Ngũ Yên thì lộ vẻ mặt sùng bái nhìn Phạm chương quỹ, căng thẳng chờ đợi hần kẻ tiếp.

“Khụ, lại nói, trời cao có đất hiếu sinh, bọn chúng tu hành đến nay cũng không dễ dàng, ta cũng tha cho chúng một con đường sống.” – Nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Ngũ Yên có chút không đúng, hần liền hiểu là chuyện gì, vội bẻ lái. – “Chủ yếu là để dành lại cho người tự tay báo thù sau này.” – Thấy trên mặt nàng hiện lên thần sắc hiểu ra, hần mới thâm thờ phào.

‘Cha nó, suốt thì tự nâng đá đập chân rồi.’ – Tinh tướng không có tội, nhưng tinh tướng mà để cho nàng mất hứng thì không có Tài Khí a.

Sau đó, nét mặt của hần chợt hiện lên vẻ giận dữ, dùng ngữ khí thật hối hận, thật căm ghét găm nhẹ. – “Nào ngờ bọn chúng lại gian ngoan mất linh, không có tính người, vì muốn hãm hại ta nên bày xuống một cái tà trận, không hề lưu tình mà diệt sát mấy vạn sinh linh nơi đây rồi giả họa cho ta.” – Trong lời nói của hần có rất nhiều lỗ hổng, nhưng Triệu Ngũ Yên không để ý tới.

Nàng bây giờ chỉ biết đến một điều là lại có thêm mấy vạn người chết vì nàng a, dù nàng chẳng hề làm gì cả. Lửa giận thiêu đốt đến cùng cực, nhưng đã trải qua việc mất đi bốn vị chấp sự, Triệu Ngũ Yên cũng không hề mất hết lý trí mà chạy đi đòi đánh đòi giết, chỉ có quyết tâm tu luyện càng thêm kiên định.

Đây cũng là mục đích của Phạm Hiên khi bịa ra câu chuyện này, hần chính là muốn để cho Triệu Ngũ Yên càng có thêm động lực để tu luyện, như vậy thì thu nhập của hần sẽ càng nhiều, Tài Khí sẽ càng nhiều, tu vi cũng càng tăng nhanh. Hần lại không biết là, lời nói dối của hần cũng chẳng khác với sự thật là bao nhiêu.

Vô Định cũng biết đêm đó là kẻ nào đã đến, nó nghĩ ra được một loại khí tức đồng nguyên của bọn Nhất với sáu tên Kim Đan đã chết ở tiệm trước đó. Nhưng nó cũng không thèm nói cho Phạm Hiên biết điều này, để hần mơ mơ hồ hồ như vậy không phải chơi rất vui sao, con mèo béo có thể cạy vào việc này mà lên cười nhạo hần.

“Phạm chương quỹ, ta muốn gia hạn tiền thuê Hoàng Tự Thiền Phòng, một lần tám ngày.” – Triệu Ngũ Yên nói ra như chém đinh chặt sắt.

“Được thôi.” – Phạm Hiên làm bộ nhẹ nhàng như chuyện bình thường, thực tế trong lòng đã nở hoa, cười thầm không thôi. – “Tám ngày là tám vạn Linh Thạch Trung Phẩm, tính ra lợi nhuận được chia là bốn ngàn, Tài khí quán đỉnh cũng được bốn trăm. Khắc khắc, kiếm bọn.”

Triệu Ngũ Yên bắt đầu lấy linh thạch và đồ đặc trong nhẫn trữ vật ra để bán đứt cho Phạm chương quỹ, ngoại trừ Bích Thủy Kiếm và Huyền Vân Tiểu Ấn. Hai thứ ấy nàng chỉ đem thế chấp, bởi vì Bích Thủy Kiếm là quà mà phụ hoàng tặng cho nàng nhân dịp nàng đột phá Trúc Cơ, còn Huyền Vân Tiểu Ấn thì là pháp bảo mà mấy vị cung phụng đưa cho nàng để hộ thân, cũng như dựa vào nó để định vị mà tìm được nàng.

“Thanh toán đầy đủ, chúc Triệu cô nương tu luyện vui vẻ, sớm ngày đột phá Kim Đan, trở thành người trên người.” – Phạm Hiên cảm nhận Tài Khí tràn vào trong người mình, tâm trạng tốt lên rất nhiều, mồm cũng nở hoa, nói thêm mấy câu tốt đẹp.

“Xin nhờ lời chúc tốt lành của chương quỹ.” – Nàng tiểu công chúa cũng cười đáp lại. Nhìn đồng tiền vàng trên tay giờ đã lung linh trở lại như lúc ban đầu, nàng liền tranh thủ chào tạm biệt Phạm chương quỹ. – “Chương quỹ buổi tối vui vẻ, ta phải đi tranh thủ tu luyện đây.”

Sau đó liền thoăn thoắt đi lên tầng hai, không kịp chờ đợi vào ngay Thiền Phòng tiếp tục tu luyện, để lại Phạm Hiên với vẻ mặt táo bấn.

‘Cô nương a, nói buổi tối vui vẻ với một gã đàn ông là rất nguy hiểm đó.’ – Hần thâm cảm thán, lắc đầu than thở, đòi phong bại tục nha.

Trở lại với chuyện chính, mặc dù vừa được một lần quán đỉnh rất chất lượng, Tài Khí tràn trề, nhưng Phạm Hiên cũng không lập tức chạy đi tu luyện ngay, hần còn có việc phải giải quyết ở đây.

Hần nhìn về phía con mèo béo, Triệu Ngũ Yên vừa đi nó liền lòi Tự Bảo Bồn ra vọc. Phạm Hiên khởi động Giám Bảo Nhân.

Vật phẩm: Thần Bí Thương Nhân Sáo Trang (1/6) – Tự Bảo Bồn

Phẩm cấp: Pháp Khí Trung Phẩm (Có thể thăng cấp)

Nguyên liệu thăng cấp (Trung Phẩm=>Thượng Phẩm): 200 đơn vị Tài Khí

Được lắm, lần này lại đòi một nửa số Tài Khí hần vừa kiếm được. Nhưng Phạm Hiên cũng không ngu ngốc tiêu xài để nâng cấp a, hần biết còn một tên có lượng Tài Khí không thua gì hần.

‘Con mèo béo, muốn chơi thì tự nạp tiền đi nha. Ừm, sau này ta lại mượn tài khoản của người, mua ha ha ha ha ha.’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Đổi ra một con cá?

Vô Định không hề biết đến ác ý của một tên cường quỳ xấu xa, nó tiếp tục truyền Tài Khí vào Tụ Bảo Bồn, nâng cấp món bảo vật này lên đến Pháp Khí Thượng Phẩm.

Phạm Hiền cũng dùng Giám Bảo Nhân đổi theo.

Vật phẩm: Thần Bí Thương Nhân Sáo Trang (1/6) – Tụ Bảo Bồn

Phẩm cấp: Pháp Khí Thượng Phẩm (Có thể thăng cấp)

Nguyên liệu thăng cấp (Thượng Phẩm=>Cực Phẩm): 1000 đơn vị Tài Khí

Cuối cùng thì cái bô này cũng lên tới Pháp Khí Thượng Phẩm, có điều vẫn chẳng thể nhìn ra nó có thay đổi gì, ngoại trừ nguyên liệu cần để thăng cấp càng lúc càng tăng lên chóng mặt. Phải biết, một ngàn đơn vị Tài Khí tương đương với việc hấn cho thuê hai mươi ngày trong Hoàng Tự Thiền Phòng, và cũng tương đương với giá của món Linh Khí Thượng Phẩm mà hấn lấy ra chào hàng lần đầu cho Triệu Ngữ Yên là Thanh Lân Quý Giáp Thuần.

‘Chiêu Tài ời là Chiêu Tài, gánh nặng đường xa, người phải cố lên.’ – Phạm Hiền chỉ có thể trông cậy vào nó thăng cấp món đồ này, dù sao thì nó ngồi không cũng có Tài Khí để dùng nha.

“Há, xong rồi. Pháp Khí Thượng Phẩm, có thể lấy ra một bữa ngon nghe đây.” – Vô Định có chút hưng phấn kêu lên.

“Lấy ra?” – Phạm Hiền nghe vậy, có chút hứng thú. – “Mau biểu diễn ta xem thử, để coi được bảo bối gì.”

“Ha ha, nhớ lấy là người chỉ được xem thôi đó, không có phần của người đâu.” – Con mèo béo đắc chí nói.

“Được, được. Nhanh đi, ta cũng chả thèm khát gì, chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi.” – Phạm cường quỳ không nhịn được hỏi thúc nó.

“Nhớ đó.” – Vô Định vẫn nhắc thêm một lần, sau đó chợt giờ chân vỗ mặt như vừa nhớ ra cái gì. – “Đúng rồi, người không phải có sáu cái nhẫn trữ vật của bọn hôm nọ sao, lấy ra cho ta.”

Phạm Hiền cũng đột ngột mở to mắt như bưng tỉnh, con mèo béo không nhắc thì hấn cũng quên luôn là bản thân còn đang tàng trữ sáu viên Kim Đan và sáu cái nhẫn trữ vật a. Thế là hấn liền thò tay vô Thần Kỳ Tụ Bảo Nang lôi ra sáu cái nhẫn trữ vật đó.

“Đây, để làm gì?” – Hấn hỏi con mèo béo.

“Kiểm cho ta tất cả những thứ gì từ Pháp Khí Thượng Phẩm trở xuống, đan dược từ Nhị Giai trở xuống, nói chung là tất cả đồ vật có đẳng cấp tương đương hoặc kém hơn Pháp Khí Thượng Phẩm đều lấy ra đây.” – Con mèo béo nói.

Phạm Hiền cũng không nghi vấn gì, tức khắc làm theo lời nó. Bọn thành viên của Đồng Bài Phân Đà số 209 của Hợp Linh Điện cũng quá nghèo a, đồ đạc trong nhẫn trữ vật chẳng có bao nhiêu, tổng hợp tài sản của cả sáu tên lại cũng chỉ nhiều bằng bốn phần mười tài sản của Quý Nhân Chân Nhân, ước tính tầm hơn hai mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm một tí. Tất nhiên, đối với Phạm Hiền bây giờ cũng là một khoản thu nhập không nhỏ rồi.

Quăng cho con mèo béo mấy món pháp bảo, vài lọ đan dược, vài tờ phù lục, một số trận kỳ, hấn liền thu sáu cái nhẫn trữ vật lại. Sau đó, liền ngồi chờ đợi con mèo béo làm gì với đồng đồ đó.

Thật ra cũng không có gì thần kỳ, Vô Định chỉ cầm lấy rồi ném từng thứ từng thứ vào trong Tụ Bảo Bồn. Ngay lập tức, những thứ đó biến mất, có lẽ là bị không gian hỗn loạn bên trong Tụ Bảo Bồn làm cho trôi dạt đến thế giới nào khác cũng nên.

Ném được một hồi, nó đột nhiên dừng lại. – “Đủ rồi.” – Buông lọ đan dược đang cầm trên tay xuống, Vô Định đứng thẳng người dậy, chấp tay vái Tụ Bảo Bồn một cái, đồng thời khế niệm một câu. – “Thỉnh bảo bối lác người!” – Nghi thức này có vẻ quen a, chỉ là không phải nên lạy một cái hồ lô sao, mà đó cũng là thủ đoạn để chém giết nha, nào có đổi chác gì?

Sau đó, một mùi hương nức mũi bỗng bốc lên trong tiệm, ào ạt tràn vào trong hai khoang mũi của Phạm Hiền, khiến hấn suýt nữa thì ngạt thở vì phê.

“Thơm quá, thơm quá! Mùi thơm ở đâu ra đây, có chút giống mùi cá hấp, chỉ là cá hấp thì sao lại thơm đến thế này được, không lẽ có bò thuốc?” – Hấn không nhịn được nhắm mắt lại hít mấy hơi thật sâu, gương mặt hiện lên vẻ thỏa mãn như hít thuốc phiện.

Nhoàm nhoàm! Soap soap!

Sau đó, hấn liền nghe được có tiếng nhai đồ ăn vang lên.

Mở mắt ra, Phạm Hiền liền tròn to nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình: Một con mèo đang úp mặt vào nơi mà chính nó từng ị vào để ăn, vẻ mặt còn hết sức say mê. Mặc dù vẫn đang tận hưởng mùi thơm nhưng hấn cũng có chút muốn nôn a.

“Haaa, ăn quá ngon!” – Vô Định ngẩng đầu lên, dùng lưỡi liếm một ít vụn thịt cá dính bên khóe miệng.

Phạm Hiền cuối cùng cũng nhìn rõ nó đang ăn thứ gì. Bên trên miệng của Tụ Bảo Bồn bây giờ đang có đặt một chiếc đĩa tròn sáng bóng, trên mặt đĩa lại có một phần thức ăn, là một con cá hấp được bọc một lớp đậu hũ bên ngoài, phần thịt bị con mèo béo cắn vỡ lộ ra trắng tinh, có vẻ ngọt nước vô cùng.

“Người tiêu tốn của ta nhiều đồ vật như vậy chỉ để đổi về một bữa ăn?” – Phạm Hiền bóp cổ nó chất vấn.

“Ặc, ặc, ăn ngon á! Đồng rác rưởi kia tính là gì so với Thanh Ngư hấp đậu hũ, vật siêu giá trị, vật siêu giá trị a!” – Con mèo béo vẫn rảnh rướt đầu thè lưỡi ra ăn.

Ở một thế giới nào đó.

Một vị đầu bếp ngơ ngác ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ôm lấy một đồng đồ vật tùm lum tùm la vừa mới đột ngột rơi vào trong tay hắn. – “Món ta mới nấu đâu rồi?” – Đáng tiếc, cho đến lúc thọ nguyên hao hết, hắn cũng chẳng thể nào giải đáp được bí mật này.

...

Giăng co một hồi, Vô Định cũng chưa hết thèm thuồng mà ăn xong đĩa Thanh Ngư hấp đậu hũ của nó, Phạm Hiền cũng hiểu được nguyên lý hoạt động của Tụ Bảo Bồn.

Nói chung là xoay quanh hai chữ đổi vật. Cụ thể một chút là hắn có thể dùng những món đồ nào có cùng phẩm cấp hiện tại của Tụ Bảo Bồn để đổi được một món đồ khác. Món đồ ấy có thể là bất kỳ thứ gì, tùy thuộc vào mong muốn hiện tại của người dùng Tụ Bảo Bồn. Đồng thời, giá trị của nó sẽ bằng với tổng giá trị của tất cả những món đồ dùng để đổi, cho nên chỉ có lời mà không có lỗ.

Giống như món cá vừa rồi của con mèo béo không phải là một món ăn bình thường, sau khi ăn xong có thể gia tăng tu vi, hồi phục pháp lực a. Công hiệu càng là chẳng thua kém gì Hoàn Mỹ Đan Nhị Giai.

Con mèo béo còn vừa nằm ợ vừa nói cho hắn, nếu Tụ Bảo Bồn thăng cấp đến Pháp Khí Cực Phẩm, nó thậm chí có thể đổi ra đồ ăn có công dụng ngang ngửa Lục Chuyển Đan Nhị Giai.

Dù vậy, Phạm Hiền cảm thấy Tụ Bảo Bồn khá giống gân gà a, năng lực của nó có chút tương tự với Thần Kỳ Tụ Bảo Nang.

Con mèo béo liền phản bác. – “Người ngốc meo a người! Người muốn lấy đồ trong túi thần kỳ là phải dựa vào tiền kiếm được từ việc bán thương phẩm của Vạn Năng Thương Hội nha, còn thu nhập riêng của người thì chỉ có thể bỏ xó không dùng được. Nay có cái bỏ rồi, người lại có thêm một nguồn để sử dụng vốn nhân rồi nha.”

Phạm Hiền giờ mới nhớ đến việc này, hắn suýt quên rằng hệ thống vốn ràng buộc hắn rất là nhiều. Đại khái nếu Phạm Hiền muốn lấy đồ trong túi thần kỳ, hắn chỉ có thể dùng khoản linh thạch từ lợi nhuận chia lại để mua a. Tức là nếu muốn đổi được bảo bối bên trong, hắn trước tiên phải giúp Thương Hội bán hàng ra kiếm tiền trước đã.

Vậy tính ra Tụ Bảo Bồn cũng chẳng phải gân gà gì mà còn rất thực dụng với hắn hiện giờ, bởi vì tiền riêng của hắn hiện tại đang hơn nguồn thu từ lợi nhuận chia lại rất nhiều. Hơn nữa còn có công năng cảm nhận năng lực chi tiêu và bảo vật thích hợp nhất với khách hàng, cũng rất tiện cho hắn để gia tăng hiệu suất bán hàng trong giai đoạn khởi nghiệp như bây giờ.

Suy tính một hồi, hắn liền hồi phục tinh thần, gạt lại Tụ Bảo Bồn từ con mèo béo. – “Được rồi, tới ta đổi.”

“Ha ha, cái bỏ thăng cấp lên Pháp Khí Thượng Phẩm, một ngày có ba lượt đổi, hôm nay vẫn còn hai lượt.” – Vô Định đột nhiên cười lên, nói ra câu này, thần sắc có chút đắc ý.

“Rồi sao?” – Phạm Hiền hỏi hột liếc nó.

“Rồi sao hả? Há há, đáng tiếc là miêu gia nhà người đã dùng gần hết đồ đặc để đổi rồi, còn lại số ít này, người cũng chả đổi được thứ gì tốt. Nhắc cho người biết, linh thạch không đổi được đồ nha.” – Nó cười khoái trá. Hóa ra đây chính là lý do mà nó đắc ý, nó tự nhận mình vừa chơi được Phạm Hiền một ván.

“Đừng quá đắc ý, Chiêu Tài! Phải biết nghề nghiệp của ta bây giờ là thương nhân đó, dự trữ hàng hóa là thứ cơ bản phải biết.” – Nói đến chữ cuối cùng, hắn lôi từng món đồ trong túi thần kỳ ra, tất cả đều là bảo vật có phẩm cấp ngang Pháp Khí Thượng Phẩm. Hắc, lúc đầu hắn đâu có ngu gì mà lôi ra hết đưa cho con mèo béo, cũng để dành lại một số.

“Là Vô Định, không phải Chiêu Tài! Meo kiếp, người lừa ta!” – Con mèo béo tru tréo lên đau đớn, nó cảm thấy mặt mình vừa bị giáng một đòn rất rát.

“Thương trường như chiến trường, người lừa ta gạt mà thôi, người nên học thêm đi.” – Phạm Hiền dùng ánh mắt coi rẻ chúng sinh mà liếc nó, thái độ khinh khỉnh, káo lếu, tay không ngừng ném đồ vật vào trong miệng Tụ Bảo Bồn.

“Hừ.” – Vô Định co đầu rút cổ không nói gì nữa, nó chịu thua keo này, chỉ có thể đợi cơ hội lần sau để báo thù.

Phạm Hiền cũng không quan tâm đến thái độ của con mèo béo nữa, hắn học theo phương thức sử dụng Tụ Bảo Bồn khi nãy của nó, chấp tay lại vãi một cái, đồng thời hô thần chú. – “Thỉnh bảo bối lác người!”

...

Lại một thế giới nào đó khác.

Một tên Kim Đan chân nhân đang bế quan trong động phủ của hắn.

Uỳnh! Uỳnh!

Mặt đất rung chuyển, linh khí thiên địa chột cuồng bạo.

“Ha ha ha! Bản chân nhân thế mà chẳng tốn bao lâu liền đột phá đến Kim Đan Trung Kỳ, Ngũ Hành Tụ Linh Quyết quả không hổ danh là công pháp đệ Trúc Cơ tốt nhất, trùng tu căn cơ một lần đã phá vỡ được bình cảnh bấy lâu nay.” – Tên cao thủ Kim Đan này cảm rỡ cười to, độc thoại một cách cực kì đắc chí.

Hắn là một tên tán tu Kim Đan Sơ Kỳ, trong một lần may mắn đoạt được mấy món bảo vật từ thời thượng cổ, trong đó có Ngũ Hành Tụ Linh Quyết. Thân là tán tu, căn cơ ban đầu của hắn yếu kém cực kì, nhiều lần lợi dụng đan dược đột phá, cũng nhờ may mắn mới đến được Kim Đan, nhưng cũng đã kẹt ở Kim Đan Sơ Kỳ hai trăm năm.

Tưởng đã không còn hi vọng trên đường tu hành, hắn liền liều một lần cuối cùng, đi vào một bí cảnh hung hiểm vô cùng, đã từng có không ít tu sĩ Nguyên Anh chết thảm trong đó.

Hoàng thiên bắt phụ khổ tâm nhân, trong số những bảo vật mà hắn cừu từ nhất sinh mới tìm ra được có một chiếc ngọc giản ghi lại Ngũ Hành Tụ Linh Quyết. Đây chính là công pháp Trúc Cơ tuyệt đỉnh thời thượng cổ, có thể giúp người tu luyện nó có được căn cơ vững chắc siêu phàm, những kẻ từng tu luyện nó đều đã trở thành nhân vật số một số hai thiên hạ, hoành hành trong suốt thời đại của họ, được ghi khắc vĩnh viễn vào trong lịch sử.

Ai mà không muốn nổi bật hơn người, tên Kim Đan chân nhân này cũng muốn mình có thể tung hoành thiên hạ, nên vừa có được công pháp liền khắc khổ tu luyện, bù đắp căn cơ ban đầu. Năm năm trôi qua, hắn đã đột phá bình thường, căn cơ cũng trở nên vững chắc hơn nhiều, Ngũ Hành Tụ Linh Quyết quả thật là công pháp tốt danh bất hư truyền.

“Không được, ta phải hủy nó để không kẻ nào đạt được.” – Hắn thầm nghĩ. Hắn cũng không phải mấy tên lão tiền bối có lòng dạ rộng lớn gì, thích để lại truyền thừa trong động phủ gì đó. Thân là một tên tán tu ích kỷ, hại người lợi mình hay hại người không lợi mình đối với hắn mà nói chẳng có gì khác nhau.

Thế là hắn liền cầm lấy cái ngọc giản đặt bên ở bên cạnh để phá hủy, nhưng thứ hắn cảm được lại là một lọ đan dược.

Nhìn xuống đồng phế phẩm bên cạnh mình, cao thủ Kim Đan. – “...”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Kim Đan tụ tập

“Sao lâu vậy?” – Một con mèo đang úp mặt vào bờ, có chút háo hức.

Hoàng đế chưa vội, thái giám đã gấp. – “Có thể quá trình vận chuyển xảy ra trục trặc, cứ chờ đi.” – Chính chủ của món hàng lại hết sức ung dung, thoải mái giải thích một câu.

Đây chính là Phạm Hiên và Vô Dịch.

Vừa rồi con mèo béo muốn đánh cược với hắn là món đồ hắn sẽ đổi được là gì, hắn cũng nhẹ nhàng đồng ý. Chỉ bất ngờ làm sao, hai người cùng nói là linh thạch, cho nên vụ cược này liền chết từ trong trứng nước rồi.

“Lên rồi! Lên rồi!” – Con mèo béo hưng phấn kêu lên, nó có vẻ mê cái trò đổi bảo bằng bờ này.

“Tránh ra!” – Phạm chương quỹ lập tức đề đầu nó sang một bên, có chút mong đợi nhìn món đồ mình đổi được.

Hắn nhìn thấy rõ hình dáng của nó rồi. Bạch sắc như ngọc, thân hình nhỏ gọn hình chữ nhật, móng chừng hai, ba phân, bên trên có khắc vài đường vân cong cong uốn lượn, tổng thể trông khá giống kiểu dáng của một chiếc lệnh bài.

Tất nhiên món đồ này không phải là một chiếc lệnh bài rồi, Phạm Hiên vội dùng Giám Bảo Nhãn để giám định nó.

Vật phẩm: Ngọc Giản Truyền Công

Phẩm cấp: Không có phẩm cấp

Thông số: Không có thông số gì đáng nói, bên trong có ghi lại công pháp truyền thừa.

“Éc, là công pháp?” – Phạm Hiền sững sốt reo lên, sau đó vẻ mặt liền giãn ra như vừa giải thích được nghi hoặc gì.

Nói đi nói lại, chiếc ngọc giản này đúng là thứ hắn đang cần, Phạm Hiền không phải từng than thở về việc Luyện Khí Quyết quá cùi bắp hay sao, nay hắn đã có công pháp mới để thay thế.

“Tưởng gì.” – Con mèo béo bĩu môi khinh bỉ.

Phạm Hiền mặc kệ nó khinh bỉ hay không, vội vàng hỏi. – “Thứ này dùng sao?” – Hắn còn chưa biết bên trong ghi lại công pháp gì đâu.

“Tập trung thần thức của ngươi đưa vào là được.” – Vô Địch lười biếng nằm lại trên quầy.

“Vậy sao, đã hiểu.” – Phạm Hiền hưng phấn gật đầu, với tu vi Luyện Khí Nhị Trọng, hắn đã biết làm sao để sử dụng thần thức. Lúc này, hắn đã nhận không được muốn xem trong ngọc giản có công pháp gì.

“Khoan vội tham ngộ!” – Con mèo béo kêu lên cản hắn lại.

“Chuyện gì nữa?” – Phạm Hiền có chút bức mình nhìn nó, sau đó cầm chắc ngọc giản truyền công, sợ con mèo này có ý đồ gì với bảo bối của mình.

Vô Địch thấy thái độ của hắn như vậy liền tức giận mắng. – “Thôi đi, ai lại thêm cái công pháp rác rưởi của ngươi. Miêu gia chỉ muốn nói là nên đợi vào trong Hoàng Tụ Thiên Phòng hắn tham ngộ ngọc giản, làm ơn mặc oán. Meo kiếp!” – Sau đó nó còn giải thích một lúc cho Phạm Hiền rồi mới thờ phỉ lần nữa ra ngủ.

Phạm chương quỹ cũng hiểu được tại sao nó ngăn mình rồi. Bởi vì mặc kệ một chiếc ngọc giản truyền công đã qua tay bao nhiêu người, nhưng chỉ cần nó tiếp xúc được với một luồng thần thức mới liền sẽ truyền ra những cảm ngộ huyền diệu, tính yếu của công pháp được ghi bên trong, bớt cho người tu luyện rất nhiều đường vòng trong việc tìm hiểu công pháp.

Phải nói, người làm ra tính năng này cho ngọc giản ắt phải rất có tâm với nghề giáo dục, tuân theo phương châm là mặc kệ sách mới sách cũ, đã qua tay bao nhiêu người không biết, chỉ cần đến tay học sinh thì những kiến thức quý báu nhất đều được bảo tồn và truyền lại.

“Ha ha, ra còn có chuyện như vậy. Ừm, cảm ơn ngươi nhé.” – Phạm Hiền có chút xấu hổ với thái độ vừa nãy của mình, hắn đành lúng túng nói tiếng cảm ơn.

Khò khò!

Con mèo béo ngủ rồi.

Xem lại cửa ngõ đã khóa kín kỹ chưa, Phạm Hiền sau đó liền mặc niệm – ‘Vào Thiên Phòng.’

Vụt!

Hắn ngay lập tức biến mất, Tụ Bảo Bồn vẫn còn để lại trên quầy.

Con mèo béo ngo ngoáy một chút sao cho có tư thế ngủ thoải mái nhất, vươn móng vuốt ôm lấy cái bờ, tiếp tục chìm sâu vào mộng đẹp.

...

Vạn Bảo Lâu.

Đây chỉ là phân hội đầu giá của Vạn Bảo Lâu ở tại Liên Nguyệt Phường Thị mà thôi. Theo một số nguồn tin thì trụ sở chính của Vạn Bảo Lâu nằm trong Thiên Vân Thành, có đại tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tọa trấn.

Thậm chí còn có một số kẻ đồn rằng Vạn Bảo Lâu trong Thiên Vân Thành vẫn chỉ là một phân hội, trụ sở chính của nó là nằm ở trung tâm Bắc Minh Vực, là một thế lực không lồ mà cả Vân Thanh Quốc cũng không thể so sánh nổi.

Dù sao thì đó vẫn chỉ là những thông tin chưa có ai kiểm chứng qua, Vạn Bảo Lâu cũng chưa hề thanh minh gì nên cũng ít ai tin tưởng. Nhưng chỉ nói riêng tại Vân Thanh Quốc này thôi thì nó cũng là một con quái vật khổng lồ.

Thế lực của nó trải dài khắp cả bản đồ Vân Thanh Quốc, trong mỗi chủ thành đều có phân hội của Vạn Bảo Lâu xuất hiện. Tu sĩ cấp cao mà Vạn Bảo Lâu sở hữu cũng nhiều đến khó tin, trước mắt đã lộ ra một vị Nguyên Anh Kỳ tọa trấn tại đế đô, còn vị nào nữa hay không thì chưa biết, nhưng cao thủ Kim Đan thì đã xuất hiện quá nhiều trong mắt thế nhân.

Dưới chân Thiên Vân Sơn có rất nhiều phường thị, với chín phường thị lớn và rất nhiều phường thị nhỏ xung quanh. Trong mỗi phường thị lớn đều tồn tại phòng đầu giá của Vạn Bảo Lâu, mỗi tòa phòng đầu giá này đều từng xuất hiện ít nhất là ba vị cao thủ Kim Đan.

Đêm nay, ba vị cao thủ Kim Đan của phòng đầu giá Vạn Bảo Lâu tại Liên Nguyệt Phường Thị đang chiêu đãi vài vị tân tu Kim Đan Kỳ.

Ở tầng cao nhất.

Mười lăm gã tu sĩ ngồi quây quần quanh một chiếc bàn tròn lớn, trên người mỗi tên đều toát ra uy thế của Kim Đan Kỳ, không hề giữ lại một chút nào.

Lưu Xuyên là đại chấp sự của Vạn Bảo Lâu ở Liên Nguyệt phường thị, tu vi Kim Đan Hậu Kỳ. Dưới hắn là nhị chấp sự Lý Sơn và tam chấp sự Triệu Giáp, hai người này đều có tu vi Kim Đan Trung Kỳ.

Bây giờ, bọn họ đang tiếp đãi mười hai tên tu sĩ Kim Đan Kỳ.

Lưu Xuyên là một người đàn ông mập mạp tuổi tứ tuần, trông qua có vẻ phúc hậu, hắn mở đầu câu chuyện. – “Hoặc Tâm đạo hữu, Quý Mệ Tâm Khiếu Đại Pháp của ngươi khiến chúng ta rất thất vọng.” – Trên bàn đàm phán, việc mà hắn làm trước tiên luôn là vạch ra điểm hạn chế của đối phương.

“Đúng vậy, ta cứ tưởng là sẽ hữu dụng thế nào, ai ngờ lại làm ra một lũ ngu, sau cùng còn để cho cửa tiệm nhỏ kia kiếm lợi, chả được tích sự gì.” – Lý Sơn lập tức bồi vào. Hắn nhìn qua chừng ba mươi tuổi, mặt nhỏ mỗ choắt, trông khá giống mặt chuột.

“Hừ, cũng chỉ là muốn thăm dò sâu cạn của cửa tiệm nhỏ mà thôi, việc đã làm thành, các ngươi còn đòi hỏi gì.” – Một tên cao thủ Kim Đan hừ lạnh.

Hắn là Hoặc Tâm Lão Quỷ, tu vi Kim Đan Trung Kỳ, bề ngoài là một người đàn ông trung niên tầm ngũ tuần, trên gương mặt có mấy vết sẹo lồi, đôi mắt đục vàng, khoác trên người một bộ hắc bào, nhìn qua có vẻ hung ác.

“Sâu cạn sao? Ngươi nói ta nghe xem thử, trận pháp tên Phạm chương quỹ đó dùng là trận pháp gì, tu vi của hắn ra sao, cửa hàng lại có huyền bí gì mà đánh mãi không vỡ? Thật là thứ nam nhân vô dụng.” – Một tên tu sĩ Kim Đan khác mỉa mai, giọng nói rất là trung tính.

Hắn nhìn qua chỉ chưa đến ba mươi, mặt hoa da phấn, trang điểm lòe loẹt, quần áo sắc sỡ như đàn bà con gái, thần thái cử chỉ nhẹ nhàng như tiểu thư đài cát, tay cầm một cây cung phiến thù hoa anh đào dùng để che mặt, phe phẩy khẽ khàng. Hắn chính là một vị tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ khác, Đào Hoa Chân Nhân.

“Đừng phán thì hay lắm, lão biến thái.” – Hoặc Tâm Lão Quỷ móc hắn một câu.

Đào Hoa Chân Nhân sùng sộ, giọng cao vút. – “Dám chọc người ta, ngươi muốn chết...”

“Đủ rồi, hai ngươi, giờ không phải lúc xích mích. Muốn gì thì đợi đan dược tới tay đã!” – Một giọng nói hùng hồn vang lên, uy thế Kim Đan Viên Mãn chấn nhiếp toàn trường.

Người vừa ngăn lại cuộc cãi nhau của Hoặc Tâm Lão Quỷ và Đào Hoa Chân Nhân là một người đàn ông có vẻ ngoài chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu, tóc buộc gọn gàng, mắt sắc mảy kiếm, mặt mũi góc cạnh, bén nhọn, mặc trên người một bộ thanh y đơn giản, sau lưng vắt lấy một thanh trường kiếm dài hơn thước.

Một lão hòa thượng khoác cả sa hồng sắc cũng chấp tay hô. – “A Di Đà Phật, Lưu Văn Kiếm Sư nói phải, hai vị thí chủ xin bớt hỏa khí.” – Một mặt từ bi hiền hòa.

Nhưng tất cả những người ở đây cũng sẽ không tin về mặt dối trá này của lão. Hi Tín Đại Sư, cao thủ Kim Đan Hậu Kỳ, từng làm cho không dưới một nghìn nữ tu sĩ phải báo tin vui (Hi Tín), mặt ngoài thì là cao tăng đắc đạo, từ bi hy xả, bên trong thì dâm tiện tham lam, xảo trá cực kì.

“Lão dâm tăng nhà ngươi cũng bớt giả dối lại đi.” – Giọng nói thô lỗ này là của một gã tu sĩ trông chẳng khác gì con gấu hình người, đầu tóc bờm xờm như bờm sư tử, bên cạnh hắn cũng có hai tên với thân hình và tạo hình chẳng khác biệt gì mấy.

Họ chính là ba huynh đệ ruột thịt, Vương Đại, Vương Nhị, Vương Tam, được người xưng Đại Lực Tam Sư Vương, ba người có tu vi Kim Đan Trung Kỳ, nghe đồn rằng nếu hợp lực có thể đánh bại cả tu sĩ Kim Đan Hậu Kỳ.

“Cũng không phải chưa thăm dò được gì, các ngươi không thấy là tên chương quỹ kia chỉ có thể co đầu rút cổ trong tiệm, chưa từng bước ra...”

“Sư đệ!”

Thiên Văn Sơn ngoài nơi cao nhất là đỉnh Huyền Vân thì vẫn còn rất nhiều đỉnh khác thấp hơn. Trong số đó, đỉnh Bình Vân bị một môn phái gọi là Hà Dương Đạo Quán chiếm giữ. Hà Dương Đạo Quán hiện nay có một vị quán chủ và bốn vị trưởng lão đứng đầu cầm quyền, họ là sư huynh đệ chung một lứa, tự xưng Hà Dương Ngũ Tử.

Năm người họ, tu vi cao nhất là đại sư huynh Kim Đan Hậu Kỳ, ngoại trừ tiểu sư đệ Kim Đan Sơ Kỳ, ba người còn lại đều đạt đến Kim Đan Trung Kỳ. Vừa rồi có hai người nói chuyện, kẻ đầu tiên chính là tiểu sư đệ Mộc Diệu Tử, người lên tiếng ngăn lại lời hắn chính là đại sư huynh Kim Đan Diệu Tử.

“Mộc Diệu không chỉ tu hành chậm chạp mà còn không thạo việc đời.” – Nhị sư huynh Ngân Diệu Tử trầm lắc đầu.

Năm sư huynh đệ bọn họ phúc duyên không cạn, vừa xuống núi không bao lâu, đi ngang qua Liên Nguyệt Phường Thị thì phát hiện tung tích của Hợp Hồn Đan, thế là liền ở lại đây, tạm thời liên hợp với những tu sĩ Kim Đan hiện có ở đây tính kế đoạt đan.

Sói nhiều thịt ít, nơi đây đã xuất hiện mười lăm Kim Đan rồi, họ phải chung tay với nhau đoạt được Hợp Hồn Đan nhanh nhất có thể, tránh cho lại có tu sĩ

Kim Đan khác đến đòi chia chác.

Có điều nha, ai cũng lòng mang quý kẻ, hợp tác cũng không phải dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Có người muốn gây chuyện

“Chúng ta tốt nhất là nên mỗi người nhường một bước, đi đến thống nhất, đêm dài thì lắm mộng nha!” – Lư Xuyên híp mắt lại, nhìn về phía tất cả mọi người đang có ở đây.

Hắn đã đoán được hết tâm tư của lũ người này.

Dựa theo ước định ban đầu mà hắn đặt ra để mọi người hợp tác, thì chỉ cần đạt được Hợp Hồn Đan sẽ do phòng đấu giá Vạn Bảo Lâu mua lại, chia đều linh thạch cho tất cả mọi người. Đừng nghĩ ngờ việc một phân hội nhỏ của Vạn Bảo Lâu có đủ sức mua lại hay không, bọn này giàu nứt đổ đổ vách.

Theo Lư Xuyên suy đoán, ngoại trừ hắn và hai tên chấp sự còn lại, ở đây có bốn người là sẽ tuân theo ước định ban đầu. Đó chính là Đại Lực Tam Sư Vương và Đào Hoa Chân Nhân.

Ba huynh đệ họ Vương đoàn kết đồng lòng, có gì cũng chia đều, cho nên đối với thứ chỉ có duy nhất một viên là Hợp Hồn Đan thì ắt hẳn họ sẽ bán ra để chia linh thạch.

Đào Hoa Chân Nhân thì nổi tiếng nhất gan sợ chết, bình thường châm chọc nọ kia, nhưng luôn biết giới hạn ở đâu là nên dừng. Lão biến thái này có tỉ lệ rất thấp là sẽ làm ra chuyện tranh đoạt đan dược nguy hiểm như vậy.

Hà Dương Ngũ Tử mặc dù là sư huynh đệ, nhưng tình cảm cũng chưa chắc được như anh em ruột thịt, có thể sẽ có kẻ muốn nuốt riêng Hợp Hồn Đan cũng nên.

Hoặc Tâm Lão Quý thì chuyên tu pháp môn liên quan đến thần thức, kẻ này có lẽ là người có ham muốn cao nhất với Hợp Hồn Đan đây, khả năng cao là hắn sẽ muốn đoạt đan.

Lư Văn Kiếm Sư cũng không phải là kiếm tu thuần chính, tu vi của hắn lại cao nhất ở nơi đây, chuyện hắn có lật lọng hay không vẫn cần phải chú ý đến.

Còn về Hi Tín Đại Sư, tên dân tăng này tuy bản tính ti tiện nhưng thái độ bất hiền son, bất lộ thủy, có trời mới biết là hắn có ý định gì trong đầu, cần phải đề phòng cẩn thận.

Dù thế nào đi nữa, thì chỉ có một việc mà mười lăm tên Kim Đan này nhất trí với nhau, đó chính là Hợp Hồn Đan hiện đang ở trong tay Phạm chương quỹ. Cũng đành chịu, bọn chúng có thông minh đẳng nào cũng không thể nghĩ ra được là Phạm Hiên không hề biết Cửu U Luyện Hồn Trận hay Hợp Hồn Đan gì đó, mà là có người dùng trận này muốn tiêu diệt hắn nhưng không được, sau đó bỏ chạy, quăng lại cục diện rồi rầm này cho hắn.

Này là một loại sai lầm thuộc về kinh nghiệm của bọn chúng. Bởi lẽ từ xưa cho đến giờ, chưa từng có trường hợp nào ghi lại là bị Cửu U Luyện Hồn Trận luyện hóa mà còn sống sót được, đừng nói chi, mở tiệm buôn bán tính bơ.

Phải biết, cửa tiệm của Phạm chương quỹ trông rất là cũ kỹ, vừa nhìn cũng biết là kiến trúc đã lâu đời, vậy mà nằm ở trung tâm trận tai kiếp lại chẳng chịu chút tổn thất gì. Theo bọn hắn nghĩ, rất có thể Phạm Hiên là một tên tán tu số may ngộ nhập được bí cảnh gì đó, đạt được mấy cái trận pháp thời thượng cổ, trong đó có Cửu U Luyện Hồn Trận.

Nhìn thấy những thứ thần kỳ mà Phạm Hiên đã thể hiện ra, bọn tu sĩ Kim Đan này càng tin chắc như vậy. Từ thủ đoạn phòng ngự cho đến sự cứng chắc của cửa tiệm nhỏ, bọn chúng đều tin rằng là do tác dụng của trận pháp. Còn về trường hợp có thể lực gì sau lưng Phạm Hiên hay không, hắc, Vạn Bảo Lâu có ở khắp nơi trên Văn Thanh Quốc cũng không phải là nói chơi, việc tin đồn nó là thể lực khổng lồ của Bắc Minh Vực không có lừa sao mà có khó, tình báo có thể gọi là phong phú, nhưng chưa từng nghe qua Vạn Năng Thương Hội là thể lực ở xó nào.

Đến cái gọi là Đan Văn cũng chỉ là một loại chương nhân pháp mà thôi, hoặc Tâm Lão Quý đã từng bắt lại một tên tán tu mua được đan dược có Đan Văn để kiểm tra. Kết quả, hắn ăn vào viên đan dược ấy mà chẳng cảm nhận được chút tác dụng gì. Mấy vị Kim Đan khác cũng từng thử làm giống như hắn, kết quả là y hệt nhau, hoàn toàn là đan dược giả, không có chút dược lực.

Bọn họ làm sao biết được, Vạn Năng Thương Hội thế mà có một loại dịch vụ hậu mãi gọi là quyền sử dụng độc nhất a. Chỉ cần là thương phẩm người mua ở chỗ Thương Hội, nếu như người không muốn đưa cho kẻ khác thì dù kẻ ấy có cưỡng đoạt cũng chẳng thể kích hoạt được công dụng của thương phẩm.

Tiết lộ một chút tin tuyệt mật, rằng Vạn Năng Thương Hội cũng có hậu trường đó nha, lại còn khủng khiếp đến dọa người. Đáng tiếc, hậu trường này không dùng được, còn đang mòn mỏi đợi chờ Phạm chương quỹ đến cứu, ha ha.

Trở lại chuyện chính.

Lúc này, Lưu Xuyên lấy ra sáu lá bùa, mỗi lá đều phát ra sóng linh lực cực kì kinh người, không thua kém gì tu sĩ Kim Đan.

“Đây là...” – Bọn Lưu Vân Kiếm Sư có chút bất ngờ nhìn Lưu Xuyên.

“Nhân Cấp Đại Phù, Phá Trận Phù, chuyên dùng để phá hoại các loại trận pháp.” – Lưu Xuyên có chút đắc ý nói ra, sau đó chia sáu lá bùa cho sáu tổ riêng biệt gồm Lưu Vân Kiếm Sư, Hi Tín Đại Sư, Đào Hoa Chân Nhân, Hoắc Tâm Lão Quỷ, Hà Dương Ngũ Tử và Đại Lực Tam Sư Vương.

Nhân Cấp Đại Phù vốn cũng không phải quá trân quý, nhưng mà Nhân Cấp Đại Phá Trận Phù thì lại quý hiếm vô cùng, một tấm thôi cũng có thể đổi được Linh Khí Trung Phẩm. Nên nhớ một cái là vật phẩm tiêu hao, dùng xong là mất, một cái là pháp bảo có thể sử dụng lâu dài. Qua đó mới thấy được độ quý giá của phù này.

Tiếp tục phổ cập tri thức tu chân, lần này là về phù lục.

Fù lục được chia làm ba cấp độ lớn là Nhân Cấp, Địa Cấp và Thiên Cấp. Trong mỗi cấp độ lớn lại chia ra ba phẩm nhỏ là Tiểu, Trung và Đại. Ví dụ như Thiên Cấp Đại Phù có thể coi là phù lục cao cấp nhất của Khởi Huyền Giới, chỉ có tu sĩ Độ Kiếp Kỳ mới kháng nổi uy lực của nó.

Hiển nhiên, cũng như đan dược và pháp bảo có hai nghề tương ứng là Luyện Đan Sư và Luyện Khí Sư, phù lục cũng có nghề Chế Phù Sư, và cũng sử dụng hệ thống cấp sao giống với Luyện Đan Sư.

Khác với luyện đan và luyện khí, khởi đầu khó khăn mà lại tốn kém vì đòi hỏi phải có tài nguyên đất giá để rèn luyện, phù lục lại dễ học hơn, tiêu tốn ít tài nguyên hơn vì giá của Linh Bút, Linh Mặc và giấy vàng để tập vẽ phù rất rẻ. Nhưng đồng thời, người theo nghề này cũng rất khó khăn trong việc trở thành một Chế Phù Sư giỏi nghề.

Chỉ cần vẽ ra được một tấm Nhân Cấp Tiểu Phù, người đã chính thức trở Nhất Tinh Chế Phù Sư. Phù lục không có phẩm chất rườm rà như đan dược, không phân chia chi tiết đến như vậy. Trên cơ bản, một tấm Nhân Cấp Tiểu Hòa Cầu Phù do một vị Cửu Tinh Chế Phù Sư làm ra không hơn được Nhất Tinh Chế Phù Sư làm ra là bao nhiêu.

Thứ chênh lệch giữa các Chế Phù Sư với nhau chính là khả năng sáng tạo và cải tiến. Một tấm Hòa Cầu Phù, người thậm chí có thể vẽ nó thành Thiên Cấp Đại Hòa Cầu Phù nếu đạt tới trình độ Cửu Tinh.

Tất nhiên sẽ rất ít ai làm cái chuyện đó, bởi vì nếu vẽ Viêm Bạo Phù, Hòa Long Phù hay Phần Thiên Phù (đều mang công kích thuộc tính Hỏa) thành Thiên Cấp Đại Phù thì sẽ mạnh hơn rất nhiều so với Hòa Cầu Phù.

Cuối cùng là một loại phân cấp nữa để phân ra thiên tài và kẻ bình thường, phân cấp này dựa trên khả năng sao chép và khả năng sáng tạo của Chế Phù Sư.

Ví dụ nếu một Chế Phù Sư có khả năng vẽ ra được trăm loại phù lục khác nhau, hẳn chính là Chế Phù Đại Sư, không cần đề ý đến cấp sao.

Nếu là vẽ ra được ngàn loại, vậy thì chính là Chế Phù Tông Sư.

Nếu là vẽ ra được vạn loại thì là Chế Phù Đại Tông Sư.

Còn trên vạn loại chính là Thần Phù Sư.

Có dịp ghi chép lại, thời thượng cổ từng có một vị Thần Phù Sư vì muốn trả thù kẻ địch của mình mà tạo ra một tấm Thiên Cấp Đại Phù gọi Hậu Môn Pháo Khí Phù. Phù này vừa té ra, tên địch nhân xấu số của vị Thần Phù Sư này dù đã là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ cũng phải xì hơi liên tục một năm. Cho nên a, nếu muốn gây chuyện với ai, cứ tìm hiểu xem thiên phú chế phù của kẻ đó có cao hay không, bằng không thì người rất có thể là người tiếp theo phải bêu danh thiên cổ.

Khóa phổ cập tri thức tu chân đến đây kết thúc, giờ là lúc quay lại với chuyện đang diễn ra.

“Ngồi đây nói lời sáo rỗng cũng chẳng giải quyết được gì, công cụ ta đã đưa cho các vị, bây giờ lập tức đến cửa tiệm nhỏ kia để ra tay mới là thượng sách, chư vị nghĩ sao?” – Lưu Xuyên nói, hẳn và Lý Sơn, Triệu Giáp cùng đứng dậy nhìn qua bọn Hi Tín Đại Sư.

“Tán thành.” – Thân là kẻ luyện kiếm, Lưu Vân Kiếm Sư rất không thích lè mề.

“A Di Đà Phật, bản tăng thuận theo ý của chư vị thí chủ.” – Hi Tín Đại Sư mỉm cười đáp.

“Người ta cũng không có ý kiến nha, hí hí.” – Đào Hoa Chân Nhân vừa nói vừa dùng quạt trên tay phẩy một cái, tay còn lại đưa lên che lại nụ cười.

“Hừ, ta đồng ý.” – Hoắc Tâm Lão Quỷ kiêu ngạo đáp lại.

“Được!” – Đại Lực Tam Sư Vương đồng thanh nói, không lệch dù là một phần mười giây.

“Sư huynh đệ bản đạo nguyện ra sức diệt đi ma đầu, trừ hại cho tu chân giới!” – Kim Diệu Từ khê huơ phát trần, thay mặt Hà Dương Ngũ Tử nói ra ý

kiến, thái độ chính nghĩa vô cùng.

Lưu Xuyên thấy Hà Dương Ngũ Tử giả dối như vậy chỉ cười lạnh, không nhận xét gì mà đồng dục tuyên bố. – “Nếu ý kiến đã thống nhất, chúng ta lập tức xuất hành. Bản chấp sự cũng muốn xem xem, Phạm chương quý kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại dám lấy tên tiệm bá đạo như vậy. Hừ, Vạn Năng Thương Hội à...” – Phòng đầu giá của hắn có bối cảnh cực kì khủng khiếp mà cũng chỉ tự xưng Vạn Bảo Lâu, cửa hàng bé tẹo kia có tài đức gì mà dám xưng Vạn Năng.

...

Người nghĩ là Phạm Hiền sẽ hất xì? Đáng tiếc, không có a. Giờ hắn đang tham ngộ công pháp mới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Định nhân tới cửa

Tiêu Động chống lấy đầu gối thở hổn hển, cổ gượng không để mình ngã xuống đất. Quần áo trên người hắn dường như bị con quái thú nào đó giày xéo đến không còn hình dạng, để lộ rất nhiều vết sẹo và vết máu trên người hắn.

Pháp lực của hắn thể mà vẫn còn dư lại một ít, đây là thành quả của việc thường xuyên phải chiến đấu với kẻ địch có cảnh giới cao hơn, thân kinh bách chiến, hắn đã biết cách làm sao tiết kiệm lượng chân khí vốn chẳng nhiều nhận gì mây của mình.

Khác với đại đa số tu sĩ thường hay dùng phi kiếm và pháp thuật để làm thủ đoạn công kích, Tiêu Động gần như chẳng dùng gì mấy đến những thứ đó. Không phải hắn không giỏi dùng pháp thuật, mà bởi vì chân khí ít ỏi, cho nên hắn buộc phải chọn phương thức chiến đấu bằng cách cận thân xáp là cà.

Vì để giảm bớt sự hạn chế của việc tu vi không thể tăng tiến, hắn còn tu luyện thêm một môn công pháp luyện thể. Tất nhiên, ở nơi mà phần đông người ta coi trọng việc phát triển nội khí và thần hồn như tu chân giới, một quyền công pháp luyện thể tốt là thứ khó mà tìm thấy được. Ở chỗ khi họ có gậy Văn Thanh Quốc này lại càng khó tìm hơn, Tiêu Động cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ mà chọn một bộ công pháp luyện thể tốt nhất trong đám rác rưởi.

Hoàn toàn không có độ khó, hắn dễ dàng tu tập môn công pháp luyện thể đó đến viên mãn. Công pháp luyện thể không đòi hỏi thiên tư thông minh ra sao mà đòi hỏi người tu luyện khắc khổ chịu khó ra sao, và Tiêu Động là kẻ thực sự rất chăm chỉ, chăm chỉ đến mức hành xác bản thân.

Hắn cảm thấy bản thân rất thích hợp với phong cách cận thân bác đấu, cho dù sau này có thể khôi phục tu vi, hắn vẫn sẽ cố gắng tìm công pháp luyện thể tốt hơn để tu luyện. Chà, có thể nói nếu như hắn sinh ra ở thế giới Võ Đạo thì vẫn sẽ trở nên nổi bật hơn người mà thôi.

Phù! Phù!

Hồi phục đã được khá, Tiêu Động đứng dậy, đi đến chỗ xác con mèo của mình. Một con yêu thú hình dáng lợn rừng có đẳng cấp Nhất Giai Hậu Kỳ. Nó cũng chỉ mạnh ngang tu sĩ Luyện Khí Bát Trọng mà thôi, hắn muốn giết nó cũng chưa tới mức phải liều mạng.

Tiêu Động cảm thấy, chỉ cần đánh thêm vài trận như vậy nữa, hắn liền có thể thử chiến với đối thủ có cảnh giới Luyện Khí Cửu Trọng một lần. Thu xác con lợn xấu số vào trong nhẫn trữ vật, hắn càng thêm quyết tâm.

Lúc này, trưởng lão Tiêu Minh quay trở lại rồi. Ban nãy không hiểu sao vị trưởng lão này bỏ đi đâu đó, Tiêu Động cũng không để ý mấy, hắn cũng không có quyền chất vấn trưởng lão Kim Đan Kỳ.

Trưởng lão Tiêu Diệp cũng không nói gì, nhiệm vụ của hắn lúc này chỉ có trông chừng Tiêu Động mà thôi, không cần quan tâm đến những thứ khác.

Tiêu Động thay một bộ quần áo mới, nhóm ba người tiếp tục lên đường.

...

Dưới thác nước.

Phạm Hiền buông ngọc giản truyền công xuống, khẽ thở một hơi dài, trong đầu vẫn còn đang tiêu hóa nội dung của Ngũ Hành Tự Linh Quyết.

Môn công pháp này thể mà lại có liên quan đến Ngũ Hành Tự Linh Trận a, nếu dùng hai thứ này để phối hợp với nhau, cho dù tu luyện ở bên ngoài thì tốc độ cũng không thua kém gì, thậm chí là còn kinh khủng hơn so với tu luyện trong Hoàng Tự Thiên Phòng.

Đáng tiếc, đó là một phương pháp tu luyện cực kì đắt tiền, dùng để tu luyện ở Luyện Khí Kỳ mà tiêu hao chẳng kém gì việc dùng Cửu Long Diệt Thế Trận để giết một gã cao thủ Kim Đan. Điều này đồng nghĩa với việc, hắn chỉ hít một hơi thôi cũng muốn bay mất mấy trăm Linh Thạch Trung Phẩm.

Vừa nghĩ đã muốn bỏ gánh, cho nên nha, chỉ có thể đợi khi nào khá giả mới tiêu xài kiểu ấy được, còn việc bây giờ thì cứ tranh thủ làm nhiệm vụ kiếm

thêm thời gian ở trong Hoàng Tự Thiên Phòng mới là thượng sách.

Hít sâu một hơi, tâm vô tạp niệm, Phạm Hiền bắt đầu nhớ lại các phần yếu nghĩa của Ngũ Hành Tự Linh Quyết, linh khí Ngũ Hành dày đặc xung quanh bắt đầu tạo thành các vòng xoáy. Năm luồng khí lưu xuất hiện và vây quanh hắn theo năm phương trước, sau, phải, trái và phía trên. Mỗi một luồng khí lưu lại mang theo một loại linh khí riêng biệt là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ liên tục chui vào trong cơ thể hắn, len lỏi qua các kinh mạch, chạy xuôi đến Đan Điền, sau đó lập lại một vòng đi ngược trở ra, cứ thế tạo thành một vòng tuần hoàn linh khí khép kín.

Mộc khí ở trái, Kim khí ở phải, Hỏa khí trước mặt, Thủy khí sau lưng, Thổ khí hội tụ trên đỉnh đầu, lần lượt đi vào giải tỏa ba trăm sáu mươi lăm huyệt vị trên người hắn, tương sinh tương khắc mà không ngừng tụ tụ tán tán, phối hợp với lượng Tái Khí hùng hồn đang có trong người Phạm Hiền để đã thông kinh mạch, rèn luyện tùy cốt, đúc thành căn cơ bất diệt, đợi đến khi hắn đột phá Luyện Khí Viên Mãn thăng cấp Trúc Cơ, sẽ tựa như cá chép hóa rồng, dù mạng Tử Hành Tạp Linh Căn cũng có thể xem là thiên tài tu luyện.

Tất nhiên, có thể cũng chỉ là hạng chót trong đám thiên tài, khó mà nổi bật, giai đoạn tu luyện ban đầu của tu sĩ dù sao cũng quá phụ thuộc vào linh căn, đợi đến hậu kỳ thì sự ảnh hưởng của nó mới giảm bớt đi. Cho nên vẫn phải nhắc lại một lần nữa, Tái Khí chính là thứ căn bản để Phạm Hiền có thể tu hành về sau.

Vuuu... Vuuuu...

Năm luồng linh khí Ngũ Hành càng lúc càng lớn, tốc độ vận chuyển càng lúc càng nhanh, chân nguyên trong Đan Điền của Phạm Hiền gia tăng với tốc độ chóng mặt, đợi khi hắn kết thúc tu luyện có lẽ không đơn giản chỉ là đột phá Luyện Khí Tam Trọng.

...

Bên ngoài cửa tiệm nhỏ.

Một hàng người dài vẫn còn đang ở đây, đối với tu sĩ mà nói thì đêm hay ngày chẳng có gì khác nhau, tu luyện cũng là nghỉ ngơi, thời gian là một thứ gì đó xuất hiện để hối thúc họ cố mà đột phá tu vi đi, như một ngọn lửa lúc nào cũng treo ở trên đầu, đến lúc nó muốn rơi thì không còn cách nào ngăn cản.

Rất đông tu sĩ vẫn chờ đợi, tĩnh tọa tu luyện mong trời sáng để Phạm chương quỹ mở cửa. Nhưng mà cũng có nhiều tán tu đã bỏ đi rồi, không phải vì họ không chờ nổi, mà là họ muốn đi bán đồ đạc.

Qua một buổi kinh doanh của Phạm chương quỹ, chúng cũng phát hiện một điều là mặc dù Phạm chương quỹ bán bảo bối chẳng khác gì phá giá, nhưng mà giá thu mua lại đồ vật của hắn cũng quá thấp rồi, gần như là thấp gấp rưỡi, gấp đôi thậm chí là gấp ba so với giá thị trường.

Thế là bọn chúng liền quyết định đi bán đồ vật hiện có trong người trước để đổi linh thạch, sau đó quay lại mua bảo vật của Phạm chương quỹ, thế là có thể tiết kiệm được một mớ kha khá. Hừm, cách làm này cũng rất bình thường, không xấu gì cả, Phạm chương quỹ biết nhưng cũng không quan tâm a, dù sao thì hắn là làm ăn không vốn, giá cả của hàng hóa trong Thương Hội lại chẳng do hắn quyết định, lời bao nhiêu chính là bấy nhiêu, có chuyện gì xảy ra thì cũng chẳng hề thay đổi.

So với những kẻ này, còn có một số tên tán tu khác thông minh hơn một chút. Đó chính là bọn hắn cầm đồ vật mua được từ Vạn Năng Thương Hội để đi bán cho kẻ khác với mức giá cao hơn giá mua, nhằm kiếm được lợi từ khoản chênh lệch.

Đáng tiếc a, chúng lại bị Vạn Năng Thương Hội làm cho dãi trảng xe cát rồi. Nhằm phòng chống sự đội giá thương phẩm, Vạn Năng Thương Hội thực hiện chính sách thu hồi giá trị gia tăng. Đại khái là nếu một tên tán tu bán viên đan dược mua từ Thương Hội với giá bán cao hơn giá ban đầu hắn mua là năm vạn linh thạch, thì năm vạn linh thạch đó sẽ lập tức bị thiên địa thu hồi và lấy một nửa xem như phí vận chuyển, phần còn lại thì chuyển hóa đưa vào trong quỹ tích trữ của Thương Hội.

Ặc, mặc dù cách làm này rất không được phúc hậu, nhưng bọn tán tu phải chịu thôi, ai kêu bọn hắn không có năng lực bá đạo như Vạn Năng Thương Hội, có thể giao kèo với trời đất.

Cho nên a, đêm nay có rất nhiều tiếng kêu khóc thảm thiết vang lên. Có âm thanh là của bọn tán tu bị Vạn Năng Thương Hội thu hồi phần tiền lời, có âm thanh là của bọn tán tu đi bán đồ đạc lại bị đánh cướp, cũng có âm thanh của một bọn khác vừa mua bảo vật lại bị chính kẻ đã bán ra món bảo vật ấy cướp trở lại.

Cũng trong đêm nay, rất nhiều cửa hàng đột nhiên nhận được rất nhiều hàng hóa từ các vị tán tu, khiến cho giá của các thương phẩm bất kể là pháp bảo, đan dược, phù lục, công pháp, trận kỳ, v.v... đều giảm xuống một khoản đáng kể, đồng thời chất lượng hàng hóa của bọn họ lại tăng lên khi mà bắt đầu xuất hiện nhan nhản đan dược có Nhất Chuyển Đan Văn. (Từ sau Quỷ Nhân Chân Nhân, Phạm chương quỹ chỉ bán ra đan dược tối đa Nhất Chuyển a, sợ bị dễ mất đến. Nhưng tin đồn Lục Chuyển Đan Văn cũng bắt đầu có nhiều người truyền nhau rồi, hành động này của hắn chẳng khác gì bịt tai tự tử.)

Đêm vốn yên tĩnh, không mây không mưa, lại đột nhiên có một cơn cuồng phong thổi lên, mạnh đến nỗi lúc nó thổi qua liền khiến cho đám tu sĩ ngã nghiêng.

Mười lăm bóng người phi thân mà đến, uy thế Kim Đan Kỳ tỏa ra bát phương, chấn nhiếp lòng người.

“Bọn ta có chính sự còn phải làm, các ngươi mau cút đi cho ta!” – Hoặc Tâm Lão Quỷ trước tiên hét lớn.

Quý Mê Tâm Khiếu Đại Pháp của lão đã mất tác dụng từ lâu, không còn tác dụng mê hoặc tâm trí, nhưng có nhiều tên tán tu nhận ra lão là ai, lập tức từ bỏ xếp hàng chạy mất.

Cũng có kẻ không nhận ra tình hình hiện giờ. – “Xếp hàng đi...”

Ngay lập tức hắn bị người bên cạnh tốt bụng bịt miệng. – ‘Muốn sống thì câm mồm, đó là cao thủ Kim Đan Hoặc Tâm Lão Quý, đừng có mà tìm chết.’
– Rất nhiều người đang truyền âm những nội dung tương tự thế này cho đồng bạn.

Ngay lập tức, lực lượng xếp hàng xung quanh cửa tiệm nhỏ bị giải tán, mấy vạn tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ, Trúc Cơ Kỳ lui ra xa cửa hàng của Phạm Hiền mây dậm, mắt to trừng mắt nhỏ trông đợi diễn biến tiếp theo.

“Kia là Đào Hoa Chân Nhân, nghe nói hắn... thôi, không nói thì hơn.”

“Đại Lực Tam Sư Vương kia!”

“Đó là... mẹ của ta ơi, Hi Tín Đại Sư! Vị đạo hữu này, ta thấy ngươi tư sắc thượng thừa, mau chạy đi!”

“Ta lần đầu trông thấy nhiều tu sĩ Kim Đan tập hợp cùng một chỗ như vậy đây.” – Có tên tu sĩ cảm khái.

“Ha ha, đó là ngươi còn chưa thấy quân đội của triều đình duyệt binh.” – Có kẻ cười nhạo tên kia thiếu kiến thức.

“Lần này cửa tiệm nhỏ nguy rồi.”

“Ta nghĩ chưa chắc, không thấy Quý Nhân Chân Nhân cũng phải cung kính với Phạm chương quý sao? Phạm chương quý còn có cách để người ta đột phá Nguyên Anh, ắt hẳn tu vi cũng không kém đi nơi nào.”

“Vậy là bọn tu sĩ Kim Đan này gặp nguy mới phải?”

“Cũng không hẳn, nhiều tu sĩ Kim Đan thế này, lại toàn là nhân vật thành danh cả, chưa chắc không có lực chiến một trận. Hơn nữa ta cũng chưa biết thực lực thật sự của Phạm chương quý ra sao.”

Nói chung lại một câu, người không liên quan thì ăn dưa hóng chuyện là được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thuương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cung phụng muốn rời núi

Cách đây không lâu, trên Thiên Vân Sơn.

Đêm tối bao trùm, nếu có ai đứng trên đỉnh Huyền Vân ắt hẳn sẽ nhìn thấy mặt trăng to như cái thớt treo ở trên đầu mình, cảm giác như chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến.

Ba ngàn ngự lâm quân đóng giữ ở bên dưới đỉnh Huyền Vân, chỉ có Tiểu Tĩnh đơn độc đi lên Cung Phụng Điện.

Cung Phụng Điện được Vân Thanh Quốc lập ra để chiêu mộ những cao thủ trong thiên hạ muốn cống hiến cho triều đình nhưng lại không thích chịu nhiều ràng buộc, là lực lượng tu sĩ mạnh mẽ nhất mà đế quốc có được. Đây có thể xem là cơ quan có nhân sự ít nhất nhưng lại tiêu tốn nhiều tài nguyên nhất của đế quốc, thường nằm trong trạng thái nhàn rỗi để bồi dưỡng thiên tài, chỉ đợi tham gia vào các hoạt động chiến lược cấp quốc gia.

Đứng đầu Cung Phụng Điện là chín vị cung phụng, tu vi kém nhất cũng phải được Nguyên Anh Sơ Kỳ, hơn một nửa tài nguyên mà đế quốc cung cấp cho Cung Phụng Điện đều do họ chiếm dụng. Nhiệm vụ của họ rất đơn giản, tọa trấn tại đỉnh Huyền Vân và bồi dưỡng những thiên tài cao cấp nhất của đế quốc, khi cần thì phải tham gia chiến đấu nếu kẻ địch của đế quốc cũng thuộc tầng thứ Nguyên Anh.

Dưới chín vị cung phụng là Điện Chủ, hiện do Liêm Thân Vương Triệu Lục đảm nhiệm, phụ trách làm cầu nối giữa Cung Phụng Điện với triều đình, mà cụ thể ở đây là Ngọc Vân Hoàng Triệu Lam.

Sau Điện Chủ là đến Nội Điện Chấp Sự, phải có tu vi Kim Đan Kỳ và được cho là trung thành với đế quốc thì mới được ở vị trí này. Họ có nhiệm vụ dạy bảo những mầm mống tốt được chiêu mộ vào Cung Phụng Điện, và đảm nhiệm các tạp sự trên đỉnh Huyền Vân như giao nhận vật tư, bảo dưỡng trận pháp, luyện đan luyện khí, bảo vệ đệ tử của Tiềm Long Viện ra ngoài lịch lãm, v.v... Bốn vị được phái đi theo bảo vệ Triệu Ngữ Yên chính là Nội Điện Chấp Sự.

Ngang hàng với Nội Điện Chấp Sự là Ngoại Điện Chấp Sự, cũng do tu sĩ Kim Đan Kỳ đảm nhiệm. Ngoại Điện Chấp Sự thì không cần phải ở lại đỉnh Huyền Vân, họ có thể tự do đi ra ngoài hoạt động, tìm kiếm bảo vật. Chỉ khi nào có lệnh triệu tập thì mới cần trở về Cung Phụng Điện. Tất nhiên, vì có

tính tự do cao, cho nên tài nguyên mà họ được cung cấp sẽ kém hơn so với Nội Điện Chấp Sự.

Nhưng mặc kệ người là chấp sự của Nội Điện hay Ngoại Điện, chỉ cần đột phá Nguyên Anh thì người sẽ lập tức được thăng làm cung phụng, hưởng dự rất nhiều tài nguyên của đế quốc.

Cuối cùng, ở tầng thấp nhất của Cung Phụng Điện chính là Tiềm Long Viện. Trong Tiềm Long Viện lại chia thành Thiên Viện và Nhân Viện, như vậy là để phân biệt giữa thiên tài cao cấp và thiên tài bình thường. Triệu Ngữ Yên chính là đệ tử của Thiên Viện.

Đệ tử của Tiềm Long Viện thì không hề có quyền lực gì, chỉ có nghĩa vụ sử dụng tài nguyên và tiếp nhận sự giáo dục bắt buộc của các vị cung phụng chấp sự. Đợi đến khi đột phá cảnh giới Kim Đan, họ có thể chọn hai con đường, hoặc là trở thành chấp sự của Cung Phụng Điện, hoặc là rời đình Huyền Vân để vào triều làm quan, cống hiến cho đế quốc.

Ừm, còn có một con đường thứ ba, chỉ là những kẻ dám chọn nó đều đã chết rồi. Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, gà mái không đẻ được trứng thì chỉ có thể làm thịt, làm gì có ai phóng sinh bao giờ.

Lúc này đây, Tiêu Tinh đã lên tới đình Huyền Vân, đồng thời gặp mặt Cửu Cung Phụng Từ Thịnh tại khách sảnh.

Từ Thịnh, tu vi Nguyên Anh Sơ Kỳ, vẻ ngoài chừng bốn mươi, thân hình không cao không thấp, có vẻ hơi gầy, tướng mạo bình thường, khuôn mặt có chút khắc khổ, khoác trên người một bộ trường bào rộng thùng thình màu vàng nhạt, kiểu dáng không cầu kỳ, họa tiết đơn giản. Trên người y cũng không hiển lộ quá nhiều dấu vết của tu sĩ nguyên Anh Kỳ, trông có vẻ tựa như một ông chủ nhà hàng xóm.

Đứng trước mặt Từ Thịnh, Tiêu Tinh tỏ ra đầy đủ sự tôn kính. Hắn mặc dù tự ngao bản thân là thiên tài, kiểu gì cũng có ngày trở thành Nguyên Anh, nhưng bây giờ hắn vẫn chưa phải, không có đủ tư bản để bày thái độ này nọ.

Hắn ôm quyền, khom người nói ra. – “Cửu Cung Phụng, vẫn bồi nhận được thánh dụ của hoàng thượng, đến Thiên Vân Sơn để truy tra tung tích của Xuất Vân Công Chúa, mong nhận được sự giúp đỡ của Cung Phụng Điện!” – Giọng nói trầm ổn, từ ngữ vững chãi đầu ra đó, rất có phong độ của bậc thống lĩnh.

“À……” – Từ Thịnh chưa vội đáp lại, chỉ thờ dài.

“Hả?” – Tiêu Tinh ngẩng đầu nhìn y, không hiểu vì sao y lại thờ dài.

Từ Thịnh lúc này mới than thở. – “Trước lúc báo tin cho Hoàng Thượng, bọn ta đã phái người xuống núi đi tìm Tiểu Yên rồi đấy chứ. Dựa vào linh ký trên Huyền Vân Tiểu Ấn, ta có thể dễ dàng xác định được vị trí của nàng. Chỉ là……” – Y nói đến đây liền dừng lại, khẽ lắc đầu.

Giải thích một chút, Cung Phụng Điện có một món pháp bảo trấn điện gọi là Huyền Vân Ấn, đẳng cấp đạt tới Linh Khí Cực Phẩm, uy năng phi phàm, không kém Bảo Khí Hạ Phẩm bao nhiêu. Huyền Vân Tiểu Ấn là pháp bảo phòng chế của nó, được chín vị cung phụng cùng nhau luyện chế để làm pháp bảo hộ thân Triệu Ngữ Yên. Trên thân tiểu ấn có niêm lên ấn ký linh lực của Huyền Vân Ấn, giúp chín vị cung phụng có thể cảm nhận được vị trí của nó.

Trở lại diễn biến câu chuyện, lúc này Tiêu Tinh đang im lặng chờ đợi Từ Thịnh nói tiếp. Nếu trong tên có một chữ Tinh, thì hắn ắt cũng không phải là kẻ xung động, nóng nảy.

Từ Thịnh cũng không để hắn chờ lâu. – “Chỉ là chúng ta cũng đã mất dấu của cái tiểu ấn đấy rồi, chỉ có thể xác định nơi cuối cùng mà nó còn xuất hiện. Mặc dù hồn bài của nàng chưa tắt, nhưng sợ là Tiểu Yên đã gặp phải bất trắc rồi.” – Hắn dùng ánh mắt đau buồn nhìn miếng ngọc bài đang phát ra ánh lam quang nhẹ nhẹ ở trên tay, mặt trên có khắc ba chữ Triệu Ngữ Yên.

Từ Thịnh cũng muốn điên lắm chứ, tối ngày hôm qua đang yên đang lành, cảm ứng của Huyền Vân Tiểu Ấn vốn vẫn còn đột nhiên lại mất đi, tựa như biến mất khỏi thế gian này, làm y sợ hết cả hồn. Phải biết, nếu một người có thể vô thanh vô tức mà hủy đi một món Linh Khí Trung Phẩm, thì người đó hoặc là đại năng Hóa Thân Kỳ, hoặc là Huyền Cấp Luyện Khí Tông Sư. Và cả hai loại người này đều không phải là đối tượng mà Vân Thanh Quốc muốn đắc tội.

Tiêu Tinh lại không có lo nghĩ nhiều như Từ Thịnh, chỉ cần xác định được tiểu công chúa còn sống, hắn liền còn hi vọng để đi tìm nàng.

Thế là hắn liền nói. – “Xin cung phụng đại nhân giúp vấn bối xác định nơi cuối cùng mà công chúa xuất hiện, chuyện tìm người cứ để vấn bối và ngự lâm quân giải quyết!” – Giọng điệu nghiêm túc, chuẩn mực.

“Hay ta cùng người đi một chuyến?” – Từ Thịnh cảm thấy hắn và ngự lâm quân chưa chắc làm nên chuyện.

Tiêu Tinh sẽ để Từ Thịnh đi theo sao? Chắc chắn là không. Đầu tiên là hắn không muốn hành động lần này lại xuất hiện người chỉ tay trên đầu của mình, hắn muốn có toàn quyền chỉ huy. Thứ hai là nếu không có tu sĩ Nguyên Anh giúp đỡ mà hắn lại tìm được tiểu công chúa, thì chẳng phải càng chứng minh năng lực làm việc của hắn rất xuất sắc sao, hoàng thượng sẽ càng tin dùng hắn hơn nữa, cái chữ đứng đằng trước chức danh Phó thống lĩnh của hắn cũng càng đến gần với ngày nó biến mất.

Đã toan tính như thế, hắn tất nhiên là phải tìm lý do từ chối. – “Chẳng giấu gì Cung Phụng đại nhân, ba ngàn ngự lâm quân nay đã luyện thành quân trận, có thể đối phó với tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ, chắc hẳn đủ vũ lực để giải quyết bất cứ kẻ nào dám cản đường.” – Âm vang hữu lực, thần thái tự tin xuất hiện trên gương mặt hắn.

“Ồ, chỉ mới ba tháng mà Kim Thương Quân Trận đã được luyện thành rồi sao?” – Từ Thịnh không giấu nổi sự kinh ngạc.

Tiêu Tĩnh gật đầu xác nhận. – “Vâng, hoàng thượng tài ba lỗi lạc, đã cải tiến quân trận, giúp binh sĩ dễ dàng học thành quân trận hơn.” – Đứng trước mặt người khác, hắn vẫn không quên nịnh nọt quân chủ của mình, rất ư là khôn khéo.

Từ Thịnh dường như cũng biết được uy lực của quân trận ra sao, y gật đầu nói với Tiêu Tĩnh. – “Vâng được, ta sẽ ở đây chờ tin tức tốt của các người.”

Sau đó, y còn lấy ra một tờ phù lục từ trong nhẫn trữ vật đưa cho hắn. – “Đây là Truyền Âm Phù để liên lạc với chấp sự Lê Minh, người có thể dùng nó để liên lạc với hắn và những người khác, bọn họ đã đến chỗ có tung tích của Tiểu Yên từ trước.”

Tiêu Tĩnh nghiêm túc gật đầu, đưa hai tay nhận lấy. – “Xin Cung Phụng đại nhân đợi tin tốt lành của văn bối, cáo từ.” – Hắn khẽ khom người bái một cái, sau đó liền quay lưng đi ra khỏi khách sảnh, đến bên ngoài cửa liền đập gió xuống núi.

Từ Thịnh cũng quay về tư phòng của mình, định tiếp tục tham thiền. Chỉ là vừa ngồi xuống bồ đoàn, hắn liền cảm ứng được ấn ký của Huyền Vân Tiểu Ân.

‘A, lại xuất hiện?’ – Từ Thịnh kinh hãi, mừng thầm trong lòng. – ‘Để xem đang ở đâu.’

Y nhắm mắt lại, tập trung tinh thần cảm nhận vị trí hiện tại của tiểu ân.

Một lúc sau.

Từ Thịnh mở mắt ra, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

“Vẫn là ở chỗ đó, chưa hề di chuyển đi đâu.” – Y nhận ra vị trí hiện tại của tiểu ân chẳng thay đổi gì so với lần cảm ứng trước.

Bỗng nhiên, cảm ứng bị cắt đứt.

‘A, không tốt, lại biến mất rồi, cũng y chang như ngày hôm qua, không có một chút dấu hiệu gì liền mất đi.’ – Từ Thịnh có chút ừ ừ.

Y đứng dậy, không còn tâm tình nào mà tĩnh tọa tham thiền. Từ Thịnh dạy dỗ Triệu Ngữ Yên đã lâu, thương yêu như con gái ruột của mình, gặp chuyện gì liên quan đến nàng, y liền mất đi tâm thái thường có của tu sĩ Nguyên Anh, gấp như một kẻ phàm nhân bình thường. Nếu không phải bị mấy vị cung phụng còn lại ngăn cản, y đã xuống núi tìm nàng từ lâu.

‘Không được, ta phải xuống núi thôi.’ – Từ Thịnh quyết định như vậy, sau đó y liền đi tìm tám vị cung phụng còn lại để mượn một món đồ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lưu Vân Kiếm Sư

Liên Nguyệt Phường Thị, khu vực đông đồ nát phía Nam.

Thần thức của tu sĩ Kim Đan trải rất rộng, cách mấy dặm mà họ vẫn có thể biết rõ người đang làm gì, nói gì.

Hoặc Tâm Lão Quỷ vừa nghe thấy bọn tán tu đang hóng chuyện nhắc đến Quỷ Nhân Chân Nhân, lão liền lạnh giọng mĩa mai. – “Tên mất đuôi ấy mấy năm qua không biết lên con thần kinh gì, đi khắp nơi phá làng phá xóm. Giờ lão lú lẫn rồi chẳng, đến chướng nhãn pháp còn con cũng không nhìn ra. Tạo Anh Đan, Hóa Anh Đan, Diên Thọ Đan, lại còn Đan Vân, hừ.”

Kẻ không ưa lão là Đào Hoa Chân Nhân liền châm chọc. – “Có khi kẻ lú lẫn là người mới đúng. Người ta đoán chừng lão Quỷ Nhân mới là kẻ đứng đằng sau cửa tiệm này, chuyện ban sáng chẳng qua chỉ là khổ nhục kế của lão thôi, á hí hí.” – Nói xong, hắn còn cười một cách khá ồ.

“Được rồi hai vị, chúng ta còn có chính sự phải làm!” – Lưu Xuyên vội lên tiếng, cản lại cuộc đấu đá dờ hơi của hai kẻ này.

“A Di Đà Phật, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý.” – Hi Tín Đại Sư cũng không muốn nghe hai tên này cãi vã.

“Đừng để chậm trễ thời gian.” – Lưu Vân Kiếm Sư trầm giọng nói ra, rút thanh Vân Vụ Kiếm ở sau lưng ra.

Uy áp Kim Đan Viên Mãn phóng xuất, ngay lập tức, một luồng hơi thở sắc bén cắt ngang qua hư không, sau đó liền biến mất, thay vào đây là một loại hơi thở thâm đậm, mờ mịt.

Nghe đồn rằng, Lưu Vân Kiếm Sư vốn cũng chỉ là một tên tán tu tầm thường, nhưng trong lúc vô tình lạc vào bí cảnh, may mắn đạt được một bộ truyền thừa của kiếm tu thượng cổ gồm Vân Vụ Kiếm và Vân Vụ Bát Thức. Từ đó tu vi của hắn tiến bộ thần tốc, một thân kiếm pháp uy chấn Vân Thanh Quốc, chiến với tu sĩ cùng giai chưa từng thất bại, được tôn sùng là đệ nhất cường giả dưới Nguyên Anh, là thần tượng của rất nhiều tán tu thấp hèn.

Tất nhiên là cái danh đệ nhất này cũng chỉ nằm ở trong phạm vi Vân Thanh Quốc mà thôi, chẳng chột làm vua xứ mù chứ chẳng phải hay ho gì, chính Lưu Vân Kiếm Sư cũng hiểu sự thật này nên chẳng hề tự đại rêu rao mình là đệ nhất này, đệ nhất nọ.

Lại nói, mặc dù nhận được truyền thừa của kiếm tu, nhưng bản thân hắn cũng không phải kiếm tu thuần chính.

Kẻ làm kiếm tu, ý chí kiên định, thà gãy không cong. Kiếm tu suốt đời vì kiếm mà đi lên, xem nhất kiếm phá vạn pháp là chân lý, nhìn khắp thiên hạ vạn vật mà tâm bất động, đạo bất biến, chỉ biết đến kiếm, cũng chỉ tin được kiếm trong tay mình. Lưu Vân Kiếm Sư còn chưa làm được như vậy.

Nói qua một chút, ở tu chân giới có hai con đường kiếm tu có thể đi, đó là Kiếm Tiên Lộ và Kiếm Thần Lộ. Thế nào là kiếm tiên, thế nào là kiếm thần?

Kiếm tiên, chuyên tu ngoại kiếm. Thủ đoạn công kích của kiếm tiên thường là phi kiếm, kiếm trận, chú trọng rèn luyện thần hồn, am hiểu lợi dụng tốc độ và cự ly viễn trình để chiến đấu, kỹ xảo không hề hoa mỹ, truy cầu cảnh giới ở ngoài trăm vạn dặm mà lấy đầu kẻ địch, một kiếm chấm dứt chiến cuộc. Kiếm tiên một đời điên cuồng vì kiếm, coi trọng phẩm chất của kiếm lên hàng đầu, vì cầu lấy bảo kiếm mà không tiếc mọi thủ đoạn.

Kiếm thần, chuyên tu nội kiếm. Kiếm thần ưa thích cận thân giao đấu, chú trọng tố chất thân thể, nắm chắc kiếm ở trong tay, xem như một bộ phận cơ thể, dùng kiếm chiêu, kiếm pháp đối địch, lấy công làm thủ, thường hướng tới phong cách mình ta độc đấu quần hùng. Kiếm thần một đời không phụ thuộc vào kiếm. Đối với kiếm thần, chỉ cần trong lòng có kiếm thì có thể hái hoa ngắt cỏ làm kiếm, vạn vật trên đời đều có thể là kiếm.

Hai con đường này hoàn toàn trái ngược nhau, một bên coi trọng công cụ, một bên coi trọng kỹ thuật, khó nói bên nào hơn bên nào. Kiếm Thần Lộ thì đòi hỏi kiếm tu phải có ngộ tính tuyệt hảo, Kiếm Tiên Lộ thì đòi hỏi kiếm tu phải... giàu có.

Kiểm khách ở các thế giới Võ Đạo gần như đều theo Kiếm Thần Lộ, bởi vì lấy khí ngự kiếm hay lấy hồn ngự kiếm họ đều không biết. Chỉ có một số lão tiền bối thường điên điên khùng khùng ôm lấy một số thư tịch xưa cũ, nhìn thấy cái gọi là kiếm tiên, sau đó liền suốt ngày nghiên cứu làm sao để ngự kiếm phi hành, làm ra mấy bộ võ công khá là cổ quái, ly kỳ.

Còn đối với Phạm Hiên, nếu như mà hắn biết đến cách phân chia kiếm tiên và kiếm thần này, ắt hẳn hắn sẽ cầu cho kiếm tu trên đời này đều đi theo Kiếm Tiên Lộ cả đi. Đạo lý rất đơn giản, không phải các ngươi muốn bảo kiếm sao, ở chỗ ta đây còn có kiếm trận, bán kèm theo mấy bộ phi kiếm để kết trận như là Ngũ Hành Kiếm Trận này, Truy Tinh Trục Nhật Tam Thập Lục Kiếm, Thiên Cương Bắc Đẩu Tứ Thập Cửu Kiếm, v.v... bảo đảm các ngươi vui vẻ mà đến, sung sướng mà về, bản chương quỹ cũng kiếm được đầy bồn đầy bát, vẹn cả đôi đường.

Ừm, đây là một ý nghĩ rất không tệ, Phạm Hiên sau này có thể thử tìm cách nâng Kiếm Tiên Lộ và chìm Kiếm Thần Lộ để thực hiện lý tưởng này. Tất nhiên, nếu như bọn kiếm tiên không thích mua bán công bằng mà lại muốn đến cướp bóc thì đó lại là một vấn đề khác.

Nói nhiều như vậy, nhắc đến kiếm tiên và kiếm thần để làm gì? Thật ra thì Lưu Vân Kiếm Sư vốn không phải người có tư chất để trở thành kiếm tu, nhưng mà đã lỡ nhận truyền thừa của kiếm tu rồi, hắn cũng muốn theo con đường này đi đến cuối.

Trong Vân Vụ Bát Thức cũng có ghi lại cách phân chia Kiếm Tiên Lộ và Kiếm Thần Lộ. Lưu Vân Kiếm Sư tự hiểu lấy được rằng chính hắn cũng không phải kẻ có ngộ tính xuất chúng, trí tuệ siêu phàm gì cho cam, nên từ đầu hắn đã quyết định là sẽ đi lên Kiếm Tiên Lộ rồi.

Kiếm Tiên Lộ có hai vấn đề mà hắn cần giải quyết: Bảo kiếm và thần hồn.

Vấn đề thứ nhất có thể xem như không tồn tại, bởi vì Vân Vụ Kiếm trên tay hắn đã là một thanh bảo kiếm hiếm có rồi. Phẩm cấp ban đầu của Vân Vụ Kiếm là Bảo Khí Thượng Phẩm, hiện đã bị hư tổn, trở thành Linh Khí Thượng Phẩm, sau này hắn vẫn có thể đi tìm Luyện Khí Sư để sửa chữa, tìm cách khôi phục lại như ban đầu.

Vấn đề thứ hai chính là lý do mà hắn xuất hiện ở chỗ này. Con đường mà kiếm tiên phải đi chính là lấy hồn ngự kiếm, nhưng cường độ thần hồn của Lưu Vân Kiếm Sư lại hết sức bình thường. Nếu đã quyết định bước lên Kiếm Tiên Lộ, hắn nhất định phải tìm cách giải quyết vấn đề về thần hồn, và Hợp Hồn Đan là một phương án không thể tuyệt vời hơn.

Cho nên nha, sự dè chừng ban đầu của Lưu Xuyên là rất đúng, tên đồng bọn hợp tác có tu vi Kim Đan Viên Mãn này không định chia chác gì, mục đích của hắn là nuốt riêng Hợp Hồn Đan.

Lưu Vân Kiếm Sư không biết Lưu Xuyên hay những kẻ đang hợp tác có tính toán gì, hắn cũng không muốn quan tâm, chỉ cần biết đến kiếm trong tay mình là đủ, càng lúc càng giống một kiếm tu thứ thiệt.

Lúc này đây, hắn đưa thanh Vân Vụ Kiếm của mình ra trước mặt, hướng thẳng lên trời, ánh mắt chạy dọc theo thân kiếm từ mũi đến chuôi. Chân nguyên trong Kim Đan tủa ra, linh khí lưu chuyển, quanh thân Vân Vụ Kiếm chợt hiện lên một tầng sương bạc mờ ảo, khiến cho thân kiếm trở nên ẩn hiện khó nắm bắt, hàn quang lúc có lúc không.

Ánh mắt trở nên bén nhọn, Lưu Vân Kiếm Sư khẽ nói. – “Để ta thử trước xem sao.” – Vừa dứt lời, tay phải của hắn liền vung ra, Vân Vụ Kiếm bay đi, mang theo làn sương bạc đang dần lan tỏa ra xung quanh, phản chiếu bóng kiếm, khiến người ta tưởng như đang có đến hàng trăm thanh Vân Vụ Kiếm đang bay múa chứ không chỉ một.

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!

Vô số tiếng kim loại va chạm vang lên, giống như thực sự đang có mấy trăm thanh kiếm thay phiên chém vào cửa tiệm nhỏ.

Đại ca của Đại Lực Tam Sư Vương, Vương Đại bí mật truyền âm với nhị đệ và tam đệ. – ‘Tốc độ quá nhanh.’ – Ánh mắt của hắn có chút ngưng trọng, hiện lên vẻ cẩn thận, rất trái ngược với vẻ ngoài thô lỗ của mình.

‘Ba chúng ta hợp lực lại có thể đối phó với tốc độ này.’ – Ánh mắt Vương Tam trở nên nóng rực, có chút muốn thử một trận.

Vương Nhị lắc đầu. – ‘Nhưng đây vẫn chỉ là đòn công kích tùy ý của hắn mà thôi.’

Vương Đại cũng gật đầu đồng ý. – ‘Không thể địch lại.’ – Hắn tổng kết.

Ở bên kia, Hà Dương Ngũ Tử cũng đang truyền âm bàn luận.

‘Sư huynh, kẻ này quả không khác lời đồn, thiên chân vạn xác là đệ nhất cường giả dưới Nguyên Anh.’ – Đây là lời của nhị sư huynh Ngân Diệu Tử.

‘Chỉ có thể kết bạn, không nên đối địch.’ – Kim Diệu Tử gật đầu.

Tam sư huynh Đồng Diệu Tử trầm cảm thán. – ‘Thật muốn chiêm ngưỡng Vân Vụ Bát Thức xem uy lực ra sao.’

Tứ sư huynh Thiết Diệu Tử im lặng không bình phán gì.

Tiểu sư đệ Mộc Diệu Tử thì lại không phục. – ‘Hừ, sao mọi người lại tự hạ thấp mình mà nâng cao hắn? Nếu chúng ta cùng bày ra Đại Hà Phi Dương Trận, chưa biết là mèo nào cắn mỉu n...’

‘Im ngay!’ – Kim Diệu Tử truyền âm, quát ngăn hắn lại, sau đó liền răn dạy. – ‘Ta cũng không biết làm sao mà ngươi tu luyện được đến Kim Đan. Phải biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, mấy ý nghĩ coi trời bằng vung ấy ngươi cứ giữ luôn trong lòng mình đi, đừng có đem ra rêu rao rồi rước họa cho bản môn.’

Mộc Diệu Tử đột ngột bị sư huynh giáo huấn một tràng dài, mặt mày xám xịt, tâm tình chìm xuống đáy cốc.

Ngân Diệu Tử an ủi hắn. – ‘Tiểu sư đệ à, đại sư huynh như vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi mà thôi, đừng để trong lòng. Tu chân giới không giống như ở trên đạo quán đâu, ngươi phải cố gắng trưởng thành hơn, nhị sư huynh tin rằng ngươi sẽ làm được.’

Mộc Diệu Tử im lặng không đáp.

Những người còn lại cũng có tâm sự riêng của mình. Hoặc Tâm Lão Quỷ thì cao lạnh nhắm mắt dưỡng thần, Đào Hoa Chân Nhân thì khiêu khích nhìn lão, Hi Tín Đại Sư thì khó ai thể nhìn ra được vui buồn của lão hòa thượng này.

Về phần Lưu Xuyên, hắn đang trò chuyện với Lý Sơn và Triệu Giáp về Lưu Vân Kiếm Sư. – ‘Kẻ này quả thật bất phàm, ta nghĩ tổng bộ nên thử mời hắn gia nhập thêm một lần nữa.’ – Vạn Bảo Lâu đã từng mời Lưu Vân Kiếm Sư gia nhập một lần nhưng không thành.

Theo hắn thấy, kẻ này rất có hi vọng để đột phá Nguyên Anh Kỳ, nếu như có thể mời chào từ lúc y còn ở Kim Đan, lại cung cấp tài nguyên hỗ trợ y đột phá Nguyên Anh, chắc hẳn Vạn Bảo Lâu sẽ có thêm một trợ lực cao cường và đáng tin.

Tất nhiên, việc mời chào này còn phải tính sau. Giờ chuyện quan trọng trước mắt là phải giải quyết cửa tiệm nhỏ gọi Vạn Năng Thương Hội này cái đã.

Chỉ là, dựa vào đòn công kích bình thường của Lưu Vân Kiếm Sư có thể phá vỡ được cửa hàng quái dị này sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Xác rùa bất tử (1)

Lưu Vân Kiếm Sư chấp tay mà đứng, ánh mắt xuyên qua làn sương khói, có chút ngưng trọng nhìn cửa tiệm trước mặt.

Không một vết xước.

Trong vòng chưa đến mười giây, kiếm của hắn đã đâm, bổ, chặt, chém vào cửa tiệm này hơn chín trăm lần, từ đủ mọi góc độ, thế mà vẫn chẳng thể để

lại một vết tích gì. Phải biết, Vân Vụ Kiếm thế nhưng là Linh Khí Thượng Phẩm, lại còn từng là Bảo Khí Thượng Phẩm bị hư hại mới rút phẩm chứ không phải mất hàng thông thường gì.

Bên trong cửa hàng.

Vô Định nằm ở trên quầy, cau có nhìn ra phía ngoài cửa.

“Con meo nhà nó! Tồi nào cũng có người đến kêu cửa, không cho miêu gia ngủ hay sao?” – Con mèo béo nhỏ giọng rủa, sau đó liền phong bế thính giác, cụp tai nhắm mắt.

‘Hừ, hừ, có gỗ vỡ Đạo Khí Cực Phẩm cũng đừng hòng phá được giấc ngủ của ta.’ – Đây là ý niệm cuối cùng của nó trước khi chìm vào con mộng mị.

Bên ngoài Vạn Năng Thương Hội.

Vút! Oong... oong...

Vân Vụ Kiếm bay trở trên tay Lưu Vân Kiếm Sư, sương bạc vẫn tiếp tục được tiết ra từ đầu mũi kiếm, càng lúc càng lan tỏa dày đặc.

‘Làm cho chóng khí mặt mũi.’ – Mộc Diệu Tử có chút tức giận dùng tay xua đi đám sương mù, oán trách một câu. Tất nhiên, vừa bị đại sư huynh răn dạy xong, hẳn đã học khôn, chẳng hề nói ra miệng mà chỉ giữ trong lòng.

“A Di Đà Phật, cửa hàng này quả nhiên là có đại trận bảo hộ, rắn chắc lạ thường.” – Hi Tín Đại Sư có chút tham lam nhìn chăm chú Vạn Năng Thương Hội.

Theo lão thấy, cửa hàng này quả là thích hợp nhất với lão rồi. Mỗi lần bắt được cô gái nào đó mà bản thân muốn có một buổi vui vầy cá nước, lão chỉ cần hành sự tại trong cửa hàng là không sợ con mồi chạy mất mà cũng chẳng lo người khác đánh vào, thật là nhất cử lưỡng tiện.

“Quả thật cứng chắc, nếu không có lực công kích của tu sĩ Nguyên Anh, e rằng là chẳng thể nào phá nổi.” – Ngân Diệu Tử xuýt xoa bình phẩm.

“Haaa, ba huynh đệ bọn ta cũng muốn thử độ cứng của nó một lần xem sao!” – Vương Đại lớn tiếng hô lên.

Hắn và Vương Nhị, Vương Tam đã được hợp xưng là Đại Lực Tam Sư Vương, ắt là phải có thần lực phi nhân đây.

Lưu Vân Kiếm Sư đang định sử dụng kiếm thức để phá trận, nhưng nghe nói ba tên thô lỗ này muốn ra tay, hắn liền đứng sang một bên chờ đợi. Có điều, chân nguyên của hắn vẫn không ngừng truyền vào Vân Vụ Kiếm để tạo thêm sương bạc, thứ đang không ngừng bao phủ xung quanh cửa tiệm nhỏ.

Trong ánh mắt hồ hững của Lưu Vân Kiếm Sư, ánh mắt chờ đợi của ba tên chấp sự Vạn Bảo Lâu, vẻ mặt tò mò của Hà Dương Ngũ Tử, vẻ mặt khinh thường của Hoắc Tâm Lão Quý, nụ cười khà ố của Đào Hoa Chân Nhân và nụ cười sâu xa của Hi Tín Đại Sư, ba huynh đệ họ Vương cùng bước ra phía trước.

Kim Đan chấn động, chân nguyên sôi trào, sau lưng ba người bọn họ xuất hiện một con sư tử, hoặc nói chính xác hơn là hư ảnh của một con sư tử khổng lồ đang khoác trên người một lớp áo giáp vàng.

Có người đồn rằng, cha mẹ của Đại Lực Kim Sư Vương chỉ là một đôi tán tu Trúc Cơ Kỳ, cả đời vào sinh ra tử, chất chiu dành dụm, cuối cùng cũng mua được một quyền công pháp cao thâm cho ba đứa con của mình, mong thành tựu của bọn chúng sẽ không bất như hai người họ.

Đáng thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, họ thế mà bị lừa, chỉ mua được một bộ công pháp luyện thể vô danh, thậm chí còn là tàn quyền, lúc biết được liền tâu hỏa nhập ma rồi chết, chỉ để lại cuốn công pháp vô danh ấy cho ba huynh đệ họ Vương rồi qua đời.

Ai mà biết được, tên lừa đảo đã bán cuốn công pháp luyện thể ấy cũng chưa từng luyện qua nó, đọc qua thì thấy khó hiểu vô cùng, chưa biết luyện thành thì hiệu quả thế nào, lại gặp công pháp có thiếu sót nên vội tìm cách bán đi. Nào ngờ quyền công pháp ấy lại thực sự là hàng tốt, ba huynh đệ thế mà dựa vào nó luyện thành một thân đại lực và một môn Kim Giáp Thần Sư – Hộ Thể Thiên, vừa giúp họ có được thần lực hơn người, vừa cho họ một loại chiêu số phòng ngự tuyệt hảo.

Lúc này đây, Đại Lực Tam Sư Vương hội tụ toàn bộ chân nguyên vào nắm đấm, cùng nhau giáng một đòn sấm sét vào cửa của Vạn Năng Thương Hội.

Kim sư há mồm, tiếng gầm vang vọng trên toàn Liên Nguyệt Phường Thị.

Ầm!

Âm thanh va chạm vang lên chói chói, bọn tán tu đang đứng ở xa quan sát cũng cảm thấy tai mình ù đi, đầu văng mắt hoa.

“A Di Đà Phật.” – Hi Tín Đại Sư chấp tay lại niệm một tiếng Phật hiệu.

“Quả là thần lực hơn người!” – Lưu Xuyên cảm thán, lại bắt đầu tính toán đến việc mời chào người cho Vạn Bảo Lâu.

“Thật thô lỗ.” – Đào Hoa Chân Nhân nhủ thầm khê mắng.

‘Luyện thể chỉ là tà đạo, đi lâu sẽ gặp đường cụt.’ – Kim Diệu Tử nói với bốn tên sư đệ.

‘Hừ, luyện thể hơn người thì sao, thần thức chính là điểm yếu của các ngươi.’ – Hoắc Tâm Lão Quỷ tỏ ra khinh thường.

‘Có thể đánh một trận.’ – Lưu Vân Kiếm Sư nắm bả, xiết chặt Vân Vụ Kiếm trong tay.

Một lúc sau.

Sương bạc tán ra, hư ảnh của Kim Giáp Thần Sư tiêu tán, Đại Lực Tam Sư Vương nhìn cánh cửa không chút hư tổn trước mặt, trong mắt ba người cùng hiện lên thần sắc thất vọng, sau đó liền lắc đầu lui lại.

‘Cửa tiệm này thật sự quá tà môn!’ – Vương Nhị vừa than thở vừa xoa nắm đấm của mình.

‘Lưu đại chấp sự, vẫn là phải nhờ vào Phá Trận Phù của ngươi thôi. Nói đi, sử dụng thể nào?’ – Vương Đại không nản chí vì thất bại, lập tức lòi Phá Trận Phù ra từ trong nhẫn trữ vật, hứng chí búng búng, có vẻ nóng lòng muốn thử.

Lưu Vân Kiếm Sư cũng mang Phá Trận Phù ra, không nói một lời. Mặc dù còn chưa thi triển kiếm thức của mình, nhưng hẳn biết cũng nếu có dùng thì cũng chẳng được tác dụng gì, bởi uy lực của nó cũng không hơn đòn công kích vừa rồi của ba huynh đệ họ Vương bao nhiêu.

Hắn còn có vài kiếm thức mạnh hơn, nhưng đều là chiêu số áp đáy hòm, làm sao để gì thì triển ra để cho kẻ khác nhòm thấy.

‘A Di Đà Phật.’ – Hi Tín Đại Sư không biết từ lúc nào đã cảm thấy Phá Trận Phù.

Hà Dương Ngũ Tử ngoài Mộc Diệu Tử ra thì không ai có ý định bày Đại Hà Phi Dương Trận. Kim Diệu Tử một tay khẽ giơ phát trận, tay còn lại phe phẩy tấm Phá Trận Phù.

Đào Hoa Chân Nhân và Hoắc Tâm Lão Quỷ cũng mang phù lục ra, không nói lời nào, chờ đợi Lưu Xuyên hướng dẫn.

Nhìn thấy tất cả mọi người đã lấy Phá Trận Phù ra, trong mắt Lưu Xuyên và Lý Sơn, Triệu Giáp chợt hiện lên một tia khinh thường.

‘Cuối cùng vẫn phải dựa vào đồ vật của chúng ta, thể mà có kẻ trong lòng vẫn còn mang ý xấu.’ – Lưu Xuyên phi nhỏ trong lòng, ngoài mặt thì vẫn mỉm cười hiền hòa.

‘Chư vị dán linh phù lên trận pháp cần phá, sau đó dùng pháp lực dẫn nổ là được.’ – Hắn lấy ra một tờ Phá Trận Phù khác, định làm mẫu cho bọn họ xem thử.

Chỉ là...

Nhìn cửa tiệm nhỏ trước mặt, Lưu Xuyên không hề phát hiện dù chỉ là một dấu vết của trận pháp, có chút lúng túng nhìn tấm phù trên tay, không biết nên làm gì tiếp theo.

Rồi hắn chợt nghĩ. – ‘Rất có thể là trận pháp đã hòa hợp làm một với căn tiệm này rồi nên không thể nhìn thấy. Ừm, khả năng rất cao là như vậy.’ – Càng nghĩ càng thấy suy đoán của mình là đúng, Lưu Xuyên đã có quyết định.

Đưa mắt quan sát một hồi, nhìn thấy tám biển vàng bắt mắt của cửa tiệm nhỏ, hắn liền có mục tiêu để ra tay. Thế là Lưu Xuyên lùi lại một bước, ném tấm Nhân Cấp Đại Phá Trận Phù trong tay bay về phía tám biển của Vạn Năng Thương Hội, sau đó liền hét lớn. – ‘Chư vị còn chờ gì nữa?’

Sáu tấm Phá Trận Phù khác cũng theo tay của Lưu Vân Kiếm Sư mà bay ra, bám vào trên cửa, trên tường của Vạn Năng Thương Hội, chờ đợi kích hoạt.

Chỉ một giây sau, linh lực truyền vào, làm bảy tờ phù nổ tung.

Bụp! Bụp! Bụp!

Sấm to mưa nhỏ, bảy tờ Nhân Cấp Đại Phá Trận Phù quý giá ngay lập tức hóa thành tro tàn, tiêu tán trong không khí, chẳng mang lại bất cứ tác dụng gì, chỉ khiến Vạn Bảo Lâu chưa kiếm được Hợp Hồn Đan mà đã mất đi một khoản tiền to.

‘Chuyện gì đây, không phải nói là có thể dễ dàng phá vỡ trận pháp của tiệm này hay sao?’ – Hoắc Tâm Lão Quỷ dùng giọng hầm hầm chất vấn Lưu Xuyên.

‘Á hí hí, Lưu đại chấp sự, phù lục của ngươi không dùng được nha.’ – Đào Hoa Chân Nhân thế mà không chống đối với Hoắc Tâm Lão Quỷ, hắn che mặt lại cười thỏ thẻ, có chút bí ối.

‘A Di Đà Phật, Lưu thí chủ, phải chăng Phá Trận Phù của ngươi là hàng giả?’ – Hi Tín Đại Sư cũng cười tủm tỉm.

‘Vạn Bảo Lâu cũng bán hàng giả?’ – Hà Dương Ngũ Tử có chút lo lắng khi nghĩ đến điều này. Đạo quán của họ thường hay thu mua vật tư từ Vạn Bảo

Lâu đấy.

‘Không ổn, sau chuyện này phải về kho hàng của bản môn để kiểm tra xem sao.’ – Ngân Diệu Từ làm người cẩn thận, hần quyết định là sẽ kiểm nghiệm lại một lần tất cả những gì đã mua từ Vạn Bảo Lâu.

‘Quả nhiên, dù là đồ vật mua từ tạp thị hay từ Vạn Bảo Lâu vẫn có thể xuất hiện hàng chất lượng kém’ – Đại Lực Tam Sư Vương truyền âm với nhau.

Học theo cha mẹ lúc còn sống, ba huynh đệ họ Vương rất là tiết kiệm linh thạch, thường mua hàng từ các tiệm nhỏ hoặc do tán tu bán trong phường thị chứ ít khi nào đến mấy chỗ như Vạn Bảo Lâu hay Thần Bình Các.

‘Đội cướp được Hợp Hồn Đan, chúng ta thử vào tiệm này mua hàng xem sao, biết đâu lại gặp niềm vui bất ngờ.’ – Vương Đại nói với hai người đệ đệ.

Khá lắm, đã muốn cướp đồ của người ta, lại còn tính toán đến tìm mua bảo bối, những kẻ khôn như vậy, tu chân giới đây.

‘Ngoại vật là không có giá trị, ta chỉ có thể tin vào kiếm trên tay mình.’ – Lưu Vân Kiếm Sư vuốt ve bảo kiếm trong tay, càng lúc càng đến gần với cảnh giới kiếm tu thực thụ.

Về mặt của Lưu Xuyên hiện giờ lúc thì xanh, lúc thì đỏ, vừa xấu hổ vừa căm hận, tức giận nhìn kỹ cửa tiệm nhỏ trước mắt.

‘Lưu huynh, chuyện này phải làm sao? Phá Trận Phù cũng không có tác dụng.’ – Triệu Giáp vội truyền âm. Người khác không biết, chứ hần và Lý Sơn là chấp sự của Vạn Bảo Lâu thì sao lại cho rằng Phá Trận Phù là giả được.

Ánh mắt Lưu Xuyên nhìn cửa tiệm nhỏ càng lúc càng rét lạnh, sau một hồi đắn đo suy nghĩ, hần quyết định lòi ra con át chủ bài.

“Ta cũng không tin là người chống đỡ nổi thứ này.” – Giọng hung ác, hần chậm rãi lòi ra một món đồ từ trong nhẫn trữ vật.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Xác rùa bất tử (2)

Khác với bọn tán tu như Lưu Vân Kiếm Sư hoặc có môn phái cần bảo vệ như Hà Dương Ngũ Tử, phòng đầu giá Vạn Bảo Lâu ở Liên Nguyệt Phường Thị chỉ là một phân hội nhỏ xíu mà thôi, sau lưng nó còn có Vạn Bảo Lâu ở đế đô bảo kê, hoàn toàn không cần lo lắng đến việc thủ đoạn át chủ bài của mình bị kẻ khác khám phá ra được.

Cho nên, Lưu Xuyên quyết định sử dụng món vũ khí kinh khủng nhất mà hần có được, hoặc chính xác hơn là Vạn Bảo Lâu ở phường thị này có được.

Xào xạc! Xào xạc!

Gió chợt thổi qua, khuấy động làn sương bạc của Lưu Vân Kiếm Sư.

Trong lòng tất cả tu sĩ nơi đây chợt dâng lên một nỗi sợ hãi không tên, kể cả ba tên chấp sự của Vạn Bảo Lâu.

Từ trong nhẫn trữ vật, Lưu Xuyên lấy ra một món đồ, cẩn thận cầm ở trên tay như sợ rơi mất.

Vẫn tiếp tục là phù lục.

Chỉ có điều, vừa nhìn thấy phù này, Hà Dương Ngũ Tử không nhận được kinh hoàng, vô ý thức lui về phía sau mấy bước.

Nhịp tim của Lưu Vân Kiếm Sư cũng không kim được mà gia tốc, tay cầm Vân Vụ Kiếm cũng khẽ run nhè nhẹ.

Trên gương mặt vô hi vô bi của kẻ có lòng dạ thâm sâu như Hi Tín Đại Sư cũng không nhận được co giật, trong mắt xuất hiện một tia sợ hãi, sinh lòng hèn nhát.

Thái độ khinh khỉnh, tự cho mình là nhất của Hoắc Tâm Lão Quỷ biến mất. Lão giấu thân ảnh của mình vào màn đêm, khiến người ta không biết được thần sắc của lão lúc này ra sao.

Về mặt vốn ngã ngửa, khó ưa của Đào Hoa Chân Nhân cũng không còn, cây cung phiến trên tay không còn phe phẩy mà giờ lên che gần hết khuôn mặt của hần, chỉ lộ ra một bên khóe mắt để quan sát tình hình.

Ba huynh đệ họ Vương giờ còn gì phong thái của sư vương, họ chỉ như một đám mèo con vì sợ lạnh mà đứng lại gần nhau hơn để tìm kiếm sự ấm áp.

Gương mặt chuột của Lý Sơn không nhìn được mà run run, thần sắc hiện lên vẻ bất an. Hắn khẽ hỏi Lưu Xuyên. – “Thật sự phải dùng đến nó sao Lưu huynh, dù gì cũng chỉ là một cửa tiệm nhỏ thôi. Vạn nhất không có Hộp Hồn Đan...” – Hắn nói đến đó rồi thôi.

Lưu Xuyên lắc đầu quyết tuyệt. – “Không có cũng chẳng hề gì, chỉ bằng thủ đoạn phòng ngự này, ắt hẳn tên Phạm chương quý kia cũng không thiếu bảo bối. Tồn thất hôm nay sẽ bù đắp bằng tất cả những gì mà hắn sở hữu.” – Hắn như muốn tiếp thêm niềm tin cho Lý Sơn cũng như chính mình, càng nói càng vững dạ.

Triệu Giáp bồi vào. – ‘Quan trọng hơn nữa là để lấy lại uy tín cho Vạn Bảo Lâu.’ – Hắn liếc qua bọn Lưu Văn Kiếm Sư, rồi lại nhìn đến bọn tán tu đang quan sát ở xa.

Lưu Xuyên và Lý Sơn nghe vậy cũng gật đầu, sau đó ba tên chấp sự của Vạn Bảo Lâu cùng nhìn thẳng về phía Vạn Năng Thương Hội, ánh mắt sục sôi sự căm phẫn. Việc đi đến nước này giờ cũng là do lỗi của cửa tiệm nhỏ này, nó sẽ phải trả cái giá đắt cho hành động mình đã gây ra.

Ừm, hình như Phạm chương quý chẳng hề làm gì sai đi? Nhưng thôi, tu chân giới mà, tu vi hơn một giai là cha, hơn hai giai thì là ông nội, hơn ba giai chính là ông cố nội, chỉ chó nói mèo, chỉ đen bảo trắng đều là chân lý cả.

Rốt cuộc thì tờ linh phù mà Lưu Xuyên mang ra là loại phù lục gì?

Nếu như đã không có Phạm chương quý ở đây ở soi hàng, chúng ta đành phải mượn tạm ánh mắt của hắn mà dùng Giám Bảo Nhân xem thử vậy.

Vật phẩm: Diệt Lôi Phù

Phẩm cấp: Địa Cấp Tiểu Phù

Thông số: Địa Cấp Tiểu Diệt Lôi Phù nặng... ắc, chắc không ai quan tâm vấn đề chiều cao, cân nặng của một tờ giấy đâu nhỉ?

Nguyên liệu cấu thành: Giấy Mặc Minh, Thần Sa Ngàn Năm, Mộc Thiểm Linh, Mộc Kiếp Vân, v.v...

Đánh giá: Linh phù do một tên Chế Phù Sư Tứ Tinh ngu ngốc làm ra, chất lượng vào hàng thứ cấp, chỉ có thể hù sợ Nguyên Anh Sơ Kỳ, không đáng mang ra khoe khoang.

Giá trị thu mua: Không (Phế phẩm mà thôi, có tư cách gì vào được pháp nhãn của... chúng ta)

Hừm, nói chung là đừng để cái đánh giá của Giám Bảo Nhân mà sinh lòng khinh khi, tiêu chuẩn của hệ thống còn cao hơn trời, không biết đến tận lúc thiên địa hủy diệt thì được bao nhiêu món đồ rơi vào trong pháp nhãn của nó nữa.

Nói về tờ Diệt Lôi Phù này, nó là do Chế Phù Sư Tứ Tinh của Vạn Bảo Lâu ở để đồ vẽ ra, được giao cho bọn Lưu Xuyên để bảo vệ phân hội tại Liên Nguyệt Phưởng Thị. Trên thực tế, ở mỗi phân hội Vạn Bảo Lâu tại các phưởng thị lớn hoặc các chủ thành đều có một tờ Địa Cấp Tiểu Phù để làm bảo vật trấn lâu, có thể dùng để đe dọa bọn tu sĩ ngầm có ý xấu với Vạn Bảo Lâu, nhất là những lão quái vật tán tu Nguyên Anh Kỳ.

Giờ tám Địa Cấp Tiểu Diệt Lôi Phù lên sát mặt, Lưu Xuyên hí mắt lại nhìn bốn chữ vàng Vạn Năng Thương Hội của cửa tiệm nhỏ.

Hắn khẽ cười một tiếng đầy nguy hiểm, nhẹ giọng nói với bọn Hi Tín Đại Sư. – “Chư vị, các người tốt nhất nên tránh xa một chút, ta nghĩ không ai trong số các người muốn độ kiếp Nguyên Anh bây giờ đâu nhỉ?”

Hắn vừa dứt lời, Hi Tín Đại Sư đã lui xa chục dặm, sau đó lại cảm thấy không an toàn, lão tiếp tục lui thêm chục dặm nữa rồi mới yên tâm đứng lại, chờ đợi chuyện tiếp theo xảy ra.

Lưu Văn Kiếm Sư cũng xua tan sương bạc, đập lên Vân Vụ Kiếm mà rời khỏi chỗ này. Thuận đường bay qua chỗ bọn tán tu đang hóng chuyện, hắn dừng lại, lạnh giọng nói một câu. – “Muốn sống thì cút nhanh!” – Nói xong liền đi, không liếc lại dù chỉ một lần.

Về mặt lạnh lùng của hắn trở nên hết sức phức tạp, có chút cay đắng, có chút khó hiểu, lại có chút minh ngộ.

‘Một đời kiếm tu, thấy trời sập mà mắt không nhắm, thấy đất nứt mà chân không run, tin tưởng một kiếm trong tay vượt trên tất cả. Ta vẫn chưa được, vẫn chưa được.’

Hà Dương Ngũ Tử, kẻ trước người sau mà chạy, đi đầu là Kim Diệu Tử, sau đó đến Đồng Diệu Tử, Thiết Diệu Tử. Ngân Diệu Tử thì song hành cùng với Mộc Diệu Tử ở phía sau. Bọn họ đi xa tít hơn trăm dặm, gần như là rời khỏi luôn phạm vi của Liên Nguyệt Phưởng Thị, dùng thần thức cũng chỉ có thể trông thấy cảnh tượng mờ hồ nơi đấy.

Hoặc Tâm Lão Quỷ và Đào Hoa Chân Nhân cũng lánh đến chỗ cách cửa tiệm nhỏ ba mươi dặm, bọn họ thể mà lần đi cùng một hướng, Đào Hoa đi trước, Hoặc Tâm theo sau.

Đại Lực Tam Sư Vương cũng đi ngang qua chỗ một bọn tán tu. – “Mau chạy, muốn ở lại chờ chết à?” – Vương Hùng quát lớn, giọng to như sấm giập, làm lũ ấy nghe xong bỏ chạy tứ tán.

Ba người xuất thân cũng từ tán tu, lại không phải hạng người cùng hung cực ác gì, mặc dù không làm được thấy chuyện bất bình, rút dao tương trợ, nhưng nhắc nhở một hai câu cũng chả mất cái gì.

Lưu Xuyên, Lý Sơn và Triệu Giáp cũng chạy ra xa, đứng bên ngoài bãi đồ nát, chính xác hơn mà nói chính là ở trên đỉnh phòng đầu giá Vạn Bảo Lâu của chính họ luôn.

Tề lên Địa Cấp Tiểu Diệt Lôi Phù, tay của Lưu Xuyên liền kết rất nhiều thủ ấn, chân nguyên từ Kim Đan truyền vào các đầu ngón tay, tạo thành một tia liên hệ giữa hần và tám linh phù. Giờ chỉ cần Lưu Xuyên niệm chú ngữ nữa thôi, tờ Địa Cấp Tiểu Phù có thể diệt sát Nguyên Anh này sẽ được kích hoạt.

Khỏe miệng hần vênh lên, trong mắt lóe lên một tia tàn độc, Lưu Xuyên gằn giọng, nhấn nhá từng chữ để niệm chú.

“Hoàn không giáng thế, địa vong thiên la, tịch diệt tà ma, lôi đình động nộ. Thiên địa vô cực, cần khôn tá pháp, cấp cấp như luật lệnh! DIỆT!!!”

Hần thét to chữ cuối cùng, hư không chấn động, Diệt Lôi Phù bỗng chốc tiêu tán, một cơn cuồng phong thổi qua, cuốn lấy tro bụi của nó, dần dần tạo thành một cơn lốc khổng lồ, phiêu phù bên trên bầu trời, lấy cửa tiệm nhỏ của Phạm chương quỹ làm trung tâm.

Đùng! Đùng! Xẹttt... xẹtttt...

Mây đen hội tụ, từng tia điện tích khi chớp khi tắt, lúc ẩn lúc hiện, tựa như muốn hù dọa bọn phạm nhân vô tri dưới trần gian.

Thanh thế to lớn cực kì, chấn nhiếp cả một khoảng trời.

Giải thích một chút, tu sĩ muốn sử dụng Diệt Lôi Phù vốn không cần phải rườm rà bắt thủ ấn, niệm chú ngữ nhiều như vậy, cũng không cần phải đợi nó tích tụ khí thế làm màu cả buổi lâu như vậy chi cả, trên cơ bản là có thể niệm một chữ “Diệt” là xong, tự khắc sẽ có sét đánh xuống ngay.

Ai cũng không phải kẻ đần, sẽ đợi người ngồi làm một đồng nghỉ thức, vận đủ công lực rồi mới chịu chiến đấu một cách quân tử, sòng phẳng. Cách mà Lưu Xuyên sử dụng Diệt Lôi Phù nhìn như uy phong, nhưng trong mắt của tu sĩ Nguyên Anh lại ngu không gì kể nổi.

Cũng không trách được hắn, bởi lẽ muốn sử dụng một cách dễ dàng Địa Cấp Tiểu Phù thì đòi hỏi người sử dụng phải có tu vi là Nguyên Anh Sơ Kỳ, hoặc chí ít cũng là Kim Đan Viên Mãn sắp bước vào Nguyên Anh.

Lưu Xuyên vốn chỉ có tu vi Kim Đan Hậu Kỳ, sử dụng linh phù cấp bậc này rất là miễn cưỡng. Hơn nữa là Chế Phù Sư Tử Tinh của Vạn Bảo Lâu ắt cũng không phải hạng đại sư gì cho cam, tay nghề còn kém rất nhiều, nếu không thì hắn đã cải thiện được cái điểm yếu này rồi mới nên đưa cho tu sĩ Kim Đan sử dụng.

Gạt chuyện tên Chế Phù Sư đó qua một bên. Lúc này đây, mây đen đã hoàn toàn bao trùm trên khoảng trời của cửa tiệm nhỏ, những đám mây tích điện đã hội tụ lại một chỗ, sẵn sàng giáng xuống một đòn lôi phạt chẳng thua kém gì lôi kiếp của tu sĩ Kim Đan đột phá Nguyên Anh.

Giờ thì chỉ cần Lưu Xuyên chỉ tay, thiên lôi sẽ tự động theo hướng chỉ định của hắn mà đánh xuống. Lơ lửng giữa trời, hắn cũng không chờ đợi gì, lập tức giờ tay chỉ hướng cửa tiệm nhỏ.

Xẹt! Xẹt!

Ngay lập tức, ánh lôi quang lóe lên làm sáng cả một góc trời, một luồng lôi điện to như cột trời đi trước, vô số những tia điện tích li ti hộ tống theo sau, cùng nhau đánh thẳng xuống mặt đất.

ẦM! ẦM! ĐÙNG! ĐÙNG!

Giờ khắc này, trong mắt những tu sĩ, bất kể là Kim Đan như Lưu Vân Kiếm Sư, Hi Tín Đại Sư hay như bọn tán tu Trúc Cơ, Luyện Khí, tất cả mọi hình ảnh đều bị xóa nhòa, mọi âm thanh đều bị lấn át, chỉ còn lại một khoảng trắng mênh mông.

Kết quả ra sao? Hạ hồi phân giải.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương quỹ biết phép thuật

Một buổi đêm ở bên ngoài, trong Hoàng Tự Thiên Phòng lại là bốn tháng trôi qua.

Phạm Hiền chậm rãi mở mắt ra, há mồm phun ra một ngụm trọc khí.

Cảm thụ sự thoải mái đến tận từng lỗ chân lông, hân há to mồm rên một tiếng dài đầy âm hưởng, hai chân duỗi ra, hai tay giang ngang, cứ thế mà nằm ngửa dưới thác nước theo hình chữ đại, mặc cho những bọt nước trắng xóa bắn tứ tung lên mặt mình.

Tập trung tinh thần, hân bắt đầu kiểm tra bảng hệ thống.

Ký chủ: Phạm Hiền (Nam, 23 tuổi)

Tu vi: Luyện Khí Tử Trọng

Công pháp: Ngũ Hành Tự Linh Quyết

Nhiệm vụ đang có: 2

Hân vậy mà một lần tu luyện đột phá hai cấp độ liền, từ Luyện Khí Nhị Trọng bay thẳng lên Luyện Khí Tử Trọng, thật khó mà có thể tin được.

Đây là một loại tiến bộ vượt bậc, tất cả là nhờ vào lượng Tài Khí dồi dào mà hân vừa kiếm được cùng với một quyển công pháp tốt là Ngũ Hành Tự Linh Quyết.

Phải biết, ngày hôm qua hân cũng sử dụng bốn tháng để tu hành, thăng liên hai cấp từ Khí Cảm lên đến Luyện Khí Nhị Trọng, hôm nay hân dùng bốn tháng cũng thăng được hai cấp từ Nhị Trọng lên Tử Trọng, tương như dặm chân tại chỗ, nhưng thật ra đó lại là một bước đột phá lớn a.

Nên nhớ, trong tu chân giới, tu hành thì càng đi về sau càng khó, đôi khi người đột phá từ Nhất Trọng lên Nhị Trọng chỉ mất một ngày nhưng từ Nhị Trọng lên Tam Trọng lại có thể mất đến một năm.

Cho nên nha, đợi đến lần thứ ba Phạm Hiền bước vào Thiên Phòng tu luyện, có khi lúc đi ra hân vẫn chưa đột phá được Luyện Khí Ngũ Trọng đâu.

Khoan nói đến chuyện xa xôi ấy (hình như cũng chẳng xa xôi tí nào), thành quả tu luyện lúc này của Phạm Hiền chưa chỉ dừng lại ở việc tu vi tiến bộ.

Hân thế mà biết pháp thuật rồi, mặc dù chỉ là mấy phép còn con, nhưng vẫn là phép thuật a.

Cụ thể là năm loại phép thuật này: Kim Nhận Thuật, Mộc Lung Thuật, Thủy Tiễn Thuật, Hỏa Cầu Thuật và Thổ Bích Thuật.

Kim Nhận Thuật là thuật dùng chân khí của bản thân làm nguồn, hội tụ linh khí Kim Hành trong thiên địa, tạo thành một thanh kim khí đao để chém giết. Mộc Lung Thuật cũng tương tự như thế, dùng để sinh ra cây cối khóa giữ và cầm chân kẻ địch. Thủy Tiễn Thuật thì tạo ra mũi tên nước để tấn công kẻ địch, Hỏa Cầu Thuật thì có thể tạo thành hỏa cầu thiêu đốt kẻ thù và Thổ Bích Thuật tạo thành tường đất dùng để phòng thủ.

Ngoài ra thì hân có thể ứng dụng các thuật này vào việc sinh hoạt như chặt thịt a, lấy củi a, tắm rửa a, nấu nướng a, hết sức là tiện dụng.

Đẹp việc ấy qua một bên, nếu có ai thắc mắc tại sao Phạm Hiền lại không cần thầy dạy, không có sách vở mà học được những phép thuật ấy thì tiếp theo đây chính là câu trả lời.

Thông qua việc tham ngộ Ngũ Hành Tự Linh Quyết (đừng hiểu lầm, trong đó không dạy mấy thuật này), có những tâm đắc của các tiền bối từ thời thượng cổ đã được truyền đến trong đầu Phạm chương quỹ.

Cụ thể thì là đạo lý thế này: Ngày xưa, thuở mới có việc tu hành thì làm gì có phép thuật này nọ rườm rà như bây giờ đâu, phải có người sáng tạo ra nó thì mới có. Vậy nên, tại sao Phạm Hiền lại không tự lĩnh ngộ phép thuật cho bản thân?

Không nói đến những phép thuật cao thâm, đòi hỏi tu sĩ phải có học thức uyên bác, kinh nghiệm lâu năm và cảm ngộ các loại ý cảnh mới sáng tạo ra được. Ở đây chúng ta nói đến những phép thuật đơn giản, dễ hiểu, chỉ cần một người có tu vi Khí Cảm là có thể tu tập được.

Những con người đầu tiên biết tu hành cũng là sáng tạo ra những thuật này trước tiên a, dựa vào cái lần đầu này thì họ mới có cái gọi là kinh nghiệm, sau đó tiếp tục thử nghiệm, sáng tạo và làm ra một hệ thống phép thuật đa dạng và đồ sộ của tu chân giới ngày nay.

Vậy lý gì tu sĩ thời nay như Phạm Hiền phải tự ép mình vô khuôn khổ mà học phép thuật do tiền nhân tạo ra, tại sao lại không tự lĩnh ngộ phép thuật cho riêng mình? Nói chung chính là nhờ cái đạo lý này, nhờ vào hoàn cảnh dư thừa Ngũ Hành linh khí của Thiên Phòng và chủ yếu là nhờ vào đầu óc của một người Trái Đất (không hiểu sao có lý do này, chỉ biết ai xuyên không từ Trái Đất đều có trí tuệ đột phá chân trời), Phạm chương quỹ đã thành công hoàn thành một nhiệm vụ vĩ đại: Lĩnh ngộ phép thuật cho chính mình.

Hỏa Cầu Thuật của người ta hay của hân đều là Hỏa Cầu Thuật, nhưng nói về sự thuận tay khi sử dụng, sự hiểu rõ về bản chất thì những kẻ chỉ biết học từ người đi trước ấy chẳng bao giờ hơn hân được. Và rồi đợi đến khi hân mạnh hơn, gặp gỡ nhiều hơn, những thứ căn bản của ngày hôm nay sẽ là cái nền của tương lai, để hân có thể tự tạo ra những phép mạnh hơn, trở thành kẻ nổi bật giữa đám đông tu sĩ.

Ặc, đến cùng thì hân chỉ lĩnh ngộ mấy phép còn con thôi, nói một tràng lý tưởng cao xa như vậy có vẻ hơi quá, xin dừng tại đây a.

Trở lại diễn biến câu chuyện, lúc này Phạm Hiền cũng không cần con mèo béo la ó để đi mở cửa tiệm nữa, hân tự động biết phải làm gì.

Dù sao thì hấn vẫn còn hai nhiệm vụ phải làm, một cái trong đó càng là liên quan đến việc hấn có được tu luyện ở Thiên Phòng nữa hay không.

Nhiệm vụ một: Khách đến! Khách đến!

Yêu cầu: Có ít nhất 1000 vị khách hàng ghé thăm Vạn Năng Thương Hội (Lưu ý, người có ác ý với Thương Hội không được tính là khách hàng)

Độ hoàn thành hiện tại: 57/1.000

Phần thưởng: 10 năm ở Hoàng Tự Thiên Phòng, Thương Phẩm Ngọc Bích*1.

Thương Phẩm Ngọc Bích hấn không biết là thứ đồ gì, cũng mặc xác nó là cái gì, trong mắt của hấn ở thời điểm này chỉ biết đến Hoàng Tự Thiên Phòng mà thôi.

Nhìn độ hoàn thành của nhiệm vụ, hấn rất muốn chửi mấy tiếng định mệnh. Phải biết là ngày hôm qua hấn đã đón hơn trăm lượt khách vào Vạn Năng Thương Hội, thế mà độ hoàn thành chỉ được lèo tèo năm mười mấy người. Tức là có chừng một nửa số khách hàng ngày hôm qua, ở trong lòng của bọn hấn vẫn còn mang ác ý với cửa hàng của Phạm chương quỹ.

Đến cửa hàng của hấn, không phải lo bị kẻ khác ý mạnh hiếp yếu, lại còn được hấn nhiệt tình tiếp đãi (cái này cần xem lại), được hấn chỉ điểm bảo vật cho mua, còn được mua hàng tốt nhất có thể, thế mà vẫn còn ý đồ xấu với hấn, Phạm chương quỹ lúc này chỉ muốn lao ra ngoài cắn chết bọn tâng tâng lương tâm ấy.

Có điều hấn ngay lập tức dẹp ý nghĩ ấy đi, tâm bình khí hòa, đột nhiên cảm thấy lòng dạ của bản thân trở nên rộng rãi, tâm cảnh được nâng lên một tầm cao mới. Được rồi, nói một câu thực lòng, trong tiệm hấn chính là ông nội, ngoài tiệm hấn chính là... kiến hôi, tu vi Luyện Khí Tứ Trọng nha, muốn tìm ai tính sổ gì thì vẫn còn phải đợi lâu lắm, không nhịn không được.

Thầm mặc niệm hai tiếng ‘rời khỏi’, trong nháy mắt hấn liền xuất hiện trước cửa Hoàng Tự Thiên Phòng.

Theo thói quen, hấn liếc ra ngoài cửa sổ.

Vẫn tiếp tục là tiếng hét kinh hoàng như ngày hôm qua đã từng.

“Đ* má!!!” – Nếu còn ở Trái Đất, Phạm chương quỹ ắt có thể tham gia cuộc thi giọng chửi cao nhất hành tinh. – “Hôm qua vừa đến một đội phá dỡ công trình, hôm nay lại đến một tập đoàn quét dọn đường phố, di tán người vô gia cư, chất lượng an sinh xã hội của tu chân giới cao vậy sao?” – Hấn nói mấy câu dõ dỏi cảm lộn để phát tiết tâm tình.

Cũng không trách được Phạm chương quỹ, cảnh tượng trong mắt hấn bây giờ rất đáng kinh ngạc a.

Bãi đỗ nát ngày hôm qua, sang đến hôm nay đã hoàn toàn biến mất, không để lại gì dù là một tia tro bụi. Bên ngoài Vạn Năng Thương Hội lúc này, chính là từng cái hồ to nối tiếp nhau, nông sâu không có quy tắc, tựa như là chỗ này vừa bị một đợt bom oanh tạc qua vậy.

Mấy vạn tên tán tu đang trông chờ được xếp hàng vào tiệm nay chẳng thấy tung tích, bên ngoài vắng lặng như một bãi tha ma.

Nghĩ đến việc không có khách, Phạm chương quỹ hét âm lên. – “Nhiệm vụ của ta!!!”

Nước mắt lưng tròng (nói quá vậy thôi), Phạm Hiến lạch bạch chạy xuống dưới lầu, áp sát mặt vào tai con mèo béo, tỏ khổ với nó. – “Chiêu Tài ơi ta khô quá Chiêu Tài! Mới mở cửa làm ăn được có vài ngày mà biết bao thiên tai nhân họa, giờ đến một khách hàng cũng không có, ta phải tuyên bố phá sản sao? Ta thật là một nỗi ô nhục của giới xuyên việt mà Chiêu Tài!” – Hấn rằng rặn ra mấy giọt nước mắt cá sấu, dùng hai tay lay cái bụng mỡ của con mèo béo.

Được rồi, thằng này xem như cũng có chút buồn rầu vì không làm được nhiệm vụ đi, nhưng phần lớn vẫn là muốn phá giấc ngủ của con mèo béo.

Hai mắt mông lung, Vô Địch há to miệng ngáp một cái như muốn nuốt luôn đầu của hấn, một chân của nó đưa lên dụi mắt, một chân đưa ra phía sau gãi mông. – “Là Vô Địch, không phải Chiêu Tài. Khách thì ở ngoài cửa kia, mà toàn khách quý ấy chứ.” – Giọng của nó có chút châm chọc.

“Khách quý? Ta phải mau mau tiếp đón mới được.” – Phạm chương quỹ đứng dậy đi đến hướng cửa.

Tất nhiên, hấn cũng nghe ra giọng điệu không bình thường trong lời nói của con mèo béo, trước tiên khởi động Ngũ Hành Tự Linh Trận cho chắc cú, sau đó mới chậm rãi mở cửa Vạn Năng Thương Hội.

Đón lấy tia nắng nhẹ của mặt trời buổi sớm, hấn hít sâu một hơi, dang rộng vòng tay, nở một nụ cười rực rỡ rồi hô to:

“Vạn Năng Thương Hội xin kính chào quý khách! Hoan nghênh quang lâm, hoan nghênh quang lâm!”

Ba mươi mấy con mắt lập tức tập trung vào hấn, khiến hấn sồn tóc gáy ngay tức thì.

Khẽ ngưng mắt liếc một vòng những người được con mèo béo gọi là ‘khách quý’, hấn chợt tròn to mắt hô lên.

“Đồng Phương Bất Bại cũng xuyên việt rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lại tới thêm hai

Đôi mắt của ba tên chấp sự Vạn Bảo Lâu đỏ lên dữ dội, long sông sọc nhìn về phía Phạm chương quý ngay lập tức khi hắn vừa mới lộ diện, gương mặt vắn vẹo, phần hân như một con bạc vừa phá sản.

“Gì đây? Ba tên này mới bị cấm sùng à?” – Phạm Hiền không hiểu sao lại bị nhìn với ánh mắt thù hận như vậy.

Sau đó hắn lại không nhận được liếc Đào Hoa Chân Nhân thêm một lần. – “Tu chân giới quả nhiên thời thượng, loại tín ngưỡng chỉ đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau thể mà cũng du nhập đến đây.”

Hắn lại nhìn qua những kẻ khác. – “Ừm, một tên kiếm khách, ba con khi đột, năm gã lỗ mũi trâu, há, lão già kia thái độ trông có vẻ bó lão, hừm, lão đầu trọc kia chắc có lẽ là một đại sư đức cao vọng trọng đây. Ồi chao, lại còn có đàn bà con gái, xem thử nào, chỉ ít là chín mười lăm, bò sữa a! Ày, còn có một chú lùn, suýt nữa thì không thấy được hắn.”

Tên kiếm khách là Luru Vân Kiếm Sư, ba con khi đột chính là Đại Lực Tam Sư Vương, năm gã mũi trâu là Hà Dương Ngũ Từ, lão già bó lão là Hoặc Tâm Lão Quý, đầu trọc chính là Hi Tín Đại Sư. Ngoài ra, còn có hai người mới tới.

Người đầu tiên chính là một ả đàn bà trông qua chừng trên dưới ba mươi, mắt xếch mũi cao, thân hình đầy đặn, khoác trên người một bộ y phục mỏng manh chỉ vừa đủ để che da thịt, trên miệng lúc nào cũng treo nụ cười phóng đảng như có như không. ả ta chính là Ngân Tiên Tán Nhân, nữ tu Kim Đan Hậu Kỳ, đặc điểm nổi bật nhất để nhận ra chính là cây roi bạc được quấn quanh hông cùng với hai cục thịt trước ngực, ừm, theo lời của Phạm chương quý thì chính là bò sữa.

Người còn lại chính là một tên lùn. Đặc điểm để nhận dạng hắn rất đơn giản, đó chính là lùn a, trông qua chưa đến một thước hai, cao đến cỡ hông Phạm Hiền là cùng. Thường thì kẻ lùn người ta trông cũng khá đáng yêu đi, nhưng riêng tên lùn này thì không, với cái mũi nhọn một cách quá đáng, đôi mắt nhỏ chỉ bằng một nửa người bình thường và cái miệng rộng như mõm chó, hắn quá ư là dị dạng.

Nhưng đừng vội vì hình dạng xấu xí khó coi mà xem thường hắn, tên lùn này thể nhưng là một tu sĩ Kim Đan Viên Mãn, là Thiên Trọng Lão Tiên khét tiếng trong giới tán tu Vân Thanh Quốc, thành danh với bộ phép thuật bạo nổ, chuyên khiến kẻ địch nổ tung, xác bay ngàn trượng.

Hắn và Ngân Tiên Tán Nhân sau khi biết được tin tức về Hợp Hồn Đan đã đến ngay chỗ này, đứng đợi cùng với bọn Luru Xuyên đã được hơn bốn giờ đồng hồ.

Nói về Luru Xuyên, tên này và Lý Sơn, Triệu Giáp hiện đang sầu nào vô cùng a.

Tối ngày hôm qua, sau khi khói bụi tán đi mà thấy cửa tiệm nhỏ vẫn còn yên nguyên, máu từ trong miệng của Luru Xuyên có thể nói là phun xa năm thước, thấm đẫm nổi uất ức của hắn. Không chỉ hắn mà cả Lý Sơn và Triệu Giáp đều biết, bọn họ không xong rồi.

Hao phí một tờ Địa Cấp Tiểu Diệt Lôi Phù cực kì trân quý mà chẳng mang lại được bất cứ lợi ích gì, vị trí chấp sự của ba người có thể nói là đang lung lay dữ dội, nếu không tìm được thứ gì đó để bù đắp, từ đây đừng hòng lần lộn ở Vạn Bảo Lâu nữa.

Cấn chặt răng, không thèm để ý thái độ làm ăn gì nữa, Luru Xuyên hằm hằm hỏi Phạm Hiền. – “Người chính là Phạm chương quý, chủ nhân của tiệm này?”

Phạm Hiền thấy hắn nói chuyện xác xược, cũng không thèm khách khí làm gì. – “Tên béo ụt ờ nhà ngươi từ đâu ra, sao lại biết đại danh của bản tọa?” – Khá lắm, biết tự xưng bản tọa luôn rồi.

Thân hình của Luru Xuyên chỉ có thể nói là hơi mập, không hề đến cái gọi là béo, Phạm chương quý rõ ràng là muốn chọc giận hắn.

Nghĩ đến những gì mình đã mất, Luru Xuyên sôi máu, chỉ vào mặt Phạm Hiền mắng to. – “Oắt con lão xược, dám nói chuyện như thế với bản chấp sự, ngươi muốn chết hay sao?” – Tất nhiên cũng chỉ dừng lại ở mắng thôi, chân không hề di động một bước chứ đừng nói là ra tay với Phạm Hiền, hắn còn chưa phải kẻ mất trí, không biết sâu cạn gì đã đòi đánh đòi giết.

Phạm Hiền liếc hắn bằng nửa con mắt, giọng nhẹ nhàng như gió thoảng qua tai. – “Kim Đan Hậu Kỳ mà thôi, đừng làm như mình là nhân vật quan trọng.” – Chur vị cũng gặp rất nhiều lần rồi, Phạm chương quý chính là đang tình huống.

Vừa rồi hắn đã dùng Giám Bảo Nhân liếc qua một lượt tất cả những ai đang có mặt ở đây, đã nắm bắt được thông tin của tất cả bọn chúng.

Mười bảy người thì đủ cả mười bảy là tu sĩ Kim Đan Kỳ, đội hình hết sức đồ sộ, chỉ có một kẻ là Kim Đan Sơ Kỳ, còn đầu đều là Trung Kỳ, Hậu Kỳ, thậm chí còn có ba tên Kim Đan Viên Mãn. Ba Kim Đan Viên Mãn? Ngoại trừ Lưu Vân Kiếm Sư và Thiên Trượng Lão Tiên ra còn có ai?

Chắc hẳn có người đã đoán được, đó chính là Hi Tín Đại Sư, lão đảm tăng này quả thật lòng thâm dạ độc, ẩn giấu tu vi rất kĩ càng, nếu không phải Phạm Hiên có Giám Bảo Nhân thì lão đã che đậy bản thân thành công rồi.

Dùng Giám Bảo Nhân xong, Phạm chương quỹ rất thất vọng a. Trong đám Kim Đan này thế mà đến một tên được đánh giá tổng hợp trên 50 cũng không có, đa phần là ba mươi mấy, chỉ có Hi Tín Đại Sư là được 42 và Lưu Vân Kiếm Sư là 49.

Phạm Hiên cũng không còn nghĩ lão hòa thượng kia là bậc đại sư đức cao vọng trọng gì nữa rồi, thông qua lần giám định vừa rồi, hẳn đã biết được phần nào bản chất của lão tặc ấy.

Công pháp: Thái Âm Tổ Anh Hoan Hi Đại Pháp

Đây chính là công pháp của Hi Tín Đại Sư, và thật trùng hợp làm sao, vào ngày hôm qua, trong lúc tìm bảo vật giúp Quý Nhân Chân Nhân đột phá Nguyên Anh, Phạm chương quỹ cũng thấy được môn công pháp này và biết được cách sử dụng và hiệu quả của nó.

Tóm gọn lại trong bốn chữ: Chơi gái thành Anh. Kẻ tu công pháp này, cần hiệp dâm và hút lấy toàn bộ sinh lực của trăm nữ tu Kim Đan, ngàn nữ tu Trúc Cơ, vạn nữ tu Luyện Khí và mười vạn phạm nữ để hấp thu âm khí, dùng âm khí có được từ việc thái bổ để xung kích dương khí trong cơ thể người tu luyện, thông qua đó phá vỡ Kim Đan, thăng cấp Nguyên Anh.

Cho nên nha, đừng nhìn Hi Tín Đại Sư ngoài mặt hiền lành từ bi, trên bản chất thì lão chính là cụ Tokuda Shigeo phiên bản tu chân giới, gái qua tay không biết đếm sao cho kể.

Bỏ qua Hi Tín Đại Sư, đến với Lưu Vân Kiếm Sư, Phạm Hiên lại nhờ vào việc giám định mà được thêm kiến thức. Thông qua công pháp của Lưu Vân Kiếm Sư mà hẳn biết đến được một lưu phái tu hành nhỏ gọi là kiếm tu, cũng biết luôn cái gọi là Kiếm Tiên Lộ và Kiếm Thần Lộ. Lúc này, ánh mắt của hắn nhìn vị chuẩn kiếm tu Kim Đan Viên Mãn này đã phát ra ánh sáng long lanh của linh thạch rồi.

Lưu Vân Kiếm Sư không hiểu sau đột nhiên rợn gáy, kiếm tâm còn chưa thành hình suýt nữa thì vỡ vụn. Hắn nhìn thấy ánh mắt của Phạm Hiên, một ánh mắt quá có tính xâm lược, như muốn lột sạch... nhấc trư vật của hắn.

Lưu Xuyên không nhìn thấy được khoe miệng đang co giật của Lưu Vân Kiếm Sư, lúc này thì hắn đang hoang mang không hiểu tại sao tên chương quỹ mặt hạng kia lại nhìn thấu được tu vi của mình. Hắn cũng thử trừng mắt nhìn lại, dùng thần thức kiểm tra tu vi của Phạm Hiên nhưng nhận lại chỉ là một mớ hỗn độn, khiến hắn càng hoang mang hơn nữa.

Nhưng rồi hắn cũng kìm lại tâm tình của mình, thử suy xét vấn đề thật kỹ. — ‘Không lẽ hắn là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, lúc hắn đột phá Nguyên Anh lúc vẫn còn về ngoài trẻ như vậy, hay là hắn đã ăn Trú Nhan Đan? Không đúng, tu sĩ Nguyên Anh sẽ không đứng nói chuyện một cách yên bình như vậy, kẻ này chắc hẳn có được bảo vật che giấu khí tức, hẳn lúc này là đang phô trương thanh thế, chín không rồi mười là vậy.’ — Thân là một người làm ăn, đầu óc của hắn tính ra cũng không quá ngu si, có thể nghĩ được đến thế này cũng là chấp nhận được rồi.

‘Vậy ta phải làm thế nào đây? Hắn tự tin như vậy, chắc chắn là dựa vào cái xác rùa này, ta cần phải dụ hắn ra ngoài.’ — Biết được vấn đề ở đâu, nhưng Lưu Xuyên lại vẫn chưa có biện pháp để giải quyết nó.

Nói tóm lại một câu, chủ yếu là do cái tên Phạm chương quỹ này chơi quá dơ, suốt ngày núp bên trong pháo đài phòng ngự, hoàn toàn nằm ở thế bất bại, làm cho kẻ khác dù có đầu đầu nát óc cũng không thể làm gì được hắn.

Mặc hắn cau cau có có, trầm tư suy nghĩ đối sách, Lưu Vân Kiếm Sư thế mà rất thẳng thắn, vào luôn vấn đề. — ‘Chương quỹ, giao ra Hợp Hồn Đan.’ — Một phong cách rất kiếm tu.

‘A Di Đà Phật, thí chủ sát nghiệt quá nặng, nên sám hối đi thôi, hãy đưa Hợp Hồn Đan cho bản tăng để ta siêu độ cho những oan hồn đã khuất.’ — Hi Tín Đại Sư dùng giọng thương cảm nói ra.

Những người khác thấy hai người này đã lên tiếng cũng không tham gia náo nhiệt làm gì, chỉ đứng ở một bên nhìn chăm chú vào Phạm Hiên, chỉ đợi hắn giao ra đan dược là lập tức chạy lên đoạt trước.

Hợp Hồn Đan? Phạm Hiên muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ cần thò tay vào Thần Kỳ Tự Bảo Nang là hắn có thể bốc ra cả nắm. Nhưng Phạm Hiên dám làm vậy sao? Không phải hắn sợ bị người ta dòm ngó tài sản của mình, mà Phạm chương quỹ sợ danh tiếng của Vạn Năng Thương Hội bị thui a.

Phải biết, muốn luyện thành Hợp Hồn Đan là phải dựa trên việc tàn sát vô số sinh mệnh, mặc dù hắn không cần làm vậy nhưng người đời không hề biết nha, cho nên chỉ cần hắn cầm ra bất kỳ một viên nào cũng mặc định là đồng nghĩa với việc trên tay hắn đã có mấy vạn tính mệnh. Đan dược xuất phẩm từ túi thần kỳ kém nhất cũng có Nhất Chuyển Đan Văn, mà Cửu U Luyện Hồn Trận giết được càng nhiều người thì phẩm chất Hợp Hồn Đan càng tốt, cho nên... chur vị tự nghĩ nha.

Tóm gọn lại chính là hắn chỉ có thể chơi cứng với bọn này, không thể dùng thủ đoạn mềm dẻo được.

Chương 33: Tiền trôi như nước

“Chư vị, hôm qua ta đã giải thích trước biết bao người là bản chương quỹ căn bản không hề có thứ gọi là Hợp Hồn Đan, các người muốn mua gì khác có thể vào tiệm” – Phạm Hiền ôm quyền nói ra, giọng nghe trầm ổn, vững chắc, dùng ánh mắt chính trực đối nhân với tất cả những kẻ đang ở ngoài tiệm.

“Nói láo!” – Lưu Xuyên quát lớn. – “Chỉ có bọn ngu ngốc mới bị hoa ngôn xảo ngữ của người lừa. Người chẳng qua chỉ là ăn hên vớ được một ít trận pháp từ thời thượng cổ, may mắn có được Cửu U Luyện Hồn Trận để luyện đan, ta biết tổng tất cả. Chân tướng từ đầu chí cuối chỉ có một, Hợp Hồn Đan chính là đang ở trong tay người!” – Hắn cực kì quyết đoán chỉ ngón tay vào mặt Phạm Hiền.

Ặc, tên này hình như quên mất một trường hợp khác là có thể Phạm chương quỹ đã nuốt luôn đan dược rồi à. Tất nhiên, trường hợp này phải dựa trên cơ sở là Phạm Hiền có đan dược mới được.

Lúc này đây, Phạm chương quỹ dùng ánh mắt có chút khác thường nhìn qua Lưu thám tử, à không, Lưu đại chấp sự. – “Trí tưởng tượng của thằng này quả là đã đột phá chân trời, chất độc của thiếu niên từ thần đã lây lan đến tận tu chân giới rồi sao? Hayyyy, quả là một căn bệnh thế kỷ.” – Phạm Hiền thâm cảm khái, trong đầu không nhận được hiện lên thân ảnh của một vị học sinh tiểu học.

“Tên béo, không ai nói cho người là người rất phiền sao? Ta vốn đã giải thích rõ ràng, người còn muốn gây chuyện thế nào nữa?” – Phạm chương quỹ vừa móc tai vừa nói, không thèm liếc Lưu Xuyên dù chỉ bằng nửa con mắt, thái độ thành khẩn vừa này bỗng nhiên biến mất không còn.

“Ta nói Hợp Hồn Đan trong tay người chính là trong tay người, đừng hòng lừa dối qua cửa.” – Lưu Xuyên mạnh miệng, trong lòng lại có nỗi khổ khó nói.

Nói thật đi, lúc thấy thiên lôi đánh xuống mà cửa tiệm nhỏ vẫn không hề hấn gì, hắn đã tin đến tám chín phần là Phạm Hiền có thể sống sót qua được Cửu U Luyện Hồn Trận rồi, và có lẽ cũng chẳng hề sở hữu Hợp Hồn Đan. Nhưng mà bảy tám Phá Trận Phù thậm chí là Diệt Lôi Phù cũng đã sử dụng mất, lỗ vốn nặng nề, hắn cũng chỉ đành phải đâm lao theo lao mà cố gỡ gạc lại chừng nào hay chừng đó.

Theo hắn thấy, chỉ cần chiếm được cái trận pháp phòng ngự có thể không ngại Địa Cấp Tiểu Phù, sau đó nộp lên cho tổng hội ở đế đô thì hắn cũng coi như là lấy công bù tội, mặc dù không có thưởng nhưng chỉ cần có thể giữ vị trí chấp sự là được.

Không chỉ có mỗi hắn là kẻ thông minh, ngoại trừ hai kẻ đến sau, rất nhiều người cũng đã đoán ra được là Phạm Hiền chẳng có Hợp Hồn Đan, chỉ là vẫn vờ như không biết mà thôi. Trong số bọn chúng có rất nhiều người đã đổi mục tiêu sang căn tiệm của Phạm chương quỹ nha, điển hình là Hi Tín Đại Sư với mong ước có chỗ hành sự không sợ bị làm phiền, hay là bọn Hà Dương Ngũ Tử, Kim Diệu Tử rất muốn mang trận pháp phòng ngự có thể chống lại Địa Cấp Tiểu Diệt Lôi Phù về làm trận pháp hộ sơn a.

Có lẽ chỉ còn mỗi Lưu Vân Kiếm Sư vẫn cố vớt vát hi vọng cuối cùng, hắn tin và ép mình phải tin là Phạm Hiền có Hợp Hồn Đan ở trong tay, bởi vì hắn cần nó để cường hóa thân hồn của mình, bước lên Kiếm Tiên Lộ. Trở thành kiếm tu từ một việc bất đắc dĩ đã biến thành chấp niệm trong lòng hắn.

Hắn không muốn nói một lời nào nữa, vì sợ mỗi lời nói ra sẽ khiến niềm tin ít ỏi còn sót lại về Hợp Hồn Đan cũng mất đi. Trong ánh mắt lóe qua một tia tàn bạo, khóe miệng vênh lên lạnh lùng, hắn gơ tay trái lên, năm đầu ngón tay cùng chỉ về phía đối diện, ngay trước cửa Vạn Năng Thương Hội, nơi Phạm chương quỹ đang ngạo nghễ mà đứng.

Vút! Oong... oong...

Vân Vụ Kiếm tự động lao ra khỏi vỏ, ánh dương quang chiếu qua, nó lập tức bay tít lên bầu trời lượn một vòng, tạo ra một làn sương bạc dần bao trùm lấy khu vực này, sau đó mới quay trở lại, phiêu phù trên đỉnh đầu của Lưu Vân Kiếm Sư, mũi kiếm nhắm thẳng về phía Phạm Hiền, thi thoảng lại xoay thân vài vòng như muốn thị uy.

“Hừ, tỏ vẻ nguy hiểm” – Thân là một tu sĩ Kim Đan Viên Mãn cùng cảnh giới với Lưu Vân Kiếm Sư, Thiên Trọng Lão Tiên rất là không phục khi người kia lại được tôn là đệ nhất cường giả dưới Nguyên Anh.

“Áaa! Lưu Vân đạo hữu quả không hổ danh đệ nhất cường giả dưới Nguyên Anh, tiểu nữ thật muốn sinh con cho y.” – Cảm nhận được kiếm khí sắc bén lướt qua làn da của mình, Ngân Tiên Tán Nhân kêu lên một cách phóng đãng, dùng ánh mắt e thẹn, sùng bái nhìn Lưu Vân Kiếm Sư. Tất nhiên, trong lòng à nghĩ thế nào thì có trời biết.

“A Di Đà Phật.” – Hi Tín Đại Sư niệm một tiếng Phật hiệu, ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng thì kinh nghi bất định. – “Chỉ sau một đêm mà tu vi của hắn đã có tiến triển?” – Lão cảm nhận được, kiếm khí của Lưu Vân Kiếm Sư ngày hôm nay đã có thêm phần âm đậm, lại càng thêm phần sắc bén, lúc thì toát ra một loại hơi thở như lung lay sắp đổ, lúc thì lại giống như sắp phá kén thành bướm, cực kì khó nắm bắt.

Tất nhiên, do tu vi đủ cao cũng như tâm trí tỉ mỉ nên lão mới nhận ra được sự thay đổi này, chứ như những người khác, kể cả chính Lưu Vân Kiếm Sư vẫn chẳng hề hay biết gì cả.

Ngay lúc này, ánh mắt của hắn dường như đã ngưng thực thành kiếm, Phạm Hiên vừa nhìn đến liền cảm thấy đau rất hai con ngươi, giống như bị vật nhọn đâm vào.

‘Mẹ nó tà môn!’ – Phạm chương quỹ không dám liếc nữa, phải nhìn chéch đi một bên. Hắn ước gì lúc này có một chai thuốc để nhỏ mắt ở đây.

Lưu Vân Kiếm Sư không quan tâm Phạm Hiên đau mắt hột hay đau mắt đỏ, bây giờ thì tay trái và tay phải của hắn đã kết thành kiếm quyết, chân nguyên từ Kim Đan tuôn ra liên tục, giúp hắn lấy khí ngự kiếm, có thể tùy ý điều động Vân Vụ Kiếm thi triển tuyệt học kiếm thức.

Hai đầu ngón tay trái hắn vừa động nhẹ, ngay lập tức Vân Vụ Kiếm như nhận được tín hiệu, rung lên một cái rồi bắn thẳng về phía trước, tốc độ nhanh như lửa điện, chỉ để lại một vết tàn ảnh trong hư không, nhắm ngay mục tiêu là yết hầu của Phạm Hiên.

Suuuuu...

Dựa vào tu vi Luyện Khí Tử Trọng của bản thân, tất nhiên là Phạm chương quỹ chẳng thể nào phản ứng được, chỉ có thể tròn mắt dẹt nhìn thanh phi kiếm của kẻ địch bị quang hoàn ngũ sắc cản lại, sau lưng ướt đầm mồ hôi.

Hắn thầm nghĩ mà kinh sợ. – ‘Cha nó, đối với tên này thì Luyện Khí hay Trúc Cơ chắc chẳng khác gì nhau, tốc độ này quá nhanh rồi, bọn áo đen lần trước cũng không bằng mộ... Cái đ* má! Tiền của ta!!!’ – Được rồi, Phạm Hiên sau khi dò xét túi thần kỳ thì phát hiện linh thạch của mình vừa rơi đi một khoảng không nhỏ.

Dễ hiểu thôi, lần trước là hắn bị tu sĩ Kim Đan Trung Kỳ tấn công, lần này là bị Kim Đan Viên Mãn, thậm chí là chuẩn kiếm tu tấn công, số linh thạch phải bỏ ra để duy trì phòng ngự tất nhiên là chênh nhau một trời một vực.

‘Không được, ta phải đóng cửa! Bản chương quỹ hôm nay không được khỏe, tạm nghỉ bán.’ – Phạm chương quỹ bắt đầu tính bài chuẩn.

Lưu Vân Kiếm Sư không biết tên chương quỹ bần xin kia có tính toán gì, lúc này hắn đã tập trung toàn bộ tinh thần vào Vân Vụ Kiếm, vừa thấy một đòn không thành, hắn ngay lập tức vận dụng kiếm thức.

Hai tay của hắn vừa đổi một loại kiếm quyết mới, Vân Vụ Kiếm lập tức rút khỏi chỗ Phạm Hiên, bay ngược trở lại bầu trời, sau đó nó liền đâm xuyên qua làn sương bạc, biến mất trong đó. Đến khi xuất hiện trở lại, đã là hơn nghìn thanh Vân Vụ Kiếm trôi nổi, giăng kín một khoản hư không, mũi kiếm tựa như có mắt mà nhìn lăm lăm về phía Phạm chương quỹ.

Phạm chương quỹ nổi hết da gà da vịt lên, giấu hai cánh tay run rẩy bên trong ống tay áo, chấp ra phía sau lưng, cố dùng ánh mắt thần nhiên nhìn lại cả một trời kiếm trước mặt.

Cổ tay trái Lưu Vân Kiếm Sư vừa động một cái, linh khí trong trời đất ngay lập tức cuồng bạo, hơn ngàn thanh Vân Vụ Kiếm hóa thành ánh chớp lao về phía Phạm Hiên.

Vân Vụ Bát Thức – Đệ Nhất Thức – Lưu Thủy Hành Vân.

Tất nhiên là Lưu Vân Kiếm Sư sẽ không ngáo đá mà đọc tên chiêu số ra rồi. Lúc này đây, trong ánh mắt của hắn, hơn ngàn thanh phi kiếm không ngừng bắn về phía cửa tiệm nhỏ, nhưng đều bị một tầng quang hoàn ngũ sắc chặn lại rồi tan biến.

Mỗi lần một thanh Vân Vụ Kiếm tan biến, từ trong làn sương bạc tức khắc có một thanh phi kiếm mới bay ra để thay thế, tiếp tục công kích Phạm Hiên, liên miên bất tuyệt, tựa như nước chảy mây trôi, không bao giờ dứt.

Trái tim của Phạm Hiên đang nhỏ máu a, hắn có thể nhìn thấy linh thạch của mình đang hao hụt không ngừng. – ‘Đóng cửa! Ta đóng cửa không được nha, người đừng bắt nạt người như vậy.’ – Hắn bây giờ đã nhìn thấy hạn chế của mình, đó chính là không thể công kích từ xa a.

Cửu Long Diệt Thế Trận chỉ có tác dụng trong phạm vi cách Vạn Năng Thương Hội không xa, Lưu Vân Kiếm Sư cứ việc đứng tuốt ở đằng kia mà dùng phi kiếm công kích, Phạm chương quỹ phải bó tay hết cách.

May mắn làm sao, ngay lúc hắn định giờ tay đóng cửa thì đột mưa kiếm của vị chuẩn kiếm tu kia cũng dừng lại rồi. Phạm Hiên thầm thở phào một hơi, sau đó nhìn vào túi thần kỳ, lại đành phải nuốt nước mắt vào lòng.

Thua tiền không thua thể diện, hắn vẫn cứ mạnh miệng. – ‘Thế nào, ngươi còn thù đoạn gì nữa không, cứ việc sử hết ra đây.’ – Mặt hắn vênh lên, hết sức kiêu ngạo. Chỉ là lúc này làn sương bạc đã trở nên dày đặc, Phạm Hiên chẳng thấy được ai cả, nên nhìn hắn giống như đang nói chuyện một mình, có vẻ ngốc nghếch đến lạ.

Thu Vân Vụ Kiếm về cầm ở trong tay, Lưu Vân Kiếm Sư vẫn không nói một lời, ánh mắt càng thêm sắc lạnh, chuẩn bị dùng đến kiếm thức thứ hai để dạy tên chương quỹ keo kiệt kia một bài học.

Chỉ là có người cản hắn.

‘Lưu Vân đạo hữu cứ nghỉ ngơi trước đã, để ta lên thư bản lĩnh của tiểu tử này xem sao.’

Rốt cuộc đó là ai? Nếu ngươi muốn biết, xin mời hạ hồi phân giải.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hỉ Tín rời đi

Ngân Tiên Tán Nhân khẽ cười một tiếng, sau đó khoát tay vạch ra một con đường giữa đám bụi sương. Ầ chậm rãi đi về phía trước, bờ mông lác quạ lác lại, hai cục thịt trước ngực run run, thân ảnh dần hiện ra trong tầm mắt của Phạm chương quý.

Phạm Hiên có chút bất ngờ, không phải hắn đang đại chiến ba trăm hiệp với tên kiếm khách kia sao (hắn tự hoang tưởng), sao đột nhiên lại có con mụ này xuất hiện? – ‘À muốn làm gì đây?’ – Hắn có chút đề phòng nhìn về phía ả.

Ngân Tiên Tán Nhân đi đến trước mặt Phạm chương quý, cách chỉ tầm ba bước chân thì dừng lại. – ‘Hớ hớ, tiểu đệ đệ, hãy nhìn vào mắt của tỷ tỷ!’ – Ầ đưa tay lên ngoắc hắn, ánh mắt lẳng lơ, khiêu khích vô cùng.

‘Mụ già, đừng tưởng rằng ta sẽ... Ế?’ – Phạm Hiên chợt cảm thấy đầu óc của mình trở nên mờ mịt, ả đàn bà trước mặt bỗng trở nên vô cùng hấp dẫn trong mắt hắn, khiến hắn hận không thể moi móc hết tất cả tim gan giao cho ả.

Được rồi, thằng này là bị dính một loại mị thuật cấp thấp của Ngân Tiên Tán Nhân, giờ chẳng còn biết trời trăng mây đất gì cả.

Ngân Tiên Tán Nhân lúc này lại cười một tiếng phóng đảng, tiến sát lại gần hơn với Phạm Hiên, thì thầm với hắn. – ‘Tiểu đệ đệ, Hợp Hồn Đan ở đâu, mau đưa cho tỷ tỷ, sau đó ngươi muốn gì tỷ tỷ cũng chiều lòng người.’ – Nói xong ả còn khẽ thổi một hơi vào chóp mũi của hắn.

‘Hợp Hồn Đan a...’ – Phạm chương quý dùng đôi mắt lơ đãng của mình nhìn ả.

‘Đúng vậy.’ – Ngân Tiên Tán Nhân định dùng tay chạm vào người hắn, nhưng sau đó liền bị một tầng quang hoàn ngũ sắc cản lại, ả liền bất động thanh sắc mà thu tay về.

‘Méo!’ – Chợt, một tiếng mèo kêu vọng ra ngoài từ trong cửa tiệm nhỏ.

Ngân Tiên Tán Nhân không để ý lắm, chỉ cho là sủng vật mà tên chương quý này nuôi, ả vẫn tiếp tục câu dẫn hắn. – ‘Tiểu đệ đệ, đừng để tỷ tỷ chờ lâu mà.’ – Ầ nũng nịu cầu xin, dùng đôi mắt ngập nước bắn cho hắn mấy tín hiệu ướt át.

‘Hợp Hồn Đan a...’ – Phạm Hiên nhắc lại một lần nữa, ánh mắt của có chút khác biệt so với ban nãy.

Dưới ánh mắt chờ đợi của Ngân Tiên Tán Nhân, tay trái của hắn chậm rãi luồn trong vạt áo (Đừng hiểu lầm, đây là áo của hắn) như là muốn lấy ra một vật gì đó.

‘Không lẽ thật sự có Hợp Hồn Đan?’ – Thông qua thần thức nhìn thấy động tác của hắn, Lưu Xuyên thầm kinh ngạc.

Sau đó, không chỉ hắn mà tất cả những người còn lại đều ở vào tư thế chuẩn bị, vận sẵn pháp lực, tiến gần hơn về phía Ngân Tiên Tán Nhân để khi vừa thấy đan được liền lao lên đánh cướp.

Chẳng cần tốn nhiều thời gian, họ đã thấy được ‘Hợp Hồn Đan’ mà Phạm Hiên lấy ra, lập tức đứng im tại chỗ.

Nụ cười cứng lại trên gương mặt của Ngân Tiên Tán Nhân, ả tròn to mắt nhìn thứ mà tên trước mặt lấy ra, nào có đan được gì, hắn chỉ đang giơ hai ngón tay cái và trở lên trước mặt.

Phạm chương quý khẽ mỉm cười với ả, trông hết sức thân thiện. – ‘Đây là tư thế bắt tìm tiêu chuẩn thuộc về mấy oppa nha, ta vẫn là không hợp.’ – Thầm tự giễu một câu, ánh mắt của hắn bỗng hiện lên một tia sát khí, hai ngón tay đang bắt tìm cũng thuận thế búng một cái.

Phùng!

Một con hỏa long đột ngột xuất hiện, há to mồm ra định nuốt lấy Ngân Tiên Tán Nhân.

Ầ kinh hoàng, không hiểu sao huyền thuật của mình lại mất đi tác dụng, chẳng thể nào kịp phản ứng lại.

Tưởng chừng như ả sắp phải hương tiêu ngọc vãn, một chiếc cà sa bỗng theo gió mà đến, xuyên qua làn sương bạc, ngăn lại con hỏa long, sau đó cuộn lấy ả vào bên trong rồi bay đi.

‘Thế mà không chết? Biết vậy ta đã dùng nhiều linh thạch hơn, lần này lỗ vốn rồi.’ – Phạm Hiên ảo não vô cùng, cảm tức nhìn theo món tiền đã đến tay

còn bay mất.

Hắn hít mắt lại cười lạnh. – ‘Đừng có tưởng rằng ngực to là chân lý, bản chương quỹ sẽ không dám giết ngươi? Há, bà già, xem lại mình đi, mê hoặc ai đó.’ – Phạm Hiền ra tay rất quyết đoán, không nói một lời liền hạ sát thủ, mặc kệ nam nữ. Ừm, nếu như đến một cô nàng bò sữa trẻ tuổi thì hắn còn có thể suy nghĩ lại, nhưng thông qua Giám Bảo Nhân, hắn biết được Ngân Tiên Tán Nhân đã hơn sáu trăm tuổi rồi a.

Được rồi, thật ra thì ngay từ đầu hắn đã bị trúng đòn mê hoặc của bà già kia chỉ trong một nốt nhạc, hoàn toàn không có sức chống cự, nếu không phải nhờ tiếng kêu của con mèo béo thì chắc giờ này hắn đã đưa luôn cái quần lót của mình cho ả rồi. Phạm Hiền lại biết thêm được một điểm yếu của mình.

Ở phương ngược lại, chiếc cà sa mang theo Ngân Tiên Tán Nhân đã bay đến chỗ Hi Tín Đại Sư. Sau khi thả ả xuống trước mặt lão, nó liền tan thành tro bụi.

Đó là một món Linh Khí Trung Phẩm nha, thế mà Hi Tín Đại Sư lại chẳng hề lộ ra tí gì là đau lòng, chỉ chấp tay lại hỏi thăm Ngân Tiên Tán Nhân. – “A Di Đà Phật, thí chủ vẫn ổn chứ?” – Về mặt xán lạn, hiền lành vô cùng.

Ả nữ tu sĩ Kim Đan Hậu Kỳ kia giờ phút này làm gì còn phong thái lúc đầu, y phục nhiều chỗ cháy xém để lộ da thịt, khí tức toàn thân trở nên yếu ớt cực kì, đầu tóc bết bát, vẻ mặt nhợt nhạt, trong mắt muôn phần sợ hãi, trông lam lũ không tả được.

“Ta... tiểu nữ không sao, đa tạ đại sư đã cứu giúp trong lúc nguy nan.” – Ả hoàn hồn, đưa cho Hi Tín Đại Sư một ánh mắt cảm kích, giọng nói của ả trở nên suy nhược vô cùng, mất đi vẻ phóng đảng lúc đầu, nhiều thêm vài phần bệnh trạng, khiến người khác đau lòng không dứt.

Hi Tín Đại Sư mỉm cười lắc đầu. – “A Di Đà Phật, cứu người trong lúc hoạn nạn là việc bản tăng phải làm. Thí chủ, giúp người giúp đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây thiên, hãy để bản tăng chữa thương cho ngươi.” – Nói xong, lão liền cúi người ôm lấy ả vào trong lòng, tung người phóng đi.

“Á, không.” – Ngân Tiên Tán Nhân chỉ kịp hét lên một lần cuối rồi im bật.

Thân ảnh biến mất nhưng giọng nói của Hi Tín Đại Sư vẫn còn vọng trở về. – “Chư vị thí chủ, bản tăng xin cáo từ trước, vũng nước đục này tự các ngươi chơi đi thôi, ha ha ha.” – Cuối cùng lão còn cười một cách càn rỡ, nào còn đâu phong phạm cao tăng như lúc đầu?

Tất cả những người còn ở hiện trường đều đang nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ quái dị.

“Quả nhiên là đám tăng, gặp đến đàn bà thì ngay cả Hợp Hồn Đan cũng không cần.” – Lưu Xuyên lắc đầu.

“Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản, chuyện thái âm bồ dương này chính là tà đạo trong tà đạo, bàng môn trong bàng môn, các vị sư đệ nhớ giữ mình.” – Kim Diệu Từ nhân dịp giáo huấn bốn gã sư đệ.

“Đại ca, chúng ta có cần đạo lữ hay không?” – Vương Tam đột nhiên hỏi Vương Đại.

Wương Đại liền cười lớn. – “Ha ha, ba huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực như bây giờ không tốt sao, cần gì phải tìm mấy con mụ chanh chua về gây chuyện.”

“Nhưng đệ nghe nói có đạo lữ còn sướng hơn tu luyện.” – Vương Nhị nhỏ giọng bảo rằng.

Wương Đại nghe vậy, mờ mịt lắc đầu. – “Ta cũng không biết.”

Không giống với bọn họ, Phạm Hiền vừa thấy Hi Tín Đại Sư ôm Ngân Tiên Tán Nhân phóng lên trời, hắn liền nghĩ đến một việc. – ‘Lão trọc này lại càng gần hơn với cảnh giới Nguyên Anh rồi? Hừm, mụ già kia xem như xong đời.’

Choanggg!

Trong lúc Phạm Hiền đang suy nghĩ viễn vông, một thanh phi kiếm bỗng lướt qua ngay trước mặt hắn, làm hắn sợ hãi giật mình.

‘Mẹ nó! Lại quên mất còn đám giặc cướp ngoài kia, nhất là tên kiếm khách đáng chết ấy.’ – Phạm chương quỹ thầm mắng, sau đó nhìn lại số linh thạch còn thừa trong túi thần kỳ, hắn quyết đoán đóng cửa lại. – ‘Ta chịu thua không được sao, các ngươi tự chơi với nhau đi.’

Thế là Ngũ Hành Tự Linh Trận, Cửu Long Diệt Thế Trận đều bị phong bế, Phạm chương quỹ quyết định làm con rùa rút đầu, núp trong cái xác bất tử của mình.

Sương bạc tiêu tán, Lưu Vân Kiếm Sư thu kiếm trở lại vô, có chút đau đầu nhìn qua cái cửa tiệm này. Tên chương quỹ bần xỉn kia thế mà một lời không hợp liền đóng cửa, hắn cũng không có chỗ để ra tay a.

Thiên Trọng Lão Tiên thấy hắn từ bỏ, liền cười lạnh chế giễu. – “Á à, đệ nhất cường giả dưới Nguyên Anh thế mà bó tay chịu thua sao?” – Lão lùn này là không biết cái xác rùa kia cứng cỡ nào.

Lưu Vân Kiếm Sư không nói một lời, đưa tay phải ra như mời lão xuất thủ. Những người còn lại cũng không nhắc nhở lão, chỉ đứng một bên chờ cuộc vui, muốn xem lão xấu mặt.

“Hừ, xem ta!” – Thiên Trọng Lão Tiên quát lớn.

Sau đó, hai tay của lão chột dâng lên hai luồng chân nguyên, một chuyển thành xanh, một chuyển thành đỏ, lão trộn chúng lại với nhau thành một quả cầu linh lực, nóng lạnh đan xen, quả cầu ấy run lắc dữ dội, như muốn bùng khỏi tay của lão.

“Đây chính là Băng Hỏa Tích Lịch Cầu, lợi dụng sự xung đột giữa thuộc tính băng và thuộc tính hỏa mà tạo thành, có thể nổ một trận ra trò đấy!” – Nhân vật phản diện điển hình đây rồi, mỗi lần xài chiêu gì là phải đọc tên chiêu ra, sau đó giới thiệu rõ ràng công dụng cho mọi người biết rồi mới ra tay.

Nói thế không có nghĩa là bản lĩnh của lão kém cỏi, đối mặt với ngón phép thuật này của Thiên Trọng Lão Tiên, trừ Lưu Vân Kiếm Sư ra thì tất cả những người còn lại đều cảm thấy bị áp bách, tim đập nhanh hơn bình thường.

“Tu hành giống như đặt mình giữa bãi thuốc nổ vậy, không biết lúc nào thì bạo thể mà chết. Cho nên, cứ hãy tận hưởng buổi thịnh yển cuồng bạo này đi!” – Lão lùn không nhận được nói mấy câu để ra vẻ. Có điều so với “nghệ thuật là nổ tung” của một thanh niên nhiều lười nào đó, lão có vẻ rườm rà hơn rất nhiều.

Dang rộng vòng tay, Băng Hỏa Tích Lịch Cầu trong tay lão tự động phân từ một thành hai mươi tư quả, xoay tròn xung quanh người lão. Đây có thể xem là hình tượng kẻ đánh bom liều chết phiên bản tu chân.

Thiên Trọng Lão Tiên sẽ ôm bom nhảy tới sao? Tất nhiên là không rồi, lúc này lão dùng tay bắn từng quả Băng Hỏa Tích Lịch Cầu về phía cửa tiệm nhỏ, trông như một tên hề đang tung hứng, chỉ là có tung mà không có hứng.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Tiếng nổ vang lên liên miên, khói bụi mù mịt.

Đợi đến khi đợt công kích qua đi, tiếng nổ rộ trời dừng lại.

Gương mặt của Thiên Trọng Lão Tiên bỗng vặn vẹo, có chút khó tin nhìn cửa tiệm nhỏ vẫn còn nguyên vẹn như lúc đầu.

Lưu Xuyên vội giơ giọng an ủi, chữa ngược cho lão. – “Thiên Trọng đạo hữu đừng phí sức, trận pháp phòng ngự của tiệm này rất cao siêu, Địa Cấp Tiểu Phù cũng không thể làm cho nó chịu bất kỳ thiệt hại gì, ngươi không cần phải buồn phiền.” – Hắn lại có ý định mời chào người vào Vạn Bảo Lâu nữa đây mà.

Cũng cực khổ cho tên béo này, ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, Vạn Bảo Lâu đã bị hắn làm cho tổn thất nhiều như vậy, hắn đành phải làm mọi thứ để bù đắp mà thôi.

Chỉ là tên chương quỹ chết tiệt kia không chừa mặt ra cho hắn đánh, Lưu Xuyên cũng bó tay hết cách. Thế là hắn quyết định sử dụng hạ sách trong hạ sách, phò mặc mọi thứ cho trời.

Ôm cây đợi thỏ a, ta không cho người khác đến mua hàng của ngươi, để coi ngươi có đầu rút cổ được đến bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Miêu gia đứng dậy

Lưu Xuyên quyết định bản thân hắn sẽ ở lại trông giữ nơi này, còn Lý Sơn và Triệu Giáp thì quay trở về phòng đấu giá Vạn Bảo Lâu để duy trì công việc buôn bán.

Hà Dương Ngũ Tử, Đại Lực Tam Sư Vương, Hoắc Tâm Lão Quý, Đào Hoa Chân Nhân, Thiên Trọng Lão Tiên và Lưu Vân Kiếm Sư hoặc là không có việc bận rộn gì, hoặc là có mưu đồ khác, cũng quyết định học theo Lưu đại chấp sự ôm cây đợi thỏ.

Lưu Vân Kiếm Sư là thân nhiên nhất, thứ duy nhất bây giờ mà hắn muốn chính là Hợp Hồn Đan để chính thức trở thành kiếm tu, cho nên dù phải ngồi đợi đến thiên hoàng địa lão thì hắn cũng sẽ không nhủu mảy một cái.

Con thỏ à không, Phạm chương quỹ của chúng ta bây giờ đang làm gì?

Ặc, không mở cửa làm ăn thì hắn chỉ biết tu luyện mà thôi, hắn đã vào Thiên Phòng tiếp tục tham ngộ Ngũ Hành Tự Linh Quyết rồi.

...

Lê Minh là một người đàn ông có vẻ ngoài tầm ba mươi lăm, gương mặt chữ điền, dưới cằm có một chòm râu dê, khoác trên người một bộ đạo bào hai

màu trắng đen. Y là Nội Điện Chấp Sự của Cung Phụng Điện, tu vi Kim Đan Hậu Kỳ.

Ngày hôm qua, vừa nhận được lệnh của chín vị cung phụng, y đã rời khỏi đình Huyền Vân để đi tìm một vị đệ tử Thiên Viện đã thất lạc tung tích, Xuất Vân Công Chúa.

Lần theo những dấu vết cuối cùng từ cảm ứng của Huyền Vân Ân, y đã tìm tới được Liên Nguyệt Phưởng Thị, đồng thời biết được chỗ này đã từng bị bày xuống Cửu U Luyện Hồn Trận.

Nghe được tin này, Lê Minh liền điếng hồn, bởi y nghĩ nếu có thứ gì có thể giết chết được bốn vị chấp sự của Cung Phụng Điện thì chỉ có trận pháp này mà thôi. Mà khả năng cao chính là tu sĩ ngoại lai đã làm, bọn tu sĩ Kim Đan Kỳ chẳng dám làm thế này, không vì lý do gì khác, chỉ vì chúng đang đứng trên đất của Vân Thanh Quốc, có cho tiền chúng cũng không dám ra tay với người của triều đình, trừ khi chúng muốn bỏ xứ mà đi, mà có thể thì cũng sẽ bị truy nã đến chân trời góc bể.

Bọn tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lại càng không, bởi vì Lê Minh biết một điều, những tu sĩ từ Nguyên Anh trở lên trong đế quốc đều đã từng gặp qua Ngọc Vân Hoàng. Y đã từng nghe Ngũ Cung Phụng nói một câu, chỉ cần diện kiến qua hoàng thượng một lần thì chẳng tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nào dám có ý đồ xấu gì với đế quốc hết. Chính Lê Minh cũng không hiểu vì sao Ngũ Cung Phụng lại nói thế, nhưng y cũng tin đó là chân lý.

Biết được rất có thể Triệu Ngữ Yên đã gặp độc thủ của kẻ đã bày ra Cửu U Luyện Hồn Trận, Lê Minh không dám liều lĩnh đến hiện trường mà vội truyền tin về cho Cung Phụng Điện để xin cứu viện.

Cũng bất ngờ thay, người nhận tin không phải là Cửu Cung Phụng Từ Thịnh như thường lệ mà lại là Phó thống lĩnh ngự lâm quân của đế quốc: Tiêu Tinh.

Người này y biết, chính là đệ nhị thiên tài của Tiêu gia, tuổi còn trẻ đã là cao thủ Kim Đan, lại còn là hồng nhân bên cạnh Ngọc Vân Hoàng, tiền đồ vô lượng.

Nhưng mà thiên tài thì thiên tài, theo y nhớ thì Tiêu Tinh vẫn chỉ là Kim Đan Sơ Kỳ, mà kẻ địch lại là thế lực có thể giết chết ba cao thủ Kim Đan Trung Kỳ và một cao thủ Kim Đan Hậu Kỳ, Tiêu Tinh đến thì giúp ích được gì?

Sau đó y liền biết là vị Tiêu phó thống lĩnh kia còn mang theo ba ngàn ngự lâm quân đã luyện thành Kim Thương Quân Trận, thế là Lê Minh yên tâm ngay lập tức. Nhớ đến lần chiến dịch trước đi cùng Ngọc Vân Hoàng, y đã từng tận mắt nhìn thấy uy lực của quân trận này, đến nay vẫn còn khắc sâu trong tâm khảm.

Lúc này đây, trên một sườn núi vắng bên ngoài Liên Nguyệt Phưởng Thị, Lê Minh đã gặp được Tiêu Tinh. Nhìn thấy hần gặp mình đến mà vẫn còn ngồi trên lưng Tam Nhân Bạch Sư, trong lòng y chợt có chút khó chịu, nhưng cũng không vì vậy mà tạo nên xung đột gì, chuyện quan trọng trước mắt là an nguy của Triệu Ngữ Yên, tất cả những thứ khác đều không quan trọng.

Tất nhiên, ngoài mặt ác miệng một tí cũng không vấn đề gì, cho nên vừa đến trước mặt Tiêu Tinh, y liền lên tiếng trước. – “Ngài chính là Tiêu gia đệ nhị thiên tài, Tiêu phó thống lĩnh? Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” – Lê Minh chấp tay chào hỏi, thái độ không quá xa lạ nhưng cũng không gần gũi gì.

Những kẻ làm quan, đặc biệt là mấy tên kiêu ngạo coi trời bằng vung thường rất ghét bị gọi là phó này phó nọ, Tiêu Tinh cũng không ngoại lệ, Lê Minh lại còn vạch nỗi đau đệ nhị của hần, muốn gây sự sao? Mặt của hần chợt hiện hàn quang nhưng rồi tắt ngay lập tức, nghĩ đến công vụ, hần chấp tay đáp lại. – “Lê chấp sự, bản quan nhận được lệnh của hoàng thượng đến để truy tra tung tích của Xuất Vân Công Chúa, có toàn quyền quyết định, mong Lê chấp sự hỗ trợ cho bản quan.” – Hần vẫn ngồi trên lưng tọa kỵ, giọng điệu không chút khiêm nhường, nói xong còn lúi thánh chỉ ra dứ trước mặt Lê Minh.

Gặp thánh chỉ, đừng nói là Lê Minh, đến chín vị cung phụng cũng phải nhường, cho nên y không dám hao tâm tranh đấu miệng lưỡi nữa làm gì, vội bàn giao hết những gì bản thân đã tra được cho Tiêu Tinh.

‘Cửu U Luyện Hồn Trận? Hợp Hồn Đan? Cửa tiệm nhỏ? Vạn Năng Thương Hội? Phạm chương quỹ? Trận pháp phòng ngự?’ – Tiêu Tinh vất tay lên trán, bắt đầu suy nghĩ về những thứ mà tên Lê chấp sự này nói cho hần. Phạm Hiền và cửa hàng của gã đã bị hần liệt vào đối tượng hiểm nghi số một, hoặc cũng có thể nói là Tiêu Tinh đã coi gã là hung thủ luôn rồi, ai bảo tên kia quá đáng ngờ, đột ngột từ chỗ nào chui ra.

Nghĩ đến Hợp Hồn Đan, hần cũng nổi lên tham niệm, nhưng mà muốn nuốt riêng thì rất là khó, vả lại chuyện quan trọng bây giờ là phải cứu ra Triệu Ngữ Yên, nếu thành công cứu được nàng, hoàng thượng ắt cũng sẽ trọng thưởng cho hần, dù không bằng Hợp Hồn Đan nhưng có còn hơn không, lại còn gia tăng sự tín nhiệm của Triệu Lam đối với hần.

Thế là hần truyền lệnh cho tam quân trực tiếp tiến vào Liên Nguyệt Phưởng Thị.

‘Trận pháp phòng ngự cực cường sao? Xảo diệu quá thay, Kim Thương Quân Trận lại chuyên dùng để xuyên phá phòng ngự, ta muốn xem thử coi Vạn Năng Thương Hội kia có thể cứng chắc cỡ nào.’ – Tiêu Tinh thầm nghĩ.

...

Quay trở lại cửa hàng nhỏ.

Nắng chiều đã tới, Phạm Hiền rầu rĩ ngồi trong tiệm, tâm trạng rối bời. Hần đã dùng nốt bốn tháng cuối cùng trong Thiên Phòng rồi a, tu vi chỉ dừng lại ở Luyện Khí Tử Trọng đỉnh phong thì hết giờ.

Nhìn độ hoàn thành thấp lè của Nhiệm vụ: Khách đến! Khách đến!, hần biết bản thân đã gặp phải bình cảnh. Chỉ là cái bình cảnh này khá kì lạ, nó không phải do hần tu hành gặp chướng ngại, mà là vì bị người khác phá hoại chuyện làm ăn.

“Tổ cha cái bọn điên, rảnh quá hay sao mà chặn cửa người ta không cho khách vô? Đây là ăn chặn trên miếng cơm manh áo a, chúng bây không sợ gặp trời phạt sao?” – Phạm chương quỹ chửi vọng từ trong tiệm ra bên ngoài.

Mười ba vị tu sĩ Kim Đan vẫn nhắm mắt dưỡng thần, xem Phạm Hiên như là không khí. Nhất là Lưu Vân Kiếm Sư, hần thế nhưng mà giống như đang nhập định tham ngộ gì đó, hoàn toàn hòa hợp với mảng thiên địa xung quanh, chìm sâu vào trong dòng ý thức của chính mình.

Gặp bên ngoài không có phản ứng gì, Phạm chương quỹ tức muốn điên, hần quay sang véo bụng con mèo béo, nặn ra mấy giọt nước mắt cá sấu, than khóc với nó. – “Trời ơi Chiêu Tài ơi là Chiêu Tài, số ta khô quá mà, buồn bán lời được có tí thì bị bọn cao thủ kia ganh ghét chặn cửa, đòi tiền bảo kê, người nói ta phải làm sao đây?” – Lần này là hần thật sự bế tắc, không biết làm gì mới xin nhờ nó.

Con mèo béo gạt tay hần ra khỏi cái bụng mỡ của mình. – “Là Vô Dịch, không phải Chiêu Tài. Muốn giải quyết vấn đề? Thiệt là con mèo nó dễ, người cứ bán cho mỗi tên một viên đan dược rác rưởi gì đó là xong.” – Nó thần nhiên nói, thuận chân gãi móng.

Phạm Hiên nghe vậy liền tròn mắt, dùng tay bóp mặt nó một cái rồi mới nói. – “Nói như người thì ta đã làm từ khuya. Uy tín nhà Chiêu Tài, làm ăn thì phải có uy tín! Từ đầu ta đã bảo không có đan dược rồi, giờ lật lọng thì còn gì là uy tín của Vạn Năng Thương Hội nữa. Và lại ta cũng không muốn để kẻ khác biết ta có thứ đan dược tà ác như vậy đâu, danh tiếng của cửa hàng sẽ thối đó, làm gì còn ai muốn đến mua nữa, có khi lại xuất hiện lũ nhân sĩ chính nghĩa đến trừ ma vệ đạo thì ta biết phải làm thế nào?” – Hần liền thoáng nói một tràng dài, không cho con mèo béo có cơ hội mở miệng.

Vô Dịch đợi hần nói xong, lần này thế mà không phản bác tên tuổi gì nữa. – “Người cũng biết như vậy nha?” – Nó đột ngột đổi giọng thốt ra câu này, thái độ như đã biết trước là Phạm Hiên sẽ lý do lý trấu.

“Hả?” – Phạm chương quỹ ngó người, cảm giác như mình đã trúng chiêu của con mèo béo.

“Ừm để ta xem xem, trận pháp không dùng được, đan dược không dám bán, hết thời gian tu luyện, có vẻ như Phạm đại chương quỹ của chúng ta đã bị dòn vào bước đường cùng rồi ấy nhỉ?” – Vô Dịch liếm vuốt, sau đó tự hỏi một câu.

Phạm Hiên càng thêm cảnh giác, chăm chú nhìn nó một cách đề phòng vô cùng.

Con mèo béo không để ý đến thần sắc của hần, nó ưỡn cổ một cái rồi nói tiếp. – “Hình như chỉ còn mỗi ta là Phạm đại chương quỹ có thể trông cậy vào đi?” – Thái độ rất chỉ là trịch thượng.

“Nói đi, người muốn gì?” – Đến nước này mà Phạm Hiên còn không hiểu thì thôi.

Con mèo béo cũng vô tư thẳng vấn đề, nó ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hần. – “Đơn giản, giao dịch a!”

“Được.” – Phạm Hiên nghiêm túc gật đầu, sự tập trung đột phá hai trăm phần trăm.

Con mèo béo lười Tự Bảo Bồn ra. – “Từ đây về sau, nó do người thẳng cấp.”

“Không thể nào, ta còn phải tu luyện.” – Phạm chương quỹ lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy nhường một bước, mỗi bên năm mươi năm mươi. Không được nữa thì chẳng giao dịch gì nữa hết!” – Con mèo béo thế mà nở nụ cười nói ra câu này, nó thật sự có thể dùng miệng cười được kìa, cực kì nhân tính hóa, trông giống như đã ăn chắc được Phạm Hiên.

Phạm Hiên vẫn còn đắn đo suy nghĩ, tên này đã keo kiệt đến mức nào rồi? Đã có kẻ chịu chia một nửa phí tổn, thế mà đến pháp bảo của chính mình, hần cũng không muốn nâng cấp.

Con mèo béo tròn mắt, đành phải cho hần thêm một liều mạnh. – “Đếm tới ba, không được thì hủy giao dịch. Một, hai...”

“Deal à nhầm, đồng ý! Đồng ý!” – Phạm Hiên vội hét lên.

“Thành giao! Thế đi cho vuông, đàn ông đàn ông gì mà mãi do dự không quyết.” – Con mèo béo đứng thẳng dậy bằng hai chân, hai bàn chân trước của nó vậy mà có thể xòe ra được từng ngón, sau đó đan vào nhau, làm động tác khởi động.

Rắc, rắc!

Vươn người các kiểu cho thư gân giãn cốt, nó hát nhẹ đầu một cái rồi bảo với Phạm Hiên. – “Ra mở cửa, lâu quá miêu gia không luyện quyền, hôm nay phải chơi một buổi thật đã mới được.” – Phong thái cao nhân à không, cao miêu triển lộ mười phần.

Phạm chương quỹ bị khí thế của nó chấn nhiếp, kinh ngạc cực kì, vội chạy ra mở cửa tiệm.

Thông qua khe cửa đang dần mở rộng, Vô Dịch hí híp mắt nhìn ra bên ngoài.

‘Nắng chiều a, quả là một thời tiết tốt để chơi đùa.’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Một chân phá vạn pháp

Nhìn thấy cửa Vạn Năng Thương Hội chợt mở ra, ngoại trừ Lưu Vân Kiếm Sư, tất cả những tên Kim Đan còn lại đều đứng dậy, họ có chút bất ngờ, không hiểu sao đóng cửa chưa được bao lâu thì tên chuông quỷ lại mở, hơn hai chục cặp mắt hiếu kỳ nhìn chòng chọc về phía khe cửa đang dần rộng ra, muốn xem xem Phạm Hiên định giờ trò gì mới.

Ở hướng ngược lại, tia nắng chiều ấm áp chiếu vào trong cửa hàng nhỏ, rọi xuống hai cái bóng một cao một thấp, một lớn một nhỏ.

Phạm Hiên đứng ở ngay đằng trước, không thèm ngo ngàng gì đến bọn Lưu Xuyên. Hắn khom người chín mươi độ, cung hai tay lại hết to như sợ người ta không nghe thấy. – “Thỉnh đại tiên xuất trận!” – Ánh mắt thì lén trừng về phía con mèo béo, như muốn bảo “Người cứ chờ đó!”.

Ừm, màn ‘thỉnh đại tiên’ này là một điều kiện nho nhỏ trong cuộc giao dịch giữa hắn và Vô Định, Phạm Hiên bị con mèo béo nắm đằng chuôi, chỉ đành phải thuận theo sự đàn áp của nó mà chấp nhận.

Về mặt của Vô Định lúc này đặc ý lắm, nó nhảy từ trên quầy xuống đất, đứng thẳng bằng hai chi sau, chậm rãi đi ra hướng cửa với dáng chân hình chữ bát, trông phách lối cực kì. Thuận tiện lúc đi ngang qua chỗ Phạm chuông quỷ, nó còn giả bộ giả đòi, gật đầu một cái rồi nói, âm thanh chỉ có Phạm Hiên nghe được. – “Tiểu tử thật biết điều.” – Xong còn đưa chân xoa đầu hắn, như đối đãi với vãn bối trong nhà.

‘Cha nó con mèo chết tiệt, đợi xong chuyện này lại biết tay ta.’ – Phạm Hiên trước tiên kí sổ cái nỗi hận này.

Trở về phía bọn Lưu Xuyên.

Lúc này đây, mười hai tên tu sĩ Kim Đan cùng tròn mắt dẹt nhìn sự việc đang xảy ra trước mắt, cảm thấy đầu óc của chính mình có vẻ không đủ dùng.

Đại tiên? Một con mèo?

‘Đây là yêu thú họ miêu nào, sao chúng ta chưa từng gặp qua.’ – Ba huynh đệ họ Vương truyền âm cho nhau. Dù thường xuyên tung hoành trong các thâm lâm để săn yêu thú kiếm linh thạch, ba người thế là mình chưa bao giờ thấy qua một con mèo nào giống như thế này.

“Đây là phạm miêu? Nhưng phạm miêu có thông minh như vậy sao?” – Lưu Xuyên không cảm nhận được bất cứ khí tức nguy hiểm nào từ con mèo trắng béo trước mặt, trông nó chẳng khác gì một con mèo nhà cả, ngoại trừ việc nó mập siêu cấp và có một chữ Phúc vàng khè trước bụng. Ừm, nó còn đi bằng hai chân nữa.

“Đại tiên? Thứ súc sinh này sao?” – Giọng Thiên Trọng Lão Tiên chợt trở nên cay độc, ánh mắt cực kì âm hàn nhìn về phía Vô Định, hắn cảm thấy danh hào của mình đang bị sỉ nhục bởi con mèo béo ấy.

‘Đại sư huynh, chúng ta nên làm thế nào? Tình hình này quá kỳ quái rồi.’ – Ngân Diệu Tử bó tay hết cách với việc này, hắn dờ khóc dờ cười hỏi đại sư huynh Kim Diệu Tử.

‘Người tưởng ta không cảm thấy kỳ quái sao?’ – Đây là hắn tự giấu trong lòng, còn truyền âm với gã nhị sư đệ này thì lại khác. – ‘Tình quan kỳ biến là thượng sách. Thiên Trọng lão quái giống như sắp ra tay, chúng ta cứ đợi hắn thăm dò sâu cạn trước rồi thuận thế hành sự sau.’

Ừm, nói trắng ra chính là ăn dưa hóng chuyện chờ đắc lợi chứ không có gì cao siêu cả, nhưng đơn giản như vậy mà có khi lại hiệu quả, đừng nên làm cho mọi chuyện thêm phức tạp làm gì.

“Tiểu miêu rất đáng yêu nha.” – Đào Hoa Chân Nhân dùng cung phiến che miệng cười khẽ, không quên đá sang Hoắc Tâm Lão Quỷ. – “Nhìn xong vật khả ái như vậy, sau đó lại trông thấy lão quỷ người, ta suýt chút nữa thì không nhịn được nôn ra rồi.”

“Hừ, bắt nam bắt nữ, người tự nôn mình trước đi đã.” – Miệng lưỡi của Hoắc Tâm Lão Quỷ cũng không vừa.

“Ta nói hai vị a, lúc nào rồi còn xích mích nữa hả?” – Lưu Xuyên cười khỏ, hắn thề rằng là sau vụ này sẽ không bao giờ hợp tác với hai kẻ này một lần nào nữa.

“Người gắp cái gì chứ, hừ!” – Đào Hoa Chân Nhân đánh đá vụn lại hắn, ánh mắt lại nháy về phía Thiên Trọng Lão Tiên.

Lưu Xuyên thấy vậy, lập tức hiểu ý. Hắn chợt nhỏ giọng than thở. – “Aiii, con mèo này nhìn qua linh khí vô cùng, trong dị chí chưa từng gặp qua, biết đầu lại là tiên miêu hạ phẩm, có gọi đại tiên cũng xứng a.” – Được rồi, kích tướng rất lộ liễu nha.

Nhưng mà người lùn Thiên Trọng Lão Tiên lại trúng chiêu, lão biết rõ Lưu Xuyên khích cho mình ra tay trước, lão cũng không quan tâm, bởi vì chính bản thân lão cũng muốn xuất thủ giết chết con mèo này.

Ánh mắt của lão càng lúc càng tối, sâu bên trong con ngươi lại rực lên hai ngọn lửa như muốn thiêu đốt tất cả, lão nhìn thẳng về phía con mèo béo, Kim Đan trong Đan Điền bắt đầu xoay tròn, Thiên Trọng Lão Tiên đã sẵn sàng dạy cho mèo kia biết thế nào là oanh tạc.

Giống như nhận thấy được ánh mắt ‘đắm đuối’ của lão lùn kia giành cho mình, Vô Định cũng hí mắt nhìn ngược lại, khóe miệng của nó vênh lên, mấy cái ria chột run run, trông có vẻ nguy hiểm vô cùng.

Nó dùng một chân chống cửa, một chân chống nạnh, truyền âm cho Phạm Hiến. – ‘Nói ta nghe, muốn người sống hay muốn người chết?’ – Âm thanh bình thản, không chút gọn sóng.

Phạm Hiến cũng bị khí thế này của nó làm cho chần chừ, phải đợi qua một lúc rồi hấn mới nói. – “Tất nhiên là người sống nha, ta còn muốn bán hàng đây, Kim Đan mà, giàu có lắm.” – Hay lắm, người ta thì tới đòi cướp đòi giết, đến khi quyền sinh sát vào tay thì hấn còn muốn hóa thù thành... tiền, tập trung vào việc mua bán hơn là trả thù.

Nếu có vị đạo hữu nào sát tính quá nặng, cảm thấy Phạm chương quỹ nhu nhược thì xin thông cảm cho, hấn cũng không phải là kẻ sát phạt quyết đoán gì cho cam, lần đầu giết người là vì bảo vệ Triệu Ngũ Yên, hạ sát thủ với Ngân Tiên Tán Nhân là vì mụ dám mê hoặc hấn. Có lẽ sau này, khi mà đã trải qua nhiều chuyện hơn ở tu chân giới thì Phạm Hiến cũng có thể giết chóc tùy ý như bao người khác.

Được rồi, đừng tin người quá, các ngươi thật sự cho là Phạm chương quỹ sẽ rộng lượng như vậy? Há, tên này có thù tất báo, chỉ là hấn còn có một kế hoạch trả đũa đặc biệt. So với việc dứt khoát giết người, hấn càng thích hành hạ tinh thần và thể xác của kẻ thù hơn. Ặc, nghe có vẻ biến thái?

Con mèo béo không biết gì về tâm tư của hấn, nó chỉ ngón chân về phía Lưu Xuyên rồi hỏi. – ‘Ngươi thật không định đánh chết? Hình như tên béo kia hôm qua vì muốn giết ngươi mà gọi sét đánh cả chỗ này thành bình địa đấy.’

“Cái gì?! Tên công nhân vệ sinh chính là thằng béo ấy? Đánh chết, đánh chết cho ta. Thành thị nát mới thôi!” – Phạm Hiến gào lên, sát khí đằng đằng nhìn về phía Lưu đại chấp sự, khiến kẻ sau đột nhiên ớn lạnh cả người. Ai chứ riêng tên này là phải giết ngay, không có trả đũa trả miếng gì hết, dám ra tay độc ác như vậy.

“Cả tên kiếm khách kia nữa, chỉ cần không chết, ngươi đập thế nào đều được.” – Hấn lại chỉ về phía Lưu Vân Kiếm Sư, vẫn chưa quên việc tên này đã bào gân sạch túi tiền của mình.

‘Hết rồi?’

“Hết rồi.”

Phạm Hiến vừa dứt lời, Vô Định lập tức biến mất, chưa tới một giây sau nó đã nằm giữa vòng vây của bọn Lưu Xuyên, đứng đối mặt với Thiên Trọng Lão Tiên.

Gặp một con mèo đột nhiên đi ra, tên chương quỹ lại điên điên khùng khùng nói chuyện một mình, sau đó liền thấy con mèo kia xuất hiện ở trước mặt, Thiên Trọng Lão Tiên cảm giác mọi chuyện đã vượt quá khả năng tư duy của lão.

Chuyện duy nhất lão biết bây giờ là phải xử đẹp con mèo trắng béo ú này, không thể để thứ súc sinh cũng xưng là tiên này tiên nọ được.

Một quả Băng Hòa Tích Lịch Cầu xuất hiện trên tay phải lão, lão lập tức ném nó vào mặt con mèo đáng chết ấy.

Há mồm ngáp một cái, chân trái của Vô Định chột phát qua, mang theo một vệt đen khó nhìn rõ hình dạng.

Băng Hòa Tích Lịch Cầu biến mất, không phải bị đánh tan, mà giống như nó chưa từng tồn tại qua, chớp mắt một cái liền không thấy, chẳng hề có vết tích gì.

“Cái này?” – Không chỉ Thiên Trọng Lão Tiên mà tất cả những người còn lại đều tròn to mắt, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Ngươi xong rồi? Đến lượt ta đi?” – Vô Định chột hỏi, bọn Lưu Xuyên đều nghe được.

Nó biết nói tiếng người?

Trong đầu bọn hấn vang lên một âm thanh chói chói như bị búa gõ vào đầu. Bọn họ không hén mà cùng nghĩ đến một việc.

Chỉ có yêu thú Tứ Giai trở lên mới có thể mở miệng nói chuyện a.

Trong ánh mắt kinh hoàng của bọn họ, một vệt đen và một vệt trắng xuất hiện trên hai chân của Vô Định. Lần này động tác của nó hết sức chậm rãi, một chân vẽ Âm, một chân vẽ Dương, đan vào nhau tạo thành một Thái Cực.

Hư Không Âm Dương Chương.

“Àiii, năm đó dạy Quân Bảo cái trò này, không biết hắn đã lĩnh ngộ được gì, phi thăng chưa hay là đã chết.” – Con mèo béo tự mình cảm khái, giọng nói lộ ra vẻ già nua.

Sau đó, trong đôi mắt bé xú của nó hiện lên vẻ trêu tức, khóe miệng hiện lên một nụ cười bí ối. – “Đã lâu lắm rồi ta chưa từng ra tay, bọn người may phúc lắm đấy. Hãy xem thử Vô Định Miêu Miêu Quyền của miêu gia nhà ngươi!”

Nó gầm lên rồi bay tuốt lên trên cao, bàn chân trái mang theo một vòng Thái Cực hướng thẳng xuống đầu Thiên Trọng Lão Tiên, trông cũng khá giống một loại chưởng pháp từ trên trời rơi xuống.

Gặp con mèo rất có khả năng là yêu thú Tứ Giai, Thiên Trọng Lão Tiên dù hoảng nhưng vẫn không bỏ tay chịu chết. Tay kết thủ ấn, chân nguyên phun trào, lão giờ hai tay lên trời, nâng một quả Băng Hỏa Tích Lịch Cầu to gấp trăm lần so với lúc đầu.

Đây chính là Băng Hỏa Đại Tích Lịch, do chín trăm chín mươi chín Băng Hỏa Tích Lịch Cầu nén lại mà thành, uy lực càng không đơn giản như một cộng một bằng hai, là một trong những sát chiêu chủ bài của Thiên Trọng Lão Tiên.

“Phép thuật bậc này, uy lực đã tiệm cận với Nguyên Anh Kỳ!” – Luru Xuyên kinh hô. Những người còn lại cũng kinh hãi thán phục trước thực lực của lão lùn kia. Bọn hắn cảm thấy phe mình có khả năng đánh với con mèo kia một trận.

Oong... oong...

Vân Vụ Kiếm sau lưng Luru Vân Kiếm Sư rung lên, phát ra kiếm minh, giống như nó đang hưng phấn vì gặp phải đối thủ xứng tầm. Chỉ tiếc, chủ nhân của nó lúc này vẫn giống như một bức tượng đá, ngồi im bất động.

Trên bầu trời, nhìn thấy một quả cầu linh lực to đùng đang bay về phía mình, con mèo béo không hề tỏ ra nao núng chút nào, không né cũng không tránh, nó cứ giữ nguyên tư thế bay xuống như lúc đầu.

Thấy thế, trong đầu bọn Luru Xuyên đã hiện lên cảnh tượng con mèo kia bị nổ thành tro bụi.

Thiên Trọng Lão Tiên ngẩng đầu lên cười gần một tiếng, lão không tin là nó có thể chịu nổi đòn này của mình.

Như thường lệ, lão bắt đầu bật BGM của mình lên. – “Tu hành giống như đặt mình giữa bãi thuốc nổ vậy, không biết lúc nào thì bạo thể mà... chết?” – Lão tắt tiếng, ánh mắt đại đi, đứng chết trân tại chỗ.

Bụp!

Sát chiêu siêu cấp của lão cũng biến mất rồi, y như lần trước đó. Vừa chạm phải Thái Cực Đồ trên chân của con mèo kia, Băng Hỏa Đại Tích Lịch liền không còn tồn tại trên đời.

Ầm!

Bàn chân của Vô Định chạm vào đầu Thiên Trọng Lão Tiên, vòng Thái Cực lập tức mở rộng, cắn nuốt hết thầy linh khí trời đất xung quanh, tạo thành một lực khổng lồ đánh xuống kẻ xấu số đang đứng chịu đòn.

Thiên Trọng Lão Tiên bị đóng đinh xuống mặt đất rồi, chỉ còn cái đầu lộ ra, thất khiếu chảy máu, hai mắt nhắm nghiền như người đã chết.

Không biết từ lúc nào mà trên ngón chân của con mèo béo có thêm một chiếc nhẫn trữ vật. Nó ném chiếc nhẫn ấy về cho Phạm Hiên, kẻ đang trở mặt ra nhìn.

Vô Định gãi mõng.

“Thằng tiếp theo.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tiêu Tinh đã đến

Phạm Hiên hoàn hồn, bắt lấy chiếc nhẫn trữ vật. Linh thức của Thiên Trọng Lão Tiên trên chiếc nhẫn đã bị con mèo béo xóa đi, hắn có thể tùy tiện dùng thần thức thăm dò.

Vừa ngó vào trong, dùng Giám Bảo Nhãn soi hàng, tên chưởng quỹ keo kiệt của chúng ta hớn hờ cười to. – “Há há, phát tài! Phát tài!” – Hắn chột nhận

ra tài sản của lão lùn kia còn nhiều hơn Quý Nhân Chân Nhân gần gấp đôi.

Ngay lập tức, hần lộ ra ánh mắt thèm khát nhìn về phía mười hai tên tu sĩ Kim Đan còn lại, bọn chúng giờ đây chẳng khác gì từng đồng linh thạch óng ánh trong mắt hần. Mặc dù tiền tài cướp được không thể tính vào lợi nhuận tổng hợp, nhưng hần còn có Tụ Bảo Bồn a, không sợ không có chỗ để dùng.

“Phạm chương quý?” – Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ phía sau, khiến hần giật cả mình.

Quay đầu lại phía sau, Phạm Hiên tưởng ai, hóa ra là lão tán tu Luyện Khí Kỳ hôm qua đã mượn chỗ của hần để đột phá, hần gần như quên mất là có một người như vậy. Ừm, giờ có thể gọi là lão tán tu Trúc Cơ Kỳ rồi, lão đã thành công đột phá Trúc Cơ nhờ đan dược mua của Phạm chương quý.

Nhìn gương mặt bớt già một chút của lão, Phạm Hiên ôn hòa cười một cái coi như chào hỏi, sau đó ngồi bệch xuống trước cửa rồi ngoắc tay. – “Tới đây, có kịch hay cho người xem nè. Để người chiêm ngưỡng thực lực vô địch của mèo do bản chương quý nuôi.”

“A? Vâng, vâng.” – Lão già tán tu có chút rụt rè, bất chước Phạm Hiên ngồi bệch xuống đất, ánh mắt hiếu kỳ nhìn tràng cảnh đang diễn ra trước tiệm.

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

“Bắt lấy!”

Đột nhiên, có năm thứ gì đó bay qua trước mặt lão, rơi vào trong tay của Phạm chương quý. Lão nhìn kĩ lại thì mới thấy đó là năm chiếc nhẫn trữ vật.

Tên chương quý của chúng ta lại được một lần nữa sung sướng ra trò, mặc dù đồ đạc trong năm chiếc nhẫn này không chất lượng bằng của chiếc đầu tiên, nhưng được cái số lượng nhiều a.

Ở bên kia, Hà Dương Ngũ Tử đã bị Vô Địch quán lại thành một quả bóng, xương cốt của bọn họ gần như đã vỡ vụn hoàn toàn, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, nào còn phong thái đạo gia tiêu điều như lúc đầu?

“Đó, đó là Hà Dương Ngũ Tử?” – Lão già tán tu há hốc mồm thét lên, lão nhận ra thân phận của năm người đó.

“Hà Dương Ngũ Tử sao? So với Toàn Chân Thất Tử thì thế nào?” – Phạm Hiên hí hửng hỏi lão.

“A, bẩm chương quý, Hà Dương Ngũ Tử là năm vị cao thủ Kim Đan rất có tiếng ở Vân Thanh Quốc, đạo quán của họ nằm trên đỉnh Bình Vân của Thiên Vân Sơn, là một thế lực...” – Lão chợt im lặng, năm người kia đã bị cho một trận toi bởi như vậy, lão cũng không tiện khoa trương về bọn họ.

“Toàn Chân Thất Tử là những người nào?” – Lão lẩm bẩm trong miệng, lòng tự hỏi bản thân cũng nghe nhiều đến thuộc các tu sĩ nổi danh trong đế quốc, nhưng chưa từng nghe qua danh tiếng của bảy người này.

Phạm Hiên nghe được, liền nhanh nhẩu giải đáp cho lão. – “Chà, nói về Toàn Chân Thất Tử là phải kể đến bản sự thành danh của họ, Thiên Cương Bắc Đầu Trận. Ta nói người nghe, trận này...” – Phạm chương quý hóa thân thành người kể chuyện.

Vèo! Vèo!

Lại một chiếc nhẫn trữ vật được ném tới, kèm theo một viên Kim Đan, bên trên còn thấm đẫm máu tươi, Phạm Hiên tiện tay bỏ vào trong túi thần kỳ, tiếp tục hăng say giảng chuyện cho lão già tán tu.

Ở bên kia, Lư Xuyên đại chấp sự đứng là đã bị con mèo béo đánh thành thịt nát, chết đến không thể chết lại.

Mục tiêu tiếp theo của nó chính là ‘ba con khi đột’ cách đó không xa.

Bị ánh mắt của nó liếc tới, Đại Lực Tam Sư Vương kinh hồn bỏ chạy.

Có điều ba huynh đệ này chạy không thoát, chẳng biết từ lúc nào, một Thái Cực Đồ có bán kính hơn trăm thước đã nằm ngay dưới chân bọn hần, bọn hần có phi thiên độn địa cũng không cách nào thoát ra khỏi phạm vi của nó.

Ba huynh đệ sắp tuyệt vọng đến nơi rồi, ngay cả tu sĩ Kim Đan Viên Mãn, tiếp cận Nguyên Anh như Thiên Trọng Lão Tiên cũng bị con mèo này xử trong vòng một nốt nhạc, bọn họ không nghĩ là mình có thể làm gì hơn.

Kim Giáp Thân Sư – Hộ Thể Thiên.

Chân nguyên tiết ra ngoài qua tám vạn bốn nghìn lỗ chân lông, tạo thành một lớp hoàng kim giáp sáng rực trên người ba huynh đệ. Đây là sự giãy giụa sau cùng của họ.

Rầm! Rầm! Rầm!

Mỗi tên một quyền, con mèo béo dễ dàng chôn sống bọn họ như Thiên Trọng Lão Nhân, chỉ là lần này nó chọn phần đầu ngấp vào đất, phần chân hướng lên trời. Thế là trên mặt đất xuất hiện sáu cái móc treo giày.

Phạm chương quý lại nhận được ba chiếc nhẫn trữ vật.

Vô Định liếc sang ba con mồi còn lại: Hoắc Tâm Lão Quỷ, Đào Hoa Chân Nhân và Luru Vân Kiếm Sư.

Miếng ngon để lại sau cùng, nó bỏ qua Luru Vân Kiếm Sư mà nhìn về phía hai người còn lại, đến gần và ngẩng đầu hỏi họ. – “Ai trước?”

Đào Hoa Chân Nhân lau một giọt mồ hôi lạnh, trong lòng thì khản trương muốn chết, nhưng ngoài mặt lại khẽ cười. – “Á hí hí, mèo con, ngươi đừng hung dữ như v...”

Rầm!

Đào Hoa Chân Nhân bị chôn sống rồi, chỉ còn nhúm tóc là lộ ra trên mặt đất.

“Được rồi, tới ngươi.” – Con mèo béo dẫm trên nhúm tóc ấy, quay sang nói với Hoắc Tâm Lão Quỷ.

Lão chỉ biết liều mạng, trừng mắt nhìn nó, thần thức cuồng bạo bắn ra, Hoắc Tâm Lão Quỷ sử dụng chiêu số mạnh nhất của mình.

Quỷ Mê Tâm Khiếu Đại Pháp.

Lần này lão thực sự nghiêm túc, không còn là loại trình độ chỉ mê hoặc được bọn tu sĩ cấp thấp nữa, với cái trừng mắt này, tu sĩ Kim Đan Viên Mãn nếu không phòng bị đầy đủ cũng có thể trở nên ngu ngốc chỉ trong tích tắc.

Đáng tiếc...

Méo!

Vô Định kêu lên một tiếng, thần thức của Hoắc Tâm Lão Quỷ liền tan vỡ, máu chảy ra từ thất khiếu như dê vỡ, ngã xuống đất một cách vô lực.

Thái Cực Đồ tiêu tan.

Con mèo béo gỡ nhẩn trừ vật của lão xuống, ném cùng với chiếc nhẩn lấy của Đào Hoa Chân Nhân khi nãy cho Phạm Hiên, sau đó quay sang liếc con mồi cuối cùng. – “Còn lại ngươi thôi, linh ngộ gì thì nhanh nhanh lên để ta còn đi ngủ.” – Nó có chút phiền chán liếc Luru Vân Kiếm Sư.

Tên này đang trong trạng thái đốn ngộ, con mèo béo cũng không thất đức đến nỗi đánh gãy cơ duyên này của người ta.

Rầm rập! Rầm rập!

Mặt đất bỗng nhiên rung chuyển.

Tiếng bước chân dầm đều trên mặt đất, tiếng giáp trụ va chạm và tiếng sư tử gầm vang lên, âm thanh càng lúc càng to, càng lúc càng gần.

Tai của Vô Định vểnh lên, nó ngẩng đầu nhìn về phương Bắc.

Tiêu Tinh cười Tam Nhãn Bạch Sư, theo sau đó ba nghìn ngự lâm quân của hắn xuất hiện, ở đằng xa nữa là mấy vạn tên tán tu đi theo hóng chuyện.

Hết cách với bọn tán tu này, bị Kim Đan dọa một tiếng liền chạy đi như vịt, nay gặp người của triều đình đến thì lập tức ủa tới, trông chờ cơ hội để kiếm chác.

Vô Định hí hóp mắt nhìn con Tam Nhãn Bạch Sư từ xa.

Tiêu Tinh đang cười tọa kỵ hết sức oai phong, kiêu ngạo ưỡn ngực nhìn chúng sinh. Không hiểu sao, con sư tử dưới thân hắn bỗng nhiên ngã oạch ra đất, khiến hắn chật vật vô cùng, bị bọn tán tu cười nhạo.

Thẹn quá thành giận, hắn vùng chường đánh vỡ sọ con Tam Nhãn Bạch Sư, máu óc văng ra, bọn tán tu lập tức câm như hến.

“Kẻ nào vừa giờ trò với tọa kỵ của ta, bước ra đây!” – Vị đệ nhị thiên tài của Tiêu gia hét lớn.

“Ồ đây nè!” – Một giọng nói nghe có vẻ lười biếng vang lên.

Tiêu Tinh đảo mắt nhìn quanh, không tìm thấy chủ nhân của giọng nói ấy.

Một tên ngự lâm quân chạy lại truyền âm cho hắn. – ‘Bẩm thống lĩnh, ở bên kia.’ – Hắn còn chỉ tay về phía con mèo béo.

Tất nhiên là Tiêu Tinh sẽ không để ý đến một con mèo, hắn nhìn thấy Luru Vân Kiếm Sư trước tiên. Trông gương mặt rất quen thuộc, nhưng hắn lại chưa thể nhớ ra kẻ này là ai, có điều hắn cũng không cần phải nhớ ra, bởi vì kẻ này đã bị hắn phán tử hình.

Ở nơi cửa tiệm, Phạm Hiên cũng trông thấy Tiêu Tinh và ba nghìn ngự lâm quân đến, hoặc chính xác hơn là hắn thấy được lũ tán tu có đến mấy vạn người kia quay trở lại, và chúng còn đông hơn cả lúc đầu.

‘Nhiệm vụ của ta đây rồi.’ – Phạm chương quỹ mừng thầm, sau đó đứng dậy, vẫy tay hô to. – ‘Ê, ê lũ cùi bắp! Bọn Kim Đan gian ác đã bị bản chương quỹ xử đẹp, các ngươi có thể đến mua sắm như bình thường rồi.’

Tiêu Tinh ngáo.

Ba ngàn ngự lâm quân cũng ngáo.

Bọn tán tu cũng ngáo, rất nhiều người trong bọn chúng đã từng gặp qua Phạm Hiên a, nhớ hẳn đâu có phồn thế này.

Tiêu Tinh lập tức bỏ qua Lưu Vân Kiếm Sư, chuyển sự chú ý đến Phạm chương quỹ, thử thăm dò tu vi của tên dở hơi kia nhưng không thành, cứ như hẳn chỉ là một tên phàm nhân vậy.

‘Đây là tên Phạm chương quỹ gì đó sao, quả nhiên không đơn giản.’ – Ánh mắt Tiêu Tinh trở nên ngưng trọng.

Đúng lúc này, đột nhiên có mấy tên tán tu hét lên thất thanh.

‘Trời ơi, đó là Hà Dương Ngũ Tử đúng không?’ – Một tên tán tu chỉ tay về phía quả bóng người.

‘Kẻ nằm trên mặt đất ấy có phải là Hoặc Tâm Lão Quý?’ – Có người nhìn thấy Hoặc Tâm Lão Quý.

‘Sáu cái chân kia là của ai?’

‘Đấy, đấy có phải là Thiên Trọng Lão Tiên, hẳn đã lùn đến mức đó rồi sao?’

‘Bãi thịt nát đó là của ai? Quá hung tàn rồi.’

‘Lưu Vân Kiếm Sư vẫn ngồi ở kia, liệu có phải là y làm ra?’

‘Không đúng! Y và những người còn lại đều chung một bọn, nếu nói kẻ địch thì chỉ có...’

‘Ông trời của ta! Là chương quỹ hạ độc thủ sao?!’

Tiêu Tinh nghe lời bàn tán của bọn họ, ánh mắt càng thêm ngưng trọng, nhìn về phía Phạm Hiên cũng tràn đầy cảnh giác. – ‘Hơn mười tu sĩ Kim Đan bị làm thành như vậy, quả thật khó lường.’ – Sau đó hẳn lại mỉm cười đắc ý. – ‘Nhưng như vậy thì sao, ta có Kim Thương Quân Trận ở đây, Nguyên Anh đến cũng phải quý.’ – Tất nhiên là Nguyên Anh Sơ Kỳ thôi, nếu hơn thì kẻ quý chính là hẳn.

‘Phạm chương quỹ, ngươi dám ra tay sát hại bốn vị chấp sự của Cung Phụng Điện, bắt cóc công chúa bản triều, lại bày Cửu U Luyện Hồn Trận tàn sát mấy vạn sinh linh, tội ác chồng chất! Khôn hồn thì mau thả công chúa ra, theo bản thống lĩnh trở về quy án, trả lại công bằng cho những người vô tội bị ngươi sát hại.’ – Tiêu Tinh cao giọng quát to, chính khí cực thịnh.

Rầm!!

Ba ngàn ngự lâm quân cũng động mạnh thiết thương xuống đất cùng một lúc như để phụ họa cho hẳn, thanh thế to lớn, chấn nhiếp nhân tâm.

Lần này đến lượt Phạm Hiên ngáo rồi.

‘Ta đây là trở thành tội phạm hình sự quốc tế đi?’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Kim Thương Quân Trận

Phạm Hiên là tội phạm sao? Tất nhiên không phải.

Hắn sẽ nhận tội sao? Mơ đi.

Thằng này còn không biết là mình đã bắt cóc công chúa từ bao giờ cơ. Tất nhiên, đầu óc xoay chuyển một hồi hẳn cũng nghĩ đến Triệu Ngũ Yên, rất có khả năng con bé ấy chính là công chúa, dù sao gen tốt thế mà, Băng Linh Căn cơ đấy, hẳn cũng rất là ghen tị.

Có điều, hẳn trước tiên phải bịt miệng tên ‘cảnh sát’ lớn lối kia đã.

“Này, này, đồng chí đừng có mà ngậm máu phun người nhé! Muốn kết tội gì cũng phải có lý có cớ, ăn không nói có như vậy làm sao phục chúng!” – Phạm Hiền quát to, truyền đến tai tất cả mọi người đang ở đây. Hắn đã có tu vi trong người, dùng chân khí để khuếch đại âm thanh không phải là vấn đề.

Khóe miệng Tiêu Tinh hiện lên nụ cười đắc chí như đã ăn chắc Phạm chương quỹ. – “Hừ, còn mạnh miệng đúng không? Muốn chúng cứ chứ gì, Lê chấp sự, mời người.” – Hắn cao giọng gọi.

“Nhân chứng sắp lên trình tòa?” – Phạm Hiền hiếu kỳ muốn biết hắn gọi ai tới.

Con mèo béo cũng không vội nhúng tay vào chuyện này, nó ngồi luôn trên đầu của Đào Hoa Chân Nhân, thần sắc có chút hứng thú nhìn phiên tòa sắp diễn ra.

Chẳng mấy chốc, Lê Minh xuất hiện, đi thẳng đến trước cửa Vạn Năng Thương Hội, cầm trên tay một khối ngọc bội, tập trung tinh thần để cảm ứng.

“Chính là ở chỗ này!” – Lê Minh hét to. – “Dấu hiệu sau cùng của Huyền Vân Tiểu Ấn là ở tiệm này. Tiểu tặc, mau thả công chúa ra!”

Quảng ngọc bội đi, Lê Minh vận chân nguyên lên lòng bàn tay, co lại thành trảo, lao về phía Phạm Hiền như muốn bóp lấy cổ hắn.

Kìnhhh!

Hắn bị ngăn lại bởi quang hoàn ngũ sắc.

Giờ là lúc cho Phạm chương quỹ biện hộ. – “Vị đại ca này, người nói Huyền Vân Tiểu Ấn là cái này?” – Hắn móc từ trong túi thần kỳ ra một cái tiểu ấn, chính là món pháp bảo mà Triệu Ngữ Yên đã thế chấp cho hắn.

“Chính là nó! Người đã làm gì công chúa rồi?” – Lê Minh lại lấy ra ba thanh phi kiếm từ trong nhẫn trữ vật, chuẩn bị cường công lần nữa.

“Ấy, bình tĩnh chút vội, nghe ta giải thích!” – Phạm Hiền vội can lại, hắn cũng không muốn lãng phí linh thạch. – “Công chúa nhà người là Triệu Ngữ Yên đúng không? Nàng vẫn còn an toàn lắm nha, đang tu luyện ở chỗ ta, không có chuyện gì đâu.” – Hắn giải thích.

“Nói láo!” – Ba thanh phi kiếm bay về phía Phạm chương quỹ.

Tất nhiên là chúng bị can lại rồi. Phạm Hiền vẫn chẳng hề gì, nhưng linh thạch mất đi đã làm cho nộ khí của hắn đã bị kéo lên rồi. – ‘Mẹ kiếp, tên kiếm khách kia đứng quá xa thì ta bỏ tay hết cách, nhưng người thì ở gần lắm rồi đó.’

Hít một hơi thật sâu, giữ cho mình tâm bình khí hòa, Phạm Hiền cũng không muốn tạo thành xung đột với tên này, dù gì thì hắn cũng là người quen với vị khách duy nhất có đánh giá tổng hợp trên 60 của hắn hiện giờ.

Lê Minh cũng có nỗi khổ khó nói a, sau lần công kích đầu tiên không có tác dụng thì hắn đã muốn dừng rồi, nhưng mà cực chẳng đã, hắn vừa nhận được truyền âm của một người vốn không nên xuất hiện ở đây, hắn vì muốn có biểu hiện tốt đẹp trước mặt người đó nên mới cường ngạnh như vậy.

Bất ngờ thay, tên chương quỹ này hình như cũng dễ nói chuyện lắm a, hắn ra tay hai lần rồi mà gã vẫn chẳng hề trả đòn.

Phạm Hiền không hề biết ý nghĩ này của Lê Minh, hắn lúc này tiếp tục giải thích. – “Ta nói thật, Triệu cô nương đang tu luyện ở bên trong, để ta gọi nàng cho người.”

Nhìn thấy Phạm chương quỹ không giống đang nói đùa, Lê Minh quyết định tạm tin hắn, gạt đầu không nói, chờ đợi hắn gọi Triệu Ngữ Yên ra.

Tiêu Tinh ở xa thấy vậy, trong lòng thầm hô không ổn. Nếu giờ mà Triệu Ngữ Yên chẳng có chuyện gì thì làm sao mà hắn cứu nàng ra, công lao gì đó cũng chỉ là hư không.

Phạm Hiền đúng là có cách để liên lạc với Triệu Ngữ Yên, thân là chương quỹ của Vạn Năng Thương Hội, hắn có thể nhờ hệ thống gửi một lời nhắn cho khách hàng ở Thiên Phòng.

“Triệu cô nương, Triệu cô nương,”

‘...’

Không có hồi âm.

Nét mặt của Phạm Hiền cứng ngắt. – ‘Không chơi như vậy nha, hồng vui đâu.’ – Phạm chương quỹ cố gọi nàng thêm vài lần, nhưng đều không hề có hồi âm.

Mặt của hắn càng lúc càng đen rồi.

Phạm Hiền nào có biết, Triệu Ngữ Yên lúc này đang trong quá trình đột phá từ Trúc Cơ Sơ Kỳ lên Trung Kỳ, tập trung toàn bộ tinh thần, nào có hơi sức nào mà trả lời hắn.

Hắn đành phải lúng túng cười với Lê Minh. – “Nàng đang bận a, không thể trả lời, phiền người đợi thêm ít thời gian được không?”

Nghe được câu này, Tiêu Tinh chợt thờ phào nhẹ nhõm, khoe miệng lại dâng lên nụ cười lạnh. Như vậy thì hắn mới có cơ để ra tay chứ.

Nhân vật chính của chúng ta không hề biết tính toán của Tiêu Tinh. Lúc này, hắn phải giải quyết tên Lê Minh chấp sự này cái đã.

“Bao lâu?” – Sắc mặt Lê Minh có chút bất thiện.

“Ta cũng không biết a!” – Phạm Hiền lắc đầu bó tay, nhún vai trả lời.

“Người đây là đang tìm chết!” – Lê Minh lại công kích rồi, lần này là một tấm Nhân Cấp Đại Hòa Long Phù.

Quang hoàn ngũ sắc xuất hiện ngăn lại. Phạm Hiền cũng không chịu trận như lúc đầu, mắt hắn hiện hung quang, đằng đằng sát khí mà quát to. – “Quá tam ba bận, ta đã khách khí như vậy mà người không biết điều, thế cũng đừng trách ta ra tay độc ác.” – Phạm chường quỹ quyết đoán búng tay.

Phùng!

Ánh lửa rực lên, hỏa long rít gào, mở to miệng định nuốt lấy Lê Minh.

Chỉ là...

Vụt!

Trong chớp mắt, thân hình của Lê Minh đã lui xa trăm trượng, thoát khỏi cái chết trong gan tấc.

‘Nhanh như vậy?’ – Con người của Phạm Hiền co rụt lại. Lúc đầu, tu sĩ Kim Đan Viên Mãn như Hi Tín Đại Sư ra tay cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi được Cửu Long Diệt Thế Trận, phải tiêu phí một món cả sa Linh Khí Trung Phẩm mới bảo toàn được mạng cho Ngân Tiên Tán Nhân. Thế mà giờ đây tên Lê Minh chấp sự này lại có thể lông tóc vô thương thoát chết, khiến hắn khó mà tin được.

Vô Định mỉm cười nhìn một màn này, sau đó lại híu mắt nhìn về một phương nào đó, ý vị nghiền ngẫm. – ‘Đến một con kiến càng nha.’ – Nó đưa tay gãi mõng.

‘Đa tạ đại nhân.’ – Lê Minh hiện lên ánh mắt cảm kích, truyền âm cho một người nào đó. Về mặt của hắn lúc này vẫn chưa hết bàng hoàng, chỉ vừa nãy thôi, hắn đã thấy tử vong cách mình rất gần, rất gần.

Hắn nhận sợ rồi, không hề giấu di về kinh hoàng trên gương mặt, vội nói với Tiêu Tinh. – “Tiêu phó thống lĩnh, vẫn là để ngự lâm quân ra tay đi.” – Nói xong liền phăng đi thật xa, núp trên nóc của một tòa nhà để theo dõi chiến cuộc.

Lê Minh thật sự nhát gan như vậy sao, vừa suýt chết một lần liền mất hết can đảm? Thật ra không phải vậy, hắn chỉ là muốn đi gặp mặt với một vị đại nhân mà thôi.

Tiêu Tinh không hề biết điều đó, hắn dùng ánh mắt khinh thường nhìn theo bóng lưng của Lê Minh, sau đó liền khôi phục trở lại vẻ mặt nghiêm nghị, giờ cao giọng, truyền lệnh tam quân. – “Ba ngàn ngự lâm, kết Phong Thi Trận!”

Rầm rập! Rầm rập!

Ngay lập tức, các binh sĩ của ngự lâm quân dàn trải đội hình ra, nhìn từ trên cao trong giống như hình mũi tên.

Hai chân mở rộng, phần hông hạ xuống, đâm trường thương về phía, các động tác này được ba ngàn người làm đồng bộ cùng một lúc, thanh thế chấn động nhân tâm.

HAA!

Ba ngàn ngự lâm quân đồng thanh hét một tiếng, âm thanh vang vọng lên đến trời cao. Ngay sau đó, từ trên giáp trụ và thiết thương của bọn họ bốc lên một tia kim khí, dần dần hội tụ với nhau ở giữa trận hình, tạo thành một thanh hoàng kim cự thương dài trăm thước, phiêu phù bên trên đầu bọn họ, mũi thương sắc lạnh, sáng choang, khiến người to có cảm giác không gì mà nó không đâm thủng được.

Bọn tán tu đang ở hiện trường chỉ cảm thấy như có vật gì đè nặng trong lòng mình, quá trình vận chuyển chân nguyên cũng trở nên trì trệ, tu vi có thể dừng ra lúc này chỉ bằng ba phần mười khí trước.

Lê Minh càng chịu ảnh hưởng sâu sắc hơn nữa, Kim Đan trong người hắn như bị thứ gì đó khóa chặt, tinh, khí, thần tam bảo trở nên âm ỉ, chiến lực có thể phát huy ra lúc này chỉ đạt đến Trúc Cơ là cùng.

Đây chính là tác dụng của Kim Thương Quân Trận, hoặc là nói là của tất cả quân trận nói chung, thứ trận pháp được tạo ra giành riêng cho quân đội, chuyên dùng để lấy yếu thắng mạnh, là một trong những loại thủ đoạn tất yếu của các đế quốc tu chân để chấn nhiếp bọn tu sĩ.

Đế quốc ở nơi khi ho cò gáy như Vân Thanh Quốc vốn không hề có quân trận cho riêng mình, chỉ là thời gian trước nghe nói Ngọc Vân Hoàng tự mình lĩnh đội công phá một chỗ bí cảnh, nhờ đó mà may mắn đạt được các loại báu vật của một đế quốc đã diệt vong từ thời đại trước, trong đó có Kim

Thương Quân Trận này.

Thân là người chủ trì của quân trận, Tiêu Tinh có thể trực tiếp điều động Kim Thương thông qua thanh thiết thương trong tay hắn. Kim Thương sẽ tự động mô phỏng động tác của hắn để tấn công, đồng thời xác định mục tiêu thông qua hướng thần thức của hắn nhắm đến.

Cảm nhận được luồng sức mạnh vô song trong tay mình, Tiêu Tinh biết đó chỉ là một loại ảo giác mà Kim Thương Quân Trận mang lại cho hắn, đó không phải là sức mạnh thuộc về hắn. Nhưng Tiêu Tinh vẫn không nhìn được mà tận hưởng nó, chợt hú dài một tiếng rồi múa vài đường thương pháp.

Ngay lập tức, hoàng kim cự thương cũng di động, Tây đâm một thương, Đông quét một thương, mỗi thương vạch qua đều khiến hư không chấn động, linh khí tan biến, cuồng phong nổi lên dữ dội.

Nhìn về phía cửa tiệm nhỏ, ánh mắt của Tiêu Tinh trở nên cực kỳ nguy hiểm – “Phạm chương quý, giao ra công chúa hoặc chết!” – Hắn đe dọa Phạm Hiền, tiện tay vung thương một cái.

Vút!

Hoàng kim cự thương lập tức chỉ thẳng về hướng Phạm chương quý.

Phạm Hiền nuốt một ngụm nước bọt, nhìn qua thanh thể ban nãy của cây thương này, hắn tin chắc chỉ cần một đòn thôi thì linh thạch của hắn sẽ thành số âm liền. Cho nên...

“Chiêu Tài, chuyện này giao ngươi, ba mươi ngày tới, quyền sử dụng cái bộ hoàn toàn thuộc về ngươi!” – Phạm Hiền hét to, sau đó liền đóng sầm cửa.

“Là Vô Địch, không phải Chiêu Tài.” – Vô Địch phản bác, sau đó ngáp một cái, chậm rãi bay lên cao.

“Thành giao!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Kim Thương đấu võ mèo

Ngự lâm quân là một trong những chi quân đội cao cấp nhất của Vân Thanh Quốc, gồm có năm vạn quân dự bị và một vạn quân chính thức.

Binh sĩ Luyện Khí Kỳ sẽ được cho vào đội dự bị của Ngự lâm quân, chỉ khi nào đột phá Trúc Cơ thì mới có cơ hội được khảo hạch chính thức.

Đội chính thức của Ngự lâm quân có lực lượng tinh nhuệ được tạo thành từ các binh sĩ với tu vi kém nhất cũng là Trúc Cơ Sơ Kỳ, cao nhất có thể đến các thập phu trưởng, bách phu trưởng có tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ, Viên Mãn.

Ngự lâm quân hiện giờ có bốn vị Phó thống lĩnh với tu vi Kim Đan, chia ra làm Đông Môn Phó Thống Lĩnh và các chức danh tương tự ở Tây Môn, Nam Môn, Bắc Môn, cùng với một vị thống lĩnh có tu vi Nguyên Anh.

Tiêu Tinh được Ngọc Vân Hoàng xem như tâm phúc, giao cho phụ trách Đông Môn, cũng là nơi rất gần với hoàng cung, để hắn có thể dễ dàng diện kiến long nhan, giúp hoàng đế phân ưu.

Vốn là trên đầu có một vị thống lĩnh tu vi Nguyên Anh, hắn muốn thế vào chỗ thống lĩnh Ngự lâm quân còn phải vượt qua y, khó khăn có thể nói là trùng trùng, nếu không có tu vi Nguyên Anh là không thể nào, dù sao thì đây vẫn là một thế giới lấy thực lực vi tôn, năng lực làm việc cũng chỉ quyết định một phần.

Nhưng may mắn làm sao, năm trước Ngọc Vân Hoàng ngự giả thân chinh, đích thân dẫn đội khai quật một chỗ bí cảnh ở vùng cực Tây đế quốc, tuy thành công đạt được bảo tàng trong bí cảnh, nhưng đồng thời cũng gây thù với một thế lực khổng lồ ở cảnh ngoại là Vạn Độc Cốc.

Vùng phía Tây biên giới Vân Thanh Quốc có một sơn mạch gọi là Vô Minh Sơn Mạch, bên trong đầy rẫy yêu thú, linh dược khắp nơi, hung hiểm cực kỳ, có thể xem là màn chắn tự nhiên của Vân Thanh Quốc. Vạn Độc Cốc là thế lực ẩn giấu ở sâu bên trong trong Vô Minh Sơn Mạch, tu luyện Độc Thuật quý bí khó lường, ít ai nguyện trên chọc.

Vì để báo mối hận từ trận tranh đoạt bí cảnh với Vân Thanh Quốc, Vạn Độc Cốc thường xuyên cử nhân thủ đến phá hoại các thành trì ở biên giới đế quốc, âm thầm hạ độc trong không khí, nguồn nước, ám sát tướng lĩnh thủ thành, mệnh quan triều đình.

Đế quốc đã nhiều năm không có chiến sự, biên giới phía Tây lại có Vô Minh Sơn Mạch làm phòng tuyến vững chắc, cho nên phòng thủ ở nơi ấy chỉ tập trung cho việc đề phòng thủ triều, nay lại gặp tình huống thế này, không kịp đối ứng mà tạo thành tổn thất nặng nề.

Ngọc Vân Hoàng hay tin liền nổi trận lôi đình, phong Ngự lâm quân thống lĩnh là Tôn Thiên Bá làm Chinh Tây Đại Nguyên Soái, cho dẫn theo hai mươi vạn đại quân đến cùng cố thành trì và phản kích lại Vạn Độc Cốc.

Nhưng Vạn Độc Cốc nào dễ gì bình định, nó cũng là một thế lực khổng lồ, cao thủ đông đảo, trong cốc còn có đại tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cuộc chiến này chắc chắn là không thể nào trong vòng vài năm là đánh xong. Cho nên a, hiện giờ chức vị Ngự lâm quân thống lĩnh ở để đó vẫn còn đang bỏ ngõ, khả năng rất cao là sẽ chọn một trong bốn vị Phó thống lĩnh để lấp vào.

Tiêu Tinh cũng muốn tranh một chuyến, trở thành thống lĩnh. Mặc dù tu vi của hắn là kém nhất trong bốn vị phó thống lĩnh, nhưng hắn được cái trẻ tuổi a, chỉ cần công lao đầy đủ thì khả năng thăng chức cũng không phải là thấp.

Vậy là hắn đột nhiên hăng hái cực kì, mỗi ngày chỉ hận không có chuyện xấu xảy ra để mình kiếm công trạng, lúc gặp Cung Phụng Điện báo tin Triệu Ngự Yên mất tích, hắn thậm chí không chần chừ một giây liền chạy đi bẩm cho Ngọc Vân Hoàng, cố giành quyền giải quyết chuyện này.

Hắn được như nguyện rồi, Triệu Lam không chỉ cho hắn quyền, mà còn để hắn chỉ huy ba ngàn ngự lâm vừa luyện thành Kim Thương Quân Trận, có thể đối kháng với tu sĩ Nguyên Anh.

Lần này, chỉ cần cứu ra Triệu Ngự Yên, thuận đường tiêu diệt luôn cái gai trong mắt, cuộc đời Tiêu Tinh có thể đi đến đỉnh phong rồi.

‘Chiến dịch lần này, ta bắt buộc phải thành công.’ – Tiêu Tinh quyết tâm như thế.

Cầm thiết thương trong tay, nhìn bộ dạng hèn nhất lần trốn của Phạm chương quỹ, hắn không nhận được tơ tưởng đến thành tựu tương lai, có khi sau lần này, Xuất Vân Công Chúa có thể vì cảm kích ân cứu mạng của hắn mà lấy thân báo đáp cũng chưa biết chừng. Quyền thế, tiền tài, nữ nhân, hắn sẽ có đủ.

Nhưng rồi một thân ảnh cắt đứt dòng tự sướng của Tiêu Tinh.

Đó là một thân hình nhỏ bé, có chút lùn, rất là mập và cực kì biếng nhác.

Một con mèo trắng béo ú.

Kính ngạc làm sao, con mèo ấy thế mà mở miệng nói chuyện với hắn. – “Phế vật, đến luyện một tay với miêu gia nào!”

‘Phế vật?’ – Tiêu Tinh nghe vậy, sùng sốt cười lạnh, nhưng không có bao nhiêu tức giận. – “Đối mặt với người, ta có lẽ là phế vật đi, nhưng quân đội chưa bao giờ biết đến đon đả độc đầu cả.” – Một con mèo biết nói chuyện ắt là yêu thú Tứ Giai, nếu phải một mình đối mặt với nó thì Tiêu Tinh bó tay hết cách, nhưng giờ hắn có Kim Thương Quân Trận nơi tay, chả phải sợ bỏ con thằng nào.

Có vũ lực cấp Nguyên Anh làm hậu thuẫn, lại thêm quyết tâm thành công, hắn nói chuyện cũng khí phách rất nhiều. – “Bạch miêu, người của cửa tiệm này hiện đang là trọng phạm của đế quốc, người nếu không muốn bị liên lụy thì mau rút về rừng rậm đi!” – Hắn vung ngang thanh thiết thương, ngay lập tức hoàng kim cự thương cũng tự động vung theo, kinh phong thổi dữ dội vào người con mèo béo.

‘Thiệt là mắt mẽ sáng khoái.’ – Vô Định nhắm mắt lại hưởng thụ.

Ở dưới mặt đất, Lưu Vân Kiếm Sư thế mà chấm dứt lĩnh ngộ rồi. Y mở mắt ra, trong mắt nội liễm tinh quang, bắn kiếm khí ra tứ phía.

Y càng gần hơn với cảnh giới của một kiếm tu thực sự rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi. Thông qua chuyện lần này, Lưu Vân Kiếm Sư càng hiểu thế nào là kiếm tu, cũng biết suy nghĩ dựa vào Hợp Hồn Đan để đi lên Kiếm Tiên Lộ của mình là sai lầm nhường nào.

Ý đồ trông cậy vào đan dược là sai, cấu kết kẻ khác làm bậy là sai, mượn nhờ phù lục lại sai càng thêm sai.

Thứ mà y nên dựa vào chỉ có kiếm trong tay mình.

Khí thể toàn thân trở nên sắc bén vô ngần, Lưu Vân Kiếm Sư chậm rãi đứng dậy, uy áp trên người càng lúc càng lớn, đè ép tứ phương.

Chợt, như có cảm ứng, y ngẩng đầu nhìn lên.

Rầm!

Một vòng Thái Cực đè xuống, Vân Vụ Kiếm còn chưa kịp ra khỏi vỏ thì y đã giống như một cây đinh, bị đập chìm vào trong lòng đất, chỉ để lại cái đầu lộ ra ngoài.

“Sau này có lĩnh ngộ gì thì nhanh lên, chậm trễ thời gian của miêu gia.” – Con mèo béo thu chân lại, khề lắc đầu ngao ngán. Sau đó, nó híp mắt nhìn Tiêu Tinh. – “Tiệm này chính là nhà của ta, người đây là đang tìm chết nha!”

Tiêu Tinh trừng mắt nhìn lại nói. – “Hừ, gian ngoan mắt linh! Nếu đã thế thì người hãy chôn cùng với nó đi!” – Hắn gầm to, thiết thương trong tay đâm về phía trước, thần thức bao trùm lấy con mèo béo lẫn Vạn Năng Thương Hội.

Oong... oong...

Hoàng kim cự thương rung lên dữ dội, tựa như bị một chiến thần khổng lồ cầm lấy, mang theo uy thế nghiêng trời mà đâm về phía con mèo béo.

Bị mũi thương sắc còn to hơn thân hình của mình đâm tới, Vô Địch chẳng chút nao núng, trên gương mặt mèo đầy mỡ vẫn là thần sắc lạnh nhạt như mọi khi.

Chân trái của nó chột giờ lên, chặn ngang trước mặt. Ngay lập tức, một tiểu Thái Cực Đồ hiện ra, chặn lại đòn công kích của hoàng kim cự thương.

Không như thường lệ, hoàng kim cự thương không hề biến mất. Phần mũi thương đâm trúng Thái Cực Đồ vẫn còn tồn tại như thường, ma sát dữ dội làm tỏa lên tia lửa điện.

Tiêu Tinh ghim lấy ngọn thiết thương trong tay mình, như đang cố đục thủng một lỗ trên bức tường vô hình trước mặt. Con mèo béo thể mà bị đánh lui lại một thước, dùng Thái Cực Đồ che chắn cũng có chút khó khăn, mũi thương càng lúc càng ép sát đến mặt nó.

Méo!

Khẽ kêu một tiếng, nó giơ chân phải lên, năm ngón chân mồm nếm co lại thành nắm đấm, thông qua Thái Cực Đồ mà đâm một đòn cực mạnh vào đầu mũi thương.

Như nhận được tín hiệu, vòng Thái Cực trước mặt Vô Địch lập tức phình ra đến chục thước, hai nghi Âm và Dương xoay chuyển với tốc độ chóng mặt, khuếch đại lực công kích của con mèo béo lên hoàng kim cự thương.

Àm!

Hoàng kim cự thương thể mà bị đánh lui, văng trở về lơ lửng trên đầu ba ngàn ngự lâm quân, Tiêu Tinh cũng bị bật ngửa về sau chục thước mới dừng lại được.

“Quả nhiên là yêu thú Tứ Giai, thực lực mạnh mẽ khó lường. Nhưng đây mới chỉ là khởi động thôi, xem chiêu!” – Tiêu Tinh hét dài, phóng người lên bầu trời, múa một đoạn thương pháp.

Xuyên Thiên Thương Pháp.

Không phá không lùi, xuyên thủng thương thiên. Đây chính là yếu nghĩa của bộ thương pháp này, lấy ý chí bất khuất, công phá hết mọi vật cản làm chủ đạo.

Tiêu Tinh mặc dù chưa thể luyện bộ thương pháp này đến đại thành, nhưng về độ tinh thông thì không cần nghi vấn, đánh ra phải gọi là như hoa trôi nước chảy, không chút ngập ngừng.

Vút! Vút! Vút! Vút!

Hoàng kim cự thương chột trở nên linh động hơn rất nhiều, thể công xảo trá, trái đâm một thương, phải bổ một thương, trước quét một thương, sau gậy một thương, công kích muôn hình vạn trạng, biến hóa đa đoan, thường lấy thể đâm làm chủ, các đòn công kích khác làm phụ, trong hư có thực, trong thực có hư, sát chiêu tầng tầng, không chút phòng thủ.

Vù! Choang! Choang!

Giữa những đòn tấn công mạnh như vũ bão, nhanh như chớp giạt của hoàng kim cự thương, con mèo béo thể mà ứng phó chậm rãi vô cùng, tựa như đang nhàn nhã múa một bài dưỡng sinh.

Chân trái về Âm, chân phải về Dương, trên một Thái Cực, dưới một Thái Cực, bốn phương tám hướng, thập diện sở ca, lần nào nó cũng có thể tạo thành Thái Cực Đồ để ngăn lại công kích của kẻ địch trong gan tấc, khiến người đang xem chiến cuộc nhìn đến như si như say, nhưng cũng nhiều lần đổ mồ hôi hột vì nó.

“Lấy chậm đối nhanh, lấy tiểu đấu đại, lấy nhu chế cương, năng lực phòng ngự thể này, quả thật vô địch vậy!” – Một tên tán tu Trúc Cơ Kỳ cảm khái. Thường thì chiến đấu giữa Kim Đan với nhau thôi là hấn đã không nhìn theo kịp rồi, nay không ngờ là chiến cuộc cấp Nguyên Anh thể này mà hấn lại có thể thấy rõ mồn một, cảm thấy phúc phần của bản thân không cạn.

“Được xem một trận thể này, về sau ta cũng có tư bản để khoác loác với người ta.” – Một tên khác than thở.

“Quả nhiên là thần bí thâm sâu như Phạm chương quỹ, ngày hôm qua chẳng lộ một tay, nay chỉ một con mèo do y nuôi đã khủng khiếp như vậy, không biết chính bản thân chương quỹ lại còn ghê gớm bậc nào?” – Có người lộ ra thần sắc sùng kính.

“Tiền bối cao nhân cũng chỉ đến thể mà thôi.”

Chương 40: Miêu phái khí công

Trái, phải, trái, phải, trước sau, trên dưới...

Hừ a! Hừ a!

Tiêu Tinh đâm liên tiếp bốn mươi tám đường thương hiểm hóc, tốc độ nhanh chậm có khác, uy lực mạnh yếu đan xen, cố gắng làm đến trạng thái biến hóa khôn lường, thâm la vạn tượng, nhưng tất cả đều bị con mèo béo hời hợt dùng Hư Không Âm Dương... à không, Vô Định Miêu Miêu Quyền ngăn lại.

“Thế nào, thế nào? Đã ghi rõ một thương này chưa?”

“Chà chà, phong thái này của miêu gia, mười sao, mười sao!”

“Có chép được cận cảnh về mặt của thống lĩnh ngự lâm quân không?”

“Đúng, đúng! Là nét mặt này. Ngươi nhìn xem, gân xanh nổi lên, mắt lòi ra ngoài như cá chết.”

“Tua chậm lại một chút, chuẩn xác! Nhìn đi, có phải là tay cầm thương nơi lồng, bắt đầu run lên rồi không?”

Đám tán tu bàn tán xôn xao a.

Vừa rồi có kẻ ra chủ ý sử dụng Linh Quang Ngọc (một loại pháp bảo rẻ tiền dùng để ghi hình) để quay lại hình ảnh nơi đây, lập tức được đông đảo tán tu phản ứng. Thế là ngay sau đó, tu chân giới xuất hiện thêm mấy trăm tên đạo diễn rồi.

Hai nhân vật chính của bom tấn, hừm, một nhân loại và một con mèo vẫn đang hăng say biểu diễn, chỉ là một bên đã gần hết thể lực, một bên thì nhàn nhả như đang rong chơi.

Tiêu Tinh không có tâm trí nào để mắt đến bọn tán tu mà biết bọn chúng đang làm gì, nhưng Vô Định biết a. Nó thậm chí còn biết điện ảnh là gì, cho nên rất là cố gắng tạo dáng, khiến bản thân lên hình được đẹp nhất, tiêu sái nhất có thể.

Như vậy cũng làm cho đối thủ của nó là Tiêu Tinh rất nghi hoặc á. Hắn không hiểu sao lúc đầu con mèo kia ra đòn rất dứt khoát, ngửa tay thành Âm, lật tay thành Dương, không có chút chần chừ nào, nhưng sau đó liền hoa mỹ hơn rất nhiều, có khi xoay người hai vòng bảy trăm hai chục độ mới tạo thành Thái Cực Đồ cản lại thương của hắn, có khi lại quay lưng đỡ thương, hiển lộ rất nhiều sơ hở.

Có điều hắn cũng không còn nhiều thời gian để nghĩ ngợi lung tung.

Quân trận cũng không phải là có thể tồn tại vĩnh viễn, nó có thể duy trì không tiêu tan là nhờ vào sĩ khí của quân đội. Sĩ khí của binh lính càng cao, quân hồn ngưng tụ càng mạnh mẽ, càng lâu dài.

Quân hồn của Kim Thương Quân Trận chính là hoàng kim cự thương.

Ngược lại, nếu sĩ khí của binh lính càng thấp, quân hồn ngưng tụ càng yếu ớt, càng thiếu chân thật, thời gian tồn tại cũng không được bao nhiêu.

Hơn hết, mặc kệ quân hồn ngưng tụ mạnh hay yếu, chỉ cần quân trận giải tán thì khí huyết, pháp lực, tinh thần của toàn thể binh lính đã kết thành quân trận lập tức sẽ bị suy yếu đi năm phần mười, muốn thi triển quân trận lần nữa phải đợi đến khi họ khôi phục trở lại.

Tiêu Tinh đã giao đấu hơn trăm hiệp với Vô Định mà không thể làm nó mất dù một sợi lông, sĩ khí của ba ngàn ngự lâm quân đã trở nên ảm đạm vô cùng, hoàng kim cự thương không còn được sáng loáng như ban đầu nữa rồi. Nếu còn không giải quyết chiến đấu ngay, đợi đến quân hồn tan rã thì hắn chẳng còn cơ hội nào nữa cả.

‘Không được, ta phải tốc chiến tốc thắng.’ – Tiêu Tinh cắn răng, ánh mắt đỏ bừng nhìn về phía con mèo béo, mang theo vô tận sát khí.

‘Con kiến hôi này tính giờ tuyệt chiêu?’ – Vung tay hất ra mũi thương, Vô Định cảm nhận được sát khí ngập trời của đối thủ.

Nó trông thấy Tiêu Tinh làm động tác thu thương về sau, thanh hoàng kim cự thương trước mặt nó cũng lui về chỗ ba ngàn ngự lâm quân, mũi thương vẫn còn rung động dữ dội, định làm le chốt cho nó một nhát.

Buông thông hai chân, Thái Cực Đồ tiêu tán, con mèo béo có chút hứng thú muốn xem xem tên kia giờ tuyệt chiêu gì, Đại Địa Chấn hay là Bán Nguyệt Thương.

Tiêu Tinh đưa thương lên ngang miệng, dùng răng cắn lấy, một ngụm tinh huyết từ trong mồm hắn trào ra, nhuộm đầm từ cán thương cho đến mũi

thương. Ngay lập tức, bên trên hoàng kim cự thương cũng xuất hiện từng đường văn huyết sắc tương tự như thanh thiết thương trong miệng hấn.

Tay của hấn bắt đầu kết thủ ấn, sử dụng toàn bộ lượng chân nguyên còn lại trong Kim Đan để dồn hết cho một đòn này.

Rất rõ ràng, thứ hấn sắp sử ra không phải là thương pháp mà là một loại phép thuật.

Xuyên Thiên Nhất Kích.

Đây là phép thuật thoát thai từ Xuyên Thiên Thương Pháp, dung hợp tất cả tinh túy của thương pháp này vào trong một chiêu, uy lực kinh thiên động địa.

Bằng vào thực lực cũng như lĩnh ngộ về Xuyên Thiên Thương Pháp của Tiêu Tinh thì không đủ khả năng để sử dụng chiêu này, nhưng với Kim Thương Quân Trận thì việc đó không còn là vấn đề nữa.

Trong lúc hấn đang tụ lực cho đòn quyết định này, vẻ mặt của con mèo béo cũng thay đổi rồi, không còn ngả ngón như ban đầu mà trở nên có chút nghiêm túc.

Nói câu công đạo đi, Vô Địch cũng không phải thực sự vô địch, ừm, chỉ ít bây giờ là như thế. Nó biết rõ năng lực phòng ngự của bản thân có thể gọi là siêu cường, nhưng nếu muốn đỡ đòn công kích kế tiếp của Tiêu Tinh thì có chút miễn cưỡng, cục diện tệ nhất có thể xảy ra là nó sẽ bị mất mấy miếng thịt và Vô Địch thì không hề muốn điều đó diễn ra một chút nào. Từ lúc có mặt trên đời tới giờ, nó còn chưa từng bị thương qua đâu.

Ặc, được rồi, tên này so với Phạm chương quỹ cũng chẳng khá hơn tí nào, đều sợ đau a.

Cho nên, vì để bảo vệ thân thể ngọc ngà của mình, con mèo béo quyết định chơi lớn. À mà nếu có ai hỏi vì sao nó lại không ra tay cắt ngang nghi thức tụ lực của Tiêu Tinh thì sau đây là câu trả lời.

Lý do là vì Kim Thương Quân Trận cũng tự có khả năng phòng thủ a, mọi công kích mà quân trận nhận được sẽ do hoàng kim cự thương nhận lấy, ba ngàn ngự lâm quân cũng có thể chia sẻ thương tổn cho nhau. Cho nên nếu muốn tiêu diệt quân trận, hoặc là có thực lực tuyệt đối, một đòn giết sạch, hoặc là đánh cù nhây đợi đến khi sĩ khí xuống thấp, quân hồn tự động tiêu tán là được.

Con mèo béo cũng có một chiêu có thể một đòn toàn diệt kẻ địch, nhưng đòi hỏi nó phải trả giá một ít cũng như tiêu tốn thời gian tụ lực. Và đó cũng là chiêu nó sắp dùng ra đây.

Thân hình của nó chọt bay cao hơn nữa, lên đến gần ngàn thước, làm cho hoàng kim cự thương tự động chia mũi theo hướng của nó.

Dưới mặt đất.

“Miêu gia định làm gì?”

“Ủi chao, này là định đại chiêu đầu đại chiêu đấy!”

“Chúng ta có nên chạy không?”

“Hỏi thừa, chạy mau!”

Bọn tán tu cảm nhận được sắp có chuyện không lành xảy ra, nhao nhao chạy tán loạn khỏi hiện trường, vẫn chưa hề quên sử dụng Linh Quang Ngọc trong tay, rất giống với một quân thể nào đấy mà Phạm Hiên biết, cái gì cũng muốn ghi hình, chết tới nơi vẫn ghi hình, như thể đó là lẽ sống của họ vậy.

Quay trở lại với bầu trời.

Một luồng khí vàng hiện ra trong lòng bàn chân của con mèo béo, từ từ vui dần.

‘Dùng bao nhiêu đây? Một trăm thì chúng nó tan thành bụi phấn mất, không ổn. Năm mươi? Vẫn quá nhiều. Hai mươi? Có thể chết một số đấy. Mười? À há, vừa đủ vừa đủ. Không, không ổn, lát nữa vẫn nên tìm tên kia đòi nợ, việc này vẫn là tại hấn đấy.’ – Vô Địch chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình.

Chỉ trong chốc lát, luồng khí vàng trong chân nó chỉ còn một nhúm nhỏ, mờ nhạt vô cùng, như thể sẽ tan biến bất cứ lúc nào.

‘Được rồi, chơi thôi. Đã lâu không dùng chiêu này.’ – Nó thế mà nhe răng cười, nhìn qua khá ó vô cùng.

Ngay sau đó, thần sắc của nó vậy mà trở nên nghiêm túc, đứng đần, không nhìn ra một tia đùa giỡn.

“MIÊU!” – Hai chi trước của nó đang rộng, vẽ ra một vệt đen dài, chính là Âm Nghi.

Bầu trời gió nổi mây vần, thái dương ả núp, kéo ra một tấm màn đen kịt.

“PHÁI!” – Hai chi sau của con mèo béo dang ra, vẽ ra một vệt trắng, đó là Dương Nghi.

Đùng! Đùng!

Một tia chớp vất ngang qua hư không, linh khí trời đất như bị hút cạn, những cành cây ngọn cỏ ít ỏi còn sót lại trong khuôn viên trầm đăm cũng héo tàn.

“KHỈ!” – Âm Dương hợp nhất, lần này không còn là Thái Cực Đồ mà là một quả cầu linh lực với hai sắc hắc bạch giao dung, ở giữa tâm có một đoàn ánh sáng vàng nhạt lấp lóe liên hồi.

Cuồng phong nổi lên bát phương, mặt đất bắt đầu nứt nẻ, bọn tán tu đã chạy ra xa chợt cảm thấy một tầng áp lực khổng lồ ập tới, ép lên thân hình bọn họ, đè họ nằm bẹp trên đất không thể dậy nổi, trong lòng chỉ còn lại nỗi kinh hãi lan tràn.

Ba ngàn ngự lâm quân cũng cảm nhận được áp lực kinh hoàng này, sĩ khí héo rút dần, chẳng biết còn có thể duy trì quân trận được bao lâu nữa.

Tiêu Tinh lại không như vậy, hắn đã dồn toàn lực cho đòn Xuyên Thiên Nhất Kích này rồi, tinh thần và pháp lực đều hao tổn trăm trọng, thần trí cũng trở nên mờ hồ, chỉ còn lại một chấp niệm là phải tiêu diệt con mèo béo chết tiệt kia.

Kết xong ba thủ ấn cuối cùng, Kim Đan của hắn cũng khô cạn, thần thức cũng nằm trên bờ vực tan vỡ. Miệng hắn thả lỏng, thanh thiết thương rơi xuống, Tiêu Tinh dùng tay bắt lấy, nắm thật chặt.

Ánh mắt mờ mịt nhìn về phía thân ảnh nhỏ bé trên trời cao, dùng tia thần thức yếu ớt định vị, khóa chặt lấy mục tiêu, Tiêu Tinh dùng chút khí lực cuối cùng mà ném thanh thiết thương trong tay về phía trước.

Leng keng!

Thanh thiết thương rơi xuống mặt đất một cách vô lực, nhưng thanh hoàng kim cự thương thì lại khác.

Nó bộc phát ra ánh sáng huy hoàng, những đường huyết văn từ đuôi thương cho đến đầu mũi thương rực rỡ sắc đỏ tươi.

Oong... oong... oong...

Thân thương rung lên dữ dội, hóa thành một tia chớp vàng bay về phía con mèo béo, thế tới vô địch, không gì cản nổi.

Cũng đúng lúc này, đại chiêu của Vô Địch cũng tích tụ xong rồi.

“CÔNG!” – Bốn chân chụm lại đẩy mạnh vào quả cầu linh lực, một luồng sóng hủy diệt mang hai màu trắng đen bắn ra dữ dội, trực diện hoàng kim cự thương.

Tiểu Âm Dương Kinh VS Xuyên Thiên Nhất Kích.

ẦMM! ẦMM!!!

Tiếng nổ động trời vang lên, che lấp tất cả mọi âm thanh, dư chấn của vụ va chạm làm cho những kiến trúc bên ngoài nơi chiến đấu tan thành mảnh vụn, dương quang lẫn át hết thấy, vô số tu sĩ bị dư uy làm cho trọng thương ngất xỉu. Đáng thương nhất là bọn Lưu Vân Kiếm Sư, nằm ngay giữa chiến trận, không biết bọn họ có còn sống nổi hay không.

Kết quả, rốt cuộc thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Suýt thì miêu gia quân

Trời yên đất tĩnh, gió nhẹ thổi qua.

Thông qua khe cửa khép hờ, Phạm Hiên nhìn thấy hết thấy những gì xảy ra bên ngoài, mắt chữ A mồm chữ O, hắn không ngờ là con mèo béo lại có thể ghê gớm đến nhường ấy.

Một đòn công kích đậm chất ‘bi rỗng’, thiêu thanh hoàng kim cự thương thành tro bụi, quân hồn vỡ vụn, ba ngàn ngự lâm quân tan tác thảm bại, nằm la liệt trên đất không dậy nổi. Gã ‘cảnh sát’ Tiêu Tinh càng thảm hại hơn, nằm im bất động trong một vũng máu, không biết còn sống hay đã chết.

Các kiến trúc nằm ngoài vùng đổ nát ban đầu nay cũng trở thành một phần của bãi đổ nát, bọn tán tu nằm rạp trên đất run rẩy, không dám đứng dậy.

Phạm Hiền không biết là lúc này có một người còn khiếp sợ hơn cả hắn.

Kẻ ấy chính là Cửu Cung Phụng của đế quốc, Từ Thịnh.

Y đã theo sau Tiêu Tĩnh ngay từ khi hắn rời đình Huyền Vân chưa được bao lâu.

Lúc biết Triệu Ngũ Yên có khả năng cao là bị cửa hàng gọi là Vạn Năng Thương Hội này bắt giữ, y lo sốt vó cả lên, nhưng vẫn rất lý trí, để cho Lê Minh ra tay thăm dò một hai, cũng như kịp thời cứu hắn thoát khỏi Cửu Long Diệt Thế Trận.

Nhân lúc con mèo béo phải phân tâm đối phó Tiêu Tĩnh, y đã nhanh chân lén lút chạy đến chỗ cửa tiệm nhỏ, tìm cách lén vào để cứu Triệu Ngũ Yên ra.

Nhưng cửa tiệm nhỏ thật sự quá tà môn rồi, đừng nói là cửa, đến cái cửa sổ tưởng chừng như mong manh dễ vỡ, thế mà y dùng đến cả Linh Khí Cực Phẩm Huyền Vân Ấn gõ vào cũng không khiến nó xước một miếng.

Sau đó, y liền thấy được Tiêu Tĩnh thi triển Xuyên Thiên Nhất Kích.

Với tư cách là một tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ đỉnh phong, cực kì gần với Trung Kỳ, y có thể cảm nhận được là bản thân không cách nào đỡ nổi đòn tấn công ấy, có liều mạng thì kết quả vẫn là chết.

Trong lúc y tưởng là Tiêu Tĩnh và ba ngàn ngư lâm quân đã thắng trận này rồi, thì con mèo kia trả lại một đòn còn kinh khủng hơn nữa, Xuyên Thiên Nhất Kích hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với chiêu thức ấy.

Miêu phái khí công hoặc chính xác hơn là Tiểu Âm Dương Kinh.

Từ Thịnh có thể thề, đó là một trong những phép thuật mạnh nhất mà y từng được chứng kiến từ trước đến nay, và cho rằng đó chắc chắn là thần thông bản mệnh của con mèo này, một giống yêu thú mà y chưa từng gặp qua.

Còn nói về nỗi khiếp sợ của y, thì là lúc này, sau khi Tiêu Tĩnh thua trận, đến lượt y phải đối mặt với con mèo ấy, và Từ Thịnh thì không muốn việc ấy xảy ra một chút nào cả, dù cho đang cầm Linh Khí Cực Phẩm trên tay.

Trên bầu trời cao, Vô Định thả lỏng các khớp xương, các lớp mỡ chọt cuộn trào, nó uốn người một cái cho thoải mái rồi phun ra một hơi trọc khí – “Thoải mái thật đấy, méo!” – Nó sung sướng kêu lên.

Sau đó, Vô Định hí mắt nhìn xuống, trông về phía một gã đàn ông tu vi Nguyên Anh Sơ Kỳ, đang đu trên cửa sổ của Vạn Năng Thương Hội. Y dùng ánh mắt e dè nhìn ngược lại nó.

‘Là con kiến càng nọ.’ – Vô Định bay xuống, đối mặt với Từ Thịnh, dùng giọng nghiền ngẫm hỏi y. – “Tiếp theo là ngươi?” – Chân trái của nó chọt hiện một tấm Thái Cực Đồ.

Từ Thịnh hoảng hồn, té ra một cái ngọc ấn cao hai thước chấn ở trước mặt, sau đó liền chấp tay cười khỏ. – “Miêu huynh hiểu lắm, hiểu lắm. Từ mỡ chỉ là muốn tìm Tiểu Yên.” – Nói là hiểu lắm, tỏ ra không có địch ý, nhưng thực chất thì y lại để ý nhất cử nhất động của Vô Định, chỉ cần thấy có bất thường là dùng Huyền Vân Ấn chạy ngay.

Nếu theo dự tính ban đầu thì Từ Thịnh đã xông vào đánh giết, cứu ra Triệu Ngũ Yên trước rồi hãy nói. Nhưng mà mọi việc không được như y tưởng, cửa tiệm này có phòng ngư mà y không công phá nổi, yêu thú thủ hộ y cũng không đánh lại, Từ Thịnh đành phải đánh bài hòa.

Chủ yếu là y biết Triệu Ngũ Yên vẫn còn sống a.

Khi nấy, lúc Phạm chương quỹ lấy Huyền Vân Tiểu Ấn ra, Từ Thịnh cảm nhận được linh thức của nàng vẫn còn tồn tại trên nó, thậm chí có vẻ còn mạnh hơn trước nữa, chứng tỏ Triệu Ngũ Yên vẫn còn khỏe mạnh, không có nguy hiểm gì mà tu vi còn tiến bộ vượt bậc.

Lúc ấy y cũng thờ phào. Nếu không như vậy, dù cho con mèo béo có lợi hại tới đâu, y cũng sẽ huy động lực lượng của Cung Phụng Điện đến rồi mới nói chuyện, nếu không được thì thỉnh luôn Ngọc Vân Hoàng tới, con mèo này có mạnh hơn cũng phải quỳ. Ừm, này là Từ Thịnh nghĩ vậy thôi, còn nếu xảy ra thật thì vẫn chưa biết được.

Con mèo béo không biết mấy ý nghĩ của y, chỉ cười khinh bỉ nhìn Huyền Vân Ấn, sau đó nhảy hẫng lên trên cái ấn đó rồi nằm phơi bụng lên trời, làm Từ Thịnh giật nảy cả mình.

Chính một tư thế nằm thoải mái nhất, nó nhắm mắt lại hỏi. – “Tiểu Yên? Là con bé có Băng Linh Căn ấy à?” – Nó cảm nhận được bề mặt lạnh lạnh, cũng như linh lực lưu động bên trong Huyền Vân Ấn.

“Phải.” – Thấy con mèo này không có động tác kinh người gì nữa, Từ Thịnh cũng lắng lại nỗi xao động trong lòng mà đáp lời.

“Oápppp!” – Ngáp một cái rõ to, Vô Định gật đầu bảo. – “À há, con bé ấy giờ đang bận đột phá, nếu ngươi thật sự gấp gáp muốn gặp thì ta có thể cắt ngang nàng, đừng có mà cào cửa như vậy, hư là phải đền đấy.”

‘Ngươi mà cào trầy được, ta đền giúp ngươi luôn.’ – Từ Thịnh thầm khinh bỉ, sau đó nghĩ đến câu trước của con mèo, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng.

vội nói. – “Áy, thế thì không cần, cứ để nàng đột phá xong cũng được.” – Kỳ thực y cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng nghĩ đến cảm ứng lúc này với Huyền Vân Tiểu Ấn, phần tin liền nhiều hơn phần ngờ trong y.

“Ha, vậy hết chuyện?” – Vô Định đứng dậy.

“Đúng vậy miêu huynh.” – Từ Thịnh gật đầu.

Kỳ thật, theo lý thì hẳn phải giúp Tiêu Tinh nói chuyện, chất vấn tại sao con mèo béo lại dám ra tay hành hung quân đội triều đình, nhưng nghĩ đến cột linh lực hai màu trắng đen khi này, có cho mười lá gan y cũng không dám hó hé một câu.

Bỏ chuyện đó qua một bên, lúc này thì Vô Định nhảy khỏi Huyền Vân Ấn, gật đầu một cái với Từ Thịnh rồi bảo. – “Thế ta cũng xong việc, người có thắc mắc gì thì hỏi chương quỹ, bản miêu cần phải nghỉ ngơi.”

Nó nhảy xuống đất, chậm rãi bò bằng bốn chân về cửa tiệm, phong thái miêu gia lúc đầu đột nhiên biến đi đâu mất. Lúc này đây, trông nó không khác gì một con mèo nhà bình thường, chỉ là hơi béo mà thôi.

Vô Định cảm thấy giống như bản thân quên gì đó, nhưng mà nó cũng không suy nghĩ nhiều, việc lúc này nó muốn làm chính là đòi nợ Phạm Hiên và đi ngủ.

Cách chỗ nó không xa.

Lưu Vân Kiếm Sư đã tỉnh từ lúc nào không biết, dù là người cuối cùng bị con mèo béo chôn sống, nhưng nhờ vào kiếm tâm đã sắp thành hình của mình, hẳn lại là một trong những người thức tỉnh sớm nhất.

Dur uy của Tiểu Âm Dương Kinh và Xuyên Thiên Nhất Kích thế mà không tổn thương hắn cũng như những người còn lại quá nhiều, có thể nói là phúc duyên không cạn.

Lúc hắn thức tỉnh cũng là lúc mà hoàng kim cự thương bay đi.

Nhìn khí thế gấp khó không sòn, gặp nạn không lùi, quyết tâm xuyên phá mọi thứ của chiêu Xuyên Thiên Nhất Kích, Lưu Vân Kiếm Sư chấn động cả người, kiếm tâm lập tức thành hình, hắn cũng chính thức trở thành một tên kiếm tu thứ thiệt.

Chỉ là theo hoàng kim cự thương bị phá vỡ, kiếm tâm của hắn cũng sinh ra sơ hở rồi. Sơ hở đấy chính là một con mèo trắng béo ú, nó khiến cho trong tâm thức của Lưu Vân Kiếm Sư sinh ra một ý nghĩ: Kiếm của ta có thể trăm phá mọi thứ, ngoại trừ một con mèo.

Trên cơ bản thì đây cũng không phải sơ hở gì quá lớn, ngoại trừ việc con mèo béo kia trở thành bóng ma trong lòng hắn thì tất cả mọi thứ còn lại đều bình thường. Nếu có một ngày hắn có thể đánh chết được con mèo kia thì kiếm tâm của hắn sẽ viên mãn, còn nếu con mèo ấy bị một kẻ khác tiêu diệt thì kiếm tâm của hắn cũng vỡ vụn. Có điều hắn không biết là cả hai chuyện này đều không thể xảy ra.

Sau khi hắn thức tỉnh, cũng có hai người khác lần lượt tỉnh dậy.

Đầu tiên là Hoắc Tâm Lão Quỷ, tạo nghệ về mặt thần thức của lão không tầm thường, nếu như Lưu Vân Kiếm Sư không sinh ra kiếm tâm thì lão mới là kẻ tỉnh dậy đầu tiên.

Sau đó là Đào Hoa Chân Nhân, oan gia đối đầu của Hoắc Tâm Lão Quỷ.

Hai người, một kẻ gắng gượng ngồi dậy, có vận công pháp để phục hồi thần thức, một kẻ thì cố chui lên khỏi mặt đất.

Sau đó, cả hai không hẹn mà gặp cùng nhìn sang Lưu Vân Kiếm Sư, chỉ thấy hắn dù đã tỉnh nhưng vẫn chưa hoàn hồn, ánh mắt ngốc trệ, không để ý gì đến mọi vật xung quanh.

Thấy vậy, Hoắc Tâm Lão Quỷ thế mà chợt liếc Đào Hoa Chân Nhân, người sau cũng nhìn về phía lão, gật đầu một cái.

Điện quang hỏa thạch, chỉ trong khoảnh khắc ấy, Hoắc Tâm Lão Quỷ dùng chút thần thức vừa hồi phục không được bao nhiêu của mình, thi triển Quỷ Mê Tâm Khiếu Đại Pháp lên người Lưu Vân Kiếm Sư. Đào Hoa Chân Nhân cũng đồng thời sử dụng lượng chân nguyên ít ỏi còn lại trong Kim Đan, ném cây cung phiến trong tay về phía Lưu Vân Kiếm Sư.

Nguy hiểm ập tới, kiếm tâm chấn động.

Lưu Vân Kiếm Sư hồi thần, trong thức hải của hắn xuất hiện một thanh hồn kiếm đâm nát thần thức của Hoắc Tâm Lão Quỷ vừa đánh tới. Quanh thân hắn đột nhiên xuất hiện chín ngàn chín trăm chín mươi chín đạo kiếm khí, xoắn cây cung phiến của Đào Hoa Chân Nhân thành mảnh vụn, sau đó liền bay tới chỗ Đào Hoa, cho gã một đòn vạn kiếm xuyên tâm.

“Hoa đệ!!!”

“Tâm ca!!!”

Hoắc Tâm Lão Quỷ và Đào Hoa Chân Nhân cùng kêu lên thảm thiết, dùng chút sức tàn cuối cùng lết lại gần nhau. Ôm thân hình Hoa đệ của mình vào

lòng, trong mắt Tâm ca chảy xuống hai hàng huyết lệ. – “Là... ta... sai...” – Thần sắc của lão hồi hận tội độ.

Không ngờ hai người này lại là cùng một bọn, ừm, nhìn ánh mắt bọn họ dành cho nhau, có lẽ còn tồn tại một loại quan hệ khó nói, chứ vị tự đoán.

Mục đích ban đầu của Hoắc Tâm Lão Quý vốn không chỉ có Hợp Hồn Đan mà còn là Lưu Vân Kiếm Sư. Bởi vì trước đây, thông qua một cuốn sách cổ, lão đã biết đến cái gọi là kiếm tiên và kiếm thần, cũng hiểu được mục đích của Lưu Vân Kiếm Sư trong chuyến đoạt đan lần này.

Hoắc Tâm Lão Quý cũng muốn đi lên Kiếm Tiên Lộ a, lão tự nhận là mình rất có thiên phú về mặt thần hồn, chỉ thiếu một thanh bảo kiếm và một bộ kiếm quyết cao cấp là có thể trở thành kiếm tiên, và hai thứ đó thì đều ở trong tay Lưu Vân Kiếm Sư.

Đào Hoa Chân Nhân vốn chẳng muốn tham dự vào vũng nước đục này, nhưng vì Tâm ca cầu tình, gã cũng mềm lòng mà thuận theo, chuẩn bị tìm cơ hội thích hợp giúp Hoắc Tâm Lão Quý được như ý nguyện.

Kế hoạch ban đầu của họ là giả bộ bất hòa để đánh lạc hướng đồng bọn hợp tác, đến lúc Lưu Vân Kiếm Sư đoạt đan được vào tay, bị những người khác vây công, hai người liền ra tay đánh lén là có thể đắc thủ, sau đó cao chạy xa bay, chờ Tâm ca trở thành kiếm tiên, đột phá Nguyên Anh liền quay trở lại hoành hành tu chân giới.

Đáng tiếc, kế hoạch không theo kịp biến hóa. Đến đến khi có cơ hội để ra tay thì Lưu Vân Kiếm Sư cũng trở thành kiếm tiên mất rồi, hai người họ bị giết trong chớp mắt, chỉ còn cơ hội ôm nhau lần cuối.

“Hoa... Hoa đệ, ta thật... hối, hối hận...” – Hoắc Tâm Lão Quý gục người xuống nói ra câu này.

“Đệ... không... hối... hận. Chỉ, chỉ... cần có... Tâm ca... Là sống... là chết, bích lạc... hay... hay hoàng... tuyền, đều... đều được.” – Đào Hoa Chân Nhân nhắm mắt mỉm cười.

Hai người chết rồi.

Qeee!

Phạm Hiên thấy hết, cho nên hấn nôn rồi, mặt xanh như tàu lá chuối. Nói thế nào đây, hấn đối với người đồng tính thì không ủng hộ, nhưng cũng không phản đối, xem như mắt diếc tai ngơ. Nhưng nhìn cảnh hai người đàn ông, đặc biệt còn là một ông già và một người trẻ ôm nhau, nói lời tâm tình lúc hấp hối, hấn vẫn không nhịn nổi mà ói ra.

Lưu Vân Kiếm Sư cũng nhìn thấy cảnh thâm tình của hai người kia, nhưng trong mắt hấn chỉ có lạnh lùng.

“Đây chính là kiếm tu sao?” – Hấn cảm nhận được bản thân đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, lúc này dù cho có phải đối mặt với Nguyên Anh Kỳ thì hấn cũng sẽ không do dự gì mà vùng kiếm.

Rầm!!!

Được rồi, hấn lại bị chôn sống.

“Hóa ra là quên tên này.” – Thái Cực Đồ tan biến, con mèo béo vác trên lưng thanh Vân Vụ Kiếm và nhả trứ vật của Lưu Vân Kiếm Sư, lại lụm luôn Kim Đan của hai kẻ vừa mới chết, chậm rãi đi về cửa tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hoan nghênh quang lâm

“Cho ngươi!” – Ném đồ đạc trên người cho Phạm Hiên, con mèo béo nhảy lên trên quầy, sau đó quay người lại nói với hấn. – “Đến giờ thanh toán nợ nần, trả ta một trăm Tài Khí.” – Khá lắm con mèo.

“Nợ nần gì nữa?” – Phạm chương quỹ cảnh giác nhìn nó.

Vô Dịch liếc mắt khinh thường. – “Ngươi tưởng Miêu phải khí công dễ xài như vậy? Phải tiêu hao Tài Khí đó.” – Nói xong nó còn nặn ra một tia Tài Khí, sau đó tạo thành một quả cầu linh lực hắc bạch cho Phạm Hiên xem.

Tất nhiên cũng chỉ đến thế thôi, không có bắn ra liên tán đi rồi, thu hồi Tài Khí trở lại trong người.

Về cảnh giác trên mặt của Phạm chương quỹ không giảm mà còn tăng lên. – “Một trăm? Ta nhớ ngươi chỉ sử dụng có chừng này.” – Nói xong hấn liền

vận một nhúm Tài Khí lên lòng bàn tay, tương đương với mười đơn vị Tài Khí.

‘Meo nhà nó, ta đã cố ý bay cao vậy mà hần còn nhìn thấy.’ – Vô Định chửi thầm một tiếng, sau đó lúng túng cười. – “À, à há, có thể ta nhớ nhầm, nhớ nhầm.”

Nhớ nhầm mười thành trăm? Phạm Hiên xem như biết rõ được lòng tham vô đáy của nó. Nhưng mà hôm nay công của con mèo béo rất lớn nên hần cũng không muốn đòi co nhiều với nó. – “Đây, trả ngươi.” – Hần giữ mười đơn vị Tài Khí trong lòng bàn tay.

Vô Định cũng không nói nhiều, há mồm tấp một cái rồi co đầu rút cổ ngủ ngay, tiếng ngáy khò khò vang lên.

“Này, ngươi...” – Phạm Hiên còn muốn nói gì nữa, nhưng bị nó cắt ngang.

“A ha ha, bản miêu đã ngủ, không còn phận sự nữa. Ngươi mau mở cửa đón khách đi.” – Con mèo béo vẫn không ngẩng đầu lên, gấp giọng thúc dục hần.

‘Hừ, sợ ta xin học quyền pháp đây mà, con mèo keo kiệt.’ – Phạm Hiên tức thầm trong bụng.

Xem qua Vô Định Miêu Miêu Qu... à không, Hư Không Âm Dương Chưởng của con mèo, hần liền muốn học nha, phòng ngự ghê gớm như vậy, quan trọng là trông còn ngẫu nữa, vung tay một cái là Lưỡng Nghi xoay chuyển, Thái Cực ngưng hình, quả thực là công cụ tốt nhất để tinh tướng, giả trang tiền bối cao nhân.

Trong lúc hần còn đang ảo tưởng sức mạnh, một âm thanh bỗng vang lên, phá vỡ cảnh tượng trong đầu hần.

“Ủm... Phạm chương quý?” – Từ Thịnh đứng ngoài cửa, có chút ngập ngừng kêu lên.

Sau đó, y liền bị ánh mắt sáng vàng của Phạm chương quý nhìn qua, hoa cúc không nhịn được mà thắt chặt lại.

Tu sĩ: Từ Thịnh (Nam, 938 tuổi)

Tu vi: Nguyên Anh Sơ Kỳ

Linh căn: Thủy Mộc Song Thuộc Tính Linh Căn

Thể chất: Phàm thể

Huyết mạch đặc biệt: Không

Công pháp: Trường Xuân Bảo Điển

Đạo cụ: Không

Đánh giá tổng hợp: 42 điểm

Phạm Hiên xem xong, bĩu môi nói thẳng ra. – “Thiệt là kém cỏi, cứ tưởng Nguyên Anh thì thế nào.” – Tên này không biết tự nhìn lại mình đâu, chỉ biết nói người khác mà thôi.

Từ Thịnh buồn bực, gọi thêm một lần. – “Chương quý?” – Biết là hần đang nói bản thân mình kém cỏi, y có chút tức giận. Nhưng vì không nhìn thấu tu vi kẻ trước mặt, y cũng không dám nói gì quá đáng.

Sau đó, y lại thấy Phạm chương quý dùng ánh mắt thèm thường nhìn mình, da gà da vịt nổi hết cả lên, hoa cúc lại một lần nữa thắt chặt. – “Tên này sẽ không có ham muốn đặc thù gì đi?” – Y có chút run rẩy nghĩ thầm.

Từ Thịnh nào đâu có biết, Phạm Hiên là vừa nhớ tới túi tiền của y a. Theo hần nghĩ, Kim Đan đã giàu có như vậy thì tài sản của Nguyên Anh phải phong phú cỡ nào, thật khó để mà tưởng tượng. Chỉ cần vất cạn túi trữ vật của y thôi là hần có thể kiếm được một khoản không nhỏ rồi, chắc chắn còn nhiều hơn tổng tất cả tài sản của bọn Kim Đan mà hần trần lột được.

Đúng lúc này, hần lại sinh ra một ý tưởng khác, nếu như để cho Triệu Ngũ Yên lấy tiền của người khác để mua hàng giúp người đó, thì có phải vẫn tính là giao dịch thuộc về nàng không? Lúc ấy thì hần không cần phải lo nghĩ cách kiếm Tài Khí rồi.

Đáng tiếc, ý nghĩ này vừa hiện lên, hệ thống cũng bắn cho hần một tin tức rồi. Đại khái là nếu như thương phẩm do khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60 mua về, nếu như giao dịch cho một người khác có đánh giá tổng hợp dưới 60 sử dụng, thì toàn bộ lượng Tài Khí tương đương với lợi nhuận kiếm được từ món hàng đó sẽ biến mất, đập tắt sáng kiến khôn lỏi của hần từ trong trứng nước.

Phạm Hiên có chút nản chí, nhưng rồi cũng quên đi ngay, hần tin là sẽ có ngày mình cũng qua mặt được cái hệ thống này. Chuyện quan trọng trước mắt là moi tiền từ tên tu sĩ Nguyên Anh này cái đã, không có Tài Khí thì cũng có thể kiếm lợi nhuận.

Thế là hần vội chạy ra mở cửa đón Từ Thịnh vào, sau đó nở nụ cười cầu tài. – “Ha, thật ngại quá, có chút thất thần. Vị đạo à không, đạo hữu này, ta có

thể giúp gì cho người? Người muốn mua pháp bảo hay đan dược, phù lục, công pháp, chỗ ta đều có được thứ tốt nhất, mặc người lựa chọn.” – Phạm chương quỹ vùng tay, chào hàng đầy khí phách.

Từ Thịnh nghe vậy có chút ngẩn người, sau đó liền lắc đầu cười khỏ. – “Không có a chương quỹ, ta chỉ là muốn hỏi thăm tin tức.”

“Hỏi thăm tin tức? Ài chà, Vạn Năng Thương Hội thể mà không có bán tình báo nha, quả là một thiếu sót to lớn, làm sao có thể xứng với hai chữ Vạn Năng?” – Phạm Hiền thăm ảo não.

Hắn đành phải bối rối nói với Từ Thịnh. – “Thật có lỗi a, cửa hàng của ta còn chưa có dịch vụ cung cấp tình báo, người đến chỗ khác hỏi thử xem.” – Trong lòng hắn quyết tâm là sau này phải mở ra loại dịch vụ này, không thể để uy tín của cửa hàng giảm sút được.

Từ Thịnh sừng sốt. – “Cung cấp tình báo? Ấy không, tin tức ta hỏi thăm, chương quỹ ngài cũng biết mà.”

“Ta cũng biết?” – Đến phiên Phạm Hiền kinh ngạc, hắn đã ra ngoài lần nào đâu, biết được cái gì?

“Là về Tiểu Yên a.” – Từ Thịnh giải đáp thắc mắc của hắn.

“Tiểu Yên? A, Triệu Ngũ Yên, công chúa gì đó ấy hả?” – Phạm chương quỹ mới vỡ lẽ.

“Đúng vậy a, chính là nàng. Từ mỗ là muốn biết tại sao nàng lại ở chỗ của ngài đây, bốn vị chấp sự đi theo bảo vệ nàng tại sao lại chết rồi?” – Từ Thịnh nghiêm mặt hỏi.

“À, nha đầu ấy là bị mấy tên cao thủ Kim Đan truy sát đến chỗ của ta, ta liền ra tay cứu nàng. Còn bốn tên chấp sự mà người nói, khả năng cao là vì bảo vệ nàng mà bị bọn người kia giết chết.” – Phạm Hiền nhún vai nói ra, tên họ Từ này không có ý định mua đồ, hắn cũng không có mấy nhiệt tình để trò chuyện.

Từ Thịnh không để ý hắn có nhiệt tình hay không, tiếp tục hỏi. – “Tại sao bọn chúng lại truy sát nàng?” – Trong đầu thì thầm nghĩ ra mấy khả năng. – “Không lẽ là người của Vạn Độc Cốc? Không đúng, Tiểu Yên lúc trước chưa bao giờ rời khỏi hoàng cung hay xuống núi, làm sao bọn chúng có thể biết được là nàng mà ra tay?”

Y không biết, Phạm chương quỹ lại càng không biết, hắn chỉ có thể nói ra cách nghĩ của mình. – “Sao ta biết được là ai? Có khi có người thấy nha đầu ấy mang Băng Linh Căn, muốn bắt về thi triển tà thuật gì để cướp đoạt rồi sao?” – Quả nhiên là kẻ mang vàng sáng nhân vật chính, nói tầm bậy tầm bạ mà trúng tùm lùm tùm la.

Từ Thịnh nghe được suy đoán này, trong lòng chấn động, nhớ tới một số sự việc xảy ra trong những năm gần đây, nghi vấn của hắn chợt sáng tỏ.

‘Các Ngoại Điện Chấp Sự thỉnh thoảng lại báo có thiên tài ở khắp mọi nơi trên đế quốc mất tích, không chút dấu vết, xem ra là do cùng một thể lực làm ra chuyện này.’ – Y quyết định sau khi trở về đình Huyền Vân phải nghiêm túc thương nghị về chuyện này.

“Đa tạ Phạm chương quỹ đã nhắc nhở, Từ mỗ cảm kích vô cùng” – Từ Thịnh dùng ánh mắt chân thành, chấp tay cảm tạ Phạm Hiền.

‘Cảm kích vô cùng?’ – Phạm chương quỹ không hiểu tại sao tên này lại cảm kích mình, nhưng cũng vui vẻ nhận a, hắn liền chấp tay đáp lễ lại. – “Các hạ khách sáo, khách sáo. Nếu thật cảm kích, có thể mua vài món bảo bối ở chỗ ta là được.” – Hắn tiếp tục chào hàng.

“Ấy, chuyện này...” – Từ Thịnh nghe vậy, có chút chần chừ. Cung Phụng Điện cho y tài nguyên rất là dư dả, y cũng không biết mình còn thiếu cái gì để mua, đành phải nói. – “Mua hàng thì miễn đi, ở đây Từ mỗ có một ít linh thạch, xem như kết giao Phạm chương quỹ.” – Y chuyển mười vạn Linh Thạch Trung Phẩm vào trong một chiếc nhẫn riêng, định đưa cho Phạm Hiền.

Được cho tiền ai mà không thích, nhưng mục đích của Phạm chương quỹ là muốn bán được hàng a, thế là hắn gio tay từ chối. – “Các hạ đây là xem thường ta? Bản chương quỹ mặc dù chỉ làm ăn nhỏ, nhưng coi trọng mua bán có qua có lại, hành động này của người lại có ý gì? Hay là khinh thường bảo bối của tiệm này?” – Hắn trợn to mắt, sừng cò lên với Từ Thịnh.

“Ấy, ý của Từ mỗ không phải thế này, Phạm chương quỹ... ta...” – Từ Thịnh vội xua tay, đang định giải thích thì lại bị cắt ngang.

“Phạm, Phạm chương... quỹ?” – Có một giọng nói từ ngoài cửa vọng vào.

Chính là Lưu Vân Kiếm Sư và những đồng bọn từng hợp tác với hắn, à suýt nữa thì lại bỏ qua người lùn Thiên Trọng Lão Tiên rồi. Hết cách, lão già khùng bố này sau khi bị Vô Định đóng đinh càng lùn hơn trước rồi, khó mà vào được tầm mắt của Phạm chương quỹ.

Lưu Vân Kiếm Sư, Thiên Trọng Lão Tiên, Đại Lực Tam Sư Vương, Hà Dương Ngũ Tử cùng với những người ban đầu từng có mặt, ngoại trừ Hi Tín Đại Sư và hai tên chấp sự Vạn Bảo Lâu là Lý Sơn và Triệu Giáp, tất cả đều có một kết cục không mấy tốt đẹp.

Những người đang có mặt ở đây thì bị Vô Định đánh đến thân tàn ma dại, tài sản mất hết. Lưu Xuyên càng là thân từ đạo tiêu, Ngân Tiên thì bị bắt đi làm ổ khóa cho cái chìa của một lão hòa thượng.

Tính ra chỉ có hai người được lợi là Hi Tín Đại Sư khi lão bắt được một nữ tu Kim Đan giúp mình tu luyện tà công, và Lưu Vân Kiếm Sư là thành công trở thành một kiếm tu chính thức, còn lại thì thảm không sao kể xiết.

Tất nhiên, Phạm Hiền không có gì đồng tình với chúng, cái lũ này trước đây còn có mưu đồ với hắn đấy. Bây giờ thì hắn cũng có kế hoạch để trả thù bọn chúng a.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười tà khí khó tả, Phạm Hiền khẽ cất giọng, nghe như oan hồn đòi mạng.

“Chư vị, hoan nghênh quang lâm.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Ai muốn chuộc đồ?

Phạm Hiền giơ tay ra hiệu cho bọn họ chờ một chút. – “Chiêu Tài, đưa bò đây!” – Hắn vỗ mông con mèo béo làm cho lớp mỡ dày ở mông nó nảy lên một cái, tim của mười tên cao thủ Kim Đan ngoài cửa cũng theo đó mà nhảy lên một cái.

Bọn này là bị đánh tới sợ a.

“Là Vô Dịch, không phải Chiêu Tài.” – Con mèo béo khẽ trở mình, ôm chặt Tụ Bảo Bồn trong bụng, cảnh giác nhìn Phạm chương quỹ. – “Người muốn nó làm gì, đừng quên giao kèo ban nãy.”

“Có diệu dụng khác, bảo đảm không để người thiếu một con cá.” – Phạm Hiền cũng không vô sỉ tới mức lật lọng, hắn chỉ là muốn sử dụng chức năng còn lại của Tụ Bảo Bồn, không có ham muốn đổi bảo.

“Được rồi, nhớ đấy.” – Con mèo béo ném cái bò cho hắn, sau đó quay mặt ra ngoài cửa tiệm nhẹ răng cười một cái, cuối cùng tiếp tục cuộn mình lại ngủ.

Mặc dù đứng ở xa nhưng bọn Lưu Vân Kiếm Sư vẫn thấy được nụ cười của nó a, sợ đến nỗi lùi sâu tám thước, tim đập thình thịch. Đến kẻ tài cao gan lớn, vừa mới ngưng tụ kiếm tâm như Lưu Vân Kiếm Sư cũng không nhịn được run rẩy thân mình.

“Đừng có dọa khách của ta!” – Phạm Hiền cóc đầu con mèo béo, cảnh cáo nó. Sau đó, hắn quay sang nói với Từ Thịnh. – “Từ đạo hữu ngồi đợi một chút, ta đón vài vị khách hàng cái đã.”

“Khách hàng?” – Từ Thịnh ngồi xuống ghế, ánh mắt khó hiểu nhìn ra ngoài, trông thấy bọn tu sĩ Kim Đan ngoài kia có bộ dáng nom nớp lo sợ, nào giống khách hàng? Thấy lạ, y cũng quyết định ở lại xem sao, ba ngàn ngư lâm quân và Tiêu Tinh đã được y giao phó cho Lê Minh coi sóc, lại còn phải đợi Triệu Ngữ Yên đột phá xong, nên giờ y khá là rảnh rỗi, có thể ăn dưa hóng chuyện.

Trông thấy Tụ Bảo Bồn trên tay Phạm Hiền, y rất là tò mò. – “Kia lại là bảo bối gì? Không thể nhìn ra phẩm cấp a.” – Phạm chương quỹ cầm một vật dụng giống cái bò vàng trên tay, thế mà lại cho y cảm giác hòa hợp vô cùng, giống như đạo trời nên vậy.

Trong ánh mắt nhiều chuyện của Từ Thịnh, Phạm Hiền đi ra trước cửa, ngoắc tay về phía bọn Lưu Vân Kiếm Sư. – “Vào đây, vào đây! Đứng xa như vậy làm gì? Bàn chương quỹ là mở cửa buôn bán, không phải ăn thịt người a.” – Hắn nở nụ cười hiền hòa nhất có thể.

Bọn họ chùng chừ, cảnh tượng Ngân Tiên Tán Nhân suýt thì hương tiêu ngọc vẫn xảy ra mới đây thôi, họ làm sao có thể quên mau như vậy được. Nhưng nghĩ đến chương quỹ thả ra một con yêu thú Tứ Giai cũng chỉ đánh chết mỗi Lưu Xuyên, họ đành cắn răng một cái đi vào tiệm, tạm tin là Phạm Hiền sẽ không làm gì họ.

Phạm chương quỹ sẽ làm gì sao? Ha ha, hắn chỉ muốn bán hàng kiếm lợi nhuận thôi. Đúng, chỉ như vậy thôi, khặc.

Phạm Hiền giữ nụ cười cầu tài, dang tay đón chào mười vị cao thủ Kim Đan vào trong Vạn Năng Thương Hội. Nhìn theo bóng lưng bước vào cuối cùng của Thiên Trường Lão Tiên, trên mặt hắn hiện lên một vẻ quý dị khó lường, trong mắt lóng lánh linh thạch.

Kịch!

Phạm Hiền đóng cửa lại, bọn Lưu Vân Kiếm Sư lập tức giật nảy cả mình.

Trên mặt Từ Thịnh hiện lên tiểu dung, y có chút hứng thú muốn xem Phạm chương quỹ đối đãi thế nào với lũ tu sĩ Kim Đan này. Y cũng biết bọn này từng tụ họp lại với nhau muốn cướp Hợp Hồn Đan của chương quỹ, để xem hắn sẽ xử lý ra sao.

Về chuyện Hợp Hồn Đan, Từ Thịnh cũng không tin là nó có ở trong tay Phạm Hiền a. Bố trí Cửu U Luyện Hồn Trận để luyện đan, xong còn ở lại hiện trường giễu võ giương oai, hoặc kẻ đó là đại năng Phản Hư Kỳ, hoặc là một thằng điên. Thậm chí dù là đại năng Phản Hư Kỳ cũng chưa chắc dám làm

như vậy, bởi vì bị một đám đại năng Hóa Thần Kỳ vây công cũng không phải là chuyện dễ chịu gì cho cam.

Và trên hết, sẽ không có đại năng Phản Hư Kỳ nào muốn ra oai ở cái nơi khi ho cò gáy trong góc Bắc Minh Vực này hết, việc đó làm nhục thân phận của họ, sẽ bị cả tu chân giới từ Luyện Khí đến Độ Kiếp cười chê.

Theo cách nghĩ của y, rất có khả năng là thế lực thần bí chuyên săn lùng thiên tài đã bày ra cái trận này hòng bắt lại Triệu Ngũ Yên, nhưng cuối cùng không thành vì đối thủ của bọn chúng là Phạm chương quý quá mạnh. Sự thật thì ai cũng biết rồi, đúng là như vậy.

Phạm Hiền đi ra sau quầy, nằm dựa lên ghế bành, Tụ Bảo Bồn đặt ở trên bụng, hai tay chấp ra sau đầu, dùng ánh mắt hài hước nhìn mười vị khách hàng vừa được hán mời vào.

“Chư vị a... , chắc chắn!” – Hán khê gọi, sau đó lắc đầu, tặc lưỡi như tiếc nuối điều gì.

Hai chục con mắt từ đầu tới cuối đều tập trung nhìn sắc mặt Phạm chương quý, không dám liếc đi chỗ khác một giây, như sợ làm cho hán bất mãn. Vừa nghe hán gọi, bọn họ càng thêm phần cẩn thận, đứng khấp nép như một đứa học sinh phạm lỗi.

Thân là một tiểu tu sĩ Luyện Khí Tứ Trọng, lại gặp phải cảnh chục tên Kim Đan sợ sệt, thận trọng đối đãi mình, Phạm Hiền lại không hề có cảm giác đặc ý nào mà lại có chút ngượng ngịu. Hết thấy những thứ này đều là do trận pháp và con mèo béo mang lại a, bản thân hán hiện giờ chưa có tư bản để khiến người ta phải kính sợ.

Nhưng thôi, đã lỡ cáo mượn oai hùm thì phải mượn cho trót, sự đối trả mà lừa được tất cả mọi người thì chẳng phải cũng là sự thật hay sao?

Thế là hán lôi ra từ trong túi thần kỳ mười cái nhẫn trữ vật, một thanh kiếm, đặt hết thấy những thứ đó lên trên quầy.

Khóe miệng Phạm Hiền nhếch lên, giọng của hán hơi hột. – “Ta cũng không nhiều lời, có ai muốn chuộc đồ không?” – Ánh mắt của hán đảo qua từng người.

Chuộc đồ?

Hà Dương Ngũ Tử nhìn nhau, Đại Lực Tam Sư Vương nhìn nhau, Thiên Trọng Lão Tiên sờ đầu không thấy tóc, Lưu Vân Kiếm Sư thì ngó chòng chọc vào Vân Vụ Kiếm.

Sau một hồi thương nghị, Hà Dương Ngũ Tử không muốn chuộc đồ. Trong nhẫn trữ vật của bọn họ ngoại trừ một ít Linh Khí Trung Phẩm thì không có gì quá quý giá, có thể trở về đạo quán để bổ sung cũng được, không cần thiết chuộc lại.

Đại Lực Tam Sư Vương cũng thế, trừ bỏ nửa cuốn Kim Giáp Thần Sư Luyện Thể Quyết đã bị bọn họ chôn giấu ở chỗ bí mật, tất cả những đồ vật còn lại đều không quan trọng để bỏ tiền ra chuộc.

Thiên Trọng Lão Tiên cũng là như thế.

Chỉ có Lưu Vân Kiếm Sư là khác biệt, trong nhẫn trữ vật của hán còn có ngọc giản ghi lại Vân Vụ Bát Thức, là một bộ công pháp rất là quý giá. Nhưng Lưu Vân Kiếm Sư cũng không có ý định chuộc lại nó, dù sao hán đã học xong cả rồi, cũng được như nguyên trở thành kiếm tu chính thức, bước lên Kiếm Tiên Lộ.

Thứ hán để ý bây giờ là Vân Vụ Kiếm a. Thân là một kiếm tiên mà không có bảo kiếm trong tay, rõ là một trò cười của giới kiếm tu.

Một thanh bảo kiếm Linh Khí Thượng Phẩm, đối với hán mà nói cũng không khó để tìm, nhưng một thanh kiếm Linh Khí Thượng Phẩm đã gắn bó với hán nhiều năm như Vân Vụ Kiếm thì lại khác, nó đã sinh ra cộng minh với hán, gia tăng uy lực nhiều hơn, sử dụng cũng tiện tay hơn mấy thanh kiếm bình thường rất nhiều. Quan trọng hơn nữa nó còn là một món Bảo Khí Thượng Phẩm bị hư hại chứ không phải Linh Khí thông thường, giá trị không thể so sánh được.

Cho nên, khi chín người kia im lặng thì hán lại lên tiếng. – “Ta muốn chuộc kiếm.” – Lưu Vân Kiếm Sư nói ra, thần thái dù có chút e ngại nhưng càng nhiều là sự kiên định.

Phạm chương quý liếc hán. – “Người a? Thanh kiếm này? Humm, không phải Linh Khí Thượng Phẩm bình thường, muốn chuộc thì cầm bảy mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm đến đây, dùng vật trao đổi, thế chấp cũng được.” – Phạm Hiền dùng Giám Bảo Nhân giám định Vân Vụ Kiếm rồi mới ra điều kiện cho Lưu Vân Kiếm Sư.

Người sau cũng gật đầu. – “Được, ngài chờ ta.” – Nói xong liền quay người đi, không chút chần chừ.

Ai mà không có tài sản bí mật, nhất là mấy tên đã lập gia đình. Tu sĩ cũng không ngoại lệ, cho nên việc lúc này mà Lưu Vân Kiếm Sư làm chính là để cho khoản tài sản bí mật ấy lộ ra ánh sáng.

“Chỉ vậy thôi sao?” – Từ Thịnh cảm thấy Phạm chương quý quá hiền hòa rồi.

Chín tên tu sĩ Kim Đan còn lại cũng thấy vậy, bọn chúng nhìn theo bóng lưng Lưu Vân Kiếm Sư, sau đó lại nhìn sang Phạm Hiền.

Thiên Trọng Lão Tiên khom người, trước tiên ôm quyền lên tiếng. – “Phạm chương quỹ, tiểu nhân có mắt không trông, chẳng nhìn thấy Thái Sơn nên mạo phạm ngài. May sao lão nhân gia ngài đại nhân đại lượng, không chấp nhặt tiểu nhân. Tiểu nhân không có nhu cầu chuộc lại đồ đạc làm gì, chỉ đợi lần sau, chuẩn bị chu đáo, tiểu nhân ắt sẽ đến để hiểu kính cho ngài, đợi on ngài khoan dung độ lượng.” – Lão cúi người gần chín mươi độ, giọng nói, thái độ kính cẩn vô cùng.

Đáng tiếc, Phạm Hiên không thấy a.

Hắn nghe một tràng dài, giương mắt ngó dáo dác mà không thấy được người nói là ai, phải đứng dậy thì mới thấy được một người lùn đang khom người trước quầy.

“Ừm, người đứng thật là tiểu nhân a.” – Phạm Hiên nén cười nói ra câu này, sau đó dùng vẻ mặt lạnh nhạt, gật đầu bảo rằng. – “Ta cũng không phải người khó tính gì, đã thu lấy đồ đạc của các người xem như trừng phạt thì thôi, người không cần phải đòi hiểu kính này nọ.”

Thái độ của hắn hết sức phóng khoáng, tùy ý, cho bọn họ cảm giác như được tắm gió xuân, sự bất an trong lòng cũng lắng xuống, đối với Phạm chương quỹ càng nhiều thêm một ít tôn sùng, tự bản thân cũng sinh ra một chút hổ thẹn.

Từ Thịnh cũng khẽ gật đầu. Mặc dù y không đồng ý cách làm ‘lấy đức báo oán’ này của Phạm Hiên, nhưng việc đó cũng không ngăn được y kính nể ‘nhân cách’ của Phạm chương quỹ, cảm thấy hắn là một người đáng giá giao hữu.

Thở phào một hơi, cho rằng bản thân đã qua cơn nguy hiểm, đến lượt Kim Diệu Từ lên tiếng. – “Lòng dạ của Phạm chương quỹ như đại hải vô ngần, chúng vẫn bối không sao sánh được, chỉ có thể kính ngưỡng nhìn lên. Sau này có dịp, chúng vẫn bối chắc chắn sẽ quay lại trả ơn tha mạng hôm nay, ân cần phụng dưỡng.” – Gã chấp tay định cáo từ.

Đại Lực Tam Sư Vương và Thiên Trọng Lão Tiên cũng nói lời từ biệt, định rời khỏi cửa tiệm nhỏ.

Chỉ là...

“Khoan đã!” – Phạm chương quỹ cao giọng gọi.

Hoa cúc thút chặt, không lẽ chương quỹ đổi ý? Chính tên tu sĩ Kim Đan trầm lo sợ, hâm mộ Lưu Vân Kiếm Sư đã rời đi từ trước.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ai cũng có phần

Phạm Hiên cầm Tụ Bảo Bồn trên tay trái, dùng ánh mắt sâu xa khó hiểu nhìn Vương Đại, Vương Nhị và Vương Tam.

Ba huynh đệ cảm thấy tim mình như ngừng đập. – “Không lẽ bọn ta đã làm sai điều gì?” – Ba người nhớ là mình chỉ gõ cửa Vạn Năng Thương Hội một cái thôi à nha, đâu còn làm gì quá đáng?

Giám Bảo Nhẫn lướt qua trong tích tắc, Phạm Hiên nở nụ cười thần bí. – “Nếu ta không nhầm thì các người đã học được Kim Giáp Thần Sư Đại Lực Thiên và Hộ Thể Thiên?” – Ánh mắt khép hờ, ra vẻ cao thâm mặt trắc.

“A! Vâng, đúng như ngài nói.” – Ba huynh đệ họ Vương kinh ngạc quá đỗi, từ đó đến giờ vẫn chưa ai có thể nói ra tên công pháp luyện thể của họ đâu.

“Kim Giáp Thần Sư a, là một môn công pháp luyện thể công thủ toàn diện, nhìn khắp tu chân giới cũng là thứ hiếm có khó được.” – Giọng của Phạm Hiên có chút tang thương, ánh mắt hờ hững như đang hồi tưởng về quá khứ xa xôi.

“Công thủ toàn diện?” – Đại Lực Tam Sư Vương ba mặt nhìn nhau, không dám gật bừa. Bản thân họ tự tu luyện công pháp này, Đại Lực Thiên cho họ thần lực hơn người, Hộ Thể Thiên cho họ khả năng phòng ngự tuyệt hảo nhưng về mặt tấn công thì không đủ, lại bị thiếu hụt mảng tu luyện thần hồn, khiến họ khá là yếu ớt trước các công kích bằng thần thức, thật sự không thể gọi là toàn diện được.

Nhìn thần sắc muốn nói lại thôi của ba người, Phạm Hiên chợt cười. – “Ha, các người là đang nghi ngờ lời nói của ta?” – Âm thanh nhẹ nhàng như gió thoảng qua tai.

Vương Đại điếng hồn xua tay. – “Văn bối không dám! Văn bối không dám!” – Thiên Trọng Lão Tiên và Hà Dương Ngũ Tử cũng mướt mồ hôi lạnh.

“Là không dám chứ không phải là không nghi ngờ a?” – Phạm Hiên như cười như không, hỏi ra câu này. Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ định giải thích của Vương Đại, hắn liền giờ tay cắt ngang, không đưa tên to con ấy nữa.

Phạm Hiền lắc đầu trấn an gã. – “Được rồi, không cần hoảng. Người nghỉ ngơi cũng là lẽ thường tình, bởi vì người chưa từng thấy qua thứ này a.” – Sau đó, hắn lôi từ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang ra một chiếc ngọc giản, đưa ra trước mặt Đại Lực Tam Sư Vương.

“Đây là...” – Ba huynh đệ họ Vương trấn tĩnh lại, tò mò nhìn chiếc ngọc giản trong tay Phạm chương quỹ, muốn biết tại sao hắn lại mang nó ra.

Từ Thịnh, Thiên Trọng Lão Tiên và Hà Dương Ngũ Tử cũng hiếu kỳ chờ hắn giải thích.

Phạm Hiền tùy ý ném ngọc giản lên trên quầy, sau đó quay trở lại ghé bàn, ngả lưng nằm xuống. – “Kim Giáp Thần Sư – Khiếu Hồn Thiên, một thiên công pháp thông qua luyện thể mà rèn luyện thần hồn, giúp thần hồn của tu sĩ có thêm một tầng kim giáp bảo hộ, đồng thời học được âm công: Sư Hồng Công. Định giá... năm mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm.” – Hắn thần nhiên giới thiệu công pháp, tựa như đang nói đến thứ gì đó hết sức tầm thường chứ không giống như đang cố gắng chào hàng cho ba huynh đệ họ.

Mặc dù vậy, Đại Lực Tam Sư Vương đồ mắt rồi.

Kim Giáp Thần Sư! Lại là Kim Giáp Thần Sư! Là phần công pháp bị thiếu trong cuốn công pháp luyện thể tàn quyền của họ, ba người lập tức gấp như kiến bò trên lửa. Họ cũng không cho rằng Phạm chương quỹ phải lấy đồ giả ra lừa bọn họ, điều đó thật không phù hợp với thân phận cao nhân tiền bối mà mọi người đã gán cho hắn.

“Phạm, Phạm chương quỹ, ba huynh đệ bọn ta lập tức mang tiền đến ngay, mong ngài giữ công pháp ở đó cho yên ổn, đừng để ai giành trước, Vương Đại cảm kích vạn phần!” – Vương Đại nói xong câu này liền dẫn theo Vương Nhị và Vương Tam đi rồi, đi lấy số tài sản mà họ đã cất giữ để mua Khiếu Hồn Thiên.

“Đi sớm về sớm” – Phạm Hiền nhìn theo bóng lưng khi đột của ba người mà dặn dò một câu, sau đó đứng dậy, cúi đầu mỉm cười với Thiên Trọng Lão Tiên. – “Người lùn, người đã từng nghe qua nghệ thuật là sự nổ tung chưa?”

Đừng! Một tiếng sấm nổ như khai thiên tích địa vang lên trong đầu lão, như mở ra một chân trời mới cho lão. ‘Nghệ thuật là sự nổ tung’, nghe nó mới ngắn gọn, súc tích làm sao, lão đã tìm thấy BGM mới cho đời mình.

Có chút kích động, ngược đầu lên nhìn Phạm chương quỹ, lão run giọng nói ra. – “Tiểu nhân vô tri, chưa từng nghe qua.” – Lão dùng ánh mắt đầy hi vọng nhìn chương quỹ, ngàn lần hi vọng hắn sẽ lại đem ra một cái ngọc giản giống như ban này.

Không khiến lão phải thất vọng, Phạm Hiền không những lấy ra một cái ngọc giản, mà hắn còn lôi ra một cái lọ nhỏ được đậy kín, đặt hai vật ấy ở trên bàn, sau đó mới nói chuyện.

“Thời Thượng Cổ, từng có một loài yêu thú hung tàn lấy núi lửa làm nơi sinh sống, cần nuốt dung nham làm thức ăn, thực lực mạnh mẽ, không có sinh vật nào dám trêu chọc. Ngàn vạn năm trôi qua, chúng ngộ ra được một loại bán mệnh thần thông có thể cần nuốt vạn vật, nhất là linh khí để tạo thành tạc đạn, lực phá hủy phải gọi là kinh thiên động địa, quý khốc thần sầu. Các bậc đại năng thượng cổ vì loại thần thông này mà gọi chúng là Bộc Phá Viêm Thú, ghi chép kĩ càng trong các dị chí, để cảnh báo tu chân giới về độ nguy hiểm kinh hoàng của loài yêu thú ấy.”

Giọng kể chuyện âm áp, truyền cảm, hấp dẫn người nghe của hắn dễ dàng đã động tất cả những người đang có ở đây. Trong giây phút này, chỉ bằng vài câu ít ỏi, Phạm Hiền đã hóa thân thành sử học gia, sinh học gia, tiểu thuyết gia, ba loại nghề nghiệp sang quý.

Thiên Trọng Lão Tiên nghe xong cũng kích động a, cần nuốt mọi thứ tạo thành tạc đạn, năng lực này lão nằm mơ cũng muốn có. Không lẽ Phạm chương quỹ có Bộc Phá Viêm Thú, muốn bán cho lão? Nhưng mà nghe hắn nói đó là yêu thú cao cấp thời Thượng Cổ nha, bán lão đi cũng chưa chắc đã mua nổi.

Phạm Hiền không vội không gấp, kể sang một câu chuyện khác. – “Lại nói đến thời Thái Cổ. Thuở ấy, nhân loại yếu ớt cực kì, chỉ vừa biết luyện khí tu hành, đối mặt với các loại hung thú chẳng khác gì con thỏ gặp thợ săn, hoàn toàn không có sức chống cự. Có bậc tiên hiền kỳ tài mới nghĩ ra biện pháp đối phó, tạo ra một loại công pháp dùng để dung luyện huyết mạch của hung thú vào nhân loại, qua đó có được đặc tính của hung thú, dùng chính năng lực của bọn chúng để đối phó bọn chúng, thật sự là diệu quá thay. Công pháp ấy gọi là Di Huyết Truyền Mạch Quyết, đã được cải tiến qua rất nhiều thời đại và lưu truyền tới ngày hôm nay.”

Mười người có mặt ở đây đều há mồm nghe Phạm chương quỹ giảng bài, đến tu sĩ Nguyên Anh như Từ Thịnh cũng cảm giác bản thân được thêm kiến thức, hết sức thần phục trước sự bác học của Phạm Hiền, thậm chí ‘chẳng lẽ chương quỹ là bậc cao nhân lánh đời, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết’.

Trong ánh mắt mong đợi của Thiên Trọng Lão Tiên, Phạm Hiền tay trái chỉ ngọc giản, tay phải chỉ cái lọ nhỏ, sau đó mới nói. – “Đây là mười giọt tinh huyết của Bộc Phá Viêm Thú, được bảo tồn kĩ lưỡng, sinh cơ tràn đầy, y nguyên như ban đầu. Đây lại là Di Huyết Truyền Mạch Quyết, công dụng thì người cũng đã biết. Ta cũng không nhiều lời, mười giọt tinh huyết Bộc Phá Viêm Thú giá một trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, Di Huyết Truyền Mạch Quyết giá hai mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm, người dùng linh thạch, pháp bảo, hoặc bất cứ thứ gì để đổi, thế chấp đều được.”

Thiên Trọng Lão Tiên nghe xong, không nói một câu, chỉ vói Phạm chương quỹ một cái liền đi rồi.

Hà Dương Ngũ Tử dùng ánh mắt sáng rực nhìn Phạm chương quỹ, năm người cực kì mong đợi vị ‘cao nhân’ này sẽ hỏi bọn họ một câu, thế là dùng dùng, công pháp Thượng Cổ, huyết mạch Thái Cổ gì đó thay nhau kéo tới, Hà Dương Đạo Quán liền phát triển vượt bậc rồi. Kim Diệu Tử không nhịn được, ảo tưởng viễn vông liền hỏi.

“Khụ, năm vị a, bản chương quỹ nghe nói các người là Hà Dương Ngũ Tử, thanh danh rất là hiển hách?” – Phạm Hiền mở khúc dạo đầu.

Kim Diệu Từ vội lắc đầu xua tay, khiêm tốn khom người đáp lời. – “Nào có thanh danh hiển hách, chỉ là người đòi đền bậy mà thôi. Chúng vẫn bối chẳng qua là mở một tiểu đạo quán, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.” – Bốn người còn lại cũng gật gù xưng phải, kể cả kẻ vốn không hiểu chuyện như Mộc Diệu Từ.

Từ sau khi hấn và bốn vị sư huynh bị Vô Định vò thành quả bóng, tên này đã an phận rất nhiều, cũng học khôn hơn nhiều rồi, Ngân Diệu Từ thấy vậy cũng bớt lo đi.

Phạm Hiền thấy bọn hấn đã hạ mình như vậy, cũng không câu giờ thêm chi. – “Ừm, tiểu đạo quán a, không biết đã có trận pháp bảo vệ hay chưa? Ở chỗ bản chương quỹ hiện đang có một bộ Từ Hà Trúc Lâm Huyền Trận, mượn nhờ Từ Văn Trúc mà kết thành trận pháp, có thể gây nên ảo cảnh, tạo thành vạn dặm mây tia, ngưng tụ trúc kiếm công kích kẻ địch, không phải Nguyên Anh Hậu Kỳ thì không thể phá, các người có muốn hay không?”

Nào lại không muốn? Hà Dương Đạo Quán thành lập đến nay vẫn mới chỉ có một cái trận pháp cấp thấp để hộ sơn a, khả năng phòng ngự cũng chỉ tới đa Trúc Cơ Viên Mãn, gặp kẻ địch Kim Đan Kỳ đánh tới đều là do Hà Dương Ngũ Tử đứng ra đối địch. Kim Diệu Từ ngày nhớ đêm mong, lúc nào cũng muốn có được một cái trận pháp hộ sơn ra hồn a.

Thế là hấn gật đầu liên tục. – “Mong chương quỹ cho ra giá cả, vẫn bối lập tức sẽ về núi gom góp tiền mua trận.” – Giọng hấn nghe hết sức thành khẩn.

Trong ánh mắt thêm khát của Kim Diệu Từ, Phạm Hiền lại lôi ra một cái ngọc giản nữa, cùng với đó là một túi gấm nhỏ chừng bàn tay, đặt cả hai thứ ở trên quầy.

Hấn chỉ vào túi gấm mà nói. – “Đây là một trăm hạt giống của Từ Văn Trúc, Linh Vật Tam Phẩm, giá hai vạn Linh Thạch Trung Phẩm một hạt.” – Sau đó hấn lại chỉ về phía ngọc giản mà rằng. – “Đây là ngọc giản ghi lại cách trồng Từ Văn Trúc, trận đồ, cách bố trận, cách sử dụng, bảo dưỡng, tất tần tât mọi thứ về Từ Hà Trúc Lâm Huyền Trận, giá công đạo, sáu trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, người có thể trả bằng mọi hình thức.”

Hết thầy là tám trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm a.

Kim Diệu Từ và bốn gã sư đệ há hốc mồm nghe Phạm chương quỹ hét giá, phải biết là tích súc của Hà Dương Đạo Quán cũng chỉ chừng mười vạn Linh Thạch Thượng Phẩm thôi, đó còn là do họ kinh doanh lâu dài, chi tiêu tiết kiệm mới được như vậy. Giờ mua một cái trận pháp là phải tiêu hao gần hết tài nguyên môn phái, thật khó mà tưởng tượng nổi.

Trải qua một cuộc họp ngầm với nhau, nghĩ đến trận pháp hộ sơn có thể đối kháng Nguyên Anh Trung Kỳ, Hà Dương Ngũ Tử cũng quyết tâm rồi. Cắn răn một cái, năm gã sư huynh đệ cúi người chào từ biệt Phạm chương quỹ rồi lên đường trở về đỉnh Bình Vân để... dọn bảo khố.

Nhìn theo bóng lưng năm người, xiết Tụ Bảo Bồn trong tay, khóe miệng Phạm chương quỹ chợt hiện lên một nụ cười ma quỷ. – ‘Cứ mang tiền đến đây, rồi bản chương quỹ sẽ dạy các người thế nào là hồn khiến mộng nhiều, lòng dạ còn cao, tâm thần ngứa ngáy, muốn tu không được, muốn luyện không xong, khổ sở vì tiền, moa ha ha ha ha ha. Dám có ý đồ với tiệm của ta, tương họ Phạm này có lòng khoan dung như biển, để nói chuyện như vậy? Ta cũng là nhân a, chỉ là thương nhân, không phải thánh nhân.’

Từ Thịnh không hiểu sao cảm thấy cả người trở nên âm hàn tội lỗi, không nhìn được run rẩy một cái.

Phạm chương quỹ vừa quay sang, nở nụ cười âm áp với y.

“Từ đạo hữu, muốn mua hàng không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Từ đạo hữu, chọn đi!

Từ Thịnh không ngờ là Phạm chương quỹ lại bán những thứ bất phàm như vậy, không nói đến Kim Giáp Thần Sư và Bộc Phá Viêm Thú uy lực ra sao, chỉ riêng Từ Hà Trúc Lâm Huyền Trận không phải Nguyên Anh Hậu Kỳ không thể phá cũng rất là ghê gớm rồi, hộ trận trên đỉnh Huyền Vân cũng chẳng hơn được bao nhiêu.

Từ Thịnh thật sự có chút động lòng, chỉ là y cũng không biết là mình cần mua thứ gì. Chợt y nghĩ đến cảnh Phạm chương quỹ tùy ý chỉ điểm ban này, nhớ đến phong thái bác học uyên thâm của hấn, chưa biết chừng vị chương quỹ này cũng có thể giúp hấn tư vấn một hai?

Thế là y gật đầu mỉm cười, nói với Phạm Hiền. – “Trông thấy bảo bối phong phú của chương quỹ, Từ mỗ đúng là có chút muốn mua về, chỉ là không biết Phạm chương quỹ có đề nghị gì tốt cho ta hay không?” – Vừa nói, y vừa vuốt nhẹ lên cằm râu vật.

Phạm chương quỹ vẫn giữ nụ cười hiền hòa, khẽ xoa nhẹ Tụ Bảo Bồn trên tay trái.

Hắn nào có phải hạng người trên thông thiên văn, dưới tường địa lý gì đâu, hết thấy là nhờ vào công năng đặc dị của Tụ Bảo Bồn, nó có thể giúp hắn nhận biết được năng lực chi tiêu cũng như món hàng nào thích hợp với khách hàng, nhờ đó mà đưa ra lựa chọn vừa hợp túi tiền lại vừa tận dụng được nhiều ích lợi nhất cho họ.

Cũng nhờ năng lực này, mà hắn đã tìm ra một kế hoạch giết người không thấy máu để trả thù bọn Lưu Vân Kiếm Sư.

Còn về tên Từ Thịnh này, hắn và y không thù không oán nha, cho nên không cần phải phân biệt đối xử như lũ tu sĩ Kim Đan kia.

Thế là Phạm chương quỹ lại giơ lên ba ngón tay quen thuộc, nhếch môi cười, bắt đầu màn chào hàng huyền thoại của mình. – “Đối với Từ đạo hữu, ta có thể đưa ra ba đề nghị phù hợp nhất cho người lựa chọn.”

Ba lựa chọn? Từ Thịnh có vẻ bất ngờ, sau đó gật đầu. – “Từ mỗ xin lắng tai nghe.” – Gương mặt hiện lên nét cười, y có chút hứng thú muốn biết Phạm Hiên cho mình những đề nghị gì.

Phạm chương quỹ trở vào ngón út rồi giảng. – “Đề nghị thứ nhất, liên quan đến phương thức tu hành của Từ đạo hữu. Nếu bản chương quỹ nhìn không lầm thì công pháp chủ tu của ngươi là Trường Xuân Bảo Điển, một môn công pháp giúp tăng trưởng sinh cơ, ích niên dưỡng thọ đúng không?” – Tuy là hỏi, nhưng thái độ của hắn lại chắc chắn mười phần.

“Ồ, đúng vậy. Chương quỹ quả nhiên mắt sáng như đuốc, thần cơ diệu toán.” – Từ Thịnh chấp tay bội phục, thế mà chỉ cần nhìn qua liền biết y tu công pháp gì, không phải tiên bối đại năng thì cũng là người học rộng hiểu nhiều.

“Đoán mò mà thôi, không đáng nhắc tới.” – Phạm chương quỹ khoát tay, giả đồ tinh tướng, tiếp tục giảng đề nghị thứ nhất của mình. – “Trường Xuân Bảo Điển không phải công pháp hỗ trợ sát phạt quá nhiều, nhưng trên phương diện dưỡng sinh lại là một môn pháp quyết không tệ. Ở đây ta có một môn Dưỡng Sinh Bồ Hồn Đại Pháp có thể phụ trợ tu luyện cùng với nó, dựa vào sinh cơ dồi dào tu luyện được từ Trường Xuân Bảo Điển để nuôi dưỡng thần hồn.” – Nói tới chỗ này, hắn móc từ trong túi thần kỳ ra một chiếc ngọc giản.

Đặt ngọc giản lên quầy, Phạm Hiên tiếp tục nói. – “Cũng như Trường Xuân Bảo Điển, Dưỡng Sinh Bồ Hồn Đại Pháp không phải công pháp lấy sát phạt làm chủ, công dụng của nó là giúp tăng độ dẻo dai và sức sống của thần hồn, giúp Nguyên Anh càng thêm khỏe mạnh, chủ yếu hỗ trợ cho việc đột phá Hóa Thần về sau.”

Từ Thịnh trầm kinh hãi. – “Hóa, Hóa Thần?” – Người có tu vi cao nhất trên đỉnh Huyền Vân cũng chỉ là Nguyên Anh Hậu Kỳ, nửa bước Viên Mãn mà thôi, bản thân y càng là mới Nguyên Anh Sơ Kỳ tiếp cận Trung Kỳ, cách Hóa Thần còn xa xôi lắm.

Tất nhiên, lo trước khỏi họa, đây quả thật là một đề nghị không tệ, nhưng Từ Thịnh cũng không vội vã, trước tiên nghe nốt hai đề nghị còn lại của Phạm chương quỹ rồi hẵng cân nhắc sau.

Thế là y gật đầu bảo. – “Dưỡng Sinh Bồ Hồn Đại Pháp quả thực rất hợp ý Từ mỗ, Phạm chương quỹ quả nhiên biết là thứ gì thích hợp với ta. Mong chương quỹ có thể giới thiệu hai đề nghị còn lại để ta suy xét cho rõ.”

‘Có cơ.’ – Phạm Hiên thấy thái độ của y, liền biết tên này động tâm, hắn cảm giác được là có một đồng linh thạch sắp rơi vào túi mình. Lòng đắc ý lảng xuống, hắn khẽ hắng giọng một cái, tiếp tục nói sang đề nghị thứ hai.

“Ừm, vậy ta cũng không dài dòng.” – Phạm chương quỹ gấp ngón út lại, trở sang ngón vô danh. – “Lựa chọn thứ hai bản chương quỹ đưa ra thì trái ngược với lựa chọn thứ nhất, thay vì tính đến chuyện tu vi lâu dài, ta đề nghị người lựa chọn Khô Vinh Kinh, một bộ công pháp chủ tu sát phạt dựa trên cái đạo thịnh suy mà thành, lấy thiêu đốt sinh cơ làm nguồn tăng phúc năng lực chiến đấu, lại lấy thân thể hủ mục, suy yếu bề quan để bù đắp sinh cơ, phối hợp với Trường Xuân Bảo Điển của ngươi, lại thêm Thủy Mộc Song Thuộc Tinh Linh Căn, quả thực là tuyệt phối.” – Hắn lôi ra thêm một cái ngọc giản rồi đặt ở trên quầy.

Từ Thịnh nghe vậy mà trong lòng nổi lên sóng dữ, thiêu đốt sinh cơ, đó là thủ đoạn bắt đết dĩ mà tu sĩ chỉ dùng khi bị dồn vào chân tường thôi nha, tác dụng phụ rất to lớn, thọ nguyên giảm sút, Nguyên Anh âm đạm, căn cơ bất ổn, hạn chế con đường phát triển về sau của người sử dụng rất nhiều, trăm hại không lợi.

Giờ nếu có Khô Vinh Kinh, chẳng khác nào loại bỏ hoàn toàn tác dụng phụ đó, chỉ cần bỏ ra thời gian bề quan hồi phục là được. Hạn chế của Từ Thịnh rất rõ ràng, đó là sinh cơ dồi dào nhưng sức tranh đấu không cao, nếu có được công pháp này hắn sẽ loại bỏ được hạn chế này, như hồ mọc thêm cánh, cá về biển rộng.

Phạm Hiên thấy ánh mắt của y lập lòe, hắn liền nhếch môi cười, bồi thêm một liều. – “Chà, nếu mà phối hợp với Dưỡng Sinh Bồ Hồn Đại Pháp lại càng thêm tuyệt nữa. Ngươi có thể xem việc tu tập Khô Vinh Kinh như một loại khổ luyện, rèn đúc sinh cơ càng thêm bền chắc, qua đó khiến hiệu quả tu luyện thần hồn càng thêm hiệu quả, đường đến Hóa Thần càng thêm mở rộng.”

Từ Thịnh rợn rạo trong lòng, hận không thể lập tức đoạt lấy công pháp, bề quan tu luyện, đột phá Hóa Thần ngay lập tức. Nhưng mà y liền bình tĩnh trở lại, trước còn muốn nghe đề nghị thứ ba của Phạm chương quỹ là gì. Chủ yếu là này giờ Phạm Hiên chỉ nói suông thôi a, mặc dù đem ngọc giản ra, nhưng ai biết nội dung bên trong như thế nào. Lỡ đâu bị lừa rồi làm sao? Nên cứ tĩnh tâm cái đã, tránh cho về sau thất vọng đau đớn.

Thấy y không nói chuyện, Phạm chương quỹ liền thức thòi, nói ra đề nghị cuối cùng. Hắn giơ ngón giữa ra, cất giọng thần nhiên. – “Từ đạo hữu có một môn Linh Khí Cực Phẩm gọi là Huyền Vân Ẩn đúng không? Lựa chọn cuối cùng này có liên quan đến nó, bản chương quỹ có thứ này cho người xem này.” – Vừa dứt lời, hắn liền móc từ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang ra một bãi nước.

Các vị không nghe lầm, đó thật sự là một bãi nước.

Ngửa lòng bàn tay phải ra, một bãi nước to chừng ba ngón tay đang nổi lơ lửng trên lòng bàn tay của Phạm Hiền, trôi qua trôi lại nhưng không hề rơi xuống một giọt hay rớt khỏi bàn tay hắn, tựa như nó đang nằm trong một chiếc hũ vô hình vậy.

Bãi nước ấy có màu xanh ngọc bích, trông khá nhợt nhạt, trong suốt, thi thoảng lại sáng lên lấp lánh, thi thoảng lại u ám vô quang, hết sức kì lạ.

Từ Thịnh há hốc mồm nhìn thứ nước kỳ dị ấy, y thề là từ trước đến giờ chưa từng thấy qua thứ nào kỳ cục như vậy. – “Đây là...” – Y tò mò vô cùng nhìn Phạm Hiền, chờ đợi hắn trả lời.

“Ừm, Kỳ Vật Ngũ Phẩm, Lăng Không Ngọc Thủy.” – Phạm chương quỹ hơi hợt trả lời, như đang nói đến một vũng nước lã.

“Ngũ Phẩm?” – Từ cung phụng kinh hô, suýt thì không nhận được xuất thủ đánh cướp, may mà lí trí vẫn còn mới kim lại được.

Phạm Hiền chẳng quan tâm y có muốn cướp bóc gì hay không, hắn tiếp tục nói về Huyền Vân Ẩn. – “Bản chương quỹ thấy là Huyền Vân Ẩn của đạo hữu đã đạt đến gần đỉnh của Linh Khí Cực Phẩm, chỉ thiếu chút là có thể thăng cấp Bảo Khí nhưng không thành. Người biết nguyên nhân do đâu không? Huyền Vân Ẩn này theo bản chương quỹ thấy là được làm chủ yếu từ Linh Lam Tinh Thạch đi, độ nặng có thừa, công hay thủ đều ổn, chỉ là có chút khiếm khuyết về mặt tốc độ, cho nên lúc Luyện Khí Sư chế tạo không thể đúc thành Bảo Khí Hạ Phẩm, một phần cũng là do tay nghề Luyện Khí Sư chưa tới, không thể tận dụng tối đa tài liệu.”

Từ Thịnh hết con meo nó hồn, y còn chưa lấy Huyền Vân Ẩn ra cho hắn xem đâu, thế mà đã nói chi tiết như vậy rồi, giống như so với chủ nhân của pháp bảo còn hiểu pháp bảo hơn. Vậy mới thấy được Tự Bảo Bồn kết hợp với Giám Bảo Nhân bá đạo ra sao, liếc qua một lần thì đến cái quần lót có tí vết gì hắn cũng có thể nói ra và đề nghị bảo vật để sửa chữa.

Vội vã đem Huyền Vân Ẩn từ trong nhẫn trữ vật ra, Từ Thịnh gấp gáp nói với Phạm chương quỹ. – “Chương quỹ ngài xem giúp Từ mỗ, làm sao để ẩn này thăng cấp, Từ mỗ cảm kích vạn phần.” – Liên quan đến bảo vật trấn sơn của Cung Phụng Điện chính là việc công, so với việc tu luyện riêng tư của mình, y còn chú trọng hơn.

Phạm Hiền không thèm liếc ẩn một cái, hắn lắc bãi nước trong tay rồi bảo. – “Lăng Không Ngọc Thủy, nhẹ hơn lông hồng, không thể rơi rớt, trôi nổi vô định, chỉ cần sử dụng vài giọt, dung luyện vào phần tâm của pháp bảo thì có thể khiến pháp bảo có được đặc tính nhẹ nhàng của nó, giúp tăng phúc tốc độ một cách đáng kể, bảo đảm là Huyền Vân Ẩn của người có thể lên cấp Bảo Khí Hạ Phẩm”

Hắn còn nói thêm một câu. – “Tất nhiên, cũng phải coi trình độ Luyện Khí Sư ra sao, nếu luyện hỏng thì cũng chỉ lãng phí tài liệu.” – Sau đó liền nhìn thẳng vào mắt của Từ Thịnh.

Đẩy ra hai chiếc ngọc giản và nâng một bãi nước trong tay, hắn nói. – “Ta đã giới thiệu xong, Từ đạo hữu cứ từ từ suy nghĩ, không cần phải vội.”

Sau đó lại ngẩng đầu gọi lên tầng trên. – “Lão già!” – Trước khi đón Từ Thịnh và bọn Lưu Vân Kiếm Sư, hắn đã để lão tán tu Trúc Cơ Kỳ lên phòng hắn ngồi đợi, chờ hắn phân phó.

Ngay lập tức, lão tán tu Trúc Cơ Kỳ từ trên lầu chạy xuống. Lão trước tiên nhìn thấy một người đàn ông có chút uy nghiêm đang ngồi đó mắt dán đo điều gì đó, lão mặc kệ, quay sang khom người với Phạm chương quỹ. – “Chương quỹ, có tiểu nhân!”

Phạm Hiền khoát tay. – “Đi thông báo giúp ta, ngày mai đầu giờ Thìn, Vạn Năng Thương Hội sẽ mở cửa buôn bán bình thường, ai muốn mua gì thì xếp hàng.” – Hắn dặn dò.

“Vâng, tiểu nhân sẽ đi báo ngay.” – Lão già cúi chào chương quỹ một cái, sau đó thân ảnh của lão biến mất ngoài cửa.

Phạm chương quỹ không nhìn theo, hắn quay sang đối diện với Từ Thịnh, mỉm cười hỏi. – “Từ đạo hữu, người quyết định thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Từ Thịnh toan tính

Chương này bắt đầu bằng việc phổ cập tri thức tu chân.

Lần trước có nhắc đến hai thứ là Linh Vật Tam Phẩm Tử Văn Trúc và mới đây thôi là Kỳ Vật Ngũ Phẩm Lăng Không Ngọc Thủy, chắc cũng có đạo hữu thắc mắc Linh Vật và Kỳ Vật là gì, tại sao lại phân chia như vậy?

Nói qua một chút, ngoại trừ tu sĩ và yêu thú, trong tu chân giới còn có các thiên tài địa bảo hay những thể tồn tại đặc dị, bọn chúng được phân thành bảy loại sau đây là: Linh Dược, Linh Vật, Bảo Khoáng, Kỳ Vật, Dị Địa, Dị Quái và Tinh Quái. Trong đó, năm loại đầu được phân thành Cửu Phẩm, hai loại sau lại được phân thành Cửu Giai.

Linh Dược chính là để chỉ các loại thảo dược, có thể dùng để luyện đan, chế tửu, chưng cất các loại quỳnh tương ngọc dịch, v.v...

Linh Vật có thể là các loại thực vật, nhưng lại không có công dụng luyện dược như Linh Dược, hoặc có thể là các loại tơ tằm, tơ nhện, chất bài tiết của yêu thú, v.v... dùng để vẽ phù, luyện khí, bày trận.

Bảo Khoáng là để chỉ các loại kim thiết, khoáng thạch có thể dùng để rèn đúc, chế tạo pháp bảo.

Kỳ Vật là các loại vật tự nhiên mà thành, như là nước, lửa, gió, đất, sét, khí, v.v... Ví dụ như Tam Quang Thần Thủy, Cửu Tiêu Cương Phong, Tứ Nhưỡng, Cửu U Chi Khí.

Dị Địa có thể xem là các loại động thiên phúc địa, với tính chất riêng biệt, có thể hỗ trợ tu luyện hoặc tạo thành hiểm cảnh. Ví dụ như nơi âm dương nghịch loạn chính là một Dị Địa.

Dị Quái là để chỉ âm hồn, ác quỷ, hoặc các loại ô uế tu luyện thành tinh, sinh ra linh trí. Đám này bị trời ghét bỏ, thường xuyên phải độ lỗi kiếp khi tiến giai, rất khó sinh tồn, nhưng mỗi một con Dị Quái tồn tại được trên đời đều là một hàng thứ dữ không ai dám trên chọc.

Tinh Quái là để chỉ những thứ như Linh Dược, Linh Vật, Bảo Khoáng, Kỳ Vật và thậm chí là Dị Địa xuất hiện linh trí, trở thành Tinh Quái, có được khả năng tu luyện. Trái ngược với Dị Quái, bọn này được xem là con cưng của trời, kẻ nào dám giết Tinh Quái để lấy tài liệu sẽ bị Thiên Đạo nguyên rủa, đường tu hành từng bước khó đi.

...

Từ Thịnh dần đo suy nghĩ một hồi, sau đó mới nhớ ra việc quan trọng nhất trong cuộc mua bán này. – ‘Ái chà, thế mà lại quên.’ – Y thầm tự trách, mấy thứ bảo bối đặt trước mặt đã khiến y có chút mộng mị, thiếu đi sự minh mẫn.

“Phạm chương quỹ a, ngài có thể nói qua một chút về giá cả của những thứ này không?” – Chưa hỏi giá mà đã suy nghĩ xem nên chọn cái nào, đúng là vừa rồi đầu óc của y có hơi chập mạch, biết đâu có thể mua hết thì sao?

“Há, dễ nói.” – Phạm Hiền bình thản gật đầu, bắt đầu giới thiệu giá cả của hàng hóa.

Cầm lên một cái ngọc giản, hắn nói – “Dưỡng Sinh Bỏ Hồn Đại Pháp, giá hữu nghị, năm trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm.”

Sau đó lại đến cái ngọc giản còn lại. – “Khô Vinh Kinh, chín trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm.”

Cuối cùng lại chỉ vào bãi nước trên tay. – “Năm giọt Lăng Không Ngọc Thủy, một giọt sáu trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, hết thủy ba mươi vạn Linh Thạch Thượng Phẩm. Người có thể chọn trả trực tiếp bằng linh thạch, hoặc thanh toán bằng bất kỳ hình thức nào khác đều được.”

Ừc, ừc.

Từ Thịnh vốn cho rằng bản thân rất giàu có, nhưng mà lột hết tài sản của y hiện giờ cũng chỉ mua được Khô Vinh Kinh là cạn kiệt tài lực, không thể như rắn nuốt voi mà mua hết hai thứ còn lại, mặc dù giá cả hàng của Phạm chương quỹ có thể gọi là phá giá thị trường rồi, không thể rẻ hơn được nữa.

‘Lăng Không Ngọc Thủy, ừm, có thể xin trợ cấp của triều đình để mua thứ này, dù gì cũng là bảo vật trấn sơn của Cung Phụng Điện. Ta trước mua Dưỡng Sinh Bỏ Hồn Đại Pháp, sau đó về đình Huyền Vân lại khoan nói đến chỗ này, thu thập tài sản rồi mượn thêm linh thạch từ tám người kia, lúc ấy quay lại đây mua Khô Vinh Kinh, cuối cùng mới báo tin Lăng Không Ngọc Thủy lên triều đình. Khi đó thì gạo đã nấu thành cơm, Từ mỗ cũng có được hai môn công pháp thích hợp với mình rồi.’ – Từ Thịnh thầm tính kế.

Y định là khoan nhắc tới Vạn Năng Thương Hội cho tám vị cung phụng kia biết, cứ mượn tiền từ họ trước đã, chứ nếu mà để họ biết đến tiệm này rồi kéo tới mua thì làm gì chịu cho y mượn linh thạch, chính y còn không đủ tiền để mua bảo vật đây, những cung phụng còn lại nào có khác gì.

Hắc, vậy mới thấy, mặc kệ người là phạm nhân kiến hôi hay Kim Đan, Nguyên Anh, hễ cứ liên quan đến ích lợi thì cứ nghĩ đến bản thân trước đã. Tất nhiên, Từ Thịnh làm thế không có gì sai, y đã cân nhắc đến việc dựa vào triều đình để mua Lăng Không Ngọc Thủy, xem như công sự đã được giải quyết, giờ tính toán cho chính mình cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thế là y bảo với Phạm chương quỹ. – “Chương quỹ, ta muốn mua Dưỡng Sinh Bỏ Hồn Đại Pháp.” – Gom góp linh thạch, bảo vật cho vào một chiếc nhẫn trữ vật riêng, Từ Thịnh đưa nó cho hắn.

Phạm Hiền gật đầu, bỏ lại Lăng Không Ngọc Thủy vào túi thần kỳ trong ánh mắt tiếc nuối của y, sau đó nhận lấy nhẫn trữ vật, bắt đầu kiểm kê.

Một lúc sau.

“Chỉ mới ba trăm năm mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm, còn thiếu một trăm năm mươi vạn a!” – Phạm Hiền nhũn mày, lắc đầu với Từ Thịnh.

“Ồ, sao lại thiếu được?” – Từ Thịnh ngạc nhiên, y đã bỏ vào đó số linh thạch và bảo vật tương đương với năm trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm cơ mà.

Sau đó, Phạm chương quỹ liền nói rõ số tiền định giá bảo vật của mình cho y nghe, Từ cung phụng mới vỡ lẽ ra là cửa tiệm này không chỉ bán phá giá mà mua cũng phá giá, hoàn toàn không theo thị trường, tự thành một phái.

Từ Thịnh cũng không muốn đem pháp bảo chạy đi bán ở nơi khác a, rất là rườm rà, thân là tu sĩ Nguyên Anh, y cũng không muốn để Phạm Hiền cười chê mình tính toán chi li. Y đành phải lấy ra thêm mấy món pháp bảo đưa cho Phạm chương quỹ, lòng thầm than thở. – ‘Phạm chương quỹ buôn bán như vậy được sao, sẽ khiến thị trường hỗn loạn a.’

Thực sự là như vậy nha, ai cũng phải bỏ chi phí tận năm mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm để làm ra một món Linh Khí Thượng Phẩm, bán với giá sáu, bảy mươi vạn. Phạm Hiền lại bán một món Linh Khí Thượng Phẩm với giá hai chục vạn, kẻ ngu cũng biết là phải mua bên nào? Người chỉ làm ăn nhỏ một mình thì thôi, nếu mà làm quy mô lớn lên vậy thì xong đời.

Trừ khi người khác cũng học được cách làm của Phạm chương quỹ, giảm chi phí sản xuất xuống thấp ngang với hắn để có thể bán được lợi nhuận, còn không thì nền kinh tế tu chân giới sẽ trở nên mất cân bằng nghiêm trọng, ai cũng chỉ muốn mua đồ từ Vạn Năng Thương Hội, làm cho những hàng hóa khác với số lượng cực kì không lồ trở nên tẻ nhạt, không thể giao dịch. Luyện Khí Sư, Luyện Đan Sư, Chế Phủ Sư các loại ngành nghề trở nên thất nghiệp, các cửa hàng, thương hội khác đóng cửa, cũng không ai muốn mạo hiểm săn tìm thiên tài địa bảo nữa, tất cả mọi người đều phụ thuộc vào Vạn Năng Thương Hội để tu luyện.

Lúc ấy, Phạm chương quỹ sẽ bị một đám lão quái vật tìm đến để xử lý, hoặc là cướp lấy phương thức sản xuất với chi phí thấp, hoặc là giết chết, tiêu diệt hoàn toàn Vạn Năng Thương Hội để phục hồi lại sự cân bằng.

Nếu như Phạm Hiền có thể chơi chết được đám lão quái vật ấy, thì kẻ thù tiếp theo của hắn chính là cả Khôi Huyền Giới này. Hoặc là hắn có thể để bọn chúng cũng học được phương pháp buôn bán của mình, hoặc là hắn trở thành chúa tể của thế giới, chi phối toàn bộ mọi thứ trên Khôi Huyền Giới.

Dù là thế nào đi nữa, thì kết cục vẫn sẽ được tóm gọn trong một câu: Khôi Huyền Giới xong rồi.

Trên đời này lúc nào cũng có một lũ điên đòi thống trị mọi thứ, nhưng bọn chúng không hề biết là làm như thế chỉ khiến vạn vật hủy diệt.

Thiên Đạo rất là coi trọng sự cân bằng.

Một thế giới không bao giờ chỉ xuất hiện một tu sĩ Độ Kiếp cả, luôn sẽ có những kẻ mạnh tương đương để kiềm chế lẫn nhau, không dẫn đến tình trạng độc tài.

Ví dụ đơn giản nhất là khi xuất hiện tu sĩ vượt qua Độ Kiếp Kỳ, thì Thiên Đạo của một phương thế giới sẽ lập tức mở ra con đường phi thăng, tiễn hắn đến thế giới khác hoặc là chết để duy trì sự cân bằng.

Ặc, được rồi, có vẻ nói hơi xa xôi thì phải, Phạm Hiền giờ vẫn chỉ là một chương quỹ của một cửa tiệm nhỏ xíu trong một đế quốc nhỏ xíu của một khu vực căn cứ trong tu chân giới bao la mà thôi, những thứ to lớn kia vẫn còn cách hắn xa ời là xa.

Hắn vẫn mới chỉ là con kiến hôi Luyện Khí Tử Trọng thôi a, việc quan trọng trước mắt là phải bán hàng lấy linh thạch, tìm kiếm Tài Khí để tu luyện cho nhanh, hắn cách Độ Kiếp Kỳ còn tận tám giai lớn và mấy chục cấp nhỏ cơ, rồi có ai biết dù cho Độ Kiếp Kỳ Viên Mãn vẫn chỉ là cảnh giới rất thấp đâu?

Phạm Hiền không biết gì đến những thứ này, hắn chỉ biết là mình vừa kiếm lời được hai trăm năm mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm, và được chia hai mươi lăm vạn a.

Đưa ngọc giản có ghi Dưỡng Sinh Bồ Hồn Đại Pháp cho Từ Thịnh, mặt dù trong lòng đã ngoác miệng cười to, ngoài mặt Phạm Hiền chỉ khẽ mỉm cười, ôn tồn bảo. – ‘Chúc mừng đạo hữu được như nguyện, đây là công pháp của người. Từ đạo hữu, người thật sự không định suy nghĩ xem có nên mua thêm hai thứ còn lại sao?’ – Ôn tồn a, ôn tồn như một con hồ ly chính là hắn.

‘Ta thực sự không giàu như ngài nghĩ đâu.’ – Khóc thầm trong lòng, Từ Thịnh lại khẽ lắc đầu bảo. – “Tham thì thâm a, nhất nghệ tinh nhất thân vinh, Từ khổ hiểu được đạo lý này.”

Phạm Hiền nghe vậy, ngoài mặt cười xán lạn gật đầu, trong lòng thì lại thầm khinh bỉ. – ‘Nghèo thì bảo con meo nó ra, tỏ ra tâm cảnh cao như vậy làm gì, tưởng Phạm gia đây không thấy ban nãy người đồ mất thế nào sao?’ – Tất nhiên là hắn sẽ không nói toạc ra như vậy, làm gì có ai buôn bán như thế.

Hắn nhẹ nhàng bảo. – “Từ đạo hữu nhìn rõ được chân lý, thật là đáng quý. Nếu người không chê thì có thể ở vào phòng của bản chương quỹ trên tầng hai để tham ngộ công pháp, đảm bảo không có ai làm phiền, lại còn có tỳ linh trận hỗ trợ tu luyện, sẵn tiện đợi Triệu cô nương ra gặp.”

“Nếu thế thì còn gì bằng, đa tạ chương quỹ.” – Từ Thịnh đứng dậy, chấp tay cảm ơn.

“Không cần đa tạ, giá tình bạn, một vạn Linh Thạch Trung Phẩm a!”

Từ cung phụng cầm nín. – “...”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thế nào là Vô Định

“Tiền là tiền nhiều khi không mà có, tiền là tiền nhiều lúc có như không. Lá lá la la...”

Phạm Hiền thoải mái dựa lưng trên ghế bành, cảm mấy viên Linh Thạch Trung Phẩm ra tung hứng, vui vẻ hát ca, cặp giò thuận tiện gác lên cái mông mỡ của con mèo béo, trông thần sắc tươi vui, sáng khoái vô cùng.

Không tiền, u ám suy sụp. Có tiền, thần thanh khí sáng.

Hai mươi lăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm a, hắn đã có thể đổi một món Linh Khí Thượng Phẩm không tẻ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang rồi, phải biết là Thanh Lân Quy Giáp Thuần ban đầu mà hắn giới thiệu cho Triệu Ngự Yên có giá hai mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm. Thân là Thần Bí Thương Nhân, hắn chỉ cần trả tiền bằng với giá vốn là mười vạn Linh Thạch Trung Phẩm, cộng với số tiền ban đầu hắn kiếm được, có thể mua được gần ba cái Thanh Lân Quy Giáp Thuần a.

Nhưng mà tất nhiên là Phạm chương quỹ sẽ không lãng phí tiền để mua Linh Khí Thượng Phẩm đâu, hắn mới có tu vi Luyện Khí Tứ Trọng mà thôi, chả phát huy được mấy sức mạnh của Linh Khí, có mua cũng là lãng phí.

Chuyện quan trọng bây giờ là hắn vừa hết thời gian tu hành trong Hoàng Tự Thiên Phòng rồi, cần phải để linh thạch dùng cho Ngũ Hành Tự Linh Quyết kết hợp với Ngũ Hành Tự Linh Trận để tăng tốc tu luyện thôi, đó là phương thức tu luyện đốt tiền a.

Mặc dù Ngũ Hành Tự Linh Trận có thể tiêu hao tài sản riêng của hắn để sử dụng, nhưng mà cứ lo trước khỏi họa, nhiệm vụ: Khách đến! Khách đến! cũng không phải có thể hoàn thành ngay lập tức, nếu không có gì bất ngờ thì mấy ngày tới hắn phải tu luyện trong điều kiện bình thường, chỉ có Ngũ Hành Tự Linh Trận phụ trợ.

Lách cách!

Linh thạch rơi xuống đất. Chợt nhớ đến một chuyện, gương mặt Phạm chương quỹ liền cứng lại rồi, hắn đã để Từ Thịnh vào ở phòng mình rồi a, đêm nay chỉ có thể ngồi dưới đây tu luyện.

‘Mất thân phận a, không lẽ ta lên trả lại linh thạch cho y rồi đòi lại phòng? Ặc, không được, không thể trả tiền lại được.’ – Được rồi, tên này thà ngủ dưới đất chứ không muốn nhả ra một cắc nào đâu.

“Chiêu Tài!” – Rảnh rồi không việc gì làm, Phạm chương quỹ đành phải kiếm chuyện chơi.

“Là Vô Định, không phải Chiêu Tài.” – Con mèo béo gạt chân hắn ra khỏi cái mông yêu quý của mình.

“Ăn cá không?” – Phạm Hiền đặt Tự Bảo Bồn lên trên quầy.

Tưởng chừng như là nó sẽ nhào tới? Nhưng không, con mèo béo ấy vẫn lười biếng, nằm im tại chỗ. – “Bản miều đang rất là buồn ngủ, đừng làm phiền.” – Nó đưa chân gãi mông.

“Ừm, nếu ngươi không dùng thì để ta dùng nhé!” – Được rồi, đây chính là mục đích của tên này, tiền vừa tới tay, trò đùa bảo lại có vẻ kích thích, hắn chơi qua một lần cũng có tí nghiện, định chỉ ra một ít chơi vài lượt.

“Cút.” – Ngắn gọn súc tích, trong khoảnh khắc, Vô Định đã ôm trọn cái Tự Bảo Bồn vào bụng.

“Hừ, keo kiệt.” – Phạm Hiền gõ đầu nó, nhưng hắn cũng không giật lại cái bô, tên này vẫn còn có tí chữ tín. Ngẫm nghĩ một hồi, hắn lại đánh chủ ý sang chuyện khác. – “Ngươi dạy ta Miêu Miêu Quyền nào, ba tháng tiếp theo cái bô vẫn thuộc về ngươi.”

Con mèo béo không nhúc nhích, hỏi lại. – “Được a, thế ngươi có Âm Dương Linh Căn không?”

“Âm Dương Linh Căn? Linh căn không phải chỉ có Ngũ Hành và mấy loại dị thuộc tính thôi sao?” – Phạm Hiền kinh ngạc.

Con mèo béo khinh bỉ hừ một cái. – “Có Ngũ Hành tất có Âm Dương, rõ là chuyện đương nhiên. Trên đời này, linh căn có ngàn vạn loại, thiên kỳ bách quái, chỉ là ngươi cô lậu quả văn, vô tri tự cho mình biết tuốt mà thôi.” – Giọng mỉa mai vô cùng, nói đến lớp da mặt dày như tường thành của Phạm

chương quỹ cũng phải đồ.

Tất nhiên, cũng chỉ là đồ trong giây lát thôi. – “Ặc, ta không có Âm Dương Linh Căn.” – Hân trợn trắng mắt nói ra câu này. Thiệt khổ cực, thứ linh căn kia vừa nghe liền biết là cái gì đó ghê gớm rồi, bản chương quỹ chỉ có linh căn Tứ Hành tạp nham mà thôi.

“Thế người có Thái Cực Đạo Thể, Âm Dương Tiên Thể, Tứ Tượng Thánh Thể hay tối thiểu cũng phải như Lưỡng Nghi Pháp Thể không?” – Con mèo béo tiếp tục hỏi, mỗi câu mỗi chữ đều bộc lộ ra vẻ khinh thường tột độ.

“Ta là phàm thể a.” – Phạm chương quỹ thân nhiên nói ra câu này, có vẻ vân đạm phong khinh, chỉ là khóe miệng của hân hơi co giật một chút. – “Người hỏi mấy thứ này để làm gì?”

Ngáp to một cái, Vô Định trả lời. – “Điều kiện tu luyện a, Miêu phái khí công độc môn của bản miêu cũng không phải là thứ ắt ơ nào muốn luyện là thành, yêu cầu rất cao đó nha.” – Nó tiếp tục xia xối Phạm Hiên, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hải hước nhìn hân. – “Được rồi, xem ra là cái gì cũng không có, vọt vọt cơ hội cuối cùng này, người có phải Viễn Cổ Hùng Miêu không?”

Hùng miêu? Trong đầu Phạm chương quỹ chợt hiện lên một bóng hình mập mạp, ngu ngốc có hai màu trắng đen. – “Người nhìn ta có chỗ nào giống sao?” – Hân hỏi ngược lại con mèo béo một cách vô lực.

“Được rồi a. Không có linh căn phù hợp, không có thể chất phù hợp cũng không có huyết mạch phù hợp, thanh niên ba không nha, người vẫn là vô duyên với Vô Định Miêu Miêu Quyền, an tâm tu luyện đi. Khắc khắc.” – Giọng điệu của Vô Định nghe vừa lười nhác vừa bi ối, nó tiếp tục vùi đầu xuống ngủ.

‘Cha nó con mèo béo! Dám khinh bỉ bản chương quỹ.’ – Phạm Hiên nghiến răng chửi thầm. Sau đó, hân chợt nhớ đến một chuyện. – ‘Huyết mạch? Ta cũng có thể mua một bộ Di Huyết Truyền Mạch Quyết a, lại mua thêm tinh huyết của bọn gấu ngựa kia không phải là được sao?’ – Phạm chương quỹ vừa nhớ đến gọi ý mà hân đã đưa cho lão lùn khủng bố kia, lập tức cảm thấy bản thân cũng có thể làm giống vậy.

“Người chờ đó.” – Đặc ý liếc con mèo béo một cái, tinh thần của Phạm Hiên lập tức chìm vào túi thần kỳ, tìm kiếm huyết mạch của Viễn Cổ Hùng Miêu.

Ngay sau đó, Phạm chương quỹ cũng người lại rồi, một đồng số không vừa hiện lên trong đầu hân. – ‘Đậu đen rau muống, đúng là hóa thạch sống ở Trái Đất, sang đến tu chân giới vẫn đắt giá như vậy?’ – Tim đập chân run, xem lại giá cả một lần, Phạm Hiên bị dọa sợ, chương quỹ lực bất tòng tâm a.

‘Muốn cosplay Trương chân nhân, bản chương quỹ còn phải kiếm thật nhiều tiền mới được.’ – Phạm Hiên trầm hạ quyết tâm, hân lại có thêm được một mục tiêu ngắn hạn.

Bỏ qua chuyện học quyền, Phạm chương quỹ bắt đầu tò mò chuyện khác. – “Này, nói ta nghe xem, thực lực của người là Nguyên Anh hay Hóa Thân? Đến tên cảm thương to kia cũng không phải là đối thủ của người, gã Tử đạo hữu kia cũng sợ người phải phép.” – Hân vừa hỏi vừa vò đầu con mèo béo, phá giấc ngủ của nó.

“Oái cái tên này!” – Vô Định hất tay hân ra, nhảy sang cái bàn tròn để tránh xa hân, tìm một tư thế nằm thoải mái, sau đó mới trả lời. – “Hừm, theo cách nói của người ở đây thì bản miêu tương đương với Kim Đan Sơ Kỳ hoặc là yêu thú Tam Giai Sơ Kỳ.”

Phạm Hiên kinh ngạc. – “Kim Đan? Đừng gạt ta, đến Kim Đan Viên Mãn như tên kiếm khách ngu ngốc kia cũng bị người thu thập dễ dàng a. Tên cảm thương to kia càng kinh khủng hơn, cuối cùng vẫn sắp mất, người nói người là Kim Đan Sơ Kỳ? Ai tin?” – Hân quệt miệng không tin. Đến giờ hân vẫn nhớ uy thế khủng khiếp lúc Tiêu Tình điều động hoàng kim cự thương a, cảm giác được chỉ cần chịu một đòn thôi là mình có thể cháy túi luôn.

“Méo! Không có năng lực đánh vượt giai, bản miêu cũng ngại xưng Vô Định.” – Con mèo béo hết sức bá khí.

“Coi như người trâu.” – Phạm chương quỹ bĩu môi, sau đó hô to không phục. – “Cứ chờ đó, người chẳng qua là tu hành lâu năm, đợi bản chương quỹ kiếm đủ Tài Khí, ắt sẽ vượt qua người, cho con mèo chết tiệt nhà người biết tay.”

“Vượt qua ta?” – Con mèo béo ngẩng đầu lên, khể cười. – “Người không biết là miêu gia mới chỉ tu luyện được hai ngày thôi sao?”

“Hai ngày?” – Phạm Hiên trợn mắt há mồm, sau đó liền biểu thị không tin. – “Dựa vào cái gì?”

“Giống người, Tài Khí a.” – Con mèo béo lẩn một vòng trên bàn.

“Tài Khí? Thế mà người còn dùng nó nâng cấp Tụ Bảo Bồn? Không để dành tu luyện?” – Phạm chương quỹ nghe vậy càng thêm không tin tưởng.

Con mèo béo nguyền một cái. – “Xùy, tu luyện để làm gì, nếu không phải hôm trước có người tới đập phá, ta mới lười tu luyện. Người phải nhìn thoáng a, hết thấy mọi thứ đều là phù du, chỉ có ăn ngon, ngủ kỹ mới là vĩnh cửu.” – Vô Định đứng dậy, híp mắt nói ra câu này, giọng nghe như đã nhìn thấu bản chất của vạn vật trên thế gian.

Phạm chương quỹ thấy nó không giống như đang nói dối, lòng đau như cắt a. Kẻ tư chất cùi bắp như hân thì dày công khổ luyện, miệt mài ngày đêm để thăng cấp, kẻ tu hành tựa ăn cơm uống nước như con mèo béo lại chẳng hề xem trọng, này còn để người ta sống sao? Hân quyết định phải đưa con mèo này trở lại đường chính đạo, không thể để nó lạc lối trong sự u mê, sa đọa như vậy được.

Thế là hân liền đứng dậy khỏi ghế, chạy đến lay cái bụng mỡ Vô Định. – “Người đây là đang lãng phí thiên phú của mình đó Chiêu Tài! Mau, mau, đừng

ngủ nữa, nhanh tập trung tu luyện, mười ngày nữa tháng đến Đại Thừa, Độ Kiếp, mang bản chương quỹ ra ngoài ngang dọc.” – Được rồi, đây mới là ý nghĩ chân thật của hần a.

Phạm chương quỹ muốn ra dạo chơi một chút ở thế giới bên ngoài, nhưng khổ nỗi hần hiện chỉ là con kiến hôi Luyện Khí Tứ Trọng, nào dám mạo hiểm? Giờ chỉ cần con mèo béo tu thành tiên thành thánh là hần có người bảo kê, đi ngang tu chân giới cũng không phải nói chơi.

Rầm!

Vô Định vùng chân, Phạm Hiền dính vách.

“Là Vô Định, không phải Chiêu Tài. Tự ngươi đi mà tu luyện, bản miêu mới không thêm làm cái việc phiền chán đó.” – Nhảy trở lại trên quầy, con mèo béo cuộn mình nằm ngủ.

Đúng lúc này, một giọng nói thô lỗ, ồm ồm vang lên từ hướng cửa.

“Phạm chương quỹ, huynh đệ bọn ta đã trở lại... Ế?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lại còn Hóa Thú Thiên?

Đại Lực Tam Sư Vương trở lại rồi, động phủ bí mật của ba huynh đệ này chẳng xa Liên Nguyệt Phưởng Thị cho lắm, chỉ mất chưa đến một giờ đồng hồ để đi từ chỗ cửa tiệm nhỏ đến đó.

Tất nhiên, họ còn phải mất thêm một ít thời gian để đổi đồ vật thành linh thạch ở những cửa hàng khác. Ba huynh đệ này có vẻ ngoài trông có vẻ ngu ngốc chứ không phải họ thật sự ngu ngốc, biết là Phạm chương quỹ thu đồ giá thấp còn đâm đầu vào.

Mang theo chiếc nhẫn rủng rỉnh linh thạch, ba huynh đệ họ Vương trở lại Vạn Năng Thương Hội, vừa vào cửa liền thấy Phạm chương quỹ đang dang tay dang chân hình chữ đại đinh ở trên tường.

“Chương quỹ đang làm gì vậy?” – Vương Tam thăm truyền âm cho hai vị huynh trưởng.

“Không biết.” – Vương Nhị mờ mịt lắc đầu.

Wương Đại nhú mày, có chút không chắc chắn đáp lại – “Ừm, có thể là đang tu luyện một môn kỳ công bí pháp.”

Wương Tam lộ ra vẻ mặt như vừa bùng tỉnh. – “Ra là vậy, đúng là tiền bối cao nhân, hành sự không theo lẽ thường.”

Wương Đại nghe vậy, chỉ im lặng lắc đầu. Nói thật đi, từ đầu đến giờ Vương Đại cũng không tin chuyện tên Phạm chương quỹ này là tiền bối cao nhân gì đó. Nếu thế thì ngay từ lúc đầu hần đã xử đẹp tổ đội đoạt đan của bọn họ rồi, làm gì phải trốn chui trốn nhủi trong tiệm nhờ trận pháp bảo vệ, cuối cùng bị ép đến mời ra một con mèo?

Theo gã cũng như những người còn lại nghĩ, Phạm Hiền khả năng cao chỉ là bù nhìn của tiệm này thôi, hần xem như là học rộng hiểu nhiều nên biết được nhiều bí vấn, có thể lấy ra tinh tướng lừa người chứ không phải là hạng cao thủ đại năng gì cam.

Tất nhiên, dù cho Phạm chương quỹ có thể nào đi chẳng nữa thì gã vẫn phải kính sợ đối đãi. Không có cách, mèo nhà người ta nuôi quá khủng rồi, vũ lực hoàn toàn áp đảo chúng sinh, Phạm Hiền có là phạm nhân thì chẳng có việc gì, bọn họ vẫn cần cung cung kính kính với hần, nếu không thì phải nghĩ xem là làm sao sống sót trước Miêu phái khí công.

Huych!

Phạm chương quỹ tự ‘bóc’ mình ra khỏi bức tường, bình bình thần thần quay trở lại quầy, ngồi xuống ghé bành, thần sắc tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Hần ngẩng đầu lên, tựa như vừa mới phát hiện ba con khi đột đang đứng ở cửa, bèn cất giọng gọi – “Tới đây, đã mang tiền đến chưa?” – Thái độ của hần đột nhiên trở nên bí hiểm, lên lên lút lút móc ra một cái ngọc giản, dáo dác ngó nghiêng như sợ ai nhìn thấy. Giờ mà ba huynh đệ họ Vương xách theo một cái vali nữa thì chuẩn bài.

Tất nhiên là sẽ không có chuyện đó xảy ra, ở đây là tu chân giới chứ không phải phim hành động, Vương Đại và hai gã đệ đệ lập tức đi đến trước quầy, đặt một cái nhẫn trữ vật lên trên, gã cười lấy lòng với Phạm chương quỹ. – “Chương quỹ ngài xem, văn bối đã đem đủ năm mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm đến rồi.”

Phạm Hiền không nói không rằng, lập tức đoạt lấy rồi dùng thần thức kiểm tra, thấy đủ số liên ném ngọc giản có chứa Kim Giáp Thần Sư – Khiếu Hồn Thiên cho Vương Đại.

Wương Đại cầm lấy ngọc giản, nâng niu trong lòng bàn tay như một món chí bảo, hai gã đệ đệ cũng dùng ánh mắt sáng rực nhìn vào bàn tay của gã. Hình tượng này rất giống với khung cảnh ba gã người nguyên thủy đang mân mê một ngọn lửa mà chúng vừa phát hiện, cảm thấy hiếm lạ không thôi.

Tất nhiên là bọn chúng sẽ không lập tức tham ngộ ‘ngọn lửa’ này rồi, lần đầu tiên rất là quan trọng a, phải kiếm một chỗ an toàn tuyệt đối mới được. Còn về việc Phạm Hiền bán cho bọn họ công pháp giả, khắc, vụ chương quỹ bán đan được giả đã được bọn chúng kiểm chứng rồi, hoàn toàn là Đan Văn thật, có điều chỉ có người mua mới có thể hưởng được diệu dụng của đan được thôi, nếu đánh cướp liền mất đi tác dụng, hết sức thần kỳ.

Lại nói, Quý Nhân Chân Nhân cũng từng mua công pháp ở tiệm này, đến giờ vẫn chưa thấy lão đi ra mắng vốn, ắt công pháp mà chương quỹ bán cũng là thật. Ừm, ba người không nghĩ đến trường hợp lão Quý Nhân kia tu phải công pháp giả liền đi đời nhà ma, thân tử đạo tiêu rồi, còn đầu mạng để mà đến báo hàng giả. Chủ yếu vẫn là Kim Giáp Thần Sư quá có lực hấp dẫn với họ rồi, không muốn tin cũng phải tin a.

Wương Đại cất ngọc giản vào trong nhẫn trữ vật, hấn và hai gã còn lại định chào từ biệt Phạm chương quỹ thì bị hấn lấy ra một cái ngọc giản khác ngăn lại.

“Ba con khi đi... à không, ba vị Sư Vương, ở đây ta còn một bản Kim Giáp Thần Sư – Hóa Thú Thiên. Khi thi triển có thể hóa xác người thành Kim Giáp Thần Sư, năng lực chiến đấu tăng lên bội phần, là Thiên chủ sát phạt của Kim Giáp Thần Sư a. Nể tình ba người vừa mua Khiếu Hồn Thiên, bản Hóa Thú Thiên này ta cho giả hữu nghị, hai trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm liền có thể rinh nó về nhà.” – Phạm Hiền lắc ngọc giản qua lại trước mặt ba huynh đệ họ Vương, làm con mắt họ cũng lác theo tay hấn.

Bán công pháp cho ba tên này, Phạm chương quỹ cũng có chút tiếc a. Hấn tiếc là vì họ đã học được Đại Lực Thiên trước rồi, không thể bán Thiên này cho bọn hấn. Nếu người không biết thì Đại Lực Thiên chính là Thiên tổng cương của Kim Giáp Thần Sư, có hết thầy yếu nghĩa của toàn công pháp, hấn đã kiểm qua giá bán rồi, đến tận năm trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm a.

Không biết được suy nghĩ u ám trong đầu Phạm chương quỹ, Đại Lực Tam Sư Vương lúc này đỏ mắt rồi, lại là một bản Kim Giáp Thần Sư nữa, còn là phần công pháp chủ sát phạt, quả thực hấp dẫn bọn họ vô cùng.

Chỉ là...

Nhìn một tào tài sản còn lại trong nhẫn trữ vật của mình, ba huynh đệ đau khổ liếc nhau, lực bất tòng tâm a.

‘Đại ca, làm thế nào?’ – Vương Nhị hỏi.

‘Thật là muốn có nó! Hay là chúng ta cướp?’ – Vương Tam tỏ ra xung động vô cùng.

Wương Đại hoảng hồn. – ‘Cướp cái rắm, muốn chết sao?’ – Gã hoảng sợ liếc nhìn con mèo béo đang ngủ. Thầm so sánh, gã cảm thấy con mèo kia mới là sư tử, ba người bọn họ chỉ là ba con mèo bệnh mà thôi.

Ngó nhẫn trữ vật, lại nhìn ngọc giản, ngó nhẫn trữ vật, lại nhìn ngọc giản...

Lập đi lập lại hành động này vài lần, Vương Đại cắn răng. – ‘Chúng ta nhất định phải kiếm đủ linh thạch, nhất định phải vậy.’ – Gã truyền âm cho hai gã đệ ruột, lòng quyết tâm dâng trào.

Wương Nhị, Vương Tam cũng kiên định gật đầu.

“Chương quỹ, xin ngài hãy giữ công pháp lại cho bọn vẫn bối, bọn ta nhất định sẽ tìm đủ linh thạch trong thời gian sớm nhất để mua nó!” – Vương Đại to giọng, Vương Nhị, Vương Tam xung phải phụ họa cho lòng quyết tâm của ba người.

Cúi người chào một cái, Đại Lực Tam Sư Vương dứt khoát quay người rời đi. Ba tên khi đột này là tính đi Vô Minh Sơn Mạch liều mạng mạo hiểm, kiếm tiền mua công pháp.

Nhìn theo bóng lưng quyết tuyệt của chúng, Phạm Hiền lộ ra nụ cười quỷ dị. – ‘Đúng rồi, các ngươi phải quyết tâm lên. Tìm đủ linh thạch về đây mua hàng, khắc khắc, bản chương quỹ còn có một bản Kim Giáp Thần Sư – Xung Quan Thiên đây, mua xong là đủ bộ Kim Giáp Thần Sư luôn. Nhưng đừng lo, sau đó sẽ còn Kim Giáp Thần Tượng chuyên tu chân nguyên, một bộ Kim Giáp Thần Ứng chuyên tu tốc độ, phối hợp với thần lực của Kim Giáp Thần Sư mới thật sự là tuyệt phối a. Cứ yên tâm, bản chương quỹ sẽ không một lần lấy ra hết đâu, ta sẽ móc từng Thiên từng Thiên ra cho các ngươi đỡ sợ, moa ha ha ha ha!’

Phạm chương quỹ là muốn câu thỏ a. Treo một củ cà rốt trước mặt ba con thỏ, đợi đến khi chúng nó chạy đủ mệt liền cho ăn, cho ăn xong lại lôi ra một cây củ cải trắng, lại để cho chúng nó chạy, sau đó còn có súp lơ, húng quế, mùi tây, bắp cải, v.v... một đồng thứ để chơi.

Dựa vào Tự Bảo Bồn để biết thứ gì mà bọn chúng cần, hấn sẽ để cho mấy tên này cảm giác bản thân lúc nào cũng thiếu tiền a, gặp thứ yêu thích mà không mua được, bọn chúng sẽ thấy lòng dạ cồn cào, sẽ vì kiếm tiền mà lao lực, cuối cùng kẻ được lợi chính là hấn.

Tất nhiên, loại thủ đoạn này của Phạm chương quỹ cũng sẽ khiến người bị hại được rèn luyện a, bất kể là tâm cảnh hay tu vi đều được trui rèn trong khổ

hải, có khi sau vài lần đến rồi đi, thời điểm kế tiếp gặp nhau chúng đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi cũng chưa biết chừng.

Phạm Hiên không quan tâm chúng có đột phá hay là không, mục đích cuối cùng trong kế hoạch trả thù này của hắn là kiếm được nhiều tiền nhất có thể. Thay vì giết chết bọn này xong một lần cho hả dạ, hắn muốn biến bọn chúng thành những con chiến ngoan đạo của tiền tài, liên tục mang đến lợi nhuận cho hắn.

Trong mười tên Kim Đan này thì có một kẻ có thể mang đến cho hắn nhiều lợi nhuận nhất, ai cũng đoán được đó là Lưu Vân Kiếm Sư, không vì cái gì khác, y chính là một tên kiếm tu đã bước lên Kiếm Tiên Lộ a.

Kiếm tiên điên cuồng vì kiếm, Phạm Hiên không cần làm nhiều thứ lắm cũng có thể khiến cho y phải điên cuồng. Càng đừng nói đến là Phạm chương quỹ đã có mấy chủ ý không tệ, đảm bảo Lưu Vân Kiếm Sư sẽ vì tiền, ừm, thực ra là vì kiếm mà càng điên hơn nữa, xuất sinh nhập tử cũng chỉ là chuyện bình thường không có gì lạ.

Hơn nữa, ban nãy hắn còn dùng Giám Bảo Nhân lướt qua Lưu Vân Kiếm Sư, bất ngờ phát hiện là sau khi trở thành kiếm tu chính thức, đánh giá tổng hợp của tên này thế mà tăng lên đến 51 rồi. Phải biết là ngoại trừ Triệu Ngũ Yên, y là người duy nhất có đánh giá tổng hợp trên trung bình mà hắn đã gặp, mặc dù hệ thống không còn nhắc nhở, nhưng hắn biết chắc là đánh giá tổng hợp càng cao thì lợi nhuận Lưu Vân Kiếm Sư có thể mang đến cho hắn sẽ càng lớn a.

Vung vẩy thanh Vân Vụ Kiếm trong tay, cảm nhận hơi lạnh bọc ra ngoài qua lớp vỏ kiếm, Phạm chương quỹ có chút mơ màng.

“Kiếm sĩ bom mù, nguoi mau trở lại a!”

Kiếm sĩ bom mù là biệt danh Phạm Hiên đặt cho Lưu Vân Kiếm Sư, ai bảo tên kia mỗi lần rút kiếm toàn làm cho chương khí mù mịt làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thần Binh Các đuổi người

Lưu Vân Kiếm Sư trở lại rồi. Động phủ của y hơi xa Liên Nguyệt Phường Thị một chút, lại không còn Vân Vụ Kiếm để ngự kiếm phi hành, y phải ‘mượn’ một thanh kiếm cấp bậc Pháp Khí của một cửa hàng nhỏ để làm công cụ di chuyển, tốc độ chậm hơn bình thường một chút.

Thế là lúc y quay trở lại cửa tiệm nhỏ, Đại Lực Tam Sư Vương đã rời đi được gần hai giờ rồi.

Thân là kiếm tu, y không thích cong cong queo queo, nhưng mà cũng không có nghĩa là y cứng nhắc không biết biến báo. Cho nên a, đồ đạc gì có thể đổi thành linh thạch thì y đều bán đi hết cho mấy cửa hàng khác, tránh cho việc đến chỗ bán Phạm chương quỹ lại bị lỗ một khoảng lớn.

Bước vào trong Vạn Năng Thương Hội, Lưu Vân Kiếm Sư đi đến trước quầy, đặt một chiếc nhẫn trữ vật lên trên quầy, ánh mắt chăm chú nhìn vào Phạm chương quỹ, hoặc nói chính xác hơn là thanh Vân Vụ Kiếm đang bị hắn đùa bỡn trên tay.

“Chương quỹ, đây là bảy mươi vạn Linh Thạch Trung Phẩm ngài cần, ta xin chuộc kiếm trở về.” – Lưu Vân Kiếm Sư hơi khom người một chút, sau đó mới nói ra.

Phạm Hiên ngẩng đầu lên nhìn y, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, khiến Lưu Vân Kiếm Sư không nhận được hoa cục thối chặt, kiếm tâm run rẩy. – “Chương quỹ?” – Y lập tức bình tâm trở lại, trầm giọng gọi thêm một tiếng.

Phạm Hiên giơ tay ra hiệu y dừng gấp, sau đó nhặt lấy nhẫn trữ vật kiếm kê linh thạch. Thấy đủ số, hắn gật đầu. – “Ừm, đủ rồi, trả lại nguoi. Lần sau đừng chơi đại làm mất nửa nhé.” – Hắn ném thanh Vân Vụ Kiếm lên bàn.

Cộp!

Lưu Vân Kiếm Sư lập tức nhặt lấy, xiết chặt trong lòng bàn tay, chợt cảm thấy bản thân tự tin hơn hẳn, có một loại khí thế trăm phá hết thảy vạn vật. Ừm, ngoại trừ một con mèo.

Phạm chương quỹ mặc kệ tên kiếm sĩ bom mù này tự tin hay tự ti, trong lòng của hắn đang nở hoa rồi. Phải biết là vụ chuộc đồ này là giao dịch của riêng hắn, bảy chục vạn linh thạch này không cần phải chia chác với bất cứ ai, cho dù không thể dùng để mua đồ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang nhưng hắn còn có thể dùng vào những việc khác a.

Thu hồi lại tâm tình của mình, Lưu Vân Kiếm Sư đeo kiếm ra sau lưng, sau đó chấp tay với Phạm Hiên. – “Chương quỹ, cáo từ.” – Bảo kiếm trở lại bên mình, y cũng khôi phục tâm thái lạnh lẽo vốn có của một kiếm tu, ngoại trừ con mèo béo đang ngủ ở góc quầy, không thứ gì có thể làm y run sợ.

Trông thấy Lưu Vân Kiếm Sư quay người định đi, Phạm chương quý vội móc ra một vật từ trong túi thần kỳ, đồng thời gọi y lại. – “Áy khoan đi đã, người xem đây là thứ gì?”

Thấy y dừng lại, xoay người vào trong, trong mắt Phạm Hiền ánh lên một tia xảo trá, giờ vật trong tay ra trước mặt cho y nhìn thấy rõ hơn.

Vân Vụ Kiếm rung lên. – “Đây là...” – Lưu Vân Kiếm Sư cảm nhận được vật ấy có một hơi thở đồng nguyên với thanh bảo kiếm của mình.

Vật ấy là một viên đá có hình thù ghồ ghề, mang trên mình sắc đen nhám lóng lánh đầy huyền bí, cả viên đá được bao bọc bởi một lớp sương xám, có hơi lạnh toát ra, lại cho người ta một cảm giác ảo mộng khó hiểu.

Ý cười trên gương mặt của Phạm chương quý càng đậm, hần tự tin giải đáp cho Lưu Vân Kiếm Sư. – “Ám Vụ Thạch Ngàn Năm, Bảo Khoáng Tứ Phẩm, hiếm có khó tìm, chỉ có thể được phát hiện nơi khe sâu trong các linh sơn, một khối này lớn cỡ chừng bàn tay, nặng khoảng sáu lạng, có giá sáu trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm.” – Hần nói xong liền đặt mạnh Ám Vụ Thạch xuống quầy, nghe ‘kịch’ một tiếng rõ to.

Oong... oong...

Vân Vụ Kiếm rung càng thêm dữ dội, tiếng kiếm minh vang lên chát chúa, giống như một con chó động đực vừa tìm được con cái, phấn khích không chịu nổi.

Lưu Vân Kiếm Sư cũng kích động không thua gì thanh ái kiếm của mình, thông qua truyền thừa mà kiếm tu thời Thượng Cổ để lại, y cũng biết là Vân Vụ Kiếm được luyện thành từ nhiều loại tài liệu khác nhau, nhưng vật liệu chủ yếu chính là Ám Vụ Thạch a.

Tất nhiên, để rèn nên một thanh Bảo Khí Thượng Phẩm thì phẩm chất của viên Ám Vụ Thạch đó tối thiểu cũng là Bảo Khoáng Lục Phẩm, số năm cũng phải đạt đến trên mười vạn, là kỳ trân khoáng vật hiếm thấy khó tìm.

Nay Phạm chương quý lấy ra một khối Ám Vụ Thạch, mặc dù chỉ là Bảo Khoáng Tứ Phẩm, nhưng chỉ cần tìm được một Luyện Khí Sư tay nghề đủ cao, y có thể dùng nó để làm cho Vân Vụ Kiếm khôi phục đến Linh Khí Cực Phẩm, lúc ấy thực lực của y sẽ như hổ mọc thêm cánh, phối hợp với Vân Vụ Bát Thức, muốn chiến một trận với tu sĩ vừa thăng cấp Nguyên Anh cũng không phải là chuyện bất khả thi.

Lưu Vân Kiếm Sư dùng tay trấn an Vân Vụ Kiếm, ánh mắt của y càng lúc càng sắc bén, sáng rực nhìn thẳng vào mắt Phạm chương quý. – “Chương quý, ta đã hiểu.” – Y nhẹ gật đầu, biểu lộ không quá nhiều nhưng lại cho người ta cảm giác quyết tâm tột độ.

‘Người hiểu cái c* t a!’ – Trong lòng thầm khinh bỉ, ngoài mặt Phạm Hiền lại lắc đầu. – “Chớ vội vã, ở đây còn một thứ!” – Dứt lời, hần liền lấy ra một vật khác từ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang.

Vật ấy là một trang giấy hình chữ nhật, dài chừng hai tấc, rộng chừng một tấc ba, cạnh bên có hình khura răng cưa như bị xé ra khỏi một quyển sách, mặt trước nhám nhám, có màu trắng ngà, ở trên có khắc chìm hình một thanh phi kiếm, mặt sau có tám dòng ký tự kỳ dị, lúc ẩn lúc hiện, không biết là văn tự của chủng tộc nào, có từ khi nào, tổng thể cho người ta một loại cảm giác cổ kính, như là một trang sách xưa cũ đã tồn tại qua nhiều thời đại.

Lần này, đến phiên Lưu Vân Kiếm Sư rung động rồi, từ tận sâu nơi đáy lòng, từ thăm thẳm nơi thức hải, có một âm thanh như chân thực, như mộng ảo nói cho Lưu Vân Kiếm Sư biết là y cần phải có được trang giấy ấy.

Nhìn vẻ mặt thèm khát của tên kiếm sĩ bom mù, Phạm chương quý cũng không câu khẩu vị của y, hần dùng giọng nói trầm ổn, chậm rãi nói ra. – “Đây là Kiếm Hồn Chương, ghi lại phương thức tu luyện thần hồn độc môn của kiếm tu, ảo diệu bất phàm. Là công pháp mà các bậc anh kiệt theo Kiếm Tiên Lộ thường xưa bắt buộc phải có. Chỉ cần bỏ ra một trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, đường của kiếm tiên liền trở nên huy hoàng.” – Nói xong, hần liền cất nó lại vào túi thần kỳ, sẵn tiện bỏ luôn Ám Vụ Thạch trở lại bên trong.

Tiếp nối nhìn Phạm Hiền cất đi hai thứ ấy, Lưu Vân Kiếm Sư cũng phục hồi lại tinh thần. – “Chương quý, ta hiểu rồi.” – Vẫn là câu này, y kiên định gật đầu, sau đó quay người đi ra khỏi tiệm.

“Thong thả, không tiền.” – Nhìn y đập kiếm bay đi, Phạm chương quý tùy tiện phát tay.

‘Kiếm tiên a kiếm tiên, đã bước lên đường này thì người phải cố lên nha. Ta còn Kiếm Hồn Đệ Nhị Chương, Đệ Tam Chương đang đợi người đây.’

Kiếm Hồn Chương có đến chín chương a, Phạm Hiền vừa rồi chỉ lấy ra có một chương thôi, cho nên giá mới rẻ như vậy, chỉ một trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, các chương sau thì giá chát hơn nhiều.

Theo Phạm Hiền thấy, hình tượng của hần và Lưu Vân Kiếm Sư giống như Apple và bọn cuồng iphone vậy. Khách hàng vừa mua được Kiếm Hồn Đệ Nhất Chương, hí hửng chưa được bao lâu thì hần liền tung ra Đệ Nhị Chương, đợi khách hàng đánh dùm đủ tiền mua Đệ Nhị Chương thì hần lại tung ra Đệ Tam Chương, cứ thế cho đến Đệ Cửu Chương, rút máu của bọn khách hàng cuồng nhiệt đến độ khờ dại.

‘Hừm, giờ chỉ còn lão lùn khủng bố và năm tên mũi trâu kia.’ – Phạm Hiền thầm nhủ.

Thiên Trọng Lão Tiên thì không nói làm gì, nhưng Hà Dương Ngũ Tử là đối tượng mà hần rất chú trọng a, mỗi giao dịch đầu tiên đã nhảy lên đến tám trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, là thương vụ to lớn nhất được thực hiện thành công của Phạm chương quý đến giờ. Hơn nữa bọn này lại còn mở một môn phái, tức là có nguồn nhân lực lao động rất là đông đảo a, chắc hần phải giàu có hơn lũ tán tu nhiều.

Hần không biết là còn có một thương vụ lớn hơn đang đợi hần a, chỉ là phải chờ hơi lâu để Từ Thịnh moi tiền triều đình đã.

...

Thiên Vân Thành, trước cửa tổng bộ Thần Binh Các.

Uych, uych!

Một bóng người bay ra từ bên trong, té ngã trên bậc thang, máu từ trong miệng kẻ ấy phun ra nhuộm đỏ một góc chân con sư tử đá to lớn được đặt trước đại môn.

Đó là một thiếu niên tầm mười bảy tuổi, thân hình gầy yếu trơ xương, da dẻ rám đen, trên đầu mang theo một mái tóc xơ xác không sức sống. Hắn khoác trên mình một bộ y phục sang quý thượng hạng, chỉ là đã bị rách đến không ra hình dáng, máu me be bét.

Đặc điểm nhận dạng nổi bật nhất trên người thiếu niên này chính là đôi bàn tay của hắn. Trái ngược với vẻ ngoài yếu ớt, thân hình gầy gò như thiếu ăn thiếu ngủ của mình, hắn có một đôi tay hết sức trắng kiện, sần sùi, trông như tay của một người thợ khỏe mạnh thường làm các công việc tay chân.

Đôi tay ấy lúc này đang chống trên mặt đất, nâng người hắn dậy, để hắn có thể ngẩng đầu lên dùng ánh mắt sục sôi căm phẫn nhìn kẻ trước mặt.

Kẻ ấy cũng là một thiếu niên trạc tuổi hắn, ăn vận cũng đủ quý phái, da dẻ trắng trẻo, có cơ có thịt, dùng ánh mắt khinh rẻ và vẻ mặt đắc ý để nhìn hắn.

“Công Dương Dĩ, Thần Binh Các không cần thứ phế thải như ngươi, mau cút đi!” – Tên thiếu niên ấy nói ra với giọng cực kì khinh miệt, dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống, xem hắn không khác gì loài sâu bọ.

Thiếu niên được gọi là Công Dương Dĩ đứng dậy, lau vết máu bên miệng, hắn dùng ánh mắt băng hàn nhìn tên thiếu niên kia. – “Công Thâu Kính, ngươi chớ đắc ý vội. Rồi sẽ có ngày, ta, Công Dương Dĩ trả lại nỗi hận hôm nay!” – Nhớ đến sự nhục nhã ba tháng vừa qua, hắn nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ, như muốn khắc sâu lời hôm nay vào trong trí óc của hắn lẫn Công Thâu Kính, đến chết không quên.

Công Thâu Kính lại không để lời của hắn vào tai, thần thái khinh miệt càng thêm nồng đậm – “Chỉ bằng thứ phế vật như ngươi? Nếu tổ gia gia Công Dương Minh của ngươi nói lời này thì ta còn tin tưởng một chút, đáng tiếc, lão già ấy chết rồi a.” – Giọng của gã càng thêm cay nghiệt, dùng ánh mắt trêu tức nhìn Công Dương Dĩ.

Lửa giận cháy lên rùng rục trong lòng Công Dương Dĩ, thiêu đốt tâm can, nhưng hắn cố nén nó lại. – “Ngươi cứ chờ đó.” – Liếc Công Thâu Kính một cái thật sâu, hắn dứt khoát xoay người bỏ đi, lẻ tẩm thân tàn tạ rời khỏi nơi đau lòng này.

“Hừ, tự cho là ghê gớm, ngươi đã không còn như xưa, chỉ biết hô quyết tâm thì có ích lợi gì.” – Công Thâu Kính nhìn theo bóng lưng của hắn, ánh mắt càng thêm phân coi rẻ, xoay người đi vào tổng bộ Thần Binh Các.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Công Dương tội nghiệp

Lê bước chân nặng nề dưới ánh nắng chiều hiu hắt, Công Dương Dĩ cảm thấy mờ mịt vô cùng, không biết mình nên đi về đâu, phải đi về đâu.

Hắn, Công Dương Dĩ, năm nay gần mười tám tuổi, mang trong mình Tứ Hành Khuyết Kim Tạp Linh Căn, tu luyện đến nay được chín năm, tu vi Luyện Khí Nhị Trọng.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì hắn chính là kẻ có thể mượn đan dược để đột phá Trúc Cơ, không cần phải đến chết già vẫn còn ở Luyện Khí Kỳ như vô vàn những tên tán tu xấu số của tu chân giới.

Tất cả là bởi vì hắn có một vị tổ gia gia rất giàu có, trưởng lão của Thần Binh Các ở Thiên Vân Thành, Huyền Cấp Luyện Khí Đại Sư đức cao vọng trọng, cao thủ Kim Đan Kỳ Viên Mãn, Công Dương Minh.

Công Dương Minh là Luyện Khí Sư nổi tiếng cả Vân Thanh Quốc, rất nhiều pháp bảo của đại thần, dũng tướng trong triều đình hay những cao thủ khét tiếng là xuất phẩm của lão. Đáng tiếc, vì đam mê luyện khí, bỏ bê tục sự mà cả dòng họ Công Dương truyền đến đời này cũng chỉ còn lại lão và một đứa cháu cách nhiều đời là Công Dương Dĩ.

Vì là máu mủ duy nhất còn sót lại của Công Dương gia cho nên Công Dương Dĩ rất được Công Dương Minh yêu thương, chiều chuộng, mặc kệ hắn có phải là phế vật tạp linh căn hay là thiên tài gì đó hay không.

Công Dương Dĩ cũng không phụ lòng lão, sống trong nhung lụa nhưng hắn không hề sa đọa, biết mình tư chất kém cỏi nhưng hắn chưa từng buông bỏ,

khắc khổ tu luyện mỗi ngày, không nhờ cậy vào đan dược quá nhiều.

Mặc dù tư chất tu luyện yếu kém, nhưng Công Dương Dĩ lại thể hiện ra thiên phú cao tuyệt ở một phương diện khác làm cho tổ gia gia của hắn rất được an ủi, đó chính là Luyện Khí.

Năm mươi bốn tuổi, Công Dương Dĩ thành công chế tạo ra thanh đao Pháp Khí Hạ Phẩm đầu tiên trong đời hắn, biểu lộ ra tiềm chất của một thiên tài Luyện Khí Sư, hắn được Công Dương Minh đánh giá là có thiên phú còn tốt hơn cả lão.

Sau đó không lâu, Công Dương Dĩ được tổ gia gia của hắn truyền thụ cho mật pháp luyện khí tối cao của Công Dương gia: Công Dương Chú Tạo Thuật.

Và đáng tiếc thay, Tứ Hành Khuyết Kim Táp Linh Căn không chỉ hạn chế sự tăng trưởng tu vi của hắn, mà còn hạn chế luôn việc hắn tu tập Chú Tạo Thuật độc môn của Công Dương gia.

Theo lời dạy của gia tộc truyền từ xưa đến giờ, Công Dương Chú Tạo Thuật là một thuật luyện khí lấy việc chế tạo khai giáp làm chủ, chỉ được phép truyền cho con cháu dòng chính của Công Dương gia. Công Dương gia đến nay chỉ còn mỗi hắn là có thể truyền thừa, mặc kệ dòng chính hay dòng phụ thì Chú Tạo Thuật vẫn phải truyền cho hắn.

Sử dụng thuật này, Luyện Khí Sư của Công Dương gia có thể chế tạo một bộ khai giáp với các phần tách rời nhau như mũ, áo, quần, giáp vai, giáp tay, giày, v.v... liên kết với nhau thông qua một loại chú ấn rèn đúc đặc biệt được in khắc trên mỗi bộ phận, lại dùng thêm thủ đoạn bí truyền lấy Kim linh khí làm đường dẫn để khiến chúng tạo thành một bộ sáo trang mang hệ thống đồng nhất, làm cho bộ giáp càng thêm rắn chắc, có thể phân tán và đồng bộ thương tổn nhận vào, thậm chí sinh ra những hiệu quả đặc biệt khó lường.

Được biết, lúc quyết định phong Ngự lâm quân thống lĩnh Tôn Thiên Bá làm Chinh Tây Đại Nguyên Soái đi bình định Vạn Độc Cốc, Ngọc Vân Hoàng Triệu Lam đã tự mình đặt hàng một bộ khai giáp từ Thần Binh Các do chính tay Huyền Cấp Luyện Khí Đại Sư Công Dương Minh chế tạo.

Không ai rõ bộ giáp ấy có giá cả thế nào, phẩm chất ra sao, chỉ biết là hôm Thần Binh Các thông báo giao hàng, đích thân tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, đại soái Tôn Thiên Bá đã đến tổng bộ Thần Binh Các để nhận lấy, lúc ra về mặt mày hớn hờ, cười to như một đứa trẻ, tâm tình khoái trá không cách nào che giấu được.

Nói đến Công Dương Dĩ, hắn không thể tập được Công Dương Chú Tạo Thuật là vì linh căn của hắn thiếu đi thuộc tính Kim a, độ hòa hợp với Kim linh khí gần như là bằng không, muốn mượn nó để khắc chú ấn lên pháp bảo còn khó hơn lên trời, đừng nói chi đến những bước phức tạp tiếp theo. Nếu như hắn cũng có thể vào Hoàng Tự Thiên Phòng và học được Ngũ Hành Tự Linh Quyết như tên chương quỹ cả chốn nào đó thì có lẽ mọi việc đã khác.

Nhưng Công Dương Dĩ cũng không nản chí, hắn đã có tiềm chất thiên tài Luyện Khí Sư thì dù cho không cần Công Dương Chú Tạo Thuật, hắn vẫn có thể trở nên nổi bật trong nghề Luyện Khí ở Văn Thanh Quốc này.

Năm mươi bảy tuổi, hắn thành công luyện ra được Pháp Khí Trung Phẩm, số loại hình Pháp Khí có thể chế tạo cũng tăng lên ba loại, rất có hi vọng trước ba mươi tuổi trở thành Hoàng Cấp Luyện Khí Đại Sư có thể chế tạo Pháp Khí Cực Phẩm.

Nhưng rồi tin dữ chợt đến, tổ gia gia của hắn, Công Dương Minh trong lúc đột phá Nguyên Anh, khi đến bước cuối cùng là độ thiên kiếp đã thất bại, thân tử đạo tiêu.

Lúc hắn nhận lấy di vật của Công Dương Minh từ các vị trưởng lão của Thần Binh Các, vị Luyện Khí Sư đức cao vọng trọng kia chỉ còn là một đám mảnh vỡ Kim Đan. Lão cũng chỉ để lại cho hắn ba món đồ: Một chiếc nhẫn trữ vật cất chứa tài sản cả đời, một tấm lệnh bài cũ nát màu đồng khắc hai chữ Công Dương và một quyển trục ghi lại Công Dương Chú Tạo Thuật.

Không hiểu vì sao, kể từ ngày hôm đó, hắn không còn chế tạo thành công bất cứ một món Pháp Khí nào nữa, chỉ cần vừa bắt tay vào luyện là sẽ nổ ló ngay lập tức, mỗi lần vung búa gỗ xuống liền làm hư tài liệu, cứ như có một cánh tay thần bí vươn ra phá hoại mọi thứ hắn làm.

Chẳng mấy chốc, tin này đến tai kẻ khác.

Phải biết, sau khi Công Dương Minh chết đi, Công Dương Dĩ đã trở thành kẻ thân cô thế cô, không có chỗ dựa. Thần Binh Các còn giữ hắn lại, chu cấp đầy đủ là bởi vì biết hắn có thiên phú luyện khí cao tuyệt, mặc dù không dùng được Công Dương Chú Tạo Thuật độc môn cũng chẳng hề gì.

Nhưng nay hắn ngay cả việc luyện khí bình thường cũng không còn làm được nữa, Thần Binh Các còn giữ hắn lại để làm gì? Hộ vệ? Táp dịch? Giữ ngựa? Đúng là có thể, nhưng Công Dương Dĩ đời nào chịu khuất nhục như vậy?

Có một số ít trưởng lão niệm tình cũ với Công Dương Minh muốn giữ hắn lại, nhưng càng nhiều người muốn đuổi hắn đi, tiêu biểu nhất là Công Thâu Chuyết, lão đối đầu của Công Dương Minh trong Thần Binh Các, có tạo nghệ luyện khí chỉ xếp sau Công Dương Minh.

Tránh trời không khỏi nắng, Công Dương Dĩ bị đuổi ra khỏi Thần Binh Các, tài sản mà tổ gia gia để lại cho hắn cũng bị những người kia đoạt lấy, chia cắt. Ngoại trừ cái lệnh bài Công Dương bị ghét bỏ, đến cả Công Dương Chú Tạo Thuật mà chỉ những người mang huyết mạch Công Dương gia mới thi triển được cũng bị đoạt đi.

Vật tận kỳ dụng, trước khi đuổi hắn đi, họ còn để Công Dương Dĩ phải giao cấu với vô số đàn bà trong ba tháng, nhằm tạo ra một đứa trẻ mang huyết mạch của hắn để tái hiện lại Công Dương Chú Tạo Thuật trứ danh. Bởi vì không phải ai sinh ra cũng có thiên phú trở thành Luyện Khí Sư, cũng như có linh căn để tu luyện, bọn trưởng lão không có tính người này quyết định ép hắn làm cho mấy trăm người phụ nữ mang thai để nâng cao tỉ lệ xuất hiện đứa

trẻ có thiên phú.

Kỳ thật, nếu không phải có một ít trường lão nhìn không nổi, cố giúp hắn có được một con đường sống, đuổi hắn đi, thì có khi giờ này Công Dương Dĩ đã hoàn toàn trở thành công cụ sinh đẻ của Thần Binh Các rồi.

Nhưng như vậy không có nghĩa là hắn có thể an nhàn, bởi vì bọn Công Thâu Chuyết dù nhường một bước, họ vẫn chưa từ bỏ ý định a. Bằng cách gieo một loại pháp ân độc ác lên người Công Dương Dĩ, họ có thể giới hạn phạm vi hoạt động của hắn và nắm giữ được hành tung của hắn bất cứ lúc nào.

Mục đích của việc làm này là để đợi một khoảng thời gian sau, sau khi Công Dương Dĩ đã khôi phục lại ‘thận’ của mình, Công Dương Chuyết và đồng bọn có thể tiếp tục bắt hắn trở về làm máy đẻ nhân tạo, tạo ra thêm càng nhiều Luyện Khí Sư mang huyết mạch Công Dương gia.

Công Dương Dĩ không biết điều này, hắn không phát điên đã là kiên cường lắm rồi, giờ hắn quá mệt mỏi để suy nghĩ gì thêm. Những gì hắn nói với Công Thâu Kính cũng chỉ là lời sáo rỗng vớ vẩn sĩ diện, với tư chất kém cỏi của mình, lại thêm việc thiên phú luyện khí đã mất, hắn thực sự không biết phải làm sao để trả nổi nhục lớn bằng trời trong thời gian qua.

Tâm hắn đã nguội lạnh rồi.

Bằng thân xác tàn đại vô hồn, dưới ánh nắng chiều ảm đạm, hắn càng lúc càng tiến gần tới Tây Môn, trong lúc vô tri vô giác đã sắp ra khỏi Thiên Vân Thành.

Từ trong u minh dường như có một sợi dây định mệnh quấn lấy hắn, chậm rãi kéo hắn ra khỏi đế đô, thẳng hướng Thiên Vân Sơn.

...

Tổng bộ Thần Binh Các.

Công Thâu Kính tươi cười đắc ý đi vào sảnh đường. Hôm nay a, chính tay gã đã đuổi được kẻ thù đáng ghét của mình ra khỏi Thần Binh Các, không còn chuyện gì vui hơn được chuyện này.

Gã trước đây vốn là đệ nhất thiên tài luyện khí của Thần Binh Các, nhưng từ sau khi tên Công Dương Dĩ kia bộc lộ thiên phú của mình thì danh thiên tài của gã đã mất đi, thế là gã liền sinh hận với Công Dương Dĩ.

Lúc biết kẻ thù của mình mất đi khả năng luyện khí, gã vui vẻ vô cùng a, liền đề nghị tổ gia gia của mình là Công Thâu Chuyết đuổi Công Dương Dĩ đi. Sau đó, dù có chút tiếc nuối là không thể tự tay làm việc ấy, gã đã được như nguyện, Công Dương Dĩ đột nhiên mất tích như tan biến khỏi thế giới này vậy, mãi đến sau ba tháng gã mới gặp lại hắn thì tên đấy đã thân tàn ma dại, ốm yếu không chịu nổi.

Công Thâu Kính không biết chuyện gì xảy ra với hắn, nhưng gã cũng không quan tâm, lần này gã tự tay đuổi Công Dương Dĩ ra khỏi Thần Binh Các cho hả lòng hả dạ.

Vui vẻ huyết sát, đi qua vài cái hành lang, gã trở lại địa bàn của Công Thâu gia, sau đó liền gặp được Công Thâu Chuyết.

Hai người nhìn nhau, sáng khoái cười to. Chỉ là người trẻ cười vì đuổi được kẻ thù của mình đi, còn người già lại cười vì một thứ kinh khủng, ghê tởm hơn nhiều.

Công Thâu Kính không biết là tổ gia gia của mình đã làm một chuyện dơ bẩn, vô nhân tính đến mức nào. Dù cho ghen ghét với Công Dương Dĩ, ý nghĩ ác độc nhất mà gã nghĩ ra cũng chỉ là đuổi hắn đi mà thôi, chưa hề nghĩ đến việc giết hắn chứ đừng nói là để hắn sống không bằng chết như Công Thâu Chuyết đã làm.

Có lẽ, đợi đến khi biết được bí mật này, bản tính của Công Thâu Kính sẽ giống như tổ gia gia của gã, trở thành kẻ máu lạnh, bất chấp thủ đoạn, không bằng sức sinh.

~***~

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Trưởng ấu gặp lại

Vài giờ trước ở Khởi Huyền Giới.

Trong Hoàng Tự Thiên Phòng.

Giữa nơi băng thiên tuyết địa, một thân ảnh yếu điệu lơ lửng giữa trời, thần thức tản ra xung quanh, điều khiển các bông tuyết bay múa, tạo thành đủ các loại hình dạng như mặt trời, mặt trăng, bông hoa, con chó, con mèo, v.v...

Triệu Ngũ Yên đã thay một bộ y phục mới, nàng vừa đột phá thành công từ Trúc Cơ Sơ Kỳ lên Trung Kỳ, chân khí còn sót trong cơ thể đã hoàn toàn cô đọng thành chân nguyên, khai phá Tử Phủ, thần thức có bước tiến bộ vượt trội.

Chân nguyên của nàng đã hoàn toàn chuyển hóa thành băng nguyên, cả người giống như là một cái tủ đông di động, không mở ra thì thôi, một khi mở ra là đông cứng vạn vật.

Tất nhiên, đây chỉ là nói quá, dựa vào tu vi của nàng lúc này, đông cứng được vài trăm tu sĩ Luyện Khí Kỳ có lẽ là hết sức, cách vạn vật còn xa xôi lắm. Đợi đến khi đột phá Phán Hư Kỳ, nàng có thể thử ra Bắc Hải xem coi có kết băng được cả một vùng biển hay không.

Triệu Ngũ Yên thử nghiệm tu vi đủ rồi, nàng thu hồi thần thức, bông tuyết xung quanh lập tức bay tán loạn. Lúc này, trong lúc đang đột phá, nàng hình như có nghe được giọng ai đó vang lên trong đầu mình, giống như âm thanh gọi hết giờ kêu nàng nạp tiền thêm vào hôm qua.

‘Có không ta?’ – Triệu Ngũ Yên nghi hoặc. Nàng nhớ là mình đã nạp đủ cho chín ngày luôn a, làm sao có thể dùng hết nhanh như vậy được.

Cho là ảo giác, Triệu Ngũ Yên mặc kệ, tiếp tục tu luyện. Nàng quyết phải trong chín ngày này đột phá đến Trúc Cơ Viên Mãn a, không thể lãng phí thời gian quý báu được.

Xếp bằng ngồi xuống, nàng bắt đầu hồi tưởng lại phần yếu nghĩa của Trúc Cơ Trung Kỳ trong Thiên Vân Quyết, tập trung tinh thần lĩnh hội.

...

Mặt trời vừa lặn, trăng đã lên.

Phạm Hiên lững thững đi ra đóng cửa tiệm.

Ở trên quầy, con mèo béo đang ôm Tụ Bảo Bồn, cúi đầu ăn món Thanh Ngư hấp đậu hũ mà nó vừa mới đổi được ban này.

Đóng kín cửa nẻo, Phạm Hiên quay lưng đi vô quầy, ngồi xuống ghế bành, có chút cảm tức liếc con mèo béo. – ‘Con mèo chết tiết keo kiệt.’ – Vừa rồi hẳn có xin nó chia cho một ít ăn thử, nhưng Vô Định làm gì chịu sẽ chia món yêu thích của nó cho tên chương quỹ bần xin này.

Ừm, cả hai đều là kẻ keo kiệt a, chỉ là họ không tự nhận mình là người (mèo) như vậy mà thôi.

Trong lúc Phạm Hiên đang suy nghĩ xem là có nên liêu mình đoạt một miếng của con mèo hay không, thì Từ Thịnh đã từ trên lầu hai đi xuống.

Y trước tiên nhìn thấy miêu đại gia đang ăn cá, định lên tiếng chào hỏi thì nó đã ôm bữa ngon của mình biến mất ngay trước mặt y, tốc độ nhanh đến nỗi thần thức của y cũng không theo kịp.

‘Quá mạnh.’ – Thầm than một tiếng, Từ Thịnh bỏ qua con mèo béo, đi đến trước quầy, y dùng ánh mắt thâm tình, nói với Phạm chương quỹ. – ‘Chương quỹ ngài quả nhiên giới thiệu cho ta một bộ công pháp tốt, Dưỡng Sinh Bồ Hồn Đại Pháp quả thực như được chế tạo riêng dành cho Từ mỗ, mười phần hợp ý, on này Từ mỗ ghi khắc trong lòng.’ – Giọng của y có chút kích động.

Vừa tham ngộ qua yếu nghĩa của Dưỡng Sinh Bồ Hồn Đại Pháp, y biết, đường tu hành của mình đã càng thêm rộng mở rồi, có ảo tưởng cánh cửa Hóa Thần đang vẫy tay với mình, cảm thấy năm trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm không xứng với giá trị thực sự của công pháp, cho là Phạm chương quỹ bán rẻ cho mình, nên y cảm kích hẳn vô cùng.

Trông thấy ánh mắt của Từ Thịnh, đến phiên Phạm chương quỹ hoa cúc thất chặt a. – ‘Cha chả tên điên, cảm kích thì cảm kích, làm gì nhìn ta ghê rợn như vậy, xác của Đông Phương Bất Bại còn ở ngoài kia a, người có thể đi ra tâm tình với hắn.’ – Phạm Hiên không nhịn được nghĩ xấu.

Tất nhiên, ngoài mặt thì lại khác, hắn ra vẻ như là người làm chuyện tốt không lưu danh, tiêu sái phát tay, lắc đầu một cái rồi nói. – ‘Từ đậu à không, Từ đạo hữu quá lời, bản chương quỹ chỉ là làm ăn nhỏ, ta giao hàng người giao tiền, hai bên sòng phẳng, nào nói gì đến làm ơn làm phúc, đạo hữu không cần phải để bụng làm chi.’

Hắn còn thầm nói thêm một câu. – ‘Biết on gì thì nhớ nhiệt tình mua hàng vào, tốt nhất là cho Triệu nha đầu thiết nhiều linh thạch để nàng có thể tiêu xài ở chỗ ta, bản chương quỹ mà có thêm nhiều Tài Khí thì ta mới là người phải cảm ơn người. Đến lúc ấy, ta chắc chắn sẽ miễn phí cho người... ở phòng ta.’ - Àc, câu vừa rồi cho thấy Phạm Hiên bần xin, vừa lộ ra một chút thâm ý kinh khủng, ai đâu óc tẩm tối hiểu được xin giữ kỹ trong lòng.

Từ Thịnh nào biết suy nghĩ trong lòng hắn, nghe vậy chỉ càng thêm khâm phục nhân cách cao thượng của Phạm chương quỹ, tưởng là hắn vì không muốn mình bị vướng bận trong lòng mới nói như thế, gật đầu đáp lại, giọng mang đầy hảo cảm. – ‘Chương quỹ nói phải, Từ mỗ nếu còn nhiều lời lại thành ra bất kính với ngài.’ – Trong lòng thì lại quyết định là sau này nếu Phạm Hiên gặp khó khăn gì, y sẽ giúp đỡ hết sức trong phạm vi năng lực của mình.

Sau đó, y nhớ đến mục đích ban đầu của mình khi xuống núi, lập tức hỏi Phạm chương quỹ. – ‘Dám hỏi chương quỹ là Tiểu Yên đã xuất quan hay chưa?’ – Y vẫn nhớ là con mèo béo kia nói Triệu Ngũ Yên đang đột phá cảnh giới trong tiệm này. Lúc nàng xuống núi là Trúc Cơ Sơ Kỳ, giờ nếu có đột phá khả năng cao là Trung Kỳ, Từ Thịnh có chút tò mò là nàng đã gặp cơ duyên gì mà đột phá nhanh như vậy, phải biết là nàng vừa mới đột phá Trúc Cơ chưa được bao lâu đâu.

Phạm Hiền cho y một ánh mắt yên tâm, vỗ trán mà nói. – “Từ đạo hữu không nhắc thì bản chương quỹ cũng quên, để ta gọi nàng thử xem.” – Có cái khi khô để hẳn quên, thằng này rất là mong Triệu nha đầu sẽ ‘trần lộn’ tiền từ tên Từ đạo hữu này để mua hàng ở chỗ hẳn đây.

Tinh thần của hẳn lập tức chìm vào hệ thống, mượn nhờ nó gửi lời nhắn cho Triệu Ngũ Yên.

‘Triệu cô nương.’ – Giọng của hẳn lập tức vang lên trong đầu nàng.

Triệu Ngũ Yên đang tu luyện, bỗng nhiên nghe có tiếng truyền âm cho mình, lúc đầu nàng còn tưởng đó là âm thanh gọi nạp tiền hôm trước, nhưng nghe kĩ lại thì thấy quen quen, mới ngó ra đó là giọng của chương quỹ ân nhân. – ‘Ngươi là... chương quỹ?’ – Nàng truyền âm ngược lại, hoặc chính xác hơn là suy nghĩ trong đầu như vậy, bởi nàng không có mục tiêu để truyền âm a.

‘Đúng là ta. Phải rồi, ngươi bỏ nhà đi bị phụ huynh tìm đến này, y tự xưng Từ Thịnh, là cung phụng gì gì đó.’ – Phạm Hiền dí dỏm đáp lời.

‘Là Cửu cung phụng!’ – Triệu Ngũ Yên kinh hô, sau đó hỏi gấp. – ‘Ngài ấy hiện đang ở đâu?’

‘Ngay dưới tầng thôi, y đang muốn gặp ngươi đây.’

Triệu Ngũ Yên nghe vậy, lập tức đứng dậy, không tu luyện gì nữa. Nàng thầm mặc niệm ‘rời khỏi’, ngay sau đó liền biến mất khỏi Hoàng Tự Thiên Phòng.

Dưới tầng.

Nghe được hai tiếng ‘rời khỏi’, Phạm Hiền hồi phục tinh thần, nhìn ánh mắt trông mong của Từ Thịnh, hẳn chỉ lên cầu thang rồi nói. – “Triệu cô nương sẽ xuống ngay thôi.”

Lộp cộp!

Hắn vừa dứt lời, Triệu Ngũ Yên đã từ tầng hai chạy như bay xuống tầng một, vừa thấy Từ Thịnh, nàng liền chạy đến ôm lấy cánh tay y, khóc lóc kể lể, nào còn vẻ kiên cường một lòng tu luyện đòi báo thù lúc đầu?

Suy cho cùng thì nàng cũng chỉ là một đoá hoa trong lồng kính, nhìn đời đơn giản, cứ tưởng trên núi hay dưới núi đều như nhau nên chẳng suy nghĩ gì liền rời khỏi Cung Phụng Điện, xa rời vòng tay bảo vệ của trường bối.

Đợi đến khi gặp phải kẻ xấu truy sát, bốn vị chấp sự thăm tử ngay trước mắt nàng, tâm linh yếu ớt của Triệu Ngũ Yên đã đứng bên bờ vực sụp đổ. Dù có may mắn được Phạm chương quỹ ra tay cứu trợ, lại tự mình giết chết kẻ thù để giải trừ tâm ma, học được bài học nhớ đời, thì tâm tình tiêu cực vẫn luôn tích tụ trong lòng nàng.

Nàng ép mình phải dồn tâm trí vào việc tu hành, cái việc mà mới đây thôi nàng vì chán ghét nó mà phải bỏ trốn. Làm như vậy là vì nàng muốn lờ đi tảng đá đang đè trong lòng, bởi nàng không biết phải nói nó với ai. Phạm chương quỹ là ân nhân cứu mạng của Triệu Ngũ Yên, nhưng hẳn vốn chẳng quen thân gì với nàng, làm sao nàng có thể giống như đôi đũa người tâm phúc mà bộc lộ cõi lòng với hẳn.

Giờ thì tốt rồi, Cửu Cung Phụng luôn đối tốt với nàng nhất trên đỉnh Huyền Vân đã đến, Triệu Ngũ Yên có thể tùy ý phát tiết những thứ khó chịu luôn được dồn nén bên trong nàng cho y biết.

Nhìn nước mắt nước mũi của Triệu Ngũ Yên, Từ Thịnh đau lòng, vỗ nhẹ lên đầu nàng. – “Tiểu Yên không cần phải sợ nữa, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn ngươi được nữa.”

Phạm Hiền đứng một bên xem xem kịch, bỗng nghe được câu này liền trợn mắt, hẳn thầm khinh bỉ. – “Tin bản chương quỹ lập tức đóng cửa thả mèo để ngươi biết ở đây còn có ai không?”

Chợt, Từ Thịnh đột ngột quay sang nhìn hẳn. Bằng tốc độ vượt qua cả ánh sáng, vẻ mặt cả chón như muốn ăn đòn của tên chương quỹ kia ngoặt một trăm tám mươi độ, nhìn qua có vẻ thân thiện, ấm áp cực kì. Ánh mắt của hẳn hết sức nhu hòa, giống như đang mừng cho cuộc tương phùng của Từ đạo hữu và Triệu cô nương, ngập tràn thiện ý, không chút tà niệm.

‘Vui trên niềm vui của người khác, Phạm chương quỹ quả là bậc hiền nhân hiếm có.’ – Từ Thịnh thầm than thở, cho là mình vạn lần không sánh kịp với người này, nhân cách của hẳn đã đột phá giới hạn của Khôi Huyền Giới.

Y lại nhớ đến việc Phạm Hiền đã chỉ điểm công pháp, lại còn ‘bán rẻ’ công pháp tốt cho mình, cộng với việc hẳn còn cứu giúp người vốn không quen biết, không có quan hệ hay mang lại lợi ích gì cho hẳn là Triệu Ngũ Yên, thanh hảo cảm của y lập tức vượt qua trăm phần trăm, đạt tới trình độ có thể kết nghĩa kim lan, cắt máu ăn thề hoặc là kết... hôn rồi.

Trông thấy ánh mắt chứa ngàn vạn nhu tình của Từ Thịnh dành cho mình, Phạm chương quỹ không nhịn được rung mình một cái, hoa cúc thắt chặt. – ‘Không ổn, phải mau tìm cách đuổi tên này đi ngay thôi, nguyện cho y tìm được người nam nhân của đời mình, miễn kẻ đó không phải là ta.’

Có vẻ như ông trời đã biết được lời cầu khẩn của hẳn, Từ Thịnh dời ánh mắt khỏi hẳn, tập trung lên người Triệu Ngũ Yên. Cảm nhận hơi thở băng hàn, mạnh mẽ của nàng, y kinh ngạc thốt. – “Sao lại như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đạo hữu, người quá kém

Từ Thịnh kinh ngạc quá đỗi, y không tưởng tượng nổi là Triệu Ngự Yên đã nhận được cơ duyên to lớn thế nào mà không chỉ tu vi tiến bộ thần tốc, chân nguyên của nàng còn xây ra biến dị khó lường.

Y lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống ghế, sau đó ra hiệu cho nàng cũng ngồi xuống. Bằng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, y trầm giọng hỏi nàng. – “Tiểu Yên, người thành thật nói cho ta biết, có phải người đã tu luyện tà công gì hay không? Hay là bọn người áo đen kia đã dùng thứ gì đó ám hại người?” – Tu vi của nàng có thể tiến bộ, y tất nhiên vui mừng vạn phần. Nhưng cảm nhận được chân nguyên của nàng trở nên băng hàn lạnh lẽo, Từ Thịnh lại không còn yên lòng như vậy, lo lắng nàng đi nhầm bạng môn tà đạo, bị người ta hãm hại.

“Ồ, nghe nguy hiểm như vậy?” – Phạm Hiên thấy thần thái của Từ Thịnh không giống đùa, lòng tò mò của hắn trỗi dậy, chòm người qua mặt quầy hóng chuyện.

Thằng này cũng mong đợi là nha đầu này tốt nhất nên bị tẩu hỏa nhập ma, Đan Điền hao tổn gì đó, như vậy hắn liền có thể dựa vào Tụ Bảo Bồn tìm món gì bán ra để trị cho nàng, thế là có thêm Tài Khí rồi. Ấc, nếu Từ Thịnh biết được gã ‘hiền nhân’ trong mắt y có ý nghĩ khôn nạn như vậy, ắt y sẽ thổ huyết trọng thương, tự trách bản thân có mắt như mù, nhìn c*t thành vàng.

Bỏ qua chuyện sẽ không bao giờ xảy ra ấy qua một bên, lúc này đến phiên Triệu Ngự Yên tròn to mắt. – “Tà công? Không có a Từ thúc, ta vẫn luôn tu luyện Thiên Vân Quyết cơ mà. Bị người ám hại? Bọn hắc y nhân ấy? Chắc là... không có đâu?” – Nàng cũng trở nên sốt sắng rồi, bỗng nhiên cảm thấy bất an, thân thể vô ý thức co lại một chút.

Từ Thịnh thấy thế, liền dùng ánh mắt trấn an Triệu Ngự Yên, sau đó lấy hai đầu ngón tay đặt lên mu bàn tay của nàng, y nói. – “Đừng hoảng sợ, có Từ thúc ở đây, người cứ yên tâm. Tiểu Yên người đừng chống cự, để ta dùng chân nguyên vào kiểm tra xem sao.” – Dứt lời, một tia linh lực thông qua đầu ngón tay hắn truyền vào kinh mạch của của nàng, bắt đầu đi động khắp nơi để dò thám.

Càng kiểm tra, đôi chân mày của y càng nhíu chặt lại hơn. – “Kỳ quái, lạnh lẽo như vậy, chân nguyên đã hoàn toàn biến dị, có chút giống với...” – Y chợt ngáp ngừng, không chắc về thứ mình vừa nghĩ tới.

‘Chân nguyên biến dị? Lạnh lẽo?’ – Triệu Ngự Yên cuối cùng rõ là y đang muốn nói đến cái gì, nàng vỗ ngực yên tâm, thở phào nhẹ nhõm, biết là mình không bị ám hại gì. – “Từ thúc, ta không bị ai làm gì cả, đây là băng nguyên mà ta tu luyện được a.” – Nàng nhanh nhẩu giải thích cho y.

Sau đó, nàng liền vận băng nguyên lên lòng bàn tay, tạo thành hình một bông hoa, sau đó chuyển thành hình một ngọn đèn, một thanh kiếm, tùy ý chuyển đổi đủ các loại hình dạng, trên gương mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, thần sắc có chút đắc ý.

Từ Thịnh thấy vậy còn kinh ngạc hơn trước. – “Băng nguyên? Không thể nào! Thứ ấy vốn chỉ được nhắc đến trong cổ tịch mà thôi, sao có thể xuất hiện trên đời?” – Thần sắc của y như muốn nói “Thật không thể tin được!!!”.

Y đã từng đọc qua một cuốn sách cổ, trong đó có nói về những loại chân nguyên đặc biệt a, được ghi nhận là chỉ có các bậc thiên tài tuyệt đỉnh ngày xưa, trên người mang thể chất đặc biệt, chân khí, chân nguyên của họ đều khác biệt với thường nhân, sinh ra biến dị, ví dụ như băng khí, hỏa khí, băng nguyên, hỏa nguyên, v.v... đều là các loại chân nguyên tự mang thuộc tính, mạnh mẽ hơn chân nguyên bình thường gấp bội.

Những thứ ấy đều là do bẩm sinh mà có, vừa tu luyện liền bộc lộ ra. Theo Từ Thịnh nhớ, trước khi Triệu Ngự Yên xuống núi thì chân nguyên của nàng cũng hết sức bình thường, không có gì lạ a, sao giờ lại chuyển hóa thành băng nguyên trong truyền thuyết rồi. Rốt cuộc nàng đã nhận được cơ duyên to lớn như thế nào?

Lòng hiếu kỳ lên đến đỉnh điểm, y quyết phải hỏi cho ra nhẽ. Triệu Ngự Yên cũng không giấu diếm gì, liền khai ra là nhờ vào nàng tu luyện trong Hoàng Tự Thiên Phòng có được, cho y biết hết tất cả những gì nàng biết về sự thần kỳ của căn phòng tu luyện hoặc chính xác hơn là nơi tu hành bảo địa này.

‘Không gian vô hạn? Băng thiên tuyệt địa? Khắp nơi dày đặc Băng linh khí? Bên ngoài một ngày bằng một năm bên trong?’ – Từ cung phụng càng nghe càng kinh ngạc, vẫn sờ vịn, y cảm thấy, so với cái gọi là Hoàng Tự Thiên Phòng này, động thiên trên đỉnh Huyền Vân muốn xách dép cũng không theo kịp.

Vẫn còn chưa thể tin được, y cầm lấy tay của Triệu Ngự Yên, sờ cốt linh của nàng để kiểm chứng tuổi tác hiện giờ.

Rồi sau đó, y phải ngơ ngác thốt lên. – “Mười, mười sáu tuổi...” – Từ Thịnh phục rồi, trong vòng chưa tới một ngày mà y đã gặp quá nhiều thứ vượt ngoài hiểu biết của mình, đến lúc này chỉ còn biết chết lặng.

Phạm chương quỹ ở một bên nhìn Triệu nha đầu đùa bỡn băng nguyên, trong ánh mắt không giấu được vẻ hâm mộ, ghen tị. – ‘Biết lúc xem X-men, One Piece và Fairy Tail, bản chương quỹ thích nhất là nhân vật nào không? Người Băng, Aokiji và Gray aaaa!!!’ – Hắc gào thét trong lòng, trách sao Thiên đạo bất công, sinh ra mình là phế vật Tứ Hành Tụ Linh Căn chứ không phải Băng Linh Căn như ai kia.

Ừm, thằng này là bị lòng ghen tị làm cho lú lẫn nha, trong thoáng chốc hắc quên nơi đây là tu chân giới, ở đây có một thứ được gọi là phép thuật a. Sau này hắc thích thì có thể học Băng Phong Thiên Lý, Hàn Băng Thiên Tiễn, Đại Tuyết Phiêu Phiêu các loại và các loại, bảo đảm muốn chơi cỡ nào cũng được.

“Phạm chương quỹ?” – Rồi hắc chợt nghe có người gọi mình, lập tức hồi phục tinh thần như cũ. Quay sang nhìn thì thấy Từ cung phụng đang dùng ánh mắt đầy hi vọng nhìn mình.

Phạm Hiền rung mình. – ‘Lần thứ mấy rồi đây? Nói cho bản chương quỹ nghe, thân phận thật sự của ngươi có phải là người hầu bên cạnh cha của nha đầu này?’ – Cô nén buồn nôn, hắc rặn ra một nụ cười, hỏi ngược lại y. – “Có chuyện gì không Từ đạo hữu?”

“Là vậy, Từ mỗ cũng muốn thuê Hoàng Tụ Thiên Phòng a, mong chương quỹ tạo điều kiện, ta sẽ kính biếu thêm cho ngài.” – Từ Thịnh cười lấy lòng Phạm Hiền, thái độ hết sức nhún nhường. Trông thấy tiến bộ của Triệu Ngũ Yên, y cũng đỡ mất rồi.

Đáng tiếc, Phạm chương quỹ không chút chần chừ mà lắc đầu. – “Không được, Từ đạo hữu ngươi không đủ điều kiện để vào ở Thiên Phòng.” – Trong lòng hắc thầm khinh bỉ. – ‘Đánh giá tổng hợp dưới trung bình, kẻ cùi bắp như ngươi, đừng nói là cửa, đến cửa sổ của Hoàng Tụ Thiên Phòng cũng đừng hòng vào được.’ – Thằng này quên là hắc cũng chỉ nhờ vào hoàn thành nhiệm vụ mới được phép vào tu luyện trong Thiên Phòng a, nào có tư cách khinh bỉ ai.

“Không đủ điều kiện? Xin hỏi chương quỹ là ta cần phải đạt được yêu cầu gì mới có thể đủ điều kiện thuê.” – Từ cung phụng chưa vội từ bỏ, thận trọng hỏi Phạm Hiền.

‘Ặc, giải thích sao ta?’ – Phạm Hiền tự hỏi, sau một hồi suy nghĩ, hắc mới nói. – “Đại khái là dựa trên đánh giá của Vạn Năng Thương Hội, hoặc chuẩn xác hơn là đánh giá của ta a, trên thang điểm từ một đến một trăm, chỉ cần ta đánh giá ngươi trên sáu mươi điểm là ngươi có thể thuê được Thiên Phòng. Ví dụ như nàng là bảy mươi ba điểm, đạt đủ điều kiện.” – Phạm chương quỹ trở tay về phía Triệu Ngũ Yên.

Từ Thịnh kinh ngạc, nghe cái vụ đánh giá này có vẻ quen quen, giống như đã gặp ở đâu rồi. – “Trên sáu mươi? Xin hỏi chương quỹ là ngài đánh giá ta bao nhiêu điểm?” – Chưa nghĩ ra đã gặp ở đâu, y trước hỏi lại điểm đánh giá của mình.

“Bốn mươi hai a.” – Phạm chương quỹ hơi hốt trả lời.

‘Bốn... bốn mươi hai?’ – Dưới cái trung bình, Từ Thịnh không tin được là điểm của y lại kém cỏi như vậy, thậm chí thua Triệu Ngũ Yên đến hơn ba chục điểm. Không cam lòng, y cố vót vát. – “Liệu có sai sót gì không chương quỹ? Sự đánh giá này của ngài lại dựa trên tiêu chí nào, có thể cho Từ mỗ được biết.” – Y không tin là một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như mình lại thua kém một tu sĩ Trúc Cơ như Triệu Ngũ Yên nhiều đến vậy.

Phạm Hiền dứt khoát trả lời. – “Không có sai sót. Dựa trên tiêu chí là...” – Nói đến đây, hắc chợt cảm nín rồi. Chính hắc cũng không biết là dựa trên tiêu chí gì a, Giám Bảo Nhân cho thông tin gì thì hắc biết vậy mà thôi.

Bỗng nhiên, hệ thống truyền vào đầu hắc thêm một ít thứ, Phạm chương quỹ đã biết là đánh giá tổng hợp dựa trên tiêu chí gì rồi. Hắc thông thả nói ra. – “Dựa trên tiêu chí là linh căn, thể chất, huyết mạch, phúc duyên, vận khí, công đức, số mệnh, ý chí, ngộ tính của một người, tổng hợp lại cho ra điểm số.”

Từ cung phụng nghe vậy, mới nhớ ra một thứ. – “Đây không phải gần giống với Thiên Kiều Bảng hay sao?” – Y chợt hô lớn.

Lần này đến phiên Phạm Hiền thắc mắc rồi. – “Thiên Kiều Bảng? Đó là gì?” – Hắc hỏi ngược lại Từ cung phụng.

“Thiên Kiều Bảng là...”

...

Trời sập tối.

Tiêu Động lau vết máu trên người mình, thay một bộ y phục mới, thư giãn gân cốt. Nhặt xác của hai con yêu thú Nhất Giai Hậu Kỳ, hắc cảm giác được là mình đã có dư lực để chiến đấu với ba đối thủ Luyện Khí Bát Trọng mà không rơi xuống hạ phong.

Hắc không hiểu sao, đường đến đế đô càng rút ngắn thì tiến bộ của hắc lại càng nhanh, thành quả chiến đấu mấy ngày nay thậm chí có thể so sánh được với nhiều tháng trước cộng lại.

‘Có lẽ, ở đế đô có cơ duyên để ta trở mình.’ – Nhìn về con đường dài phía Đông Nam, Tiêu Động tự nhủ với lòng, bàn tay khê nắm chặt lấy chiếc nhẫn đeo trên cổ.

Ở phía sau lưng hắc, Tiêu Diệp và Tiêu Minh lặng lẽ theo hầu.

Trên gương mặt lạnh lùng của Tiêu Diệp giờ đây hiện lên một tia hải nhiên. Chỉ không ít ngày đi theo đại thiếu gia, y đã phát hiện được thiên phú chiến đấu khủng bố và năng lực tiến bộ thần tốc của hắc, một loại tiến bộ vượt quá khả năng tưởng tượng của y. Liệu sau này Tiêu Động có thể lấy Luyện Khí

Tam Trọng chiến Trúc Cơ hay không, đó là câu hỏi văng vẳng trong tâm trí y lúc này.

Còn về Tiêu Minh, hẳn có chút thất thần, về mặt kinh nghi bất định. Bình thường thì trước giờ này, người kia sẽ truyền tin liên lạc với hắn a, nhưng hôm nay lại bất vô âm tín.

‘Không lẽ xảy ra biến cố?’ – Đây là câu hỏi mà hắn không thể tự trả lời.

Ánh trăng mờ xuất hiện trên dãy núi xa xa, nhóm ba người dừng lại hạ trại, ai cũng có ý nghĩ riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Biển thủ nào Triệu huynh

Liên Nguyệt Phường Thị, phòng đấu giá Vạn Bảo Lâu.

Tin Lưu Xuyên bị đánh thành bánh thịt đã truyền đến từ lâu, lúc đầu Lý Sơn và Triệu Giáp như kiến bò trên chảo, cứ sốt sắng lo sợ con mèo kia sẽ đến tìm diệt hai người bọn họ, nên bỏ chạy đi thật xa. Nhưng mà sau đó lại chẳng có gì xảy ra, hai vị chấp sự ‘can đảm’ của chúng ta liền mò trở lại Vạn Bảo Lâu trong đêm rồi.

‘Chúng ta làm gì bây giờ?’ – Triệu Giáp hỏi ý kiến gã mặt chuột Lý Sơn.

‘Báo tin lên tổng bộ, chuyện chỗ này đã không còn trong tầm kiểm soát của chúng ta.’ – Lý Sơn vừa nói vừa vuốt cái cằm nhọn của mình, đôi mắt hí trông có vẻ đắm chiêu.

‘Lần này tổn thất nhiều như vậy, còn trêu vào kẻ địch khó lường, thân phận chấp sự này xem ra...’ – Triệu Giáp thở dài.

Lý Sơn lại tỏ vẻ vô tư. – ‘Chắc chắn là không giữ được, bởi thế chúng ta cần phải động tay chân một chút cho đỡ lỗ vốn.’ – Khóe miệng của hắn nhếch lên, thần sắc trông gian xảo vô cùng.

‘Động tay chân?’ – Triệu Giáp áp sát lại gần hắn, chụm đầu vào, nhỏ giọng hỏi lại. Gã cảm thấy Lý Sơn sắp có chiêu trò gì đó mờ ám ở đây.

Lý Sơn càng lộ vẻ bí hiểm, lăm lét liếc nhìn bóng tối xung quanh, sau đó còn dùng thần thức quét một vòng rồi mới lên truyền âm cho Triệu Giáp. – ‘Nhấn trữ vật của Lưu Xuyên không phải là đã bị cửa tiệm nhỏ kia đoạt mất rồi sao? Trước đó hắn còn vào kho hàng lấy Phá Trận Phù và Diệt Lôi Phù để sử dụng, giờ trong kho có mất thêm vài món đồ cũng tính lên đầu hắn đi? Tổng bộ có muốn đòi vật cũng chỉ có thể đến đòi tên Phạm chương quỹ kia.’ – Đôi mắt bé tẹo của hắn liếc ki Triệu Giáp, trên mặt lộ ra nụ cười thâm hiểm như có như không.

Triệu Giáp nghe mà chấn động trong lòng, có chút hoảng sợ hỏi. – ‘Làm như vậy thực sự được sao? Lỡ mà bộc lộ ra...’ – Nhớ đến việc Vạn Bảo Lâu có mặt ở khắp mọi nơi, lại nghĩ đến viễn cảnh bị truy nã, gã không kiềm được rung mình một cái.

Lý Sơn lắc đầu. – ‘Triệu huynh a, người sợ cái gì? Người chết không đối chứng, ai có thể phát hiện ra được? Chúng ta chỉ cần làm cẩn thận một chút, đồ vật tới tay liền giấu đi, đợi qua một thời gian lại mang ra hắc thị đổi linh thạch, lúc đó thì chuyện hôm nay cũng nguội lạnh, còn ai truy cứu nữa cơ chứ.’ – Hắn truyền âm với vẻ mười phần chắc chắn, thần thái tự tin vô cùng.

Kỳ thực hắn định ăn mảnh một mình trong chuyện này, nhưng để tránh hậu họa về sau, hắn quyết định kéo luôn Triệu Giáp xuống nước. Vạn Bảo Lâu ở Liên Nguyệt Phường Thị giờ chỉ còn lại bọn họ là cao tầng, chỉ cần hai người ăn khớp với nhau một chút là mọi chuyện êm xuôi ngay.

Triệu Giáp nghe hắn nói vậy, cảm thấy bùi tai vô cùng, suy tính một chút rồi cũng thuận theo, quyết định leo lên thuyền giặc của Lý Sơn, nhân lúc này để mà ‘chà đồ nhôm’, tranh thủ kiếm chút cháo trước khi mất đi chức chấp sự béo bở.

‘Lưu huynh, đã làm người tốt thì làm cho trót, người cũng đã chết rồi, gánh thêm một ít chuyện nhỏ giúp bọn ta cũng không cảm thấy áp lực nha.’ – Lý Sơn thâm mặc niệm cho vị đại chấp sự xấu số.

...

Thiên Văn Thành.

Tổng bộ Vạn Bảo Lâu, đối diện Thần Binh Các.

Đứng trên lan can tầng thứ chín, Thẩm Dung chấp một tay sau lưng, ngưng mắt nhìn khung cảnh về đêm đầy hoa lệ của đế đô.

Thẩm Dung có vẻ ngoài ước chừng năm mươi, khoác lên mình một bộ phục trang rộng rãi với hai màu chủ đạo xanh vàng, đầu đội mão ngọc, gương mặt chữ điền, hai đầu chân mày sâu róm và cái miệng lúc nào cũng có vẻ mỉm cười, cho người ta một cảm giác vừa nghiêm nghị vừa ôn hòa, tổng thể lại có một chút ý nhị sâu xa, mờ ảo khó gần.

Y chính là hội trưởng của Vạn Bảo Lâu tại đế đô, đại cao thủ Nguyên Anh Hậu Kỳ, thân phận tôn quý, ít ai sánh được.

Mỗi khi có chuyện gì cần suy nghĩ, Thẩm Dung đều đứng một mình ở chỗ này để quan sát cảnh vật đế đô, nó cho y cảm giác như đang khống chế hết mọi thứ vào tay mình, giúp dòng suy nghĩ của y được rộng mở hơn.

Kỳ thực, không cần bọn Lý Sơn, Triệu Giáp thông báo thì y cũng đã biết Lưu Xuyên chết rồi, ở Liên Nguyệt Phường Thị rốt cuộc đã xảy chuyện gì cũng rơi vào tai của y từ rất sớm. Vạn Bảo Lâu có mặt ở khắp nơi không phải là nói chơi, hệ thống tình báo của nó khổng lồ cực kì, gió lay cỏ động đều không tránh thoát được tai mắt của nó. Lại càng đừng nói đến là Liên Nguyệt Phường Thị không phải cách đế đô thiên sơn vạn thủy gì cho cam, chỉ có một dãy Thiên Vân Sơn mà thôi, trong mắt Thẩm Dung thì nơi ấy cũng gần kề như tòa Thần Bình Các đối diện mà thôi.

‘Vạn Năng Thương Hội a... Nhiều năm trước thì Hợp Linh Điện đến, thêm bọn độc trùng ở U Minh Sơn Mạch vừa nhảy ra không bao lâu, các vương tộc cũng có vẻ rục rịch, yêu ma quỷ quái ần hiện chờ thời, trong mớ hỗn loạn này người lại đột ngột xuất hiện, mục đích là gì đây?’ – Đầu ngón tay của Thẩm Dung gõ nhẹ lên thành lan can, con người đen kịt, tĩnh lặng như nước hồ.

‘Trận pháp có thể chống lại Địa Cấp Tiểu Phù, yêu thú Tứ Giai có thể dễ dàng đánh bại quân trận của đế quốc, một tên chương quỹ thần bí không rõ xuất thân, tu vi kém cỏi không dám rời khỏi trận pháp bảo vệ, cả người mang đầy bảo vật, đan dược vượt mức hoàn mỹ nhiều như sỏi đá, giá cả mua bán không theo lẽ thường. Người đời ngu muội không hiểu chuyện, nhưng sao ta lại chẳng biết là Cửa U Luyện Hồn Trận kia là của ai bày ra? Bằng Linh Căn của Triệu thị bị Hợp Linh Điện đề mắt đến, họ Phạm kia lại trùng hợp cứu được nàng... Không lẽ Vạn Năng Thương Hội này là Triệu Lam mời đến? Hay đây lại là thế lực của chính hắn? Hắn là cảm thấy Vạn Bảo Lâu bành trướng quá rộng, định ra tay với chúng ta hay sao?’

‘Trận pháp của tiệm ấy rất bất thường, nếu không phải lực chiến cấp Hóa Thần ra tay, e rằng cũng chẳng làm nên cơm cháo gì. Tình báo về tên Phạm chương quỹ kia quá ít, muốn ra tay với hắn chỉ có cách dẫn dụ ra khỏi tiệm. Con yêu thú Tứ Giai kia có lẽ là một cánh cửa không tề để đột phá, có thể tập trung vào nó trước. Đứng rồi, tiểu công chúa Triệu thị cũng là một mắt xích quan trọng trong mớ rối ren này, nàng thực chất là nguyên nhân chính làm cho tiệm này lộ ra. Chỉ là muốn ra tay với nàng... Chắc, bọn chó mà Triệu Lam nuôi trên Thiên Vân Sơn cũng không dễ chơi.’

‘Quan trọng hơn hết vẫn là bí mật buôn bán của Vạn Năng Thương Hội, nếu như ta có thể đoạt được... Muốn rời khỏi nơi cần cỗi này cũng chẳng có gì khó khăn.’

Ánh mắt Thẩm Dung bỗng hiện lên vẻ mơ màng, ánh đèn lồng lung linh trên phố phản chiếu trong mắt y, tựa như những đóm lửa nhỏ đang lớn dần, lớn dần.

...

Thiên Vân Sơn, đỉnh Bình Vân, Hà Dương Đạo Quán.

Đồng Diệu Từ đóng lại cửa phòng bảo khố, đưa gần chục chiếc nhẫn trữ vật cho Kim Diệu Từ. Hắn vừa dọn sạch tích lũy nhiều năm của Hà Dương Đạo Quán a, chỉ để lại đủ số tài nguyên dự trữ cho bọn đệ tử trong môn sử dụng.

“Đại sư huynh, lỡ như chúng ta bị tên chương quỹ kia lừa rồi sao, lỡ đâu Từ Hà Trúc Lâm Huyền Trận kia chỉ là một trò đùa, hắn chỉ là muốn lừa chiếm đoạt tài sản bản môn thì biết làm thế nào?” – Mộc Diệu Từ nói ra lo lắng của mình, nhìn thấy đồng nhẫn trữ vật trên tay Kim Diệu Từ, hắn xanh mặt rồi, giờ mà bị gạt là cả môn phái phải bỏ Tam Thanh theo chân Hồng Thất Công a.

Khá lắm, lúc đầu thì rầm rập vang dạn, vừa nghe có trận pháp hộ sơn liền hớn hờ chạy về dọn bảo khố, đến khi dọn xong thì lại lo tới lo lui, sợ này sợ nọ.

Không cần Kim Diệu Từ răn dạy, Ngân Diệu Từ đã vội đứng ra giải thích. – “Sư đệ a, tên Phạm chương quỹ kia vốn có đến mấy trăm cơ hội để giết chúng ta đó, nhưng hắn có làm không? Không nha. Người nghĩ thử xem, nếu ham muốn tài sản của bản môn, hắn chỉ cần cho con mèo kia đánh lên đây là được, cần gì phải dài dòng văn tự rồi đem đồ vật ra câu dẫn chúng ta?”

Ặc, tên này không biết là Phạm Hiên cũng muốn đánh cướp luôn cho đỡ rườm rà a, nhưng vì tìm kiếm lợi nhuận hợp pháp cũng như để thực hiện kế hoạch trả thù, hắn đành phải chơi theo quy củ mà thôi. Mà thực chất cũng chả có quy củ gì, con mèo kia lười như vậy, muốn để Phạm chương quỹ mời nó chơi trò ‘đánh bắt xa bờ’ e rằng còn khó hơn lên trời.

Kim Diệu Từ không biết chuyện này, y xua tay cắt đứt buổi giáo dục của Ngân Diệu Từ. – “Được rồi, được rồi. Chương quỹ người ta là cao nhân tiền bối, đã bảo không chấp nhặt là không chấp nhặt, còn chỉ điểm con đường sáng cho bản môn, các ngươi còn dài dòng làm gì.”

Dừng lại một chút, y ném cho mỗi người hai chiếc nhẫn trữ vật rồi mới nói tiếp. – “Nhanh nhanh, mau đi bán đồ vật đổi thành linh thạch, làm xong liền chạy đến Vạn Năng Thương Hội, không mau chân thì trận pháp bị bán đi mất, lúc ấy hối hận không kịp.” – Ừm, nói chung mặc kệ Phạm chương quỹ là cao nhân hay thấp nhân thì Kim Diệu Từ cũng không thể khiến Đạo Quán bị lỗ vốn được, y có điền mới thanh lý đồ vật ở chỗ tên chương quỹ kia.

Thế là Hà Dương Ngự Từ đi rồi, về nhanh mà đi cũng nhanh, không làm kinh động bất cứ đệ tử nào trong môn. Tội nghiệp môn đệ của đạo quán a, năm vị sư trưởng tôn kính nhất của bọn họ vì đắc tội một vị chương quỹ gian ác mà sắp biến đạo quán trở thành cỗ máy cày tiền, không còn là nơi tu đạo nữa a.

...

Bùm! Bùm!

“Ha ha ha, nghệ thuật là nổ tung aaaa! Đây thì dám ngoan cổ trước mặt bản đại tiên, ta sẽ dạy cho các ngươi cái gì là bạo tạc. Hãy tận hưởng đi, lũ ngu muội!”

Đây là Thiên Trọng Lão Tiên a.

Tên lùn này... Nói thế nào đây nhỉ? Đơn giản là vì động phủ của lão ở xa, để tiết kiệm thời gian, lão quyết định đi tìm mấy tiểu môn phái ở xung quanh Thiên Vân Sơn để cướp bóc a. Kết quả cũng rất khả quan, đến thời điểm này lão đã kiếm được gần trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, đảm bảo là trước ngày mai có thể đủ tiền mua hàng ở chỗ cửa tiệm nhỏ.

Tất nhiên, làm ra chuyện khốn nạn thế này, lão cũng đã đắc tội với rất nhiều người, danh tiếng thối hoắc, sau này e rằng khó mà hành tẩu ở khu vực đề đồ – Thiên Vân Sơn được nữa. Đây là sự chênh lệch giữa lão với Hi Tín Đại Sư, danh tiếng của người sau mặc dù cũng thối hoắc nhưng lão trực ấy lại có thể nhón nhơ như không.

Thiên Trọng mặc kệ, đợi chừng nào kiếm đủ tiền mua tinh huyết Bộc Phá Viêm Thụ và Di Huyết Truyền Mạch Quyết, lão liền rút xa khỏi chỗ này, lúc ấy chẳng phải là không có việc gì rồi sao?

Hắc, này là do lão nghĩ vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Khoảnh khắc rung động

Liên Nguyệt Phường Thị, Vạn Năng Thương Hội.

“Thiên Kiều Bàng là...” – Từ Thịnh thuận miệng định trả lời, nhưng sau đó y chợt cứng họng lại như vừa nghĩ đến điều gì, ánh mắt lóe lên vẻ khó mà tin được, liền hỏi ngược lại Phạm Hiến. – “Phạm chương quý, ngài thế mà không biết Thiên Kiều Bàng?”

Triệu Ngữ Yên cũng kinh ngạc vô cùng, đến một trạch nữ như nàng còn biết Thiên Kiều Bàng là gì a, thế mà vị chương quý ân nhân này lại không biết, rốt cuộc hần chui từ chỗ nào ra đây hả?

Trái Đất a cô nương, người nghe qua chưa? Nếu mà Phạm chương quý biết được nghi vấn của nàng, hần ắt sẽ tỏ vẻ tinh tường mà hỏi lại câu này. Mà sự thật là hần không thể biết được ý nghĩ của nàng, cho nên hần chỉ có thể đáp lại câu hỏi của Từ Thịnh.

Lộ ra thân sắc tang thương, ánh mắt hần mắt đi tiêu cự, khẽ cất giọng như đang hồi ức về một kỷ niệm xa xôi. – “Thiên Kiều Bàng... ta thực sự phải biết nó sao? Nó rốt cuộc đã có tự bao giờ? Bản chương quý... đã quá lâu không tiếp xúc với hồng trần, cô lậu quá văn, thỉnh Từ đạo hữu giảng cho ta được tình tường. Haizzz!” – Hần thở dài một hơi đầy xúc cảm, nghe sao mà thê lương, già cỗi.

Triệu Ngữ Yên bị màn biểu diễn của hần làm cho cảm nhiễm, nhắm mắt nghĩ thầm. – “Chương quý tiền bối hần là người có chuyện xưa.”

Trong đầu nàng lập tức hiện lên hình ảnh một vị thanh niên tài tuấn, ngọc thụ lâm phong, tư chất tu đạo xuất chúng, bởi vì đạo lý của y không qua được thiên kiếp, hai người đành sinh ly tử biệt. Sau đó cõi lòng của y đã chết, không còn luyện tiếu gì đến trần thế, ẩn cư nơi thâm sơn không ra, mãi đến hàng vạn năm sau, y mới người ngoại được nỗi đau mất đi chí ái ngày xưa, trở lại nơi chốn cũ mà hai người từng hẹn ước, mở một cửa tiệm nhỏ, nuôi một con mèo... không nhỏ, ngắm nhìn thế đạo vô thường.

Tuế nguyệt đã ma diệt đi vị thanh niên ôn nhu như ngọc ngày xưa, biến y trở thành một kẻ thân tàn ma dại, lúc nào cũng mang theo bộ dạng chán chường như ngày nay. Sau đó, liền sẽ có một vị thánh nữ khuynh quốc khuynh thành đi ngang qua, quen biết với y. Nàng chính là vị đạo lý kia chuyển kiếp, hai người nhiều lần đồng sinh cộng tử, sinh ra luyện ái, con tim nguội lạnh của chương quý bỗng bùng lên lửa tình, cùng nàng thánh nữ kia trình diễn một trận tiên hiệp tình duyên, sau đó lại xảy ra các loại biến cố vân vân và mây mây.

Càng tưởng tượng, nàng càng cảm thấy đúng. Lúc đầu nàng có nghe được truyền thuyết về cái tên của phường thị này, có người đồn rằng đó là tên của một vị Liên Nguyệt Cư Sĩ đã thành công độ kiếp Nguyên Anh tại chỗ này, người nơi đây cũng nhân đó mà dùng tên nàng để đặt cho phường thị.

Nhưng cũng có người nói, vị Liên Nguyệt Cư Sĩ đó vốn là tu sĩ Kim Đan Viên Mãn đột phá Nguyên Anh thất bại, hương tiêu ngọc vãn. Lúc còn sống nàng vẫn thường cứu người giúp đời, bọn tu sĩ nơi đây vì muốn kỷ niệm nàng nên đã đặt tên phường thị này là Liên Nguyệt. Triệu Ngữ Yên cho rằng nàng chính là vị chí ái đã mất đi của Phạm chương quý, vì thế hần mới chọn nơi đây làm chỗ an cư.

Àiiii, đáng buồn cho thiếu nữ ngây thơ, lúc chưa thể tu luyện nàng hoàn toàn không có gì để làm, chỉ có thể mượn mấy quyển tiểu thuyết của cung nữ để

giải sầu, giờ đã thành một loại độc không có thuốc chữa.

...

Ở một nơi nào đó.

Hắt xì!

Một nữ tu sĩ hương sắc tuyệt trần đứng trên vạn trượng cao nguyên nhìn ngắm tuyết lớn bay qua vàng minh nguyệt, bỗng nhiên ngửa mũi, hắt xì một cái.

‘Kỳ lạ, ta đã tạo dựng Hư Đài, bước lên Hợp Thế, còn có thể bị cảm lạnh hay sao?’

Đây là một câu hỏi không có lời giải trên con đường tu chân của nàng.

...

Quay trở lại Vạn Năng Thương Hội.

Nếu mà Phạm chương quỹ biết được trí tưởng tượng bao la như biển cả của Triệu Ngũ Yên, hẳn chắc phải lau mắt mà than thở. – “Àiii, tiểu thuyết ngôn lù đúng là con sâu đục khoét tâm hồn! Nha đầu, người có thể đến quê hương của ta để tranh chén com với Đường Thất Công Tử a, chắc chắn sẽ không có ai kiện người đạo văn đâu.”

Phạm Hiên không biết được khả năng sáng tác của Triệu Ngũ Yên, hẳn chỉ bỗng nhiên thấy nàng nước mắt lưng tròng, nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng cảm thông và thương hại, giống như hẳn là người có số phận hẩm hiu nhất trên đời này. Phạm chương quỹ ngớ người rồi, có dựa vào trí thông minh tuyệt đỉnh đến mức hư cấu thường có của nhân vật chính thì hẳn cũng không thể hiểu tại sao nàng lại nhìn mình như vậy.

Quay sang nhìn Từ đạo hữu, hẳn thầm thở phào, ánh mắt của tên bị nghi là ‘người hầu bên cạnh cha của công chúa’ này vẫn còn bình thường chán, thậm chí còn mất đi sự ái muội khiến hoa cúc của hắn thít chặt như mọi khi.

Hắn nào biết là trong lòng Từ Thịnh chấp trùng nghi vấn a. – ‘Không biết Thiên Kiều Bàng? Không thể nào. Nghe nói Thiên Kiều Bàng đã tồn tại từ cách đây trăm vạn năm, được phát hành trên khắp Bắc Minh Vực, không lẽ Phạm chương quỹ này là người đến từ bên ngoài Bắc Minh Vực? Mục đích của hắn xuất hiện ở đây là gì?’ – Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo. Từ Thịnh bắt đầu hoài nghi mục đích ban đầu của Phạm Hiên khi ‘bán rẻ’ công pháp cho y, còn đem ra nhiều thứ kỳ trân như vậy để mời gọi y mua.

Àyyyy, tên Từ đạo hữu này với đồng bánh thịt Luru Xuyên thật giống nhau a. Nếu Phạm chương quỹ biết hắn đang bị tên này nghi ngờ như thế, chắc cũng chỉ biết thốt lên. – “Độc của thiếu niên từ thần lay lan quá nhanh, bản chương quỹ lực bất tòng tâm a!”

“Từ đạo hữu, người có thể vui lòng giải đáp thắc mắc trong lòng ta, Thiên Kiều Bàng rốt cuộc là gì?” – Phạm chương quỹ mỉm cười, hỏi lại một lần nữa.

Từ Thịnh bất động thanh sắc mà thu hồi tạp niệm, cũng bắt chước hắn, mỉm cười đáp lại. – “Cũng không phải thứ gì bí ẩn, nếu chương quỹ đã thành tâm muốn biết thì Từ mỗ cũng sẵn lòng trả lời, để đề phòng. . . à không. Thiên Kiều Bàng là. . .” – Sau đó y bắt đầu giảng giải về cái gọi là Thiên Kiều Bàng cho Phạm Hiên.

Nghe Từ Thịnh giải thích rành mạch, Phạm chương quỹ mới vỡ lẽ ra Thiên Kiều Bàng là gì. – ‘Đây không phải khá giống với Bình Khí Phở của Bách Hiếu Sinh hay sao, chỉ là phân chia chi tiết nhiều hơn mà thôi.’ – Phạm Hiên tròn mắt trầm nghĩ.

Theo hắn nghe được từ vị Từ cung phụng này, thì Thiên Kiều Bàng giống như một loại tạp chí xếp hạng các vị minh tinh vậy, chỉ là không dựa trên thành tựu và độ yêu thích mà dựa trên thực lực và tu vi của một người.

Thiên Kiều Bàng vốn có rất nhiều phiên bản khác nhau, tùy theo vị trí địa lý và khu vực tu chân giới mà phân chia. Từ Thịnh cho biết là chỗ Vân Thanh Quốc mà hắn đang ở này có Thiên Kiều Bàng riêng cho đế quốc, gọi là Vân Thanh Thiên Kiều Bàng, chia làm ba bảng là Tiềm Long Bảng, Kim Đan Bảng và Nguyên Anh Bảng.

Nguyên Anh Bảng, tên như ý nghĩa, là bảng xếp hạng các tu sĩ Nguyên Anh kỳ có ở trong Vân Thanh Quốc, dựa trên tu vi, niên kỷ, công pháp và kết quả thực chiến của bọn họ để xếp hạng, uy tín rất cao, được đại đa số tu sĩ từ tầng lớp có thể lực như triều đình, tông môn cho đến tầng lớp thấp như tiểu môn tiểu phái, dòng binh đoàn, tán tu tin tưởng.

Từ Thịnh còn nói thêm y là tu sĩ đứng thứ ba mươi sáu trên Vân Thanh Nguyên Anh Bảng, đứng ở vị trí thứ nhất thì lại đại cung phụng của đình Huyền Vân, Tôn Tư Bình, phụ thân của Chính Tây Đại Nguyên Soái Tôn Thiên Bá.

Dưới Nguyên Anh Bảng chính là Kim Đan Bảng, người xếp thứ nhất cũng là ‘khách vừa quen’ của Phạm chương quỹ, kẻ mới trở thành kiếm tu chính thức, bước lên Kiếm Tiên Lộ, được thế nhân xưng là đệ nhất cường giả dưới Nguyên Anh, Luru Văn Kiếm Sư.

Lúc nghe nói đến đây, Phạm Hiên tròn trắng mắt, trầm khinh bỉ. – ‘Kiếm sĩ bom mù là số một? Hẳn yếu như vậy, bị con mèo béo dùng một chương liền nằm dẹp, bảng xếp hạng này thật sự có uy tín sao?’ – Thằng này không biết con mèo béo nhà hắn là một cục bug to đến đâu.

Bỏ qua chuyện khinh bỉ của Phạm chương quỹ, nói đến Tiềm Long Bảng, thì nó chính là bảng ghi lại những thiên tài trẻ tuổi, mang tư chất đỉnh cao nhất của Vân Thanh Quốc nhưng chưa đột phá Kim Đan.

Triệu Ngũ Yên với Băng Linh Căn, đột phá Trúc Cơ lúc chưa đến mười bốn tuổi vốn dư sức xếp hạng một trong bảng này, nhưng hoàng thất và Cung Phụng Điện vì bảo vệ nàng nên giấu nhẹm, phải đút một số tiền lớn cho thế lực thần bí đã làm ra bảng này mới có thể không để tên nàng hiện trên bảng. Thế mà không ngờ vẫn bị kẻ gian nhắm đến, nói tới chỗ này, Từ Thịnh càng hoài nghi trong cung hoặc là trên đỉnh Huyền Vân có gian tế.

Phạm Hiên không biết chuyện này. Khi nấy Từ cung phụng có nói đến một thiếu niên có tư chất yêu nghiệt đã từng đứng thứ nhất trên Tiềm Long Bảng, nhưng không hiểu sao đột nhiên trở thành phế vật không thể đột phá Luyện Khí Tam Trọng, khiến biết bao người bóp tay thờ dài, chính y cũng than tiếc cho vị thiên tài chết yểu ấy, nhắc đến tên vẫn còn bùi ngùi không thôi.

Tiêu Động

Không hiểu sao, vừa nghe đến cái tên này, túi thần kỳ treo trước bụng Phạm chương quỹ chợt nóng lên, Tụ Bảo Bồn mà con mèo béo đang nằm ôm trên nóc tiệm cũng chợt run rẩy. Con mắt trái Giám Bảo Nhân của hắn càng là không tự chủ mà sáng lên dữ dội, suýt thì sáng mù mắt chó... à không, mắt cung phụng và công chúa.

Tâm tình của hắn cũng trở nên xao động vô cùng.

Đưa tay đề lại cái túi trên bụng, xoa xoa nó, Phạm Hiên trầm nghĩ – ‘Chẳng lẽ giữa ta và kẻ này có một mối tiên duyên tiền định... Phi, phi, ý nghĩ bậy bạ gì đây.’

...

Cửu bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân...

Ngồi co gồi trên một cành cao, Tiêu Động lấy rượu từ trong nhẫn trữ vật ra, tự rót tự uống, ánh mắt ưu tư nhìn ánh trăng sáng ở rặng núi Tây phương.

Thiên cầu găm một cái, trăng khuyết còn nửa vàng. Trong ánh mắt mê ly của hắn, vàng trăng kia bỗng từ ánh bạc lóe lên ánh vàng, rồi lập tức ẩn núp sau làn mây đen, đợi đến khi nó xuất hiện lần nữa, vẫn là một vàng ngân nguyệt.

Tiêu Động lại ngước đầu nốc thêm một ngụm, không nhịn được cười tự giễu. – “Tửu lượng kém cỏi, chưa được ba chén đã sinh ảo giác rồi sao?”

Gió đêm thổi qua, mang theo men say đến núi rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Họ Từ rời đi

Vân Thanh Tiềm Long Bảng, Kim Đan Bảng và Nguyên Anh Bảng, cả ba loại Thiên Kiêu Bảng này đều được thế lực thần bí kia ủy quyền cho Vạn Bảo Lâu phát hành tại Vân Thanh Quốc. Từ Thịnh còn cho Phạm chương quỹ biết thêm một tin là, cái đồng bánh thịt ở ngoài cửa kia vốn chính là một tên chấp sự của Vạn Bảo Lâu ở Liên Nguyệt Phường Thị, lại cho hắn biết Vạn Bảo Lâu là một thế lực như thế nào.

Phạm Hiên hay được tin này cũng có chút lo lắng, theo vị Từ đạo hữu này thì Vạn Bảo Lâu là một con quái vật lớn đến khổng lồ, thế lực của nó không chỉ trải rộng trong Vân Thanh Quốc mà còn xuất hiện ở cả quốc ngoại nữa.

Tu chân giới của Khởi Huyền Giới chia làm các vực, Bắc Minh Vực là một trong số đó. Trong Bắc Minh Vực lại chia thành các Đại Khu, ví dụ như Bắc Hải Khu nằm ở vùng cực Bắc của Bắc Minh Vực, một khu tu chân bậc thấp, linh khí khan hiếm, tài nguyên ít ỏi, tầng lớp đỉnh cao nhất cũng chỉ là Nguyên Anh, đại năng Hóa Thần Kỳ có thể xem là thần thoại sống của Bắc Hải Khu rồi.

Trong Bắc Hải Khu lại được chia thành các Tiểu Khu như Bắc Hải Quần Đảo, Vô Minh Sơn Mạch, Phục Ma Sâm Lâm, Sơn Bạch Đế Quốc, v.v... Vân Thanh Quốc chính là một trong các tiểu khu như thế.

Điểm trọng yếu ở đây là Vạn Bảo Lâu thế mà có quyền phát hành Thiên Kiêu Bảng không chỉ ở Vân Thanh Quốc mà còn là trên cả Bắc Hải Khu, qua đó cũng phần nào thể hiện được bối cảnh to lớn khó lường của nó.

Phạm chương quỹ lo lắng sao? Có một chút, nhưng càng nhiều là không phục. – ‘Hừ, Vạn Bảo Lâu? Cái tên quê mua gì đây, có thể bá khí bằng Vạn Năng Thương Hội sao? Chờ đó, sẽ có ngày bản chương quỹ lập ra Chí Cao Vô Thượng Siêu Cấp Vô Địch Hoàn Vũ Thiên Tài Yêu Nghiệt Bảng, tập hợp hết thầy thiên tài có đánh giá tổng hợp trên 60 vào, chắc chắn ăn đứt cái Thiên Kiêu Bảng cùi bắp của các ngươi. Hừ, đến lúc đó Phạm gia nhà các ngươi cũng có thể tự xưng Bách Hiếu... à không, Vạn Hiếu Sinh.’ – Hắn cầm chặt nắm đấm như muốn thể hiện lòng quyết tâm.

Như để đáp lại sự quyết tâm của Phạm chương quỹ, hệ thống thể mà nhảy ra rồi, âm thanh máy móc lập tức vang lên trong đầu hắn.

Tén tén tén ténnn!

‘Sau quá trình thăm định, xét thấy Thần Bí Thương Nhân Tập Sự Phạm Hiên phát sinh ý tưởng kinh doanh có đủ tiềm năng phát triển, Vạn Năng Thương Hội quyết định cấp vốn đầu tư, đề nghị ký chủ hoàn thành nhiệm vụ sau đây’:

Nhiệm vụ: Hết thầy thiên tài trong lòng bàn tay

Yêu cầu: Mời Thần Bí Thương Nhân Phạm Hiên phát hiện được: Ít nhất 1000 khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60, ít nhất 100 khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 70, ít nhất 10 khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 80 và ít nhất 1 khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 90. (Không hạn định thời gian hoàn thành hay số lượng tối đa, ký chủ có toàn quyền quyết định hoàn thành nhiệm vụ hoặc không)

Phần thưởng: Bí mật (Tùy theo độ hoàn thành nhiệm vụ, vượt mức yêu cầu càng nhiều, phần thưởng càng tốt)

Được lắm, đến cả hệ thống cũng ủng hộ ước mơ thành lập Chí Cao Vô Thượng Siêu Cấp Vô Địch Hoàn Vũ Thiên Tài Yêu Nghiệt Bảng của Phạm chương quỹ, cho ngay một cái nhiệm vụ để ủng hộ tinh thần. Chỉ là vừa nhìn vào yêu cầu của nhiệm vụ, vị Vạn Hiểu Sinh của chúng ta lập tức yếu xìu như quả bóng xì hơi. Hắn đến nay cũng chỉ mới gặp được một người có đánh giá tổng hợp trên 60 là Triệu nha đầu, ngoài ra còn có một tên được con mèo béo dùng thần thông Chiêu Tài của nó gọi nhưng chưa biết lúc nào mới tới.

Xong. Hết rồi, chỉ hai người.

‘Gánh nặng đường xa a.’ – Phạm Hiên thở dài một hơi.

“Phạm chương quỹ?” – Trông thấy hắn đột nhiên thất thần, Từ Thịnh nhíu mày khẽ gọi.

Triệu Ngữ Yên lại quen với việc vị chương quỹ cao nhân này hay thất thần rồi, nàng chẳng buồn phản ứng. Nàng đã tìm ra một lý do hợp lý cho việc Phạm chương quỹ hay thất thần rồi a, đó chính là vì hắn đang nhớ đến vị chí ái đã mất ngày xưa, sự tưởng niệm về Liên Nguyệt Cư Sĩ khiến cho một kẻ có tu vi thâm bất khả trắc như hắn cũng không thể nhịn được ngơ ngẩn.

Ừm, một vị nữ tu ở chốn xa xôi nào đó tiếp tục nhảy mũi rồi, vì để tránh cho mình là vị đại năng Hợp Thể Kỳ đầu tiên bị cảm lạnh vì đứng trên núi ngắm tuyết, nàng quyết định không bao giờ leo lên mấy nơi cao nguyên vạn trượng như vậy nữa, quá kì quái rồi.

Quay trở lại cuộc trò chuyện đang diễn ra, Phạm Hiên gạt hệ thống qua một bên, hồi phục tinh thần. – “Ngại quá a Từ đạo hữu, ta lại thất thần. Hà hà, bệnh cũ, bệnh cũ.” – Phạm chương quỹ cười nhạt, giải thích qua loa.

Có điều với một người đã trúng độc thiếu niên tử thần rất sâu như Từ Thịnh, y lại có thể suy diễn rất nhiều thứ từ cái lý do được Phạm Hiên bịa ra. – “Không lẽ hắn đã từng tham gia một trận tuyệt thế chi chiến nào đó, dẫn đến thần hồn bị hao tổn không cách nào bù đắp, lòng tu hành trở nên phai nhạt, mục đích của hắn khi đến Bắc Hải Khu bị cho là cần cỗi này chỉ là để ẩn cư? Không đúng, phô trương như vậy làm sao ẩn cư, ắt phải có nguyên nhân khác.”

Rồi y lại nhớ đến lúc Phạm chương quỹ chào hàng cho mình, trong đầu hồi tưởng lại từng chi tiết khi ấy. – “Lúc hắn nói đến đột phá Hóa Thần Kỳ lại hơi hợt cực kì, như chẳng phải cảnh giới cao thâm gì cho cam. Kỳ Vật Ngũ Phẩm cũng có thể tùy tiện lấy ra, không coi là quý trọng. Như vậy... không lẽ y là lão quái Phản Hư Kỳ? Nếu như không phải đến ẩn cư...” – Y chợt quay sang nhìn Triệu Ngữ Yên, chỉ thấy nàng đang chớp mắt ngẩn ngơ nhìn lại y, giống như không hiểu sao Từ cung phụng lại nhìn mình.

‘Hắn là muốn tìm truyền nhân kế thừa y bát? Thần hồn bị trọng thương, lòng tu hành phai nhạt, luyện tiếu sở học cả đời phải thất truyền, có được một bộ tiêu chí đặc biệt để đánh giá thiên tài, sau đó gặp được siêu cấp thiên tài mạng Băng Linh Căn, không tiếc vì nàng mở ra Hoàng Tụ Thiên Phòng khó lường kia... Đúng vậy, chân tướng luôn luôn chỉ có một, hắn là muốn thu Tiểu Yên làm đồ đệ.’ – Nghĩ đến đây, Từ Thịnh lại chuyển sang nhìn chòng chọc vào đôi mắt mà y cho là ‘đau khổ, tuyệt vọng’ của Phạm chương quỹ, gật đầu một cái thật kiên định.

Ánh mắt của y như muốn nói. – “Chương quỹ, Từ mỗ đã biết được nỗi khổ tâm của ngài. Xin cứ yên tâm, Tiểu Yên chắc chắn sẽ kế thừa hoàn toàn y bát của ngài, phát dương quang đại nó, để ngài ở nơi chín suối được nở mày nở mặt.”

Nhưng Phạm chương quỹ lại đọc được một nội dung khác từ ánh mắt của Từ cung phụng. – “Chương quỹ, Từ mỗ đã vì ngài giải đáp nhiều thắc mắc như vậy, ngài có nên chống mộng lên báo đáp ta hay không? Yên tâm, ta có rất nhiều kinh nghiệm, sẽ không đau đâu.”

Oe!

‘Không ổn, đuôi tên này đi ngay thôi.’ – Phạm Hiên vuốt ngực nghĩ thầm. Thế là hắn nghiêm mặt nói. – “Từ đạo hữu, hình như ngươi là cùng một bọn với đám quân đội ngoài kia đi? Thật ngại quá, mèo nhà ta ra tay không có chừng mực, thường cào trọng thương người khác, mù mắt đứt mũi gì đó đều là chuyện thường ngày. Ngươi không muốn ra xem tình trạng của bọn họ hiện giờ sao?”

Ặc, đám tàn binh bại tướng đó đã được Lê Minh dẫn đi rồi a.

Ý tại ngôn ngoại, bằng vào ‘trí tuệ siêu phàm’ cũng như ‘chân tướng’ mà bản thân y vừa kết luận, Từ Thịnh nghe ra là Phạm chương quỹ này đang muốn đuổi khéo mình. – ‘Hắn là định truyền dạy tuyệt học thượng đẳng gì đó cho Tiểu Yên nên muốn mời mình tránh mặt sao? Đại năng Phản Hư Kỳ, Phạm chương quỹ, tâm tư của ngài đã bị ta khám phá ra rồi.’ – Khẽ liếc sang Triệu Ngữ Yên, Từ cung phụng đắc ý nghĩ thầm.

Y nháy mắt với Phạm chương quý như muốn ra hiệu là ta đã hiểu, Phạm Hiên còn chưa kịp ới thì y đã bật thốt. – “Ai dà, xem trí nhớ của ta này! Không có chương quý nhắc nhở thì Từ mỗ cũng quên mất.” – Nói xong không đợi Phạm chương quý đáp lời, y liền quay sang dặn dò Triệu Ngự Yên.

“Tiểu Yên, người nếu đã an toàn rồi thì yên tâm ở lại đây tu luyện, Từ thúc sẽ quay lại Cung Phụng Điện cho mấy vị chấp sự đến trông chừng người, khi nào tu luyện có thành tựu rồi trở lại đình Huyền Vân cũng không muộn. Nhớ kỹ là phải nghe lời chương quý có biết chưa? Ngài ấy nói gì người cũng phải chú tâm vào, đều là lời vàng ngọc cả đấy.” – Tên Từ cung phụng này là quên luôn kẻ đang lo sốt vó là Triệu Lam a, không nghĩ tới việc cho cha con người ta gặp nhau.

“A... vâng.” – Triệu nha đầu ngo ngắc gật đầu. Mặc dù không nỡ rời xa Cửu cung phụng yêu quý, nhưng nàng vẫn chưa quên quyết tâm tu hành để trả thù lúc ban đầu, cảnh tượng bốn vị chấp sự chết thảm vẫn còn rành rành trong tâm trí nàng.

“Tốt lắm.” – Từ Thịnh xoa đầu nàng, sau đó lại quay sang nhìn Phạm chương quý, cười một cái bí hiểm. – “Ngài yên tâm, ta hiểu hết.”

‘Người hiểu cái c*t! Cút lẹ đùm ta.’ – Phạm Hiên thừa nhận mình sợ cái tên bị nghi là ‘người hầu bên cạnh cha của công chúa’ này rồi. Tất nhiên, ngoài mặt thì hẳn lại nặn ra một nụ cười, ôm quyền lại, cất giọng trầm ấm. – “Vất vả Từ đạo hữu, cầu chúc cho người thuận gió xuôi b... à không, thuận buồm xuôi gió, một đường bình an.”

“Tốt nhất là bị lão trọc Hi Tín kia hốt về luyện công.” – Trong lòng hẳn thì lại sinh ra ý nghĩ độc ác như vậy.

“Phạm chương quý ngài cũng bảo trọng, mua may bán đắt.” – Từ cung phụng đứng dậy chấp tay, sau đó đi ra hướng cửa. Được dăm ba bước, y chợt dừng lại.

‘Giữ nửa đây?’ – Phạm Hiên chợt căng thẳng, hoa cúc thít chặt.

Từ Thịnh quay người lại, mỉm cười bảo rằng. – “Phải rồi, mặc dù Vạn Bảo Lâu trong mắt ngài có lẽ chẳng phải là vấn đề gì, nhưng để cảm tạ ngài đã cứu Tiểu Yên trong cơn hoạn nạn, Cung Phụng Điện của Từ mỗ chắc chắn sẽ cho họ một lời cảnh cáo sâu sắc.” – Triệu thị hoàng tộc vốn đã có sách lược chèn ép Vạn Bảo Lâu rồi, Từ Thịnh cũng tiện đường tỏ vẻ một hai.

Dứt lời, y liền xoay người đi thẳng, tà áo không gió tự bay, trông qua phong độ vô cùng, có một loại khí thế ngạo nghễ khó tả.

Kịch! Két!

“Háyyyyy!” – Được rồi, khí thế gì đó chỉ là ảo giác mà thôi, y không mở nổi cánh cửa của Vạn Năng Thương Hội.

Phạm chương quý thấy vậy, lắc đầu thảm than. – “Tình huống gặp sét đánh đi? Kẻ tình huống trên đời này có rất nhiều, nhưng Phạm gia ta đây chỉ có một mà thôi.” – Sau đó liền đi ra khỏi quây, lững thững đi về phía cửa.

Cạch, cạch!

Chỉ bằng một tay, không tốn chút sức, Phạm chương quý của chúng ta dễ dàng mở rộng cánh cửa. Hắn xoay người, dang tay một tay đưa ra hướng cửa, cười nhạt một tiếng. – “Từ đạo hữu, thông thả, không tiễn!”

Từ Thịnh lúng túng chấp tay vái một cái liền bay đi rồi, không nói lời nào. Ba ngàn ngự lâm quân và Tiêu Tĩnh đã được y an bài lên đình Huyền Vân đường thượng, Lê Minh đi theo hộ tống, đề phòng bất trắc.

Trên nóc cửa tiệm nhỏ, con mèo béo nhìn theo bóng lưng của Từ Thịnh, nó chợt nhớ ra mình quên gì rồi, không phải tên kiếm sĩ bom mù a.

Nó nhảy dựng lên gào to. – “Méooo!!! Ba ngàn người! Hơn ba ngàn người! Bản miêu thể mà quên thu lợi tức của chúng nó! Aaaa méooooo!!! Ta không thiết sống nữa, đó là bao nhiêu tiền, bao nhiêu cá? Méooo!!!”

Phạm Hiên đóng cửa lại.

Đêm ấy, tiếng mèo tru tréo vang lên thảm thiết vô cùng.

~~***~~

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tiêu Động đến rồi

Đã mười ngày trôi qua kể từ hôm con mèo béo đại phát thần uy, tung Miêu phái khí công đánh tan tành ba ngàn Ngự lâm quân cực kì tinh nhuệ của triều đình.

Hà Dương Ngũ Tử và Thiên Trọng Lão Tiên cũng đã mang tiền đến mua bảo vật rồi.

Nói đến Hà Dương Ngũ Tử, sau khi nhận được ngọc giản Từ Hà Trúc Lâm Huyền Trộn và túi hạt giống Linh Vật Tam Phẩm – Từ Văn Trúc của Phạm chương quý, năm gã sư huynh đệ số khổ còn chưa kịp về đình Bình Vân trồng cây gây rừng... à không, trồng cây bày trận thì bị tên chương quý gian ác kia kéo lại rồi.

Nhớ đến lúc ấy, năm người chỉ biết khóc ròng a, đó là một loại cảm giác khó tả, vừa đau đớn mà lại vừa vui sướng.

“Chư vị chớ vội, ở chỗ bản chương quý hiện đang có một bản Từ Khí Đông Lai Công, kết hợp với vận dậm mây tía của Từ Hà Trúc Lâm Huyền Trộn quả là tuyệt phối, ngưng tụ Từ Hà Chi Khí trong Đan Điền, dùng để hộ thân dưỡng thể, bách độc bất xâm, vạn tà bất nhập, gia tốc tu luyện hay là vận công đối địch đều là nhất tuyệt, đường đến Hóa Thần huy hoàng mở rộng. Lại nói, môn công pháp này còn được chia nhiều tầng yếu quyết, phần tổng cương có thể truyền cho đệ tử cấp thấp, phần tinh diệu có thể truyền cho đệ tử chân truyền hoặc có cốt hiến to lớn. Nói không ngoa thì đây chính là công pháp có thể trấn áp khí vận nhất tông, dùng để truyền thừa nhiều đời, đức nên căn cơ vững chắc cho một môn phái. Giá cả cũng hợp tình hợp lý, chỉ chín trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, chư vị cân nhắc thật kỹ, đừng để bỏ lỡ a!” – Đây là lời của Phạm chương quý, hẳn lúc ấy còn lắc trên tay một chiếc ngọc giản như muốn trêu ngươi năm sư huynh đệ.

Sau đó...

Sau đó a, Kim Diệu Từ quyết định để Đồng Diệu Từ mang trận pháp về, bày trận hộ sơn. Hãn và Ngân Diệu Từ, Thiết Diệu Từ, Mộc Diệu Từ cùng kết thành nhóm đến Vô Minh Sơn Mạch liễu mạng kiếm tiền, vì cơ nghiệp vĩnh thế bất hủ của Hà Dương Đạo Quán mà cố gắng. À phải, trước khi đi họ còn họp với nhau một trận, quyết định đổi môn hiệu của đạo quán sang một cái tên khác cho hợp với Từ Hà Trúc Lâm Huyền Trộn và môn công pháp tương lai.

Hoa Sơn Phái... Ài, không phải đâu, là Từ Hà Môn. Có trận pháp phòng ngự cấp Nguyên Anh rồi, họ cũng có thể tự xưng Môn cho nó sang, không cần phải úy kỵ này nọ mà gọi là đạo quán nữa.

Thế là sau Đại Lực Tam Sư Vương, Lưu Vân Kiếm Sư, đến lượt bốn trong số năm sư huynh đệ Hà Dương Ngũ Tử lên đường đến Vô Minh Sơn Mạch, chỉ còn lại mỗi Thiên Trọng Lão Tiên và kết quả của lão cũng chẳng khác đi đâu.

Kỳ thực, Thiên Trọng Lão Tiên đến Vạn Năng Thương Hội còn sớm hơn Hà Dương Ngũ Tử, bởi năm người kia còn phải đi đổi mới đồ vật không lồ của mình thành linh thạch nữa, trong khi lão chỉ cần cướp đủ số là đến cửa tiệm nhỏ ngay.

Nhớ hôm ấy, cực khổ xếp hàng... À, lão phải xếp hàng thật chứ không bỏ tiền ra mua chỗ như Quý Nhân Chân Nhân đã từng làm. Cũng khổ cho lão, cướp đủ một trăm hai chục vạn Linh Thạch Trung Phẩm liền hốt ha hốt hải đi tìm Phạm chương quý, làm gì có linh thạch dư mà mua chỗ.

Ở đây lão cũng không dám giờ trò bạo lực a, chưa có ai dám chống lại quy củ của tên chương quý keo kiệt kia đâu, Thiên Trọng Lão Tiên cũng không ngoại lệ.

Sau một hồi dài nằng dăm sương, nằm gai nếm mật, qua biết bao mưa bom bão đạn (do chính tay lão làm ra), Thiên Trọng Lão Tiên cũng được như nguyện, cầm lấy lọ chứa mười giọt tinh huyết Bộc Phá Viêm Thử và ngọc giản ghi lại Di Huyết Truyền Mạch Quyết lên tay.

Phạm chương quý thế mà còn đặc cách cho lão ở vào phòng hán miễn phí để nghiệm chứng thực hư công pháp, cũng như để lão có một hoàn cảnh an toàn tuyệt đối nhằm dung hợp huyết mạch của Bộc Phá Viêm Thử. Phải nói, lúc ấy lão đã nước mắt lưng tròng, cảm động vạn lần trước sự chu đáo của Phạm chương quý.

Không phụ lòng chương quý ‘tốt bụng’, chỉ mất chừng nửa ngày nghiền cứu công pháp, Thiên Trọng Lão Tiên đã thành công dung nhập huyết mạch của Bộc Phá Viêm Thử vào trong người mình, trở thành một chiếc xe tăng hình người. Giờ lão chỉ cần thở ra thôi cũng có thể tạo thành pháo nổ, hết sức thần kỳ.

Bản thân lão lùn mẫn ý vạn phần trước năng lực mới của mình, cảm tạ Phạm chương quý rồi rít, sau đó háo hức định đi kiểm vài chỗ ‘thử bom’. Chỉ là vị chương quý ‘tốt bụng’ kia bỗng nhiên cản lão lại, hẳn còn nói...

“Tiểu nhân nhà ngươi chớ vội đi đâu, ở chỗ bản chương quý còn có một loại Kỳ Vật Tứ Phẩm gọi là Tạc Thiên Thổ Nhưỡng, uy năng bất phàm, nó từng là đồ ăn yêu thích nhất của bọn Bộc Phá Viêm Thử thời Thượng Cổ a. Chỉ cần cắn nhẹ một miếng, ngươi có thể tạo thành Tạc Thiên Đạn có uy lực kinh nhân, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nếu không cẩn thận thậm chí có thể bị ngươi nổ banh cả xác lẫn Nguyên Anh, muốn chạy đi cũng không kịp a. Một cân chỉ ba trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm, khuyến mãi ưu đãi, mua một tặng hai, tính tiền ba, bảo đảm không ở đâu có, chỉ có tại Vạn Năng Thương Hội nha!”

Thiên Trọng Lão Tiên bị Phạm chương quý ném một cục đất vào mặt, sau đó...

Lão cũng đến Vô Minh Sơn Mạch rồi, khả năng cao là một đi không trở lại cũng chưa biết chừng.

Tại sao ai muốn phát tài cũng đi Vô Minh Sơn Mạch mà không phải Phục Ma Sâm Lâm hay những nơi khác? Câu trả lời chính là bởi ở cực Tây đế quốc hiện đang diễn ra cuộc chiến tranh giữa quân triều đình và Vạn Độc Cốc a, hỗn loạn cực kì. Hỗn loạn chính là nguy cơ và cũng là cơ hội, hoặc là chết một cách vô nghĩa, hoặc là thừa lúc loạn mà phát đại tài, kẻ nào tài cao gan lớn đều muốn chọn nơi đây để quật khởi.

Mấy chỗ như vậy cũng thường là đất lành để ‘tiềm long xuất uyên’ nha, mà Vân Thanh Quốc hiện giờ lại đang giam giữ một con tiềm long lớn nhất của cả Khôi Huyền Giới nữa. Cho nên, nếu bọn Lưu Vân Kiếm Sư, Thiên Trọng Lão Tiên mà mất đuôi tai điếc kiểm chuyện với con rồng ấy thì coi như bọn chúng xong rồi, thần tiên khó cứu.

...

Cách Thiên Vân Sơn không xa, con đường mòn phía rừng rậm Tây Bắc.

Loạt xoạt! Soạt soạt...

“Yaaa!”

Ầm!

Dồn hết toàn bộ pháp lực ít ỏi còn sót lại vào trong nắm đấm tay phải, Tiêu Động trừng mắt đầy hung hãn, quả quyết giáng một đòn như trời sập vào đầu con Song Vĩ Hồ, yêu thú Nhất Giai Đình Phong.

Grrrr...

Gào lên một tiếng thê lương rồi im bật, cái đầu của con hổ xấu số vỡ toang, máu óc phun ra tứ tung, văng lên cả mặt, cả ngực, đầy thân Tiêu Động.

Bịch!

Xương cốt rã rời, Tiêu Động té lăn ra đất, mặt cắt không còn hột máu, thở ra hơi có hơi không, tay chân run rẩy, không nhấc lên được nữa.

Trông thấy hình ảnh yếu ớt ấy, Tiêu Diệp thê mà không chê cười nổi. Y có thể cảm giác được, con Song Vĩ Hồ vừa rồi không kém một tên tu sĩ Luyện Khí Viên Mãn, nửa bước Trúc Cơ là mấy. Thân là yêu thú, nó còn hung tợn hơn nhân loại rất nhiều, tranh đấu không biết sợ hãi, so với tu sĩ có khi còn khó đối phó hơn.

Thế mà đại thiếu gia nhà y, phế vật đáng xấu hổ của Tiêu thị gia tộc, con kiến hôi Luyện Khí Tam Trọng, Tiêu Động lại có thể dựa vào sức một mình hấn mà đánh bại, thậm chí là giết chết nó.

Đây là vượt bầy cấp đó! Hơn nữa còn là tay không tác sát, chẳng hề một chiêu nửa thức mà vượt cấp chiến thắng.

Tiêu Diệp không còn hoài nghi về việc liệu Tiêu Động có thể lấy Luyện Khí Tam Trọng chiến Trúc Cơ hay không. Y đã từng nghe qua truyền thuyết về các thiên tài chiến đấu vượt cấp, nhưng thứ ghê gớm nhất mà y nghe được cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí Viên Mãn đánh bại người vừa vào Trúc Cơ, nhân lúc kẻ sau còn chưa kịp củng cố cảnh giới thôi a.

Chỉ là sau đó, Tiêu Diệp đành phải tiếc hận thở dài. Đúng vậy, Luyện Khí Tam Trọng đánh thắng Trúc Cơ rồi sao, hai cảnh giới này suy cho cùng chỉ là để xây dựng nền móng của người tu luyện thôi a, đến Kim Đan rồi thì lại là một câu chuyện khác.

Tiêu Động không hề biết về sự tiếc nuối của vị trưởng lão này, nằm co quắp một hồi trên đất, thân thể của hắn đã hồi phục phần nào.

Chống người ngồi dậy, cởi bỏ y phục bên ngoài một cách tự nhiên như không, Tiêu Động lấy ra một cái khăn lông từ trong nhẫn trữ vật, lại lấy ra một bình nước để nhúng ướt nó, sau đó nhanh nhẹn lau vết ứ máu trên người mình. Hắn tỏ ra rất thuần thục, giống như đã quen với việc này lắm rồi.

Theo lý thì dựa vào lượng chân khí ít ỏi của mình, Tiêu Động hoàn toàn có thể dùng môn phép thuật cực đơn giản là Tịnh Thân Quyết để tẩy rửa thân thể cho tiện. Chỉ là không hiểu sao, bất cứ phép thuật gì liên quan đến thuộc tính Thủy hấn đều không dùng được, cho nên đành phải bắt chước phương pháp của phạm nhân.

Tẩy rửa xong xuôi, Tiêu Động lấy ra một bộ y phục mới mặc vào, thu xác chiến lợi phẩm, sau đó tìm một gốc cây ngồi xuống, cầm một viên Linh Thạch Hạ Phẩm trong lòng bàn tay, bắt đầu tĩnh tọa, hồi phục chân khí tiêu hao.

Gió nhẹ thổi qua, mấy tán cây khê kêu xào xạc, từng chiếc lá chậm rãi rơi xuống, chạm lên mặt đất, không một tiếng động.

“Tiểu tử...”

Tiêu Động chợt nhíu mày, hình như có tiếng ai đó vang lên trong đầu hắn.

“Tiểu tử...”

Âm thanh ấy nghe sao già cỗi, như tồn tại mà lại như không tồn tại.

“Ai đó?” – Tiêu Động trợn mắt thét lớn, đảo mắt nhìn xung quanh.

Chẳng có ai lên tiếng nữa cả, tựa như đó chỉ là ảo giác của hắn.

Nghe tiếng hét của Tiêu Động, trưởng lão Tiêu Diệp lập tức phi thân đến chỗ hắn. – “Thiếu chủ?” – Y nghi hoặc nhìn hắn.

Tiêu Minh đứng cách đó không xa khẽ giật mình, bất động thanh sắc giấu món đồ trong lòng bàn tay vào nhẫn trữ vật. – “Chuyện, chuyện gì xảy ra? Có ai tập kích sao?” – Gã hùng hổ la lên, thần thức bùng ra dò xét chu vi chục dặm quanh đây, rất là tận chức trách.

“Không, không có gì. Chỉ là ta quá mệt mỏi, sinh ra ảo giác mà thôi, hai vị trưởng lão không cần bận tâm.” – Tiêu Động lắc đầu, tỏ vẻ không sao.

“Ừm.” – Tiêu Diệp liếc hắn thật sâu, sau đó quay người đi, im lặng không nói.

Tiêu Minh thầm thở phào một hơi. – ‘Lo bóng lo gió, sao hắn có thể phát hiện được.’ – Sau đó gã tiếp tục làm công việc ‘dò đường’ của mình.

‘Là ai?’ – Tiêu Động tự hỏi, hắn tin chắc là bản thân không hề bị ảo giác.

Câu hỏi này, hiện giờ hắn vẫn chưa thể có lời giải.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nguồn hàng giới hạn

Thiên Vân Sơn, Vô Dã Phường Thị.

Trước một hàng rèn nọ.

“Cút đi! Đừng lãng phí thời gian của ta!” – Một gã đàn ông hét lên. Gã trông chừng ba mươi tuổi, mặt mũi hung ác, cơ bắp cuộn cuộn, nắm trong tay một thanh búa đánh thép lớn.

Gã là một vị Hoàng Cáp Luyện Khí Sư.

Gã Luyện Khí Sư này vừa đá một tên giúp việc vô tích sự ra khỏi cửa hàng của mình.

Kẻ giúp việc vô tích sự ấy... Chính là Công Dương Dĩ.

Đã chục ngày trôi qua kể từ hôm hắn bị đuổi khỏi Thần Binh Các, ôm theo hai quả thận đáng thương của mình, Công Dương Dĩ lang thang đầu đường xó chợ.

Hắn không thể ở lại để đô được nữa, không phải vì biết được Thần Binh Các muốn tuyệt đường sống của hắn, mà bởi vì Công Dương Dĩ không muốn ở lại nơi đây nữa. Để đô, tọa đô thành chưa chấp trụ sở Thần Binh Các, nơi vốn là nhà của hắn nay đã trở thành con ác mộng hằng đêm của Công Dương Dĩ, ký ức về ba tháng sống trong địa ngục kinh khủng đó đã hằn sâu vào trí óc của hắn, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Công Dương Dĩ không cách nào ở lại nơi đau lòng ấy được nữa.

Theo bước chân vô định của mình, hắn đã lê lét được đến Thiên Vân Sơn. Sau những ngày mờ mịt, tuyệt vọng trước tương lai không biết đi đâu về đâu của mình, Công Dương Dĩ thế mà lấy lại được ý chí rồi, thứ ý chí đã giúp hắn không từ bỏ quyết tâm tu hành ban đầu, từ chối việc trở thành một tên hoàn khố phế vật, mài công khổ luyện tài nghệ luyện khí.

Những lời mà hắn đã nói trước Công Thâu Kính, ham muốn tái tạo lại huy hoàng của Công Dương Chú Tạo Thuật, Công Dương Dĩ xem đó là mục tiêu hàng đầu của mình, vượt lên trên cả việc trả thù Công Thâu Chuyết và bọn trưởng lão đã ban cho hắn ba tháng làm máy dè, sống một đoạn thời gian không bằng súc sinh.

Nhớ đến sự kỳ vọng của tổ gia gia Công Dương Minh lúc còn tại thế, nghĩ đến truyền thống luyện khí đã kinh qua biết bao đời của Công Dương gia, hắn cảm thấy tư thù cá nhân của mình nhỏ bé đi rất nhiều.

“Dĩ nhi, ngươi có biết không? Công Dương Chú Tạo Thuật không chỉ là một loại thuật luyện khí độc môn của Công Dương gia ta, nó còn là niềm tự hào, biểu tượng của gia tộc. Tổ gia gia không biết vì sao, nhưng ta nhớ được tổ gia gia của ta đã từng nói, dù cho một ngày Công Dương gia tận diệt, huyết mạch đứt đoạn, thì cả tu chân giới này vẫn phải nhớ đến sự vĩ đại của các Luyện Khí Sư Công Dương gia, mặc kệ kẻ đó là phạm nhân hay đại năng lão tổ, Chú Tạo Thuật của chúng ta không phải là thứ mà họ có thể khinh nhờn.”

Vào cái ngày định truyền lại Công Dương Chú Tạo Thuật cho hắn, Công Dương Minh đã nói những điều này.

Công Dương Dã hồi tưởng lại những gì mà tổ gia gia nói với hắn, lửa quyết tâm bùng cháy, hắn biết mình phải cố gắng lên, không thể từ bỏ mọi thứ dễ dàng như vậy được.

Hắn muốn tìm lại Công Dương Dã ngày ấy, luyện khí sư thiên tài bậc nhất còn sót lại của Công Dương gia.

Đáng tiếc, thất bại nối tiếp thất bại. Hắn đi khắp các cửa hàng lớn nhỏ trong những phường thị, đăng kí trở thành một tên học đồ luyện khí, tìm cách lấy lại tài nghệ luyện khí của mình.

Nhưng mà... đến cả việc tinh chế, xử lý nguyên liệu hắn cũng không thể làm được, bất kể thứ gì vào tay hắn đều trở nên hồng bết.

Sáu ngày trôi qua, Công Dương Dã đi được ba phường thị, bị gần năm mươi cửa hàng lớn nhỏ khác nhau đuổi đánh. Lúc đầu hắn được người ta nhận vào làm là bởi vì kiến thức lý thuyết về luyện khí của hắn rất vững chắc, nhưng mà đến giai đoạn bắt tay vào làm thì mọi thứ liền tan tành, hắn giống như trúng phải nguyên rùa giết, bị cái nghề luyện khí này ghét bỏ.

Phủi tro bụi trên người mình, Công Dương Dã gắng gượng đứng dậy, khom mình xin lỗi gã Luyện Khí Sư kia, sau đó lê bước chân nặng nề của mình, ôm bụng rời đi, bóng lưng hết sức tiêu điều.

“Shhh... Thứ gì không biết, còn trẻ không chuyên tâm tu luyện, sa đoạ vào nữ sắc, để đến khi thân tàn ma dại mới chịu quay đầu thì được gì, trên đời này cũng không có thuốc hồi hận. Phi, nói đến lại bức mình, báo hại lão tử tổn thất tài liệu!” – Gã Luyện Khí Sư kia lắc đầu mắng sáng, khắc ra một nụ cười rõ bực để xả xui.

Rộp! Rộp!

Xiết chặt hai nắm đấm, Công Dương Dã vẫn chưa đi xa mấy, dựa vào tu vi Luyện Khí Nhị Trọng yếu ớt, hắn vẫn có thể nghe gã kia nói gì. Cắn chặt hàm răng, hắn nhin xuống uất hận trong lòng, tiếp tục đi về phía trước, đạp từng bước nặng như Thái Sơn lên mặt đất.

Hắn thật sự không có nhiều thời gian để lãng phí.

...

Liên Nguyệt Phường Thị.

“Àiiii, hôm nay vẫn không mở cửa sao?” – Một tán tu Trúc Cơ Kỳ than vãn, ánh mắt mỏi mòn, trông chừng như vô vọng.

“Đã bảy ngày rồi a, Trúc Cơ Đan của ta!” – Một tên Luyện Khí Viên Mãn đấm ngực dậm chân.

“Chương quỹ a chương quỹ, ngài có cần ta giúp làm thông thoáng không hả, ta rất là có kinh nghiệm” – Một tên tán tu nọ bỗng lộ vẻ thẹn thùng.

Loạt soạt! Loạt soạt!

Tất cả mọi người lập tức tránh xa hắn, để hắn mình ta một cõi, chơi vui giữa bãi đất rộng.

Khuôn viên trầm đậm không một cành cây ngọn cỏ, có một đám hơn nghìn tán tu đang ngồi bệt trên đất, dờ dãn nhìn về kiến trúc duy nhất ở nơi đây.

Đó là một cửa tiệm nhỏ xập xệ có hai tầng, treo một tấm biển đầy bá khí, lấp lánh ánh vàng.

Vạn Năng Thương Hội.

Mấy ngày gần đây, tiệm này chính là cửa hàng được chào đón nhất của Liên Nguyệt Phường Thị, hằng ngày khách đến nườm nượp, xếp hàng dài đến độ quân thành mấy chục vòng quanh tiệm, tuyệt nhiên không một ai dám làm bậy, đến cả những cao thủ Kim Đan Kỳ khét tiếng cũng đến cầu mua hàng của tiệm này, ngoan ngoãn như những con cún chờ ăn.

Nghe đồn rằng, tiệm này không gì không có, đan dược có Đan Văn, trận pháp thất truyền, linh phù độc lạ, pháp bảo thượng giai, kỳ yêu dị thú, v.v... cái gì tiệm này cũng có thể bán, giá cả lại còn rẻ đến không hợp thói thường, bị rất nhiều cửa hàng khác chửi rủa, nhưng họ cũng chả làm được gì.

Bởi vì tiệm này có nuôi một con mèo... ừm, là yêu thú Tứ Giai đã từng đập bẹp vô số cao thủ Kim Đan như những con kiến, đến cả quân đội triều đình cũng phải chào thua trước nó, thậm chí còn không dám đến trả thù phục hận.

Có điều, tiệm này đột nhiên lại tuyên bố tạm đóng cửa rồi.

Tờ mờ sáng bảy ngày trước, trên cửa Vạn Năng Thương Hội đột nhiên xuất hiện một tờ thông báo với nội dung ngắn gọn như sau:

“Chúng tào bốn của chương quỹ tái phát, tiệm tạm thời đóng cửa vô thời hạn.”

Hết rồi a.

Bảy ngày trôi qua, đội ngũ xếp hàng cũng dần voi bót, từ mấy vạn người lúc ban đầu đến giờ chỉ còn lại khoảng nghìn người là tiếp tục chờ đợi. Mấy kẻ này hoặc là tới lúc mấu chốt để đột phá, tính cầu một viên Nhất Chuyển Đan dùng cho chắc, hoặc là không biết bản thân nên tiếp tục tu luyện thế nào,

định nhờ chương quỹ tư vấn hộ.

Ừm, cũng nhờ những kẻ thuộc về trường hợp sau mà Phạm chương quỹ của chúng ta cũng có thêm một nguồn thu nhập nhỏ, đó chính là phí tư vấn a. Giám Bảo Nhân phối hợp Tụ Bảo Bồn, Thần Bí Thương Nhân cũng thành Thần Bí Giáo Sư rồi, tất nhiên là giáo sư dỏm thôi, chỉ điểm qua loa thì được, đào sâu thêm tí là lộ ra ngay một con hàng thiếu kiến thức, mới tu luyện chưa đến một tháng.

Trở lại vấn đề mà ai cũng thắc mắc, tại sao Phạm chương quỹ lại đóng cửa không buôn bán?

Ừm, đầu tiên phải nói đến là mấy ngày trước hắn đã hoàn thành được một cái nhiệm vụ rồi.

Nhiệm vụ: Khách đến! Khách đến!

Tình trạng: Hoàn thành

Phần thưởng: 10 năm ở Hoàng Tụ Thiên Phòng, Thương Phẩm Ngọc Bích*1.

Hay lắm, có thêm thời gian mười năm để vào trong Thiên Phòng, chương quỹ của chúng ta có thể tiết kiệm được một khoản kha khá để tu luyện rồi, hắn vui lắm lắm. Chỉ là có một thông báo khác của hệ thống vang lên, khiến cho chương quỹ hết vui nổi rồi.

Lợi nhuận tổng hợp: 10.000.000 Linh Thạch Trung Phẩm.

‘Vạn Năng Thương Hội xin thông báo, Thần Bí Thương Nhân Tập Sự Phạm Hiên đã sử dụng 10% nguồn cung ứng linh khí của thiên địa trong mười hai tháng.’

Lúc nhận được tin này, Phạm Hiên sốc ghê gớm. Hắn cứ tưởng mình có nguồn hàng vô tận để bán, linh thạch sẽ mãi như sóng thần đánh liên tục vào túi của hắn, vĩnh viễn không dừng lại. Rồi cuối cùng Phạm chương quỹ của chúng ta cay đắng phát hiện ra ý nghĩ của mình là ngây thơ cỡ nào.

Vạn Năng Thương Hội là có hạn chế a, trên cơ bản thì hắn chỉ được cung ứng một nguồn linh khí tạo hàng hóa có giới hạn trong Thần Kỳ Tụ Bảo Nang.

Ví dụ như lúc còn là Thần Bí Thương Nhân Học Đồ, hạn mức linh khí thiên địa cấu thành bảo vật cao nhất mà hắn có là một tỷ Linh Thạch Hạ Phẩm trong một năm. Tức là nếu như ban đầu, Triệu Ngữ Yên có khả năng mua một thứ gì đó vượt giá hai tỷ Linh Thạch Hạ Phẩm thì hắn cũng không thể bán cho nàng được.

Trương tự như vậy, ở cấp bậc là Thần Bí Thương Nhân Tập Sự, hắn có trong túi mười tỷ Linh Thạch Hạ Phẩm, tương đương với một trăm triệu Linh Thạch Trung Phẩm để tạo hàng hóa trong một năm.

Tại sao Phạm chương quỹ lại sốc? Hắn không phải là có thể tiêu hao hết định mức này rồi nghỉ khỏe, chờ sang năm lại tiếp tục buôn bán, đạo lý rất đơn giản à nha.

Lý do cũng rất đơn giản, chính là bởi nếu làm như vậy, lỡ đến lúc gặp được những khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60 điểm mà không còn hàng để bán thì hắn biết làm thế nào? Lượng Tài Khí tiềm năng mà hắn có thể làm thất thoát là rất nhiều.

Đóng cửa tìm biện pháp, suy nghĩ hồi lâu, Phạm Hiên cuối cùng cũng tìm ra một phương án để giải quyết. Thực ra đây là một cách rất bình thường, không cần phải nghĩ bán làm gì, đau đầu vắt óc làm chi, nhưng chuyện dính dáng đến tiền bạc và tương lai tu hành của mình khiến trí thông minh của hắn sụt giảm rất nhiều. Ừm, hắn cũng muốn tranh thủ bây giờ này để tu luyện a.

Hắn quyết định chỉ giành ra một nửa hạn mức để buôn bán hằng ngày, số còn lại dùng để dự trữ, chờ những khách hàng thiên tài kia đến.

Phạm Hiên đã từng cân nhắc qua chuyện không bán hàng cho khách bình thường, chỉ đợi gặp khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60 mới nói chuyện giao dịch. Nhưng mà làm như vậy thì Vạn Năng Thương Hội sẽ bị đình trệ buôn bán trong thời gian dài, danh tiếng cũng không lan đi thì ai mà biết đến để tìm tới mua?

Cho nên a, hắn muốn duy trì việc buôn bán hằng ngày trong một hạn mức linh thạch nhất định để giữ vốn chờ thiên tài, và Thương Phẩm Ngọc Bích mà hắn vừa đạt được là một món bảo bối hỗ trợ rất tốt cho việc ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thương phẩm ngọc bích

Vật phẩm: Thương Phẩm Ngọc Bích

Phẩm cấp: Không có phẩm cấp

Thông số: Không xác định

Nguyên liệu cấu thành: Huyền Minh Bảo Thạch, Tinh Bích Ngọc Thủy, v.v...

Đánh giá: Bảo vật quý hiếm

Giá trị thu mua: Không thể thu mua.

Thương Phẩm Ngọc Bích, nói thế nào đây nhỉ? Nó có vẻ ngoài chẳng khác gì một bức tường dài, choáng gần hết không gian bên trong cửa tiệm nhỏ, tứ diện lung linh, mặt ngoài trong suốt màu trắng xám, do hàng vạn viên bảo thạch nhỏ vuông vức như cục gạch ghép lại với nhau, bên trong lại có bích thủy lưu chuyển qua các khe hở nhỏ, trông hết sức huyền ảo, diệu kỳ. À phải, giờ tiệm đang đóng cửa kín mít nên không nó không thể hiện ra, chứ nếu mà có ánh sáng rọi vào... Chắc chắn, không biết bao nhiêu người sẽ đui mắt a.

Nó không có công dụng để phòng ngự cũng như tấn công (ặc, nếu muốn thì Phạm chương quỹ cũng có thể gỡ gạch ra chơi a), chỉ có công năng để phụ trợ Thần Bí Thương Nhân bán hàng. Có điều, so với năng lực hủy trời diệt đất gì đó, công năng phụ trợ này của Thương Phẩm Ngọc Bích được hấn rất là yêu thích. Ừm, hoặc nói là kẻ lười biếng như hấn rất là yêu thích.

Thương Phẩm Ngọc Bích, bản chất của nó chính là một cái máy bán hàng. Ví dụ như một tên tán tu đến Vạn Năng Thương Hội để mua hàng, hấn chỉ cần dùng một ‘cục gạch’ đưa vào Ngọc Bích, dùng thần thức để truyền đi thông tin về thứ mà hấn muốn mua, cái ‘máy bán hàng’ này lập tức sẽ tiếp thu thông tin của hấn, trở thành một trạm trung chuyển. Nó sẽ ngưng tụ hàng hóa từ Thần Kỳ Tự Bảo Nang sang đưa cho hấn, đồng thời sẽ tự động trừ đi số tiền mà hấn cần bỏ ra để mua hàng, chuyển về trong túi thần kỳ.

Ngoài ra, Phạm Hiền còn có thể thiết lập hạn mức giá trị hàng hóa bán ra thông qua nó. Hấn đã tính qua rồi, với giới hạn 50% nguồn vốn sử dụng mà hấn đặt ra, chia ra cho một năm, thì vị chi mỗi ngày hấn thu tầm năm mươi bốn, năm mươi lăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm là có thể đóng cửa nghỉ bán. Mỗi khi giao dịch đạt tới con số này, Thương Phẩm Ngọc Bích sẽ lập tức tới để báo hiệu cho hấn là đã đạt đến hạn mức giao dịch được thiết lập.

Nó còn có tính năng chọn khách hàng nữa a. Ví dụ hôm nay Phạm chương quỹ mở cửa, hấn đẩy Thương Phẩm Ngọc Bích ra ngoài, món bảo vật này lập tức sẽ bán ra một ngàn ‘phiếu xếp hàng’ là những viên Huyền Minh Bảo Thạch vào tay khách hàng được chọn, dựa trên đánh giá tổng hợp và sự cấp thiết trong việc mua hàng của họ mà ưu tiên xếp thứ tự.

Sau khi một ngàn ‘cục gạch’ đầu tiên được thu về đầy đủ, nếu hạn mức buôn bán còn chưa báo động, nó sẽ lại tiếp tục phát ra một ngàn vé nữa, cho đến khi nào đạt tới giới hạn thu nhập thì thôi.

Nói tóm lại, ngoại trừ những trường hợp cần sự tư vấn của chương quỹ cao nhân, Phạm Hiền của chúng ta có thể dựa lưng vào ghế bành mà đợi tiền chui vào túi.

À mà nói đến Phạm chương quỹ, sau khi tiêu xài gần tám ngày trong Hoàng Tự Thiên Phòng, tên này đã đạt tới Luyện Khí Viên Mãn, chuẩn bị bước vào Trúc Cơ rồi a.

Luyện Khí trăm rưỡi, Trúc Cơ ba trăm, Kim Đan tám trăm, Nguyên Anh ba ngàn. Vừa vào Trúc Cơ, tuổi thọ của hấn có thể nhảy lên ba trăm năm, nếu tính ở Trái Đất chính là ba đời người, có thể sống từ thời Nhà Ngô đến thời Nhà Trần luôn rồi.

Giải thích một chút, Luyện Khí và Trúc Cơ là hai cảnh giới chủ yếu để tu sĩ có thể rèn luyện căn cơ của mình, xây dựng nền móng cho các giai đoạn tu hành cao đoạn về sau.

Luyện Khí Kỳ chia làm Nhất Trọng đến Cửu Trọng, là cảnh giới mà tu sĩ chỉ làm một việc rất đơn giản, đó chính là dẫn linh khí từ bên ngoài thiên địa vào trong cơ thể để khai phá, rèn luyện kinh mạch, dự trữ trong Đan Điền.

Dùng cách nói ví von thì Đan Điền chính là một cái bình, thiên địa linh khí có thể xem là không khí, Luyện Khí là quá trình bơm không khí vào trong bình. Đợi đến khi nào cái bình này đầy rồi thì cũng đồng nghĩa với việc tu sĩ bước vào cảnh giới Luyện Khí Viên Mãn.

Tiếp theo đây, tu sĩ phải đột phá từ Luyện Khí Viên Mãn lên Trúc Cơ Sơ Kỳ. Ở giai đoạn này có hai bước trọng yếu, đó chính là làm cho cái bình càng thêm mở rộng và chắc chắn (cường hóa Đan Điền) để có thể chứa được thứ pháp lực mới, được gọi là chân nguyên do chân khí nén lại (từ thể khí chuyển hóa sang thể lỏng).

Đợi đến khi nào trong Đan Điền xuất hiện chân nguyên, thì điều đó cũng đồng nghĩa với việc tu sĩ đã bước sang Trúc Cơ Sơ Kỳ. Chân nguyên trên cơ bản cũng là chân khí, chỉ là nó do nhiều tia chân khí nén lại với nhau mà thành, năng lực tầm bố cơ thể, chữa lành thương tật của chân nguyên càng mạnh hơn so với chân khí, nhờ đó mà tu sĩ Trúc Cơ có thể sống lâu hơn so với tu sĩ Luyện Khí, phép thuật sử dụng chân nguyên thay vì chân khí sẽ càng mạnh hơn gấp bội.

Trúc Cơ Sơ Kỳ là giai đoạn mà tu sĩ nắn ép lượng chân khí còn lại của mình thành chân nguyên, đến khi nào chuyển hóa đủ trăm phần trăm, không để sót một tia chân khí nào thì cũng đồng nghĩa với việc tu sĩ đã đạt tới đỉnh phong của Trúc Cơ Sơ Kỳ, có thể tìm cách để đột phá Trung Kỳ được rồi.

Phạm Hiền vốn định nhất cổ tác khí đột phá Trúc Cơ trong Hoàng Tự Thiên Phòng luôn, nhưng lúc ấy con mèo béo thể mà bất thành linh xuất hiện ở bên cạnh hấn, nắm lấy đầu hấn kéo đi, xuyên qua hư không, đợi hấn tỉnh táo lại đã thấy mình nằm bệch trên ghế bành rồi.

Theo lời của con mèo chết tiệt ấy, Phạm Hiền cần phải đợi thêm một thời gian nữa rồi hẵng đột phá, nó có linh cảm rằng nếu đột phá Trúc Cơ bây giờ thì hẳn sẽ phải hối hận suốt đời.

Phạm chương quỹ nghe xong cũng bán tín bán nghi, không biết là con mèo béo này muốn chơi mình hay là thật sự muốn tốt cho mình. Nhưng mà nghĩ đến hình tượng mèo Chiêu Tài vốn là một con vật phước lành, lại thêm việc con mèo kia cũng chưa bao giờ đùa giỡn mấy chuyện quan trọng, Phạm chương quỹ của chúng ta cũng đành tạm tin nó vậy.

Không còn phải tu luyện, tên chương quỹ keo kiệt ấy bắt đầu tính đến chuyện mở cửa buôn bán trở lại, hẳn còn chưa kịp dùng thử Thương Phẩm Ngọc Bích đầu, rất là háo hức rồi đó.

Sẵn tiện nói qua, Xuất Vân Công Chúa Triệu Ngữ Yên của chúng ta hôm nay đã gần hai mươi tư tuổi rồi, tu vi đạt đến Trúc Cơ Viên Mãn. Hai ngày trước nàng vừa hết giờ ở lại Thiên Phòng, trong túi cũng không còn các nào để nạp, bèn quay trở lại Cung Phụng Điện để vùi vĩnh, kẻ hộ tống nàng vẫn là Lê Minh.

Àiii, Lê chấp sự của chúng ta cũng là số khổ a, đi đi lại lại không được nghỉ ngơi, Từ Thịnh thấy hẳn thuận mắt, lại sẵn tiện ở gần nên cứ sai bảo mãi.

Hừm, bỏ qua bọn họ, lúc này Phạm chương quỹ của chúng ta đã đứng dậy khỏi ghế bành, vươn vai giãn cốt, đặc ý nhìn Thương Phẩm Ngọc Bích một cái, sau đó lại háo hức liếc ra phía cửa, lẩm bầm một câu. – “Không sáng mù mắt chó chúng bây, Phạm gia ta cũng chả buồn xưng chương quỹ.”

Kétttt! Kéttttt!

Phạm Hiền chậm rãi đẩy ‘máy bán hàng’ của mình ra sát cửa, sau đó vòng qua nó, mở cửa tiệm.

Cạch, cạch!

Khe hở dần mở rộng.

“A!” – Một tên tán tu Trúc Cơ Kỳ la lên.

“Om sòm cái gì?” – Có người mắng.

“Cửa... cửa... cửa mở kia!!!” – Một tên tán tu Luyện Khí hét lên thất thanh.

“Cái gì?! Đầu?”

“Đúng là mở, mở thật rồi!”

Kéttt! Kéttttt!

“Ánh sáng gì vậy?” – Có người phát hiện một tia sáng yếu ớt sau khe cửa, tia sáng ấy càng lúc càng lớn hơn.

Kéttttt! Kéttttt!

Thương Phẩm Ngọc Bích hoàn toàn lộ ra bên ngoài rồi.

“Aaaaa, mù mắt ta rồi!!!” – Mấy trăm tên tán tu lập tức ôm mặt gào to.

“Chân lý thái dương chiếu đạo tâm a...” – Một tên tu sĩ vừa chấm dứt buổi tọa thiền của mình, đang chậm chậm mở mắt ra thì ánh sáng chói lòa đã ngập tràn trong đôi mắt hắn, lập tức dâng lên vô số cảm ngộ, cảm thấy bản thân đã mở ra một đạo tu hành huy hoàng chói lọi.

Phạm Hiền nhếch môi cười nhạt, ánh mắt sâu xa liếc qua toàn bộ bọn tán tu đang có ở đây, nhẹ cất giọng.

“Chư vị, Vạn Năng Thương Hội lại mở cửa rồi, xin lỗi vì đã để mọi người đợi lâu. Hoan nghênh quang lâm! Hoan nghênh quang lâm!”

Một ngàn ‘cục gạch’ lập tức bay ra khỏi Thương Phẩm Ngọc Bích, ngẫu nhiên bắn về đám tán tu đang có ở đây.

Phạm Hiền mỉm cười nhìn bọn tán tu đang ngỡ ngác cầm lấy mấy ‘cục gạch’, ánh mắt thì thoảng lại liếc đi chỗ khác. – “Quái lạ, bọn Vạn Bảo Lâu gì đó không đến trả thù sao? Hiệu suất làm việc của tên Từ đạo hữu biến thái kia thật tốt như vậy?” – Nhắc đến Từ Thịnh, Phạm chương quỹ chột rùng mình, lắc đầu một cái. – ‘Mặc kệ, mặc kệ. Ta cứ lo việc kiếm tiền cái đã.’

Hắn bắt đầu giảng giải quy tắc buôn bán mới cho bọn tán tu, sau đó liền quay người, chấp tay sau đít, lững thững đi vào trong tiệm, thông thả chờ người xin tư vấn.

Ngả lưng xuống ghế bành, hai tay chấp ra sau đầu, hai chân gác lên cái mông ú của con mèo béo, vẻ mặt của Phạm chương quỹ thư thả cực kì.

“Từ giờ chắc sẽ nghỉ bán nhanh thôi, ta phải làm gì với mớ thời gian thừa còn lại trong ngày đây?” – Phạm Hiền bắt đầu tơ tưởng đến thế giới bên ngoài tiệm, đến Khôi Huyền Giới hơn nửa tháng, tim của hắn đã cồn cào không chịu nổi, muốn đi ra ngoài khám phá rồi.

Ừm, với điều kiện là con mèo béo chịu tu luyện để bảo kê hẳn ra ngoài chơi a.

...

Dưới chân núi Thiên Vân Sơn.

Tiêu Động vén bụi rậm, đi ra từ một mảnh rừng.

Nhìn dãy Thiên Vân Sơn hùng vĩ trải dài quá tầm mắt, trông thấy hàng chục hàng trăm phùng thị lớn nhỏ ký sinh lên người nó, lại nhìn khe núi dẫn thẳng đến đế đô Thiên Vân Thành, tim của Tiêu Động đập nhanh dữ dội, chính hắn cũng không hiểu tại sao.

Hắn chỉ mơ hồ cảm thấy dường như trên Thiên Vân Sơn có thứ gì đó đang đợi mình, đưa ra lời kêu gọi mãnh liệt đến hắn.

‘Hay là... đi xem một chút?’ – Ngưng mắt nhìn những phùng thị ẩn hiện sau làn mây, Tiêu Động quyết định là khoan vào Thiên Vân Thành, dạo chơi ở đây trước đã.

Dù gì thì hắn cũng là đi ra để giải sầu, ở đâu mà chẳng giống nhau.

Hai vị trưởng lão Tiêu Diệp và Tiêu Minh không ý kiến gì, việc của họ chỉ là đi theo bước chân của đại thiếu gia, bảo vệ cho hắn.

Chỉ ít thì ngoài mặt là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Từ hôn hay không?

Thiên Vân Thành, thâm cung cấm địa.

Ngự thư phòng.

Hết thủy thái giám, cung nữ đều lui ra, bên trong Ngự thư phòng chỉ còn lại hai người.

Một kẻ là người có thân phận tôn quý nhất, bậc cửu ngũ chí tôn của Vân Thanh Quốc, thiên túng kỳ tài, Ngọc Vân Hoàng Triệu Lam.

Vị còn lại là em trai ruột của Triệu Lam, cánh tay phải đắc lực của hoàng đế, đệ tam thiên tài của Triệu thị hoàng tộc, Cung Phụng Điện chủ, Liêm Thân Vương Triệu Lục.

Triệu Lục có bề ngoài của một thanh niên hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tóc tai chải vuốt gọn gàng, gương mặt góc cạnh, ánh mắt hữu thần, mười phần nghiêm túc, có sáu phần giống với Triệu Lam. Hắn mặc trên mình một bộ bạch y đơn giản, bên ngoài khoác một tầng áo choàng màu xanh nhạt, cho người ta một loại ý cảnh bình bình đạm đạm, đơn đơn giản giản như trời xanh mây trắng.

Hôm nay hắn đến đây là có chuyện quan trọng cần bẩm báo với vị hoàng huynh thâm sâu khó lường này của mình.

Mấy ngày trước, Cửu cung phụng Từ Thịnh mang tin bình an của Xuất Vân Công Chúa Triệu Ngự Yên về đình Huyền Vân, đồng thời còn nhắc đến một nhân vật bí ẩn vừa xuất hiện trong Vân Thanh Quốc.

Vạn Năng Thương Hội.

Qua lời trần thuật của Từ Thịnh, Triệu Lục nghe ra được đây là một cửa hàng rất ư là kỳ dị và thần bí, có được năng lực phi phàm. Chương quỹ của cửa hàng này còn thuộc diện tình nghi là đại năng Phán Hư Kỳ, mục đích mà hắn xuất hiện ở Vân Thanh Quốc là muốn thu thiếu nữ thiên tài, viên ngọc quý của hoàng thất là Triệu Ngự Yên làm đệ tử quan môn. Ừm, cái này là suy đoán của Từ Thịnh thôi, Triệu Lục lại không bị nhiễm độc thiếu niên tử thần như y, hắn cảm thấy không chỉ đơn giản như vậy, nghi vấn trùng trùng.Ặc, tên này có vẻ trúng độc càng sâu.

Hai ngày trước Triệu Ngự Yên cũng đã trở về đình Huyền Vân, nhìn thấy tu vi Trúc Cơ Viên Mãn của nàng, lại cảm nhận được một loại hơi thở như băng giá ngàn năm toát ra từ người nàng, Triệu Lục càng cảm thấy Vạn Năng Thương Hội này rất có thể là cơ hội để đế quốc quật khởi.

Hắn sinh ra một ý nghĩ lớn mật, đó chính là để toàn bộ đệ tử trong Tiềm Long Viện đến mượn nhờ cái gọi là Thiên Phòng để tu luyện, nếu thành công thì chính là tạo nên mây trăm tên cao thủ đỉnh cấp cho đế quốc, đợi qua tám mươi, một trăm năm, Vân Thanh Quốc muốn xưng hùng toàn bộ Bắc Hải Khu cũng không phải là không có khả năng.

Tất nhiên, việc làm này cũng có độ nguy hiểm rất cao, Tiềm Long Viện ở một mức độ nào đó có thể xem là mầm mống tương lai của đế quốc, tu chân giới lại chả phải vùng đất bình yên gì cho cam, kẻ thù vẫn luôn tồn tại, ẩn nấp chờ cơ hội để cắn đế quốc một vết chí mạng.

Trên đỉnh Huyền Vân có tầng tầng trận pháp, cao thủ đông đảo, đề cao cảnh giác, kẻ thù khó mà có chỗ xuống tay. Nhưng một khi để bọn chúng biết được các đệ tử của Tiềm Long Viện đều đã rời khỏi mái nhà an toàn này... Há, đổ máu chắc chắn là phải xảy ra. Đòn cừ trước mắt là Triệu Ngũ Yên, một mình nàng xuống núi thôi mà đã dẫn nên tinh phong huyết vũ, Cửu U Luyện Hồn Trận cũng bị lôi ra, nếu lại thêm mấy trăm người nữa, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Triệu Lục không gánh nổi hậu quả này, cho nên hắn mới phải đích thân vào trong cung xin chỉ lệnh của Triệu Lam. Àiiii, hắn không biết là cái đám đệ tử Tiềm Long Viện mà hắn cho là thiên tài đó, chỉ có mỗi một mình Triệu nha đầu là đủ tư cách vào tu luyện trong Thiên Phòng a, ý tưởng đế quốc quật khởi của hắn chưa kịp thực thi đã bị bóp chết từ trong trứng nước rồi.

Triệu Lục không biết, Triệu Lam càng không biết. Vị Ngọc Vân Hoàng của chúng ta nghe hắn giảng suốt nửa giờ, nhắm mắt dựa lưng vào long ý, tay phải đặt ở trên bàn, nhẹ nhàng vuốt ve ngọc tỷ trong tay, trầm tư không nói.

Triệu Lục nói đến khô lưỡi rất hòng, để Triệu Lam yên tĩnh suy ngẫm một hồi, sau đó mới lên tiếng hỏi ý kiến của y. – “Hoàng huynh, ý ngài thế nào?” – Hắn khom người, chấp tay hỏi, thái độ thập phần nghiêm túc.

Cạch!

Triệu Lam mở mắt ra, hơi chồm người ra phía trước, thuận tay cầm ngọc tỷ đóng xuống một bản thánh chỉ còn dang dở, sau đó cuộn lại đặt sang một bên. Y chợt đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Triệu Lục, trên gương mặt nghiêm nghị như thiết kia thể mà hiện lên nét nhu hòa. Khóe miệng khẽ nhếch, y mỉm cười với Triệu Lục. – “Tam đệ, ở đây không có ngoại nhân, người gọi ta đại ca là được.” – Giọng của y có chút từ tính, nhịp điệu bình thản, cũng không tự xưng Trẫm.

Nét mặt cương cứng của Triệu Lục cũng giãn ra không ít, thân thể thả lỏng ra, gật đầu một cái. – “Vâng. Đại ca, người thấy thế nào?” – Giọng điệu vẫn còn rất nghiêm túc, nhưng cũng không còn vẻ cứng nhắc, bất cận nhân tình như lúc ban nãy.

Triệu Lam bước ra khỏi long ý, đi đến trước cửa Ngự thư phòng, tự tay mở rộng hai cánh cửa, ngắm nhìn bầu trời bên ngoài.

“Tam đệ, người đánh giá Vạn Năng Thương Hội kia thế nào?” – Y hít sâu một hơi, nhẹ giọng hỏi.

Triệu Lục nhướng mày, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, sau đó đưa ra câu trả lời. – “Thân phận bất tri, thủ đoạn bất phạm, xuất hiện bất ngờ, ý đồ bất minh, địch hữu... bất phân.” – Hắn tổng kết ngắn gọn bằng hai mươi chữ.

“Ừmm... vậy người cảm thấy nó đáng tin không?” – Triệu Lam lại hỏi.

“Đáng tin mà cũng không đáng tin. Chỉ ít, chương quỹ của tiệm ấy đã từng cứu mạng Yên nhi, dù cho có chút xung đột với ngự lâm quân nhưng cũng không cấu thành thù hận gì, Từ cung phụng còn có thể chuyển trò vui về với hắn, đạt thành một số giao dịch. Theo ta nghĩ, lòng đề phòng thì chúng ta vẫn cần có nhưng cũng không cần phải liệt vào thể lực thù địch, có thể thiết lập một mối quan hệ hữu nghị.” – Triệu Lục từ tốn đáp lại.

Triệu Lam nghe vậy, nhẹ gật đầu, sau đó lại nói. – “Đúng là như vậy. Hiện giờ bọn sâu một rục rà rục rịch khắp nơi, hoàng thất dù cường thế cũng không nên kết thêm địch nhân. Người không phải nói Phạm chương quỹ kia có Kỳ Vật Ngũ Phẩm đề Huyền Vân Ấn thăng cấp Bảo Khí đó sao? Quốc khố hiện đang dư dả không ít, người có thể lấy linh thạch đi thanh toán giúp Cung Phụng Điện.” – Ba mươi vạn Linh Thạch Thượng Phẩm đúng là một con số không nhỏ, Triệu Lam muốn dùng trận mưa bán này kết thêm tình hữu nghị với Vạn Năng Thương Hội.

Lại nghe Từ Thịnh nói Phạm chương quỹ kia muốn thu con gái mình làm đệ tử quan môn, có thêm nàng làm cầu nối, Triệu Lam tin rằng giữa triều đình và Vạn Năng Thương Hội kia dù thế nào cũng không đến mức kết thành địch nhân được.

Nhắc đến Triệu Ngũ Yên, vị cửu ngũ chí tôn này lại nhớ đến một chuyện riêng tư.

“Tam đệ, ta nghe nói con trai của Tiêu Tranh đang đến đế đô?” – Triệu Lam xoay người lại đối mặt với Triệu Lục, trầm giọng hỏi hắn.

Triệu Lục không hiểu sao đại ca lại hỏi đến chuyện này, nhưng hắn cũng gật đầu đáp. – “Chính xác hơn là hiện giờ hắn đã đến Thiên Vân Sơn rồi, đang dạo chơi ở những phường thị nơi đó, chưa vội vào đế đô.” – Nói xong, hắn lắc đầu khẽ thờ dài, thần sắc có chút tiếc nuối.

Ánh mắt của Triệu Lam có chút xa xăm, trong đầu bất chợt hiện lên thân ảnh của một vị thiếu niên anh khí bừng bừng, đội trời đạp đất, thần thái tự tin không gì sánh được, như muốn cả thế gian phải ngược nhìn bóng lưng của hắn. Đáng tiếc, sau đó hắn liền ngã xuống rồi.

Triệu Lam hồi tỉnh, khẽ thờ dài, nhẹ giọng nói với Triệu Lục. – “Nhớ năm đó, ta đã hứa hôn Yên nhi cho hắn a. Nó đến bây giờ vẫn chưa biết chuyện đó. Nếu hắn đã đến rồi...” – Triệu Lam ngập ngừng một chút, sau đó trầm giọng nói tiếp. – “Tam đệ, lúc trở về, người hãy nói cho Yên nhi chuyện này. Hôn sự của nó, ta cũng không ép buộc nữa, để nó tự quyết định.”

Thân là một người cha, Triệu Lam ngàn vạn lần không muốn con gái mình phải gả cho một tên phế vật, suốt đời chỉ có tu vi Luyện Khí Tam Trọng. Triệu Ngũ Yên thiên phú tài tình, việc nàng tu luyện đến Nguyên Anh chỉ là vấn đề thời gian, thọ nguyên sẽ nhiều gấp hai mươi lần tu sĩ Luyện Khí a, Triệu Lam không muốn nàng phải ở góa đầu.

Nhưng với thân phận là một vị đế vương, lòng dạ như đại hải vô lượng, quân vô hí ngôn, Triệu Lam không làm được việc lật lọng nuốt lời, bãi bỏ hôn sự.

Hết cách, y quyết định giao lại quyền lựa chọn cho con gái mình. Hôn sự này, giữ hay hủy đều là ý nghĩ của nàng, y sẽ không can thiệp. Nếu Triệu Ngừ Yên chọn từ hôn, Triệu Lam tất nhiên sẽ vui mừng khôn xiết a. Còn nếu nàng chấp nhận gả cho tên phế vật kia... Triệu Lam cũng sẽ dốc núi tài nguyên giúp hắn đột phá cảnh giới để có thể bồi tiếp nàng.

Àiiii, đáng thương lắm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Thả xuống tảng đá trong lòng, Triệu Lam thở phào một hơi nhẹ nhõm. Y khoát tay bảo Triệu Lục. – “Được rồi tam đệ, ngươi có thể trở về, chuyện Tiềm Long Viện xem như thôi đi. Ta nghĩ ngoài Yên nhi ra, không còn kẻ nào vào được pháp nhãn của tên chương quỹ kia đâu.” – Đây là trực giác của một vị đế vương.

Triệu Lục nghe vậy, không đòi giải thích, chỉ tiếc nuối gật đầu. – “Đại ca, ta đi.” – Hắn chấp tay vái, khom người chào từ biệt.

Triệu Lam khẽ nhấc tay, cuộn thánh chỉ trên bàn khi nãy lập tức bay đến, rơi vào trong tay y. – “Cầm lấy nó, ngươi có thể vào quốc khố lấy linh thạch. Phải rồi, chuyện Vạn Bảo Lâu cũng tạm gác lại đi, nếu nó đã có xích mích với Vạn Năng Thương Hội, vậy chúng ta ngồi chờ xem kịch là được.” – Y đưa thánh chỉ cho Triệu Lục, sau đó trở lại ngồi trên long y.

Người sau cũng không nói gì nữa, cất bước rời khỏi, tiện tay đóng lại cửa Ngự thư phòng.

...

Thiên Vân Sơn, Liên Nguyệt Phường Thị.

Nhóm ba người Tiêu gia đã dạo bước đến nơi đây rồi. Lúc đầu Tiêu Động vốn là dạo chơi ở mấy phường thị ngoài rìa chân núi Thiên Vân Sơn, nhưng đi đến đâu cũng thì thoảng nghe người ta nhắc đến Vạn Năng Thương Hội.

Không hiểu sao, mỗi lần nghe đến bốn chữ này, tim hắn lại nhảy lên một cái.

Hứng thú của Tiêu Động về cửa tiệm thần kỳ ấy bị khơi gợi lên rồi, hắn lập tức nhanh chân tìm đến Liên Nguyệt Phường Thị.

Vừa đặt chân vào địa phận Liên Nguyệt Phường Thị, đi được chừng ba trăm bước, hắn đã nghe thấy...

“Làm hỏng năm cân Tinh Vân Thiết của Lý đại sư, thứ phế vật đáng chết nhà ngươi!!!”

Ánh mắt của Tiêu Động chợt cứng lại, hắn dừng chân.

‘Phế vật? Đáng chết?’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tên cậu là gì?

Sau khi làm thiệt hại một số tài nguyên của hơn năm mươi cửa hàng mà chỉ bị đuổi, cuối cùng may mắn cũng không tiếp tục mỉm cười với Công Dương Dã nữa.

Vừa đến Liên Nguyệt Phường Thị, hắn đã tìm ngay được một cửa hàng để xin vào làm học đồ.

Bách Luyện Trai của Hoàng Cấp Luyện Khí Đại Sư, Lý Bách Luyện.

Đây là cửa hàng chế tạo và buôn bán pháp bảo rất nổi tiếng, không chỉ ở Liên Nguyệt Phường Thị mà còn truyền sang những phường thị khác. Thanh danh của Lý đại sư rất ư là vang dội, được cho là không thua kém gì những Luyện Khí Sư nòng cốt của Thần Binh Các.

Đối với những tán tu Luyện Khí Kỳ, Trúc Cơ Kỳ không dư dả quá nhiều thì Bách Luyện Trai chính là lựa chọn hàng đầu của bọn họ. Thậm chí đối với những người có nhiều tài sản, nếu không phải cần mua Linh Khí thì Bách Luyện Trai cũng là cửa hàng có độ tin cậy chỉ xếp sau Thần Binh Các.

Qua đó cũng phần nào thấy được trình độ Luyện Khí của Lý Bách Luyện.

Lý Bách Luyện, Lý đại sư, năm nay đã một trăm tám mươi tuổi, về ngoài tầm ngũ tuần, thân hình mập mạp, tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ, tư chất thường thường, không có gì hơn người, nhưng lão lại có thiên phú luyện khí không tầm thường.

Nửa đời trước lão vốn lang bạt trong tầng lớp thấp của tu chân giới, hằng ngày tranh đoạt từng miếng ăn với bọn tán tu Luyện Khí khác, sống một kiếp tu chân gian khổ, tưởng chừng sẽ không có ngày ngóc đầu lên.

Ai mà biết được, lúc hơn trăm tuổi, trong một lần vật lộn sống chết tại một tiểu bí cảnh nọ, lão thể mà đạt được ghi chép của một vị Huyền Cấp Luyện Khí Tông Sư cùng không ít vật liệu luyện khí cấp thấp.

Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long.

Lý Bách Luyện chả phải kim lân gì hết, gặp phải phong vân lão cũng chả hóa được rồng, nhưng cũng thành được một con rắn. Quyết tâm đáng cao, bỏ ra mấy chục năm dày công mài dũa thuật Luyện Khí, lão đã trở thành một đời Luyện Khí Đại Sư, am hiểu mười loại pháp bảo khác nhau, loại nào cũng có thể luyện đến Pháp Khí Cực Phẩm.

Trong thời gian ấy lão cũng nhân đó mà tạo dựng nên Bách Luyện Các, thời gian bất tri bất giác trôi qua, nó đã trở thành một cửa hàng luyện khí có thanh danh vang dội, chỉ thua kém mỗi Thần Binh Các.

Thậm chí Thần Binh Các đã từng cho người mời lão gia nhập, nhưng vì thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng, lão đã từ chối.

Trở thành Luyện Khí Đại Sư, được đông đảo tán tu kính ngưỡng, lòng cầu tiến lúc đầu của lão cũng trở nên phai nhạt. Lão nghĩ giờ mình chỉ cần như thế này là được, tu luyện một cách bình bình thân thân, bỏ chút thời gian ra luyện khí, chờ ngày đột phá Kim Đan, trở thành Huyền Cấp Luyện Khí Sư, kinh doanh Bách Luyện Trai cho thật tốt, để lại gia tài cho con cháu phần đầu.

Bằng vào tâm thái này, hằng ngày lão cứ vui vẻ mỉm cười mở cửa kinh doanh, thi thoảng đích thân ra tay chế tạo pháp bảo, mắng nhiếc bọn Luyện Khí Sư trong tiệm, cảm thấy cuộc sống như vậy thật là tốt.

Sáng nay tâm trạng của Lý đại sư còn tốt hơn nữa, lão thể mà tuyển được một tên học đồ có nền tảng rất là vững chắc, tương lai ắt sẽ trở thành một tên Luyện Khí Sư không tệ, có thể đỡ dần nhiều việc cho Bách Luyện Trai về sau.

Đáng tiếc, chưa được bao lâu, lão liền xụ mặt rồi.

Tên học đồ mà lão vốn coi trọng ấy hóa ra lại là một gã phế vật, nắm lý thuyết như một vị thần nhưng thực tiễn lại như một thằng đàn.

Công Dương Dã.

Không ngoại lệ, gã lại làm hư vật liệu rồi, và lần này còn là Bảo Khoáng Nhị Phẩm đỉnh cấp, Tinh Vân Thiết. Không chỉ một ít, mà là đến năm cân, giá trị liên thành, có bán gã đi cũng không đền nổi.

Lý đại sư cười nhẹ một tiếng. – “Không đền nổi? Giết hắn đi.” – Đây chính là lời của lão. Cũng giống như những kẻ mở cửa làm ăn buôn bán khác, nhất là một vị chương quỹ nào đó, bản tính của Lý Bách Luyện rất là keo kiệt.

Làm hỏng đồ vật quý giá của ta? Ngươi không đền được? Tốt lắm, thể ngươi chết đi, ta liền hả được con giận này.

Đạo lý chỉ đơn giản như vậy, đối với một kẻ đã từng trải kiếp tán tu gian khổ nửa đời người như Lý Bách Luyện, hiểu sâu sắc cái gọi là coi mạng người như cỏ rác, thì việc giết một con kiến hôi Luyện Khí Nhị Trọng chả phải điều gì to tát.

Thế là Công Dương Dã bị một tên học đồ khác lôi ra ngoài tiệm để xử quyết rồi. Hắn biết Lý đại sư không muốn máu của tên phế vật này làm ô uế Bách Luyện Trai, cho nên đành phải mang Công Dương Dã ra ngoài.

Bằng vào tu vi Luyện Khí Ngũ Trọng của hắn, muốn giết một tên phế vật Luyện Khí Nhị Trọng bị suy thận là chuyện dễ như trở bàn tay.

Uych!

Quảng Công Dương Dã nằm ra đất, tên học đồ kia móc ra một thanh phi kiếm Pháp Khí Hạ Phẩm từ trong túi trữ vật, cười lạnh nhìn gã. – “Phế vật, chết đi!”

Vút!

Phi kiếm bay đi, cơ thể cứng lại như bị đóng băng, hai mắt của Công Dương Dã đại ra, chết trân nhìn mũi kiếm sắc lạnh đã gần mi tâm của gã trong gan tấc, chẳng kịp tránh né.

Coong!

Tia lửa điện xẹt lên, thanh phi kiếm ấy bị đánh bật đi rồi.

Hộc!

Từ vong lách qua, gân cốt rã rời, Công Dương Dã thở mạnh một hơi như trút hết tất cả sức lực trong người, vô lực nằm ngửa ra đất.

Bên tay trái hắn, một chiếc răng nanh dài ba tấc đang cắm sâu vào trong đất. Đó chính là thứ vừa cứu mạng hắn khỏi tay tử thần, và kẻ ra tay không ai khác chính là...

Tiêu Động.

Phế vật? Đáng chết? Hai năm qua, không biết đã bao nhiêu lần nghe thấy những thứ tương tự thế này, ngoài mặt không nói gì, nhưng sự cuồng nộ đã tích tụ thành một khối u khổng lồ bên trong lòng hắn.

Công Dương Dã và hắn vốn chẳng quen biết gì nhau, nếu như tên học đồ kia cứ cầm huyệt mà giết gã đi, có lẽ Tiêu Động đã chẳng thêm đề ý đến. Giờ thì hay rồi, hai tiếng ‘phế vật’ rơi vào tai, xúc động trái tim của hắn, làm hắn quyết định ra tay bảo vệ Công Dương Dã, tên học đồ kia muốn giết gã đã là chuyện bất khả thi.

Tên học đồ không biết mình đang gây chuyện với ai, ngẩng đầu hung tợn liếc tìm kẻ vừa ngăn cản hắn giết tên phế vật, sau đó liền trông thấy Tiêu Động, lại nhìn ra được tu vi của kẻ ấy chỉ có Luyện Khí Tam Trọng.

Thế là hắn trợn mắt cười lạnh, há mồm thét to. – “Lại thêm một tên phế vật? Phế vật cứu phế vật, quả là xảo hợp vô cùng. Ngươi muốn chết cùng tên phế vật này có phải không? Thứ phế vật đáng chết!” – Há mồm phế vật, ngậm mồm phế vật, tên học đồ này không biết mình đang chọc trúng ai, thần thái vẫn đắc ý vô cùng.

Khóe miệng của Tiêu Động khẽ nhếch lên, giống như đang cười, nghiêng đầu nhìn về phía tên học đồ.

Ở phía xa, Tiêu Diệp và Tiêu Minh im lặng nhìn một màn này, không buồn ra tay can thiệp. Người trước im lặng không nói gì, người sau thì nở nụ cười lạnh, gương mặt hiện lên vẻ vui sướng trên sự đau khổ của người khác.

‘Hắc, Tiêu gia đại thiếu đúng là phế vật, chỉ có điều hắn là một tên phế vật hơi bị đặc biệt. Tiểu tử, ngươi tự cầu phúc đi!’ – Tiêu Minh thầm nghĩ.

Quay lại chỗ Tiêu Động.

Hắn xoay cổ tay, xoay cổ chân, thư gân giãn cốt. – “Ba chiêu.” – Sau đó cười nhạt, nói ra hai chữ này.

“Hả?”- Tên học đồ không hiểu.

Tiêu Động chậm rãi xắn tay áo, mắt nhìn xuống đất như đang nghĩ đến chuyện gì khác, không thêm liếc tên học đồ một cái. – “Ngươi không phải muốn giết ta sao? Được a, ta nhường ngươi ba chiêu.” – Hắn lạnh nhạt thốt ra.

Tên học đồ cuối cùng nghe hiểu, lòng hung ác nổi lên, hắn trừng mắt nhìn Tiêu Động, sừng cò. – “Phế vật nhà ngươi là muốn chết?”

Lại nghe phế vật, ánh mắt Tiêu Động chợt lóe lên hung quang của một con thú dữ, ngẩng đầu lên trừng tên học đồ. – “Mau tới đây, đừng lãng phí thời gian của ta!” – Hắn gần từng chữ, sát khí dâng cao.

“Ngươi đúng là muốn chết!”

Vút!

Phi kiếm bất thành linh bay đến, Tiêu Động nghiêng người, động tác nhanh như chớp giật, lưỡi kiếm sượt qua sát đầu mũi hắn. Trong khoảnh khắc ấy, thời gian như chậm lại, Tiêu Động thong thả đưa tay trái ra, năm đầu ngón tay vuốt dọc theo thân kiếm đang bay.

Chợt, cổ tay hắn xoay chuyển, dùng lực bẻ cho bề mặt kiếm hiện ra trước mặt mình, sau đó dùng bốn đầu ngón tay búng mạnh vào.

Kanggg!

Kiếm rơi xuống đất. – “Một.” – Tiêu Động hồ hững nhìn tên học đồ.

“Đáng chết! Ngươi là cậy vào luyện thể sao? Phế vật quả nhiên có thủ đoạn của phế vật, nhưng ngươi đừng vội đắc ý, xem đây!” – Tên học đồ lòi ra một tấm Nhân Cấp Tiểu Hóa Cầu Phù ra từ túi trữ vật, đây là bảo bối tốt nhất trên người hắn hiện giờ, có thể diệt sát được cả tu sĩ Luyện Khí Lục, Thất Trọng.

Phùng!

Ánh lửa thiêu đốt, bao phủ lấy vị trí Tiêu Động đang đứng.

Thấy thế, tên học đồ cười to. – “Ha ha ha, luyện thể thuật thì thế nào, linh phù chính là khắc tinh của thứ phế vật như ngươi!”

Chợt, một luồng gió nhẹ thổi qua sau lưng hắn.

“Ra đòn chậm chạp như vậy, tốc độ so với yêu thú Nhất Giai Sơ Kỳ còn kém hơn, phế vật trong miệng ngươi thật sự là ta sao?” – Tiêu Động ghé sát miệng vào vai hắn, nhỏ giọng thì thầm – “Hai.”

“Ngươi!” – Tên học đồ điên hờn, nhảy ra xa chục thước. – “Sao có thể nhanh như vậy được, hửn không phải chỉ có Luyện Khí Tam Trọng thôi sao? Chẳng lẽ hửn có thủ đoạn ẩn giấu tu vi? Không ổn, ta phải chạy thôi, để Lý đại sư tự mình ra trận là hơn.”

Ánh mắt lập lờ, tên học đồ đã có thoai ý, định chạy vào trong Bách Luyện Trai mời chính chủ ra xử lý.

Đáng tiếc...

Bộp!

Hửn còn chưa kịp xoay người, một bàn tay đã đặt ở trên vai của hửn, ghim hửn lại, không nhúc nhích được.

“Đi đâu, ngươi còn nợ ta một chiêu đấy.” – Giọng của Tiêu Động lại vang lên sau lưng hửn, nghe lạnh lẽo như ác quỷ đòi mạng.

Ngươi tưởng tên học đồ sẽ hung ác liều mạng? Không, việc hửn làm tiếp theo là quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Bịch! Bịch!

Hai đầu gối chạm đất, nước mắt nước mũi của tên học đồ chảy ra, hửn méu máo. – “Đại nhân! Đại nhân ngài bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân có mắt như mù, không nhìn thấy Thái Sơn. Xin ngài tha mạng cho ta đi, tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi, dưới có con thơ ba tuổi, tiểu nhân thật sự không thể chết bây giờ được đâu!” – Tấn tu cấp thấp sẽ xung huyết lên liều mạng sao? Đừng cả nghĩ quá, đàn độn mới làm như vậy.

Tiêu Động chán rồi.

Hửn lạnh lùng liếc tên học đồ một cái, sau đó vung nắm đấm ra.

Ầm!

Sóng linh lực lan tỏa, tên học đồ ngã xuống đất, trên mặt đầy máu, không biết còn sống hay chết.

Ngươi nghĩ Tiêu Động đã giết chết tên học đồ? Cũng không luôn, hửn không phải nào tàn, hửn một tí là ra tay giết người. Cái đó người ta không gọi là sát phạt quyết đoán, cái đó người ta gọi là thứ chó điên biến thái.

Tất nhiên, hửn cũng sẽ không nhẹ tay với tên học đồ này. Cúi người xuống, Tiêu Động gỡ túi trữ vật của hửn ra, sau đó nhặt luôn thanh phi kiếm Hạ Phẩm Pháp Khí, dốc hết đồ đạc bỏ vào trong nhẫn trữ vật của mình, cuối cùng ném lại cái túi rỗng cho tên học đồ.

Hả, nếu để Phạm chương quỹ biết được hành động này của hửn, ắt tên kia sẽ vỗ tay tán thưởng không thôi.

Tiêu Động không biết Phạm chương quỹ là ai, hửn lúc này mới đi đến chỗ Công Dương Dã. Trên miệng nổi lên một nụ cười nhẹ, dương quang xán lạn, hửn cúi người, chìa tay ra trước mặt gã.

“Đạo hữu, tên ngươi là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ta đền giúp hửn

Công Dương Dã cảm giác giống như bản thân đang nằm mộng.

Trong giấc mơ ấy, gã là một tên nô tài, vì làm vỡ chiếc bình quý của chủ nhân mà bị loạn côn đánh tới chết.

Khung cảnh trước mắt trở nên chật chội hơn bao giờ hết, gục xuống đất, gã tưởng rằng bản thân sắp chết rồi.

Công Dương gia xem như đoạn tử tuyệt tôn, Công Dương Chú Tạo Thuật sẽ chẳng có ngày tái hiện huy hoàng.

Ánh mắt gã càng lúc càng mơ hồ, tưởng chừng như sắp chìm sâu vào bóng tối thì một luồng ánh sáng bé nhỏ chợt xuất hiện, càng lúc càng lớn hơn, lần ắt hết thảy hắc ám.

Đó là một ngọn lửa.

Ác mộng vỡ tan tành, lắc đầu một cái để lấy lại tỉnh táo, Công Dương Dã chống hai tay xuống đất rồi tự nâng người dậy, xua tan ảo giác của mình.

Trước mặt của gã, thứ đầu tiên mà gã nhìn thấy, chính là một thiếu niên, chính xác hơn là gương mặt của một thiếu niên.

Gương mặt ấy nhìn qua còn có một chút sự non nớt, nhưng sâu bên trong lại ẩn chứa vẻ khắc khổ không hợp với tuổi, trên miệng mang theo nụ cười hồ hững, đôi chân mày hơi nhíu lại, hai con ngươi mở lớn, trong suốt, linh động, bên trong như có hai ngọn lửa vĩnh hằng bất diệt đang hùng hực thiêu đốt.

Đôi mắt ấy khác biệt với tất cả những ánh mắt mà Công Dương Dã đã từng nhận được.

Không có coi rẻ, không có nhục mạ, không có tiếu nuối, không có thương hại.

Cũng không có kỳ vọng, đó chỉ là một đôi mắt mang theo sự đồng cảm, một cái nhìn bình đẳng giữa người với người, như tri âm tìm thấy được nhau, không dư thừa ác cảm, cũng không thiếu thốn thiện ý.

Dùng tay trái gỡ ra cái răng nanh cắm dưới đất, Công Dương Dã siết chặt nó trong lòng bàn tay. – ‘Là người này đã cứu ta sao?’ – Trong khoảnh khắc này, gương mặt của người thiếu niên trước mắt đã in sâu vào trong trí óc gã, đến chết khó quên.

‘Nếu có ngày Công Dương Dã ta công thành danh toại, chắc chắn dùng gấp trăm ngàn lần báo đáp lại ân nghĩa ngày hôm nay.’ – Gã tự thề với lòng mình, có thêm một mục tiêu để phấn đấu.

Công Dương Dã chỉ nói lời ấy ở trong lòng, những gì chưa thể thực hiện được, có thốt ra cũng chỉ là lời sáo rỗng, vô giá trị. Từ sau lần mạnh miệng trước Công Thâu Kính, gã đã trưởng thành hơn rồi.

Tiêu Động không biết chỉ trong khoảnh khắc mà vị đồng chí cùng cảnh ngộ này với hắn lại có nhiều ý nghĩ như vậy. Thấy gã có vẻ còn thất thần, hắn bao dung nở một nụ cười càng thêm xán lạn. – “Ta gọi Tiêu Động, người tên là gì?” – Bàn tay của hắn vẫn chìa ra trước mặt Công Dương Dã.

Công Dương Dã vẫn chưa mở miệng nói chuyện, nhìn bàn tay của Tiêu Động, trong đầu gã chợt xuất hiện một ý nghĩ khác. – ‘Hắn là muốn lấy lại răng nanh của Song Vĩ Hồ sao? Cũng phải, dựa theo kịch cỡ này thì nó phải là răng của một con Song Vĩ Hồ Nhất Giai đỉnh phong, giá trị không nhỏ.’ – Quả nhiên là vua lý thuyết, vừa sờ qua liền biết đồ vật trong tay có xuất xứ thế nào, giá trị ra sao.

Thế là gã đưa cái răng nanh lên. – “Thật có lỗi, Tiêu đạo hữu. Xin trả lại cho người, cảm tạ người đã cứu ta khỏi chết!” – Gã vừa nói, vừa chống tay phải xuống muốn đứng dậy.

Bộp!

Tiêu Động gạt tay trái của Công Dương Dã ra, kéo lấy tay phải của gã, nâng gã dậy. – “Đạo hữu, đầu óc của người dùng không được tốt lắm nha. Lần thứ ba rồi này, người tên là gì?” – Hắn có chút bó tay hết cách trước phản ứng chẳng đâu ra đâu của tên này, giọng nói nghe có vẻ hơi cáu một tí.

‘Không phải muốn đòi lại sao?’ – Công Dương Dã lúc này mới tỉnh hồn, vội đáp lại. – “A, ta tên Công Dương Dã, năm nay mười bảy tuổi, là một tên Hoàng Cấp Luyện Khí... à không, đã từng là Hoàng Cấp Luyện Khí Sư có thể chế tạo Pháp Khí Trung Phẩm. Phụ mẫu của ta đều mất sớm, ta sống nương tựa vào tổ gia gia Công Dương Minh, ngài rất yêu thương ta, nhưng ngài đã không còn trên trần thế nữa rồi. Ta hiện đang... Ứm, ứm!”

“DỪNG!” – Tiêu Động gầm nhẹ, một tay vỗ trán, ôm mặt, một tay bịt lấy mồm của Công Dương Dã. Dở khóc dở cười ngẩng đầu nhìn tên đồng chí trước mặt, hắn trầm giọng bảo. – “Công Dương đạo hữu, người chỉ cần xưng tên là được a, ta cũng không phải đang tra khẩu cung của người.”

“Ứm, ứm!” – Công Dương Dã gật đầu lia lịa.

Tiêu Động suy nghĩ thì quên là mình còn đang bịt mồm gã, hắn vội thu tay lại. – “Ngại quá, ta quên.” – Xin lỗi một câu, sau đó hắn bắt động thanh sắc lên dùng tay chà vào quần.

Công Dương Dã xua tay nói. – “Không có gì, không có gì.” – Gã cũng không hiểu sao bản thân lại phản ứng như vậy nữa. Dù chỉ là bèo nước gặp nhau, người thiếu niên trước mắt này lại cho gã một loại cảm giác như thân nhân chí cốt, quen biết đã lâu, khiến gã chỉ muốn thổ lộ hết những u uất trong lòng mình cho hắn nghe.

Có lẽ đây chính là một loại tình... hữu nghị sét đánh.

Như muốn nói sang chuyện khác cho bớt phần lúng túng, Công Dương Dã vội đưa cái răng nanh của Song Vĩ Hồ ra trước mặt Tiêu Động. – “Tiêu đạo hữu, trả lại cho người.”

“Hửm?” – Tiêu Động nhìn cái răng nanh trong tay gã, hắn chợt lắc đầu. – “Ta không thích nó nên mới tiện tay ném đi a. Nếu Công Dương đạo hữu người thích thì cứ lấy, dù sao ta cũng chẳng cần.” – Thân là Tiêu gia đại thiếu, dù không giàu nứt đổ đổ vách như công chúa hoàng tộc nhưng tài sản của hắn cũng có thể gọi là phong phú, sao lại để ý một món đồ nhỏ.

Ừm, thật ra thì Tiêu Động cũng chẳng phải kẻ ra tay hào phóng gì cam, từ hành động nhặt xác từng con yêu thú Nhất Giai đã thể hiện rõ điều này, hắn có lẽ chỉ keo kiệt thua mỗi một tên cường quỹ gian ác và một con mèo béo ú nào đó. Lúc này, hắn chẳng qua là thấy Công Dương Dã có vẻ nghèo khổ, cùng là kẻ lưu lạc chân trời với nhau, hắn cũng muốn giúp đỡ một chút.

Vì có kị mặt mũi của Công Dương Dã, ngoài mặt Tiêu Động nói là không cần, thực chất là có ý ngầm tặng cái răng nanh này cho gã, giúp đỡ gã trang trải phần nào.

Công Dương Dã không biết chuyện này, và gã cũng không thích vô công thụ lộc. – “Như vậy sao được! Tiêu đạo hữu, ngươi vẫn nên lấy nó về thì hơn.” – Giọng của gã cao lên một chút, thái độ kiên quyết chối từ.

‘Mẹ kiếp, rõ dở hơi mà.’ – Tiêu Động trợn mắt thảm máng, sau đó xoay người, im lặng phất tay như muốn chào từ biệt.

Hắn vừa đi được ba bước...

Bộp!

“Tiêu đạo hữu, ngươi để quên đồ vật!” – Công Dương Dã chạy tới, kéo lấy bắp tay của hắn.

Tiêu Động nhướng mày. – ‘Lực tay mạnh như vậy? Không lẽ hắn cũng tu tập công pháp luyện thể?’ – Hắn quay người lại, gạt tay một cái như muốn thử xem bản lĩnh của Công Dương Dã ra sao.

Đáng tiếc, ngoài ý liệu của hắn, Công Dương Dã té lăn ra đất cái một, trông rất là yếu ớt, vô lực.

Trên mặt Tiêu Động hiện lên vẻ kinh ngạc. – ‘Quái! Sao lại yếu như vậy?’ – Hắn trông kĩ lại Công Dương Dã một lần, phát hiện tên đồng chí này toàn thân gầy yếu, chỉ có đôi bàn tay là trắng kiện cực kì.

Tiêu Động càng kinh ngạc hơn trước. – ‘Quái càng thêm quái! Không lẽ công pháp luyện thể của hắn chỉ tập trung luyện song thủ, bỏ qua phần thân thể khác? Như vậy có ích lợi gì?’ – Hắn cảm thấy cách luyện thể như vậy quá kì dị đi, văn sở vị văn, mới thấy lần đầu.

Tiêu Động không biết là ở các thế giới Võ Đạo, cách tu luyện như vậy rất ư là bình thường a. Ví dụ đơn cử là Thiết Sa Chương và Nhất Chỉ Thiên, chắc ai cũng biết rồi.

Tất nhiên là Công Dương Dã không biết cách tu hành Võ Đạo rồi, hắn có một đôi tay như vậy là nhờ ngày ngày chăm chỉ luyện khí, cầm búa đánh thép, tôi luyện vật liệu mà ra thôi.

“Đúng là quái nhân.” – Lắm bầm một câu, Tiêu Động cúi người kéo Công Dương Dã đứng dậy. Sau đó mới nói. – “Ta đã bảo là không cần rồi, nếu Công Dương đạo hữu ngươi ghét bỏ nó thì cứ vứt đi cũng được.” – Dứt lời, hắn liền xoay người rời đi.

Bộp!

Công Dương Dã giữ hắn lại lần nữa. – “Thứ quý trọng như vậy, sao lại có thể vứt đi? Đạo hữu, đồ của ngươi thì ngươi nên giữ lấy.” – Gã dúi cái răng nanh vào tay Tiêu Động.

‘Muốn làm từ thiện thật khó như vậy sao?’ – Tiêu Động thầm thở dài, sau đó nảy ra một chủ ý khác, hắn liền nhét lại đồ vật vào tay Công Dương Dã, giành nói trước để chặn họng gã. – “Này nhé, nghe nói ngươi là một Luyện Khí Sư đúng không? Được rồi, cái răng này ta muốn nhờ ngươi làm cho ta một món Pháp Khí vừa tay, ngươi thấy thế nào? Ta có thể trả công trước cho ngươi.” – Đây là chủ ý mà hắn mới nghĩ ra.

Vừa dứt lời, hắn giựt luôn cái túi trữ vật của tên học đồ còn đang nằm bất tỉnh trên đất, chuyển một số linh thạch từ trong nhẫn trữ vật của mình sang, định đưa cho Công Dương Dã.

“Nhưng mà ta hiện giờ...” – Công Dương Dã càng thêm lúng lúng, gã lúc này chạm đầu hư đó, nói gì đến luyện khí.

Còn chưa kịp giải thích cho Tiêu Động nghe, một giọng nói chói tai đã vang lên giành trước gã. – “Luyện Khí Sư? Thứ phế vật như hắn có tư cách gì xưng là Luyện Khí Sư? Tiêu tử, ngươi đừng nói bậy nói bạ làm hạ thấp thân phận của Luyện Khí Sư chân chính như ta!” – Lý Bách Luyện đã xuất hiện trước cửa Bách Luyện Trai rồi.

Chờ lâu chẳng thấy tên học đồ trở về báo cáo, lão bèn phải đi ra xem thử thì thấy hắn đã nằm bẹp trên đất không rõ sống chết, đồng thời nghe được đối thoại của hai gã thiếu niên kia, liền phản bác, biểu hiện rõ thái độ khinh miệt.

Cảm nhận được tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ từ lão, Tiêu Diệp đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay cứu đại thiếu gia rồi.

“Phế vật?” – Công Dương Dã còn chưa nói gì thì Tiêu Động đã lên tiếng trước rồi, ánh mắt nhìn Lý Bách Luyện rất là thiếu thiện cảm.

Tên Lý đại sư này cũng là tay già đời, lão hơi liếc về phía Tiêu Diệp và Tiêu Minh ở phía xa, sau đó mới nhìn đến Tiêu Động. – “Không phải phế vật thì là gì? Đến chiết xuất vật liệu cũng không làm được, phải gọi là phế vật trong phế vật.” – Lão khinh thường nhìn Công Dương Dã một cái, sau đó lại nói với Tiêu Động. – “Lại nói, vị thiếu gia này, học đồ của lão phu là do ngươi đánh đi? Không phải ngươi cần cho ta một câu giải thích hay sao?”

Tiêu Động nghe hết phế vật này đến phế vật khác, lửa giận lại dâng cao, nhưng không cảm nhận được sâu cạn của Lý Bách Luyện, hắn cũng không dám hô hét đòi dạy dỗ, chỉ có thể híp mắt nhìn lão. – “Hắn muốn ra tay giết người vô tội, ta tất nhiên là phải ngăn cản. Ngươi thấy ta giải thích như vậy được chứ?”

“Vô tội? Khắc khắc.” – Lý Bách Luyện há mồm cười như nghe được chuyện hài hước nhất trên đời này. Lão sâu sắc nhìn Tiêu Động một cái, lắc đầu nói ra. – “Ngươi có điều không biết, tên phế vật này đã làm hỏng tài liệu của lão phu, cũng không có khả năng đền. Vậy thì hắn chính là có tội, lão phu lấy mạng hắn trả nợ là thiên kinh địa nghĩa, ngươi xem có đúng không?”

“Lão!” – Tiêu Động tròn trừng mắt, chỉ tay thẳng mặt Lý Bách Luyện, nhận lại chỉ là một nụ cười thản nhiên của lão.

Công Dương Dĩ thấy hắn có vẻ xung động, vội giữ tay hắn lại. – “Tiêu đạo hữu, đa tạ ngươi ra tay cứu mạng, nhưng mà chuyện này ngươi không nên nhúng tay nữa thì hơn. Lý đại sư nói đúng, ta đã làm hỏng vật liệu của lão, không có gì đền lại, chỉ có cái mạng này thôi.” – Già là không muốn liên lụy Tiêu Động a, dúi răng nanh con Song Vĩ Hồ lại vào tay hắn.

Lý Bách Luyện nghe vậy, cười mĩa một cái.

“Ngươi!” – Lần này thì Tiêu Động trừng mắt giận dữ nhìn Công Dương Dĩ, không hiểu nổi tại sao tên này lại muốn tìm chết. Nhìn về phía Tiêu Diệp và Tiêu Minh, hắn biết là hai người chỉ có nghĩa vụ bảo vệ hắn thôi a, sống chết của Công Dương Dĩ chả liên quan gì đến bọn họ, chuyện này hắn phải tự giải quyết.

‘Mẹ kiếp! Tiêu Động ta đúng là bị điên mà, lo chuyện bao đồng tới ghê.’ – Cầm tức nhìn Lý Bách Luyện, lại phẫn nộ liếc Công Dương Dĩ, sau đó đau lòng ngó nhẩn trữ vật của mình, Tiêu Động đỏ mắt gầm lên.

“Ta đền dùm hắn! Vậy được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ước hẹn ba năm

Bảo Khoáng Nhị Phẩm Tinh Vân Thiết, giá thị trường một cân giao động từ tám vạn đến tám vạn năm Linh Thạch Hạ Phẩm, Lý Bách Luyện cũng không há mồm sư tử, đòi Tiêu Động trả tám vạn hai cho một cân.

Công Dương Dĩ làm hỏng hết thấy năm cân Tinh Vân Thiết, vị chỉ ra là Tiêu Động phải đền giúp hắn bốn mươi một vạn Linh Thạch Hạ Phẩm. Đối với một tu sĩ Luyện Khí Kỳ không có cơ hội hỏi của ở bãi đồ nát chỗ Vạn Năng Thương Hội, đó là một con số khổng lồ, là gia tài nửa đời người.

Trước đây, con số ấy đối Công Dương Dĩ chả tính là gì, có Huyền Cấp Luyện Khí Đại Sư Công Dương Minh làm chỗ dựa, linh thạch trong mắt gã chả khác gì sỏi đá, quơ tay một cái là có cả nắm. Nhưng ai biết vận đổi sao dời, giờ đây có bán gã đi cũng chẳng bù nổi bốn mươi một vạn Linh Thạch Hạ Phẩm.

Hai mắt rung rung nhìn Tiêu Động, Công Dương Dĩ lắc đầu buồn bã, khàn giọng nói với hắn. – “Tiêu đạo hữu, chúng ta bèo nước gặp nhau. Ngươi làm đến thế này đã là nhân nghĩa cao thượng, không cần phải vì ta...”

Bụp!

Công Dương Dĩ ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Buông ra nắm đầm, trên mặt Tiêu Động hiện lên vẻ sáng khoái cực kì, như vừa mới khỏi chứng táo bón. – ‘Cha nhà nó! Bồn thiếu gia nhìn được ngươi đến lúc này, phải nói là sự kiên nhẫn của ta đã vượt quá tầm hiểu biết của nhân loại rồi.’

Phun ra một ngụm trọc khí, dưới ánh mắt quái dị của Lý Bách Luyện, Tiêu Động lôi ra một đồng đồ vật từ trong nhẩn trữ vật, có một ít linh thạch, còn lại đa phần là thi thể, da dẻ, các bộ phận của yêu thú, chất lên cao như một ngọn núi nhỏ.

“Được rồi, lão già. Bồn thiếu gia cũng không có nhiều linh thạch trong người, lão xem mấy thứ này định giá được bao nhiêu, thu lấy hộ ta. Tốt nhất là đừng có giờ trò gì đây, hai người kia cũng không phải đứng chơi đâu.” – Hắn biết lão đã để ý thấy Tiêu Minh và Tiêu Diệp, nên dùng ngón tay cái chỉ ra sau lưng để đe dọa lão.

‘Lại dùng đồ vật thể linh thạch? Hừ, từ ngày cái Vạn Năng Thương Hội kia xuất hiện, mọi thứ cứ rối loạn cả lên.’ – Lý Bách Luyện thâm rùa ở trong lòng, mặc cho việc lão cũng từng ghé qua cửa tiệm nhỏ để cầu bảo a.

Tất nhiên, ngoài mặt lão vẫn nở nụ cười tiêu chuẩn của một người làm ăn. – “Thiếu gia ngươi cứ yên tâm, Bách Luyện Trai của lão phu là cửa hàng uy tín, sao lại có chuyện giờ trò gì ở đây? Giá thị trường, giá thị trường, bảo đảm là giá tốt nhất cho ngươi!” - Ủm, chỉ là lão không nói giá cả của thị trường gần đây cũng tuyệt thể thâm vì một tên gian thương nào đó gây ra.

“Coi như lão biết điều.” – Tiêu Động bĩu môi.

“Hà hà.” – Lý Bách Luyện chỉ cười không nói, bắt đầu kiểm kê đồ vật.

“Một bộ da Huyết Ban Báo, Nhất Giai Trung Kỳ, ba nghìn Linh Thạch Hạ Phẩm.”

“Thi thể Tam Đầu Thảo Xà, Nhất Giai Trung Kỳ, năm nghìn Linh Thạch Hạ Phẩm.”

“Gai lưng Độc Thứ Ma Lang, Nhất Giai Hậu Kỳ, một vạn tám nghìn Linh Thạch Hạ Phẩm.”

“Răng nanh Hấp Huyết Dã Trư, Nhất Giai Hậu Kỳ,…”

“Thi thể Thiết Dực Ứng, Nhất Giai Trung Kỳ,…”

“Túi độc Hắc Giáp Thiêm Thử,…”

...

Hai mắt Công Dương Dã nhập nhằng, cảm thấy đầu óc choáng váng, cái mũi có vẻ hơi nhức nhối. Hình như vừa rồi có cái gì đó bay vào mặt gã, giống như là một viên đá tảng chọi thẳng tới, khiến gã không kịp ú ớ gì đã lăn đùng ra đất.

Vỗ nhẹ vào đầu mình một chút, gã nhớ ra cái gì đập vào mặt mình rồi, không phải đá tảng gì hết, đó là một nắm đấm, nắm đấm của Tiêu Động, người duy nhất đối tốt với gã sau khi tổ gia gia Công Dương Minh tử nạn vì thiên kiếp.

“Tại sao hấn lại đấm ta?” – Công Dương Dã có chút mờ mịt, gã vẫn chưa biết mình làm sai chuyện gì.

“Một bộ da Song Vĩ Hồ, Nhất giai đỉnh phong, giá năm vạn Linh Thạch Hạ Phẩm. Vị thiếu gia này, đủ bốn mươi một vạn Linh Thạch Hạ Phẩm rồi a.”

Chợt, gã nghe được âm thanh này, đây chính là giọng nói của vị Lý đại sư vừa muốn lấy mạng gã lúc này, lập tức hiểu ra là Tiêu Động đã thay mình đến lĩnh thạch rồi. Công Dương Dã vội đứng dậy, há mồm định nói gì với Tiêu Động thì đột ngột tắt tiếng, nắm đấm của hắn đã được giơ ra trước mặt gã.

Công Dương Dã chỉ có thể nhỏ giọng nói lời cảm kích. – “Đại ân đại đức của Tiêu đạo hữu, ta thật không biết lấy gì báo đáp.”

Tiêu Động liếc gã, kéo lấy tay gã, nhét lại cái răng nanh Song Vĩ Hồ vào trong tay của gã. – “Giúp ta chế tạo một món Pháp Khí vừa tay là được.”

Công Dương Dã nhận lấy, giữ chặt nó ở trong tay. – “Ta nhất định sẽ làm được.” – Gã gật đầu vô cùng kiên định.

Lý Bách Luyện thu lấy đồ vật vào trong nhẫn trữ vật của mình, nghe được câu này của gã, lão phì cười. – “Ha ha, vị thiếu gia này, người nếu muốn luyện chế pháp bảo gì đó thì có thể nhờ Bách Luyện Trai của lão phu a, bảo đảm để người hài lòng như ý. Còn tên phế vật này... Thứ lỗi lão phu nói thẳng, hấn sống trên đời chỉ tỏ chật đất thôi a. Phế vật, lão phu đã gặp nhiều, nhưng còn chưa gặp thứ phế vật nào phế được như hấn.” – Lão nói xong còn lắc đầu than thở như gặp phải thứ gì đó quái dị nhất trên đời.

Liên hoàn phế vật.

Rốp! Rốp!

Tiêu Động bóp chặt hai nắm đấm, trong mắt chứa đầy hỏa khí, trên trán nổi lên gân xanh. Nhưng hấn biết, hấn cần phải nhẫn lại, lão già này không phải là hấn lúc này có thể đối phó được.

“Lão cứ...” – Đang định nói mấy câu hăm dọa, hấn đột nhiên lại bị Công Dương Dã kéo lại, lắc đầu tỏ ý báo thôi.

Lý Bách Luyện thấy thế lại thêm can rở mà cười. – “Khặc, phế vật nhà người có lẽ biết thân biết phận của mình rồi chứ gì, đáng tiếc, đáng tiếc a... Hà hà.”

“Lý đại sư!” – Công Dương Dã gầm nhẹ, đôi mắt nhìn chòng chọc vào Lý Bách Luyện. – “Chớ khinh thiếu niên nghèo!”

Tiêu Động cảm giác được, hình như lời kích của hấn vừa bị ai đó cướp đi rồi a.

Không để Lý Bách Luyện phản ứng, Công Dương Dã tiếp tục nói. – “Hôm nay người khinh ta phế tài, ngày sau ta để người với cao không nổi. Lý đại sư, người có dám cược một trận với ta, ba năm sau, ngay tại nơi này, so một trận xem tài luyện khí của ai hơn ai? Ta thắng, chỉ cần người tự hô to ba tiếng ‘ta là phế vật’ là được. Người thắng, ta tùy người xử trí. Người có dám không?” – Từng chữ như từng nhát búa đánh xuống một thanh thép, vang lên chan chát.

Được rồi a, vừa bảo tên này trưởng thành, chưa được bao lâu lại bị gã đánh mặt. Vụ cá cược này, gã hoàn toàn không có cơ sở nào, tỉ lệ thắng gần như bằng con số không.

Nhưng Công Dương Dã cũng không phải mất hết lý trí, chỉ có thể nói là gã đã lên cơn điên, muốn làm như vậy để tự bức chính mình mình vào đường cùng, để ép bản thân càng thêm chú tâm vào việc tìm lại thiên phú luyện khí của mình.

Tiêu Động không biết suy nghĩ của gã, hấn chỉ cảm thấy vụ ước hẹn ba năm này thật có ý tứ. – “Sau này có cơ hội phải làm một trận cược như vậy mới được.” – Hấn tự nhủ với lòng mình.

Lý Bách Luyện há hốc mồm nhìn Công Dương Dã, sau đó cười lên điên dại. – “Ha ha ha ha ha, ta không có nghe lầm chứ? Đừng nói ba năm, dù là ba

mười năm hay ba trăm... à không, ba trăm năm thì người chết queo rồi, thứ phé vật nhà người lấy gì sánh được với lão phu? Được lắm, trận cược này ta nhận rồi, cũng không cần ai làm chứng gì, người muốn thực thi lúc nào cũng được.” – Lão tùy tiện đồng ý rồi, không xem là chuyện quan trọng gì.

“Như vậy sao được? Tiêu Diệp trưởng lão!” – Tiêu Động quay người lại gọi Tiêu Diệp.

Tiêu Diệp lập tức xuất hiện ở chỗ hắc, cũng hiểu là hắc muốn gì. Không nói nhiều, y lạnh nhạt bảo. – “Tiêu Diệp ta làm chứng cho trận cá cược này, khi thời hạn đến, kẻ nào không xuất hiện ở đây tự động bị xử thua. Ta sẽ đích thân ra tay tìm kẻ đó về.” – Nói xong, y đánh hai luồng linh ấn lên người Công Dương Dã và Lý Bách Luyện, có tác dụng để theo dấu bọn họ.

‘Quả nhiên là cao thủ Kim Đan.’ – Lý Bách Luyện thăm than, sau đó liền nói. – “Vậy được, mọi chuyện đã xong. Lão phu cũng chống mắt lên xem phé vật nhà người thay đổi được gì sau ba năm, ha ha.” – Lắc đầu cười một tiếng, lão chấp tay cúi chào Tiêu Diệp và Tiêu Minh rồi đi vào trong Bách Luyện Trai.

Thu hồi ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn bóng lưng của lão, Tiêu Động quay sang gõ đầu Công Dương Dã. – “Khá lắm a tiểu tử, người thế mà nghĩ ra trò cá cược hay như vậy, để ta mở mang tầm mắt.”

Giơ tay ôm đầu, Công Dương Dã có chút căm tức nhìn hắc. – “Tiểu tử? Tiêu đạo hữu, ta và người, chưa biết ai lớn hơn ai đâu.”

Tiêu Động giờ tay trái ra. – “Kẻ nào nắm đấm to hơn chính là lớn hơn, tiểu tử!”

“Được rồi, ta phục, người là lớn.” – Công Dương Dã yếu xù.

“Ha ha ha!” – Tiêu Động cười.

Công Dương Dã cũng cười, không chút gượng gạo, đầu khỏ.

Tinh hữu nghị giữa các bậc nam nhi chính là đơn giản như vậy.

Tiêu Diệp im lặng.

‘Phé vật kết bạn phé vật, quả nhiên vật tự theo loài.’ – Tiêu Minh nhìn cảnh này, sinh lòng khinh miệt.

Vậy là nhóm ba người của Tiêu gia phát triển thành bốn người, hai vị trưởng lão và hai tên... phé vật.

...

Mặt trời treo cao.

Công Dương Dã bị Tiêu Động chuốc say rồi, sau đó, hai người liền có một cuộc thổ lộ hoàn cảnh của mình.

“Tiêu Động huynh đệ, người thế mà lại là thiên tài Trúc Cơ, đột nhiên rơi xuống Luyện Khí Tam Trọng, mãi cũng không thể đột phá được, linh khí hấp thu vào đều biến mất?”

“Công Dương tiểu tử, người vậy mà vốn là thiên tài Luyện Khí Sư, đột nhiên mất đi thiên phú, mãi cũng không thể luyện khí được, chạm đâu hư đó?”

“Tiêu Động huynh đệ, người thế mà từ thiên chi kiêu tử của Tiêu gia trở thành kẻ bị tộc nhân phi nhổ?”

“Công Dương tiểu tử, người vậy mà từ đệ nhất thiên tài luyện khí của Thần Binh Các trở thành kẻ bị đuổi ra ngoài đường?”

“Tiêu Động huynh đệ, mặc cho bao người hoài nghi, biểu muội Hương Nhi của người vẫn luôn hết mực tin tưởng người?”

“Công Dương tiểu tử, mặc kệ tư chất người kém cỏi, tổ gia gia... a phi, cái này không giống lắm!”

“Chúng ta có nên cắt máu ăn thề, kết nghĩa kim lan hay không?”

“Được lắm! Ta muốn làm lão đại. Công Dương tiểu tử, trợn mắt làm gì, người dám có ý kiến?”

“...”

Trên con đường vắng, hai kẻ đỡ hai choàng vai bá cổ, chân hình chữ bát, xiêu xiêu vẹo vẹo mà vừa đi vừa chém gió, hai gương mặt lúc thì sầu khổ, lúc thì vui vẻ, không biết là đang khóc hay đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Đạo hữu, xin dừng bước!

Liên Nguyệt Phường Thị, Vạn Năng Thương Hội.

Bên trong cửa tiệm nhỏ.

“Ngươi là muốn quyết trận sinh tử với cừu nhân? Humm, để ta xem, Pháp Khí Thượng Phẩm Khủng Yêu Ma Kính là lựa chọn tối ưu đấy! Không phải ngươi nói kẻ thù ấy có thuần hóa một con yêu lang rất là đặc lực sao, món pháp khí này sẽ giúp ngươi xử lý nó.” – Phạm chương quỹ nhắm mắt rung đùi, thái độ tư vấn rất là hời hợt.

“Đa tạ chương quỹ đã chỉ một con đường sáng cho tiểu nhân!” – Ở trước quầy, tên khách hàng cuối cùng của ngày hôm nay liên tục vái tạ hần, thần sắc cảm kích bất tận.

Phạm Hiền vẫn nằm dề trên ghế, mười phần phong phạm cao nhân, lắc đầu nói. – “Mua bán mà thôi, ngươi có thể về.” – Hần đã thu tiền tư vấn trước đó rồi, một trăm Linh Thạch Hạ Phẩm, chẳng nhiều nhận, nhưng thịt muỗi cũng là thịt, ai lại chê tiền bao giờ.

“A! Phạm chương quỹ, ngài có phải quên gì không?” – Tên khách hàng kia chưa đi, vẫn đứng trước quầy, lộ ra nụ cười hòa hoãn, vẻ mặt có chút mong đợi nhìn Phạm Hiền.

“Quên? Ta không quên gì cả.” – Phạm Hiền lắc tay.

“Pháp khí a chương quỹ, ngài chưa bán cho tiểu nhân a.”

“Pháp khí? À, ta nói bao nhiêu lần rồi. Hôm nay bồn tiệm đã thu đủ doanh số, ngừng cung cấp hàng hóa, ngươi muốn mua gì thì ngày mai lại đến.” – Phạm chương quỹ xua tay đuổi khách.

Ngày hôm nay, Thương Phẩm Ngọc Bích tiếp chừng chín trăm khách liền đạt tới hạn mức bán ra tối đa mà hần đã thiết lập, một nghìn viên Huyền Minh Bảo Thạch đầu tiên còn chưa dùng hết, nói gì đến việc phát tiếp một nghìn ‘cục gạch’ nữa.

Tên khách hàng đang nhờ tư vấn này chính là kẻ nắm giữ ‘cục gạch’ thứ một nghìn, trước gã cũng đã có nhiều người khác xin tư vấn, ai cũng phàn nàn về quy định mới của Vạn Năng Thương Hội a.

Tại sao lại giới hạn hàng hóa bán ra? Bọn chúng cùng đau khổ hỏi câu này, đổi lại chỉ là vẻ thờ ơ của Phạm chương quỹ.

Mua được thì mua, không mua thì cút, chỗ bán chương quỹ có pháp bảo rè nhất, đan được tốt nhất, các ngươi không đợi được thì đó chính là sự lỗ vốn của các ngươi. Ừm, sau vài ngày buôn bán, Phạm Hiền đã quên luôn cái gì ‘khách hàng là Thượng Đế’ rồi, giờ thì hần nhận ra bản thân mình mới chính là Thượng Đế.

“Trời ơi, chương quỹ! Ngày mai ta phải quyết đấu rồi, như vậy sao được, như vậy sao được!” – Tên khách hàng kia la hoảng.

Phạm Hiền thần nhiên như không. – “Thế thì mai ngươi đến sớm là được rồi, biết đâu lại được ưu tiên xếp hàng trước thì sao?” – Huyền Minh Bảo Thạch sẽ tự động quay về Thương Phẩm Ngọc Bích khi cửa hàng dùng kinh doanh, tên khách hàng kia chỉ có thể trông đợi vào vận may của mình mà thôi.

“Chương quỹ...”

Vụt!

Ngũ sắc quang hoàn lóe lên, tên khách hàng chỉ kịp kêu hai tiếng đã bị Phạm Hiền đá ra khỏi cửa tiệm nhỏ.

Điều bất ngờ là lần này, Phạm chương quỹ chả tốn linh thạch để sử dụng lá chắn phòng ngự của Ngũ Hành Tụ Linh Trận a. Lý do là bởi vì dựa vào tu vi Luyện Khí Viên Mãn, hần có thể tiêu hao pháp lực của mình để thôi động trận pháp, không cần nhờ cậy đến nguồn năng lượng bên ngoài. Ấc, tất nhiên là uy lực cũng yếu nhất rồi, vì chân khí của hần cũng chẳng dồi dào được bao nhiêu. Muốn tái hiện lại cảnh hòa long thiếu Kim Đan, hần chỉ ít phải có tu vi Trúc Cơ Viên Mãn mới được.

Còn có một lợi thế nữa mà Phạm Hiền vừa mới phát hiện của việc tự sử dụng pháp lực để thôi động trận pháp. Đó chính là phạm vi hoạt động của trận pháp trở nên lớn hơn rồi, hần có thể kích hoạt nó ở bán kính hơn chục thước quanh cửa tiệm nhỏ.

Từ giờ thì Phạm chương quỹ của chúng ta có thể không cần đau lòng mỗi khi sử dụng trận pháp rồi. Ày, nói quá sớm, nếu là Kim Đan, Nguyên Anh đánh tới thì vẫn phải tiêu hao như thường, cho nên yêu cầu đề cao tu vi vẫn là thứ được đặt lên hàng đầu.

Nói đến tu vi, con mèo béo thể mà không cho hần đột phá a, Phạm Hiền khổ tâm hết sức, như vậy làm sao tu luyện tiếp đây? Phạm chương quỹ sẽ chìm trong lười biếng mất. Cũng may, hệ thống đã cho hần thêm nhiệm vụ mới để làm.

Ngoại trừ nhiệm vụ: ‘Yêu nghiệt gõ cửa’ còn chừng nửa tháng sẽ tự động hoàn thành, Phạm Hiên nhận được thêm hai nhiệm vụ mới dưới đây.

Nhiệm vụ một: Từ giờ mới là khởi đầu

Yêu cầu: Ký chủ Thần Bí Thương Nhân Tập Sự cần thăng đẳng cấp của mình lên Thần Bí Thương Nhân Hạ Đẳng. (Điều kiện để thăng cấp: Lợi nhuận tổng hợp đạt đến một tỉ Linh Thạch Hạ Phẩm, thành công trong việc ký 1 bản Tiểu Thiên Hợp Đồng)

Tiến độ hiện tại:

Lợi nhuận tổng hợp: 1.000.000.000/1.000.000.000 Linh Thạch Hạ Phẩm (Hoàn thành)

Ký kết Tiểu Thiên Hợp Đồng: 0/1 (Chưa hoàn thành)

Phần thưởng: Tiểu Thiên Hợp Đồng*10

Nhiệm vụ hai: Trên bàn đàm phán

Yêu cầu: Đạt thành thỏa thuận sơ bộ với một khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 60, khiến kẻ đó đồng ý ký hợp đồng với Vạn Năng Thương Hội.

Phần thưởng:

Thần Bí Thương Nhân Sáo Trang (2/6) – Thiên Đạo Bút

10 năm trong XX Thiên Phòng (Nếu khách hàng có đánh giá tổng hợp dưới 70, XX là Hoàng Tự. Dưới 80, XX là Huyền Tự. Dưới 90, XX là Địa Tự. Trên 90, XX là Thiên Tự)

Chính là hai nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ một thì không nói làm gì, nhưng Phạm Hiên vừa nhìn thấy nhiệm vụ hai liền đỏ mắt rồi. Kinh qua năng lực thần dị của cái bồ... à không, phải là Tự Bảo Bồ, Phạm chương quỹ của chúng ta đã biết mấy thứ Thần Bí Thương Nhân Sáo Trang này không phải bảo bối tầm thường a. Lại thêm cây Thiên Đạo Bút này, trong tên có hai chữ Thiên Đạo, công năng ắt phải càng thêm kinh khủng.

Càng không phải nói đến phần thưởng thứ hai, mười năm ở Thiên Phòng a, mà còn có thể vào ở Huyền Tự, Địa Tự và thậm chí là Thiên Tự. Chính bản thân hắn đã trải qua sự lợi hại của Hoàng Tự Thiên Phòng rồi, vẫn khó có thể tưởng tượng được ba loại Thiên Phòng còn lại sẽ còn ghê gớm như thế nào nữa?

Có điều hắn cũng không vội hoàn thành hai nhiệm vụ này. Tạm thời chưa thể đột phá tu vi, hắn cũng chẳng gấp lắm việc có thời gian vào ở Thiên Phòng hay không, và lại còn có một vị khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 70 là Triệu Ngữ Yên để thủ sẵn, Phạm Hiên cũng rất là mong đợi xem bản thân có gặp vận khí rắc rối, tìm được một tên khách hàng có đánh giá tổng hợp trên 80 hay thậm chí là 90 hay không.

Đã dự tính xong mọi chuyện trong đầu, Phạm chương quỹ kiểm kê lại thu nhập ngày hôm nay, sau đó đi ra ngoài kéo Thương Phẩm Ngọc Bích vào lại trong tiệm, kéo cửa tiệm để khép hờ. Ếc, tờ thông báo tạm nghỉ vì bị tảo bón vẫn còn được dán ở trên cửa a, nó là thứ mà con mèo béo đã dán lên mấy ngày trước mà Phạm Hiên không hề hay biết.

Ngã lưng xuống chiếc ghế bành yêu quý của mình, Phạm chương quỹ chợt cảm thấy có chút trống rỗng, hắn không biết phải làm gì bây giờ a, rảnh rồi đến hoảng.

‘Không lẽ đi ngủ?’ – Nhìn con mèo béo đang nằm híp mắt say sưa một cách ngon lành, Phạm Hiên cũng bắt chước nó, nhắm mắt lại định ngủ.

Một phút...

Ba phút...

Năm phút trôi qua.

“Đậu xanh rau muống! Tinh như quý thể này?” – Phạm Hiên vừa phát hiện ra một tác hại của việc có tu vi a, tố chất thần kinh và thân thể quá khỏe mạnh, làm sao mà ngủ được.

Thế là hắn dùng một biện pháp rất là cổ điển.

“Một con Chiêu Tài, hai con Chiêu Tài, ba con Chiêu Tài, bốn con Chiêu Tài...”

Đôi tai của một con vật nào đó khẽ giật.

“... một trăm con Chiêu Tài, một trăm linh một con Chiêu Tài, một trăm linh hai con Chiêu Tài, một...”

Rầm!

Phạm chương quỹ lại bị đập dính vách nữa rồi.

“Là Vô Định, không phải Chiêu Tài. Tiểu tử, giữa trưa nguoi không cầm miệng ngủ đi, rên rì cái gì hả?” – Con mèo béo đứng thẳng bằng hai chân, ánh mắt nhìn về phía Phạm Hiền hết sức nguy hiểm.

Bịch!

Phạm Hiền thất thểu trở về chỗ ngồi, đau khổ than vãn. – “Chán chứ sao. Ngủ, ngủ, ngủ! Suốt ngày chỉ biết ngủ, ta cũng không phải nguoi a!”

Con mèo béo liếc hần một cái, sau đó móc Tụ Bảo Bồn ra.

Cạch!

“Đưa tiền, ta mời nguoi ăn bữa ngon!” – Mặt trời mọc hướng Tây a, Vô Định hôm nay vậy mà rù lòng thương xót cho Phạm chương quỹ rồi.

Rầm, rầm, rầm!

Phạm Hiền lập tức đổ ra một núi đồ vật lên bàn, mặc nó lựa chọn, nước mắt lưng tròng nhìn con mèo béo, chất chứa biết bao hi vọng.

Một lát sau.

Cầm một miếng thức ăn bỏ vào miệng, Phạm Hiền vừa nhai vừa đau đầu nhìn con mèo béo, ánh mắt như muốn giết nguoi, tưởng tượng miếng ăn trong miệng mình chính là thịt của con mèo chết tiệt ấy.

Dưới con mắt của hần, Vô Định nhét đầy một mồm cá viên, chậm rãi nhai nuốt, hai má phồng lên, trông rất là giống với bọn chuột lang.

‘Ăn chết nguoi đi!’ – Phạm chương quỹ thầm rủa.

Gọi lên một đĩa sùi cảo nhân cá, con mèo béo kia đúng là muốn mời hần ăn. Ừm, phần nhân cá bên trong do nó ăn, phần vỏ bột bên ngoài do hần ăn.

“Chiêu Tài, nguoi cứ chờ đó! Ngoàm!” – Hần nghiêng răng nghiêng lợi hăm dọa con mèo béo, tay không quên bóc một phần vỏ sùi cảo cho vào miệng. Hết cách rồi, thứ này cũng ngon đến không hợp thói thường.

“Là Vô Định, không phải Chiêu Tài. Nhấm nhấm, ngán ngon ngán ngon.” – Bằng một cách thần kỳ nào đó, dù cho trong miệng tràn đầy đồ ăn, nó vẫn có thể nói câu đầu tiên hết sức rõ ràng.

“Hừ!”

Một nguoi một mèo vừa ăn vừa lườm nhau, đao quang kiếm ảnh bay múa trong vô hình.

Chọt.

Cộp! Cộp!

“Cho hỏi có chương quỹ ở đây không?” – Một giọng nói vọng vào từ ngoài cửa.

Phạm Hiền mặc kệ, tiếp tục nhai vỏ sùi cảo.

Bành! Bành! Bành!

Tiếng vỗ mạnh vào cửa vang lên chát chúa, kèm theo đó là tiếng gào to. – “CÓ AI KHÔNG?!”

‘Meo kiếp nhà nó.’ – Phạm Hiền tròn mắt nhìn ra ngoài, cất giọng đầy chói tai. – “Đã bảo là nghỉ bán rồi! Cút đi, muốn gì thì ngày mai trở lại.”

Âm thanh bên ngoài chọt im bật.

Sau đó...

“Thái độ gì đây hả? Chó chết! Ta phải cho hần biết...” – Chủ nhân của giọng nói kia nổi sùng rồi, muốn động tay chân.

Bỗng nhiên có một người khác khuyên ngăn. – “Bình tĩnh, bình tĩnh! Chương quỹ này không phải bị táo bón sao, tâm tình khó chịu là bình thường, nên thông cảm a. Chúng ta trở về, ngày mai lại đến, ngày mai lại đến!”

‘Táo bón?’ – Phạm Hiền không biết mình bị từ bao giờ a, sau đó liếc sang con mèo béo, hần lập tức hiểu là trò của nó. – “Nguoi chờ đó!” – Trùng mắt nhìn con mèo chết tiệt ấy một cái, hần đi ra đóng kín cửa luôn.

“Hừ, yên tĩnh rồi.” – Thả lỏng tâm trạng, hần quay trở lại sau quầy, tiếp tục tận hưởng bữa ăn của mình, bỗng thấy con mèo béo đang há mồm nhìn chằm chằm ra hướng cửa. – “Này, nguoi bị gì hả?”

“Người tốt nhất là nên ra giữ người kia lại!” – Giọng của Vô Định chợt trầm xuống, nghe cực kì nghiêm túc.

Phạm Hiền không hiểu sao nó lại trở nên như vậy. – “Giữ ai? Người có bị gì không a Chiêu Tài?” – Hắn vươn tay sờ đầu con mèo béo.

Vô Định thể mà không thèm phản bác vụ tên gọi, nó làm một hơi nuốt hết thức ăn trong miệng, đứng thẳng người nhìn ra phía cửa. – “Khách hàng của ngươi! Khách hàng lớn nhất... ở thế giới này.” – Nói xong câu này, nó ném Tự Bảo Bồn về phía Phạm chương quỹ.

Bộp!

Bắt cái bô vào tay, Phạm chương quỹ há hốc mồm – “Lớn... NHẤT!?” – Hắn gầm lên dữ dội, ba chân bốn cẳng phóng ra cửa, té oạch nằm xuống mặt đất, dùng tốc độ siêu phẩm giang tay mở rộng cánh cửa.”

Phạm Hiền như bị một vị họ Thân nhập vào người, hắn nhắm mắt thét to, âm thanh chấn động hư không.

“ĐẠOỒỒỒ HỮUUU DỪNGGG BƯỚCCCC!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thông số thần cấp

Cách thời gian hiện tại chưa bao lâu, trên một con đường nhỏ.

“Àiiii, không biết chương quỹ bị cái gì, giờ còn có vụ giới hạn đồ vật bán ra, phát vé xếp hàng ngẫu nhiên, người làm tán tu biết phải làm sao?”

Vài tên tán tu Luyện Khí Kỳ tùm ba tùm năm lại đi chung với nhau, thần sắc đau khổ, lắc đầu ngao ngán, than ngắn thở dài.

Bọn họ là đang phàn nàn về Vạn Năng Thương Hội a.

“Có linh thạch mà không muốn kiếm, Phạm chương quỹ kia đúng là đầu óc có vấn đề!” – Một tên câu gắt.

Một kẻ khác lập tức bịt miệng hắn. – “Suýt! Khế thôi. Chưa ai biết tu vi chương quỹ ra sao đâu, Vạn Năng Thương Hội cũng không xa, lỡ mà thần thức của hắn bao trùm đến chỗ này...”

Tên tán tu ấy hoảng hồn, lập tức quỳ xuống vái lạy. – “Úi chao! Chương quỹ tha mạng, chương quỹ tha mạng! Hu hu hu.” – Nước mắt nước mũi tức khắc tuôn ra đầy mặt.

Mấy tên còn lại cũng im bất, nom nớp lo sợ nhìn quanh.

Trời quang mây tạnh, chả có gì xảy ra.

Bọn chúng thở phào.

“Thôi thôi! Ai về nhà nấy, ngày mai lại đến xếp hàng thử vận may.” – Chả còn tâm trạng gì để tán chuyện, đám ô hợp này giải tán trong tức thì.

Tiêu Động và Công Dương Dã nhìn thấy một màn này, cũng nghe hết những gì bọn chúng nói với nhau.

Men rượu tiêu tan, Tiêu Động chợt nhớ tới mục đích ban đầu của mình khi đến Liên Nguyệt Phường Thị. Hắn là muốn tìm Vạn Năng Thương Hội a, nghe người ta đồn đến thần kỳ như vậy, Tiêu Động cũng muốn tự mình chứng thực một phen xem có đúng y như lời đồn đại hay không.

Nhìn vị hảo hữu vừa mới quen đang đi cạnh mình, nhớ đến hoàn cảnh của gã, hắn chợt nảy ra một chủ ý. – “Công Dương tiểu tử, hay là ngươi thử đến Vạn Năng Thương Hội kia xem thế nào. Phạm chương quỹ gì đó được nói đến thần thánh như vậy, có khi y biết tại sao ngươi lại không luyện khí được nữa cũng nên.” – Bá vai Công Dương Dã, hắn bắt đầu rót mật vào tai gã.

“Ài, vô dụng thôi.” – Công Dương Dã thở dài, đến cả vị các chủ thâm bất khả trắc của Thần Bình Các cũng từng kiểm tra giúp gã rồi, y cũng vô lực bó tay trước tình huống này, Phạm chương quỹ kia thì làm được gì.

Từ lúc gã chạy ra khỏi Thiên Vân Thành, toàn bộ thời gian đều dùng để đi xin làm học đồ luyện khí, nào có tâm tư gì nghe mấy lời đồn thổi, nên chả hề biết Vạn Năng Thương Hội này là chỗ nào, Phạm chương quỹ kia lại là ai, thần kỳ như thế nào.

Gã không biết nhưng Tiêu Động biết a, hắn nói thêm – “Ta nghe nói chương quỹ kia còn từng bán ra đan dược có Đan Văn trong truyền thuyết cơ đấy, chưa biết chừng y có thể trị được cho người sao. Lại nói, người vốn là đệ nhất thiên tài luyện khí của Thần Binh Các, chắc y cũng muốn thu kê như người vào dưới trướng a.” – Hắn tiếp tục đầu độc Công Dương Dã.

Người sau cũng trúng độc rồi, gã vốn chẳng biết phải làm sao để lấy lại thiên phú của mình, nay có một tia hi vọng, tất nhiên là phải lập tức bắt lấy. – “Vậy chúng ta đi xem thử?” – Công Dương Dã hỏi ý Tiêu Động, đưa một tay xuống dưới bụng xoa một chút. Thiệt cái tình, đã bị suy thận còn bị ép rượu, quả nhiên là kết nhằm bạn xấu.

Tiêu Động lập tức kẹp lấy cổ, kéo gã đi. – “Đi thôi!”

“Khoan, khoan đã, người biết chỗ đó ở đâu à?”

“Yên tâm, không phải là một bãi đất hoang rộng gần trăm dặm hay sao, nằm trong đám kiến trúc này chính là hạc giữa bầy gà, rất dễ tìm thôi.”

“Chậm, chậm thôi! Ồi, bụng của ta!”

Ở đằng sau, Tiêu Diệp và Tiêu Minh nhìn đại thiếu gia của họ lôi kéo một gã thiếu niên khác, im lặng không nói gì, cứ thế đi theo.

‘Đến chỗ đó sao? Ta cần phải cẩn thận mới được.’ – Tiêu Minh thầm nhủ, hồi tưởng lại tin tức mà người kia đã truyền cho hắn trước đó.

...

Giống như có một sợi dây vô hình kéo Tiêu Động đi, chẳng mất bao nhiêu thời gian, hắn đã tìm thấy Vạn Năng Thương Hội rồi.

Trông thấy cửa hàng bé xiu, xập xệ, cũ nát giữa một vùng hoang vu rộng lớn, Tiêu Động và Công Dương Dã bốn mắt nhìn nhau, một loại cảm giác quái dị xuất hiện trong lòng hai người.

“Hình như... hơi nhỏ đi?” – Công Dương Dã lau mồ hôi trên trán, nhủ chặt chân mày nhìn cửa tiệm nhỏ. Gã vốn xuất thân từ Thần Binh Các, trụ sở của nó phải gấp mấy trăm lần cái cửa hàng bé xiu này a.

Tiêu Động cũng cạn lời a, hắn cứ tưởng nơi dám lấy tên Vạn Năng Thương Hội phải to lớn huy hoàng lắm, dù không xứng với hai chữ ‘Vạn Năng’ thì cũng phải giống với hai chữ ‘Thương Hội’ a. – “Này... À ha, tiệm này không phải rất thần kỳ sao, nó có hình dáng... vi diệu, không hợp thói thường như vậy mới là chuyện bình thường a.”

Hắn giải thích mà chính hắn cũng không tin, nên đành phải nói sang chuyện khác. – “Được rồi, lớn nhỏ kệ nó, cứ tìm chương quỹ trước đã.” – Hắn kéo Công Dương Dã đi gọi cửa.

Chuyện sau đó thì ai cũng biết rồi.

Tiêu Động hầm mặt quay đi, kéo theo Công Dương Dã rời khỏi chỗ này. Chưa được trăm bước, bọn họ loáng thoáng nghe được một tiếng ‘oạch’ giống như có ai đó vừa chụp ếch, sau đó là âm thanh kinh thiên động địa như ma gào quỷ rú.

“Đạo hữu xin dừng bước aaaaa!”

Hai người giật cả mình, vừa quay đầu lại liền thấy một vị thanh niên mặc trường bào màu lục đang đứng trước cửa tiệm, hai tay chấp ở sau lưng, mái tóc dài không gió tự bay, ánh mắt hững hờ nhìn về phía họ, phong thái như trích tiên giáng trần.

“Y vừa gọi chúng ta?” – Tiêu Động hỏi thầm, cảm thấy cái giọng vịt đực vừa nãy với tạo hình lúc này của Phạm chương quỹ hoàn toàn không khớp a.

“Chắc là do táo bón.” – Công Dương Dã nhỏ giọng đáp lại, gã cũng cảm thấy không khớp, bèn tìm một cái lý do miễn cưỡng được cho là hợp lý.

“Chắc y phải khó chịu lắm.” – Tiêu Động gật gù, nhìn Phạm Hiên bằng ánh mắt thương hại, không còn tức giận vì chuyện ban nãy nữa.

Đáng lý ra, lúc gặp phải kẻ bị nghi là cao nhân tiền bối, Tiêu Động phải ăn nói cẩn thận lắm. Nhưng không hiểu sao khi đối mặt với Phạm chương quỹ, hắn tự động quên luôn chuyện đó, nói chuyện hết sức thoải mái, không kiêng nể gì cả.

Hiển nhiên, Phạm Hiên cũng chỉ là tiền bối dỏm a, mặc cho gân xanh nổi đầy trên trán, mười ngón tay như muốn bóp chết hai tên thiếu niên chết tiệt kia, hắn vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, nghiêng người, giang một tay chỉ vào trong tiệm.

“Hai vị, đi đâu mà vội vàng. Ta là chủ nhân của tiệm này, Phạm chương quỹ. Hoan nghênh đến với Vạn Năng Thương Hội, mời vào!” – Bắn cho hai gã thiếu niên một ánh mắt hiền hòa, Phạm Hiên cất giọng trầm ấm.

“Sao ta cảm thấy có hơi không đáng tin?” – Vốn là người đưa ra chủ ý đến Vạn Năng Thương Hội, nhưng giờ đây Tiêu Động không muốn ở lại chỗ này. Con tim vốn đập loạn nhịp khi lần đầu tiên nhìn thấy tám biển chữ vàng cũng chậm lại như bình thường.

Rốp!

Phạm chương quỹ siết tay, nụ cười của hắn chợt méo đi một chút.

“Đã lỡ đến rồi, cứ vào thử xem sao.” – Công Dương Dĩ cũng có cảm giác giống Tiêu Động, nhưng vì níu kéo chút hi vọng, gã quyết phải vào một lần. – “Có hai vị trưởng lão của người bảo vệ, ắt sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Tiêu Động tròn mắt nhìn hấn, trong lòng kêu to. – ‘Đại ca a! Nghe người ta nói là tiệm này nuôi yêu thú Tứ giai đó, hai vị trưởng lão nhà ta chỉ là Kim Đan thôi.’ – Nhưng ngoài mặt thì lại bảo. – “Cũng đúng, đã cực khổ đến đây, ta phải xem xem tiệm này rốt cuộc thần kỳ chỗ nào.”

Thế là hai tên phế vật và hai gã trưởng lão Kim Đan Kỳ bước vào trong Vạn Năng Thương Hội rồi.

Nhìn bọn họ bước vào trong, trên mặt Phạm Hiên lộ ra một nụ cười tà, hấn chậm rãi đóng cửa lại, ánh mắt trở nên thâm thúy cực kì.

Cạch!

Bốn người kia nghe tiếng cửa đóng lại, trái tim bỗng đánh thót một cái, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không tên, tựa như dề vào miệng cọp.

Phạm chương quỹ xoay người lại, vẻ mặt bình thản không hiển lộ tâm tình, lưng thững bước ra sau quầy, ngồi xuống trên ghế bành, một tay vươn ra vuốt lưng con mèo béo, sau đó ngẩng đầu nhìn bọn Tiêu Động, thần thái mang theo ba phần ôn tồn, ba phần lạnh nhạt, bốn phần tinh tướng, khiến người khác không nhìn ra sâu cạn.

Khỏe mắt của Tiêu Minh liếc qua con mèo béo đang nằm trên quầy, thăm hít một hơi lạnh khí. Hấn biết con mèo này là tồn tại bậc nào a, yêu thú Tứ Giai hùng mạnh, một mình quật ngã Kim Thương Quân Trận của đế quốc mà không rút một sợi lông.

Phạm chương quỹ liếc tên này đầu tiên, mắt vàng lóe lên, Giám Bảo Nhân lướt qua.

‘Quá tầm thường, chắc chắn không phải kẻ này.’ – Âm thầm lắc đầu, hấn lại nhìn sang Tiêu Diệp. – ‘Cũng không phải tên này, là hai gã thiếu niên còn lại.’

Phạm chương quỹ ngưng mắt nhìn Công Dương Dĩ.

Tu sĩ: Công Dương Dĩ (Nam, 17 tuổi)

Tu vi: Luyện Khí Nhị Trọng

Linh căn: Tứ Hành Khuyết Kim Tạp Linh Căn

Thể chất: Không

Huyết mạch đặc biệt: Không

Công pháp: Thiên Chuy Quyết

Đạo cụ: Không

Đánh giá tổng hợp: 40 điểm

‘Không phải tên này.’ – Phạm Hiên lắc đầu. Có điều trong lòng hấn hơi nghi hoặc một chút, tên Công Dương Dĩ này thể mà có đánh giá tổng hợp tận 40 điểm, gần bằng với người mang linh căn song thuộc tính là Tử Thịnh rồi a, nào có lý này? – ‘Không lẽ hệ thống cũng có sai lầm?’

Không vương vấn chuyện này lâu, hấn bỏ qua Công Dương Dĩ, mỉm cười nhìn sang Tiêu Động. – ‘Chắc chắn là người. Để xem nào, đừng làm bản chương quỹ thất vọng.’

Kim quang lấp lóe.

Tu sĩ: Tiêu Động (Nam, 16 tuổi, Thiên Đạo Chi Tử)

Khắc họa nhân sinh: Chớ khinh thiếu niên nghèo!

Tu vi: Luyện Khí Tam Trọng (Trúc Cơ Sơ Kỳ)

Linh căn: Cực Hóa Thánh Linh Căn (Bị ức chế)

Thể chất: Thôn Viêm Thần Thể (Chưa kích hoạt)

Huyết mạch đặc biệt: Diễm Trung Tiên (Ngủ say)

Công pháp: Cự Hùng Đại Lực Quyết

Đạo cụ: Lưỡng Cực Hàn Viêm, tàn hồn Thần Dược Sư.

Đánh giá tổng hợp: 90 điểm

...

Phạm Hiền thần thò, rã rời bất động nằm trên ghế, ánh mắt vẫn chết trân nhìn tên thiếu niên trước mắt.

“Chường quý!” – Tiêu Động thấy tên chường quý này cứ nhìn mình chòng chọc nãy giờ, cảm giác rợn cả gáy, không nhịn được hô to.

Phạm Hiền bừng tỉnh, ánh mắt nhìn về phía hắn càng thêm chăm chú, phát ra ánh lửa rừng rực, như muốn nuốt chửng lấy Tiêu Động.

“Chính! Là! Ngươi! Rồi!” – Hắn gằn từng chữ một.

Tiêu Động hoảng hồn, lùi về sau ba bước. – “Ta?” – Hắn e ngại hỏi lại, chuẩn bị bỏ chạy khỏi chỗ này bất cứ lúc nào.

Mấy người còn lại cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, bọn họ hình như chưa từng đắc tội hắn đi? Ấc, ngoại trừ nói mấy lời không dễ nghe một chút.

Con mèo béo trở mình, khẽ lắc đầu.

‘Tối hơi sớm nha ngươi.’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ngươi bị nguyên rửa

Ánh mắt của Phạm chường quý nhìn về phía Tiêu Động đã bình thường trở lại, nhưng người sau vẫn thoáng cảm nhận được là gã chường quý này có ý đồ bĩ ôi gì đó với mình, như một con dã thú trở nên khát máu khi nhìn thấy con mồi, hau háu trực chờ để há mồm nuốt lấy.

Hắn vô ý thức bắt lấy cánh tay của Công Dương Dã, bỗng cảm thấy yên lòng hơn không ít, có thể tự nhiên đối mặt với tên chường quý quái dị kia.

‘Có gian tình.’ – Phạm Hiền híp mắt nhìn hai người họ, trong đầu không nhận được xuất hiện tà ý, sau đó con buồn nôn chợt đứng lên. – ‘Meo kiếp, tu chân giới bây giờ còn cứu được sao?’

Không nhận được xem lại bảng hệ thống của Tiêu Động một lần nữa, Phạm chường quý vẫn không kìm được lòng ghen ghét, thầm than thở. – ‘Meo nhà nó, linh căn, thể chất, huyết mạch... Chắc, chắc, Hỏa, Viêm, Diễm ba thứ có đủ, thằng này là sinh ra để chơi lừa mà. Đến đạo cụ cũng có một ngọn hỏa chủng Kỳ Vật Cửu Phẩm Lưỡng Cực Hàn Viêm, thiếu niên a, ta rất là mong chờ đến ngày ngươi đi phóng hỏa đốt nhà người khác.’

Lại bị ánh mắt ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ của Phạm Hiền nhìn đến, Tiêu Động bất tri bất giác đưa một tay ra sau bụm lấy mông của mình, há miệng gọi to. – “Chường quý!” – Đây là lần thứ hai hắn quát gọi tên chường quý quái dị này rồi.

Tiêu Minh biết tiệm này kinh khủng ra sao a, nghe gã đại thiếu gia phế vật này liên tục hô to gọi nhỏ, mồ hôi lạnh chảy ra, ướt đầm cả lưng áo của y. – ‘Muốn chết cũng đừng kéo theo ta.’ – Ánh mắt không tự chủ được liếc con mèo béo, chỉ cần thấy nó nhúc nhích là y co giò chạy ngay.

Cũng may, Phạm Hiền chẳng hề ý có nghĩ giết ai nha, hắn còn muốn dựa vào Tiêu Động kiếm Tài Khí đây, sao mà nỡ khiến hết chết cho được. – “Ta biết ngươi, Tiêu Động phải không? Đã từng xếp hạng nhất Tiềm Long Bảng nha. Thật ngại quá, lần đầu gặp mặt nên có chút bối rối, xin thông cảm cho.” – Hắn chợt nhớ tới cuộc trò chuyện với Từ Thịnh, liền nở nụ cười bồi tội giải thích cho thái độ bất thường khi nãy của mình.

Chỉ là nói đến ‘đã từng xếp hạng nhất Tiềm Long Bảng’ là có ý gì? Đây không phải là đang kiểm chuyện với người ta sao, hắn không muốn làm ăn nữa à? – ‘Này thì để ngươi chờ khinh thiếu niên nghèo, Thiên Đạo Chi Tử, hừ!’ – Ngoài mặt mỉm cười hiền hòa, trong lòng hắn thì lại nghĩ khác.

Thằng này là đang ghen tị a, bảng hệ thống của hắn nào có cái gọi là Thiên Đạo Chi Tử hay khắc họa nhân sinh đầu, người không biết còn tưởng rằng tên kia mới là nhân vật chính chứ không phải hắn. Ấc, mặc dù hắn nhiều hơn người ta một cái mục tiêu: Trở thành chư thiên đệ nhất thương nhân, vạn giới đệ nhất phú hào.

Hắn cũng đã thăm dò từ hệ thống rồi, không ngờ tên Tiêu Động này xét theo một phạm trù nào đó đúng là nhân vật chính a.

Theo hệ thống giải thích, mỗi một phương thế giới đều sẽ dẫn sinh ra một bậc tồn tại được số trời chiếu cố, những kẻ ấy được gọi là Số Mệnh Giả, hay theo cách gọi của hệ thống chính là Thiên Đạo Chi Tử.

Thiên Đạo Chi Tử sở hữu một thứ mà tất cả những kẻ còn lại trong thế giới ấy không có, thứ đó gọi là Số Mệnh. Số Mệnh huyền diệu khó hiểu, không

thể giải thích.

Nó giống như Phúc Duyên, có thể giúp Thiên Đạo Chi Từ gặp nhiều may mắn trong cuộc đời, ra cửa gặp thần khí, hái hoa gặp linh dược.

Nó lại giống như Công Đức, có thể giúp Thiên Đạo Chi Từ gặp dữ hóa lành, đối kháng kiếp số, tiêu tai giải nạn.

Nó cũng giống như Khí Vận, có thể giúp Thiên Đạo Chi Từ gia tốc tu hành, phá tan bình cảnh, ấn chứng bản tâm, dẫn vào đại đạo.

Số Mệnh giống với ba thứ ấy mà lại không phải ba thứ ấy, bao trùm bên trên chúng nó, là thứ độc quyền thuộc về Thiên Đạo Chi Từ.

Cho một ví dụ trực quan hơn, giả sử một người bình thường và Thiên Đạo Chi Từ cùng gặp phải thiên kiếp Nguyên Anh, thì thiên kiếp của người bình thường kia là do hắn bị Thiên Đạo ghét bỏ, mục đích là để tiêu diệt hắn. Còn thiên kiếp của Thiên Đạo Chi Từ chính là thử thách mà Thiên Đạo giao phó, muốn ma luyện hắn mà thôi.

Phạm Hiến cũng biết thêm một điều, là mỗi thế giới cũng chỉ có duy nhất một người có thể có đánh giá tổng hợp trên 90 mà thôi, đó chính là Thiên Đạo Chi Từ. Bởi lẽ, đối với những ai không được số trời chiếu cố, thì trong các tiêu chí đánh giá của bọn họ bị thiếu đi Số Mệnh, vĩnh viễn không thể nào vượt qua 90 được. Cho nên, nếu như Phạm Hiến gặp được một khách hàng không phải Thiên Đạo Chi Từ mà có đánh giá tổng hợp tiếp cận 90 điểm, thì theo một lẽ nào đó, kẻ ấy so với Thiên Đạo Chi Từ còn kinh khủng hơn nhiều.

Tiêu Động không biết mấy thứ loạn thất bát tao trên, hắn chỉ biết là tên chương quỹ khốn kiếp này vừa khơi gợi lại nỗi đau của hắn. Có điều Phạm Hiến cũng không hồ phệ vật này, phé vật nọ cho nên hắn cũng không đến mức nổi điên. – “Chính là họ Tiêu này, xem ra thể nhân vẫn chưa quên a, đến bây giờ vẫn còn người nhận ra ta.” – Tiêu Động nở nụ cười u ám, khổ sở đáp lại.

‘Nít nôi già trang già đời làm gì? Tương ta không biết người mới mười sáu sao? Ở Trái Đất cũng chỉ mới học phổ thông mà thôi.’ – Phạm Hiến thầm khinh bỉ, mặt ngoài lại bất động thanh sắc, ôn tồn bảo rằng. – “Tiêu Động huynh đệ người là có chuyện phiền lòng? Nếu đã đến Vạn Năng Thương Hội rồi thì chắc cũng biết năng lực của ta, người có thể nói ra xem vấn đề của người là gì, bản chương quỹ chắc chắn sẽ tận tâm tận lực giúp người giải quyết.”

‘Mau mau nói ra là người muốn khôi phục lại thiên phú ngày xưa rồi đưa linh thạch cho ta, bảo đảm để người hài lòng mà về. Không đúng, còn phải bàn điều kiện hợp đồng, ta phải trói chặt người vào bốn tiệm mới được, khả khả.’ – Hắn háo hức nghĩ thầm, trong đầu bất giác hiện lên cảnh tượng bản thân đang tắm trong biển Tài Khí, xung quanh là mấy trăm ngọn núi linh thạch cao như Hy Mã Lạp Sơn, chiếu sáng mù mắt hắn.

Được rồi, Phạm chương quỹ của chúng ta lại thất thần.

“Chương quỹ! Chương quỹ!” – Đây là lần thứ ba Tiêu Động gọi tên chương quỹ quái dị này rồi đó. Hắn vốn đang trình bày cả một lèo về vấn đề của Công Dương Dã, nói đến miệng khô lưỡi đắng mới phát hiện tên chương quỹ kia đang mơ màng, há miệng như đang đớp cái gì đó, ánh mắt nhìn qua hết sức dâm dăng.

Con mèo béo giờ chân vỗ trán. – “Thật mất mặt, mèo! Bản miêu có nên tổ chức một khóa luyện tâm cho tên này không? Hừm, cứ đợi hắn đến Trúc Cơ Trung Kỳ thì hơn, nếu không chơi ra bệnh thần kinh thì biết làm thế nào, mèo!”

Vô Dịch không biết là động tác của nó vừa khiến cho một vị cao thủ Kim Đan Kỳ tạo nữa thì sồn ra quần. – ‘Bình tĩnh nào Tiêu Minh, người và nó không có thù oán, người không biết nó, nó không biết người.’ – Tiêu Minh hít một hơi thật sâu, cố làm ra trạng thái tâm bình khí hòa.

‘Không lẽ hắn tu luyện gặp vấn đề?’ – Tiêu Diệp đề ý thấy trạng huống không bình thường của gã đồng tộc.

Ừc!

Nuốt một ngụm Tài Khí trong tưởng tượng, Phạm Hiến hồi thần rồi. – “Ngại quá, phương thức tu luyện của ta có chút đặc thù. Phiền Tiêu Động huynh đệ nói lại một lần.” – Đây là câu mà bọn tán tu tới mua hàng giải thích hộ cho hắn những lúc thất thần, Phạm chương quỹ cũng tiện miệng đem ra làm lý do lý tưởng.

Tiêu Động bán tín bán nghi, nhưng không hỏi nhiều, một lần nữa nhắc đến vấn đề của Công Dương Dã.

Phạm Hiến càng nghe, mồm há càng to, đợi đến khi Tiêu Động nói xong, hắn mới trừng mắt nhìn y và Công Dương Dã. – “Nói ta nghe, hai người các người có phải là huynh đệ thất lạc nhiều năm?” – Gã Công Dương Dã kia thể mà cũng gặp chuyện gần tương tự với tên Tiêu Động này, giống như một bản sao lỗi, trách không được Phạm chương quỹ có nghi vấn như vậy.

“Lại nói, người không hỏi vấn đề của người a, sao lại nhắc đến chuyện của hắn làm gì?” – Đây mới là chuyện mà Phạm Hiến quan tâm a, so với Thiên Đạo Chi Từ như Tiêu Động, tên Công Dương Dã có đánh giá tổng hợp 40 điểm kia có cũng được, không có cũng được, chẳng quan trọng gì.

“Vấn đề của ta?” – Đến lượt Tiêu Động há to mồm. Phải ha, nếu tên chương quỹ này có thể giải quyết được tình trạng của Công Dương Dã, liệu có phải hắn cũng có thể đối phó với trường hợp của mình hay không.

‘Cứ xem hắn giải quyết vấn đề của Công Dương tiểu tử như thế nào đã. Nếu hắn thực sự đối phó được, vậy sau đó đến ta cũng không muộn.’ – Đã có chủ ý trong lòng, Tiêu Động lắc đầu nói ra. – “Phạm chương quỹ, vấn đề của ta, ta tự nắm chắc. Người cứ xem xem tình huống của Công Dương tiểu tử trước đã, ta không vội.”

Công Dương Dĩ nghe Tiêu Động nói vậy, nhớ ra là hắn cũng gặp phải chuyện gì. Gã liền hiểu lầm a, tưởng là hắn muốn nhường trước cho mình, lập tức cầm chặt lấy tay hắn. – “Tiêu Động huynh đệ!” – Hơi nước dâng lên trong hai con ngươi, ánh mắt của gã chất chứa vô vàn cảm kích, nói không thành lời.

‘Ặc, gì đây?’ – Tiêu Động cũng ngờ một lúc, sau đó cũng giữ chặt tay gã, thâm tình nói. – “Công Dương tiểu tử, người đừng quên là đã hứa luyện chế cho ta một món pháp khí.”

“Tiêu Động huynh đệ!”

“Công Dương tiểu tử!”

Oe!

“Được rồi hai vị!” – Phạm Hiến không xem nổi nữa, búng tay một cái, một bức ngũ sắc quang bích lập tức được dựng lên, chia cách hai gã thiếu niên.

‘Ta xem cho hắn trước còn không được sao?’ – Hắn thầm khóc trong lòng, nâng Tụ Bảo Bồn trên tay trái, ánh mắt đau khổ nhìn về phía Công Dương Dĩ.Ặc, người sau thế mà có chút u oán nhìn lại hắn, khiến Phạm chương quỹ của chúng ta khép chặt tất cả các lỗ... chân lông.

Sau đó, ánh mắt của hắn trở nên nghiêm túc rồi, nhìn Công Dương Dĩ với vẻ cực kì trầm trọng. – “Thứ này, hơi bị cao cấp a.”

Công Dương Dĩ trông thấy cách Phạm Hiến nhìn mình, càng lúc càng thấp thòm, nhìn thái độ của tên chương quỹ có vẻ nặng nề bội phần, ánh mắt của gã cũng nhiều thêm mấy phần tuyệt vọng.

Tiêu Động cũng căng thẳng rồi, thấy Phạm chương quỹ hồi lâu không nói gì, bầu không khí càng lúc càng ngột ngạt, hắn đành phải lên tiếng phá giải. – “Này, rốt cuộc là có giải quyết được không? Công Dương tiểu tử đến cùng là bị gì hả?”

Phạm Hiến thu hồi ánh mắt, nghĩ đến thứ mà Tụ Bảo Bồn đề nghị bán cho Công Dương Dĩ, hắn không nhịn được thở ra một ngụm trọc khí, đáp lại Tiêu Động. – “Giải quyết hay không khoan hãy nói. Còn về vấn đề sau, thứ cho ta nói thẳng, Công Dương tiểu tử nhà ngươi là bị nguyên rủa, hoặc chính xác hơn là cả nhà cả họ hắn đời đời kiếp kiếp đều bị nguyên rủa.”

“Nguyên... rủa?!”

...

Thiên Vân Thành, Thần Bình Các.

Nửa giờ trước, lúc Tiêu Động và Công Dương Dĩ tìm đến Vạn Năng Thương Hội.

Công Thâu Chuyết ngồi trong phòng luyện khí, gạt đám vụn tàn linh thạch ra, lão nâng một thanh trường thương ra từ trong chiếc bảo đỉnh của mình, đắc ý vung vẩy trong tay.

Đó là một thanh món Linh Khí Thượng Phẩm mà lão vừa luyện chế thành công, giá trị bất phàm.

“Lại có tiến bộ. Hừm, ắt hẳn không lâu nữa Công Thâu Chuyết ta có thể luyện ra mười loại Linh Khí Cực Phẩm, trở thành Huyền Cấp Luyện Khí Đại Sư đỉnh tiêm nhất. Sau đó lại đợi đám trẻ con mang huyết mạch Công Dương gia lớn lên, ta còn có thể tìm hiểu huyền bí của Công Dương Chú Tạo Thuật, trở thành đệ nhất Luyện Khí Sư của Bắc Hải Khu, ha ha ha ha ha!” – Công Thâu Chuyết ngạo nghễ cười to.

Chợt, ánh mắt của lão co rụt lại.

Vận khởi chân nguyên, lão bắt liên tục mấy chục thủ ấn, cuối cùng phun ra một ngụm máu tươi.

“Truy Huyết Chú Ấn... biến mất rồi???”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Thiếu niên, bán nhẫn không?

‘Cả họ bị nguyên rủa? Này, người đừng có ăn phân nói bậy, ai bị nguyên rủa hả?’ – Công Dương Dĩ còn chưa phản ứng thì Tiêu Động đã sừng cò lên. Trường hợp của hắn cũng tương tự với gã a, thế theo lời Phạm chương quỹ thì có phải hắn cũng trúng nguyên rủa rồi.

“Chương quỹ, xin cho ta một lời giải thích.” – Công Dương Dĩ cũng u ám mặt mày.

Tiêu Diệp và Tiêu Minh cũng tò mò vô cùng, thân là trưởng lão Kim Đan Kỳ của một trong bát đại vương tộc Vân Thanh Quốc, bọn họ chưa từng nghe qua chuyện nguyên rủa có thể khiến người ta mất đi thiên phú a.

Đó chẳng khác nào bảo có một tu sĩ Giáp mắng tu sĩ Ất: “Ta nguyên rủa ngươi sinh con không có lỗ hậu!”, thế là thằng Ất liền sinh con không có lỗ hậu? Không, không, ngôn xuất pháp tùy là thứ đừng nói tu sĩ Kim Đan như bọn họ, mà đến cả đại năng Hóa Thần Kỳ, Phản Hư Kỳ, thậm chí Hợp Thể, Đại Thừa cũng không thể làm được.

Ở cái nơi khi họ có gáy mà tu sĩ Hóa Thần đã là nhân vật trong truyền thuyết, họ lại càng chẳng thể nào biết đến những thứ như vậy được.

Phạm Hiến không trả lời vấn đề, hần hỏi ngược lại Công Dương Dã. – “Ngươi là không thể nào luyện khí được, đừng đầu tư đó, giống như có một bàn tay vô hình không cho ngươi làm bất cứ thứ gì liên quan đến luyện khí?” – Tuy là hỏi, nhưng thái độ của hần mười phần chắc chắn.

“Cái này ta đã nói rồi nha, chừng quý ngươi vẫn nên trả lời vụ nguyên rủa đi!” – Tiêu Động cau gắt, Công Dương Dã im lặng không nói, chỉ nhìn Phạm Hiến.

Phạm chương quý mặc kệ tên nhân vật chính kia, tiếp tục hỏi. – “Ngươi có phải là quên rất nhiều thứ liên quan đến luyện khí?”

Công Dương Dã lắc đầu. – “Không đúng, lúc ta xin khảo nghiệm làm học đồ luyện khí vẫn có thể trả lời...” – Gã chợt im bặt, gã nhớ đến lúc khảo nghiệm tri thức, mặc dù đáp được rất nhiều câu, nhưng vẫn có những thứ mà gã không đáp được a.

Đây chỉ là khảo nghiệm học đồ mà thôi, câu hỏi đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa, dựa vào thân phận là đệ nhất thiên tài luyện khí của Thần Bình Các và sự chăm chỉ miệt mài của mình, lại có những câu hỏi mà gã không trả lời được sao?

Lúc đầu gã cứ tưởng nó là việc bình thường, giờ bị Phạm chương quý có ý nhắc đến, Công Dương Dã mới phát hiện điều bất thường ở đây.

Đưa một tay lên ôm đầu, từ trong ngực áo, gã lấy chiếc răng nanh mà Tiêu Động tặng ra, nhứ chặt chân mày nhìn nó, gân xanh nổi lên đầy trán. – “Đây là răng của, của...”

Lạch cạch!

Chiếc răng nanh Song Vĩ Hồ rơi xuống trên sàn, ánh mắt Công Dương Dã thần thờ nhìn theo nó. Gã nhớ được là khi nãy bản thân vừa chạm vào liền biết nó có xuất xứ thế nào, nhưng giờ lại chẳng còn thứ gì đọng lại trong đầu gã.

Tiêu Động cúi xuống nhặt cái răng nanh lên, nhét lại vào trong tay gã. – “Đâu phải thứ gì ngươi cũng biết được, đừng bận tâm làm gì.” – Hần an ủi như thế, nhưng trong lòng cũng biết có chuyện kỳ lạ ở đây.

Nhìn ánh mắt mê mang của Công Dương Dã, Phạm Hiến lắc đầu. – “Sợ rồi chứ gì? Hừ, dựa vào Giám Bảo Nhân và Tụ Bảo Bồn, bản chương quý chính là đệ nhất hacker, thông tin gì cũng có thể moi ra. Ta sẽ không nói ra là ngươi còn bị suy thận đâu, hắc hắc.”

Hắng giọng một cái, hần trầm giọng hỏi thêm – “Lại nói, Công Dương gia của ngươi có phải truyền càng nhiều đời thì nhân khẩu càng sụt giảm, đến đời này chỉ còn lại mỗi ngươi?” – Sau đó hần tự trả lời luôn. – “Nói cho ngươi biết, đây cũng là nguyên rủa kia gây ra. Nó không chỉ khiến kẻ mang huyết mạch Công Dương gia không thể luyện khí, nó còn bám lấy, chặt đứt tuyến sinh cơ của các ngươi, khiến dòng họ của ngươi ngày một suy tàn, cho đến khi tận diệt mới thôi.”

Tiêu Động nghe hết, ngẩng đầu lên đầy khiếp sợ nhìn Phạm chương quý, Tiêu Diệp và Tiêu Minh cũng y như vậy. Phải biết, trường hợp của Tiêu Động cũng gần giống với Công Dương Dã a, liệu Tiêu gia có bị trúng phải nguyên rủa nào đó, ngày diệt tộc đã cận kề trong gan tấc?

Ý nghĩ của Tiêu Động xoay chuyển, hần chợt nhớ đến một thứ, vội vỗ bàn la lên. – “Không đúng! Tổ gia gia của Công Dương tiểu tử có thể luyện khí, lời giải thích của ngươi không hợp lý!”

Công Dương Dã nghe đến chỗ này, cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Phạm Hiến, chờ hần lý sự.

“Vậy nói ta nghe, tổ gia gia của hần còn sống hay không?” – Phạm Hiến nghiêng ngả nhìn Tiêu Động, hỏi một câu như sét đánh giữa trời quang.

Công Dương Dã nghe xong, đầu óc cũng trống rỗng rồi, không nhận được nhớ tới Công Dương Minh, thần sắc trở nên hết sức đau khổ.

Tiêu Động khó xử liếc gã một cái, sau đó ngập ngừng nói ra. – “Y, y... độ kiếp Nguyên Anh... thất bại rồi.” – Hần không nói ra kết cục của Công Dương Minh ra sao, bởi ai cũng hiểu độ kiếp thất bại thì có hậu quả gì.

Phạm chương quý lộ ra vẻ mặt ‘quả nhiên là vậy’, hần bình thần cất lời. – “Theo ta đoán, chín không rồi mười không phải là do nguyên rủa kia nên hần mới độ kiếp thất bại a.”

Àm!

Như trúng một nhát búa đập vào đầu, Công Dương Dã gục đầu xuống. Gã nhớ được lúc ấy, Công Dương Minh từng khoe rằng đã luyện được một bộ sáu món Linh Khí Cực Phẩm còn tốt hơn bộ pháp bảo mà y đã chế tạo cho Tôn Thiên Bá, bảo rằng dựa vào nó, y có thể dễ dàng độ kiếp Nguyên Anh.

Sau đó, Công Dương Minh liền bỏ mình trước thiên kiếp rồi. Nghĩ tới đây, gã đã có tám chín phần tin là mình bị trúng phải thứ hư vô mờ mịt gọi là nguyên rủa kia.

“Nhưng y vẫn có thể luyện khí!” – Tiêu Động nhìn thần sắc đau đớn của Công Dương Dã, cổ vót vát nói.

Phạm Hiên nhún vai, thần nhiên đáp lại – “Vậy chỉ có thể nói là lúc đó y còn nắm giữ bảo bối gì đó có thể kháng lại nguyên rủa chẳng hạn, y chết đi thì nó không còn bị hạn chế nữa, Công Dương tiểu tử nhà ngươi liền gánh hết. Hoặc đơn giản hơn là chủ nhân của thứ nguyên rủa kia trở nên mạnh hơn, cho nên... Ngươi hiểu a.” – Hắn vừa nói, vừa vỗ nhẹ lên quầy.

Tiêu Động nghe hiểu, không nhịn được rung cả mình. Nghĩ đến cha già Tiêu Tranh ở nhà, lại nhớ đến biểu muội Hương Nhi, hắn không kìm được siết chặt nắm tay, mạnh đến nỗi móng tay đâm vào da thịt, máu chảy đầm đìa.

“Chương quỹ, nói đi! Giải quyết thế nào?” – Tiêu Động hết sức nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Phạm Hiên.

Công Dương Dã cũng ngẩng đầu, chăm chú nhìn hắn, Tiêu Diệp và Tiêu Minh cũng như vậy.

Bị tám con mắt bầu vào, Phạm Hiên vẫn thần nhiên như không – “Cách giải quyết là có...” – Bốn người kia sáng mắt nhìn hắn, nhất là Công Dương Dã. Nhưng Phạm chương quỹ lại lắc ngón tay với gã. – “...có điều, Công Dương tiểu tử nhà ngươi không trả nổi chi phí.”

“Ta trả giúp hắn!” – Tiêu Động bá khí nói ra, lập tức nhận được ánh mắt ngấp nước của Công Dương Dã.

Phạm chương quỹ khẽ cười một tiếng, dùng ánh mắt hải hươc nhìn hắn. – “Ngươi trả? Không nói đến việc ta không có thứ đó trong tay. Dù cho là ta có, ngươi thực sự trả nổi sao?” – Nói vậy thôi, chứ hắn đã nhìn chăm chăm vào Lưỡng Cực Hàn Viêm của người ta rồi.

“Thứ, thứ gì?” – Tiêu Động cũng ánh mắt của hắn làm cho lúng túng, vội hỏi lại.

“Linh Vật Thất Phẩm, Vô Ưu Diệp! Chuyên áp chế các loại nguyên rủa, mặc dù không thể trị tận gốc, nhưng để Công Dương tiểu tử nhà ngươi lấy lại thiên phú luyện khí là không nói chơi.” – Phạm Hiên chỉ nói miệng thôi, hắn nào dám lộ nó ra. Tai vách mạch rừng, nếu để lão quái vật nào đó biết hắn có Linh Vật Thất Phẩm trong tay... Khắc khắc, Phạm chương quỹ cũng không biết giới hạn chịu đựng của cửa tiệm nhỏ là ở đâu a.

Lúc ban đầu, dựa vào Tụ Bảo Bồn để cảm ứng xem Công Dương Dã cần thứ gì, hắn liền nhận được hai đáp án, đó chính là Vô Ưu Diệp và một viên đan dược bổ thận tráng dương nhà.

Thứ sau thì ai cũng biết đề làm gì rồi, không cần nói đến. Còn Vô Ưu Diệp, thông qua kiểm tra công dụng của nó, lại tra kỹ xem nguyên rủa là cái gì, Phạm Hiên liền có thể đoán được vấn đề của Công Dương Dã.

Nói thật đi, dù cho Tiêu Viêm có lấy ra Lưỡng Cực Hàn Viêm để mua Vô Ưu Diệp cho gã thì Phạm chương quỹ cũng sẽ không bán đâu. Thứ nhất là vì nguồn vốn mà hắn được phép sử dụng hiện nay không đủ để tạo thành Vô Ưu Diệp, thứ hai là vì hắn sẽ không bỏ nhiều vốn như vậy để giao dịch với một tên có đánh giá tổng hợp chỉ 40 điểm a, đó là thất thoát biết bao nhiêu Tài Khí? Hắn có điên mới làm như vậy.

Mục tiêu duy nhất từ đầu tới giờ của hắn chính là Tiêu Động. Chỉ cần có thể đạt thành thỏa thuận với tên này, dù cho có phải bỏ hết bọn khách hàng thông thường hắn cũng nguyện ý. Bất chước theo lời của một đại năng thì chính là: “Thiên Đạo Chi Tử là khách hàng tồn tại duy nhất. Còn những khách hàng khác, có hay không có, không quan trọng.”

Ặc, tất nhiên là hắn sẽ không cực đoan như vậy, ăn hết cả ba phân khúc cao – trung – thấp mới là việc mà một tên gian thương háms tài nên làm.

Công Dương Dã không biết hắn nghĩ gì, gã lúc này đã bị Phạm chương quỹ nói đến tuyệt vọng a. – “Linh Vật Thất Phẩm, Linh Vật Thất Phẩm... Ha ha, ta vậy là xong rồi, ta vậy là xong rồi, ha ha.” – Gã cười một cách vô hồn, bất lực ngã ngồi xuống đất.

“Công Dương tiểu tử! Công Dương tiểu tử! Ngươi mau tỉnh! Ngươi...” – Tiêu Động gấp gáp như vậy, cũng hoảng loạn vô cùng, vội lay gã dậy nhưng hoàn toàn không có tác dụng, Công Dương Dã giống như đã nhập ma rồi.

“Mẹ kiếp! Không được, để như vậy tinh thần của hắn sẽ hồng mất!” – Tiêu Động không muốn gã đồng chí mới quen mắc bệnh thần kinh a, thế là hắn chợt nghĩ đến một cách.

Bình!

Công Dương Dã bất tỉnh rồi. Rất đơn giản, Tiêu Động lại tặng gã một đám như thổi son vào mặt cho đỡ lòi thoi dài dòng.

Tiêu Diệp và Tiêu Minh lúc này gấp như kiến bò trên chảo rồi. Vấn đề của đại thiếu gia giờ là vấn đề của cả gia tộc a, lỡ mà hắn cũng trúng nguyên rủa giống Công Dương Dã thì Tiêu gia coi như xong đời rồi.

Đặt Công Dương tiểu tử nhà mình dựa vào bàn, Tiêu Động hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh nhìn Phạm Hiên. – “Phạm chương quỹ, ta có phải là cũng giống như hắn?”

Ể?

Thôi thấy mẹ rồi, Phạm Hiên chợt nhớ ra là nếu tên này cũng bị giống tên kia a, mà vốn liếng của hắn hiện giờ chưa thể đổi được Vô Ưu Thảo đâu, làm

sao giao dịch bây giờ?

‘Hợp đồng! Đúng rồi, còn có Tiểu Thiên Hợp Đồng!’ – Hắn nhớ đến là mình có thể dựa vào thứ này để phá bỏ giới hạn nguồn vốn cung ứng của thiên địa a, bởi vì nó là một bản hiệp ước của Thiên Đạo, là thứ có quyền lực tối thượng.

‘Chỉ là làm như vậy thật không đáng a, dựa vào nó xin bơm vốn, chả khác gì dùng dao mổ trâu cắt tiết gà.’ – Gặp được Thiên Đạo Chi Tử như Tiêu Động, hắn đã tìm ra những cách ghê gớm hơn nhiều để tận dụng Tiểu Thiên Hợp Đồng.

‘Mặc kệ, xem thử hắn bị gì trước đã, lỡ đâu lại chẳng phải nguyên rủa gì đó.’ – Lắc đầu một cái, Phạm Hiên khẽ xoay Tụ Bảo Bồn trong tay, ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Động.

Một lát sau.

‘Thật không phải nguyên rủa? Chỉ là cái này...’ – Phạm chương quỹ há to mồm nhìn Tiêu Động.

‘Chương... chương quỹ, thiếu gia nhà ta thật trùng phải nguyên, nguyên rủa?!’ – Tiêu Minh trông thấy thần sắc của Phạm Hiên, liền tuyệt vọng hỏi hắn.

Nhẹ nhõm thay, người sau thế mà lắc đầu.

Nhưng y cũng không nhẹ nhõm được bao lâu, bởi vì không phải nguyên rủa thì là gì? Chả lẽ còn là cái gì đó kinh khủng hơn nữa? Hai chân y run lẩy bẩy, nào có phong phạm tu sĩ Kim Đan gì, phải đỡ bàn ngồi xuống lấy lại bình tĩnh.

Tiêu Diệp cũng sợ teo cả trứng, dựa lưng vào bàn, nín thở chờ Phạm Hiên trả lời. Tiêu Động không nói một tiếng, im lặng nhìn Phạm Hiên, hắn vậy mà có tố chất tâm lý còn tốt hơn hai vị trưởng lão Kim Đan.

Dưới ánh mắt âm u của Tiêu Động, Phạm chương quỹ đột nhiên trừng mắt soi khắp người hắn, sau đó chỉ tay lên trước ngực Tiêu Động, mở miệng hỏi.

“Thiếu niên, ngươi có bán nhẫn không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Không nói thành lời

Vô Minh Sơn Mạch ở nơi cực Tây Vân Thanh Quốc, gần cách đế quốc cũng như Bắc Hải Khu với vùng Đại Hoang rộng lớn bên ngoài.

Chỗ này không thuộc quyền quản lý của riêng một thế lực nào cả, cho nên tu sĩ từ khắp mọi nơi có thể tự do mạo hiểm trong Vô Minh Sơn Mạch, miễn là họ không đắc tội một ít thế lực có căn cứ địa nằm bên trong sơn mạch này.

Theo những gì mà tu sĩ Bắc Hải Khu nhận biết, thì thế lực nguy hiểm nhất nơi đây chính là Vạn Độc Cốc, ở chứa chấp những độc tu âm hiểm, giết người trong vô hình.

Chỉ là bọn họ không biết, trong Vô Minh Sơn Mạch ẩn chứa một con hung thú còn kinh khủng hơn Vạn Độc Cốc rất nhiều.

Hợp Linh Điện.

Hoặc chính xác hơn là Đồng Bài Phân Đà Bắc Hải Khu của Hợp Linh Điện.

Nửa tháng trước, sau khi thất bại trong việc bắt giữ Băng Linh Căn Triệu Ngự Yên, trêu chọc phải kẻ địch thần bí, tàn dư của Đồng Bài Phân Đà Số 209 đã bỏ chạy về đến chỗ này.

Ở nơi đây, gã thủ lĩnh Nhất kia không còn tên là Nhất nữa, hắn sẽ được gọi là Đồng Bài 209. Cấp trên của hắn, thủ lĩnh của Đồng Bài Phân Đà Bắc Hải Khu cũng không có tên, tất cả cấp dưới phải gọi hắn là Bắc Hải Đà Chủ.

Kẻ vô danh ấy, chính là nhân vật xếp vào hàng truyền thuyết của Bắc Hải Khu, một vị đại năng Hóa Thần Kỳ.

Bắc Minh Vực chia tám đại khu, chỉ có duy nhất Bắc Hải Khu là do một Đồng Bài Phân Đà nắm quyền cao nhất. Ở bảy khu còn lại, thường là do Ngân Bài Phân Đà có đại năng Phản Hư Kỳ nắm quyền, thậm chí có hai khu là do Kim Bài Phân Đà có đại năng Hợp Thể Kỳ tọa trấn.

Hết cách rồi, ai bảo Bắc Hải Khu kém quá làm chi, Hợp Linh Điện cũng lười phải tu sĩ cao cấp hơn đến đây làm việc. Hóa Thần Kỳ ở nơi đây coi như có thể đi ngang, chả sợ phụ tử thăng nào cả.

Nhất, à không, là Đồng Bài 209 sau khi trốn về đã bị Bắc Hải Đà Chủ mắng cho một trận nhớ đời, kèm theo đó là bị bãi bỏ chức vụ, lượng tài nguyên trong mười năm cũng bị cắt mất. Một hình phạt nhẹ không tương đối với hắn, cũng rất không hợp phong cách nên có của cái thế lực vừa nhìn vào liền sắc mùi hắc ám này.

Đến cả viên Hợp Hồn Đan của hắn cũng chả bị tên Bắc Hải Đà Chủ trún lột, không giống cách làm thường thấy của đại đa số nhân vật phản diện.

So với một thế lực bóng tối, Hợp Linh Điện càng giống một công ty hơn. Người làm việc không hiệu quả, dẫn tới công ty bị tổn thất? Tốt lắm, người bị cách chức, trừ lương, không được tham gia vào kế hoạch hiện giờ của công ty nữa.

Đồng Bài 209 hiện giờ rảnh đến hoảng, nếu không nhờ Vạn Độc Cốc vừa tìm đến Hợp Linh Điện để cầu giúp đỡ, chống lại quân triều đình, hẳn chắc phải nuốt Hợp Hồn Đan bổ quan tu luyện cho rồi, mặc kệ việc thời cơ để sử dụng nó chưa đến.

Đồng Bài 209 được Bắc Hải Đà Chủ phái đi giúp Vạn Độc Cốc rồi, hẳn thờ phào nhẹ nhõm vì có việc để làm rồi.

Hắn không biết là, nhiệm vụ lần này của hắn có thể nói là sinh tử khó liệu.

Hỏa, chính là khắc tinh của Hợp Linh Điện.

...

Liên Nguyệt Phường Thị, Vạn Năng Thương Hội.

Dựa vào sự nhắc nhở của Tự Bảo Bồn, Phạm chương quỹ của chúng ta đã biết là Tiêu Động cần gì.

Tên thiếu niên ấy cần bán cái nhẫn đeo trên cổ hắn a.

Bất ngờ trước kết quả này, Phạm Hiền thử dùng Giám Bảo Nhãn để soi chiếc nhẫn xấu xí ấy, và rồi hắn nhận được mấy con số kèm theo bốn chữ Linh Thạch Cực Phẩm trong giá trị thu hồi.

Phạm chương quỹ sợ ướt quần, giá của Linh Vật Thất Phẩm Vô Ưu Diệp hoàn toàn không bằng được số lẻ giá của chiếc nhẫn kia.

Kết quả giám định cho thấy, trong chiếc nhẫn có vẻ ngoài hết sức bình thường kia thế mà chứa Kỳ Vật Cửu Phẩm Lưỡng Cực Hàn Viêm và tàn hồn của một vị Bát Tinh Địa Cấp Thần Dược Sư.

Hỏa chủng Cửu Phẩm Lưỡng Cực Hàn Viêm có giá trị thế nào? Hừm, người chỉ cần biết nó thể đốt chết đại năng Độ Kiếp Kỳ là được.

Tàn hồn của Bát Tinh Địa Cấp Thần Dược Sư lại có giá trị thế nào? À, đó là tàn hồn của một kẻ có năng lực luyện chế đan dược Bát Giai có thể đạt đến Lục Chuyển Đan Văn, mức đan văn cao nhất mà Vạn Năng Thương Hội có thể ngưng tụ ra.

Tàn hồn đó còn từng là một lão quái vật có tu vi Hợp Thể Kỳ, trong đầu ẩn chứa vô số tri thức luyện đan, đồng thời cũng là chủ nhân tiền nhiệm của Lưỡng Cực Hàn Viêm.

Tiêu Động trở thành phế vật như bây giờ cũng là do y gây ra. Y vốn đã ngủ say trong chiếc Hắc Văn Giới Chi của hắn từ rất lâu rồi, chỉ là hai năm trước đột nhiên thức tỉnh, buông ra một tia thần niệm bám vào linh căn của Tiêu Động, hấp thu pháp lực của hắn để khôi phục, vì thế khiến cho linh căn của Tiêu Động bị ức chế, tu vi cũng tuột dốc không phanh từ Trúc Cơ xuống Luyện Khí, mãi đến Luyện Khí Tam Trọng mới kim lại, chỉ hấp thụ lấy linh khí mà hắn tu luyện có được hằng ngày.

Theo hệ thống định giá, Phạm Hiền nếu muốn mua y thì cần bỏ ra số tiền không thua kém gì giá trị của Kỳ Vật Cửu Phẩm.

Phạm chương chịu rồi, lực bất tòng tâm a.

“Không lẽ phải dùng Tiểu Thiên Hợp Đồng?” – Ý nghĩ này vừa hiện lên, hệ thống lập tức truyền vào đầu hắn một ít tin tức mới.

Bất ngờ làm sao, Phạm Hiền vậy mà có thể vượt quá giới hạn vốn hiện có của Vạn Năng Thương Hội, với điều kiện là hắn sẽ không được chia bất cứ một đồng lợi nhuận nào, Tài Khí thì vẫn sẽ được hưởng nguyên vẹn.

Đây chính là đặc quyền khi hắn phát sinh giao dịch với Thiên Đạo Chi Tử, Thiên Đạo sẽ vì hắn mà mở rộng một mặt lưới. Tất cả chỉ là để Thiên Đạo Chi Tử được phát triển một cách tốt nhất.

Nhưng cũng vì có sự can thiệp của Thiên Đạo, mà hắn cũng bị hạn chế đi một ít quyền hạn. Ví dụ như Thiên Đạo chỉ cho phép hắn mua đi tàn hồn Thần Dược Sư, còn Lưỡng Cực Hàn Viêm thì hắn không được rở tới. Hắn cũng buộc phải dùng những bảo vật mà Thiên Đạo chỉ ra để giao dịch với Tiêu Động, không được quyền tùy ý lựa chọn.

Nhìn chung chính là bị bó tay bó chân khắp nơi, chả có năng lực tự do gì đáng nói.

Theo cách giải thích mà hệ thống gửi cho Phạm Hiền, việc lấy đi tàn hồn Thần Dược Sư sẽ không làm ảnh hưởng đến quá trình phát triển sau này của Tiêu Động, thậm chí còn là việc tốt đối với hắn, nên Thiên Đạo cho phép.

Còn về Lương Cực Hàn Viêm. . . Nói đến nó thì phải nhắc đến phương thức hoạt động cực vô si của Vạn Năng Thương Hội a, mua thì mua bằng giá gốc, sau đó bán ra với giá gấp đôi. Thiên Đạo có điên mới đối xử với con cưng của mình như vậy, ngọn hỏa chủng đó là thứ cực kì cần thiết với Tiêu Động sau này nha.

Phạm Hiên cũng chịu, quyền chủ động giờ ở trong tay người ta, hắn chỉ thể mong là sau này khi bản thân mạnh lên, nếu lại gặp Thiên Đạo Chi Tử thì hắn sẽ không phải chịu lép vế trước Thiên Đạo nữa.

‘Hừ, nếu không phải Tiểu Thiên Hợp Đồng chỉ cho phép ghi một điều khoản, còn lâu bản chương quỹ mới nhường người.’ – Phạm Hiên thầm nhủ trong lòng, ngoài mặt thì mỉm cười nhìn Tiêu Động, chờ câu trả lời của hắn.

Tiêu Động lúc này cũng hết sức bất ngờ trước lời đề nghị của Phạm chương quỹ. Chiếc Hắc Văn Giới Chi này là di vật của mẫu thân hắn a, dù nó đã bị hư hỏng thì hắn vẫn luôn mang theo bên mình để làm kỷ niệm, có giá trị tinh thần rất cao, làm sao mà bán đi được?

Như vậy một cái, Tiêu Động trầm giọng nói. – “Chương quỹ, nhẫn này là di vật của mẹ ta, không bán được. Người vẫn là nói đến vấn đề của ta đi, không phải nguyên rủa kia thì là thứ gì?”

Phạm Hiên gật nhẹ đầu, vấn đề này là do tàn hồn Thần Dược Sư kia gây ra a, chỉ cần hắn mua đi y là nỗi khổ phé vật của Tiêu Động sẽ lập tức được giải trừ. Hắn há mồm giải thích, nhưng những gì thốt ra chỉ là mấy chục tiếng bíp bíp bíp.

Tiêu Động đơ mặt.

Tiêu Diệp và Tiêu Minh cũng đơ.

Chính Phạm chương quỹ cũng đơ, hắn nhớ là mình không nói chữ nào tục luôn đó. – “Cái gì thế này?” – Có chút hoảng hồn la lên, hắn chợt nghe giọng mình bình thường trở lại.

“Được rồi?” – Không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra, Phạm Hiên lại mở miệng giải thích tại sao Tiêu Động cần phải bán đi cái nhẫn, sau đó...

“Bíp bíp bíp bíp bíp!”

Không quá dần dần, sau hai lần nghe tiếng còi xe phát ra từ trong miệng mình, Phạm chương quỹ lờ mờ đoán được nguyên nhân. – “Ta không được giải thích lý do cho hắn biết?” – Đây chính là nguyên nhân hợp lý nhất có thể rồi.

Phạm chương quỹ càng thêm ác cảm với Thiên Đạo rồi, trò này chín phần mười là nó làm ra. – ‘Meo kiếp, bản chương quỹ cũng không tin!’ – Hừ lạnh một tiếng, hắn bắt đầu tìm cách lách lút.

Búng tay một cái, dùng ngũ sắc quang hoàn bọc quanh người Tiêu Động để tạo thành một không gian cách âm, Phạm Hiên bắt đầu giải thích với Tiêu Diệp và Tiêu Minh, kết quả vẫn như cũ, là hàng chục tiếng bíp inh ỏi.

Mặc kệ ánh mắt hoang mang vô cùng của ba gã tộc nhân Tiêu gia, Phạm Hiên tiếp tục dựng thêm ngũ sắc quang hoàn để bao quanh Tiêu Diệp và Tiêu Minh, chặn luôn thần thức của bọn họ.

Đối mặt với kẻ đang hôn mê bất tỉnh là Công Dương Dã, Phạm chương quỹ của chúng ta lại há mồm giải thích.

Vô dụng, vẫn là những tiếng bíp ấy. Hắn đã đổi mấy chục cách giải thích, từ huych toẹt rõ ràng cho đến ẩn dụ ám chỉ, tất cả đều không có tác dụng.

Không tin tã, Phạm Hiên đổi ra một tờ giấy và một cây bút từ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang, bắt đầu viết lời giải thích lên đó. Lúc vừa xuyên đến Khôi Huyền Giới, hắn đã được truyền vào đầu văn tự nơi này rồi, có thể viết rành mạch như được giáo dục từ nhỏ.

@#(^%*&\$)@!*@...

Đáng tiếc, thứ mà hắn viết ra chính hắn cũng đọc không hiểu, đừng nói đến Tiêu Động.

...

Nửa giờ sau.

Sau khi thử qua vô số cách, dùng đến khẩu hình, ngôn ngữ cơ thể, thậm chí các loại phương pháp quái dị nhất mà một người có thể nghĩ ra, Phạm chương quỹ mặt mũi phờ phạc, quần áo xốc xếch, bất lực nằm lăn ra đất.

Con mèo béo nằm ở trên quầy, thò đầu xuống nhìn hắn, trên mặt lộ ra nụ cười hả hê quá thể đáng.

"Đấu với trời, vui vẻ vô cùng. Méo!"

Chương 68: Tương lai vốn có

Học! Học!

Chống tay thờ dõc, Phạm chương quỹ ngồi dậy, ngẩng mặt nhìn trời... Ặc, ngẩng mặt nhìn trần nhà, trong ánh mắt ẩn chứa đầy sự không cam lòng.

‘Bản chương quỹ chịu thua, thế không được sao?’ – Hần nghiêng rặng nghiêng lợi, hai mắt long sòng sọc, trông như một con thú dữ.

Xèo, xèo!

Ngũ sắc quang hoàn tiêu tán, nhóm ba người Tiêu gia đứng sát lại với nhau, Tiêu Động cũng không quên lồi theo Công Dương Dã, cả bốn người cùng lùi về phía cửa, dùng ánh mắt muôn vàn phức tạp nhìn Phạm chương quỹ.

‘Hần... hẳn là bị tẩu hỏa nhập ma?’ – Tiêu Minh truyền âm cho Tiêu Diệp.

Kể sau lúc đầu, đầy cảnh giác nhìn về phía Phạm Hiên. – ‘Ta cũng không biết. Có thể... có thể Tiêu Động thật sự bị nguyên rủa, chương quỹ là bởi vì chạm đến cấm kỵ của nó nên bị nguyên rủa phản phệ cũng nên.’ – Ý nghĩ ra một câu giải thích hợp lý nhất cho mấy hành động điên cuồng của Phạm chương quỹ.

Tiêu Minh nghe vậy, cũng cảm thấy là thật. – ‘Nơi đây thật sự không nên ở lâu, chúng ta nhanh rút đi thì hơn! Trở về tìm gia chủ, tìm cách giải quyết nguyên rủa này, bằng không gia tộc thật xong rồi.’ – Gã hoảng sợ truyền âm cho Tiêu Diệp, muốn về An Thổ Thành ngay bây giờ. Trước nguy cơ diệt tộc, mấy chuyện lén lút giữa gã với người kia chẳng đáng là gì.

‘Nhanh đi thôi.’ – Tiêu Minh quay người, Kim Đan xoay chuyển, pháp lực bộc phát, định cường thế đập phá cửa Vạn Năng Thương Hội để chạy ra ngoài.

Bùm!

Đáng tiếc, chả có tác dụng gì, chiếc cửa gỗ tưởng chừng mong manh ấy thế mà đến một vết xước cũng không có. Không tin tà, gã giờ mọi thủ đoạn mà mình có ra để phá cửa.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Vẫn chẳng có tác dụng gì.

Tiêu Minh chịu thua, đành phải đổi sang biện pháp mềm dẻo. Gã nắm lấy một bên cửa, bắt đầu kéo nó ra.

Hâyyyy!

‘Mau giúp ta một tay!’ – Gã hét lên với Tiêu Diệp.

Người sau cũng đi qua bên cửa còn lại, bắt đầu dùng sức kéo. Nhưng dù y và Tiêu Minh có dùng đến sức của thập long thập tượng thì vẫn không thể nào kéo cửa ra được.

Đúng lúc này, một giọng nói chột vang lên. – ‘Này, phá hoại tài sản là phải đền đầy nhé!’ – Phạm chương quỹ khế gào.

Tiêu Diệp và Tiêu Minh hết cả hồn, vội dừng tay lại, bốn con mắt vạn phần cảnh giác nhìn về phía Phạm Hiên, sợ hẳn lại nổi cơn thần kinh như ban nãy.

Chỉ có Tiêu Động là còn bình tĩnh được đôi phần, một tay kẹp lấy đầu Công Dương Dã ở dưới nách, khẽ mở miệng gọi một tiếng. – ‘Chương quỹ?’ – Thái độ rất là chừng mực, cẩn thận.

Nhìn ánh mắt quái dị vạn phần của ba gã tộc nhân Tiêu gia, Phạm chương quỹ chấp một tay ở sau lưng, một tay nâng Tụ Bảo Bồn, ánh mắt hời hợt, nở nụ cười nhạt như chưa có gì xảy ra. – ‘Phương thức tu luyện đặc thù mà thôi, chứ vị không cần phải sợ hãi.’ – Nói xong, hắn phát nhẹ tay áo một cái, từ tốn quay trở lại ngồi trên ghế bành.

‘Ra là vậy, ha ha...’ – Tiêu Động nở nụ cười gượng gạo, trong mắt có chín phần không tin, một phần... cực kỳ không tin. Nhưng rồi hắn cũng phải lấy cái ghế ngồi xuống, tiếp tục ở lại chỗ này.

‘Chương quỹ, người làm ơn đừng đùa giỡn nữa, hãy đừng hoảng nói cho ta biết rốt cuộc là vì sao ta lại không thể tu luyện được. Hay là Tiêu Động ta đây thực sự bị trúng phải thứ nguyên rủa giống với Công Dương tiểu tử?’ – Hần dùng ánh mắt van nài nhìn Phạm Hiên, những ký ức đáng quên chột hiện lên trong đầu hắn.

Sau đó trong óc hắn lại hiện lên hình ảnh của phụ thân Tiêu Tranh và biểu muội Hương Nhi, lại tưởng tượng đến cảnh hai người bọn họ cũng vì trúng nguyên rùa giống mình mà chết đi, không nhìn được rùng mình một cái, đôi mắt nhìn Phạm chương quỹ càng thêm thành khẩn.

Trông thấy vẻ mặt có chút đáng thương của gã thiếu niên thiên kiều này, Phạm Hiền theo quán tính bật thốt. – “Ngươi là bị...” – Chợt hắn khựng lại, nuốt nửa thì liền hoàn bíp, xấu mặt thêm một lần rồi.

Trong mắt Phạm chương quỹ chứa đầy u oán, ủy khuất. – “Thiên Đạo chết tiệt, ngươi rút cuộc là muốn gì đây hả? Muốn đưa con cưng của ngươi bán nhân cho ta nhưng lại không cho bán chương quỹ giải thích? Có biết đó là di vật của mẹ ngươi ta không, có phải nói bán là bán đâu!” – Hắn nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề, trong lòng mười đã chắc chín rằng Thiên Đạo ắt phải là nữ giới, bằng không sao lại có bản tính mâu thuẫn như vậy được?

Àm!

Một tiếng nổ to chợt vang lên trong đầu hắn. Chỉ trong khoảnh khắc, vô số hình ảnh được truyền vào trong đầu của Phạm Hiền, hết sức huyền diệu.

“Tiêu Động, Luyện Khí... Tam Trọng!”

Đây là cảnh Tiêu Động tham gia tộc hội Tiêu gia, đứng trên đài cao kiểm nghiệm tu vi. Bên dưới đài, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía hắn, có chê cười, có khinh bỉ, có thương hại, có tiếc nuối.

“Ha ha ha, thiên tài của chúng ta sao giờ lại thành phế vật rồi?” – Đây là một vị tộc huynh đã từng vâng vâng dạ dạ trước mặt hắn.

“Ngươi là ai? Ta không biết, ngươi đi ra đi.” – Đây là một vị tộc tỷ đã từng rất thân cận với hắn.

“Động nhi... Ầi!!!” – Đây là cha hắn, gia chủ của Tiêu gia.

“Tiêu Động ca ca, ta tin chắc huynh có thể làm được!” – Một bóng hình xinh đẹp hiện lên, đây là biểu muội Tiêu Hương Nhi của hắn. Dù cho Tiêu Động có thất bại bao nhiêu lần đi chăng nữa, nàng đều đứng ở sau lưng cổ vũ cho hắn.

Sau đó là một loạt các hình ảnh Tiêu Động miệt mài tu luyện, ngày đêm không nghỉ. Không luyện pháp lực được thì hắn chuyển sang luyện thể, không thể bế quan thì ra ngoài chiến đấu, cố gắng đến da tróc thịt bong, huyết lệ chan hòa, liên tục thất bại vẫn không hề từ bỏ, trong lòng tích tụ càng nhiều tổn thương, nhưng tâm trí cũng càng lúc càng thành thực, đạo tâm càng lúc càng vững chắc.

Thiên Đạo giao Sổ Mệnh cho một người, trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị một nhọc, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, được thêm tài năng.

Phạm Hiền lại thấy cảnh Tiêu Động rời nhà đến đế đô, thấy cảnh hắn gặp Công Dương Dã.

Sau đó, lại thấy hắn vào trong đế đô, chịu khổ si nhục.

Hắn thấy cảnh Tiêu Động lần thứ ba đứng trên đài cao, chịu muôn vàn ánh mắt coi rẻ.

Hắn thấy cảnh Tiêu Động một mình giải sầu trong rừng, gặp phải tàn hồn Thần Dược Sư bay ra khỏi Hắc Văn Giới Chỉ, biết được nguyên nhân tại sao bản thân không thể tu luyện.

Hắn thấy cảnh Tiêu Động bị thiếu nữ thiên tài cầu hôn, cũng thấy cảnh hắn nói ra câu khắc họa nhân sinh của mình, hô hào ước hẹn ba năm.

Hắn thấy cảnh Tiêu Động học luyện đan.

Hắn nhìn thấy Tiêu Động lấy lại huy hoàng của mình.

Hắn nhìn thấy cảnh Công Dương Dã khôi phục thiên phú luyện khí, trở thành huynh đệ sinh tử của Tiêu Động, luyện chế cho gã một bộ pháp bảo mạnh nhất tu chân giới.

Hắn nhìn thấy tàn hồn Thần Dược Sư tái tạo thân thể, cùng Tiêu Động phối hợp luyện đan, thanh thế ngất trời.

Hình ảnh cuối cùng, hắn nhìn thấy Tiêu Động nâng ở trên tay một đóa thất sắc hòa liên, đánh thẳng lên chín tầng trời, như muốn xé nát nó ra.

Rất nhiều, hắn nhìn thấy rất nhiều.

Chỉ là trong vô số những khung cảnh ấy, hắn chưa từng thấy qua sự xuất hiện của mình và Vạn Năng Thương Hội.

Phạm Hiền hiểu tại sao Thiên Đạo lại không cho hắn nói ra chuyện liên quan đến Hắc Văn Giới Chỉ rồi. – “Ngươi là muốn nói, mặc kệ có sự tồn tại của ta hay không, Thiên Đạo Chỉ Từ vẫn sẽ đi trên con đường thuộc về hắn. Ta muốn tham gia vào quá trình này, có thể, nhưng không thể phá vỡ thử thách mà ngươi đưa ra để rèn luyện hắn?”

Trông như đang nói chuyện với Thiên Đạo, thực chất Phạm Hiền lại đang nói chuyện với chính mình. Hắn hiện đang tiếp xúc với những thứ vượt ngoài

tầm hiểu biết của bản thân, Thiên Đạo là cái gì, Số Mệnh là cái gì, hẳn đều không biết. Đối với một kẻ chưa tu luyện được bao lâu, một con kiến hôi Luyện Khí Kỳ như hắn, tất cả những thứ ấy đều là do hệ thống nói thể nào thì hắn biết thể ấy, hoàn toàn không hiểu một chút gì.

Siết chặt nắm đấm, quyết tâm tu luyện của hắn dâng cao. – ‘Rồi sẽ có ngày, ta biết được ngươi là thứ gì, lý giải ngươi, can thiệp vào quyền lực của ngươi. Bản chương quỹ nói được làm được.’ – Ánh mắt hắn trở nên thâm thúy cực kì, mơ hồ hiện lên thân ảnh của một vị chư thiên đệ nhất thương nhân, vạn giới đệ nhất phú hào.

“Chương quỹ?” – Lần thứ n Tiêu Động gọi tên chương quỹ này. Hắn cũng tin tám chín phần là tên chương quỹ này thực sự có phương thức tu luyện đặc thù.

Thân ảnh của vị đệ nhất chư thiên vạn giới gì đó tan biến, Luyện Khí Viên Mãn Phạm chương quỹ trở lại.

“Tiêu Động huynh đệ, ngươi có bán nhẫn không?” – Được rồi, tên này là thật sự bết tắc, tạm thời chưa tìm ra bất kỳ cách nào để dụ Tiêu Động bán nhẫn.

...

Thiên Vân Thành, tổng bộ Vạn Bảo Lâu.

Sương khói lượn lờ trong gian phòng tu luyện, Thẩm Dung nhắm mắt ngồi trên bồ đoàn, đằng sau lưng hắn có một tên hắc y nhân đang quỳ một chân hành lễ, không dám nói một tiếng nào, sợ làm cho y phiền lòng.

Mãi đến một lúc sau.

“Thế nào? Đã tra ra được thứ gì hữu ích sao?” – Hai mắt nhắm nghiền, vẫn không thèm quay lưng lại, Thẩm Dung chậm rãi hỏi tên hắc y nhân, trong giọng nói không nghe ra bất cứ tình cảm gì.

“Vâng, thưa đại nhân! Là về con yêu thú Tứ Giai kia.” – Tên hắc y nhân vẫn quỳ trên đất, âm vang hữu lực trả lời y.

Chân mày Thẩm Dung chợt nhảy lên một cái, khóe miệng hơi nhếch lên như có chút hứng thú. – “Ồ, nói ta nghe thử.”

“Vâng, đại nhân! Là như thế này...” – Tên hắc y nhân bắt đầu giảng đến những gì mà gã đã quan sát được khi lén theo dõi Vạn Năng Thương Hội mười ngày nay.

“Ban đêm? Không ở trong tiệm? Haaa...” – Đầu của Thẩm Dung gật gù với biên độ nhỏ, giọng có vẻ nghiền ngẫm.

‘Xem ra, đây là một cơ hội.’ – Sau một hồi suy nghĩ, y đã có chủ ý.

Lấy ra một tấm kim bài, một viên ngọc giản truyền tin ném cho tên hắc y nhân, Thẩm Dung dặn dò. – “Đến Bắc Hải Quần Đảo...”

“Lại tới chỗ này...”

“Tìm bọn họ...”

“Được rồi, đi làm đi!” – Sau một hồi bàn giao nhiệm vụ cho tên hắc y nhân, Thẩm Dung đuổi gã đi.

Tên hắc y nhân cũng không nói gì, chỉ khom đầu một cái rồi biến mất.

Thẩm Dung chậm rãi mở nửa con mắt.

“Yêu thú Tứ Giai có lực chiến Trung Kỳ a, để bản tọa xem thử ngươi có phải là một con mèo linh hoạt hay không... À?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đã có kế sách

“Ta thật sự không phải bị nguyên rùa?” – Tiêu Động nghi ngờ nhìn Phạm chương quỹ.

“Không phải.” – Phạm Hiến gật đầu chắc nịch.

“Thế rốt cuộc ta gặp phải vấn đề gì?” – Gã thiếu niên thiên kiều một lần nữa hỏi câu này.

‘Nếu nói được thì bản chương quỹ đã phun ra từ đầu rồi.’ – Phạm Hiền thầm than thở, nở nụ cười khổ với Tiêu Động. – ‘Ngươi chỉ cần bán nhẫn cho ta là được.’

Kề sau nhẫn trán, vẻ mặt có hơi khó chịu. – ‘Ta đã nói biết bao lần rồi, đây là di vật mẫu thân ta để lại, không thể bán. Chương quỹ ngươi tại sao không giải đáp thắc mắc của ta, cứ chăm chăm đòi mua nó làm gì?’ – Tiêu Động thậm chí không hề có chút liên tưởng nào về những sự kì lạ xảy ra nãy giờ, từ việc Phạm Hiền cứ nằng nặc đòi mua Hắc Văn Giới Chỉ cho đến việc tên chương quỹ quái dị này không thể giải thích lý do tại sao.

Cứ như thể có một nguồn sức mạnh vô hình tẩy não hắn vậy. Phạm chương quỹ cũng biết điều này, hắn hiểu đó là do Thiên Đạo nhúng tay vào, không cho phép Tiêu Động sinh ra bất cứ nghi ngờ gì về sự liên quan giữa Hắc Văn Giới Chỉ và việc hắn trở thành phế vật.

Phạm Hiền có một suy đoán, gã không thể nhắc đến cái tàn hồn Thần Dược Sư chính là vì thời cơ chưa tới. Thời cơ ở đây chính là lúc mà Thiên Đạo cảm thấy nó đã trui rèn tâm trí của Tiêu Động đủ rồi, và theo như những hình ảnh ‘tương lai’ mà Phạm chương quỹ thấy được, thì đó chính là một năm sau.

Sau một năm mà Tiêu Động tiếp tục nhận thêm vô số sự khinh nhục nữa, lần thứ ba đứng trên đài cao cho tộc nhân phi nhỏ, thời điểm đó sẽ được xác định là lúc tâm trí của hắn đã đủ thành thực, có thể bắt đầu lật mình, từ phế vật vạn người khinh trở lại thành thiên chi kiều tử, vỗ chán chán lên mặt tất cả những ai đã từng coi rẻ hắn.

Khi ấy, Phạm Hiền tin chắc là mình có thể nói ra nguyên nhân Tiêu Động trở thành phế vật một cách rõ ràng, không còn dính liên hoàn bíp như hôm nay nữa. Chỉ là lúc ấy thì tàn hồn Thần Dược Sư cũng ôn đường đủ rồi, có thể trở thành đạo sư tùy thân của Tiêu Động, Phạm chương quỹ có nói gì cũng trở thành lời thừa thãi.

Thiên Đạo cho phép Phạm Hiền can thiệp vào con đường phát triển của Thiên Đạo Chi Tử, đó là bởi vì hắn có thể giúp Thiên Đạo Chi Tử rút ngắn thời gian trưởng thành, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dựa vào Vạn Năng Thương Hội, Phạm Hiền tin chắc là dù cho phải đợi một năm sau, hắn vẫn sẽ có rất nhiều cơ hội để giao dịch với Tiêu Động. Nhưng mà chờ đến lúc ấy thì cơm canh cũng nguội lạnh rồi, đưa than sưởi ấm trên ngày tuyết rơi luôn tốt hơn là dẹt hoa trên gấm a.

So với việc trở thành một khách qua đường có cũng được, không có cũng được trong cuộc đời Tiêu Động, Phạm chương quỹ muốn biến mình trở thành người đã dẫn dắt, đã khai sáng cho gã bước ra khỏi bóng tối, khiến gã trở thành một đồng minh đáng tin cậy của Vạn Năng Thương Hội.

Vạn Năng Thương Hội có tên là Vạn Năng chứ không phải Vô Dịch, nếu có một ngày phải đối đầu với những địch nhân siêu cường, Phạm Hiền tin là sự giúp đỡ của một Thiên Đạo Chi Tử, một vị nhân vật chính của thời đại là thiết yếu vô cùng.

Tương chừng như mọi chuyện đã đi vào bế tắc, nhưng Phạm Hiền chợt nghĩ đến một điều. – ‘Nếu như Thiên Đạo cho phép thằng này xoay người đánh mặt vào một năm sau, cũng là thời điểm mà nó cảm thấy tâm trí của hắn đã đủ thành thực. Vậy có phải, chỉ cần bây giờ ta có thể khiến tâm trí của hắn đạt tới mức độ mà Thiên Đạo yêu cầu, thì cũng đồng nghĩa với việc ta có thể giải thích rõ ràng vụ bán nhẫn rồi?’ – Hệ thống không trả lời hắn, nhưng bản thân Phạm chương quỹ cũng chắc tám phần mười suy đoán của mình là đúng.

“Chương quỹ?” – Tiêu Động lại gọi hắn.

Phạm Hiền lần này không lý do lý trấu nữa mà gất gồng. – ‘Im miệng! Để ta suy nghĩ.’ – Hắn búng tay một cái, một chiếc lồng giam linh khí được dựng lên, tựa như một cái hộp trong suốt hốt Tiêu Động ở bên trong, khiến gã có hù hét cỡ nào cũng chả phát ra được âm thanh gì.

Tiêu Diệp, Tiêu Minh thấy thế liền gấp, nhưng nhìn Tiêu Động không gặp nguy hiểm gì, họ cũng không vội ra tay giúp hắn. Ừm, không phải không vội mà là không dám, hai người khi nãy đã từng thử đập phá ngũ sắc quang hoàn a, hoàn toàn vô dụng. Nhất là Tiêu Minh càng không dám, y biết rõ con mèo lười kia kinh khủng cỡ nào.

Khoanh tay đứng nhìn, một khung cảnh hết sức kì lạ được vẽ nên trong cửa tiệm nhỏ.

Hai vị cao thủ Kim Đan Kỳ đứng im thín thít như tượng, một gã thiếu niên đang diễn vở kịch tâm tài tình, một tên thiếu niên đóng vai xác chết và một tên chương quỹ áo xanh đang trong vai danh trịnh thám.

Phạm Hiền lúc này đã hoàn toàn trúng độc của thiếu niên tử thần, hắn đối từ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang ra một chiếc mũ phốt đội lên đầu, lại đối thêm một cái tẩu thuốc ngậm bên miệng, ánh mắt đắm chiều suy nghĩ.

Trong đầu hắn hiện lên mấy hình ảnh ‘tương lai’ của Tiêu Động. – ‘Chịu nổi khổ thiên tài rơi xuống phế vật, liên tục ba năm hứng đủ mọi loại miệt thị, bị chúng bạn xa lánh, Thiên Đạo liền phán là tâm trí hắn đủ thành thực, như vậy...’

‘...Nếu như ta chế tạo ra một loại biến cố ảnh hưởng đủ lớn đến tâm trí của hắn, liệu có thể đốt cháy giai đoạn này, rút ngắn đi thời gian một năm kia? Để xem...’ – Hắn bắt đầu hồi tưởng lại từng chi tiết mà bản thân thấy được, cố gắng tìm ra một điểm đột phá.

Chợt, trong đầu hiện ra một cảnh tượng, Phạm chương quỹ nhìn thấy một người quen. – ‘Cái này... Có thể nha, có thể nha! Không ngờ lại xảo hợp như vậy, bản chương quỹ phúc duyên không cạn, khắc khắc.’ – Vẻ mặt của hắn trở nên hết sức quái dị, ánh mắt kinh hi vô cùng, nở một nụ cười mười phần dễ tiện.

Nhìn về phía con mèo béo, nụ cười trên mặt Phạm Hiền càng đậm, hắn đã tưởng tượng ra bức tranh mà hắn sẽ vẽ nên sau này. – ‘Tiêu Động huynh đệ,

ngươi chịu khó một chút a. Thiên Đạo Chi Tử mà, bản chương quỹ có làm gì cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi thôi.’ – Hắn nhìn về phía Tiêu Động bằng ánh mắt thấu hiểu sâu sắc.

Bụp!

Lòng giám linh khí tiêu tán, Tiêu Động cũng không nhào lên chất vắt Phạm chương quỹ như mọi người tưởng. Trông thấy ánh nhìn của chương quỹ dành cho bản thân, hắn nổi hết cả da gà, mơ hồ cảm giác được sắp có chuyện gì đó không may xảy đến với mình.

Phạm Hiền bắn cho hắn một ánh mắt yên tâm, ôn tồn nói với hắn. – “Tiêu Động huynh đệ ngươi cứ yên tâm, ta có thể đảm bảo là ngươi không trúng phải nguyên rủa gì. Có điều lý do vì sao ngươi không thể tu luyện lại chưa đến thời cơ tiết lộ, đợi tới khi duyên số đến, bản chương quỹ tự khắc sẽ giải đáp cho ngươi.”

“Thời cơ chưa đến? Chương quỹ, ngươi là đang đùa giỡn ta?” – Trong mắt Tiêu Động hiện lên lửa giận, hắn nào sẽ tin mấy lời xàm xí này của Phạm Hiền.

“A Di... à không, bản chương quỹ chưa từng biết nói dối bao giờ.” – Phạm Hiền híp mắt lại, khàn giọng nói ra.

“Ngươi... Được rồi, vậy nhờ chương quỹ mở cửa cho chúng ta rời khỏi, Tiêu Động ta đây đã không còn chuyện gì muốn làm phiền ngươi nữa.” – Thiện cảm sực giám, Tiêu Động then quá thành giận, không muốn tiếp tục ở lại cửa tiệm nhỏ một một giây nào nữa.

Phạm chương quỹ nhún vai, gật đầu. – “Tiêu Động huynh đệ ngươi muốn đi? Được a, chỉ là nhớ coi sóc Công Dương tiểu tử nhà ngươi kỹ một chút, đừng để hắn chết bất đắc kỳ tử là được. Hả!” – Hắn nói bằng giọng thân nhiên như không, sau đó còn dùng ánh mắt có chút thương cảm nhìn Công Dương Dã.

“Bất đắc kỳ tử? Ngươi có ý gì?” – Tiêu Động cảnh giác nhìn Phạm chương quỹ, không lẽ nguyên rủa kia sắp lấy đi tánh mạng của Công Dương Dã?

Phạm Hiền cất giọng hơi hốt, thần thái cao lãnh. – “Ngươi có thể vạch áo ra xem sau lưng hắn như thế nào.”

“Có ý gì?” – Tiêu Động buông lời nghi vấn, nhưng không hề chần chừ, vội vàng cời y phục của Công Dương Dã ra, lật cho gã nằm sấp xuống sàn, bắt đầu soi mói tám lưng ‘ngọc ngà’ của gã.

Ngoại trừ có hơi gầy yếu, xanh xao vàng vọt và vài vết bầm tím ra, chẳng có gì ở trên lưng Công Dương Dã cả.

Trông thấy Tiêu Động dùng ánh mắt chất vấn nhìn mình, Phạm Hiền vỗ mông con mèo béo một cái. – “Chiêu Tài, mau làm việc!”

“Là Vô Dịch, không phải Chiêu Tài!” – Ngáp một cái rõ to, sau đó gãi mông đứng dậy, con mèo béo nhảy tót xuống sàn, bò lên trên lưng Công Dương Dã.

Chân trái đưa ra phía trước, Dương Nghi lập tức hiện lên, Vô Dịch dùng nó quét một đường dọc theo cột sống của Công Dương Dã, để lại một vết bạch văn nửa hư nửa thực, sau đó nó liền nhảy lại trên quầy.

Chẳng mấy chốc, bạch văn mờ dần rồi tan biến, giữa lưng Công Dương Dã chợt hiện lên một chú ấn hình tròn màu máu với các đường hoa văn phức tạp. Chú ấn huyết sắc ấy liền chặt với cột sống của Công Dương Dã, bám sâu đến tận tủy cốt của gã, khi sáng khi tối, lập lòe mờ ảo.

“Đây là...” – Tiêu Động kinh nghi bất định nhìn về phía Phạm chương quỹ.

Kẻ sau dùng Giám Bảo Nhân liếc qua huyết sắc chú ấn một cái. – “Truy Huyết Chú Ấn a. Người dùng ấn này có thể lấy máu của kẻ bị thi chú để làm mất xích liên kết, hai người càng cách xa nhau thì người bị thi chú sẽ càng thông khổ, nếu vượt quá phạm vi mà người dùng ấn thiết lập thì coi như mất mạng. Trên cơ bản nó cũng là một loại linh ấn theo dõi, chỉ là có được năng lực khống chế sinh tử, càng thêm cao cấp mà thôi.” – Phạm Hiền hơi hốt giải thích cho hắn.

Theo lý thi qua lần dùng Giám Bảo Nhân để giám định Công Dương Dã khi này, hắn phải biết được gã đang trúng chú ấn này mới phải. Nhưng vì Vạn Năng Thương Hội có một công năng là tạm thời cắt đứt sự ảnh hưởng của các loại phép thuật tạo liên kết với khách hàng, cho nên hắn không thể giám định ra được.

Ví dụ điển hình là bọn tán tu bị trúng Quỷ Mê Tâm Khiếu Đại Pháp mấy hôm trước và Công Dương Dã của ngày hôm nay.

Lần này chủ yếu là nhờ con mèo béo truyền âm nhắc nhở nên hắn mới biết a, Phạm Hiền cảm thấy con mèo này đỡ vô dụng hơn rồi. Ấc, thằng này phiền diện thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nhân viên tạm thời

Tiêu Động nghe xong liền hoảng hồn, Công Dương tiểu tử của hắn thế mà vô hình trung bị người khác khống chế sinh tử. – “Chương quỹ, làm sao để giải chú ấn này?” – Quên luôn chuyện bị Phạm Hiên đùa giỡn, hắn dùng ánh mắt hi vọng nhìn Phạm Hiên, tên chương quỹ này coi vậy chứ thần thông quảng đại lắm đấy, ắt hẳn giải quyết thứ này không tốn bao nhiêu sức lực.

“Đề a, một tờ Địa Cấp Tiểu Giải Chú Phù là được, nếu ngươi chịu chi thêm một chút, có thể mua Địa Cấp Tiểu Thanh Tẩy Phù, bảo đảm là ngoại trừ cái nguyên rửa kia ra, Công Dương tiểu tử nhà ngươi sẽ được thanh lọc từ trong ra ngoài, chứng suy thận cũng sẽ tự lành nhanh chóng.” – Phạm Hiên thờ tay vô Thần Kỳ Tự Bảo Nang, móc ra một xấp phù đưa lên, vung vẩy trước mặt Tiêu Động.

Kẻ sau liền quần bách rồi. Tiêu Động hẳn tuy là Tiêu gia đại thiếu, không thiếu linh thạch nhưng cũng chỉ trong một mức độ thôi, làm gì dư giả tới nỗi có thể mua được Địa Cấp Tiểu Phù? Hắn nhìn sang Tiêu Diệp và Tiêu Minh, chỉ thấy người sau quay đầu đi chỗ khác, người trước nhắm mắt thờ ơ, hoàn toàn không có vẻ gì là sẽ móc tiền túi ra hỗ trợ hắn.

Nhiệm vụ của hai người họ chỉ là đi theo bảo vệ hắn mà thôi, sống chết của một tên phế vật xa lạ vừa kết bạn với Tiêu Động nào có liên quan gì đến hai người. Tất nhiên, nếu như tên Phạm chương quỹ kia lên tiếng muốn hai người bọn họ trả linh thạch, Tiêu Diệp và Tiêu Minh chín phần là sẽ khua tay mà móc tiền túi của mình.

Phạm chương quỹ sẽ làm như vậy sao? Tất nhiên là không rồi. Ngay từ đầu hắn đã chẳng có ý định sẽ giao dịch gì với tên khách hàng cù bấp chỉ có đánh giá tổng hợp 40 điểm như Công Dương Dã a, doanh số giao dịch hôm nay của hắn đã tới giới hạn rồi, Phạm Hiên không muốn quy củ vừa thiết lập liền bị chính mình phá bỏ, như thế còn ra thể thống gì.

Hắn chủ yếu là muốn tìm cơ giữ Tiêu Động lại cửa tiệm nhỏ mà thôi. Con mèo béo đã lên truyền âm với hắn rồi, giờ mà để Tiêu Động đi thì chỉ có thể trông chờ vào duyên phận mang gã trở lại thôi. Thần thông Chiêu Tài của nó hoàn toàn bất lực trước Thiên Đạo Chi Từ a.

Trông thấy tình trạng túng quẫn của Tiêu Động, Phạm Hiên thăm dắc ý trong lòng, ngoài mặt lại lạnh nhạt hỏi. – “Tiêu Động huynh đệ, ý ngươi thế nào, có muốn mua linh phù để giải chú cho Công Dương tiểu tử hay không?” – Hắn vừa nói vừa phe phẩy mấy tờ phù trên tay, giống như đang cầm một cây quạt.

“Này...” – Tiêu Động nhìn Công Dương Dã, lại nhìn xấp linh phù trên tay Phạm chương quỹ, vẻ mặt càng thêm bối rối. – “Chương quỹ, ngươi có thứ gì rẻ hơn không? Địa Cấp Tiểu Phù, ta mua không nổi a...” – Cực chẳng đã, gã thiếu niên thiên kiều đả độn đành phải dùng ánh mắt van nài nhìn tên chương quỹ gian ác. Bấy giờ hắn còn chưa chính thức là nhân vật chính của thời đại, rất nhiều chuyện không phải là hồ khu chấn động, vương bát chi khí bắn ra liền có thể đạt được.

Nhìn ánh mắt khổ sở của Tiêu Động, trong đầu Phạm Hiên hiện lên hình ảnh hắn khoác trên mình một bộ Đạo Khí Cực Phẩm do Công Dương Dã làm ra. – ‘Àiii, chẳng trách có thể trở thành huynh đệ sinh tử a, vừa quen một ngày liền có nghĩa khí như vậy, không phải cứ có Số Mệnh trong người là được đâu, phẩm tính cũng là một phần quan trọng.’ – Phạm chương quỹ có một chút cảm ngộ, nhưng cũng chỉ đến thế thôi, hắn sẽ không vì vậy mà bỏ qua kế hoạch của mình.

“Ừmmmm...” – Khẽ trầm ngâm như đang suy nghĩ xem có thứ gì rẻ hơn không, một lúc sau Phạm Hiên chợt nhướng mày, búng tay một cái nhìn Tiêu Động. – “Có rồi a.”

Đôi mắt của kẻ sau chợt sáng lên, dùng ánh nhìn đầy hi vọng trông về phía hắn.

“Tiêu Động huynh đệ, ngươi xem thứ tiệm này của ta thế nào?” – Ngoài mong đợi của gã, Phạm chương quỹ đột nhiên hỏi một câu không liên quan gì đến chuyện lúc này.

Có điều vì Công Dương tiểu tử, Tiêu Động cũng mặc kệ hắn hỏi gì, vội trả lời. – “Quý khí vô biên, tiền đồ vô lượng, thần kỳ vô cùng, linh thú hộ... tiệm cũng là Vô Địch, danh xưng kỳ thực với cái tên Vạn Năng Thuong Hội a. Phạm chương quỹ càng là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, thần thông quảng đại, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, là tấm gương sáng điển hình của tu chân giới, là thần tượng trong lòng Tiêu Động ta đây.” – Gã nói ra lời trái lương tâm. Về sau, mỗi lần nhớ đến mấy lời này đều không nhịn được nôn mửa.

“Ừm, Tiêu Động huynh đệ quả là người thành thật.” – Phạm Hiên mặt không đỏ, tim không loạn nói ra câu này, sau đó mới vào vấn đề chính. – “Vậy, ngươi có muốn trở thành nhân viên của một cửa hàng tuyệt vời, của một chương quỹ khả kính như vậy thế hay không?”

Mặt Tiêu Động đen thui, hắn không có tâm tình đùa giỡn a. – “Chương quỹ, ta chỉ muốn biết làm thế nào để giải chú ấn của Công Dương tiểu tử.” – Đôi mắt hiện lên lãnh quang, giọng hắn nghe như đang gầm lên với Phạm Hiên.

Phạm Hiên nhếch môi cười, chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Động. – “Đó chính là cách ta đưa ra a. Ngươi làm nhân viên của bản chương quỹ một ngày, bản chương quỹ liền giúp Công Dương tiểu tử nhà ngươi khống chế chú ấn một ngày, thế nào?”

“Không thể nào!” – Tiêu Động không cần suy nghĩ liền thét lên. Hắn không có khả năng làm như thế a, như vậy chẳng phải là suốt đời hắn đều phải bị Phạm Hiên khống chế hay sao? Tiêu Động còn muốn tìm đường lấy lại thiên phú của mình, không thể lãng phí thời gian làm nhân viên của một cửa tiệm nhỏ được.

Hắn còn định há mồm nói gì đó, nhưng liền bị Phạm chương quỹ dùng ngũ sắc quang hoàn bịt miệng, nói không thành lời. Tên chương quỹ này a, từ lúc có thể dùng chân khí của bản thân để điều động trận pháp, hắn càng thích sử dụng Ngũ Hành Tự Linh Trận trị người rồi.

Lắc đầu một cái, giờ ba ngón tay lên, Phạm Hiền từ tốn nói ra. – “Ba tháng, chỉ cần ngươi làm ở tiệm ta tới đa ba tháng mà thôi. Sau thời gian đó, bản chương quỹ sẽ miễn phí giải trừ chú ấn cho Công Dương tiểu tử nhà ngươi. Khi ấy thì đúng lúc thời cơ chín muồi, ta cũng sẽ giúp ngươi giải quyết chuyện không thể tu luyện, ngươi thấy thế nào?”

Búng tay một cái, ngũ sắc quang hoàn giải trừ.

Tiêu Động há mồm thờ dốc, trừng mắt nhìn Phạm chương quỹ. – “Lời ngươi nói là thật?” – Giọng nói của hắn mười phần hoài nghi.

Mỉm cười hiền hòa, Phạm Hiền gật nhẹ đầu. – “Bản chương quỹ chưa biết nói dối bao giờ.” – Khá lắm, tên này đã có câu cửa miệng mới.

Tiêu Động hơi gục đầu xuống, bắt đầu suy tính. – ‘Ta đến để đồ mục đích chỉ để giải sầu, có ở lại nơi đây cũng không khác gì mấy. Nếu chỉ ba tháng...’ – Hắn liếc Công Dương Dã một cái. – ‘... được rồi, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, xem như nghỉ ngơi đi. Dù sao cũng không thể tu luyện được.’ – Hắn cười tự giễu, sau đó ngẩng đầu nhìn Phạm Hiền.

“Nhất ngôn ký xuất!” – Tiêu Động gần từng chữ với Phạm chương quỹ.

Kể sau cho hắn một nụ cười âm áp. – “Bốn con ngựa cũng không thể đuổi theo.” – Trình độ văn hóa này...

Mặc kệ việc đó, Phạm chương quỹ của chúng ta coi như giữ chân thành công Tiêu Động, bước đầu tiên của kế hoạch xem như đã xong, chỉ chờ đợi diễn viên chính thứ hai của kế hoạch này tới mà thôi.

‘Thiên Đạo ngươi bắt nạt ta? Được lắm a, ta đành phải thừa dịp con cưng của ngươi chưa trưởng thành liền bắt nạt hắn, ngươi có giỏi thì chơi ta đi? Ha ha ha.’ – Quả nhiên là tên gian thương không chỉ keo kiệt mà còn nhỏ mọn. Người khác trả thù mười năm chưa muộn, hắn trả thù không đợi cách đêm, lại còn chọn quả hồng mềm để bóp, có thể nói là tiện bị ỏi vô liêm sỉ đến hết thuốc chữa.

Vụ hắn không chế chú ấn dìm Công Dương Dã trên cơ bản chả liên quan gì đến hắn, chỉ cần Công Dương Dã ở trong Vạn Năng Thương Hội là được a. Biện pháp giá rẻ để giải trừ Truy Huyết Chú Ấn hắn cũng có, chỉ cần để con mèo béo dùng Hư Không Âm Dương Chương quét một cái là xong, nào phải chờ ba tháng gì đó.

Chuyện đợi thời cơ chín muồi thì lại là thật, có điều chả phải đúng ba tháng như hắn nói, mà cần phải chờ xem kế hoạch của hắn có thành công hay không, và suy đoán của hắn có chính xác hay không.

Dùng ánh mắt gian xảo nhìn con mèo béo, trong đầu Phạm chương quỹ hiện lên một bóng người nhỏ nhắn. – ‘Bước thứ hai, phải tìm vị kia đến tham diện nha.’

...

Đình Huyền Vân, Cung Phụng Điện.

Triệu Ngữ Yên lúc này đang cùng với Từ Thịnh tiếp đón Liêm Thân Vương Triệu Lục, kẻ vừa trở về sau khi đến Thiên Vân Thành để thương thảo quyết sách với Ngọc Vân Hoàng Triệu Lam.

Sau chuyến đi này, hắn mang về cho Cung Phụng Điện số linh thạch để mua Kỳ Vật Ngũ Phẩm Lăng Không Ngọc Thủy, cũng như truyền lời dặn dò của Triệu Lam cho Triệu Ngữ Yên.

Nói đến Triệu Ngữ Yên, sau khi nghe xong hoàng thúc trình bày, nàng vẫn còn chưa hết bàng hoàng a.

Đến bây giờ nàng mới biết là mình từng bị phụ hoàng hứa hôn cho một gã thiếu niên mà nàng chưa từng gặp bao giờ, kẻ ấy lại còn là một tên phế nhân không thể tu luyện nữa chứ. Lúc hay tin dữ này, Xuất Vân Công Chúa của chúng ta giận phụ hoàng lắm luôn, thiếu điều bay thẳng về để đồ lý sự với Triệu Lam.

May là Triệu Lục còn nói thêm là phụ hoàng đã đưa lại toàn quyền xử quyết cuộc hôn nhân này lại cho nàng, Triệu Ngữ Yên mới bình tĩnh ngồi xuống.

Nói thật đi, nếu như nàng và gã thiếu niên kia thực sự có tình cảm từ trước, dù cho hắn có trở thành phế vật thì nàng cũng sẽ không từ bỏ hắn, cam tâm tình nguyện thực hiện cuộc hôn nhân này. Ài, nàng vẫn còn ngây thơ lắm, cho là ái tình sẽ chiến thắng tất cả, chưa từng nghĩ đến chuyện chênh lệch thọ nguyên là một nỗi đau kinh khủng chừng nào.

Cũng may, Triệu Ngữ Yên chả hề quen biết gì với gã thiếu niên đó. Vừa nghe hoàng thúc nói xong, nàng liền quyết định là sẽ từ hôn với kẻ ấy rồi, cùng lắm thì mang theo một viên đan dược Tứ Giai để bù đắp là xong.

Ba bảy hai mươi mốt liền giải quyết xong chuyện hôn nhân đại sự, Triệu Ngữ Yên lập tức tính đến chuyện tu luyện của mình.

Nàng xòe tay ra trước mặt Triệu Lục, hai mắt ngập nước nhìn hắn. – “Hoàng thúc!”

Người sau nhú mày, giọng nói có chút bất đắc dĩ. – “Chuyện gì?”

“Ngài xem, Yên nhi đã là Trúc Cơ Viên Mãn, sắp đột phá Kim Đan a. Yên nhi muốn quay trở lại Vạn Năng Thương Hội để tu luyện, nhưng mà linh

thạch hết rồi. Hoàng thúc có phải là nên...” – Triệu Ngữ Yên cúi đầu xuống, ngập ngừng ư thẹn.

‘Là linh thạch a...’ – Triệu Lam khẽ sờ vổ trán. Cháu gái của hắn xin tiền để tu luyện chứ không phải mua trang sức, ngọc ngà, son phấn, xiêm y, hắn cũng không biết là nên vui hay nên buồn.

Tất nhiên, dù là trường hợp nào thì hắn vẫn sẽ thỏa lòng nàng mà thôi.

Thế là Triệu Ngữ Yên sắp trở lại Vạn Năng Thương Hội rồi a.

Băng cùng Hóa va chạm, không biết sẽ là cảnh tượng thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tiêu Tĩnh lại muốn đến

Tiêu Động đã xác định là sẽ ở lại làm nhân viên tạm thời cho tên Phạm chương quỹ đáng ghét kia trong ba tháng. Tiền lương là: Bao ăn, bao ở, bao trị liệu.

Bao ăn chính là Tiêu Động được phép ăn ở trong tiệm của Phạm Hiên, chi phí ăn uống tự chịu.

Bao ở chính là hắn được phép ngủ ở dưới sảnh chờ.

Bao trị liệu chính là... ặc, trên cơ bản là để Công Dương Dã cũng ở lại trong tiệm, như thế chính là trị liệu. Các loại chi phí ăn ở, ngủ nghỉ của gã đều không được miễn phí, phải do Tiêu Động trả cho Phạm chương quỹ.

Ài, tên Phạm Hiên này, nói dễ nghe một chút là công bằng sòng phẳng, cái nào ra cái đó, nói khó nghe một chút chính là tham lam bí ối, vắt cổ chày ra nước.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Tiêu Động đã cắn câu của hắn, còn đeo theo một con ký sinh trùng Công Dương Dã.

Lúc này đây, ba người Tiêu gia đang thương lượng một ít chuyện. Chủ yếu là về cái nguyên rủa a, mặc dù Phạm Hiên đã bảo là không phải, nhưng chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong của một gia tộc, sao có thể nghe một câu của hắn liền yên tâm?

Thế là ba người bọn họ thương nghị một hồi, quyết định để Tiêu Minh ở lại bảo vệ Tiêu Động, còn Tiêu Diệp trở về thông báo chuyện này cho Tiêu Tranh hay.

Tiêu Diệp lúc đầu cũng chần chừ một chút, có vẻ không muốn đi, nhưng giống như chợt nhớ tới điều gì, y liền thoải mái gật đầu, không chút trì hoãn mà quay về An Thổ Thành rồi. Tất nhiên là phải nhờ Phạm chương quỹ mở hộ cửa cái đã.

Công Dương Dã cũng tỉnh lại rồi.

Biết được đầu đuôi mọi chuyện, lại nghe Tiêu Động vì mình mà khuất thân làm nhân viên cho tên chương quỹ gian ác kia, gã liền đỏ mắt, rung rung đầm lệ nhìn người kia.

Đại khái chính là một màn buồn nôn, chúng ta không cần phải biết rõ chi tiết để làm chi.

Mặc kệ hai gã thiếu niên dở hơi đang bày tỏ tâm tình với nhau, Phạm chương quỹ dựa lưng vào ghế, vươn tay trái sang nắm lấy cổ con mèo béo. – “Chiêu Tài, mau làm việc!” – Không biết có phải người mắc chứng nói nhiều thì dễ buồn ngủ hay không, hắn vậy mà cũng há mồm ngáp một cái rõ to, không thua gì con mèo béo.

“Là Vô Dịch, không phải Chiêu Tài.” – Nó phản bác một câu theo thường lệ, sau đó không chút lè mè liền đứng thẳng người dậy.

Tiêu Minh thấy con mèo béo có động tĩnh, thần kinh lập tức căng thẳng, mồ hôi chảy ròng ròng sau gáy, tay đã sẵn sàng để lấy tờ linh phù cứu mạng trong nhẫn trữ vật ra.

Sau đó, y nhìn thấy con mèo béo chậm rãi giờ chi phải lên, tim của y gần như ngừng đập, hai mắt lồi ra như mắt ếch. – “Tại sao lại để Tiêu Diệp đi? Tại sao ta lại ra chủ ý ngu ngốc đó?” – Y hỏi hận cùng cực vì đã ý kiến ban nãy của mình.

Tiêu Động chợt cảm thấy có chút bất thường, liếc mắt nhìn sang liền thấy thần sắc ‘có hơi kì lạ’ này của Tiêu Minh trưởng lão. – ‘Không lẽ nguyên rủa là thật, lúc này phát tác rồi?’ – Hắn cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Trong ánh mắt kinh hoàng tốt độ của Tiêu Minh, Vô Dịch thả ngoắc chân một cái.

“Khôngg!!! Chết ta ro... Ể?” – Tiêu Minh gào to, sau đó chợt cứng người.

Con mèo béo lại ngoắc cái nữa.

“Ể???”

Nó ngoắc thêm một cái cuối cùng, sau đó cuộn mình nằm xuống, vẫn không quên dùng ánh mắt nhìn kẻ mắc bệnh thần kinh liếc Tiêu Minh một cái.

“Ể???” – Chẳng có vẹo gì xảy ra cả, hết thấy đều do y tự dọa mình.

Phạm chương quỹ cau mày, liếc Tiêu Minh bằng nửa con mắt. – “Quái, hần đâu có bị tẩu hỏa nhập ma? Không nhìn ra được a?” – Hần thăm nghi hoặc, đã dùng đến Giám Bảo Nhân để soi.

‘Àiii, ai nói tu luyện là sẽ khỏe mạnh, vô tai vô bệnh đâu. Đến cao thủ Kim Đan còn mắc hội chứng Tourette a, đáng thương thay, đáng thương thay.’ – Phạm Hiền than thở trong lòng, có chút linh ngộ không đâu vào đâu về chuyện tu hành.

Bỏ qua cái cảm ngộ xàm xí này của hần, ngày hôm nay con mèo béo có vẻ rất hiền dịu a, Phạm chương quỹ nhờ vả liền làm bắt tay vào làm ngay, chẳng hề từ ba chối bốn hay hạch sách đòi điều kiện này nọ.

Tại sao lại như thế?

Trước tiên phải nói một điều, Phạm chương quỹ của chúng ta đã biết thuật truyền âm nhập mật rồi. Trong những ngày tu luyện trong Thiên Phòng, không những chăm chỉ rèn luyện pháp lực mà hần còn dành thời gian nghiên cứu thần thức, bằng vào nỗ lực của mình mà tự ngộ ra bí quyết để truyền âm, không cần nhờ kẻ khác truyền dạy. Mừng chảy nước mắt, từ giờ hần không cần phải chịu cảnh cứ nói chuyện một mình như người điên rồi a.

Nói đến con mèo béo, khi này là nó đã nhận được truyền âm của Phạm Hiền a. Nghe được kế hoạch bắt cóc và dả kích Thiên Đạo Chi Tử của hần, cảm thấy độ khả thi rất cao, nó quyết định dùng toàn tâm toàn lực để hỗ trợ gian kế này.

Nếu là ngày thường thì gặp ai nó cũng mặc kệ, nhưng Tiêu Động thì khác nha, tên này chính là Thiên Đạo Chi Tử đó. Giao hảo với người như vậy trăm lợi vô hại, nó tất nhiên là mười phần ủng hộ Phạm chương quỹ trong chuyện này, than thở rằng tên ngốc này cuối cùng cũng làm được một chuyện nên hồn.

Phạm Hiền không biết bản thân luôn bị con mèo béo kia chê là ngu ngốc. Giải quyết xong chuyện Tiêu Động, giờ chỉ còn phải đợi người kia đến để tiếp tục kế hoạch, hần bắt đầu rảnh rồi không có gì làm rồi.

Đưa mắt nhìn con mèo lười kia, hần lắc đầu một cái, giống như cảm thấy nó đã lười hết thuốc chữa. Sau đó, Phạm chương quỹ liếc về những kẻ còn lại trong tiệm.

Một tên cao thủ Kim Đan mắc hội chứng thần kinh, một gã thiếu niên bị hút pháp lực và một gã thiếu niên suy thận bị nguyên rùa.

‘Đến lúc bản chương quỹ truyền bá văn hóa rồi.’ – Trong mắt ánh lên tinh quang, thần thái của hần trở nên hết sức cao cả, móc từ trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang ra năm mươi hai ‘tờ giấy’.

“Tiến lên bốn thiếu ba, một ván một linh thạch!” – Phạm chương quỹ ghé đứng dậy, đi ra phía bàn tròn.

Tiêu Minh, Tiêu Động và Công Dương Dĩ hiếu kỳ nhìn xấp thẻ kì lạ trên tay hần, lòng hiếu kỳ nổi lên. – “Đó là thứ gì?”

Àiii, họ sắp trở thành ba tu sĩ đầu tiên của tu chân giới bị tiêm nhiễm văn hóa phẩm không lành mạnh.

...

Thiên Vân Sơn, đỉnh Huyền Vân, Cung Phụng Điện.

Triệu Ngữ Yên đã suy tính xong rồi, ngày này năm sau nàng sẽ đến An Thổ Thành để hủy hôn với gã hôn phu phế vật chưa từng gặp mặt kia.

Chuyện mà nàng quan tâm bây giờ chỉ có tu luyện mà thôi, ngóng trông ngày bản thân tấn cấp Kim Đan.

Từ Thịnh và Triệu Lục cũng kết thúc thương nghị, hai ngày nữa vẫn sẽ do y mang theo linh thạch đến giao dịch với Vạn Năng Thương Hội. Nói qua một chút, Từ đạo hữu của chúng ta thế mà thành công mượn được linh thạch từ tám vị cung phụng còn lại rồi, Khô Vinh Kinh không còn là mơ ước nữa, đã nằm trong tầm tay của y.

Y được chọn để đi cho chuyến giao dịch lần này cũng có phần may mắn, đúng lúc Đại Cung Phụng Tôn Tư Bình đang bế quan đột phá Nguyên Anh Viên Mãn, Nhị Cung Phụng và Tam Cung Phụng lại say mê luyện khí, luyện đan, Tứ Cung Phụng và Lục Cung Phụng thì đắm chìm trong trận pháp và chế phù, ba vị cung phụng kia cũng lười xuống núi, lại gặp Từ Thịnh đã từng giao lưu với Vạn Năng Thương Hội qua một lần, liền thuận tiện để y tiếp nhận luôn chuyện này.

Chà, nếu không phải trên đỉnh Huyền Vân đang có trọng sự cần người tọa trấn, chỉ bằng vào việc nghe thấy trận pháp thần kỳ hay đan dược có Đan Vân, họ kiểu gì chả sớm chạy đến cửa tiệm nhỏ từ lâu?

Thiên Phòng kia lại càng là thứ câu được nhiều sự chú ý của họ nhất, nghĩ đến cảnh kẻ có tư chất tốt như Từ Thịnh còn bị từ chối ngoài cửa, họ cũng muốn đến thử một lần xem tên chương quỹ kia đánh giá họ như thế nào.

Chốt lại, chuyến đi lần này sẽ do Từ Thịnh, Triệu Ngữ Yên, gã chấp sự khốn khổ Lê Minh và ba vị Nội Điện Chấp Sự khác cùng đi với nhau. Ừm, suýt là như vậy mà thôi.

Tộc huynh của Tiêu Động, Tiêu Tĩnh sau hơn chục ngày dưỡng thương đã hoàn toàn khỏe lại rồi, ba ngàn ngự lâm quân cũng khôi phục được bảy tám phần.

Càng ghê gớm hơn là, sau khi bị Vô Dịch dùng Vô Dịch Miêu Miêu Quyền và Miêu Phái Khí Công cho một trận nhớ đời, hần thể mà nhân họa đắc phúc, đột phá Kim Đan Sơ Kỳ trở thành Kim Đan Trung Kỳ.

Việc tốt thành đôi, lúc nghe thấy Triệu Ngữ Yên muốn đến Liên Nguyệt Phưởng Thị một lần nữa, hần nhảy bén cảm nhận được đây là một cơ hội trời ban.

Theo tai mắt của hần truyền tin, tên phế vật Tiêu Động kia hiện đang ở Liên Nguyệt Phưởng Thị luôn rồi, chỉ cần có thể theo chân Từ Thịnh và Triệu Ngữ Yên đến nơi đó, hần tự tin rằng mình có thể giải quyết được gã tộc đệ ấy trong êm đẹp.

Tất nhiên, Ngọc Vân Hoàng chỉ lệnh cho hần cứu công chúa trở về. Nay Triệu Ngữ Yên đã bình an vô sự, nếu hần còn không quay về Thiên Vân Thành để phục mệnh thì chính là có tội khi quân.

Nhưng mà vẫn có ngoại lệ, ở đây còn có hại vì có thể giúp hần miễn cái tội khi quân này. Một người là bảo đệ của Ngọc Vân Hoàng, còn một người lại là con gái của y. Chỉ cần có thể thuyết phục hai người này, hần liền được phép tiếp tục dẫn theo ba ngàn ngự lâm quân chơi một trận ra trò.

“Ngự lâm quân đi theo hộ tống, bảo vệ cho công chúa bản triều há chẳng phải chuyện thiên kinh địa nghĩa?” – Đây chính là lý do của hần. Dựa vào khẩu tài của mình, lại vin vào việc Triệu Ngữ Yên đã từng bị tập kích thế nào, nhằm để tránh bị kịch tái diễn, tránh cho tổn thất không đáng có, vân vân và mây mây, Tiêu Tĩnh và ba ngàn ngự lâm quân của hần thành công trở thành phái đoàn hộ tống của Xuất Vân Công Chúa.

Cung Phụng Điện cũng sẽ giúp hần truyền tin này về cho Triệu Lam.

Dưới ánh nắng chiều, mang trên mình giáp trụ đầy đủ, cưỡi ngựa vùng thương, Tiêu Tĩnh vừa thao luyện quân lính, vừa cười lạnh liếc nhìn mây mù phía xa.

‘Tộc đệ a tộc đệ, lần trước để nguoi may mắn tránh được một lần, lần này ta sẽ không lỡ hẹn đâu.’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cảnh tượng quen thuộc

Thiên Vân Thành, tổng bộ Vạn Bảo Lâu.

Gã thuộc hạ vừa rời đi được hơn một giờ đồng hồ, Thẩm Dung lại nhận được tin tức mới. Đó là tin truyền về từ phân hội ở Liên Nguyệt Phưởng Thị, chỗ hiện đang do hai tên chấp sự Lý Sơn và Triệu Giáp quản lý. Ừm, hai tên này thế mà may mắn lắm sao, không chỉ thành công biến thủ rồi đổ lên đầu Lưu Xuyên, bọn chúng còn có vận rầm chó chiếu cố, tiếp tục được làm chấp sự của phân hội Vạn Bảo Lâu.

Vui mừng tốt độ, hai người tất nhiên là làm việc càng thêm ra sức, ánh mắt cũng tập trung quan sát động tĩnh của Vạn Năng Thương Hội, chỉ cần thấy gió lay cỏ động gì liền báo lại tổng bộ.

Thẩm Dung nào chưa nghĩ qua bọn họ có biến thủ công quỹ hay không, chỉ là người chết không đối chứng, lại đang là lúc cần dùng người, y cũng mất nhắm mắt mở cho qua. Có điều y cũng ghim lại vụ này rồi, giờ Lý Sơn và Triệu Giáp mà có hành động mờ ám gì thì đừng trách tại sao nước biển lại mận.

Cầm ngọc giản truyền tin trong tay, Thẩm Dung khép hờ đôi mắt, trầm tư suy nghĩ. – ‘Giới hạn hàng hóa bán ra?’ – Đây là tin mà phân hội ở Liên Nguyệt Phưởng Thị báo cáo.

‘Là do cửa tiệm kia sợ đắc tội nhiều người, hay là do bọn chúng vốn chẳng có phương thức kinh doanh độc môn gì, hàng hóa giá rẻ bán ra đều phải chịu

lỗi nặng, nhằm thu hút khách hàng để tạo thế, xây dựng danh tiếng ban đầu?” – Y nghĩ đến hai khả năng có tính chính xác cao nhất.

Ngoài hai lý do trên ra, y cũng nghĩ đến rất nhiều những trường hợp khác, nhưng đều bác bỏ cả rồi. Làm gì có ai thấy tiền mà không muốn kiếm, nước tràn vô não nên chê linh thạch nhiều? Ừm, đây là một loại tư duy quán tính, Phạm chương quỹ rất là khổ cực a, hẳn là bị ép phải cho nước tràn vào não.

Sau đó Thẩm Dung khẽ lắc đầu. – ‘Không đúng, nếu muốn tạo thế thì nó đã thành công lắm rồi! Trận pháp có thể kháng lại Cửu U Luyện Hồn Trận, Địa Cấp Tiểu Diệt Lôi Phù, yêu thú Tứ Giai có thể đánh bại Kim Thương Quân Trận của đế quốc, lại thêm Đan Văn... Bản tọa thật sự nghĩ không ra tiệm ấy còn muốn kiếm thêm danh tiếng làm gì.’

‘Vậy thì chỉ có thể nói... Là nó không muốn đắc tội nhiều người như vậy, nên quyết định giới hạn hàng hóa bán ra, chừa đường sống cho những cửa hàng khác kinh doanh? Như vậy, liệu có phải là vũ lực mà Vạn Năng Thương Hội kia sở hữu cũng không quá kinh khủng? Nếu như nó có vũ lực cấp Hóa Thần, trên cơ bản không cần phải kiêng kỵ như thế, hoàn toàn có thể hoành hành ngang ngược ở khu vực cần cỗi này.’

Thẩm Dung bắt đầu nghĩ đến chuyện có nên để một số lực lượng trong bóng tối của Vạn Bảo Lâu xuất hiện hay không. – ‘Không ổn, vạn sự vẫn nên cẩn thận, cứ đợi bốn người kia đến, để bọn họ ra tay trước xem sao.’ – Y nhẹ lắc đầu. Vạn Bảo Lâu là tiền vốn lớn nhất của y ở Vân Thanh Quốc này, không thể đem nó ra đặt cược được.

Hít một hơi dài, Thẩm Dung nhắm mắt nhập định.

Thời gian lướt qua như thoi đưa.

...

Thiên Vân Sơn, Liên Nguyệt Phưởng Thị.

Đã nhiều ngày trôi qua kể từ đợt tai nạn do Cửu U Luyện Hồn Trận cho đến trận quyết chiến kinh hoàng của ba ngàn ngự lâm quân và con mèo béo.

Dựa vào linh khí trời đất, môi trường sinh thái ở phía Nam Liên Nguyệt Phưởng Thị bắt đầu được khôi phục, cỏ đã mọc phủ quanh trăm dặm Vạn Năng Thương Hội, lóp lóp cây non, tầng tầng hoa thắm cũng thi nhau trỗi lên, hứa hẹn sẽ tạo thành một mảng rừng thơ mộng trong thời gian gần.

Ặc, thật ra thì không thơ mộng gì mấy. Do di chứng của Cửu U Luyện Hồn Trận, dẫn đến Cửu U Chi Khí ở lòng đất nơi đây nồng nặc hơn bình thường, khiến cho cỏ cây hoa lá mang theo một tầng vệt đen, âm sát khí cũng lượn lờ trong không gian.

Khả năng cao là nơi đây sẽ trở thành một khu rừng ma ám đầy tử khí chứ chẳng phải nơi thơ mộng gì.

Đây cũng là lý do vì sao có nhiều đất trống như vậy mà chẳng ai đến chiếm chỗ mở cửa hàng, phải biết là Vạn Năng Thương Hội rất được hoan nghênh a, họ có thể mượn thế của nó mà húp chén canh.

Nhưng không, ngoại trừ bọn tà tu, ma tu ra, sẽ chẳng có tu sĩ nào muốn cả ngày phải tắm trong Cửu U Chi Khí đâu, đó là thứ có thể bào mòn Kim Đan thậm chí là Nguyên Anh, càng đừng nói đến Trúc Cơ Kỳ, Luyện Khí Kỳ sẽ chịu ảnh hưởng thế nào.

Nhờ vào tình huống đặc thù như vậy, Vạn Năng Thương Hội nghiễm nhiên được ngầm hiểu là đã sở hữu luôn khu vực rộng lớn này, chả có ai thèm ý kiến ý cò gì.

Tiêu Động đến Liên Nguyệt Phưởng Thị được ba ngày, sáng sớm tinh khôi, hẳn liền thức dậy mở cửa, cùng Công Dương Dã đẩy Thương Phẩm Ngọc Bích ra ngoài tiệm.

Đây là lần thứ ba hắn làm công việc này, chả có kỹ thuật gì đáng nói. Lúc đầu khi bị Phạm chương quỹ ép buộc làm nhân viên, hắn cứ tưởng mình sẽ bị bóc lột sức lao động kinh khủng lắm, nào ngờ công việc lại hết sức nhàn hạ.

Sáng đẩy Thương Phẩm Ngọc Bích ra, đợi quang mang của nó tắt đi liền đẩy vào lại, dọn vệ sinh khu vực trước cửa tiệm, hết rồi.

Thời gian rảnh rỗi còn lại, trên cơ bản là tụ bốn tay lại đánh bài, hoặc là thỉnh thoảng Phạm chương quỹ lại lấy ra mấy trò chơi kì lạ, Tiêu Động liền vui vẻ học chơi rồi.

Thậm chí, Tiêu Động cảm thấy bản thân hắn còn sung sướng hơn chương quỹ nữa.

Hôm trước Miêu gia mời hắn ăn một bữa canh cá ngon tuyệt vời, Tiêu Động đến giờ vẫn còn nhớ như in vị của nó. Chuyện đáng nói hơn là cá thì do Miêu gia và hắn ăn, Phạm chương quỹ chỉ được chia cho chút canh để húp.

Con mèo này là muốn lấy lòng Thiên Đạo Chi Tử a.

Sau đó mỗi bữa Miêu gia đều mời Tiêu Động ăn, lần nào cũng là hắn và nó ăn phần to, Phạm chương quỹ ăn phần nhỏ hoặc là nhịn. Công Dương Dã và Tiêu Minh... Ặc, hai người này hoàn toàn không có phần.

Muốn nói chuyện gì mà hắn không hài lòng nhất thì chính là Phạm chương quỹ thế mà để hắn ngủ trên bàn tròn, còn lấy của hắn mướn Linh Thạch Hạ Phẩm làm phí thuê chỗ ở cho Công Dương Dã.

Đáng ngờ hơn chính là, gã chương quỹ vắt cổ chày ra nước kia thì thoảng lại nhìn hấn bằng ánh mắt rất là kì lạ, miệng lại lẩm bầm “Sắp rồi, sắp rồi”. Ban đêm, lúc đang nhập định, Tiêu Động có khi rùng mình bưng tỉnh vì nhớ lại trạng huống dị hợm ấy của Phạm chương quỹ.

Ngáp một cái... ầy, ở lại tiệm này ba ngày, hấn cũng bắt đầu bị lây bệnh ngáp của con mèo béo và Phạm Hiền rồi. – “Không được, phải chấn chỉnh lại mới ổn, ba ngày qua sa đọa quá rồi.” – Tự nhủ với lòng một cái, Tiêu Động ngẩng đầu nhìn đám tán tu đang đứng đông nghịt ngoài cửa, mắt hơi nheo lại.

“Chương quỹ cũng thật là, khách hàng đông như vậy lại không chịu kinh doanh đàng hoàng, có thù với linh thạch hay sao?” – Hấn rất là tận chức trách a, dù là bị ép vào làm nhưng vẫn nghĩ đến lợi ích của Vạn Năng Thương Hội.

Há, thật ra chả phải Tiêu Động có tâm cỡ nào, chủ yếu là bọn tán tu xin tư vấn khi biết hấn là nhân viên của tiệm đều bo cho hấn một ít linh thạch a. Tiêu Động và Phạm chương quỹ không có điểm nào giống nhau, ngoại trừ tham tiền, thịt muối cũng không muốn bỏ qua.

Nhìn một nghìn viên Huyền Minh Bảo Thạch bắn ra, Tiêu Động thờ ơ, quay người trở vào trong tiệm, không quên gõ đầu Công Dương Dã một cái, thực hiện quyền bất nạt của lão đại.

Nhắc một cái ghế gỗ ra ngồi ngay cửa ra vào, Tiêu Động chuẩn bị cho hành trình nhận tiền bo của mình.

Phạm Hiền nhìn thấy cảnh đấy, lắc đầu khê than. – “Tiền bạc làm con người ta mờ mắt a!”

Nhận lấy chính là ánh mắt khinh bỉ của con mèo béo.

Tiêu Động không biết Phạm chương quỹ đang nói xấu sau lưng hấn, lúc này hấn đang tập trung vào một âm thanh khác.

Rầm rập! Rầm rập!

Tiếng bước chân dầm đều mặt đất bỗng vang vọng, càng lúc càng gần.

Bọn tán tu xôn xao.

“Chuyện gì thế này?”

“Tình hình lúc này, ta cứ cảm thấy quen quen thế đ*o nào đấy?”

“Dùng thần thức xem thử!”

“Được a, xem thử liền biết, để coi là thứ g... CÁI MẸ TA OI!!!”

“Quân triều đình phản công, quân triều đình phản công! Chạy thôi!”

“Lại là gã tướng quân hôm ấy! Linh quang ngọc của hấn lần trước bán rất chạy a, lần này phải càng chú tâm thu lại mới được.”

“Ha ha ha, ta đã biết trước sẽ có ngày này diễn ra. Đây là Linh Quang Thu Hình Bát Diện Trận, có thể hoàn mỹ không góc chết ghi lại hình ảnh a!”

“Mau bán cho ta một bộ!”

“Chạy đã rồi tính!”

Ùn ùn tháo chạy, khói bụi mịt mù. Chỉ trong chốc lát, trước cửa Vạn Năng Thương Hội chẳng có lấy một bóng người.

“Tiền bo của ta!” – Tiêu Động tiếc nuối nhìn đám tán tu chạy mất, sau đó căm tức nhìn về phía đang phát ra tiếng bước chân rầm rộ kia.

Thứ hấn nhìn thấy đầu tiên, một vị tướng quân cười ngựa.

Thứ hấn nhìn thấy thứ hai, một thiếu nữ.

Không hiểu vì sao, trong lòng hấn chợt dâng lên cảm giác bài xích.

Trong cửa tiệm nhỏ, Phạm chương quỹ ngả lưng vào ghế bành, híp mắt lẩm bầm. – “Nam nữ chính đã đủ, màn một cảnh một... Bắt đầu!”

...

Tại một hang động ẩn giấu nơi sâu trong Thiên Vân Sơn.

Hi Tín Đại Sư nhìn cái xác khô trước mặt mình, trên mặt hiện lên một nụ cười hiền hòa, chấp tay lại hô. – “A Di Đà Phật. Ngân Tiên thí chủ, nguyện cho người một đời bình an vui vẻ... ở kiếp sau.”

Sau đó, lão bắt đầu tọa thiền, thời cơ đột phá Nguyên Anh đã tới.

Quanh cái xác của Ngân Tiên Tán Nhân còn đến mười chín cái xác khô nữa, không ngoại lệ đều là thi thể của nữ tu Kim Đan.

Tất cả bọn họ là do Hi Tín Đại Sư tự tay bắt lấy, giam giữ lại chờ thái độ. Lão vốn chỉ còn thiếu hai mươi nữ tu Kim Đan là Thái Âm Tổ Anh Hoan Hi Đại Pháp có thể viên mãn, liền giữ lại “chơi” một lần cho hùng hậu, thuận tiện đột phá Nguyên Anh cho chắc.

Ngân Tiên Tán Nhân chính là nữ tu xấu số cuối cùng bị lão mang về.

Vừa ‘xử’ nàng xong, lão cũng cảm nhận được là thời cơ đột phá đã chín muồi, bắt đầu bế tử quan.

Hi Tín Đại Sư không biết là, sau khi Ngân Tiên Tán Nhân chết đi, một luồng khói vô hình cũng theo huyết Bách Hội của ả bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Đội bắt mèo thả rong

Phương Bắc Vân Thanh Quốc là biển cả bao la.

Bắc Hải, một vùng biển rộng lớn vô ngần. Mang danh là Bắc Hải, nhưng thực chất nó không chỉ là phần biển ở phương Bắc mà còn trải từ cực Bắc đến xuống dọc bờ Đông của Bắc Hải Khu, đi qua Cửu Tông Hiểm Địa, duyên hải Sơn Bạch Quốc và rìa Phục Ma Sâm Lâm, cuối cùng dừng bước trước các mạch nước ngầm của Đại Hoang.

Bắc Hải Quần Đảo là một khu vực do hàng trăm hàng ngàn các đảo lớn nhỏ cùng với vô số những bãi đá khổng lồ tạo nên, nằm ở vùng biển phía Đông Bắc. Nơi đây không có thể lực to lớn mới lạ nào đáng nói, đa phần chỉ là các tán tu hoặc những nhóm tu sĩ nhỏ kết đội đi với nhau, có chung một mục đích là săn chiếm nguồn tài nguyên vô tận dưới đáy đại dương.

Ở Bắc Hải Quần Đảo có một tổ bốn người rất là nổi danh, được toàn bộ tán tu ở khu vực này kính sợ.

Thiên Lung Tứ Tiên.

Một tổ bốn đại tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, với Ngục Cực Tiên có tu vi Nguyên Anh Hậu Kỳ, Định Song Tiên, Tỏa Tác Tiên và La Vồng Tiên cùng có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ, hoành hành Bắc Hải Quần Đảo, thường nhận sẵn giết yêu thú Tứ Giai với giá cao ngất ngưỡng.

Tất nhiên, bốn người này cũng chỉ là hạng ech ngồi đáy giếng, không có chí rời khỏi Bắc Hải Khu nên mới tự ngao xưng tiên, bằng không thì có khi đã gặp phải một đại năng Hóa Thần nào đó cảm thấy khó chịu mà dạy dỗ cho một trận rồi.

Nhưng như thế không có nghĩa là Thiên Lung Tứ Tiên kém cỏi, phải biết là bốn người này đã từng bắt giữ được một con yêu thú Tứ Giai đỉnh phong, tiếm cận Ngũ Giai về đề đấu giá. Buổi đấu giá hôm ấy đến nay vẫn còn là một giai thoại được đám tán tu Bắc Hải Quần Đảo nhắc mãi.

Buổi đấu giá ấy xảy ra ở phòng đấu giá của Vạn Bảo Lâu, khách hàng lớn nhất của Thiên Lung Tứ Tiên lại Bắc Hải Quần Đảo. Vạn Bảo Lâu thường thu mua các kì trân bảo vật, yêu thú cao giai từ bọn họ, quan hệ hai bên có thể nói là không tệ.

Ngày hôm nay, Ngục Cực Tiên nghe nói Vạn Bảo Lâu lại có phi vụ làm ăn lớn muốn tìm lão và ba người kia, ngay lập tức cả bốn người cùng đến trụ sở của Vạn Bảo Lâu rồi.

Ngục Cực Tiên là một lão già nhìn qua đã ở tuổi thất thập cổ lai hy, da dẻ nhăn nheo, thân hình ốm yếu, lưng hơi khòm xuống, trên đầu đội một chiếc mũ vành rộng màu đen, nhìn qua càng giống một lão già đánh cá khắc khổ hơn là một tu sĩ.

Định Song Tiên thì lại là một lão già có vẻ ngoài tầm sáu mươi, thân hình cao lớn, một đầu tóc dài không nhiễm sợi trắng, ánh mắt cứng cỏi, trông rất là quắc thước, tay phải chấp sau lưng, tay trái chống một cây gậy sắt.

Tỏa Tác Tiên và La Vồng Tiên nhìn qua chỉ tầm ngũ tuần, người trước phong độ ngời ngời, có thể nhìn ra khi còn trẻ là một mỹ nam tử, người sau khi chất hiền hòa, trông giống như một vị thầy đồ tuổi trung niên.

Bốn người thân nhiên bước vào khách sảnh của Vạn Bảo Lâu, tới một căn phòng đã hẹn gặp qua ngọc giản truyền tin.

Đầy cửa đi vào, không gian chẳng rộng cũng chẳng hẹp, một cái bàn chữ nhật được bày ra, hai bên hai ghế và một ghế được đặt ở chủ vị, nơi đã có một gã hắc y nhân đang ngồi đợi.

Gã hắc y nhân đó chính là thủ hạ do Thẩm Dung phái đi, thông qua truyền tống trận để di chuyển, bốn ba mắt hai ngày mới tìm gặp được Thiên Lung Tứ Tiên.

Không nói một lời, bốn người kia tự động chia nhau ngồi xuống. Ngục Cực Tiên lên tiếng trước. – “Nói chuyện làm ăn, đạo hữu ả ả giấu giấu như vậy cũng không thỏa đáng đi?” – Lão liếc nhìn gương mặt mơ hồ dưới lớp áo choàng, dùng giọng trầm khàn nói ra.

“Ngục Cực đạo hữu có điều không biết, đây là Thảm hội trường muốn ta phải ăn vận như vậy. Lại nói, chúng ta cũng chỉ nói chuyện làm ăn mà thôi, cần gì phải để ý đến những thứ râu ria khác?” – Hắc y nhân bình thản đáp lại.

“Thảm hội trường? Hắc có tu vi bậc nào, sao lại có thể đề tu sĩ Nguyên Anh như ngươi nghe lời răn rắp?” – Định Song Tiên cất cao giọng hỏi.

Hắc y nhân im lặng không đáp.

Tòa Tác Tiên ôn hòa cười một tiếng, từ tốn hỏi chuyện khác. – “Đạo hữu chắc là đã biết rõ về bốn người chúng ta, nhưng bọn ta lại chẳng hề biết gì về ngươi cả. Chỉ ít các hạ cũng nên xưng tính danh để mọi người tiện nói chuyện chứ nhỉ?”

Hắc y nhân gật đầu một cái. – “Bốn vị đạo hữu có thể gọi ta là Hắc Y.” – Hắc lạnh giọng đáp lại.

“Tên này là làm chó làm tới nghiện, người ta cho hắn một bộ đồ đen, hắn liền thoải mái lấy tên?” – La Võng Tiên bất hiện son bắt lộ thủy, ngoài mặt không đổi sắc, bên trong lại thầm cười chê, truyền âm cho ba người còn lại.

“Bộ hắc y kia... Là một món pháp bảo không đơn giản.” – Ngục Cực Tiên khẽ lắc đầu, vừa vào cửa lão liền mơ hồ cảm nhận được một loại áp bách từ bộ quần áo khoác bên ngoài của Hắc Y, bởi vậy mới có câu hỏi ban đầu để thăm dò.

“Đúng vậy a.” – Định Song Tiên cũng cảm giác được giống Ngục Cực Tiên.

Tòa Tác Tiên và La Võng Tiên nghe vậy, thầm gật đầu một cái, nhưng không hề tập trung sự chú ý của mình lên Hắc Y, vẫn cứ tự nhiên như chẳng có gì xảy ra.

“Như thế cũng được. Hắc Y đạo hữu, nghe nói Vạn Bảo Lâu có vụ làm ăn lớn muốn tìm chúng ta?” – Ngục Cực Tiên hí mắt lại hỏi, đầu hơi gục xuống nhìn mép bàn, không thèm ngó Hắc Y.

“Đúng vậy.” – Hắc Y mặc kệ lão có thái độ gì, hắn chỉ gật đầu đáp lại, sau đó ném ngọc giản truyền tin của Thảm Dung cho Ngục Cực Tiên.

Người sau cũng không đòi hỏi giải thích gì, vươn tay cầm lấy chiếc ngọc giản, truyền một tia thần niệm vào bên trong.

Ngay sau đó, sau khi đã tiếp nhận hết được thông tin bên trong, sáu trong con ngươi lão chợt xẹt qua một tia ngạc nhiên, nhanh chóng truyền lại những gì bản thân vừa biết được cho ba người kia.

Thiên Lung Tứ Tiên lập tức truyền âm thương nghị.

“Yêu thú họ miêu? Thực lực chưa rõ, có thể dễ dàng đánh tan công kích của Nguyên Anh Trung Kỳ? Thói quen của nó...”

“Cửa tiệm thần bí? Không rõ thực lực?”

“Tiền thưởng này... Shhhh, Thảm hội trường kia cũng quá hào phóng đi?”

“Hắn là muốn mượn tay chúng ta thăm dò thực hư? Nghĩ cũng hay lắm.”

“Không thể nói trước, dựa theo giá cả mà hắn đưa ra, thực sự khó cưỡng lại được.”

“Và lại chúng ta chỉ cần ra tay với con mèo kia, không phải cửa tiệm ấy.”

...

Một trận thần thức giao lưu diễn ra, bầu không khí chợt trở nên im lặng vô cùng.

Hắc Y cũng trầm ngâm, ngồi yên một chỗ. Hắn biết là bốn lão già kia đang truyền âm thương nghị, nên cũng kiên nhẫn ngồi chờ đợi.

Cũng chẳng lâu lắm, Thiên Lung Tứ Tiên không cần thêm thời gian suy nghĩ gì cả, đi tới quyết định một cách nhanh chóng.

Trong mắt Ngục Cực Tiên lóe lên tinh quang chói lọi, gương mặt già nua ngẩng lên, cực kì nghiêm túc nhìn Hắc Y, người sau cũng đưa ánh mắt chờ đợi về phía lão.

Gật đầu một cái, lão nói. – “Vụ làm ăn này, Thiên Lung Tứ Tiên bọn ta tiếp rồi. Để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta có thể cùng ngươi đi Vân Thanh Quốc ngay bây giờ.”

“Bốn vị không cần chuẩn bị gì sao?” – Hắc Y nhặt giọng hỏi lại.

“Không cần.” – Ngục Cực Tiên lắc đầu.

Hắc Y lập không còn gì hỏi nữa, đứng dậy dang tay mời bốn lão ra khỏi phòng, chuẩn bị xuất phát đến Vân Thanh Quốc ngay lập tức.

“Hà hà, một con mèo mà thôi, có thể ghê gớm cỡ nào, cần gì vẽ thêm mắm chuyện?” – Tòà Tác Tiên cười khế, tay trái đưa lên vuốt chòm râu dưới cằm, đã có hai ba phần phong phạm tinh tướng của tên chương quỹ nào đó.

Ba lão già còn lại không nói, nhưng vẻ mặt của họ cũng thể hiện vẻ đồng tình với Tòà Tác Tiên. Hắc Y im lặng, việc của hắn chỉ là đến mời bốn người này đến gặp Thẩm Dung, không có nghĩa vụ gì thêm.

...

Liên Nguyệt Phường Thị, Vạn Năng Thương Hội.

Tiêu Tinh nhìn thấy Tiêu Động, lập tức vác thương xuống ngựa, đi đến trước mặt hắn, thần thái có vẻ mười phần thân mật, không nhìn ra tí ti ghét bỏ.

“Tộc đệ, không ngờ ngươi lại xuất hiện ở đây!” – Gã nở một nụ cười thân thiện, giọng nói nghe giống như rất là kinh hi, thái độ cứ như là thân quen với Tiêu Động lắm vậy, thiếu điều muốn mở rộng vòng tay ôm lấy hắn.

Trước biểu hiện thân mật của Tiêu Tinh, Tiêu Động lại ít nhiều có chút lúng túng, kinh ngạc. – “Xin hỏi, ngươi là...” – Được rồi, Tiêu Tinh mặc dù lòng dạ độc ác, nhưng gã cũng là một người rất có lòng cầu tiến. Từ lúc xin vào triều làm quan đến giờ, gã chưa từng buông bỏ chức trách một lần nào, cho nên cũng không có thời gian trở về tham gia tộc hội của Tiêu gia, Tiêu Động không biết gã là phải.

Cho Tiêu Động một ánh mắt cảm thông, Tiêu Tinh vỗ trán nói. – “Xem trí nhớ của ta này, tộc huynh thế mà quên tộc đệ chưa từng gặp qua ta a. Xin tự giới thiệu, ta là Tiêu Tinh, con trai của trưởng lão Tiêu Bình, hiện đang tại chức ở triều đình.”

Nghe gã nói, Tiêu Động lập tức biết người này là ai rồi. Đây không phải kẻ đã từng là đệ nhất thiên tài của Tiêu gia hay sao, sau đó liền bị hắn đá xuống... Ấy không đúng, giờ gã vẫn là đệ nhất thiên tài a, Tiêu Động là thiên tài đã vẫn lạc rồi.

Dựa vào thứ trực giác thần thánh của Thiên Đạo Chí Từ, mặc dù Tiêu Tinh tỏ ra hết sức thân thiện, nhưng gã vẫn có thể cảm nhận được một loại hơi thở chán ghét từ vị tộc huynh này, trong lòng tồn tại một sự bài xích như có như không.

Ở sau quầy, Phạm Hiền hơi nhòm người dậy nhìn ra phía cửa, trong ánh mắt có chút ngạc nhiên. Hắn bắt đầu hồi tưởng lại những hình ảnh ‘trương lai’ của Tiêu Động, sau đó bắt gặp một thân ảnh quen thuộc, không phải là gã tướng quân nào tàn đã từng đến đòi đập phá cửa tiệm của gã sao?

Khóe miệng lộ ra một nụ cười thâm hiểm, Phạm chương quỹ dùng ánh mắt hết sức ý nhị nhìn hai vị thiên tài Tiêu gia. – “Ta thế mà quên vị nhân vật phụ quan trọng này. Không ngờ hắn cũng đến góp vui rồi, cho ta một sự kinh hi không nhỏ a.”

Bỏ qua những ý nghĩ độc địa của tên chương quỹ này, chúng ta hãy quay trở lại khung cảnh ngoài tiệm.

Triệu Ngữ Yên cũng bước tới rồi, nàng nhìn Tiêu Động, Tiêu Động nhìn nàng.

Không hiểu sao, sự bài xích trong lòng Tiêu Động càng lớn hơn rồi.

Bản thân Triệu Ngữ Yên cũng vô hình sinh ra một loại cảm giác xa lánh.

Hai người không hẹn mà cùng xuất hiện một nghi vấn.

‘Hắn (nàng) là ai?’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Không như ý muốn

Bên trong cửa tiệm nhỏ.

Phạm Hiền đứng hẳn người dậy, ánh mắt sáng rực nhìn ra ngoài cửa, hai tay chấp lại cầu nguyện. – “Va chạm đi, va chạm đi! Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo! Chỉ cần một thoại này thôi, tượng vàng chính là của ngươi!”

Một.

Hai.

Ba.

Ba giây trôi qua, chả có cái vẹo gì xảy ra. Triệu Ngũ Yên cũng chỉ có chút hiếu kỳ nhìn qua Tiêu Động, sau đó liền lướt qua người hắn, bước vào trong tiệm rồi.

Phạm Hiền tròn trố mắt, kịch bản này không đúng a, chẳng phải Triệu Ngũ Yên nên kinh ngạc không thôi nhìn Tiêu Động, bắt ngờ vì sao hắn lại ở chỗ này. Sau đó móc ra một viên đan dược Tứ Giai ném cho hắn, rồi lạnh lùng nói từ hôn.

Sau đó đến lượt Tiêu Động cười to, nói mấy câu nhiệt huyết sáo rỗng, đầy khí phách tuyên bố bỏ vợ, sau đó ước hẹn ba năm nọ kia, đến thời điểm liền dắt theo bảy đàn tiêu đệ đánh lên hoàng cung Thiên Vân Thành nha.

Nhưng bây giờ người đứng ngược lối, vừa chạm mắt liền bỏ qua là tình hình gì? Phạm chương quý cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng rồi. Hắn chả phải kẻ trí kẻ như yêu gì gì đó, thông minh có hạn mà thủ đoạn cũng chẳng thừa, kế hoạch của hắn đơn giản chỉ là để Triệu Ngũ Yên đến gặp Tiêu Động, sau đó dùng việc từ hôn để kích gãi, gia tốc quá trình thành thực của tâm trí mà thôi.

Mặc kệ hắn nghĩ gì, lúc này Triệu Ngũ Yên đã bước vào trong tiệm rồi. – “Phạm chương quý, tiểu nữ lại đến rồi.” – Nàng hơi khom người thi lễ. Đây là ân nhân cứu mạng của nàng, Triệu Ngũ Yên có là quận chúa công chúa gì đó thì cũng phải dành sự tôn kính cho Phạm Hiền.

Hồi lâu không thấy hắn đáp lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn, lại bắt gặp hắn thất thần rồi. – ‘Hồi thế gian, tình là vật gì?’ – Thầm than thở, Triệu Ngũ Yên khẽ mở miệng gọi thêm một câu. – “Phạm chương quý!”

Sau đó, nàng liền nhìn thấy Phạm Hiền dùng ánh mắt có chút bất đắc dĩ, trên miệng hiện lên nét cười khổ nhìn về phía nàng. – “Triệu cô nương, người lại đến rồi.” – Giọng nói có vẻ tang thương không hề sao cho xiết.

Triệu Ngũ Yên dùng ánh mắt thấu hiểu nhìn hắn. – “Chương quý, người bớt đau thương.” – Dựa theo trí tưởng tượng của nàng, nếu Phạm chương quý trẻ lại mấy vạn tuổi có lẽ nàng sẽ nguyện kết đạo lữ với hắn a. Đáng tiếc, hắn quá già rồi, lại còn ghi khắc một nữ nhân khác ở trong lòng, hoàn toàn không phù hợp với thiếu nữ thiên tài như nàng.

Phạm Hiền không hiểu sao nàng lại bảo mình bớt đau thương, nhưng hắn cũng có thể hiểu theo cách của mình. – ‘Nha đầu, người chạy ra từ hôn với tên kia là có thể chữa lành mọi vết thương của ta đó.’ – Ấc, tất nhiên là hắn không thể nói câu này, bằng không sẽ để người khác hiểu lầm hắn là Hiền béo a.

Mà cũng không đúng lắm, dựa theo cốt linh thì bây giờ Triệu Ngũ Yên đã được hai mươi ba cái xuân xanh rồi, có thể vô tư quấy.

Việc đó sẽ xảy ra sao? Tất nhiên là không rồi, nha đầu này chả phải gu của Phạm chương quý.

Không lan man nữa, lúc này đây, Xuất Vân Công Chúa của chúng ta lấy một túi linh thạch ra đưa cho Phạm chương quý, nhỏ giọng bảo. – “Chương quý, ngài cho ta chuộc lại Huyền Vân Tiểu Ấn và Bích Thủy Kiếm, lại cho ta thuê thêm mười ngày ở Hoàng Tự Thiên Phòng, đây là linh thạch á.”

‘Há há, lại có Tài Khí.’ – Phạm Hiền vui vẻ thu tiền của Triệu Ngũ Yên, sau đó trả lại Bích Thủy Kiếm và Huyền Vân Tiểu Ấn cho nàng.

Ừm, nói qua một chút, Vạn Năng Thương Hội trên cơ bản chính là tiệm cầm đồ ác ôn nhất trên đời này a. Bất cứ thứ gì được thế chấp ở tiệm này, mặc kệ thời hạn dài ngắn ra sao, nếu muốn chuộc lại đều phải bỏ ra số linh thạch gấp đôi ban đầu, không có ngoại lệ.

Lúc trước nghe được điều kiện này, Triệu Ngũ Yên cũng tức lắm chứ, chương quý tham lam muốn điên rồi sao? Nhưng sau đó nàng nghĩ lại, Phạm chương quý là cao nhân tiền bối a, hành sự không theo lẽ thường mới là lẽ thường, cho nên liền cắn răng chấp nhận rồi. Ấc, quan trọng nhất là nhà nàng không thiếu tiền nha, xài phí phạm cũng không đau lòng.

Chỉ có thể thở dài một câu, cảnh vàng lá ngọc đều là kẻ phá sản, không có ngoại lệ.

Cảm nhận được Tài Khí trong người mình nhiều thêm một chút, Phạm chương quý vui vẻ xoa tay, chuẩn bị hốt nốt số linh thạch còn lại của Triệu Ngũ Yên.

Đáng tiếc làm sao, trong đầu hắn chợt vang lên một câu thông báo đầy máy móc.

‘Khách hàng tiềm năng Triệu Ngũ Yên chỉ có thể thuê tối đa 10 năm trong Hoàng Tự Thiên Phòng, 1 năm trong Huyền Tự Thiên Phòng. Số ngày đã thuê: Hoàng Tự 9/10, Huyền Tự 0/1. Nếu muốn gia tăng giới hạn ngày thuê, khách hàng cần đột phá đại cảnh giới để được tăng thêm 10 năm tại Hoàng Tự và 1 năm tại Huyền Tự. Hoặc có thể đạt mức chi tiêu mười vạn Linh Thạch Trung Phẩm tại Vạn Năng Thương Hội để mở khóa thêm 10 năm ở Hoàng Tự Thiên Phòng, mười vạn Linh Thạch Thượng Phẩm để mở khóa thêm 1 năm ở Huyền Tự Thiên Phòng.’

‘Lưu ý, chi tiêu do thuê Thiên Phòng không được tính vào số này.’

Phạm Hiền thất thần, Triệu nha đầu cũng thông cảm chờ đợi hắn.

‘Meo kiếp, lại là có tiền mà không cho kiếm nữa nè!’ – Phạm chương quý chửi ầm lên trong lòng, hết giới hạn nguồn vốn lại đến giới hạn ngày thuê Thiên Phòng, hắn thật không biết là cái Vạn Năng Thương Hội của mình có thật là mở ra để làm ăn không.

Có điều, khi nghe đến câu cuối cùng của hệ thống, ý nghĩ lập tức đổi chiều. – ‘Này hình như là kiếm được nhiều hơn nha. Ta đã trách lầm mi rồi, xin lỗi nha hệ thống, ha ha.’ – Tất nhiên là hệ thống sẽ không nói lời nào rồi.

Thế là hần bắt đầu nói chuyện giới hạn ngày thuê này với Triệu Ngữ Yên.

Người sau cũng há miệng kinh ngạc. – ‘Chỉ còn được thuê một năm? Đột phá đại cảnh giới có thêm được quyền thuê mười năm? Chương quý ơi, một năm thật sự không đủ để tiểu nữ đột phá Kim Đan.’ – Triệu Ngữ Yên khổ sở nhìn Phạm Hiên.

‘Áy, Triệu cô nương người có thể mua một ít bảo vật từ chỗ bán chương quý để gia tăng mức chi tiêu a. Lúc ấy thì người có thể thuê thêm rồi.’ – Phạm Hiên vươn móng vuốt sói, cho nàng lời đề nghị ác ôn này.

‘Nhưng ta chỉ có tiền để thuê mười năm trong Hoàng Tự Thiên Phòng a, dùng mất rồi thì chẳng còn tiền thuê nữa.’ – Triệu Ngữ Yên buồn bực khế lác đầu, bĩu môi nói ra.

‘Cái đệch, như vậy...’ – Phạm chương quý giờ mới biết là mười vạn Linh Thạch Trung Phẩm còn lại trong túi là toàn bộ tài sản hiện giờ của nàng a. Trông rất xoay chuyển, hần tính đề nghị nàng quay trở lại Cung Phụng Điện xin thêm tiền.

Có điều đúng lúc này, Từ Thịnh bước vào trong tiệm rồi.

‘Phạm chương quý!’ – Y chấp tay chào.

Phạm Hiên cũng đáp lễ. – ‘Từ đạo hữu.’ – Chia tay mới mười mấy ngày mà thôi, so với thời gian của tu sĩ quả là như chỉ trong tích tắc, nên chẳng ai hỏi thăm sức khỏe làm gì.

‘Từ thúc.’ – Triệu Ngữ Yên có chút ảm ức kêu một tiếng, nàng là chuẩn bị vội tiền của y đây.

Từ Thịnh khi nãy cũng nghe được lời Phạm Hiên nói với nàng rồi. Y trừng Triệu Ngữ Yên một cái, trầm giọng nói ra. – ‘Tiểu Yên a, đột phá đại cảnh giới là chuyện trọng đại, không thể gấp gáp. Người cũng đừng quá dựa dẫm vào động thiên phúc địa, như thế thật sự là lợi nhiều hơn hại. Đường tu luyện về sau càng lúc càng coi trọng chữ ôn hơn chữ nhanh, cảnh giới Kim Đan cũng là như vậy. Đi ra ngoài thăm thú một chút, nhìn kĩ vạn vật trong tự nhiên, như vậy mới là chính đạo.’ – Y nói mấy lời rất là tâm huyết. Ấc, chủ yếu là y không muốn đưa linh thạch của mình cho nàng nên mới như thế a.

Có điều Phạm Hiên lại tròn tròn mắt. – ‘Từ đạo hữu, người đây là muốn phá chuyện làm ăn của ta đi?’ – Nhưng hần cũng rất là đồng ý với mấy câu mà Từ Thịnh nói nha. Tu hành không phải là cứ ru ru một góc hít khí thẳng cấp được, phải có ra có vào, có nội có ngoại mới hợp lẽ tự nhiên.

Ấc, đừng tưởng rằng tên chương quý này linh ngộ gì đó ghê gớm, hần chỉ là quá thèm đi ra ngoài rồi mới như vậy mà thôi. Với lại, trên đời này thực sự có tồn tại một người có thể ru rú một chỗ tu luyện thành tiên thành thánh á, chỉ là còn lâu lắm Phạm chương quý mới gặp được kẻ như vậy.

Từ Thịnh không hiểu sao chợt rộn cả gáy, cảm thấy sống lưng có chút phát lạnh. – ‘Chuyện gì thế này?’

Phạm Hiên vừa liếc y một cái đầy ý xấu a, có điều hần cũng rất nhanh thu lại ánh mắt của mình, sau đó quay sang nhìn Triệu Ngữ Yên, trên miệng cười nhạt. – ‘Triệu cô nương, Từ đạo hữu nói phải. Theo ta thấy người thuê nốt một năm cuối cùng này là được.’ – Khá lắm, tên này là cố vớt vát tí lợi nhuận nào hay tí lợi nhuận đó.

‘Được rồi.’ – Giọng của Triệu Ngữ Yên yếu xìu, nhẹ gật đầu. Nàng cắn nhẹ môi dưới, trong ánh mắt có chút tiếc nuối.

Phạm chương quý cũng rất tiếc nuối a, hần phải trả lại túi linh thạch cho nàng, kèm theo đó là đồng tiền vàng để mở khóa Thiên Phòng.

Triệu Ngữ Yên nhận lấy liền đi lên tầng hai rồi.

Đến lượt Từ Thịnh, y vui vẻ lấy một cái nhẫn trữ vật đưa cho Phạm chương quý, nở nụ cười xán lạn rồi nói. – ‘Chương quý ngài xem, đây là tiền mua Khô Vinh Kinh và Lăng Không Ngọc Thủy, Từ mỗ đã mang tới rồi đây!’

‘Thấy mẹ rồi.’ – Phạm Hiên thâm hô hồng bét. Hần đặt ra giới hạn doanh số mỗi ngày thế mà quên mất mình còn có mấy vụ làm ăn lớn đến thế a, như vậy thì tính toán ban đầu sai hết cả rồi.

Thầm nghĩ đến nhiệm vụ thăng cấp Thần Bí Thương Nhân Hạ Đẳng, lại liếc về phía hai tên đang lá mặt lá trái ở trước cửa, hần cắn răng một cái. – ‘Được rồi, không phải thăng đẳng cấp có thể được gia tăng biên độ giới hạn sao, đến lúc đó tính toán lại cũng không muộn.’

Mim cười móc ra hai món đồ vật mà Từ Thịnh cần trong túi thần kỳ, sau đó nhận lấy linh thạch, trong đầu Phạm chương quý liền vang lên âm thanh báo hần đã sử dụng hơn 30% nguồn cung ứng linh khí thiên địa.

Nhìn hai tên thiên tài họ Tiêu bước vào trong tiệm, lại đưa mắt ngó lên trên tầng, Phạm chương quý thâm hô. – ‘Tuơng lai của bản chương quý đang nằm trong tay các người đó, diễn cho tốt vào a.’

Chương 75: Muốn đào góc tường?

Theo chân Tiêu Động bước vào trong tiệm, Tiêu Tinh bất động thanh sắc liếc Tiêu Minh một cái, sau đó lại nhìn con mèo béo đang nằm trên quầy, ánh mắt ngay đó hiện vẻ, sâu trong mắt hần hiện chợt hiện lên một tia kiêng kỵ cùng với lãnh ý nhàn nhạt.

Con mèo béo chợt vỗ mõng một cái, giống như đang đuổi muỗi, dọa cho hần thót cả tim.

Công Dương Dã thấy Tiêu Động dẫn một người khác vào tiệm, trông có vẻ không giống khách hàng mấy, cảm thấy hơi bất ngờ, liền hỏi. – “Tiêu Động huynh đệ, đây là...”

Không chờ Tiêu Động trả lời, Tiêu Tinh lập tức giả bộ ngạc nhiên nhìn Công Dương Dã, hơi cao giọng. – “Đây không phải là Luyện Khí Sư thiên tài Công Dương Dã hay sao? Tại hạ Tiêu Tinh, thống lĩnh Đông Môn ngự lâm quân, là tộc huynh của Tiêu Động tộc đệ tại Tiêu gia.” – Éc, thằng này là vờ như chưa biết Công Dương Dã bị đuổi khỏi Thần Bình Các.

Theo lý thì cùng sinh sống ở đế đô, Công Dương tiểu tử phải biết đến kẻ nổi bật như Tiêu Tinh mới phải, nhưng vì say mê luyện khí nên gã chả biết ai là ai cả, nghe Tiêu Tinh tự giới thiệu cũng chỉ cảm thấy giống như đã từng nghe qua tên của hần ở đâu đó mà thôi.

Lại nghe Tiêu Tinh nhắc đến Luyện Khí Sư thiên tài, trên mặt gã hiện lên một tầng u ám, cười khò đĩnh chính. – “Hóa ra là Tiêu Tinh huynh. Ngươi có điều không biết, Dã này đã không còn là thiên tài gì đó nữa rồi.”

“Tiêu Tinh huynh? Con kiến hôi phế vật như ngươi cũng có tư cách gọi ta như thế sao?” – Thâm khinh miệt trong lòng, trên mặt của Tiêu Tinh lại hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng, bộ dạng như không thể tin được. – “Tại sao lại như thế?”

“Chuyện là thế này...” – Công Dương Dã thờ dãi kể ra. Đáng lý ra là chuyện xấu hổ như thế gã nào sẽ rêu rao khắp nơi? Chỉ vì nghe Tiêu Tinh là tộc huynh của Tiêu Động, gã liền tự cho là người đáng tin cậy nên mới không ngại mà nói ra.

Tai mắt của Tiêu Tinh đã nói cho hần biết hết mọi chuyện từ lâu, nhưng hần vẫn giả bộ kinh ngạc mà nghe, cho Công Dương Dã một ánh mắt đồng cảm. – ‘Dù đã biết hết rồi nhưng ta vẫn thấy tạo hóa trớ trêu a, hai tên phế vật này thế mà có số phận trùng hợp như vậy.’ – Trong lòng hần thì lại nghĩ thế này đây.

Về chuyện nguyên rủa gì đó hần cũng chỉ nửa phần tin nửa phần ngờ mà thôi. Cả một gia tộc lớn như Tiêu gia chỉ có mỗi Tiêu Động là không thể tu luyện được, còn lại ai cũng bình thường nha. Bản thân hần càng là vừa mới đột phá Kim Đan Trung Kỳ không lâu, nào có giống như là trùng nguyên rủa gì?

Theo Tiêu Tinh thấy, này chủ yếu là do tên Phạm chương quý kia biết được Tiêu Động là Tiêu gia đại thiếu nên mới nói quá lên mà thôi. Mục đích của y là bắt cóc lòng thương cảm ngu ngốc của Tiêu Động, định mượn nhờ tên phế vật này để đắp lên quan hệ với Tiêu gia.

Mặc dù đã từng ném trái cay đắng từ Vạn Năng Thương Hội, bị linh thú hộ tiệm đánh cho toi bời hoa lá, Tiêu Tinh vẫn tồn tại một loại cảm giác thượng đẳng, trong thâm tâm vẫn cao ngạo vô cùng. Theo những gì mà hần nghĩ, Phạm Hiên chẳng qua là phô trương thanh thế, thực chất cửa tiệm nhỏ này cũng chả có gì ghê gớm, làm đủ trò như vậy chính là để che giấu ý đồ lôi kéo quan hệ của mình.

Theo ‘chân tướng’ của hần, Thiên Phòng kia chỉ là một loại chương nhân pháp, tên chương quý chỉ là trùng hợp có một loại bảo bối tương thích với đạo tu hành của Triệu Ngự Yên, nên mới bịa ra đánh giá tổng hợp gì đó để chặn miệng người khác.

Kỳ trân dị phẩm, thần công mật pháp càng là do Phạm Hiên nhờ vận rắm chó có được, phải đổ máu trong lòng mới dám lấy ra bán rẻ, mục đích chính là muốn tạo quan hệ với triều đình. Bằng không, nếu như mà hần thật sự có nhiều bảo bối như vậy, cần gì phải núp trong một góc giả bộ cao nhân, muốn mở đại hội đấu giá trên toàn Bắc Hải Khu cũng là chuyện đơn giản.

Giống như lúc này, Từ Thịnh đưa ra yêu cầu mua bảo bối, Phạm chương quý liền giảng quy củ mới, giới hạn đủ điều. Há chẳng phải là hần chả còn bảo vật tốt nào để bán nên mới đặt ra cái quy củ nhảm nhí như vậy? Chỉ thu vào tới đa năm mươi lăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm một ngày, không phải đồng nghĩa với việc hàng hóa cao cấp nhất mà hần có được chỉ tương đương với Linh Khí Thượng Phẩm hay sao, nào còn thần kỳ như lúc đầu, tự xưng Vạn Năng này nọ?

Tiêu Tinh không biết là Phạm chương quý cũng đang đau đầu vụ này đây, tự giới hạn doanh số cũng đồng nghĩa với việc hần không thể đem bảo vật cao cấp hơn ra bán a, như vậy sẽ làm danh tiếng của cửa hàng bị giảm sút.

May mắn làm sao, hệ thống cao lạnh kia hôm nay thế mà rừ lòng thương, cho hần một cái nhắc nhở. Đại khái là sau khi thăng cấp Thần Bí Thương Nhân Hạ Đẳng, Phạm chương quý sẽ được trao quyền tổ chức đấu giá a. Thần Kỳ Tự Bảo Nang sẽ tự động tạo thành một số loại bảo vật hi hữu ngẫu nhiên để hần đem ra đấu giá, số bảo vật này sẽ không bị tính vào giới hạn cung ứng linh khí thiên địa trong năm, nên hần không cần phải lo lắng nọ kia.

Có điều nó cũng có một số hạn chế, đầu tiên là hần sẽ không nhận được bất cứ một đồng lợi nhuận nào buổi đấu giá này, cho nên dù hần có thể bán ra một món hàng với giá gấp trăm gấp ngàn lần giá trị ban đầu thì cũng chỉ có thể tiếc nuối đứng nhìn mà thôi. Nhưng phần lợi nhuận đó sẽ được dùng để mở rộng vốn, cho nên trên cơ bản thì hần vẫn sẽ có lời.

Thứ hai là bảo vật được ngẫu nhiên tạo thành để đấu giá có phẩm cấp phụ thuộc vào phẩm cấp của Tụ Bảo Bồn, tức là bây giờ nếu có tổ chức đấu giá thì món hàng tốt nhất mà hần lấy ra được cũng chỉ là Pháp Khí Thượng Phẩm.

Trên đây chỉ là ít thứ cơ bản, về những điều khác như thời gian tổ chức, sân bãi đấu giá, khách mời thế nào, vân vân và mây mây đều cần hần thăng cấp Thần Bí Thương Nhân Hạ Đẳng rồi mới được phép biết.

Mỉm cười xin Từ Thịnh thứ lỗi, khỏe mắt của Phạm Hiên khê liếc sang chỗ Tiêu Động và Tiêu Tình, trông thấy bọn họ đang nói cười giả lả, có vẻ hòa đồng lắm – ‘Tên kia có diễn kỹ rất tuyệt, thiếu niên ngây thơ Thiên Đạo Chi Tử liệu có thể đấu lại hần không đây?’ – Phạm Hiên tính sẽ nhắc nhở Tiêu Động một chút, nhưng nghĩ đến cảnh rất có thể bản thân sẽ biến thành chiếc còi xe, hần liền xua đi ý nghĩ này.

‘Thôi dẹp, dù gì hần cũng được số trời chiếu cố, ắt sẽ gặp dữ hóa lành, không cần bản chương quỹ phải đích thân nhúng tay vào làm chi.’ – Phạm Hiên tự an ủi bản thân.

Từ Thịnh thấy Phạm chương quỹ lại thất thần, không hề lấy làm lạ. Bản thân y lúc này đang than thở bản thân có số trời chiếu cố a, nếu không phải lần trước y kiên quyết xuống núi, dẫn tới may mắn gặp được Vạn Năng Thương Hội từ sớm, mua được bảo bối tốt. Bằng không thì đợi đến lúc này, gặp phải quy củ oái oăm hiện tại thì còn gì để y xơ mui nữa?

Phạm Hiên hồi thần, nhìn thấy ánh mắt lấp lánh và khỏe miệng tươi cười của Từ Thịnh, không hiểu sao cảm thấy dâm dăng vô cùng. – ‘Chẳng lẽ... hần không mua được hàng nên bắt đầu đánh chủ ý lên hoa cúc của bản chương quỹ?’

Rùng mình một cái, hần vội hỏi chuyện Từ Thịnh. – ‘Từ đạo hữu, Lăng Không Ngọc Thủy cũng đã tới tay, người chẳng lẽ không vội đi tìm Luyện Khí Sư để nâng cấp pháp bảo?’

Từ Thịnh nghe vậy, thờ dãi nói ra. – ‘Chương quỹ ngài là cao nhân lánh thế nên có điều không biết, ở Bắc Hải Khu muốn tìm ra Luyện Khí Sư có thể để Linh Khí Cực Phẩm thăng cấp Bảo Khí, chỉ có thể nói là khó hơn lên trời.’

Y nói không ngoa, người có thể làm được việc như vậy tối thiểu cũng phải là Địa Cấp Luyện Khí Sư mới được. Ở tại Vân Thanh Quốc, Luyện Khí Sư cao minh nhất đã từng có cũng chỉ là Huyền Cấp Luyện Khí Đại Sư mà thôi, mà kẻ đó còn đã chết rồi mới ác.

Ai cũng đoán được là ai, đó chính là Công Dương Minh. Trên thực tế, nếu như không bị thiên kiếp đánh chết, sau khi thăng cấp Nguyên Anh, Công Dương Minh rất có khả năng trở thành Địa Cấp Luyện Khí Sư a.

‘Ồ, Luyện Khí Sư cao tay coi vậy mà khó tìm?’ – Phạm Hiên chợt sinh ra một ý nghĩ mới, hần đang nghĩ đến việc thuê một Luyện Khí Sư về làm cho mình a.

Chỉ cần tìm được một gã thiên tài luyện khí, lại phối hợp với vô số thánh điển thần tịch về luyện khí mà Thần Kỳ Tụ Bảo Nang có thể cung cấp, Phạm chương quỹ tin chắc mình có thể tạo ra một vị Luyện Khí Sư bá nhất thế gian, Lỗ Ban, Âu Dã Tử hay Hephaestus gì đó cũng khó mà sánh được.

Liếc mắt nhìn về phía Công Dương Dã, nghĩ đến những cảnh tượng trong ‘trương lai’, Phạm chương quỹ lại có chủ ý mới rồi. – ‘Xem ra đánh giá tổng hợp thấp cũng không phải hoàn toàn kém cỏi a, nếu tận dụng được tên này, hần có thể mang lại cho ta lợi nhuận còn nhiều hơn lũ Thiên Đạo Chi Tử kia.’ – Tất nhiên đây chỉ là một ý nghĩ mới nhen nhóm thôi, trước mặt hần vẫn còn một bức tường chắn khổng lồ mang tên Vô Ưu Diệp.

Theo những gì mà hần thấy trong ‘trương lai’, tầm hai năm nữa, tức là sau một năm Tiêu Động xoay mình thì Công Dương Dã có thể luyện khí trở lại a, cũng tiến bộ thần tốc, hoàn thành xuất sắc ước hẹn ba năm với lão già ở Bách Luyện Trai.

Nhưng mà nguyên nhân vì đâu gã có thể lấy lại thiên phú của mình thì hần hoàn toàn mù tịt, trong ‘trương lai’ chủ yếu tập trung vào những sự kiện lớn xung quanh Tiêu Động, hần không thấy được quá nhiều chuyện liên quan đến Công Dương Dã.

‘Thiên Đạo a, người cho ta xem thêm phim của Công Dương tiểu tử a, dù gì hần cũng là tiểu đệ trung thành của Thiên Đạo Chi Tử nha.’ – Hần chỉ ý dâm thế thôi, tất nhiên là Thiên Đạo đều sẽ không giúp hần rồi, tên này đang muốn đào chân tường của Tiêu Động đấy.

Tất cả ý nghĩ này chỉ thoáng qua mà thôi, Phạm Hiên thấy Từ Thịnh còn đang sầu mi khổ kiếm, bèn vận Tụ Bảo Bồn một cái để xem lúc này y cần gì.

Sau đó, hần tròn tròn mắt rồi. – ‘Thế mà lại có đồ vật như vậy tồn tại???’

Rốt cuộc Phạm chương quỹ nhận được kết quả gì từ Tụ Bảo Bồn mà kinh ngạc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Dùng giấy tìm người

Phạm chương quỹ ngắm nghĩ một chút về cái gọi ý mà Tụ Bảo Bồn đưa ra, ánh mắt loạn chuyển. – “Thứ này đúng là thật thích hợp, chỉ là tiêu tốn rất nhiều vốn a.” – Hần khề lắc đầu.

Sau đó nhìn Từ Thịnh, lại giống như nghĩ đến điều gì, mắt hần chợt sáng lên. – “Đúng vậy a. Gen của nàng tốt như vậy, đoán chừng người kia cũng không sai lệch đi đâu.” – Cảm thấy ý nghĩ của mình rất khả thi, Phạm Hiên liền chuẩn bị bàn chút chuyện với Từ Thịnh.

“Từ đạo hữu, ngươi muốn tìm Địa Cấp Luyện Khí Sư?” – Tò vể cao thâm mặt trắc, Phạm chương quỹ nhẹ nhàng hỏi câu này, giọng nghe như gió thoảng qua.

Nhưng mà Từ Thịnh lại bắt chặt vào tai, hai con ngươi của y sáng lên, mừng rỡ nhìn Phạm Hiên. – “Chương quỹ ngài chẳng lẽ là quen biết được bậc cao minh nào? Hay là, hay là chính chương quỹ ngài cũng có một thân tạo nghệ luyện khí cao siêu khó lường?” – Giọng của y trở nên gấp gáp vô cùng, ánh mắt vô cùng mong mỏi câu trả lời của hần.

‘Luyện khí? Ta có nên học không? Đẹp, đẹp đi. Chỉ buôn bán, tu luyện thôi đã mệt như vậy, bản chương quỹ cũng không muốn rước thêm cực khổ vào người.’ – Ý nghĩ vừa được Từ Thịnh gọi lên đã bị Phạm Hiên dập tắt ngay lập tức. Khề lắc đầu một cái, hần hời hợt đáp lời. – “Bản chương quỹ không quen biết ai, cũng không hiểu luyện khí, nhưng ta có thể giúp ngươi tìm được người như ý.” – Àc, nghe như dịch vụ môi giới tình duyên, hần chợt có thêm một loại sáng ý kinh doanh sau này rồi.

“Xin chương quỹ dạy cho ta, Từ mỗ cảm kích không sao cho hết!” – Từ Thịnh đứng dậy vái một cái.

Tiêu Tinh mặc dù này giờ đang lá mặt lá trái với hai gã thiếu niên phé vật, nhưng vẫn không quên phân một tia chú ý bên chỗ Phạm chương quỹ a. – “Từ Thịnh sắp bị lừa? Hay là tên chương quỹ này vẫn còn bảo bối để đem ra?”

Không để cho hần phải chờ lâu, Phạm Hiên móc từ trong Thần Kỳ Tụ Bảo Nang ra một tờ linh phù màu trắng, ve vẩy ở trước mặt.

“Đây là...” – Từ Thịnh bất ngờ vô cùng, y không chưa từng nghe qua phù lục có thể tìm được Luyện Khí Sư a. Nếu là một loại phù lục đặc biệt còn có thể hấp dẫn Chế Phù Sư, nhưng ngoài họ ra còn ai lại bị hấp dẫn bởi nó đâu?

Từ Thịnh không hiểu, Tiêu Tinh không hiểu, Tiêu Minh, Tiêu Động, Công Dương Dã lại càng không hiểu. Cả năm người đều bị câu lên lòng hiếu kỳ, muốn chờ xem Phạm chương quỹ giải thích thế nào.

Phạm Hiên cười nhạt, dùng ngón giữa búng nhẹ vào tờ linh phù. – “Không để mọi người chờ lâu, xin giới thiệu với quý vị, đây là Địa Cấp Trung Phù... Tầm Nhân Phù! Phù này do một Thần Phù Sư thời Thượng Cổ sáng tạo ra, đằng sau nó là một câu chuyện vô cùng máu chó.” – Hần dừng lời, để cho người nghe tiêu hóa thông tin.

“Địa Cấp... Trung Phù?” – Từ Thịnh kinh hoàng kêu lên. Đó là phù lục mà chỉ Chế Phù Sư Ngũ Tinh mới có thể vẽ ra a, nếu là loại linh phù sát phạt thậm chí có thể diệt sát đại năng Hóa Thần, là loại đồ vật trong truyền thuyết của Bắc Hải Khu.

Một thể lục có thể tán gia bại sản để cầu một món Bảo Khí Hạ Phẩm, nhưng họ sẽ chẳng bao giờ làm vậy với đan dược hay phù lục. Lý do quá hiển nhiên, một bên là đồ vật có thể dùng lâu dài, sửa chữa được, có thể truyền lại cho hậu nhân. Còn một bên là hàng tiêu hao, dù cho giá cả rẻ hơn, số lượng nhiều thì cũng có ngày dùng hết.

‘Không ngờ hần thật sự vẫn còn bảo bối.’ – Tiêu Tinh kinh ngạc vô cùng, nảy lòng tham với Phạm chương quỹ. Có điều liếc thấy con mèo mập mập kia, hần liền phải giấu đi tâm tư của mình.

Trông thấy ánh mắt khiếp sợ của những kẻ đang có ở đây, Phạm Hiên dù đã nhiều lần trải nghiệm cũng không nhịn được có chút đắc ý. Đặt mạnh tám linh phù xuống quây, hần đứng dậy, ánh nhìn trở nên xa xăm, ngẩng đầu lên ba mươi độ, cho người ta một loại cảm giác cổ lão.

“Ngày xưa ngày xưa, từng có một vị thiên tài Chế Phù Sư cô độc, hần đối với chế phù như si như say, như điên như dại, dồn cực nhiều tâm huyết vào nó, thể nhân đối với hần kính phục không thôi. Nhưng thể nhân nào có biết, vị Chế Phù Sư kia vẫn chưa dứt hồng trần, sâu trong thâm tâm vẫn khát cầu một phần ái tình mỹ hảo.” – Phạm chương quỹ mở đầu câu chuyện, những người đang nghe cũng có chút hứng thú.

Đáng tiếc, nếu mà Triệu Ngũ Yên chưa vào Thiên Phòng thì hay, nàng ắt sẽ thích mấy chuyện ngôn lù như thế này.

Hắng giọng một cái, Phạm Hiên tiếp tục. – “Tiếc thay, thân là một kẻ cô độc, ngày ngày đêm đêm đều chỉ biết đến phù lục, hần nào có thời gian truy cầu ái tình? Vị Chế Phù Sư kia không cam tâm, hần quyết định dựa vào phù lục để tìm kiếm tình yêu.”

“Ngàn năm vạn năm trôi qua, tuổi tác của hần càng già, tu vi của hần càng cao, thử nghiệm vô số loại linh phù đều thất bại, nhưng cũng nhờ đó mà trở thành Thần Phù Sư Cửu Tinh, được cả tu chân giới kính ngưỡng.”

“Rốt cuộc là thế nào đây?” – Từ Thịnh không quan tâm câu chuyện ngôn lù của Phạm Hiên, y chỉ muốn biết tờ linh phù kia làm được gì mà thôi.

“Không lẽ có ẩn ý gì?” – Tiêu Tinh thuộc về trường phái thuyết âm mưu a.

“Hình như đâu có máu chó bao nhiêu?” – Tiêu Động trầm nghĩ.

Câu chuyện của Phạm chương quỹ vẫn chưa dứt. – “Sau khi trở thành Thần Phù Sư Cửu Tinh, tài nghệ chế phù của hắn có thể gọi là đẳng phong tạo cực, công tham tạo hóa. Vào một ngày không đẹp trời mây, hắn đã thành công vẽ ra một tờ Thiên Cấp Đại Phù, Tầm Duyên Phù. Dựa vào phù này, hắn có thể mượn nó để dẫn dắt bản thân tìm đến người có lương duyên, viết nên một giai thoại tại tu chân giới.”

Thờ dài một hồi, Phạm Hiên vỗ nhẹ xuống quỳ một cái như đang tiếc thứ gì. – “Sau đó, hắn chết rồi. Vừa mượn Tầm Duyên Phù tìm được người con gái trong mộng, gặp được nàng, hắn liền bị thiên địa giáng kiếp, tan thành khói bụi, hồn phách tận diệt, chết đến không thể chết thêm. Theo một số đại năng giải thích, đó là vì duyên phận thuộc về quản lý của thượng thiên, hắn dám làm ra thứ có thể nhúng chàm đến quyền lực của trời cao, tội đáng muôn chết.”

Thấy Phạm Hiên dứt lời, Tiêu Động liền chen vào. – “Chương quỹ, hình như cũng không máu chó mấy a?” – Ở trong tiệm ba ngày, từng cùng Phạm chương quỹ giành giật miếng ăn, hắn cũng không mấy kính sợ tên này, thích là chen ngang.

“Bình tĩnh, chuyện còn chưa hết.” – Phạm Hiên đưa tay chặn họng hắn, sau đó kể tiếp. – “Nói đến người con gái có mối lương duyên với vị Thần Phù Sư kia, nàng thể mà xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, chính là đại đệ tử thân truyền của hắn, có tám phần thiên phú của hắn. Nàng có một bí mật không ai biết, đó chính là nàng đã yêu thâm sư tôn từ lâu mà không dám nói, thấy hắn vì tìm tình duyên mà bỏ nhiều công sức như vậy, nàng đau lòng cực kì, chỉ biết chúc phúc cho hắn.”

“Nào ngờ đâu, hạnh phúc đến quá bất ngờ, sư tôn thể mà nhờ Tầm Duyên Phù tìm đến nàng. Bốn mắt nhìn nhau, còn chưa kịp nói lời yêu thương, nàng liền thấy sư tôn hóa thành tro bụi. Đau lòng tột độ, lòng mang ý chết, nhưng vì không muốn công sức của hắn đổ sông đổ biển, nàng liền dành toàn bộ thời gian của mình tiếp tục nghiên cứu Tầm Duyên Phù, giảm bớt uy năng của nó để người sử dụng tránh thoát thiên kiếp.”

“Đến lúc đèn cạn dầu tắt, nàng cũng kịp để lại thành tựu của mình cho các sư đệ sư muội. Đó là một tấm linh phù, Tầm Nhân Phù.” – Câu chuyện đến đây là kết thúc, Phạm Hiên thở ra một ngụm trọc khí, thoải mái dựa lưng xuống ghế bành, nhếch miệng hỏi. – “Các người thấy, máu chó hay không?”

Từ Thịnh, Tiêu Minh, Tiêu Tĩnh, Tiêu Động, Công Dương Dã cùng đồng thanh hô. – “Máu chó!”

‘Lại được mở mang kiến thức. Hóa là đây là lai lịch của loại phù lục này, thật ly kỳ.’ – Từ Thịnh liếc tờ linh phù màu trắng trong tay Phạm chương quỹ, không nhịn được than thở.

‘Câu chuyện này cũng nhắc nhở ta, muốn làm chuyện gì thì cần phải bắt chấp thủ đoạn để đạt được mục đích, có thần hình câu diệt cũng không hối hận.’ – Tiêu Tĩnh chợt liếc qua Tiêu Động, một tia hàn khí xẹt qua.

‘Không nên tìm kiếm đâu xa, phải biết trân trọng người trước mắt a.’ – Tiêu Động cũng có cảm ngộ của mình, trong đầu chợt hiện lên hình bóng yêu điệu của biểu muội Hương Nhi.

Phạm Hiên không quan tâm bọn họ có cảm ngộ gì, hắn chỉ muốn hỏi Từ Thịnh. – “Tứ đạo hữu, người thấy thế nào. Dựa vào Địa Cấp Trung Tầm Nhân Phù, người có thể tìm thấy Địa Cấp Luyện Khí Sư trong phạm vi gần nhất a. Giá cả của nó cũng không cao như Kỳ Vật Ngũ Phẩm, chỉ cần bốn trăm vạn Linh Thạch Trung Phẩm là có thể ôm về nhà.”

Không nói nhiều, Từ Thịnh gật đầu. – “Từ mỗ nguyện mua.”

Phạm Hiên lắc ngón tay. – “Tứ đạo hữu, người cũng không phải là không biết quy củ mới của bản chương quỹ.”

“Ồ? Vậy ta phải làm thế nào, xin chương quỹ chỉ giáo!” – Từ Thịnh nghĩ rằng hắn muốn bàn điều kiện.

Phạm Hiên nhẹ gật đầu. – “Quy củ này của ta chỉ áp dụng đối với người bình thường. Nếu là thiên tài, bản chương quỹ có thể mở rộng một mặt lưới.”

“Vậy Từ mỗ thay thế Tiểu Yên mua có được chăng?” – Từ Thịnh nghe vậy, lập tức có đôi sách.

Đáng tiếc, Phạm Hiên lại lắc đầu. – “Tứ đạo hữu không hiểu rồi, ý của ta là phải do thiên tài sử dụng. Bản chương quỹ có biện pháp để khống chế xem ai được quyền sử dụng đồ vật mua từ Vạn Năng Thương Hội, người có muốn thử một chút?” – Hắn nói câu này là thật, đây là đặc quyền dành cho Thần Bí Thương Nhân nhằm tránh việc làm thất thoát Tài Khí.

“Vậy...” – Từ Thịnh hơi bí một chút, sau đó liếc sang Tiêu Tĩnh, liền sáng mắt lên nói với Phạm Hiên. – “Chương quỹ ngài xem Tiêu Tĩnh như thế nào?”

Nhưng y phải thất vọng rồi, Phạm Hiên đã giám định qua Tiêu Tĩnh rồi, đánh giá tổng hợp miễn cưỡng được năm mươi, hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn thiên tài của hắn. – “Hắn không được. Nếu là Tiêu Động tiểu tử thì có thể. Đáng tiếc, muốn kích hoạt phù này đòi hỏi cường độ thần hồn khá cao a, nếu không có tu vi Nguyên Anh trở lên thì hoàn toàn không làm được.”

Tiêu Tĩnh nghe Phạm Hiên đánh giá hắn còn kém hơn Tiêu Động, trong lòng dâng lên lửa giận vô tận. – “Ta còn không bằng một tên phế vật? Thứ mất dui như người đứng là chẳng phải cao nhân gì như họ Từ nghĩ.”

Từ Thịnh nghe Phạm chương quỹ, trong lòng thất vọng vô cùng, thế là Triệu Ngự Yên cũng không được a. – “Chương quỹ, xem ra Huyền Vân Ẩn chưa đến thời cơ thăng cấp a.” – Y cười khổ, thầm trách tên chương quỹ này sao lại nghĩ ra ba cái quy củ lằng nhằng như vậy.

“Tứ đạo hữu chó vôi, ta biết một thiên tài khác mà người có thể nhờ a.” – Phạm Hiên ním cười sâu xa.

Nhìn nụ cười của Phạm chương quý, Từ Thịnh không hiểu sao chợt dâng lên cảm giác không ổn. Y ngập ngừng hỏi lại. – “Là... ai?”

Phạm Hiền chỉ ngón tay lên trần, thấp giọng nói ra.

“Cha của nàng nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Đội bắt mèo đến rồi

Cha của nàng?

Từ Thịnh nghe xong, ngáo cả người một lúc, sau đó mới bình tĩnh trở lại, mặt nhăn như trái mướp đắng. – “Chương... chương quý, ngài đừng nói giỡn a.” – Y dờ khóc dờ cười.

“Tên này là muốn gặp hoàng thượng? Hắn gấp gấp như vậy để làm gì?” – Tiêu Tĩnh cảm thấy mùi âm mưu nồng nặc.

Phạm chương quý thần nhiên lắc đầu. – “Ta cũng không nói giỡn. Triệu cô nương không phải là thiếu nữ thiên tài sao, ta tin chắc thân là cha của nàng, tư chất người kia cũng không kém đi đâu được. Lại nói, y là người có thân phận tối cao của quốc gia này, ắt hẳn tu vi cũng phải có Nguyên Anh đi?” – Hắn chậm rãi nói, rành mạch từng câu từng chữ.

Tư chất, tu vi của người kia? Đúng là không phải nghi vấn, thiên phú kỳ tài của Triệu thị hoàng tộc, dù phải phân nhiều tâm tư để trị quốc nhưng vẫn không hề bỏ bê tu luyện, tại vị hơn tám trăm năm, dung nhan bất lão, chí ít cũng là Nguyên Anh Kỳ, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Phạm Hiền.

Từ Thịnh biết điều này, nhưng hắn cũng không thể nào đi tìm Triệu Lam đến a. – “Chương quý a, ngài cũng biết cha nàng là thân phận gì mà, sao y có thể dễ dàng rời khỏi đế đô được?”

“Không dễ dàng rời đế đô? Làm hoàng đế của tu chân quốc mà tù túng thế à?” – Phạm Hiền có chút bất ngờ hỏi lại.

Kinhhhh!

Tiêu Tĩnh nghe vậy, lập tức động thương xuống đất thật mạnh. – “To gan! Người dám phạm thượng, nên đáng tội gì?!” – Hắn phồng mang trợn má với Phạm chương quý, mặt mày đỏ chót, giống như rất là quyết tâm bảo vệ thể diện hoàng thất. Tất nhiên, cũng chỉ miệng cộp gan thỏ mà thôi, tỏ vẻ trung tâm là chính chứ chả dám làm gì.

“Tiêu thống lĩnh bình tĩnh, Phạm chương quý chẳng qua là ần thế lâu ngày, không quen thế tục mà thôi, mọi sự dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý.” – Từ Thịnh lập tức đứng ra hòa giải, sau đó nói với Phạm Hiền. – “Phạm chương quý, ngài có điều không biết, hoàng thượng thân phận cao quý, trăm công nghìn việc, thật không có thời gian để phân thân a. Hay là chương quý ngài chịu khó đến đế đô một chuyến, Từ mỗ ắt sẽ vì ngài quét đất dẫn đường!”

Phạm Hiền cười nhạt. – “Ý của Từ đạo hữu là họ Phạm ta đây thân phận thấp hèn, vô công rồi nghề, cho nên tùy ý đi đâu cũng được?” – Thăng này là đang bẻ chữ của người ta.

“Áy, sao lại như thế, chương quý ngài hiểu lầm ta, sao Từ mỗ có thể nghĩ như thế được?” – Từ Thịnh vội cười lấy lòng, trong lòng thì cũng phần nào đồng ý với Phạm chương quý. – “Không nhắc ta cũng không đề ý, tên chương quý này thế mà rảnh rỗi cực kì.” – Y nhớ đến mấy ngày trước Lê Minh có báo cáo về việc Phạm Hiền bịa lý do để đóng cửa tiệm, nghỉ liên tù tì mấy ngày.

“Hmmm, ta cũng tin là Từ đạo hữu không nghĩ như thế.” – Phạm chương quý tin gật đầu, sau đó nhún vai nói với Từ Thịnh. – “Có điều, bản chương cũng chỉ quen chốn khổ rách áo ôm này thôi. Đế đô gì đó, phồn hoa lộng lẫy, thứ cho ta không quen.” – Hắn giọng của người từng trải, như đã nhìn thấu hồng trần.

“Áy, cái này...” – Từ Thịnh có hơi bối rối, Phạm Hiền rõ ràng đã cho hắn phương án giải quyết rồi, nhưng mà không dễ thực thi a.

Ánh mắt của Tiêu Tĩnh loạn chuyển. – “Nếu muốn gặp hoàng thượng, hẳn có thể đến đế đô a, sao lại từ chối đây đây? Hay là hắn không dám rời khỏi chỗ này, hoặc là...” – Hắn chợt trừng to mắt, giống như đã phát hiện “chân tướng” – “Hắn muốn dụ hoàng thượng đến chỗ này để... Tên này ăn gan hùm mật báo rồi sao?”

Gã Tiêu gia đệ nhất thiên tài đương nhiệm này có rất nhiều ý nghĩ xấu a. Vị Tiêu gia đệ nhất thiên tài tiền nhiệm của chúng ta cũng nghe họ nói chuyện này giờ, trong lòng có chút kinh ngạc.

“Nàng thế mà lại là công chúa?” – Liếc mắt nhìn lên trần, nghe Từ Thịnh nhắc đến hoàng thượng, không khó để hắn suy luận ra thiếu nữ bản thân gặp khi

này là ai. – ‘Nếu ta nhớ không lầm thì có lần phụ thân nhắc đến hoàng đế từng chỉ phúc ban hôn cho ta với một vị công chúa đi? Liệu có phải là nàng không? Không đúng, cha chẳng phải nói là nàng không có linh căn sao, vị lúc này có khí tức rất mạnh a, không giống.’

‘Chẳng lẽ là ti muội gì đó của nàng?’ – Tiêu Động tạm thời bác bỏ việc Triệu Ngũ Yên là người có hôn ước với mình a.

Mặc kệ hai tên thiên tài Tiêu gia có suy nghĩ gì, lúc này Phạm chương đã cho Từ cung phụng lời đề nghị cuối cùng. – ‘Từ đạo hữu a, người kia là lựa chọn tốt nhất mà ta nghĩ người có thể nhờ rồi đó. Còn không như thế này, người tìm ai đến cũng được, miễn là thỏa mãn yêu cầu của bản chương quỹ thì không thành vấn đề.’ – Phạm Hiền phát tay áo chỉ điểm.

Dù nói thế, nhưng Phạm chương quỹ vẫn hi vọng tên hoàng đế kia có thể đến một chuyến, mục đích của hắn chính là y nha. Thân là nhất quốc chi quân, tiền tài mà y sở hữu nhiều đến bậc nào? Phạm Hiền tin chắc là bản thân có thể kiếm rất nhiều lợi nhuận từ Triệu Lam, băng vào Tụ Bảo Bôn, không túi tiền nào có thể tránh thoát được độc thủ của chương quỹ.

Về phần Từ Thịnh, lúc này y cũng chỉ đành cười khổ chấp nhận. – ‘Nghe theo chương quỹ vậy.’ – Y định trở về Cung Phụng Điện thương thảo chuyện này với Triệu Lục.

Nghĩ đến liền làm, Từ cung phụng chấp tay chào Phạm Hiền. – ‘Chương quỹ, Từ mạo xin cáo từ.’ – Sau đó phất áo liền đi, không đợi Phạm chương quỹ đáp lễ. Y có chút hờn dỗi việc Phạm Hiền bày quy củ này quy củ nọ a, giống như là muốn làm khó y vậy. Còn về con mèo béo, y biết là nó không thêm nói chuyện với mình a, cho nên lúc vừa vào cửa liền coi nó như không khí, rồi khỏi cũng không ư hừ một hai, để tránh mất mặt.

Khô Vinh Kinh, y không vội tham ngộ. Triệu Ngũ Yên đã có Tiêu Tĩnh và ba ngàn ngư lâm bảo hộ, lại thêm Lê Minh và ba vị chấp sự khác ẩn núp ngoài tiệm, Từ Thịnh có thể dồn toàn tâm toàn lực vào việc thăng cấp pháp bảo.

Quần ma đang loạn vũ trong Vân Thanh Quốc, việc có được một món Bảo Khí lúc này chính là một trợ lực khổng lồ vô cùng, như thần trụ chống trời, giữ cho đế quốc sừng sững không ngã.

Phạm Hiền nhìn Từ Thịnh hấp tấp rời đi, cũng mặc kệ y luôn, lười nói từ biệt. Hắn quay sang nhìn Tiêu Tĩnh, lạnh nhạt gọi. – ‘Ê!’ – Thái độ rất ư là khinh người.

Có điều chả ai để ý đến hắn cả, Tiêu Tĩnh tiếp tục trò chuyện với Tiêu Động và Công Dương Dã, chủ yếu là muốn lừa lấy sự tin tưởng của Tiêu Động để dễ bề ra tay.

‘Ê, tiểu tử cảm thương, chính là người. Tiêu Tĩnh, Kim Đan Trung Kỳ, bảy mươi ba tuổi, từng bị Chiêu Tài nhà ta đập te tua, ta đang gọi người đó!’ – Phạm Hiền âm dương quái khí nói ra.

‘Là Vô Dịch, không phải Chiêu Tài!’ – Con mèo béo ngẩng đầu phản bác một câu, sau đó tiếp tục vui đầu ngủ.

‘Thứ mặt hạng đáng chết.’ – Sát khí cuộn cuộn dâng trào trong lòng, Tiêu Tĩnh cố gắng kìm nén lại, nở nụ cười lạnh. – ‘Phạm chương quỹ có việc nhờ bản thống lĩnh?’ – Hắn hơi vênh hằm lên, quay sang nhìn Phạm Hiền.

Tiêu Động và Công Dương Dã cũng kinh ngạc ngó sang, hai người không biết là Phạm Hiền có thù oán gì với Tiêu Tĩnh a. Chỉ là sau đó Tiêu Động chợt nhớ đến mấy lời đồn về Vạn Năng Thương Hội lúc đầu, lập tức ngộ ra là quân triều đình bị đánh toi bởi hoa lá kia chính là bọn Tiêu Tĩnh.

‘Nhờ người?’ – Phạm chương quỹ phun ra hai chữ này, giọng đầy khinh thường. – ‘Ta chỉ muốn nói, tiệm này không chào đón người a. Cản trở bản chương quỹ làm ăn, lại còn khiến khách hàng của ta bỏ chạy tứ tán, mời người rút đi cho.’

‘Người...’ – Tiêu Tĩnh siết thương trong tay, âm độc nhìn thật kỹ Phạm Hiền, nhưng chẳng dám làm gì. Con mèo béo kia vẫn còn đang nằm trên quầy a.

Phạm Hiền đưa tay sờ đầu Vô Dịch, liếc nửa con mắt về phía Tiêu Tĩnh, như muốn hỏi hắn ‘Người cái gì mà người, sao còn chưa rút đi?’.

Hừ lạnh một tiếng để vót vát tí thể diện, Tiêu Tĩnh cuối cùng vẫn là phải vung thương đi ra, quá mất mặt rồi.

Tiêu Động sẽ không vì Tiêu Tĩnh mà chất vấn Phạm chương quỹ. Bản thân hắn cứ cảm thấy khó chịu thế nào ấy khi phải nói chuyện với Tiêu Tĩnh, cho nên khi người sau bị đuổi ra ngoài, hắn cũng thở phào một hơi, không hề có ý định giữ lại hay đi theo.

Công Dương Dã lại càng không có ý kiến gì, gã chỉ là ăn nhờ ở đậu mà thôi. Về phần Tiêu Minh, y sợ con mèo kia một phép.

Đúng lúc này, âm thanh của Tiêu Tĩnh vọng vào từ ngoài tiệm. – ‘Tộc đệ, ta dựng trại bên ngoài, người nếu rảnh có thể ra trò chuyện cùng ta.’

‘Ồ, lại còn có chiêu này.’ – Phạm Hiền kinh ngạc một chút, khóe miệng chợt nhếch lên, tạo thành nụ cười hững hờ. – ‘Nghĩ hay lắm, người là muốn dụ con người ta ra ngoài để thủ tiêu? Ta cũng chờ mong màn kịch này a.’

Nói là làm, Tiêu Tĩnh lập tức chỉ huy quân lính đóng quân cách cửa tiệm nhỏ năm dặm, moi móc công cụ từ trong nhẵn vật ra, chỉ trong khoảnh khắc, một doanh trại lâm thời đã được dựng lên.

Bọn tán tu ở xa cứ tưởng sẽ có trò hay để xem, trên tay đã cầm sẵn Linh Quang Ngọc từ bao giờ, nay lại thấy quân triều đình chả có động thái gì, thất vọng vô cùng.

“Àiii, cứ tưởng có đại chiến để xem” – Một tên thờ dài.

“Ta đã đoán trước được sẽ không có gì xảy ra mà.” – Một người khác tỏ ra tỉnh tưng.

“Linh Quang Thu Hình Bát Diện Trận của ta vẫn chưa đến lúc xuất thế a...” – Đây là một kẻ tỉnh tưng hơn.

“...”

Mặc kệ thế nào, những ai có Huyền Minh Bảo Thạch lập tức quay trở lại cửa tiệm nhỏ, bắt đầu mua hàng như mọi khi.

Ngày hôm nay cũng chẳng có biến cố gì xảy ra.

...

Màn đêm buông xuống trên Thiên Vân Thành.

Thảm Dung đang đứng trên lan can tầng chín của Vạn Bảo Lâu, trầm tư nhìn con phố đã lên đèn. Chợt, như có cảm ứng, y liếc về phía Nam.

Truyền tống trận ở Nam Môn lóe sáng, năm bóng người lập tức xuất hiện.

Chính là Hắc Y và Thiên Lung Tử Tiên.

Hắc Y im lặng, Ngục Cực Tiên nhắm mắt dưỡng thần, Định Song Tiên nghiêm nghị nhìn thẳng, La Vồng Tiên cũng trầm mặc.

Chỉ có Tỏa Tắc Tiên có chút hứng thú quan sát cảnh vật để đô Vân Thanh Quốc, hít một hơi thật sâu, sau đó đưa tay lên vuốt râu dưới cằm, mỉm cười nhận xét. – “Phồn hoa náo nhiệt có thừa, chỉ là hơi thiếu một chút sức sống a. Ừm, cảm giác đúng là có chút dồn nén, không tự do bằng sông nước nơi Bắc Hải.”

“Bốn vị, Thảm hội trưởng đang chờ.” – Hắc Y cắt ngang sự cảm khái của lão.

Khẽ đẩy chiếc mũ vành rộng, Ngục Cực Tiên khò khè. – “Đi thôi.”

Cốp!

Định Song Tiên động gậy trong tay xuống đất, trầm giọng. – “Lão phu cũng rất muốn diện kiến Thảm hội trưởng đây.”

Năm người lập tức biến mất khỏi Truyền Tống Trận.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Con mồi rời tiệm

Sáng ngày hôm sau, Vạn Năng Thương Hội mở cửa, Tiêu Động vẫn đầy Thương Phẩm Ngọc Bích ra ngoài như thường lệ, phát tay chào bọn tán tu đang chực chờ trước cửa.

Vừa lấy ghế ra ngồi, hần chợt thấy Triệu Ngữ Yên bước xuống từ cầu thang rồi. So với ngày hôm qua, khí chất của nàng hôm nay càng thêm băng lãnh, chỉ là uy áp trên người cũng càng thêm nội liễm, không phô trương như lúc đầu.

Đây là dấu hiệu của việc tỉnh, khí, thần tam bảo đang hội tụ lại trong người nàng, bắt đầu hình thành Hư Đan, dọn đường bước lên Kim Đan Đại Đạo.

Tiêu Động không biết được điều đó, nhưng hần có thể cảm nhận được là nàng mạnh hơn so với ngày hôm qua. – “Thật là khó lường.” – Hần thầm cảm thán.

Sau đó, chợt nhớ tới nghi vấn của bản thân, hần liền bắt chuyện với Triệu Ngữ Yên. – “Triệu cô nương?” – Tiêu Động khẽ gọi, bỏ qua luôn chuyện thu tiền hoa của lũ tán tu.

Tiểu công chúa nghe hần gọi, nhú mày nhìn sang. Nàng nhớ là không có quen biết với tên này nha, chỉ biết hần là nhân viên của Phạm chương quỹ mà thôi. Có điều thấy hần gọi mình, nàng cũng không thể giả vờ chẳng nghe, bèn đưa mắt nhìn hần, gật đầu một cái xem như đáp lễ.

Tiêu Động há mồm định hỏi chuyện hôn ước kia, nhưng Triệu Ngũ Yên đã không để ý đến hấn nữa mà quay sang tìm Phạm chương quỹ, làm hấn ghen một hòng.

“Chương quỹ, buổi sáng tốt lành. Ngươi xem, tiểu nữ đã đến cảnh giới này rồi, cũng không thể tu luyện ở Thiên Phòng tiếp nữa, ngươi nghĩ thử có bảo vật gì thích hợp, xin giới thiệu cho ta biết với.” – Triệu Ngũ Yên than thở với Phạm Hiên.

Phạm chương quỹ bất động thanh sắc liếc Tiêu Động một cái, sau đó khẽ mỉm cười. – “Bảo vật thích hợp? Đúng là có, nhưng mà ngươi mua không nổi.” – Khẽ xoay cái Tụ Bảo Bồn trong tay, Phạm chương quỹ của chúng ta lần này thế mà không có một câu nào nói dối.

Triệu Ngũ Yên cũng tin a, lần trước nàng cũng không mua nổi pháp bảo mà Phạm Hiên giới thiệu. – “Biết vậy ta đã vùi thêm linh thạch của hoàng thúc rồi, chỉ cho mười vạn Linh Thạch Trung Phẩm, thật keo kiệt.” – Nàng khẽ lâm bầm, không nhìn thấy gân xanh nổi trên trán của Phạm Hiên.

‘Nữ nhân a, phá sản a.’ – Phạm chương quỹ thầm than, quyết sau này sẽ không để một vị nữ giới nào nhúng tay vào chuyện làm ăn của mình.

Không biết bản thân đang bị chương quỹ cao nhân chê cười, Triệu Ngũ Yên chợt nhớ đến một chuyện, lập tức hỏi Phạm Hiên. – “Chương quỹ, ngài có biết loại bảo vật nào giúp phế vật có thể tu luyện không?”

‘Phế vật?’ – Tai Tiêu Động khẽ giật một cái, lệ khí chợt hiện lên trong hai con ngươi.

Buồn ngủ gặp chiếu manh, Phạm Hiên không ngờ hạnh phúc lại đến nhanh như vậy. – “Tới rồi, tới rồi. Phối hợp tốt lắm, Triệu nha đầu.’ – Thầm cho tiểu công chúa mười ngôi sao, Phạm chương quỹ thông dong bồi diễn. – “Triệu cô nương, ngươi có thể nói rõ ra a, đừng nói chung chung như vậy.”

Triệu Ngũ Yên lúng túng gật đầu giải thích. – “A, là vậy. Tiểu nữ có biết một người vốn có thể tu luyện bình thường, đột nhiên chẳng biết vì sao bị rớt cảnh giới, đến giờ chẳng thể đột phá được nữa. Chương quỹ ngài có loại đan dược nào chữa tình huống như vậy không?”

Khoan nói tới Phạm Hiên. Lúc này đây, Tiêu Động nghe xong lời của nàng liền tròn to mắt nhìn, đây không phải là đang nói hấn sao? Công Dương Dã đang gục gù trên bàn cũng chợt tỉnh cả người, liếc hấn rồi lại liếc Triệu Ngũ Yên, hai người không phải chẳng quen biết sao?

Phạm chương quỹ ngó thấy vẻ mặt của Tiêu Động, cố nín cười, đối diện với Triệu nha đầu, thần sắc giống như vừa hiểu ra. – “Ồ, ra là vậy. Bản chương quỹ nghe có vẻ quen quen a.”

“Thật vậy chẳng? Chương quỹ ngài có biện pháp gì giải quyết hay không?” – Triệu Ngũ Yên reo lên.

Phạm Hiên lập tức lắc đầu, đáp lời nàng. – “Đáng tiếc a Triệu cô nương, đó là tuyệt chứng. Đừng nói là Vạn Năng Thương Hội, có là Úc Năng Thương Hội cũng phải bó tay hết cách.” – Hấn tròn mắt nói dối.

“Thế ạ?” – Triệu Ngũ Yên thất vọng, yếu xiu.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh nghi bất định của Tiêu Động, Phạm Hiên thầm cười đắc ý, sau đó khẽ hỏi Triệu nha đầu. – “Chỉ là... Triệu cô nương, không biết ngươi có quan hệ gì với người mà ngươi vừa nhắc đến a?” – Hấn cắn răng hỏi ra câu này, cứ sợ lại nghe bíp bíp, nhưng không ngờ lại ra được khỏi miệng rồi.

‘Hà, bà di Thiên Đạo, coi như ngươi cũng không quá tuyệt tình.’ – Phạm chương quỹ thầm nói móc một câu.

Bỏ qua chuyện hấn nói móc ai, Tiêu Động cũng như Công Dương Da lúc này cũng muốn biết nàng đang nói đến ai a, chẳng lẽ trên đời này lại có chuyện trùng hợp như thế, vẫn còn một người có vận mệnh khốn khổ như Tiêu Động?

Dưới sự hồi hộp chờ đợi của tên chương quỹ gian ác và hai thiếu niên phế vật, Triệu Ngũ Yên lắc đầu bảo. – “Đó, đó là một người... xa lạ.” – Nàng nói thật mà thái độ cứ y như đang nói dối, giấu đầu lòi đuôi, khiến cho người khác càng thêm nghi ngờ.

“Ồ, thật là một người xa lạ? Đáng tiếc a, ta định giới thiệu cho ngươi một loại đan dược rất thích hợp với kẻ ấy nha.” – Phạm chương quỹ thờ dãi.

Triệu Ngũ Yên kinh ngạc hỏi. – “A, đó là đan dược gì?” – Tiêu Động, Công Dương Dã và cả Tiêu Minh cũng tò mò như nàng.

“Diễn Thọ Đan a. Ngươi không phải nói kẻ ấy không tu luyện được, như vậy thọ nguyên không tăng trưởng được nha. Có đan dược này rồi, cũng phần nào giúp kẻ ấy có thêm thời gian tận hưởng đời người.” – Phạm Hiên từ tốn nói ra.

Nghe vậy, Triệu Ngũ Yên cảm thấy đúng là rất xứng với người kia, lập tức nói. – “Thật sự thích hợp, xin chương quỹ bán nó cho tiểu nữ.”

“Vậy Triệu cô nương có thể nói cho bản chương quỹ biết kẻ đó là ai không?” – Phạm Hiên gõ nhẹ tay lên mặt quầy, đưa điều kiện trao đổi với nàng.

Triệu nha đầu nào phải người khôn khéo, chuyện kia lại chẳng phải bí mật gì cho cam, nên rất nhanh liền bị Phạm chương quỹ moi hòng ra. – “Đó thật sự là một người xa lạ á, chỉ là y và tiểu nữ có...” – Nàng bắt đầu kể lể về chuyện hôn ước nọ kia, cũng nói ra ý định từ hôn của mình, định dùng đan dược để bồi thường cho hôn phu.

Càng nghe nàng nói, Tiêu Động càng khó đứng vững, phải chống tay vào bàn, chậm chậm ngồi xuống ghế. – “Đó không phải là ta sao? Tiêu gia? Phế vật? Từ hôn? Đó không phải là ta sao?” – Sóng thần trào dâng trong lòng hấn, mãi không thể dịu xuống.

Công Dương Dĩ cũng nghe ra rồi, nhìn thấy Tiêu Động bàng hoàng như vậy, hần vổ vai an ủi gã đồng chí của mình. – “Tiêu Động huynh đệ, àiiii...”

Nói thật đi, mặc dù không có tình cảm gì với nhau, nhưng khi nghe được vị hôn thê của mình nói hai chữ phế vật, lại còn muốn buông lời từ hôn, định bỏ thí đan dược để đền bù cho bản thân, Tiêu Động thực sự cảm thấy rất khó chịu, trong lồng ngực như có một luồng dung nham cuộn trào, thiêu đốt dữ dội.

Phạm chương quỹ thấy cao trào đã tới, lập tức châm dầu vào lửa. Hần nghe Triệu Ngữ Yên nói xong, lập tức ồ lên. – “Hóa ra là thế. Triệu cô nương nguoi làm như vậy, đúng là hợp đạo nghĩa nhất rồi. Không nói hai người chưa từng gặp mặt, không chút cảm tình, lại nói đến nguoi vốn tư chất thượng giai, đừng tu chân rộng mở, có thể tiến xa. Người kia lại dậm chân không thể tiến bộ, nếu đến với nhau đúng là bị kịch a.”

Thờ dài một hơi, hần tiếp tục. – “Thử nghĩ mà xem, đến lúc nguoi đột phá Nguyên Anh, có ba ngàn năm thọ mệnh. Người kia vẫn còn Luyện Khí, thọ nguyên chỉ hơn phạm nhân được nửa đời, chẳng phải định sẵn là nguoi phải trở thành góa phụ hay sao? Sự tác hợp này, thiên lý bất dung aaa...”

Àm!

Lời này của hần chẳng khác gì một nhát dao đâm thẳng vào tim Tiêu Động. Phải a, thọ nguyên cách biệt như thế, kết làm đạo lữ chẳng khác gì gieo họa cho nhau. Bản thân hần không có lòng với Triệu Ngữ Yên, nhưng mà hần biết một người con gái khác gọi Hương Nhi a. Ngoại nhân không biết, nhưng bản thân Tiêu Động lại rõ ràng thiên phú tu luyện của nàng ra sao, hoàn toàn không thua gì hần trước đây. Nếu nàng và hần đến với nhau, không là một loại bị kịch hay sao?

Tiêu Động chợt cảm thấy vô cùng mờ mịt, mặc dù chương quỹ đã nói ba tháng sau giải quyết vấn đề của hần, nhưng hần cũng không có mấy lòng tin vào việc đó. Giương đôi mắt vô thần nhìn Triệu Ngữ Yên, sau đó là Phạm chương quỹ, rồi lại nhìn sang Công Dương Dĩ, hần gạt bàn tay của gã ra, đứng đây.

Thần hình hơi lắc lư một chút, Tiêu Động quay người đi ra cửa. – “Ta đi ra ngoài một chút.” – Trong giọng nói không chút sinh khí.

Tiêu Minh lập tức thực hiện chức trách bảo hộ của mình, động thân đi theo. Công Dương Dĩ cũng tính chạy ra, nhưng lập tức bị ngũ sắc quang hoàn của Phạm chương quỹ chặn lại.

‘Yếu thì đừng ra gio.’ – Âm thanh nhàn nhạt của Phạm Hiên truyền vào trong tai gã. Hần cũng không muốn tên Luyện Khí Sư tương lai của tiệm mình chết mất xác nơi đầu đường xó chợ a.

Nhìn theo bóng lưng lao đảo của Tiêu Động, Phạm chương quỹ trầm nghĩ. – ‘Hình như thuốc hơi nặng. Chỉ là vậy mới tốt, thuốc đắng thì khỏe nhanh, bản chương quỹ cũng kiếm được tiền.’

Không biết được ý đồ xấu xa của chương quỹ cao nhân, Triệu Ngữ Yên nghe được lời lẽ của hần, cảm thấy chữ chữ đều là đạo lý a. – “Đúng như nguoi nói a chương quỹ. Cho nên, xin chương quỹ bán cho tiểu nữ Diên Thọ Đan ấy đi.”

“Được thôi.” – Không lảng nhãng, Phạm Hiên lấy ra hai cái hộp ngọc đặt ở trên quầy. – “Đây là Diên Thọ Đan Nhất Giai và Diên Thọ Đan Nhị Giai, bảo đảm hôn phu của nguoi sống được thêm hai ba trăm năm.” – Tất nhiên, đều là Lục Chuyển, bán cho nàng thì phải chọn đồ tốt nhất để lĩnh nhiều Tài Khí chứ.

“Không có Tam Giai sao chương quỹ?” – Triệu Ngữ Yên có hơi bất ngờ. Dựa vào số linh thạch nàng có hiện giờ, mua đan dược Tam Giai thậm chí là một số ít đan dược Tứ Giai vẫn được a.

Phạm Hiên lắc đầu. – “Tam Giai? Nguoi thiếu ít nữa mới mua nổi. Đây không phải đan dược bình thường đâu, đừng lấy lễ thường đánh giá nó.” – Giọng nói của hần nghe sao cao lãnh, mười phần tinh tướng.

Triệu Ngữ Yên nửa hiểu nửa không gật đầu, dù sao nàng chỉ việc chi tiền a, không cần suy nghĩ nhiều. Vừa thò lấy túi linh thạch, còn chưa kịp đưa cho Phạm Hiên thì một giọng nói chợt cắt ngang hành động của nàng.

“Chương quỹ, sao nguoi có thể phá bỏ quy củ?” – Một tên tán tu hùng hổ bước vào, há mồm la to, giống như bắt quả tang ỏ nghiệm hít lá đu đủ vậy.

Hần là người cầm Huyền Minh Bảo Thạch số mười lăm a, mười bốn người trước đều không có việc cần tư vấn, cho nên đợi đến lượt thì hần cũng chính là khách hàng đầu tiên bước vào tiệm hôm nay.

“Quy củ? Nguoi nói nàng?” – Trí thông minh đột nhiên bùng cháy, Phạm Hiên lập tức hiểu tên kia nói đến điều gì, nhanh chóng giải quyết hần luôn. – “Lật mặt sau của cục gạch... à không, Huyền Minh Bảo Thạch lên, có trông thấy bốn chữ ‘đánh giá tổng hợp’ chứ, nếu số đằng sau của nguoi lớn hơn sáu mươi, bản chương quỹ tùy thời tiếp đón, nửa đêm gõ cửa cũng không vấn đề gì.” – Phạm chương quỹ phát tay nói ra.

“Lại nói cho đám bên ngoài biết, chúng có thể thử đặt tay vào Thương Phẩm Ngọc Bích, dùng thần thức niệm hai chữ ‘đánh giá’ là có thể biết đánh giá tổng hợp của mình.” – Đây là tính năng có sẵn của Thương Phẩm Ngọc Bích, lần trước Phạm Hiên không nói cho bọn tán tu là vì nó khá là dư thừa a.

Bởi thứ tự xếp ưu tiên của Thương Phẩm Ngọc Bích là dựa trên đánh giá tổng hợp trước tiên rồi, nếu có khách hàng tiềm năng xuất hiện thì nó sẽ tự báo cho hần ngay lập tức.

Trong ánh mắt ngờ ngác còn chưa kịp hiểu chuyện gì của gã tán tu, Phạm chương quỹ chợt vung tay lên, phất một cái. Ngũ Hành Tụ Linh Trận ngay tức khắc làm việc, đá văng tên tán tu ra ngoài không thương tiếc.

Thần nhiên như không có gì xảy ra, Phạm Hiền hững hờ đưa tay ra trước mặt Triệu Ngự Yên.

“Triệu cô nương, mời giao tiền a.”

...

Ở cách cửa tiệm nhỏ năm dặm, chỗ ngự lâm quân dừng trại, Tiêu Tĩnh vén màn chướng lên, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

‘Con mồi đã ra cửa a. Chỉ là ban ngày ban mặt thế này... Tiêu Minh, người tốt nhất là khôn khéo một chút, dẫn mồi đi xa nha.’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Rình mồi trong đêm

Triệu Ngự Yên đi rồi. Không thể tu luyện ở trong Thiên Phòng nữa, nàng cũng chả còn lý do gì để ở lại Vạn Năng Thương Hội, nên quyết định trở về đình Huyền Vân xin chỉ dẫn của mấy vị cung phụng cho đường tu hành tiếp theo.

Phạm chương quỹ tiếp tục làm công việc tư vấn của mình a, Công Dương Dĩ thi thế vào chỗ của Tiêu Động để thu tiền bo. Hết cách rồi, ở chung với mấy kẻ tham tiền như vậy, bản thân gã cũng bị ảnh hưởng phần nào.

Lại nói đến Tiêu Tĩnh, sau khi Tiêu Động ra cửa, hắn liền tập trung tinh thần, lúc nào cũng giữ liên lạc với Tiêu Minh để theo sát hành tung của tên tộc đệ. Khi mà Triệu Ngự Yên bảo rằng muốn quay về Cung Phụng Điện, thân là đội hộ tống công chúa, hắn tất nhiên phải dẫn ba ngàn ngự lâm quân theo phò giá nàng rồi.

Cũng nhân chuyện này, hắn đã biết nên làm gì để đối phó cái gai trong mắt của mình. Thiên Vân Sơn rộng lớn như vậy, núi non chập trùng, một gã thiếu niên phế vật có chết tại một xó nào đó cũng không dễ gì điều tra ra a. Hắn đã dọn sẵn sân bãi từ lâu để đón Tiêu Động, nhưng lần trước có chút biến cố nên mới không dùng được, nay lại đầu vào đấy rồi.

Vung thương lên ngựa, ừm, con ngựa này là một linh thú Nhất Giai Trung Kỳ mà thôi, sau lần con Tam Nhân Bạch Sư chết, Tiêu Tĩnh vẫn chưa tìm được tọa kỵ mới. Lúc này hắn truyền lệnh dọn trại, chuẩn bị rời khỏi Liên Nguyệt Phường Thị.

Cười trên lưng ngựa, Tiêu Tĩnh dùng ánh mắt rét lạnh nhìn về phía cửa tiệm nhỏ ở xa, sát ý trào dâng, không chút thu liễm – ‘Chờ đó! Đợi ta giải quyết xong tên phế vật kia, mục tiêu tiếp theo của bản thống lĩnh chính là ngươi. Trên địa bàn của đế quốc, Tiêu Tĩnh ta không tin là ngươi có thể trở mình.’ – Hắn vẫn nhớ như in bản thân đã bị Vạn Năng Thương Hội hạ nhục như thế nào.

Hất xi!

Vừa mới giúp một tên tán tu giám định một đóa hoa kỳ lạ, Phạm chương quỹ đột nhiên há hoi. – “Quái, chẳng lẽ ta bị dị ứng hoa này?” – Hắn không hiểu ra sao.

Quay trở lại chỗ Tiêu Tĩnh, lúc này hắn đã cười ngựa đi đầu, ba ngàn ngự lâm chia thành mười hàng theo sau, cuối đội là Triệu Ngự Yên và bốn vị Nội Điện Chấp Sự. Thân là công chúa của tu chân quốc, Triệu nha đầu sẽ không giống bọn hoàng tộc phàm nhân ngồi kiệu, ngồi liễn gì đó rồi, vẫn bộ hành như bao người khác.

Ở phòng đấu giá Vạn Bảo Lô, Lý Sơn và Triệu Giáp trông thấy đoàn người của Triệu Ngự Yên rời đi, lập tức truyền tin trở về cho tổng bộ tại Thiên Vân Thành. Hôm trước, khi quân triều đình đến, bọn họ liền lo cửa tiệm nhỏ kia lại có chuyện gì hợp tác với hoàng thất, rất tận chức trách mà báo lại cho Thẩm Dung rồi.

Nhìn nhau cười gian, hai tên này không biết là hội trưởng định làm gì, nhưng việc liên quan đến triều đình, bọn chúng cũng không muốn dính dáng đến làm chi, báo tin xong là an lòng rồi.

...

Thiên Vân Thành, Vạn Bảo Lô.

Thẩm Dung và Thiên Lung Tử Tiên đã có một buổi mật đàm từ tận khuya hôm qua đến giờ, hai bên cũng đều thỏa mãn với điều kiện đối phương đưa ra, xem như hợp tác vui vẻ.

Nội dung cuộc trò chuyện kia là bí mật, chỉ có năm người bọn họ biết. Lúc này Thiên Lung Tử Tiên đã đi chuẩn bị cho hành động đêm nay.

Ở trong tư phòng của mình, Thẩm Dung nhìn chiếc ngọc giản truyền tin vừa được thủ hạ đưa tới, cũng tiếp nhận được nội dung bên trong.

‘Hào sự thành song a. Lũ u linh trong Vạn Độc Cốc không phải muốn nàng sao? Một viên Hợp Hồn Đan, ta cũng nắm chắc Hóa Thần.’ – Y mỉm cười, ánh mắt thâm thúy, nghĩ đến một số viễn cảnh mai sau. – ‘Nếu như lại có được bí mật của cửa tiệm kia, gia tộc ắt sẽ dang tay đón bản tọa trở về đi?’

Y đã biết mình nên làm gì, lập tức cho gọi người. – ‘Hắc Y.’

Vụt!

Chỉ trong chớp mắt, Hắc Y đã quỳ một chân xuống sau lưng Thẩm Dung, cúi đầu phục mệnh. – ‘Có thuộc hạ.’

Y thấp giọng ra lệnh. – ‘Mang Triệu thị công chúa đến gặp bọn u linh kia. Nhớ kỹ, làm cho sạch sẽ.’ – Y lại ném chiếc kim bài của mình cho hắc.

‘Vâng, đại nhân.’ – Đỡ tấm kim bài, thân hình của Hắc Y lập tức biến mất.

‘Lại là một ngày bận rộn đây. Biến cố... bản tọa không thích người.’ – Thẩm Dung lẩm bẩm, tự nhủ với chính mình.

...

Mặt trời lên đến đỉnh đầu, báo hiệu đã đến giờ Ngọ ba khắc.

Trên đường phố của Liên Nguyệt Phưởng Thị, Tiêu Động thất tha thất thểu, bước đi vô hồn. Trên tay hắc cầm theo một hồ lô rượu, mang theo men say đến khắp các ngõ ngách phố phường.

Bằng một cách nào đó, hắc thể mà sắp đi khỏi Liên Nguyệt Phưởng Thị, cũng như rời xa địa phận của các phường thị dưới chân Thiên Vân Sơn, đến gần hơn với các rừng rậm hoang sơ, sườn đồi vắng vẻ.

Đây chính là do thủ đoạn mờ ám của người bảo hộ, trưởng lão Kim Đan Kỳ, Tiêu Minh.

Nếu là lúc bình thường, dù cho có uống say thế nào đi chăng nữa, dựa vào ý thức chiến đấu siêu cường của mình, Tiêu Động vẫn có thể nhận ra được sự khác lạ ở đây. Chỉ đáng tiếc, tâm trạng hắc lúc này đang rối bời, đầu óc trống rỗng, làm sao còn để ý được gì nữa, cho nên Tiêu Minh mới có thể thành công ‘dẫn lối’ cho hắc.

Dựa vào tốc độ này, Tiêu Minh tin chắc là chừng tối nay, y có thể dẫn gã thiếu gia phế vật của mình đến chỗ mà Tiêu Tĩnh dặn dò, sau đó đưa hắc xuống suối vàng tại đó luôn. Từ khi Tiêu Diệp đi, y đã có rất nhiều cơ hội để giết chết Tiêu Động, nhưng vì để tránh tai vách mạch rừng, y mới phải làm chuyện rùm rà như bây giờ.

Tiêu Tĩnh dùng danh nghĩa Tiêu Bình hứa cho y rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng phải có mạng thì mới hưởng được a. Cũng may là Tiêu Tĩnh coi như biết điều, đã tạo sẵn hiện trường giả để Tiêu Minh có thể thoát tội, tin chắc Tiêu Tranh dù nghi ngờ cũng không thể làm gì được y.

Nhìn theo bước chân xiêu vẹo của Tiêu Động, trên mặt Tiêu Minh chợt hiện nụ cười chế giễu. – ‘Nếu như người vẫn còn như xưa, có cho ta mười lá gan cũng không dám làm gì. Đáng tiếc a, thiên tài trở thành phế vật, Tiêu Tĩnh lại chính là bá chủ tương lai của Tiêu gia, ta muốn tranh thủ đứng đội, đành phải để người hi sinh mà thôi.’

...

Màn đêm buông xuống.

Khu vực nơi Vạn Năng Thương Hội vốn đã âm u, trong bóng đêm nó càng thêm ghê rợn, có thể dọa chết bất kì một tên yếu bóng vía nào dám bén mảng tới chỗ này.

Ngày bình thường, ngoại trừ lúc cửa tiệm nhỏ mở cửa làm ăn, gần như chẳng có ai dám tới. Nhất là vào ban đêm, khi mà âm thịnh dương suy, các loại âm sát khí đang nồng, nếu như người không có tu vi Kim Đan thì tốt nhất là nên tránh xa Vạn Năng Thương Hội ra.

Chỗ này đã từng là tâm của Cửu U Luyện Hồn Trận a, nghĩ đến đó thôi cũng đã thấy kinh khủng biết dường nào.

Chỉ là vẫn có một số người tài cao gan lớn, không xem ra gì.

Tứ phương Nam Bắc Đông Tây, bốn bóng người xuất hiện trên bầu trời, lẳng không mà đứng ở độ cao ngàn thước, cao cao tại thượng nhìn xuống cửa tiệm nhỏ.

‘Mục tiêu vẫn chưa xuất hiện.’ – Định Song Tiên truyền âm cho ba người còn lại.

Mỗi ba mươi hơi thở một lần, Thiên Lung Tứ Tiên sẽ thay phiên nhau dùng thần thức quét qua khu vực này, chỉ cần cảm nhận được hơi thở của yêu thú liền sẽ xuất thủ. Đáng tiếc là chờ hơn ba giờ, đừng nói là yêu thú, đến một con muỗi cũng không có.

Trên tay Tọa Tác Tiên chợt xuất hiện một bàn cờ. – ‘Lão tứ, làm một ván?’ – Lão mỉm cười nhìn về phía La Vồng Tiên.

Người sau nhẹ gạt đầu, trên tay xuất hiện hai hũ cờ.

‘Ta đi trước.’ – Tỏa Tác Tiên vuốt râu, ném bàn cờ ra giữa không trung.

La Vồng Tiên nhẹ gạt đầu, ném hũ cờ đen sang cho lão.

‘Nghiêm túc một chút, chúng ta đang làm ăn đấy.’ – Lão già Định Song Tiên trừng mắt nhìn hai người, nhưng không hề ngăn lại.

Dù sao thì con yêu thú Tứ Giai kia vẫn chưa xuất hiện, giải trí một tí cho đỡ nhàm chán cũng chẳng nghiêm trọng gì. Chỗ mà bọn họ đang đứng đã được La Vồng Tiên dùng bảo bối che đậy, không sợ bị nó phát hiện.

Bọn họ đã cùng nhau làm việc hơn hai nghìn năm rồi, từ lúc còn nhỏ yếu cho đến khi trở thành đại tu sĩ Nguyên Anh như bây giờ, trải qua vô số lần mai phục con mồi, có khi phải ẩn núp đến mấy năm, không có hoạt động để giết thời gian thì đúng là chán chết.

Vả lại, chơi cờ như thế này cũng không phải đùa vui bình thường, từ khoảng cách xa như vậy, Tỏa Tác Tiên và La Vồng Tiên chỉ có thể dùng thần thức để quan sát, đặt quân, suy tính nước đi, là một loại phương thức rèn luyện thần hồn không tệ, chả cần cậy nhờ vào bất cứ công pháp cụ thể nào.

Tình huống như thế này đã xảy ra nhiều lần rồi, Ngục Cực Tiên và Định Song Tiên cũng thấy mãi thành quen, không cần nói cũng hiểu là hai lão phải làm luôn công việc dò xét dùm hai người kia.

Lấy ra mấy bình linh lộ để nhâm nhi, vừa chờ thời vừa xem đánh cờ, đây là hoạt động đã quá quen thuộc với mỗi lần săn những con yêu thú linh hoạt, giỏi ẩn nấp.

Lại là ba giờ nữa trời qua, Tỏa Tác Tiên nhẹ nhàng búng một quân cờ lên trên bàn, vuốt râu nở nụ cười có chút giễu cợt với La Vồng Tiên.

‘Lão tứ, ta thắng.’ – Âm thanh lão truyền đi nghe có vẻ đắc chí.

Chợt, vốn im lặng từ lúc đầu, giọng trầm khàn của Ngục Cực Tiên chợt vang lên trong đầu Tỏa Tác Tiên. – ‘Lão tam, ngươi vẫn là hấp tấp như vậy.’

‘La vồng, la vồng, thiên la địa vồng. Đã bao nhiêu năm rồi, ta cũng nhắc đến chết lặng.’ – Định Song Tiên nghiêm giọng bồi vào. Lão không nhớ nổi là từ xưa đến giờ Tỏa Tác Tiên đã thua La Vồng Tiên bao nhiêu ván rồi.

Dù nghe hai người kia nói vậy, lão vẫn tin chắc là ván này mình thắng rồi, về mặt vẫn còn giương giương đắc ý.

Sau đó, một quân cờ trắng bay đến từ phía La Vồng Tiên, roi trên bàn cờ, để lộ tám lưới trời mà lão đã ẩn giấu từ lúc đầu.

Lập tức, từ khi đẩy bàn, quân đen thua đến không ngóc đầu lên được.

Thần thức của Tỏa Tác Tiên động lại, trở mắt nhìn thế cục trên bàn. Đây là trận thua thứ năm trăm hai mươi ba nghìn sáu trăm linh chín của lão trước La Vồng Tiên, chưa một lần thắng hay hòa.

Lắc đầu cười khở một cái, lão khẽ vung tay áo, lập tức quân đen quân trắng trở về hũ cờ mỗi bên. – ‘Lại, ta đi trước.’

Lão còn chưa kịp đặt cờ, giọng nói trầm khàn của Ngục Cực Tiên đã vang lên. Lần này, không còn là truyền âm nhập mật nữa.

“Mục tiêu... xuất hiện rồi!”

~***~

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bản miêu đầu hàng

Nửa giờ trước, bên trong cửa tiệm nhỏ.

Ánh nền lung linh, một vị chương quỹ tham lam, một con mèo béo keo kiệt và một gã thiếu niên suy thận ngồi quanh cái bàn tròn, ở giữa có đặt một chiếc đĩa lớn.

Khói bốc lên nghi ngút, bên trên chiếc đĩa là một con cá lớn có vảy màu đỏ, chỉ là lúc này đã hơi chuyển màu sậm, phủ bên trên còn có sốt vàng óng ánh.

Đây chính là món Hồng Lân Ngư nướng sốt mật ong, bữa tối của con mèo béo.

Ừm, đây cũng là bữa tối của Phạm Hiên và Công Dương Dã. Phần đầu thuộc về Phạm chương quỹ, phần đuôi thuộc về Công Dương tiểu tử, chỗ còn lại chính là của Vô Định đại gia. Hai gã nhân loại khốn khổ kia không dám có ý kiến gì, một kẻ phải tuân thủ ước định, một kẻ càng là ăn nhờ ở đậu, chả có tí tiếng nói nào.

Chẹp! Chẹp!

Vuron đầu lưới liếm một tí mật ong, con mèo béo khẽ híp mắt nhìn lên. – ‘Mấy thằng già này tưởng trốn trong một cái lưới rách thì bản miêu không thấy? Lại còn đầu cở phẩm từ say sưa như vậy?’ – Nó thảm chế giễu.

Mấy giờ trước, bọn Thiên Lung Tứ Tiên vừa xuất hiện là con mèo béo đã phát hiện ngay, món bảo bối mà La Vồng Tiên tự đắc có thể trốn tránh trước yêu thú Tứ Giai đỉnh phong lại chẳng là gì trong mắt nó, hoàn toàn không thể che giấu được hành tung của bốn người bọn họ.

Vô Định cũng rất hiếu kỳ tại sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây a. Ban đầu nó còn tưởng là đồng bọn của tên Từ Thịnh kia, gọi là cung phụng gì gì đó. Nhưng sau khi dò xét khí tức thì không phải a, khí tức của bốn tên già này cho nó cảm giác rất khác của người nơi đây, có cảm giác như kẻ ngoại lai từ xa đến hơn, nhất là nó còn phát hiện ít tia pháp tắc không gian còn lẫn trên người bọn họ, giống như vừa dùng Truyền Tống Trận vậy.

Lại càng không cần phải nói, trên người Thiên Lung Tứ Tiên còn có mùi vị biển cả đặc hữu không lẫn đi đâu được. Chính thứ này khiến cho Vô Định sáng mắt, đến từ biển a, có phải trong nhần trừ vật của bốn lão già này ẩn giấu rất nhiều hải sản hay không? Trong khoảnh khắc này, con mèo béo đã sinh ra ý nghĩ phải để Phạm chương quỹ thuê một tên đầu bếp về làm trong tiệm mới được.

So với Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư gì đó, Trù Sư mới là chân ái của Vô Định. Nó tin rằng bằng sự phạm ăn của mình, ặc, chủ yếu là về các món cá, việc đào tạo nên một vị Thần Trù Sư chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng mà vấn đề thời gian cũng là vấn đề, con mèo béo lại không thích dính vô mấy thứ phiền hà như vậy, cho nên ý nghĩ kia cũng chỉ thoáng qua, nó liền mặc kệ bốn lão già kia.

Ai biết Thiên Lung Tứ Tiên lại chầy cối như vậy, núp trên đầu cửa tiệm nhỏ mãi không chịu đi, lại còn đánh cờ giải trí.

Vô Định ăn no nhàn rồi, lòng tò mò dâng lên, định tìm hiểu xem mục đích của bốn lão già ấy khi xuất hiện ở đây là gì. Thế là đợi Phạm chương quỹ tắt đèn đi ngủ, nó liền nhảy ra ngoài tiệm, để lộ khí tức cho Thiên Lung Tứ Tiên cảm nhận được, bay thẳng về phía bốn lão.

Ngay lập tức, tám con mắt nhìn thẳng vào nó, không gian xung quanh bị khóa cứng lại.

Ngục Cực Tiên lấy ra một cái lồng kín, ném mạnh về phía con mèo béo, huyền phù trên đầu nó.

Định Song Tiên lấy ra ba mươi sáu thanh song sắt, bao bọc xung quanh nó.

Tòa Tác Tiên lấy ra mười tám sợi xích đen, uốn lượn như những con rắn, sượt sát qua bên người nó.

La Vồng Tiên kết ấn một cái, dưới chân con mèo béo liền xuất hiện một tấm lưới bạc.

Đôi mắt hí của Vô Định tròn to, há hốc mồm nhìn trận thế xung quanh bản thân.

‘Đây là... muốn trộm mèo? Không sợ bị dân chúng hội đồng hay sao?’

...

Thiên Văn Sơn.

Cách Cung Phụng Điện chỉ chừng hai trăm dặm, đường núi hiểm trở khó đi. Chỗ này đã nằm trong kết giới bảo động của Cung Phụng Điện, ba ngàn ngự lâm quân dùng quân tại nơi này.

Tiêu Tinh xuống ngựa, quỳ một chân ở trên đất, cung tiễn Triệu Ngự Yên trở về núi. Theo lễ nghi của Văn Thanh Quốc, hần đáng lý không cần phải làm như thế này, nhưng vì muốn lấy lòng Triệu Ngự Yên, hần liền vui vẻ mà làm.

Lúc biết được tin Triệu nha đầu muốn từ hôn với Tiêu Động, hần vui mừng muốn điên rồi, cảm thấy đây là cơ hội trời ban cho mình. Xuất Văn Công Chúa là con gái duy nhất của Ngọc Vân Hoàng, chỉ cần cưới được nàng, trở thành phò mã, Triệu Lam đương nhiên sẽ càng thêm trọng dụng hần, triều thần sẽ muốn nịnh nọt hần, tài nguyên liên cuộn cuộn không dứt chui vào túi hần.

Tiêu Tinh cảm thấy mùa xuân của mình đã đến rồi, loại bỏ tên phế vật kia để giải trừ tâm kết, sau đó tìm cách đoạt phương tâm của tiểu công chúa, hần liền đi đến đỉnh phong cuộc đời.

Và lúc này đây, Tiêu Tinh có thể đạt được một trong hai mục tiêu lớn nhất của mình rồi. Tiêu Minh báo rằng con mồi sắp nhập hố, tâm nguyện của hần sắp thành.

Để phòng ngừa biến cố xảy ra, cũng như để chính mắt nhìn thấy cái gai của mình được nhổ đi, Tiêu Tinh lập tức dẫn quân đến đó. Tất nhiên, lúc truyền

lệnh cho tam quân thì mang danh nghĩa là hồi để đồ phục mệnh.

Rầm rập! Rầm rập!

Ba ngàn ngự lâm lập tức di chuyển theo chân của hắn.

Tiêu Tĩnh không biết là, kết giới bảo động của đình Huyền Vân không hề hoạt động a. Hắn rất có thể bêu đầu vì tội không bảo hộ được công chúa hoàng tộc.

Nhìn theo bóng dáng đã khuất nơi phía xa của ngự lâm quân, một thân ảnh mờ ảo chợt xuất hiện.

Hắc Y.

Dựa vào bộ Âm Ảnh Hắc Bào trên người, kết giới trận pháp gì đó đối với hắn đều là phù vân. Ừm, chủ yếu là mấy loại trận pháp cấp trung và thấp.

Xoay người, nhìn về phía thân ảnh của Triệu thị công chúa và bốn gã Nội Điện Chấp Sự, chỉ trong tích tắc, Hắc Y hóa thành một vệt hắc quang, biến mất tại chỗ.

Ba nhịp thờ trôi qua, trong không gian lần lượt hiện lên ba bóng đen, đến lần thứ ba đã xuất hiện ngay trước mặt Triệu Ngũ Yên và bốn vị chấp sự.

Trên tay Hắc Y không biết từ bao giờ đã cầm lấy mấy trăm cây trận kỳ. Không chút do dự, hắn ném đồng trận kỳ ra tứ tung, tạo thành Cách Âm Trận, Tấn Khí Trận, Áo Ảnh Trận, Cẩm Phi Trận, Tỏa Không Trận, v.v... mười mấy loại trận pháp bao quanh khu vực của hắn và năm người kia.

‘Giải quyết nhanh, tiêu diệt gọn.’ – Thầm hô một câu khẩu hiệu, hắn định một đòn xử lý luôn bốn tên chấp sự Kim Đan kia, cho bọn hắn biết thế nào là chênh lệch đại cảnh giới.

Bốn vị chấp sự vừa tạo thành trận thế bảo vệ cho Triệu Ngũ Yên, chưa kịp định thần thì dưới chân bọn họ đã mọc lên mười sáu thanh hắc nhận, bằng tốc độ chóng mặt đâm vào Đan Điền của họ, xoắn nát Kim Đan.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Máu thịt tung tóe, họ bị xé thành mảnh vụn, không kịp trả bất cứ một đòn nào.

Hắc Y ra chiêu hoàn toàn chả có uy thế kinh người của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, hay thậm chí là Trúc Cơ Kỳ cũng chẳng có. Không có tiếng động, chẳng cầu hoa mỹ, một đòn gọn gàng giết địch chính là phong cách của hắn.

Ánh mắt bình tĩnh như vừa giết chết bốn con kiến, Hắc Y nhìn sang con mồi chính của mình. Và kinh ngạc làm sao, hắn cảm nhận được một loại băng lãnh đến tận xương tủy.

Trong con ngươi lần đầu tiên hiện lên vẻ kinh nghi, hắn đối diện với một đôi mắt rất kỳ lạ. Một đôi mắt mang theo hàn khí ngút trời, hai dòng huyết lệ đã đông thành băng, khiến tim hắn chợt đập lệch đi một nhịp.

Sau đó, hắn liền thấy một thanh băng kiếm bắn về phía mình, sáng chói trong màn đêm.

...

Quay trở lại Liên Nguyệt Phưởng Thị.

Nhìn đủ thứ tạp nham ở xung quanh mình, trong lòng bàn chân của con mèo béo chợt hiện lên một đoàn khí vàng.

Cỡ tầm ba trăm đơn vị Tài Khí.

‘Thôi, như vậy chơi không vui. Tên kia cũng nên xuất hiện rồi, đánh nhau là nhiệm vụ của nó, đích phải bản miêu.’ – Thu Tài Khí lại, Vô Định giờ hai chân lên đầu, ưỡn cái bụng béo ra.

‘Miêu gia chịu thua, đừng bạo lực quá.’ – Nó đầu hàng a, rất là dứt khoát.

Ếc???

Thiên Lung Tứ Tiên ngáo ngơ. Đến người thích già bộ thâm trầm như Ngục Cực Tiên cũng không nhìn được giật giật khóe miệng.

Dựa vào kinh nghiệm đánh bắt yêu thú vô số năm tháng của lão và ba tên còn lại, yêu thú Tứ Giai không phải rất kiêu ngạo a, thà chết không khuất phục, nào có dễ dãi như vậy?

‘Nó nói được tiếng người mà?’ – Ba người còn lại cũng nghi vấn y chang lão, tưởng mình nhận lầm yêu thú cấp thấp, nhưng con mèo béo này rõ ràng nói chuyện được nha, đó là dấu hiệu của yêu thú Tứ Giai trở lên mới có.

Sau một hồi, Ngục Cực Tiên mới lấy lại bình tĩnh. – ‘Là nó không sai. Đầu hàng cũng tốt, chúng ta mang về là được.’ – Dù sao ước định cũng chỉ là bắt

về con mèo này, giờ không chút phí sức liền đạt được, mọi người đều vui.

Thế là con mèo béo giương đôi mắt tròn xoe của nó nhìn lên trời, nằm ưỡn bụng trong chiếc lưới bạc của La Vồng Tiên. – ‘Coi như thoải mái, chỉ mong tên kia đến nhanh a, bản miêu cũng không muốn phải tu luyện đâu, quá phiền chán rồi.’ – Nó ngáp một cái, trong óc hiện lên một thân ảnh đầu to.

...

Cửa tiệm nhỏ, lầu hai, phòng riêng của chương quỹ.

Phạm Hiền đang ngồi quan tưởng về những cách vận dụng Ngũ Hành Tự Linh Trận, cũng như tìm hiểu sáng tạo các loại thuật pháp Ngũ Hành. Cảnh giới tạm thời chưa thể đột phá, cho nên mấy ngày nay, hắn phải chuyển sang tham ngộ những thứ khác.

Đột nhiên, một âm thanh vang lên trong đầu hắn.

Đó là âm thanh máy móc của hệ thống.

‘Chúc mừng Thần Bí Thương Nhân Tập Sự Phạm Hiền kích hoạt thành tựu ẩn: Người hiền lành bị ăn hiếp, đồng thời nhận được một nhiệm vụ mới.

Thành tựu: Người hiền lành bị ăn hiếp.

Điều kiện hoàn thành: Vạn Năng Thương Hội ba lần bảy lượt bị động chịu đòn, nhân viên của tiệm bị sát hại, bắt cóc, v.v....

Thưởng thành tựu: Linh thú thú hộ.

Nhiệm vụ: Quá tam ba bận! Mở cửa thả chó!

Yêu cầu: Linh thú Vô Định Chiêu Tài Miêu của Vạn Năng Thương Hội bị kẻ xấu bắt giữ, thật không thể tha thứ được! Thần Bí Thương Nhân cần tiêu diệt hung thủ và cứu về linh thú gặp nạn.

Phần thưởng: Bất Hủ Kim Cốt.

Bụp!

Phạm Hiền bừng tỉnh mở mắt, sương khói chợt hiện lên trước mặt hắn, đến khi tán đi liền để lộ một sinh vật nhỏ xíu.

Đó là một thân hình lớn cỡ chừng hai bàn tay người trưởng thành, phần đầu chiếm một nửa khối lượng cơ thể, phủ trên thân một lớp lông ngắn đen mượt, cái mũi và bốn chân hồng hồng, trước bụng có một chữ Kim vàng chói, hai mắt nhắm nghiền, đáng yêu không kém con mèo béo.

Phạm Hiền ngêch mặt ra nhìn thân ảnh bé bỏng ấy, hắn bắt đầu hoài nghi mình đến đây buôn bán hay mở cửa hàng thú cưng đây?

Một chú cún con đầu to a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Phá gia chi cầu

Linh thú: Vô Song Thôn Kim Khuyển (?????)

Giám Bảo Nhân lướt qua, đây là tất cả thông tin mà Phạm Hiền nhận được, chỉ có mỗi cái tên, y hết lúc giám định con mèo béo kia.

Không cần bất cứ nhắc nhở nào, Phạm chương quỹ cũng biết là bản thân phải dựa vào con cún đầu to này để hoàn thành nhiệm vụ vừa đạt được, cứu về con mèo béo.

Nói đến con mèo béo, Phạm chương quỹ chợt có ngàn vạn nghi hoặc trong đầu. – ‘Con mèo chết tiệt ấy có thể bị người ta bắt được?’ – Hắn nhớ có một lần nó đã từng chém gió rằng không ai có thể bắt được miêu gia đây a, hóa ra thật sự là chém gió.

Đẹp nghi vấn ấy qua một bên, lúc này việc hắn cần làm là để con linh thú hộ tiệm mà mình mới có được đi giải cứu con mèo kia. Đây thật sự là một vấn đề lớn à nha, nhìn con vật tựa như vừa xuất sinh chưa bao lâu, thân thể co ro, mắt còn chưa mở, trông yếu ớt đến tội thể này, hắn cũng không biết bằng cách nào mà nó có thể đi làm mấy trò đánh đánh giết giết.

Chợt, một âm thanh bé xíu vang lên trong đầu hần, non nớt cực kì. – ‘Ăng, đói... Ăng! Ta đói... ta đói...’ – Phạm Hiền sững sờ, sau đó liếc con cún.

Nó vẫn nằm im bất động a.

Phạm chương quỹ giờ giống như một thằng nhóc mới lớn lần đầu gặp chó con. Hần đưa ngón trở ra, chậm chậm chọc nhẹ một cái vào đầu con vật nhỏ nhắn kia, mở miệng khẽ gọi. – “Là người kêu à?” – Cảm giác mềm nhũn, âm ấm, rất là sướng đầu ngón tay.

Thấy nó vẫn không có chút động tĩnh nào, Phạm Hiền liền dùng thêm một ngón tay... Ặc, nghe qua có vẻ thật tà ác.

‘Ăng, đói...’ – Âm thanh kia lại một lần nữa vang lên trong đầu Phạm chương quỹ.

“Được rồi, ta biết người đói.” – Hần thu tay lại, bắt đầu chống cằm trầm tư xem nên cho nó ăn như thế nào.

Đối với một kẻ chưa từng nuôi chó như hần, đây thực sự là một vấn đề mang tầm vóc vũ trụ. Búng tay một cái, Phạm Hiền đổi ra một chén sữa từ trong túi thần kỳ, đẩy đến trước miệng nó. – “Thứ này thế nào?” – Hần có chút chờ mong nhìn con cún đầu to.

Một giây, hai giây rồi lại ba giây. Phạm chương quỹ kiên nhẫn đợi hai mươi cái ba giây mà con vật kia vẫn không đem đá động gì đến chén sữa.

‘Người là muốn ta mớm cho?’ – Dùng bộ óc tầm thường của mình để suy nghĩ, hần thấy là chó sơ sinh với trẻ sơ sinh cũng giống nhau a, làm sao tự ăn uống cho được?

Thế là Phạm Hiền lại đổi một cái bình sữa cho trẻ, đổ sữa từ trong chén vào. Một tay hần cầm bình sữa, tay còn lại bắt đầu cạy miệng con cún đầu to kia.

Đáng tiếc, hần cạy mãi không ra. Lúc đầu còn sợ làm tổn thương nó, hần dùng sức rất nhẹ nhàng, nhưng sau đó cứ thêm sức rồi lại thêm sức, dùng đến cả pháp lực trong người, Phạm chương quỹ vẫn chẳng thể nào mở ra cái mồm có màu hồng phấn kia.

Hần tức giận rồi, trợn mắt lên, bực mình quát. – “Kêu đói xong không chịu ăn, người là muốn thế nào đây hả? Giờ có ăn không thì bảo?”

Như nghe được khẩu hiệu, hai cái lỗ tai bé xíu vểnh lên.

Phập!

Bằng tốc độ ánh sáng, con cún đầu to chợt ngậm lấy hai ngón tay của Phạm chương quỹ, mút chùn chụt như đang bú sữa.

Hai đầu ngón tay truyền tới cảm giác nhột nhột, Phạm Hiền ngờ ngác nhìn thẳng chó con đang ‘bú sữa’ một cách ngon lành, hai mắt híp chặt như phê pha lăm, cái đuôi nhỏ phía sau thì thoảng lại vẫy lên.

“Bình sữa ở đây a!” – Phạm chương quỹ dờ khóc dờ cười. Sau đó, hần phải trợn tròn hai mắt như nhìn thấy chuyện gì bất khả tư nghị.

Con cún đầu to kia thế mà đang lớn lên bằng tốc độ mà mắt thường cũng nhận rõ được. – “Không lẽ... bản chương quỹ là người có thần thể thánh thể ăn gấu gì đó, có thể giúp linh thú tiến hóa?” – Thầm tự sướng một câu, Phạm Hiền cũng để yên tay cho con vật kia thích mút gì mút, trông nó lớn lên từng chút một.

Thời gian trôi qua, chữ Kim trước bụng con cún đầu to chớp lóe liên hồi, đồng bộ với nhịp mút ngón tay của nó. Đợi đến khi thân hình đã lớn gấp hai lần con mèo béo, cơ miệng của nó chợt dừng hoạt động, sau đó hút thêm hai cái như muốn giải quyết nốt com thừa canh cặn, cuối cùng mới chịu nhả hai ngón tay của Phạm chương quỹ ra.

Phạm Hiền lập tức chà hai ngón tay dính đầy nước của mình lên bụng con cún đầu to, đến khi cảm thấy sạch rồi mới dừng lại.

Lúc này, hần mới quay đầu sang nhìn vào cái đầu to của nó, liền trông thấy nó dùng hai mắt ngáp nước nhìn lại mình, tròn xoe đến lạ, cho hần một cảm giác dần dần, ngốc nghếch. – “Ài, không trách sao nhiều người thích nuôi chó hơn mèo a. So với con mèo vừa béo vừa lười vừa keo kiệt vừa gian ác kia, tên này dễ thương hơn nhiều.” – Ác cảm đối với vật nuôi do con mèo kia gây ra cho hần đã giảm đi rất nhiều.

Không biết bản thân đang bị so sánh với một con thú cưng khác, cún đầu to há mồm nói tiếng người. – “Ăng! Ông chủ, còn đồ ăn không?” – Âm thanh nghe như giọng của một đứa bé trai tầm bốn năm tuổi, trong trẻo ngọt ngào.

“Ăn?” – Phạm Hiền không biết là nãy giờ nó ăn gì mà lớn nhanh như thổi, nghe nó hỏi liền đưa bình sữa ra trước mồm của nó.

Chỉ trong chớp mắt, không những sữa mà cái bình cũng biến mất luôn khỏi tay Phạm chương quỹ. Liếc thấy cái chén đựng sữa ban đầu, đầu lưỡi của nó tặc một tiếng trong miệng, cái chén kia cũng biến mất luôn.

“Còn gì không? Ăng...” – Nó giương hai con mắt to nhìn hần.

Phạm Hiền bắt đầu nghĩ được có mùi không thơm rồi, con chó này cho hần một cảm giác bất an khác thường. Thò tay vào trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang, định móc một thứ gì đó khác cho nó ăn, sắc mặt của hần đột nhiên cứng ngắc.

Hồng chuyển đỏ, đỏ chuyển xanh, xanh chuyển trắng, trắng chuyển đen, chỉ trong tích tắc, sắc mặt của Phạm chương quỹ biến hóa mấy chục lần, đến

ảnh để cũng phải chào thua.

Túi thần kỳ thông báo, hần đã không còn bất cứ một đồng nào để đổi vật phẩm. Phải biết, hần vừa hoàn thành mấy vụ làm ăn lớn, tiền túi rất là dư giả, sao lại thành ra thế này?

Không những thế, đám đồ vật linh tinh do hần đánh cướp được cũng chả còn lại gì. Tình trạng lúc này có thể gọi là một nghèo hai trắng, còn thua cả lúc mới đến tu chân giới.

Về mặt của hần lúc này như vừa chết cha, tỏa ra khí tức lạnh lẽo còn hơn cả Triệu Ngự Yên, dùng ánh mắt vô hồn nhìn con cún đầu to. – “Khi này, ngươi lấy đồ ăn ở đâu?” – Trong lòng hần đã có đáp án rồi, nhưng vẫn hỏi nó câu này.

“Àng!” – Giờ vượt chó chỉ lên cái túi trước bụng Phạm Hiên, về mặt của nó vẫn hết sức ngây thơ vô số tội.

ĐỂ THƯỜNG CÁI C*T!

Phạm Hiên cảm thấy bản thân cả nghĩ quá rồi, bọn thú cưng trên đời này rất một lũ khôn kiếp như nhau.

“Ngươi đi!” – Phạm Hiên chỉ tay ra ngoài cửa.

Ai đi? Con cún đầu to kia ngơ ngác nhìn hần, thè lưỡi chờ ăn.

“Phá Săn! Ta nói ngươi nó! Mau cút đi cho lão tử, tìm con mèo kia về đây! Bằng không thứ tiếp theo ngươi ăn được chính là đuôi chó!” – Phạm chương quỹ gào to dữ dội, không chút hình tượng, hết như một mụ đàn bà chanh chua nổi điên ngoài chợ.

Phá săn? Đây là tên ông chủ đang gọi nó? Chó đầu to lập tức kháng nghị. – “Là Vô Song, không phải Phá Săn!” – Nó ngẩng đầu ưỡn ngực kêu lớn.

“Ta mặc kệ ngươi tên là cái chó gì, cút đi tìm con mèo kia cho ta!” – Phạm Hiên ngồi quỳ xuống sàn, áp sát mặt vào cái đầu to của Vô Song, hai mắt lăm lăm như muốn ăn tươi nuốt sống con chó chết tiệt này.

Soap!

Thằng nhóc đầu to ấy vô tư liếm mặt Phạm chương quỹ, không có tẹo gì là sợ hãi, hoặc là nó vốn không hề biết bản thân đã đụng vào từ huyết của ông chủ.

“Tìm mèo? Là lão đại a, Vô Song biết rồi! Àng!” – Nhảy cẳng lên một cái, nó liền tung mình bay qua cửa sổ, biến mất trước ánh nhìn u ám của Phạm Hiên.

Bịch!

Thân xác của Phạm chương quỹ rã rời, vô lực ngã oạch ra sàn, ánh mắt trống rỗng nhìn lên trên trần, chẳng còn thiết gì đến chuyện tham ngộ tu hành.

Một con mèo ăn chặn Tài Khí, một con chó lấy đồ đạc, linh thạch của hần làm thực phẩm, Phạm Hiên thấy tương lai của mình chỉ còn lại một màu tăm tối.

...

Thiên Vân Sơn.

Xạc, xạc...

Tiêu Động đạp bước trên lá khô, men say đã tán đi tám phần, ánh mắt trở nên vô cùng đăm chiêu.

Rượu, chẳng qua là thứ để hần tạm thời quên đi thực tại. Đợi đến khi tỉnh lại, hần vẫn phải đối mặt với mọi vấn đề đang có.

Từ mờ mịt thất thố, đến trốn tránh hiện thực, lại cho đến khi thanh tâm tỉnh trí, Tiêu Động đã tự hỏi mình rất nhiều, cũng tự đáp rất nhiều.

Nhớ năm đó, phụ thân ném quyền Dương Khí Quyết cho hần, Tiêu Động liền bước vào đường tu hành. Khi ấy, hần chỉ biết là Tiêu Tranh muốn mình trở thành tu sĩ, thế là hần trở thành tu sĩ.

Thiên phú bộc phát, một đường không chút gợn sóng, hần đã là thiên tài tuyệt đỉnh. Cả gia tộc dùng ánh mắt tôn sùng nhìn hần, phụ thân tự hào nhìn hần, hoàng đế ở xa cũng vì kính tài của hần, không tiếc hứa hôn nữ nhi cho hần.

Lúc ấy, Tiêu Động có lẽ cảm thấy, ừm, bản thân hần tu luyện chính là vì muốn được như vậy. Đứng ở nơi cao nhất, nhận ngàn vạn cái ngược đầu ngưỡng mộ, hát cảm kiều ngạo nhìn xuống chúng sinh.

Sau đó, hần liền phế rồi.

Tất cả những ánh mắt ngày xưa, nay sao quá ư xa lạ. Sự tôn sùng, ngưỡng mộ trước kia, giờ đã hóa thành khinh miệt, coi thường, ngạo đến mức hần

không thở nổi.

Nhìn thấy sự thương cảm của phụ thân, sự cố vũ của Hương Nhi. Hắn chợt cảm thấy, bản thân cố gắng tu luyện giờ là vì không để họ thất vọng.

Sau đó đến Liên Nguyệt Phưởng Thị, gặp Công Dương Dã. Hắn lại nhận ra, Công Dương tiểu tử vì vinh quang gia tộc, vì kỳ vọng của tổ gia gia mà không hề từ bỏ. Bản thân hắn có phải cũng nên vì Tiêu gia, vì người mẹ đã mất của mình mà cố gắng hay không? Tiêu Động cũng không biết nữa.

Rồi hắn gặp một người quen mà không quen. Nàng nói hắn là phế vật, muốn từ bỏ hôn ước với hắn, chà đạp lên tôn nghiêm của hắn. Nàng cũng vì thương hại mà muốn đền bù cho hắn, nhưng chẳng cần phải quan tâm xem ý nghĩ của hắn như thế nào.

Một vị chương quỹ đã nói, kẻ yếu mệnh như hắn thì không nên gieo rắc tình cảm với ai. Hắn với Hương Nhi, thanh mai trúc mã, liệu hắn có nên vì bạch đầu giai lão với nàng mà cố gắng tu luyện hay không?

Nhìn thấy một con con rắn đuổi theo một con chuột, cuối cùng lại bị con chuột kia xoay người phun lửa thiêu chết, hắn chợt hồi tưởng đến những điều mình vô tình bỏ qua.

Tiêu Động nhớ lại sau khi tu luyện, hắn đã có thể dễ dàng đánh bại đũa hay bất nạt mình lúc trước.

Vì vinh quang mà cố gắng, nhưng trước đó hắn nào không say mê cái cảm giác học được một loại pháp thuật mới, đột phá một cảnh giới mới, cảm giác bản thân mình mạnh lên?

Tiêu Động nhớ đến vô số trận vượt cấp khiêu chiến của mình, cố gắng từng ngày, không hề buông bỏ.

Vì thân nhân mà cố gắng, nhưng đó nào không phải là vì nổi bất cam trong lòng hắn, không muốn bản thân thật sự là phế vật trong lời người khác, trở thành kẻ tầm thường vô vi giữa nhân thế?

Sự cố gắng của hắn, không phải là vì muốn đánh mặt những kẻ đã coi rẻ mình, không phải vì muốn giặt lại tôn nghiêm đã mất trước Triệu Ngũ Yên, không phải vì muốn bản thân có thể sánh đôi với Hương Nhi, không phải vì muốn phụ thân tự hào về mình.

Tiêu Động chợt nhận ra, nỗ lực tu luyện của bản thân, trên hết là vì chính hắn. Là vì hắn ưa thích cái cảm giác bản thân tiến bộ, chán ghét việc mình nhỏ yếu.

Vào lúc này, nó chỉ đơn giản như vậy thôi.

Thờ ra một ngụm trọc khí, bao nhiêu cảm xúc tiêu cực dồn nén hơn hai năm nay đã bị hắn trút ra ngoài. Tiêu Động giờ thực sự chẳng còn để tâm đến cách nhìn của người ngoài, khinh bỉ, coi rẻ, từ hôn, v.v... là chuyện của họ, tu luyện là chuyện của hắn, không hề liên quan đến nhau nữa.

Dùng ánh mắt thanh tịnh nhìn khung cảnh phía trước, không biết từ lúc nào hắn đã bước vào một hang động, sau lưng có cây che kín.

‘Đây là... động phủ bí mật?’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Miêu gia hết việc

Cung Phụng Điện, Từ Thịnh đang ở trong tư phòng của mình, tĩnh tọa hành công.

Sau khi truyền lại lời của Phạm chương quỹ cho Triệu Lục, tiễn y đi thêm một chuyến đến Thiên Vân Thành, Từ cung phụng của chúng ta liền rảnh rỗi, có thời gian để tham ngộ Khô Vinh Kinh a.

Nửa ngày trôi qua, dù chỉ lĩnh hội được chút ít da lông, nhưng y hiểu được là bản thân đã có tiến bộ cực lớn rồi. Dựa vào sinh cơ dồi dào của mình, lại phối hợp với thuật sát phạt của Khô Vinh Kinh, việc chiến đấu không còn là sở đoán của Từ Thịnh nữa.

Chợt, chân mày của y nhíu lại. Buông xuống ngọc giản ghi lại công pháp, y cảm nhận được có một gã Nội Điện Chấp Sự vừa truyền tin cho mình.

Lấy ra ngọc giản truyền tin, thần thức của y chìm vào bên trong, sau đó liền hốt hoảng quăng mất. Không còn nghĩ đến việc tham ngộ gì nữa, Từ Thịnh đá tung cửa phòng, bay thật nhanh đến chỗ Huyền Vân Điện, nơi cất giữ Linh Khí Cực Phẩm Huyền Vân Ấn.

Trên đường đi tới đó, y nhanh tay lấy miếng hòn bài của Triệu Ngũ Yên ra nhìn, thấy tên của nàng đang chớp tắt liên hồi, lòng càng nóng hơn lửa đốt.

Vừa rồi có chấp sự báo tin, có bốn vị Nội Điện Chấp Sự đã mất đi liên lạc. Dựa theo tên trên hôn bài của họ thì chính là bọn Lê Minh đang đi theo bảo vệ Triệu nha đầu.

‘Rốt cuộc là kẻ nào đang nhắm vào Tiểu Yên? Tiêu Tĩnh có Kim Thương Quân Trận cũng không thể ngăn được kẻ đó hay sao?’ – Lo nghĩ thật nhiều, Từ Thịnh đã bước vào trong Huyền Vân Điện.

Trong điện có ba vị cung phụng khác đang đứng chờ sẵn, có một người cầm Huyền Vân Ấn ở trên tay, sắc mặt nghiêm trọng vô cùng.

Người cầm Huyền Vân Ấn có vẻ ngoài trạc tuổi Từ Thịnh, mũi to môi dày, thân hình cao lớn, cho người ta một loại cảm giác như đang phải đối diện với một ngọn núi lớn.

Hắn là Trần Nhạc, Lục cung phụng của đình Huyền Vân, tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ. Vừa thấy Từ Thịnh đến, hắn liền lắc đầu bảo. – ‘Không cảm ứng được Huyền Vân Tiểu Ấn.’

‘Cái gì?’ – Từ Thịnh hoảng hốt kêu to. Hôm nay Y đã nhận được tin tức từ Lê Minh là Triệu Ngữ Yên sẽ quay về Cung Phụng Điện a, nàng cũng đã chuộc lại Huyền Vân Tiểu Ấn từ Phạm chương quỹ rồi, làm sao lại mất đi cảm ứng cho được.

‘Rất có thể địch nhân sử dụng trận pháp khá cao minh.’ – Một ông già lưng còng nói ra. Lão chính là Thất cung phụng của Cung Phụng Điện.

Trần Nhạc nghe vậy, gật đầu một cái, sau đó trầm giọng nói ra. – ‘Lúc này không thể chạy loạn đi tìm nàng được, chẳng khác nào mò kim đáy bể. Bốn người chúng ta cùng hợp lực thôi động Huyền Vân Ấn, cố gắng xuyên phá lớp ngăn cách cảm ứng của địch nhân.’

Từ Thịnh biết đây là biện pháp tốt nhất, cũng chỉ đành nghe theo. Thất cung phụng lấy ra một cái ngọc giản truyền tin, bắt đầu dẫn cho bọn Nội Điện Chấp Sự đi gọi các vị cung phụng khác đến đây, chín người cùng ra tay hợp lực, không tin là ở Vân Thanh Quốc này có trận pháp nào ngăn cản được bọn họ.

Làm xong việc đó, lão đã thấy trên đất bày ra chín cái bồ đoàn quay thành hình tròn, ba vị cung phụng kia đã tự chia chỗ ngồi xuống, Huyền Vân Ấn đang bay lơ lửng ở giữa. Không hề chậm trễ, Thất cung phụng lập tức ngồi xuống một cái bồ đoàn, cùng ba người còn lại tế ra Nguyên Anh, toàn lực thôi động Huyền Vân Ấn, cố gắng bắt lấy vị trí của Huyền Vân Tiểu Ấn.

Không khí hết sức căng thẳng, gió nổi mây vờn trên đình Huyền Vân, thiên địa linh khí bắt đầu cuồng bạo ngược xuôi.

...

Bọn Từ Thịnh nào có biết, Triệu Ngữ Yên lúc này ở cách bọn họ còn chưa đến hai trăm dặm, chỉ cần dùng thần thức là có thể tìm thấy được.

Đáng tiếc, mấy vị cung phụng nào chưa từng thử dùng thần thức tìm kiếm, chỉ là đối mặt với mớ trận pháp do Hắc Y ném ra, nếu không có cường độ thần hồn của Hóa Thần Kỳ thì khó mà nhận thấy được sự bất thường.

Bị vây bên trong trận pháp, Triệu Ngữ Yên lại một lần nữa tận mắt nhìn thấy mấy vị chấp sự chết trước mặt mình. Cũng với một lý do như cũ, là vì bảo vệ nàng.

Chỉ là lần này kẻ địch quá khủng khiếp, họ không thể giống như bốn người trước kia, có thể mở một con đường máu cho Triệu Ngữ Yên chạy đi. Lần này, họ còn chưa kịp ứ ớ gì đã thân tử đạo tiêu, để lại nàng một mình đối mặt với địch nhân còn kinh khủng hơn bọn hắc y nhân lần trước.

Đúng rồi, lại là áo đen. Triệu nha đầu xuống núi hai lần, cả hai lần gặp phải kẻ thù đều mang áo đen. Điều này vô hình trung khiến nàng căm ghét bọn hắc y nhân không dám lộ diện gặp người.

Hốc mắt đỏ bừng, như muốn nứt ra. Hai hàng huyết lệ chảy xuống, lý trí đã hoàn toàn mất đi trong đầu nàng. Lần trước cũng là như thế này, nhưng nàng không có can đảm để đối diện, sự yếu đuối bất lực đó khiến cho nàng nổi điên.

Chân nguyên điên cuồng tiết ra, mặt đất không nước tự đóng băng lại. Triệu Ngữ Yên vùng tay, Bích Thủy Kiếm lập tức xuất hiện, hàn băng xuất hiện, chậm rãi bao phủ từ chuôi kiếm, dọc theo thân kiếm cho đến đầu mũi kiếm.

Giơ ngón tay chỉ thẳng về phía Hắc Y, Bích Thủy Kiếm gần đạt đến tốc độ giới hạn của nó, hóa thành một vệt bạch quang bắn về phía kẻ địch.

Ầm!

Giơ tay lên đỡ, Hắc Y dễ dàng hất nó văng ra. Nhưng hắn cũng có chút bất ngờ, đòn công kích này của nàng thể mà vượt qua được uy lực mà tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có thể tạo ra.

Tất nhiên, dù là thế thì với hắn cũng chẳng khác gì bị muỗi cắn. Nhìn vô số ngọn gai băng đâm về phía mình, Hắc Y phát tay một cái, tất cả bọn chúng đều tan vỡ thành mảnh vụn.

Hắn dậm chân một cái, mặt băng dưới đất lập tức tan rã thành nước, chìm vào trong đất.

‘Đi thôi.’ – Thầm hô hai tiếng trong lòng, thân ảnh của hắn đã ở ngay trước mặt Triệu Ngữ Yên từ bao giờ.

Nắm thanh Bích Thủy Kiếm do nàng đâm tới ở trong tay, thần thức cực cường của hắn tràn vào thân kiếm, cắt đứt liên kết giữa Triệu Ngũ Yên và nó.

Vút!

Quảng Bích Thủy Kiếm đi như quảng một thanh sắt vụn, hấn phong bế chân nguyên của nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt chỉ còn lại ánh điện cuồng kia.

“Người quá yếu.” – Hô câu này ở bên tai Triệu Ngũ Yên, hấn gió tay trái lên, búng nhẹ vào mi tâm nàng một cái.

Ngay sau đó, Triệu nha đầu bất tỉnh rồi. Mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòng ba giây, nếu không phải vì bị nàng làm cho bất ngờ, có lẽ Hắc Y không cần tốn đến một hô hấp để giải quyết nàng.

Hắn quyết định khóa chặt Đan Điền nàng luôn cho chắc ăn. Nha đầu này đang trong tình trạng điên cuồng như vậy, chưa biết sẽ làm ra chuyện rò đại gì đâu, lỡ mà tự bạo mất thì hắn lấy gì để bàn giao với Thẩm Dung nữa.

Trong lòng bàn tay hiện ra một chú ấn hắc sắc, Hắc Y lập tức giáng nó về phía bụng của Triệu Ngũ Yên.

Chỉ là khi tay hắn vừa chạm đến, một đoàn khí rét lạnh thấu xương lập tức truyền qua lòng bàn tay hắn, chạy vào khắp các ngõ ngách trong người hắn, từ huyết quản cho đến kinh mạch, lục phủ ngũ tạng, thậm chí còn xâm nhập đến Tử Phủ, Đan Điền, ý đồ đóng băng Nguyên Anh, dập tắt thần hồn của hắn.

Hắn nhìn thấy được, trên mi tâm của Triệu Ngũ Yên chợt hiện lên một ấn ký hình bạch liên hoa, hàn khí tỏa ra như muốn đóng băng cả không gian.

Trong mắt Hắc Y hiện lên vẻ hoảng sợ vô cùng, hắn muốn rút tay lại nhưng không thể được, luồng hàn khí kỳ lạ từ trong Đan Điền của nàng càng lúc xâm nhập càng nhiều vào người của hắn.

Không một chút chần chừ, một thanh hắc nhận do hắn ngưng tụ lập tức chém đứt cánh tay ấy, ngăn chặn sự xâm nhập của luồng hàn khí yêu dị kia.

Dù vậy, thân thể hắn vẫn đang bị đóng băng từng chút từng chút một, từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài.

Trong mắt Hắc Y hiện lên một tia hung tợn, hắn điên cuồng điều động Nguyên Anh, thiêu đốt chín phần khí huyết, lại phối hợp với công năng của Âm Ảnh Hắc Bào, cưỡng ép trục xuất hàn khí trong cơ thể ra ngoài.

Dù là như thế, Hắc Y cũng chỉ có thể ép ra tám phần hàn khí, hai phần còn lại vẫn len lỏi trong người hắn, buộc cho hắn bất cứ khi nào cũng phải phân ra một phần tâm lực để không chế bọn nó.

Con nguy kịch qua đi, Hắc Y dùng ánh mắt mệt mỏi nhưng sát ý ngút trời nhìn về phía Triệu Ngũ Yên.

Nhưng mà, hắn nào còn thấy được bóng dáng của nàng?

Một đóa băng liên khổng lồ là thứ duy nhất mà Hắc Y đang nhìn thấy, hắn có thể cảm nhận được là Triệu Ngũ Yên đang được nó bao bọc bên trong.

Cảm nhận tình trạng lúc này của mình, lại liếc thật sâu đóa băng liên kia, trong mắt của hắn hiện lên sự không cam lòng.

Tay phải Hắc Y hơi giơ lên, nhưng sau đó cũng đành buông xuống, siết chặt nắm đấm.

Rắc, rắc!

Hàn khí từ đóa băng liên bắt đầu lan ra, chậm rãi đóng băng khu vực này. Máy cái trận pháp của hắn bị nó phá hư một cách hết sức dễ dàng.

Hắn có thể cảm giác được, nếu bản thân không đi bây giờ thì chẳng còn cơ hội nào cho hắn sống sót nữa.

Lắc đầu một cái, vung áo choàng lên, thân hình của Hắc Y lập tức tan biến giữa màn đêm.

...

Liên Vân Hạng, hẻm núi dẫn vào Thiên Vân Thành.

Một con đại hắc cầu đầu to đạo bước giữa hư không, bốn cái chân ngắn bước đều bước, cái móng lác qua lác lại, cái đầu cúi xuống ngửi ngửi gì đó.

Ảo diệu làm sao, cứ mỗi lần bước được một đoạn ngắn, thân hình của nó ngay lập tức liền xuất hiện ở một chỗ khác, chưa đến ba hơi thở đã vượt xa vạn thước.

“Ồ đây! Àng, lại ở đây! Khịt khịt, rất gần miêu lão đại rồi.” – Vô Song vừa đi vừa lầm bầm.

Ở phía trước, cách nó vài nghìn trượng.

Thiên Lung Tử Tiên thông thả bay trên bầu trời, không có vẻ gì là vội vàng về giao phó với Thẩm Dung.

Ngục Cực Tiên, Định Song Tiên và La Vồng Tiên im lặng bay tới, chỉ có Tỏa Tác Tiên là có chuyện để nói.

“Miêu yêu, ngươi không có vẻ gì là sợ nhĩ?” – Lão mỉm cười nói với con mèo béo.

Vô Định lúc này đang bị đám dây xích của lão trói lại, chỉ lộ ra mỗi cái đầu của nó.

Con mèo béo lười đáp lời lão, nó ngáp một cái rồi nói. – “Tiểu đệ của bản miêu đến rồi, có gì thì giải quyết với nó.” – Vừa dứt lời, một vòng Thái Cực Đồ hiện lên trên đầu nó, con mèo béo ngược lên một cái liền biến mất vào trong.

Thiên Lung Tứ Tiên cả kinh, vội buông thần thức ra tìm, ngay lập tức tìm được.

Bên vách núi cheo leo, có một ít cành cây thò ra, nó lúc này chính là đang nằm ở trên đó, một chân gãi móng, một chân chỉ về phía sau.

“Trộm chó mới là chính đạo a.” – Nó hô to cho bốn người nghe thấy.

Bốn lão già lập tức nhìn về phía con mèo béo chỉ, sau đó trông thấy một con hắc cầu có cái đầu to lạ thường.

Như cảm nhận được ánh mắt của bốn người, con chó đầu to ấy chợt ngẩng đầu lên, nhe hàm răng ra cười với họ, trông ngốc nghếch cực kì.

Không hiểu sao, Thiên Lung Tứ Tiên cảm thấy lạnh lạnh nơi hoa cúc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đồ Chơi chó cưng

Bắc Minh Vực, Tam Giang Khu.

Đây là khu vực nằm ở phía Tây Nam của Bắc Minh Vực, cũng là khu vực được xem là mạnh nhất trong tất cả tám đại khu, Nguyên Anh, Hóa Thần ở nơi này chỉ được xem là tu sĩ trung tầng, muốn có tiếng nói chỉ ít phải là tu sĩ Phản Hư Kỳ. Tầng lớp thượng đẳng nhất phải kể đến các đại năng Hợp Thể Kỳ, thậm chí là lão tổ Đại Thừa Kỳ của các tông phái.

Khu vực này sở dĩ được gọi là Tam Giang, bởi nó được ba con sông khổng lồ là Hàn Giang, Phù Giang và Ngao Giang chảy xuyên qua địa hình, xuôi dòng đến tận nơi Đại Hoang phía Đông. Ba dòng sông này cũng đồng thời phân cách ba thế lực lớn nhất của Tam Giang Khu, với Thánh Băng Tông ở thượng du Hàn Giang, Thiên Thủy Các ở Phù Giang và Vũ Dực Cung ở Ngao Giang.

Hàn Giang băng tuyết rợp trời, nước sông không đóng băng mà lại lạnh hơn cả băng, bên dưới chỉ tồn tại hai loài yêu thú sinh sống là Bạch Tu Ngư và Hàn Cừu, một loại cá có râu dài màu trắng, vây mang sắc lam nhạt và một loại rùa có chiếc mai tựa như băng tuyết đúc thành.

Trăm vạn dặm đất liền quanh Hàn Giang đều bị tuyết trắng bao phủ, sông ngòi đóng băng. Yêu thú nơi đây sinh ra không ít dị biến, tự mình linh ngộ được các loại thần thông hàn băng, gần như chẳng có lấy một con yêu thú nào mang thuộc tính Hỏa.

Nằm tại thượng du Hàn Giang, Thánh Băng Tông lấy vô thượng đạo thuật kết băng làm nhà, xây nên vô số đình đài cung điện, chiếm một vùng mấy ngàn dặm làm trụ sở, lạnh lùng tuyên bố chủ quyền của mình.

Tông chủ hiện nhiệm của Thánh Băng Tông là một nữ nhân, nàng gọi Hạ Thiên Tuyết, đạo hiệu Ngữ Băng, được thế nhân xưng là Ngữ Băng Tiên Tử.

Thân là nữ cường nhân của tu chân giới, Hạ Thiên Tuyết có tu vi Hợp Thể Kỳ, là thiên kiêu đứng ở vị trí số một trên Tam Giang Hợp Thể Bảng. Theo một ít thông tin mà tu sĩ Tam Giang Khu có được, chừng hai trăm năm trước Ngữ Băng Tiên Tử còn chưa phải tông chủ của Thánh Băng Tông, tu vi vẫn chỉ ở Phản Hư Kỳ.

Sau khi tông chủ lúc đó của Thánh Băng Tông ngộ ý thoái vị nhường ngôi, Hạ Thiên Tuyết mới được đề cử vào vị trí này. Vì đề danh chính ngôn thuận lên chức tông chủ, nàng tiếp nhận thử thách do Trường Lão Đường đưa ra, tiến vào Đại Hoang lịch lãm.

Đại Hoang, khu vực có diện tích lớn nhất và nằm ở trung tâm của Bắc Minh Vực. Mặc dù Bắc Hải Khu được cho là đại khu căn cỗi nhất của Bắc Minh, nhưng thực chất lại không phải vậy.

So với sự căn cỗi, hoang vu của Đại Hoang, Bắc Hải Khu chẳng đáng là gì. Bắc Hải Khu dù linh khí loãng tạp, tài nguyên thiếu thốn, nhưng nó vẫn có thể nuôi lớn được tu sĩ.

Đại Hoang thì hoàn toàn không. Trong cái khu vực này, không hề có linh khí tồn tại, tất cả các linh mạch ngầm đã hoàn toàn khô kiệt từ ngàn vạn năm về

trước, thiên địa linh khí từ bên ngoài tràn vào nơi đây tức khắc bị tiêu tán, rất nhiều loài yêu thú chẳng thể nào sinh sống nổi ở nơi này.

Bước vào Đại Hoang, tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ Kỳ hoàn toàn không có cách sống sót, gần như là bốc hơi ngay lập tức khi mới đặt chân vào. Tu sĩ Kim Đan có thể chịu được từ một giờ đến tối đa nửa ngày, tùy vào độ bền chắc của Kim Đan. Tu sĩ Nguyên Anh có thể chịu được một tháng, nếu như có nguồn linh thạch dồi dào để cung cấp sử dụng thì còn trụ được lâu hơn. Chỉ có Hóa Thần Kỳ là không có nỗi lo chết chóc này.

Nguyên nhân gây ra chuyện như thế này là do trong Đại Hoang tồn tại một loại ma khí kì lạ, có thể thiêu đốt Nguyên Anh, bào mòn thần thức, mê loạn tâm trí của tu sĩ. Cửu U Chi Khí so với nó chẳng khác gì cháu trai gặp ông nội.

Không chỉ thế, trong Đại Hoang còn có vô số các loại ma vật. Bọn ma vật ấy có thể ăn tất cả mọi thứ, không biết sợ chết, số lượng đông đảo, là mối nguy hiểm lớn nhất dành cho tu sĩ bước vào nơi đây.

Theo những gì tiên hiền truyền lại, dù có là lão tổ Đại Thừa Kỳ thì bước vào Đại Hoang cũng phải cẩn thận vô cùng. Trong lịch sử không phải là chưa có Đại Thừa ngã xuống bên trong vùng đất nguy hiểm ấy.

Hạ Thiên Tuyết bước vào trong Đại Hoang, một lần đi là gần hai trăm năm không có lấy một tin tức truyền về tông môn, ai cũng tưởng nàng đã hương tiêu ngọc vẫn.

Nào ngờ hai mươi năm trước, nàng đột nhiên quay về rồi. Ngũ Băng Tiên Tử xách theo một núi thi thể ma vật trở về, tu vi cũng đột phá đến Hợp Thể Kỳ, kinh động toàn bộ Tam Giang Khu, cường thế bước lên ngôi tông chủ Thánh Băng Tông, phong quang vô hạn.

Người ngoài biết chỉ như thế, hạ tầng của Thánh Băng Tông cũng biết chẳng hơn được bao nhiêu, chỉ có một số ít vị đại lão là nắm rõ một tí chuyện bí mật trong hành trình Đại Hoang này của Hạ Thiên Tuyết.

Tuyết Ma Sơn cao vạn trượng, là một ngọn băng sơn do Hạ Thiên Tuyết lấy vô thượng thần thông, kết băng thi thể của đám ma vật tạo thành. Ngọn núi này là ‘kiến trúc’ cao nhất của Thánh Băng Tông, là tông chủ phủ, là cấm địa của Hạ Thiên Tuyết, không có sự đồng ý của nàng thì không ai được vào.

Đứng trên đỉnh của Tuyết Ma Sơn, thò thò khắc khắc nghe tiếng ma vật kêu gọi, tu sĩ Phán Hư Kỳ nếu không cẩn thận rất có thể sẽ tan vỡ tinh thần, trở nên điên loạn, biến thành một ma đầu điên dại không có lý trí.

Đối với Ngũ Băng Tiên Tử mà nói thì đây chỉ là một loại rèn luyện.

Nàng khoác trên mình một bộ bạch trang, với những họa tiết hình hoa mai li ti sau lưng áo, váy dài chấm đất, hai ống tay áo thêu hai đóa mây xanh, không biết bằng chất liệu gì mà óng ánh như ngọc.

Tóc nàng búi cao, xỏ qua một cây trâm gỗ màu đen trông có vẻ rẻ tiền, nhưng lại chẳng thể nào lẫn át được khí chất cao quý trên người nàng.

Nàng có gương mặt thon gọn, không chút tí vết, trắng như dương chi bạch ngọc, sóng mũi dài, đường nét rõ ràng, đôi mắt phượng mãnh, nhỏ, hai hàng lông mày chếch hình chữ V, được tạo điểm nhấn bằng một ấn ký hình hoa tuyết giữa mi tâm, hết thảy tạo thành một trang tuyệt sắc điểm lệ, lạnh lùng khó tả.

Hạ Thiên Tuyết cao ngạo mà đứng, một tay chấp sau lưng, một tay ôm trước bụng, ngẩng cằm nhìn xa xăm. Ánh mắt của nàng, so với hàn phong còn sắc lạnh, thâm thúy không hiển lộ chút tình cảm.

Ở sau lưng nàng thì lại có một bà lão lưng khòm đang chống quai trượng, lăm bắm nói gì đó, truyền vào trong tai của nàng.

“Tông chủ, thánh vật đã thức tỉnh, Trưởng Lão Đường muốn cho gọi thánh nữ trở về.” – Đây là những gì Hạ Thiên Tuyết nghe được.

Gió tuyết thổi qua, thời gian như ngừng lại.

Bà lão im lặng không nói gì, chỉ khom người đứng chờ.

“Được.” – Một âm thanh trong trẻo khẽ vang lên, lạnh lạnh mà hơi hột.

Bà lão kia cúi đầu chào một cái, không nói gì thêm, chỉ im lặng lui đi.

Hạ Thiên Tuyết vẫn đứng yên trên đỉnh Tuyết Ma Sơn, bàn tay trái nắm lấy đóa mây xanh thêu bên ống tay áo, bắt đầu lăm vào dòng ký ức.

...

Liên Nguyệt Phường Thị, Vạn Năng Thương Hội.

Phạm chương quỹ chả có lòng dạ nào ngồi trong phòng tham ngộ nữa. Hắn đi xuống tầng dưới kiếm Công Dương tiểu tử chơi cò. May là mấy thứ đồ chơi này hắn quảng ở dưới quầy cho hai thằng thiếu niên kia giữ, chứ nếu mà theo thói quen cất trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang thì giờ chẳng còn cái vẹo gì luôn.

Phạm Hiền lúc này đang bày ra một bàn cò vây. Đùng hiểu lắm, bàn cò và quân cò là để chơi cò vây, nhưng thực chất thì hắn đang đánh cò năm quân.

Phạm chương quỹ không thể như đại đa số kẻ xuyên việt khác, học rộng hiểu nhiều, thần thông quảng đại, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, nhắm mắt cũng đánh bại được kỳ thánh kỳ tiên gì đó.

Hắn đến luật cò vậy cũng không biết, chỉ có thể chơi trò cây nhà lá vườn thôi. Công Dương Dĩ cũng là như vậy, thời gian tu luyện và luyện khí còn chẳng đủ, gã nào rảnh để tâm đến mấy thứ tao nhã này.

Cạch!

Vừa nói được một đường bốn, âm thanh máy móc của hệ thống chợt vang lên trong đầu Phạm Hiên, báo cho hắn biết là hắn vừa hoàn thành được một nhiệm vụ.

Nhiệm vụ: Quá tam ba bận! Mở cửa thả chó!

Tình trạng: Hoàn thành

Phần thưởng: Bất Hủ Kim Cốt (Phần thưởng đã tự động được chuyển vào trong Thần Kỳ Tụ Bảo Nang của ký chủ)

Phạm Hiên phục hồi tinh thần, vội vàng thò tay vào túi thần kỳ lấy Bất Hủ Kim Cốt ra, muốn xem nó rốt cuộc là thứ gì.

Sau đó, hắn liền lôi ra một khúc xương dài gần thước, có màu hoàng kim, hình như là cùng chất liệu với Tụ Bảo Bồn. Phần thân xương thon tròn thẳng tắp, trơn bóng lạ thường, hai phần đầu cũng hết sức đều nhau, kích cỡ và hình dạng y hệt, không khác một li một tấc. Dọc theo thân xương còn có các ký tự kỳ lạ, nhỏ li ti được khắc thành từng hàng, mang theo một màu đen huyền ảo, làm cho cả khúc xương càng thêm nổi bật.

Phạm chương quỹ cảm giác có điều chẳng lành, Giám Bảo Nhãn lập tức lướt qua.

Vật Phẩm: Bất Hủ Kim Cốt

Phẩm Cấp: Pháp Khí Hạ Phẩm (Có thể thăng cấp)

Thông số: Không thể đo lường

Nguyên liệu cấu thành: Hỗn Động Tinh Kim,????

Nguyên liệu thăng cấp: Phúc Duyên, Khí Vận

Đánh giá: Bảo vật thần kỳ, có thể dùng để bịt mõm chó.

Giá trị thu mua: Không thể thu mua

Khỏe mặt giật liên hồi, Phạm Hiên không ngờ Bất Hủ Kim Cốt gì kia lại là một khúc xương chó. Hắn đã tưởng tượng đến cái cảnh mình ném cái xương vàng này đi, sau đó con chó phá sản kia chạy đi nhặt về.

Phạm chương quỹ nhận rõ được một điều, cái nhiệm vụ này chẳng có ích lợi gì cho hắn hết, khúc xương chết tiệt này rõ ràng là để dành cho con chó đầu to kia a. Phần thưởng của hắn vốn đã được phát trước rồi, chính là con chó chết tiệt ấy.

Hắn ngàn lần vạn lần không thể nào coi nó là phần thưởng được, bởi vì hắn không cần thêm một thằng tới bóc lột mình a, một con mèo béo là quá đủ rồi.

“Chương quỹ, cho ta mượn xem được không?” – Công Dương Dĩ không quan tâm đến gương mặt mướp đắng của Phạm Hiên, gã lúc này chỉ có hứng thú với khúc xương vàng trên tay hắn.

Luyện ra một món pháp bảo với loại hình là một khúc xương, này hình như là chưa có Luyện Khí Sư nào làm như thế a.

“Cho người.” – Phạm chương quỹ chẳng thiết chơi bởi gì nữa, ném luôn Bất Hủ Kim Cốt cho Công Dương Dĩ.

Kaangg!

Công Dương tiểu tử thế mà bắt hụt rồi. Gã cúi xuống muốn nhặt nó lên, nhưng mà...

Hâyyyyy!

Dùng hết sức bú sữa mẹ, gã cũng chẳng thể nào lấy nó lên được, cứ như Bất Hủ Kim Cốt đã dính chặt luôn với sàn nhà.

“Chương quỹ, chuyện này...” – Công Dương Dĩ kinh nghi bất định nhìn khúc xương, lại nhìn Phạm chương quỹ.

Phạm Hiên chợt có hứng thú lại rồi. Hắn lấy Tụ Bảo Bồn ra, đưa nó cho Công Dương tiểu tử. – “Người cầm lấy thử!”

Công Dương tiểu tử không hiểu sao hắn lại kêu mình làm vậy, nhưng vẫn nghe theo. Gã đưa tay muốn chộp lấy Tụ Bảo Bồn, nhưng không hiểu sao cứ vô huyệt mũi, dù cho Phạm Hiên chẳng hề động đậy gì.

Sau đó Phạm chường quỹ lại đặt nó xuống bàn, gọi gã cầm lên. Tiếp tục như nầy, Công Dương Dã có dùng hết sức bình sinh cũng không thể khiến Tự Bảo Bồn lay động.

“Khắc khắc, được rồi.” – Phạm Hiên nhặt lấy cái bô và khúc xương lên, để thứ sau xuống trên bàn cho Công Dương tiểu tử muốn xem gì xem.

‘Có trò tiêu khiển không tệ.’ – Hần tự an ủi mình một câu, tạm quên đi nỗi đau tiền bạc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Nơi cuối con đường

Thiên Vân Sơn.

Tiêu Động đứng nhìn một mảnh đen kịt trước mặt, quyết định tìm hiểu xem sao. Chỉ là còn chưa kịp tiến lên một bước, hần liền nhận ra có chút không đúng.

“Tiêu Minh trưởng lão?” – Đúng vậy, Tiêu Minh thế mà không có ở đây.

Tiêu Động quay đầu nhìn lại phía sau, vận chân khí hô to mấy lần đều không nhận được hồi âm. Hần sẽ mặc kệ việc đó, dựa vào gan rỗng mặt hổ của mình, quyết tuyệt đi vô trong tìm kiếm cơ duyên?

Không, không. Nếu là cách đây một giờ, hoặc là bị truy sát đến mức đường cùng thì có lẽ hần sẽ làm thế, nhưng bây giờ thì không.

Tu tiên là không sợ trở ngại, ngược dòng tiến lên, cầu phú quý trong nguy hiểm, đó là đúng. Nhưng không tự lượng sức mình, chẳng biết cái vẹo gì liền xông bậy xông bạ, cái đó không gọi gan dạ hơn người, cái đó gọi là ngu si đần độn.

Tiêu Động tất nhiên không bị ngu, hần lập tức quay lưng đi ngược trở lại. Chỉ là dù nhìn thấy cửa hang ngay trước mặt, nhưng hần đi mãi không tới.

Bằng vào thần kinh bén nhạy của mình, hần nhận ra được có chuyện không đúng. – ‘Là ảo trận?’ – Ngay tức khắc dừng lại, không lãng phí sức lực, Tiêu Động bắt đầu suy nghĩ đối sách.

‘Nếu như Tiêu Minh trưởng lão đi cùng với ta, vậy có phải hần cũng bị giam trong ảo trận? Trận pháp có thể vây khốn được cao thủ Kim Đan Kỳ, ắt chẳng hề tầm thường.’

Tiêu Động vận chân khí vào nắm tay phải, dậm mạnh vào vách đá bên cạnh.

Ầm!

Rất cứng, hần thế mà chẳng thể để lại được vết tích gì lên vách đá. – ‘Đây là thật.’ – Hần có ý định đánh xuyên qua vách đá để tìm đường ra, nhưng xem chừng là chẳng thể thành công rồi.

Nhìn con đường tối thui phía trước, Tiêu Động lấy ra mùi viên linh thạch, bắt đầu ném từng viên đi, mỗi viên cách nhau khoảng chục thước. Hành động này của hần là để tìm hiểu xem phía trước có ảo trận hay không.

Linh thạch tự mang ánh sáng, nếu như thấy ánh sáng đột nhiên mất đi thì hần có thể biết là có ảo trận tồn tại.

Nhưng mà ném đi chừng nghìn thước rồi, hần căng mắt ra nhìn vẫn có thể trông thấy ánh sáng le lói ở nơi xa. – ‘Động này sâu như vậy?’ – Tiêu Động ngửi được mùi không thơm rồi.

Vô kể khả thi, hần chỉ có thể bất lực ngồi chờ. Nhưng mà có vẻ như đến việc đó hần cũng không thể làm được rồi, vách đá hai bên bắt đầu di chuyển, chậm chậm áp sát lại với nhau.

‘Ta chạy vào còn không được sao?’ – Cười khổ một cái, Tiêu Động cuối cùng vẫn phải lao đầu vào nơi tăm tối trước mặt, chẳng thể biết được có cái gì đang chờ đón mình.

Hần nào có biết, Tiêu Minh trưởng lão của hần đâu có bị giam trong cái ảo trận nào, y lúc này đang đứng bên ngoài hang động, thông qua một tấm gương quan sát hần a.

‘Con chuột đã chui vào hố lửa, nhiệm vụ của ta tới đây xem như hoàn thành.’ – Đặc ý cười lạnh, Tiêu Minh cảm thấy nhiệm vụ này thật quá dễ dàng a. Y

chả cần phải tốn bao nhiêu công sức, chỉ cần dụ cho tên thiếu gia phế vật kia tới đây là mọi việc đã xong.

“Thiếu gia chủ, cảm ơn người đã phối hợp như vậy, không cần ta phải đích thân ra tay a. Ha ha!” – Nhìn vào thân ảnh chặt vật của Tiêu Động ở trong gương, y cất giọng chế giễu, cười một cách khinh miệt, không thêm kiêng nể gì.

“Ha ha ha!” – Đúng lúc này, một giọng cười khác lại vang lên, nghe còn càn rỡ hơn cả Tiêu Minh.

Về mặt của Tiêu Minh chợt cứng lại, đây không phải là giọng của Tiêu Tĩnh a? Thần thức quét qua, y lập tức nhìn thấy một bóng người đang đứng trên ngọn cây cao cách mình chỉ ba mươi thước.

Kẻ đó có bề ngoài tầm ba lăm ba sáu, thân hình cao gầy, mặt mũi tràn đầy ngạo khí.

Không cảm nhận được tu vi của kẻ đó, Tiêu Minh trở nên cực kì cảnh giác. – “Các hạ là ai? Xuất hiện ở chỗ này có mục đích gì?”

Người kia nghe y hỏi, lại càng cười lớn hơn nữa. – “Ta là ai? Ta chính là kẻ đang bí mật bảo vệ thiếu gia chủ trong miệng người a, người nghĩ ta là ai?” – Ngờ khi mười phần khinh miệt.

“Bí mật bảo vệ? Chẳng lẽ là lực lượng ẩn nấp của Tiêu Tranh?” – Tiêu Minh kinh nghi bất định, sau đó liền nở nụ cười hòa hoãn. – “Nếu đã như vậy thì chính là người một nhà a. Ngài chắc là đồng tộc đi, ta là Tiêu Minh, xin hỏi ngài là...”

Người kia lắc đầu. – “Được rồi, bớt giả vờ đi, đừng tưởng ta không biết người đã làm cái gì. Mau giải khai trận pháp, ta không có thời gian đùa giỡn với người.” – Giọng của hắn hết sức bá đạo, mỗi câu mỗi chữ đều hàm chứa hơi thở bạo lực.

“Tộc huynh nói đùa. Ta nào dám đùa giỡn ngài? Lại nói trận pháp này a, nó là để...” – Tiêu Minh giả ngu, bắt đầu câu giờ. Y này giờ đang lén liên lạc với Tiêu Tĩnh, cố tranh thủ thời gian cho hắn đến cứu mình. Người kia y không thể nhìn rõ tu vi, lại cho y một cảm giác áp bách rất lớn, chín phần mười là không thể địch lại được.

Có điều, người kia lại cắt ngang lời của y. – “Lén lén lút lút làm chi, ta biết tổng người đang làm gì. Nếu đã không chịu phối hợp như vậy, người chết đi a.” – Lắc đầu một cái, hắn lập tức phóng đến chỗ Tiêu Minh.

“Quá nhanh.” – Biết không thể nào là đối thủ, Tiêu Minh lập tức vận toàn lực bỏ chạy. Y đã cảm nhận được khí tức của Tiêu Tĩnh và ba ngàn ngự lâm quân, liền ba chân bốn cẳng chạy về phía đó.

Người kia còn cảm nhận được khí tức của bọn Tiêu Tĩnh trước cả y, hiểu ngay là Tiêu Minh muốn chạy đến đó nhờ cứu viện. Trên mặt hiện lên nụ cười coi rẻ, y không tin là một tên Kim Đan Trung Kỳ và ba nghìn con kiến hôi Trúc Cơ Kỳ có thể làm gì được đại tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ như mình.

Đúng vậy, người này chính là một tu sĩ Nguyên Anh. Hắn tên là Trương Viễn, không phải tộc nhận Tiêu gia, lại càng chả có quan hệ gì với Tiêu Động để mà bảo vệ gã, ngược lại hắn càng chán ghét thứ phế vật như Tiêu Động.

Chỉ là phụ thân của tên phế vật kia, Tiêu Tranh lại đến nhờ Thần Nữ đại nhân phái người theo bảo vệ tên phế vật ấy. Thế là Trương Viễn hắn phải nhận cái công việc khổ sai này.

Khinh ghét thế nào không biết, nhưng Trương Viễn biết rõ là Thần Nữ đại nhân của hắn có quan hệ rất tốt với tên phế vật kia, nên dù ngàn lần không chịu thì hắn vẫn phải bảo đảm chu toàn cho gã.

“Hừ, giết hết lũ kiến hôi chúng bây, ta liền xông vào trận cứu tiểu tử kia, thứ trận pháp rách mà thôi.” – Trương Viễn quyết định như thế, lúc đầu hắn định để Tiêu Minh phá giải trận pháp cho đỡ tốn thời gian, nhưng nếu không được thì đành phải bạo lực phá trận vậy.

Tiêu Minh không cần biết hắn có tính toán gì, lúc này y đã nhìn thấy Tiêu Tĩnh và ba ngàn ngự lâm quân rồi. – “Được cứu rồi.” – Y thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nào có ngờ, Tiêu Tĩnh và quân của hắn vẫn chậm chạp đi tới, không có vẻ gì là vội vã đến cứu viện.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tiêu Tĩnh, Tiêu Minh cảm thấy điềm không lành. – “Ăn c*t rồi.” – Y lập tức hiểu ra, thối từ cái phanh, tên kia không muốn để mình sống tiếp trên đời này, muốn diệt trừ hậu họa a.

Cảm nhận được một luồng nóng rực truyền tới từ sau lưng, ánh mắt Tiêu Minh hiện lên vẻ cay độc vô cùng. Thiêu đốt pháp lực toàn thân, Kim Đan nứt vỡ, Tiêu Minh hóa thành một quả bom hình người, lao thẳng đến chỗ Tiêu Tĩnh, muốn đồng quy vu tận với hắn.

Trương Viễn thấy thế liền sững sờ đứng bước, dập tắt quả cầu lửa trong tay. – “À ha, chớ cần chớ đây mà!” – Hắn cười gằn, khoanh tay xem cuộc vui.

Như đã dự phòng từ trước, Tiêu Tĩnh cao ngạo hất cằm, ném ra ba tấm linh phù, tạo thành ba lớp màn chắn trước mặt hắn và ngự lâm quân.

Ầm! Ầm! Ầm!

Đất rung núi chuyển, khói bụi mịt mù, Tiêu Minh đã hoàn toàn tan thành tro bụi.

Khói bụi tiêu tán, thân ảnh của ba ngàn ngự lâm quân và Tiêu Tĩnh xuất hiện, lông tóc vô thương.

Đáng tiếc a, nếu như Tiêu Minh tự bạo bên cạnh Tiêu Tĩnh, người sau muốn sống được ít nhất phải dùng Địa Cấp Tiểu Phù mới may ra đỡ nổi, làm gì dễ dàng như bây giờ.

Nhếch miệng cười, Tiêu Tĩnh nhìn về phía Trương Viễn. – “Kẻ xấu đã chết, xin tôn giá nhường đường.” – Hắn thản nhiên nói ra câu này, không chút nào nhún nhường trước uy áp của người kia.

“Kẻ xấu? Hắc, người hình như so với hắn còn xấu hơn a.” – Trương Viễn cười lạnh, sau đó nâng một đại hỏa cầu ở trên tay. – “Được rồi, người có thể đi chết. Ta còn phải về cứu tiểu tử kia.”

Phùng!

Trương Viễn ném đại hỏa cầu về phía Tiêu Tĩnh và ba ngàn ngự lâm quân, không thèm nhìn kết quả liền xoay người bay về phía động phủ bí mật.

Tiêu Tĩnh nhìn hỏa cầu đang bay tới, càng lúc càng lớn, trông như một viên sao băng. Ánh mắt của hắn lóe lên vẻ khinh thường, nở nụ cười khoái trá, không coi đòn công kích của Trương Viễn ra gì.

“Ba ngàn ngự lâm, kết Xà Hình Trận!”

“HÂY!”

Hoàng kim cự thương ngưng tụ, Tiêu Tĩnh lập tức vùng thiết thương của mình ra phía trước, hướng về phía đại hỏa cầu.

Ngay lập tức, hoàng kim cự thương đâm xuyên qua đại hỏa cầu, khiến nó tiêu tán ngay tức khắc. Không dừng lại ở đó, thế tới của cự thương chưa giảm, tiếp tục bắn về phía Trương Viễn.

Người sau như có cảm ứng, lập tức xoay người lại. Nhìn thấy mũi thương to nhọn trước mắt mình, Trương Viễn vội vàng thuấn di né tránh, thoát chết trong gang tấc.

“Cái này...” – Hắn ngưng trọng nhìn về phía Tiêu Tĩnh.

Người sau cười lạnh nhìn hắn.

Trương Viễn sợ là bản thân phải khiến cho Thần Nữ thất vọng rồi, hắn đang tính đánh bài chuẩn.

...

Trong động phủ bí mật.

Vách đá hai bên ép vào càng lúc càng sát, đến giờ chỉ còn đủ cho hai người dàn hàng ngang.

Hộc! Hộc!

Tiêu Động bỏ cả hơi tai mà chạy, toàn thân ướt sũng như đang tắm. Hắn vốn chẳng chạy được bao xa, không hiểu sao càng vào sâu trong động thì nhiệt độ không khí càng nóng, tựa như một cái lò nung, từ từ nung chín cơ thể, khí huyết, chân khí của hắn.

Tiêu Động cảm giác được vách đá hai bên đã chạm đến cánh tay của mình. Hắn biết mình sắp bị ép dẹp rồi.

‘Không lẽ ta phải chết ở đây?’ – Hai mắt mơ hồ, Tiêu Động đã sức cùng lực kiệt.

Chợt, hắn nhìn thấy một thứ ánh sáng rực rỡ ngay trước mắt mình. Không còn gì để suy nghĩ nữa, xoay ngang người để lấy ít không gian hoạt động, Tiêu Động dùng toàn bộ sức lực còn sót lại bắn thẳng về phía ánh sáng.

Sau đó, hắn bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nuôi chó phải rọ mõm

Liên Nguyệt Phường Thị, trong cửa tiệm nhỏ.

“Ta triệu hồi hắc ám pháp sư, tấn công trực tiếp! Tiểu tử, ngươi đã không còn điểm gốc. Nhớ kỹ, ngươi lại thiếu bản chương quỹ mười viên linh thạch, tổng nợ hiện là sáu trăm chín mươi Linh Thạch Hạ Phẩm” – Phạm Hiền ngạo nghễ tuyên bố.

Công Dương Dĩ cảm thấy quân bài ở trên tay, ánh mắt hết sức phiền muộn nhìn về phía tên chương quỹ gian ác kia.

Gã không hiểu sao hắc ám pháp sư của chương quỹ lại nhiều năng lực như vậy. Hôm trước thì là có thể tấn công ba lần liên tục, sau đó còn có miễn nhiễm ma pháp, cạm bẫy, rồi lại còn tự động phục sinh sau khi chết, hôm nay còn có vụ bỏ qua quái thú tấn công trực tiếp đối thủ, v.v. . .

Công Dương tiểu tử không nhận ra một sự thật tàn khốc là gã đang đấu với nhà phát hành a.

“Nhìn ta làm gì? Ván mới nào!” – Nghe câu này của Phạm chương quỹ, gã chỉ muốn xin giờ tay rút lui thôi.

May mắn làm sao, như trời xanh nghe được lời cầu khẩn của Công Dương Dĩ, một tiếng chó sủa vang lên bên ngoài, rơi vào trong tai của gã mà như nghe được âm thanh cứu rỗi của thiên thần.

“Gâu! Gâu! Ông chủ, ta đã trở về, có gì ăn không?” – Bật tung cửa chính, một vật thể to lớn màu đen nhảy vọt vào trong tiệm.

Oạch!

Phạm chương quỹ chỉ thấy trước mắt tối sầm, sau đó hắn liền bị vật thể to bự kia đè lăn xuống đất, rồi còn bị nó thè lưỡi liếm một phát bá cháy bộ chết lên mặt.

“Ngươi cút!” – Phạm Hiền dùng hết sức bình sinh muốn đẩy con chó chết tiệt này ra, nhưng lực bất tòng tâm.

Con mèo béo cũng bước vào cửa, há hê nhìn thân ảnh chật vật của hắn, sau đó liền nhảy lên quầy nằm ngủ. Chuyện bị bắt cóc tối nay với nó mà nói thì có vẻ giống một buổi tản bộ hơn, bình thường như chả có gì xảy ra.

Vô Song nuốt hết đám đồ chơi của Phạm chương quỹ rồi. Con hắc cầu đầu to này có vẻ như không thể nào dùng được con đỏi của mình, ánh mắt của nó bắt đầu liếc về phía Công Dương Dĩ.

Không hiểu sao, dù đang đối diện với hai con ngươi tròn xoe, ngập nước đầy khả ái kia, Công Dương tiểu tử lại cảm thấy rét lạnh cả người.

Ưc một tiếng, Vô Song đã chọn gã thiếu niên suy thận đáng thương kia làm mục tiêu.

“Chương... chương quỹ?!” – Công Dương Dĩ biết có điểm chẳng lành, run giọng gọi Phạm Hiền.

“Này! Phá Sản, ngươi không thể ăn hắn a!” – Túm lấy đuôi Vô Song, Phạm Hiền thấp giọng quát nó.

“Là Vô Song, không phải Phá Sản!” – Ánh mắt nó vẫn nhìn chăm chăm về phía Công Dương tiểu tử, lấp lánh ánh sao, miệng thì lẩm bẩm – “Ngon, thật là ngon. Gâu gâu!”

Phạm chương quỹ cũng nhận ra việc bất thường rồi. Hắn vội vàng ngồi dậy ôm chặt con chó đầu to chết tiệt này, sau đó cầu cứu nhìn về phía con mèo béo. – ‘Meo kiếp! Nhân viên tương lai của bản chương quỹ sắp bị ăn thịt đó, ngươi có chiêu số gì thì mau ra tay đi!’ – Trong lòng thì mắng hệ thống mấy trăm lần, quảng cáo của nợ này cho hắn chỉ không biết.

‘Chó không bỏ được thói ăn ph... xương a.’ – Vô Dịch không thêm ngừng đầu lên, chỉ nhắc nhở hắn một câu.

‘Có ý gì?’ – Phạm Hiền trợn mắt nhìn nó, sau đó lập tức nhớ ra điều gì. – ‘Đúng rồi, chính là nó!’ – Nằm lê lết trên đất giữ lấy cái đuôi của Vô Song, Phạm chương quỹ dứt một tay vào trong Thần Kỳ Tự Bảo Nang, lôi ra một món pháp bảo, giờ nó lên cao.

Tén té té té!

Bất Hủ Kim Cốt một lần nữa xuất thế.

Nhìn Công Dương Dĩ bị cái con phá gia chi cầu kia ép vào góc tường, lại thấy nước bọt chảy ròng ròng từ miệng nó, Phạm chương quỹ gào to. – “Khẩu hạ lưu nhân! Phá Sản, ngươi mau xem đây là cái gì?!” – Vừa dứt lời liền ném khúc xương trên tay về phía Vô Song.

“Àng?” – Kẻ hủy diệt có gương mặt trẻ thơ kia quay đầu lại, theo thói quen mở miệng phản bác, nhưng chưa hết câu thì đã bị chặn họng – “Là Vô Song, không phải... Oap!?”

Bất Hủ Kim Cốt giống như nam châm gặp phải sắt, dính chặt vào mõm của nó. Con chó đầu to có dùng hết cách từ cào cấu, cắn xé, liếm láp, v.v... đủ loại biện pháp thì cũng không cách nào lấy khúc xương ấy ra được.

“Ấu? Ấu?” – Mặt nó dần thối ra, dùng ánh mắt đáng thương đến tội nhìn Phạm Hiền.

Phạm chương quỹ quyết tâm quay đi không thèm nhìn nó. – ‘Đến người như Đường Tam Tạng còn biết là không nên cưỡi vòng cho Tôn Ngộ Không, ngươi nghĩ bản chương quỹ sẽ phạm sai lầm ngu ngốc như vậy sao? Vòng đã đặt thì không nơi cưỡi, sẽ rất nguy hiểm nha, khắc khắc.’ – Hắn thầm cười

đắc ý, hả hê vì đã trả được mối thù phá sản lúc này.

Cũng tương tự với vòng Kim Cô của con khi nọ, có được một bộ chú đi kèm là Khẩn Cô Nhi Chú. Sau khi dùng Bất Hủ Kim Cốt rọ mõm con phá gia chi cầu này, Phạm thánh tã... à không, Phạm chương quỹ của chúng ta cũng ngộ ra được một loại chú ngữ.

Ec, tất nhiên là nó không dài dòng, hay có năng lực làm teo não như bài chú kia rồi. Chú ngữ mà Phạm Hiên lĩnh ngộ được rất đơn giản, chỉ có bốn chữ mà thôi.

Khắc Nhập, Khắc Xuất!

Đại khái thì khi hấn niệm “Khắc nhập”, dù cho Vô Song có đang ở trên ba mươi ba tầng trời hay dưới đáy mười tám tầng Địa Ngục, Bất Hủ Kim Cốt cũng sẽ tức khắc xuất hiện và khóa mõm nó lại. Còn khi hấn niệm “Khắc xuất”, Vô Song có thể nhả được khúc xương kia ra.

Biết được chú ngữ này, Phạm chương quỹ lập tức dùng ánh mắt bất thiện nhìn con phá gia chi cầu kia.

“Khắc xuất!” – Vô Song nhả xương ra, nhảy về phía Công Dương Dã.

“Khắc nhập!” – Nó liền bị khóa mõm, Công Dương tiểu tử thì sợ ướt quần. Ủm, mò hôi thôi.

“Khắc xuất!” – Phạm Hiên lại chơi lần.

“Khắc nhập!” – Con chó chết tiết kia lại thêm một phen ê răng.

“Khắc...”

“Khắc...”

“Khắc...”

Phạm Hiên chơi không biết mệt, hô đến mấy trăm lần.

Sau một lần “khắc xuất” thứ n, Vô Song không còn thiết gì đến chuyện ăn thịt Công Dương Dã nữa, dùng ánh mắt sinh bất khả luyến nhìn Phạm Hiên, chủ động ngâm luôn Bất Hủ Kim Cốt, lúi thủi bò ra cửa năm, trông như một con chó già bại trận.

“Thằng này... sau này miêu gia ta phải cẩn thận hơn mới được.” – Con mèo béo đưa chân vuốt ngực tự nhủ.

“Chương quỹ...” – Công Dương tiểu tử cũng cảm thấy hơi tội cho con hắc cầu đầu to kia, dù nó mới vừa rồi còn muốn ăn thịt gã a.

Vào!

Một bóng đen chợt nhào tới. – “Khắc nhập!” – Phạm Hiên như có dự đoán từ trước, hô chú ngữ ngay lập tức.

Công Dương Dã đỏ mồ hôi hột, cảm thấy đau rát hai bên má. – “Tiểu tử, đòi còn dài a.” – Phạm Hiên ngữ khí thâm trầm, vỗ vai gã như để an ủi.

“Grr... gấu!” – Vô Song tức tối sủa một tiếng, sau đó chạy ra cửa nằm xuống. Chân trái của nó đưa lên bên tai, sau đó lòi ra từ trong lỗ tai một thanh sắt dài màu đen, cầm lấy nó gõ vào Bất Hủ Kim Cốt.

Trong thoáng chốc, thanh sắt ấy liền tan biến.

Phạm Hiên kinh ngạc nhìn một màn này. – “Đây là...”

...

Cách đây không lâu, tại Liên Vân Hạng.

Thiên Lung Tử Tiên ngưng trọng nhìn về phía con hắc cầu đầu to, sau đó lại liếc về phía con bạch miêu béo phì.

“Hai con yêu thú Tử Giai? Lão đại, tình hình này...” – Tỏa Tác Tiên ngửi thấy mùi không thơm cho bốn người bọn họ. Không ngờ con mèo kia có thể dễ dàng trốn khỏi giam cầm của lão, lại còn gọi thêm đồng bọn tới đây.

Chỉ là không phải yêu thú loại miêu và cầu rất ghét nhau sao?

Có điều là chuyện này cũng không còn quan trọng nữa. – “Một con yêu thú Tử Giai nữa mà thôi. Theo lời con miêu yêu kia thì con cầu yêu này chính là tiểu đệ của nó, ắt hẳn cũng không mạnh đi đâu.” – Thiên Lung Tử Tiên quyết định chơi a, giải quyết xong chuyện rồi lại đòi thêm thù lao từ Thẩm Dung sau. Tin chắc với uy tín của Vạn Bảo Lâu, bọn lão sẽ được trả công xứng đáng.

Ngục Cực Tiên tể ra pháp bảo của mình, Hình Tội Ngục.

Định Song Tiên tế ra pháp bảo, ba mươi sáu thanh Bảo Định Song.

Tòa Tác Tiên tế ra mười tám sợi Khốn Thần Tác.

La Vồng Tiên tế ra Phong Thiên Vồng.

Tất cả đều là Linh Khí Cực Phẩm, uy năng bất phàm.

Kỳ thực, phẩm cấp của chúng nó không chỉ có thế, chỉ là bị hao tổn quá nhiều nên mới rút xuống Linh Khí Cực Phẩm.

Có điều, lai lịch của chúng cũng chẳng phải ghê gớm gì. Đám pháp bảo này nguyên vốn chính là một cái nhà tù thông thường của tu chân quốc thời Thượng Cổ, được bọn Thiên Lung Tứ Tiên quật lên trong Cửu Tông Hiểm Địa.

Hơn hai ngàn năm trước, bốn lão già này chẳng quen biết gì nhau, chỉ là những tên tán tu hết sức cùi bắp của tu chân giới. Chỉ là phú quý hiềm trung cầu, trong một lần liều mạng nơi Hiểm Địa, bọn già dơ này ăn may thế nào mà moi ra được một góc phế tích bí mật, nhặt được đủ loại bảo bối, đòi bồng phát nhanh.

Thứ quý giá nhất trong đám bảo bối đó chính là một cái nhà tù, được bốn lão gọi bằng cái tên mỹ miều là Thiên Lung. Không ai muốn nhường món bảo bối này cho ai cả, cho nên cuối cùng Thiên Lung bị tách thành bốn phần, mỗi người mỗi món.

Cũng từ đó mà bốn lão già này kết bè với nhau, để có gì còn kết hợp bốn món pháp bảo lại, hoành hành Bắc Hải Quần Đảo.

Vô Song không biết mấy chuyện tạp nham này, nhìn thấy Thiên Lung Tứ Tiên bày ra trận thế ngất trời, nó ngo ngắc sủa một cái. – “Trông thật ngon! Gâu!” – Được rồi, thằng này chỉ biết ăn mà thôi.

Trông đàn là vậy, nhưng con phá gia chi cầu này sẽ không ngu ngốc ào vô đánh đâu. Đám ‘thực phẩm’ mà Phạm Hiên cho nó ăn chỉ khiến nó thăng đến cấp độ tương đương yêu thú Tam Giai đỉnh phong mà thôi, không thể khinh địch được.

Ừm, con phá gia chi cầu này dựa vào việc ăn để thăng cấp a. Ăn mọi thứ, miễn là thứ nó ăn đáng tiền là được.

Để có thể ăn được đám ‘đồ ngon’ trước mặt, nó quyết định phải nghiêm túc một chút. Con mèo béo kia thì có Hư Không Âm Dương Chương, nó cũng có một bộ đấu pháp của riêng mình.

Vô Song Cửu Bồng!

Không biết là thời gian nào, nó từng nghe quá có một tên Vô Tu sáng tạo ra bộ Đả Cầu Bồng Pháp, đòi đánh hết cầu loại trong thiên địa này.

Vô Song không phục, liền sáng tạo ra Vô Song Cửu Bồng, đánh cho tên Vô Tu ấy lòi phèo.

Thương hải tang điền, ngày hôm nay, nó cuối cùng cũng có được cơ hội tái hiện bộ bồng pháp trứ danh của mình.

Vụt!

Thân hình của nó biến mất, nhanh đến nỗi Thiên Lung Tứ Tiên chẳng kịp thấy gì.

Nằm trên cành cao, Vô Định ngáp một cái, chép chép miệng, hóa thân bình luận viên. – “Bốn con tép chú ý, kia là một thức trong Gâu Gâu Bồng Pháp, gọi là Chó Bay Cướp Gậy!”

“Là Thần Khuyển Đoạt Côn! Gâu gâu!” – Thân hình của Vô Song hiện ra, vội sửa to phẩn bác lại lời của con mèo béo. Trên miệng nó đang ngậm một thanh song sắt.

Thiên Lung Tứ Tiên ngo ngắc nhìn nó, nhất là Định Song Tiên.

Ba mươi sáu thanh Bảo Định Song của lão chỉ còn lại ba mươi lăm thanh a, một thanh đã rơi vào trong mõm con hắc cầu kia rồi.

Mặc dù chia làm ba mươi sáu, nhưng thực chất đây là một món pháp bảo chứ không phải một bộ. Thế mà Định Song Tiên có thể cảm giác được, thanh Bảo Định Song bị con chó chết tiệt kia cướp đi đã hoàn toàn mất đi liên kết với lão, trở thành một cây gậy sắt bình thường.

Chiêu Thần Khuyển Đoạt Côn kia, là thần thông ghê gớm bậc nào?

Sau gáy bốn lão già cùng dâng lên một luồng hơi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đốt không chết

‘Con cầu yêu này rất tà môn, tiên hạ thủ vi cường.’ – Tòa Tác Tiên thét dài, sau đó liền ném mười tám sợi Khốn Thần Tác về phía Vô Song.

Dạng như xích sắt mà thân lại uyển chuyển, mềm dẻo cực kì. Khốn Thần Tác tựa như biến thành những con rắn có linh trí, thoáng chốc đã quây quanh con phá gia chi cầu kia.

Khốn Thần, Khốn Thần, món pháp bảo này có thể chới chặt thần hồn của tu sĩ, phong kín thần thức, là món bảo bối đắc lực đối phó bọn tù nhân khó chơi. Tu sĩ rất phụ thuộc vào thần thức, bởi nó chính là con mắt thứ hai của họ, dựa vào nó, họ mới có thể theo kịp những hành động có tốc độ mà mắt thường không nhìn thấy được. Thần thức mà bị phong tỏa thì chẳng khác gì chọc mù mắt của tu sĩ.

Theo sau Khốn Thần Tác của Tòa Tác Tiên chính là Phong Thiên Vồng của La Vồng Tiên. Tấm lưới bạc này có tác dụng cảm phi, phong tỏa không gian, ngăn chặn các loại đòn thuật, là món pháp bảo đắc lực để đối phó bọn tù nhân am hiểu các loại phép thuật đảo vòng.

Đối mặt với Khốn Thần Tác, Vô Song không hề nao núng. Hất đầu một cái, thanh thiết song mà nó vừa đoạt được lập tức bay về phía vách núi, cắm thẳng vào trong.

Mặc cho việc bị Khốn Thần Tác trói lại hay là bị Phong Thiên Vồng phong tỏa đường đi, con phá gia chi cầu ấy vẫn cực kì bình thản, hoặc nói đúng hơn là ngu ngơ không sợ chết, ngẩng đầu lên tru một tiếng dài.

“Ặngg Ặngg Ặngg Ặngg Ặngg!” – Được rồi, có vẻ không ngẫu lắm.

Con mèo béo khề trở mình, gãi móng một cái, đưa ra lời bình luận tiếp theo của nó. – “Tiếp theo đây là chiêu Chó Đi Tìm Gậy hết sức bản bựa.”

“Là Như Ảnh Tùy Hình, gấuuu!” – Con hắc cầu đầu to kia la lớn.

Ngay sau đó, trong ánh mắt ngờ ngàng của La Vồng Tiên, thân ảnh của Vô Song mờ dần, trốn thoát tầng tầng lớp lớp gông xiềng của Tòa Tác Tiên. Phải biết, lúc con mèo béo thoát khỏi Khốn Thần Tác của Tòa Tác Tiên, chủ yếu là do lão chưa dùng đến Phong Thiên Vồng để phong tỏa không gian a. Nay cả hai thứ kết hợp lại mà con cầu yêu kia còn dễ dàng chạy được, thật là bất khả tư nghị.

“Nó ở kia!” – Định Song Tiên quát lớn. Lão đã tìm thấy vị trí của con cầu yêu đầu to ấy, nó hiện đang đu người trên cây thiết song.

Sau chiêu Thần Khuyển Đoạt Côn dùng để cướp pháp bảo của địch nhân, Vô Song lại phô bày thêm một chiêu Như Ảnh Tùy Hình dùng thoát vây. Với ngón Như Ảnh Tùy Hình này, nó có thể tùy ý dịch chuyển theo cây bông của mình, mặc kệ kẻ địch có tọa định không gian hay là bất cứ thứ gì tương tự như thế đều không thể giữ nó lại, giống như đây là một loại chân lý, một loại hiện tượng tự nhiên, không vậy không được.

Chỉ sau hai lần giao thủ, Thiên Lung Tứ Tiên đã cảm nhận được độ quái của con cầu yêu này. Nhưng thân là cao thủ trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, bốn lão nào dễ gì chịu thua?

Ba mươi lăm thanh Bảo Định Song của Định Song Tiên bắn thẳng về phía con hắc cầu, tạo thành một hình vuông bao quanh nó, có điều khuyết mất một chỗ hổng. Bảo Định Song là một món pháp bảo có thể tạo thành trận pháp, công dụng của nó là cắt đứt quá trình vận chuyển chân khí, chân nguyên của tu sĩ, ngăn chặn quá trình thi triển thuật pháp của tù nhân. Nếu như phối hợp với Khốn Thần Tác thì tên tù nhân bị hai món pháp bảo này nhắm vào sẽ chẳng khác gì một tên phạm nhân yếu ớt.

Tòa Tác Tiên cũng nắm bắt rất tốt thời cơ, lập tức quăng Khốn Thần Tác đến trói con cầu yêu đầu to kia lại.

Vô Song cũng phản ứng rất nhanh. Lần này không để Khốn Thần Tác trói lại, nó liền tung người nhảy đi. Bởi bị Bảo Định Song hạn chế, cho nên nó không thể dùng đến chân nguyên hay yêu lực gì gì đó để thi triển Như Ảnh Tùy Hình, chỉ có thể cậy vào tổ chất thân thể của mình.

Dù né được lần này, nhưng ba mươi lăm thanh Bảo Định Song vẫn đeo theo nó rất chặt, lúc nào cũng tạo thành hàng rào quanh người Vô Song, chặn đứng việc thi triển thần thông của nó.

Vô Song cũng biết là mình phải giải quyết mấy cây sát ri phiền phức này. Nhả thanh thiết song xuống chân, nó đứng thẳng người lên, sau đó cảm thiết song bằng chân phải.

“Gâu! Ta gõ! Gâu! Ta gõ! Ta gõ! Ta gõ! Gâu, gâu gâu!” – Nó vung mạnh món vũ khí trong tay, đập liên hồi vào mấy thanh Bảo Định Song quanh người mình.

Như thường lệ, con mèo béo tiếp tục làm công việc bình luận viên của nó. – “Vâng thưa quý vị, đây là một chiêu hết sức dơ dáy mang tên Chó Điên Trộm Tiên!”

“Là Thần Bồng Thái Kim! Gâu!” – Vô Song sửa lên đỉnh chính.

Một chiêu này nó không dùng tọng linh lực nào, hoàn toàn chỉ là vung côn đập loạn, có vẻ chẳng nguy hại gì. Nhưng mà Định Song Tiên lại không cảm

thấy như thế, lão có thể cảm nhận được là ba mươi lăm thanh Bảo Định Song của mình đang liên tục bị hư mòn, liên kết của lão và chúng cũng đang bị lung lay dữ dội.

Xanh mặt, lão phun ra một ngụm máu. – ‘Không thể để nó đập mãi được, nếu không bảo bối của ta thành phế thải mất!’ – Định Song Tiên thầm hoảng sợ, vội vàng thu hồi lại Bảo Định Song.

Mất đi Bảo Định Song, Khốn Thần Tác của Tòa Tác Tiên vừa mới trói được con cầu yêu kia liền bị nó dùng Như Ảnh Tùy Hình thoát đi một cách dễ dàng.

Tương chừng như cục diện lâm vào bế tắc, nhưng thực chất lại không phải vậy. Vẫn còn một người chưa xuất thủ, đó chính là Ngục Cực Tiên.

Món pháp bảo Hình Tội Ngục không biết đã rời tay lão từ bao giờ, lơ lửng trên đỉnh đầu con phá gia chi cầu. – ‘Mau kết Thiên Lung, giải quyết nó!’ – Ngục Cực Tiên khàn giọng gào lên với ba người còn lại.

“Được!” – Định Song Tiên, Tòa Tác Tiên và La Vồng Tiên đồng thanh đáp lại.

Hình Tội Ngục đột nhiên biến lớn đến nghìn thước, hoàn toàn bao phủ lấy chỗ của Vô Song, nó vừa định dùng Như Ảnh Tùy Hình thoát đi thì đã bị Bảo Định Song cản trở.

Thiên Lung Tử Tiên song song mà đứng, liên tục kết pháp ấn.

“Thiên la địa võng!” – La Vồng Tiên niệm chú pháp, Phong Thiên Vồng lập tức xuất hiện dưới chân Vô Song, bao bọc nó lại.

“Liên tòa khốn thần!” – Tòa Tác Tiên giữ nguyên thủ ấn, Khốn Thần Tác len lỏi vào trong Phong Thiên Vồng, trói chặt Vô Song.

“Định thế cương song!” – Ba mươi lăm thanh Bảo Định Song của Định Song Tiên ép chặt lại, không cho con phá gia chi cầu kia cựa quậy.

“Thiên lung ngục ấn!” – Ngục Cực Tiên kết thành pháp ấn, chiếu rọi về phía Hình Tội Ngục. Ngay lập tức, một chữ Tội khổng lồ xuất hiện, in lên trên Hình Tội Ngục, ép xuống chỗ Vô Song, sau đó dần thu nhỏ lại, cuối cùng từ kích cỡ không lồ ban đầu nay chỉ còn tầm một cái cũi chó.

Bên trên cái cũi, chữ Tội kia vẫn còn sáng lấp lóe, giống như một loại đèn báo động.

Ba giây trôi qua, chiếc cũi ấy vẫn không hề có chút lay động nào. Thiên Lung Tử Tiên thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười lạnh nhìn về phía con mèo béo, tám con mắt lộ ra vẻ rất là không hào hứng.

Vô Địch cũng đối mắt với bọn họ, sau đó nhe răng ra cười. – “Sau đây sẽ là chiêu Chó Gặm Xương To, bốn con tép các ngươi đã sẵn sàng chưa?” – Nó cười khúc khích nhìn Thiên Lung Tử Tiên.

Bốn lão nhú mày nhìn về phía nó, sau đó trong lòng chợt dâng lên một cảm giác không lành.

ẦMMMM!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cái lồng giam mà Thiên Lung Tử Tiên cho là thiên y vô phòng ấy đã tan tành thành mảnh vụn. Hình Tội Ngục chia năm xẻ bảy, Bảo Định Song gãy vỡ thành mấy ngàn mảnh, Khốn Thần Tác đứt từng khúc nhỏ, Phong Thiên Vồng càng là rách rưới không chịu nổi, thùng lỗ chỗ, thậm chí không nhìn.

Liên kết giữa bốn lão già ấy với mấy món pháp bảo kia cũng hoàn toàn bị cắt đứt, khiến cho thần hồn bị tổn hại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Vân tiêu vụ tán, để lộ thân hình của một con hắc cầu đang ngâm một cây trụ cao đến vạn trượng, rộng đến mấy ngàn thước. Hình ảnh này quái dị cực kì, bởi cái đầu của con chó ấy cũng biến lớn theo kích cỡ của cây trụ, nhưng thân thể của nó thì vẫn y nguyên như cũ, cho nên nhìn qua chỉ thấy mỗi cái đầu chó mà thôi.

Bụp!

Chỉ trong tích tắc, chó hay trụ gì đều trở lại kích cỡ bình thường. – “Là Khuyển Cử Thiên Trụ! Gâu!” – Vô Song sửa lời con mèo béo.

Con mèo béo nhảy xuống trên mặt đất, vừa chậm rãi bò tới chỗ nó, vừa hỏi hột bình luận câu cuối. – “Sau cùng, đây là chiêu Chó Thích Gõ Đầu!”

Cốp! Cốp! Cốp! Cốp!

“Là Bông Đà Tiên Đầu! Gấu!”

...

Thiên Vân Sơn, chỗ động phủ bí mật... à không, phải là cái bẫy bí mật mới chính xác.

Tiêu Động bất tỉnh nằm im, xung quanh tràn ngập ánh lửa có màu xanh sẫm kỳ lạ.

Kỳ Vật Tử Phẩm, Phần Nguyên Liệt Hòa.

Loại hỏa chủng này có tác dụng thiêu đốt linh khí, nơi nó tồn tại thì vạn vật khó mà sinh trưởng nổi, bởi làm gì có linh khí để hấp thu, tẩm bổ. Nhưng khả năng thiêu đốt những thứ khác của nó thì hơi yếu, chỉ cần người có tố chất thân thể đạt đến cường độ của tu sĩ Kim Đan Kỳ thì không sợ bị nó đốt chết.

Chủ yếu là khi đối mặt với ngọn lửa này, dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải cẩn thận việc Nguyên Anh của bản thân bị nó hãm đến khô kiệt.

Vậy mà Tiêu Động lại nằm giữa biển Phần Nguyên Liệt Hỏa, ngoại trừ việc chân khí cạn kiệt thì hắc lông tóc vô thương.

“Tiêu từ...”

“Tiêu từ...”

“Àiii...”

Một vài tiếng gọi khe khẽ vang lên, giống như có ông lão nào đó đang kêu hắc dầy. Nhưng đáng tiếc, hắc đã hôn mê bất tỉnh, nào còn biết trời trăng gì.

Âm thanh kia cũng không còn vang lên nữa, như chưa từng xuất hiện.

Trong hang sâu chỉ còn lại mỗi ánh lửa rừng rực.

Thời gian trôi qua.

Không biết có phải là do hết củi hay không, ngọn Phần Nguyên Liệt Hỏa kia thế mà yếu bớt rồi.

Ánh sáng trong động càng lúc càng giảm, tối dần tối dần.

Cuối cùng, tắt ngúm.

Bóng đen bao phủ, một gã thiếu niên nằm yên trên đất, hòa mình cùng bóng tối.

Người ta nói, con chuột gặp lửa thì chỉ có nước bị thiêu chết.

Nhưng đó là con chuột phàm.

Ở tu chân giới, chuột bị lửa thiêu, nó có thể chết... Hoặc là sinh ra biến dị, trở thành yêu thú, trở thành một con chuột biết phun lửa.

Hết thầy là số mệnh diệu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tự đào mồ Chôn

Tiêu Động như thế nào thì chưa biết, chứ người bảo hộ bí mật của hắc, đại tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, Trương Viễn đã bỏ chạy mất dép rồi.

Đỡ chừng sáu thương, y liền không chịu nổi nhiệt, Thần Nữ đại nhân gì đó chả là cái vẹo chi khi so với mạng sống của y. Ừm, Trương Viễn giờ còn ở Nguyên Anh Sơ Kỳ cũng là vì lý do này, nếu mà khá hơn chút thì có khi Thần Nữ kia đã chú trọng bồi dưỡng y rồi.

Nhưng mà thân là tu sĩ Nguyên Anh, y cũng không thực sự ham sống sợ chết đến như vậy. Chủ yếu là do Kim Thương Quân Trận kia quá ư là khó chịu rồi, trận thể vừa thành, Trương Viễn lập tức cảm giác được Nguyên Anh của mình giống như bị một tảng đá đè lên, thực lực phát huy chỉ được năm phần.

Đối diện với công kích mang uy lực của Nguyên Anh Sơ Kỳ đỉnh phong, y nào dám ở lại cương, thề chết bảo vệ thành phế vật chả có tạo quan hệ gì với mình? Cho nên Trương Viễn bỏ chạy cũng là lẽ đương nhiên, người ta có quyền khinh thường chứ không có quyền chê trách y vì hành động này.

Tiêu Tĩnh dùng ánh mắt đầy khinh miệt nhìn theo hướng mà Trương Viễn tẩu thoát khi nãy, nở nụ cười khinh khinh. – “Kim Thương Quân Trận, tán!” – Gã giờ thương lên trời, vạn chân nguyên rống lên, truyền lệnh tam quân.

Ngay lập tức, quân hồn tiêu tan, hoàng kim cự thương chậm rãi biến mất, ba ngàn ngự lâm quân bỗng nhiên yếu xìu, khí huyết suy bại.

Gã tất nhiên là phải đợi Trương Viễn bỏ đi thật lâu rồi mới dám giải tán quân trận, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng. Ra lệnh cho quân lính dưới trướng tỉnh tọa khôi phục, sau đó gã lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một chiếc gương, bắt đầu soi nó.

Trong gương, gã chỉ thấy một màu đen kịt. Ngọn Phần Nguyên Liệt Hỏa mà gã “dày công cực khổ” mới có được thế mà biến mất đi đâu rồi? Tiêu Tĩnh chợt bồn chồn trong lòng, cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Phải biết, vì để tạo hiện trường tai nạn như thật, đến ngọn hỏa chủng Tứ Phẩm mà Tiêu Bình đưa cho, gã cũng không vội dùng làm gì, quyết định lấy ra gài bẫy Tiêu Động.

Theo lời của phụ thân thì ngọn lửa này là do y bí mật tìm thấy trong Cửu Tông Hiểm Địa, chả có ai trong gia tộc biết cả. Tiêu Tĩnh vốn định lấy nó để luyện một môn pháp bảo bản mệnh, trời xui đất khiến làm sao mà Luyện Khí Sư gã vốn định nhờ vả lại tử nạn trước thiên kiếp rồi, đành phải gác lại.

Mà cũng do thế nên khi biết Tiêu Động muốn đến để đồ, gã liền nghĩ ra cách bày hố lừa để chôn giết tên phế vật ấy, lại xử luôn tên Tiêu Minh để diệt trừ hậu họa. Như vậy thì Tiêu Tranh dù có nghi ngờ cũng không thể làm gì được gã. Bởi Tiêu Tĩnh là mệnh quan triều đình a, nếu không có lý có cớ, Triệu Lam tất sẽ ra tay bảo vệ cho gã.

‘Chuyện gì xảy ra? Hỏa chủng của ta đâu, hỏa chủng của ta đâu?!’ – Gương mặt của gã co giật dữ dội, hốc mắt như muốn nứt ra, chết trân nhìn vào trong gương.

Đáng tiếc, dù Tiêu Tĩnh có căng mắt ra nhìn cũng không thể thấy được một ánh lửa nào le lói. Thần thức bắn ra, thông qua mặt gương, gã có thể cảm nhận được khí tức của một người còn đang ở trong động.

Khí tức đó... yếu ớt vô cùng, như chỉ cần thổi cái là tắt.

‘Là hần!’ – Tiêu Tĩnh mở to mắt, nghiêng răng nghiêng lợi. Gã không thể tin được, tên phế vật kia bị hỏa chủng Tứ Phẩm thiêu đốt mà vẫn còn sống nhăn răng.

Cất chiếc gương vào trong nhẫn trữ vật, gã liền thay đổi sắc mặt, che giấu tâm tình của mình. Nhìn về phía chỗ cái bẫy, lại nhìn đám quân lính đang khôi phục khí huyết, Tiêu Tĩnh quyết định tự tay đi kiểm tra thực hư mọi chuyện.

Nói cho một tên đội trưởng biết là sau khi ngưng lâm quân hồi phục xong thì phải đến đâu để tìm mình, gã liền xuống ngựa, sau đó đạp gió bay về phía cái động phủ bí mật do gã đích thân tạo ra.

‘Để ta xem thử con chuột nhất nhà ngươi dựa vào cái gì mà tránh thoát được bẫy của ta.’ – Dừng chân trước cửa hang, Tiêu Tĩnh vạch lá đi vào.

Đến cái ảo trận dùng cho nơi này cũng được gã nhờ một tên Trận Pháp Sư có thâm niên bày ra, giả tạo cứ như là đã tồn tại nhiều năm, bị mài mòn đủ thứ chỗ.

Dựa theo hướng dẫn phá giải mà tên Trận Pháp Sư kia để lại, Tiêu Tĩnh dễ dàng vượt qua ảo trận, tìm đến Tiêu Động.

Người sau đang nằm bất tỉnh trên đất.

Tiêu Tĩnh không vội để tâm đến hần, gã bắt đầu tìm khắp xung quanh, nhưng mãi không thấy dấu vết của Phần Nguyên Liệt Hỏa, giống như nó đã bốc hơi luôn vậy.

‘Chết tiệt, bảo bối của ta!’ – Sát khí ngút trời, gã cay nghiệt nhìn về phía Tiêu Động, như muốn ăn tươi nuốt sống hần.

Phóng đến chỗ tên tộc đệ của mình, Tiêu Tĩnh siết lấy cổ của hần, giống như muốn bóp chết tên phế vật này ngay tại chỗ. – ‘Không được. Ta đã để tên kia chạy mất, nếu giờ giết con chuột nhất này sẽ để lại rất nhiều sơ hở.’ – Gã lâm vào do dự, sát khí tràn ngập trong không gian.

Ngay vào lúc gã định buông tay, một giọng nói già nua chợt vang lên. – “Con kiến hôi, ngươi là muốn giết hần?”

“Ai đó!” – Tiêu Tĩnh hoảng hồn kêu lên, thần thức bắn ra tứ phía nhưng nào có thấy thân ảnh của ai khác?

Giọng nói kia giống như không nghe được lời của gã, một lần nữa vang lên. – “Phần Nguyên Liệt Hỏa... Cái bẫy này... Khí tức của ngươi... Xem ra, tiểu tử ngươi là muốn dồn hần vào chỗ chết.” – Âm thanh nghe sao tang thương, già cỗi, như một linh hồn cổ lão, ưu uất, vạch ra ý đồ xấu xa của Tiêu Tĩnh.

“Ngươi rốt cuộc là ai hả? Mau ra đây!” – Gã hoảng thực sự. Đối mặt với bậc tồn tại mà bản thân không chạm tới được, Tiêu Tĩnh cũng giống như một tên phạm nhân sợ ma sợ quỷ.

“Khuu... huuu huu...” – Giọng cười của vị kia vang lên, nghe như u hồn kêu khóc. – “Ngươi đốt... hần? Ta đốt... ngươi.”

Không khí trong động chợt trở nên giá rét cực kì, dù là Hàn Giang ở Tam Giang Khu cũng không thể so bì được. Nhưng mà Tiêu Tĩnh lại không cảm thấy lạnh một chút nào, cả thân thể của hần đang nóng lên hừng hực. Bên trong Đan Điền, từng giọt từng giọt chân nguyên tựa như mồ hôi, bắt đầu tràn ra khỏi Kim Đan.

Trái tim đập loạn điên cuồng, một loại cảm giác nguy hiểm lớn bằng trời đang đổ ập lên người Tiêu Tinh, khiến cõi lòng của hắn trở nên băng giá như không khí xung quanh. Tiêu Tinh biết, mình xong rồi.

“Người... người... rốt... cuộc... c là... là... ai???” – Tuyệt vọng đổ người xuống đất, gã rên rỉ từng chữ.

Kim Đan của gã đang dần tan chảy thành nước. Đây là một loại hiện tượng vi diệu vô cùng. Phải biết, muốn đánh vỡ Kim Đan của tu sĩ, người chỉ ít phải có công kích ngang với uy lực của thiên kiếp Nguyên Anh.

Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ muốn giết Kim Đan Kỳ thì dễ như hái rau cắt cỏ, nhưng muốn nói đập vỡ Kim Đan thì khó hơn lên trời, trừ khi đó là Kim Đan của một kẻ chỉ biết dựa vào đan dược để đột phá, căn cơ rác rưởi thì may ra.

Đó là đánh vỡ, nhưng chuyện đang xảy ra bây giờ chính là Kim Đan bị tan chảy. Kim Đan tính vốn cương, chỉ có thể vỡ nát, là thứ thần thông kinh thiên nào mới có thể khiến nó thay đổi tính chất nguyên bản?

Thông qua ánh mắt mơ hồ của mình, Tiêu Tinh nhìn thấy một đốm lửa. Một đốm lửa lớn chừng nửa cái móng tay có màu trắng ngà, vô căn mà cháy, lung linh huyền diệu.

“Thật... đẹ...p...” – Đây là di ngôn của gã.

Rãggg rắcc... rắccc!

Bên ngoài thân thể Tiêu Tinh dâng lên một lớp sương lạnh, sau đó cả thân thể của gã bắt đầu kết băng, trở thành một bức băng điêu có hình dạng như một vị tướng quân tử trận, nằm sấp trên chiến trường, đến da ngựa bọc thây cũng không có, hết sức thê thảm.

Nếu như có người đập mở tầng băng bên ngoài, ắt kẻ ấy sẽ phải kinh ngạc với những gì bản thân được chứng kiến. Bởi lẽ Tiêu Tinh đã bị thiêu thành tro bụi mất rồi, tầng băng sương kia chỉ lưu giữ lại lớp tro bụi ấy mà thôi.

Nhiệt độ trong động dần dần khôi phục lại bình thường, âm thanh cuối cùng vang lên chỉ còn là tiếng thở dài. – “Àiiii...” – Già cõi mà thê lương.

Chẳng biết qua bao lâu, linh khí bắt đầu tràn vào bên trong.

Có vài âm thanh loáng thoáng vang lên.

“Là ở chỗ này?”

“Kia là ai?”

“Ta biết hai kẻ đó, Tiêu Động con trai của Tiêu Tranh và đó là... Tiêu Tinh?”

“Đừng động hắn. Chuyện này nghiêm trọng rồi đây!”

“Cùng mang bọn họ đến tìm Phạm chương quỹ vậy!”

“Chỉ có thể như vậy, Tiểu Yên vẫn quan trọng hơn.”

“Đúng vậy.”

...

Liên Nguyệt Phường Thị, Vạn Năng Thương Hội.

Trông thấy cây gậy sắt trên tay Vô Song biến mất, Phạm Hiền chợt cảm thấy hiếu kỳ. Hắn dùng Giám Bảo Nhãn nhìn qua Bát Hủ Kim Cốt, sau đó liền trông thấy...

Vật phẩm: Bát Hủ Kim Cốt

Phẩm cấp: Linh Khí Hạ Phẩm

“Đậu xanh rau muống?” – Hắn há mồm chửi to. Cái Tụ Bảo Bồn của hắn giờ này cũng mới Pháp Khí Thượng Phẩm, khúc xương chó kia vừa xuất hiện chưa được bao lâu đã vượt pháp bảo của hắn một đại cấp, vậy sao chịu nổi?

Tâm lý không được cân bằng, hắn quyết phải hỏi con mèo béo cho ra nhẽ. Câu trả lời cũng rất dễ hiểu, con phá gia chi cẩu kia vừa đập chết bốn tên tếp riu Nguyên Anh, hút đi Phúc Duyên và Khí Vận của bọn chúng, sau đó liền dùng để nâng cấp Bát Hủ Kim Cốt.

Nghe vậy, Phạm chương quỹ mới biết là con mèo chết tiệt này bị kẻ nào bắt đi. Mặc dù rất hoài nghi tại sao nó có thể dễ bị bắt dễ dàng như vậy, nhưng hiện giờ có một thứ khác mà hắn quan tâm hơn nhiều. Vấn đề đầu tiên, tiền đâu?

Tài sản của bốn tên Nguyễn Anh a, vừa nghĩ đến là hấn đã chảy nước miếng rùng rùng. Đáng tiếc, Vô Địch đập nát ảo tưởng của hấn.

Theo lời của nó, sau khi đập chết bốn lão già nọ, con chó cưng nhà hấn đã thuận miệng nuốt luôn xác của chúng, kèm theo đám bảo vật luôn, một cọng lông cũng không để lại. Nhờ vậy mà Vô Song cũng đột phá đến Tứ Giai a.

Nhưng Phạm chương quý không quan tâm con chó chết tiệt kia có đột phá hay không, hấn chỉ biết là mình một núi tiền của mình sắp biến thành phân a.

Nhìn con vật đang nằm lù lù một đống ngoài cửa, Phạm Hiền hận không thể làm ngay cây tơ bảy món để tiết mỗi hận trong lòng mình.

Vô Song ăn sạch quá cũng hơi đáng tiếc a, nó mà đem cái Thiên Lung kia về thì có thể cho Công Dương Dã một sự bất ngờ nha. Nếu nhìn thấy cái nhà tù kia, tên tiểu tử này kiêu gì cũng sẽ lộ về mặt kinh ngạc, phát hiện thứ ấy thế mà có dấu vết của Công Dương Chú Tạo Thuật nhà mình.

Phạm chương quý chả thèm cái lung lao gì đó, hấn đi ra cửa đá đít con hắc cầu một cái, quyết định đóng cửa đi ngủ. Đêm nay là một đêm đau lòng a, hấn đã tổn thất quá nhiều rồi.

Nhưng mà có lẽ, hôm nay tiệm nhỏ của hấn phải biến thành cửa hàng hai mươi bốn giờ rồi.

“Phạm chương quý, thù hạ lưu môn!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Nàng không sao a

Phạm chương quý bỗng nhiên thấy lạnh cả người.

“Quái, không lẽ đêm nay là đêm cô hồn?” – Khẽ rung mình một cái, Phạm Hiền ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng người vừa gọi.

Lập tức, thân thể của hấn còn run hơn khi này. – “Cha chả, cha chả! Đây là thù hận cỡ nào, định chôn chết bản chương quý sao?” – Nhìn một cục đất... không đúng, phải là cả một tòa núi đang bay đến chỗ mình, hấn chỉ biết tròn mắt dẹt ra nhìn.

“Ồ, đó là tên Từ Thịnh biến thái?” – Dựa vào thần thức của mình, hấn lập tức nhận ra có hai người đang khiên tòa núi đó ở trên vai, một trong hai kẻ đó chính là vị Từ đạo hữu kia.

Giám Bảo Nhãn lướt qua, Phạm Hiền liền giám định tên tu sĩ còn lại. Nhìn thấy thông tin của y, hấn lập tức bộc phát diễn xuất của mình, bờ môi mím lại, tay phải nắm nhẹ vật áo, tay trái chấp ra sau đít, nhẹ tựa lưng vào cửa, cầm ngang lên tầm ba mươi độ, ánh mắt hồ hững nhìn về phía bọn Từ Thịnh, cho người ta một loại cảm thấy thấy Thái Sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc.

Àm... âm!

Tòa núi kia được đặt xuống trên mặt đất, Phạm chương quý càng cảm thấy lạnh hơn trước. Hấn cũng nhìn thấy rõ hình dạng của nó rồi.

Nói là núi thì hơi quá, thực chất nó là một khối đất đá khổng lồ có hình như cái bánh ga tô, với đường kính chừng chục dặm, dày cỡ vài trăm thước, mặt trên bị bao phủ bởi một lớp băng, chính là thứ làm cho Phạm Hiền cảm thấy lạnh lẽo.

Này chính là tác phẩm của Cung Phụng Điện a. Sau khi trận pháp của Hắc Y bị phá vỡ, cửu đại cung phụng của đỉnh Huyền Vân đã lập tức bắt được tung tích của Triệu Ngữ Yên, không ngờ là lại gần đến như vậy, bọn họ cũng không kịp nghĩ nhiều mà vội bay đến chỗ của nàng, liền thấy chỗ ấy đã là một vùng phủ kín băng tuyết, Triệu Ngữ Yên đang bị đóng cứng bên trong một lớp băng dày.

Từ Thịnh thấy vậy liền hoảng hồn nhào xuống, nhưng vừa chạm vào tầng băng bên ngoài, y đã cảm giác được có điều không đúng. Hàn khí nhập thể, may mà Từ Thịnh sinh cơ dồi dào, lại không trực tiếp tiếp xúc với Triệu Ngữ Yên, cho nên chỉ tổn chút ít công sức liền có thể bức tia hàn khí quý dị ấy ra.

Nhưng mà y cũng không có cách để cứu nàng ra a, tám vị cung phụng còn lại cũng vô kế khả thi trước tình hình này. Thế là họ đành phải liên lạc với Triệu Lục xem có biện pháp gì không, nhưng chẳng nhận được hồi âm gì, xem ra là đã vượt quá phạm vi tác dụng của ngọc gián truyền tin.

Cực chẳng đã, Đại cung phụng Tôn Tư Bình đành đích thân đến Thiên Vân Thành tìm Triệu Lam. Y cũng không dám mang theo Triệu Ngữ Yên đến a, đề độ là chốn ngư long hỗn tạp, nếu để kẻ gian biết được chuyện này thì rách việc.

Tôn Tư Bình cũng dễ dàng diện kiến Triệu Lam, nhưng bất ngờ là vị hoàng đế này chỉ lạnh nhạt nói với y một câu. – “Nàng không sao.” – Sau đó liền không giải thích cái gì, để y rời cung rồi.

Tôn đại cung phụng của chúng ta rất muốn hỏi Ngọc Vân Hoàng một câu rằng “Triệu Ngữ Yên có phải con của ngươi không?”, so với kẻ làm cha như hân, đám cung phụng như bọn họ có vẻ còn lo lắng cho nàng hơn.

Tôn Tư Bình tức giận, phát tay áo mà về rồi. Lão Từ không phải nói Vạn Năng Thương Hội gì đó rất ghê gớm hay sao, chín người bọn họ liền gọt đi mảnh đất bị đóng băng, vác theo nó đến tìm Phạm chương quý. À, chỉ có Tôn Tư Bình là đi cùng với Từ Thịnh, bảy người còn lại về đình Huyền Vân trấn giữ, đề phòng kẻ địch thừa cơ tấn công.

Ừm, trên đường đến Liên Nguyệt Phưong Thị, hai người nhìn thấy ba ngàn ngư lâm quân, sau đó thì phát hiện cái bầy chuột cũng như hai tên thiên tài Tiêu gia, một tên bị đóng băng và một tên hôn mê bất tỉnh.

Tiền tay đất dẽ, bọn họ liền ném hai của nợ này vào trong không gian của Huyền Vân Ẩn, mang theo tìm Phạm chương quý luôn một thể.

Sau khi nghe lời nhờ vả của Từ Thịnh, Phạm Hiên lúc này đang cười trên lưng con đại hắc cầu Vô Song a. Hết cách rồi, hân hiện là gà con Luyện Khí Kỳ, chưa có biết bay, nếu không muốn bị lộ tẩy vô bực cao nhân thì chỉ có thể nhờ cậy con phá gia chi cầu này.

Không biết có phải là muốn trả thù hân hay không, sau khi cầu xin ông chủ thả cục xương trước mõm ra, Vô Song liền dùng Như Ảnh Tùy Hình để chờ hân lên trên tảng đất không lồ. Bụp, còn chưa kịp ú ớ gì thì hân đã xuất hiện ở trên đó rồi.

Phạm Hiên có thể thề, hân lúc này thật sự cảm thấy tay chân của mình đã không còn là của mình nữa rồi, đầu gấn xuống đất, đất gấn lên cổ, tim gan phèo phổi cứ như lợn hết cả lên. Ừm, cũng nhờ lần trải nghiệm hiện tại mà sau này, khi hân nhiều lần xuyên qua không gian cũng chẳng thấy khó chịu gì nữa.

Bốn chân của Vô Song bám trên mặt băng, vẻ mặt vẫn đần ngốc như chẳng biết chuyện gì xảy ra, có điều sâu trong đôi mắt ngập nước kia chợt lướt qua một tia đắc ý, hà hề vì trả được phần nào mối hận rọ mõm.

“Không nên...” – Tôn đại cung phụng thấy nó tùy ý đáp chân như vậy, có chút hoảng hốt, định lên tiếng nhắc nhở. Nhưng mà sau đó y liền thấy nó tung tăng bước qua bước lại trên mặt băng, lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

Tôn Tư Bình có vẻ ngoài chừng hơn bảy mươi, râu tóc bạc trắng, gương mặt hiền hòa, khoác trên mình một bộ trường bào màu xám, sau lưng có thêu hình một cọng cỏ. Nhìn thấy con chó đầu to lạ thường kia, y bất động thanh sắc truyền âm cho Từ Thịnh. – ‘Lão Từ, không phải ngươi nói, tiệm này chỉ có một con miêu yêu Tứ Giai thôi sao, con hắc cầu này lại là thể nào?’

Từ Thịnh cũng không biết a, chỉ có thể cười khò. – ‘Chắc là do chương quý ẩn giấu. Tiệm này thần bí như vậy, ta cũng không hiểu nhiều lắm a.’ – Tôn Tư Bình cũng chỉ có thể gật đầu chấp nhận, cảm thán về sự khó lường của Phạm Hiên.

Phạm chương quý của chúng ta lúc này cũng bình phục lại sau ‘chuyến bay’ đầu tiên rồi, hân tùy ý đặt chân bước xuống mặt băng. Tôn Tư Bình và Từ Thịnh thấy thế cũng chẳng nhắc nhở gì, thú nuôi đã lợi hại như thế, chủ càng không cần phải nói đi?

Quả thế, mặc dù không có tu vi cao siêu gì cho cam, nhưng luồng hàn khí vừa xâm nhập vào cơ thể Phạm Hiên đã bị Tài Khí trong người hân đuổi ra. Sau đó liền sợ như sợ cộp, chẳng dám có ý đồ gì với hân nữa.

Phạm chương quý niệm một câu ‘Khắc nhập’, sau đó liền đi đến chỗ Triệu Ngữ Yên bị đóng băng, bắt đầu tìm cách ‘cứu chữa’ cho nàng. Tất nhiên hân chẳng có biện pháp cao siêu gì rồi, dùng Giám Bảo Nhân với Tụ Bảo Bồn mà thôi.

Mắt vàng lóe lên, Phạm Hiên liền mừng như điên.

Tu sĩ: Triệu Ngữ Yên (Nữ, 23 tuổi)

Tu vi: Trúc Cơ Viên Mãn – Kim Đan Sơ Kỳ (Đang trong quá trình ngưng tụ Kim Đan)

Thể chất: Băng Linh Ngọc Thể

Đạo cụ: Thanh Tâm Băng Liên (Đã kích hoạt 5%)

Đánh giá tổng hợp: 76 điểm

Đánh giá tổng hợp thể mà tăng thêm một điểm rồi, món đạo cụ kia cũng kích hoạt, thay đổi thể chất của nàng. Phạm Hiên dùng Tụ Bảo Bồn kiểm tra thì thấy nhu cầu của nàng cũng không khác gì ban sáng a, lập tức hiểu là Triệu nha đầu lúc này chẳng gặp phải nguy hiểm gì cả.

Có điều đã được người ta nhờ, hân cũng phải làm gì đó mới được. Nhìn lớp băng dày xung quanh Triệu Ngữ Yên, hân cũng không muốn ra tay để tự bêu xấu làm chi. Thăm nghĩ biện pháp, lại ngó thấy con phá gia chi cầu kia đang ngo ngắc nhìn trời, hân liền có chủ ý.

‘Ngươi ăn được thứ này không?’ – Phạm Hiên chỉ dưới chân, truyền âm hỏi Vô Song.

Hắc cầu đầu to của chúng ta lập tức gật đầu liên tục. – ‘Gấu gấu! Được, được, được! Nhất là con nhỏ kia, ngon lắm, ngon lắm.’ – Về mặt của nó ngây thơ cực kì, nhưng lời nói thì lại tai ác vô cùng.

Chát!

‘Úi, đau vậy!’ – Phạm chương quý tức giận vỗ đầu nó. – ‘Nàng thì nguoi không được ăn, khách quý của tiệm đó, nguoi muốn bị ta lột da sao hả?’

‘Àng...’ – Vô Song lập tức yếu xù.

Phạm Hiền nhìn xuống hai tên cung phụng bên dưới, lập tức có kế dự dõ. – ‘Nguoi thấy hai người kia không? Bọn họ giàu có lắm. Lát nữa nguoi cứu nàng ra, thế nào họ cũng trả nguoi hậu hĩnh, bảo đảm no bụng.’

‘Gâu! Ta ăn chúng được hả ông chủ?’ – Nó lập tức sáng mắt lên, lè lưỡi nhìn hắn.

‘Nguoi!’ – Phạm Hiền giờ tay lên định đánh, nhưng may là kim được. Hắn rất là khổ sở nhìn nó. – ‘Khách hàng! Khách hàng! Không thể ăn được biết chưa hả?’

‘Áuuu, được rồi.’ – Có chút thất vọng gật đầu, nhưng nghĩ đến thù lao mà ông chủ nói, Vô Song cũng không buồn bã mấy.

Trông thấy ánh mắt mong chờ của nó, Phạm chương quý lập tức hiểu ý, khẽ hô ‘Khắc xuất’. Con phá gia chi cầu kia lập tức nhả xương ra, há to mồm chuẩn bị gặm một miếng thật ngon.

Bụp!

Thái Cực Đồ hiện ra, con mèo béo thể mà dùng Hư Không Âm Dương Độn chạy lên trên đây. Nó dùng tốc độ ánh sáng nhét cái giò đầy mỡ của mình vô hòng con chó đầu to, ngăn chặn bữa đá bảo của nó.

‘Nguoi điên con mèo nó rồi hả? Nha đầu này đang dựa vào lớp băng này để đột phá, tính hại nàng sao?’ – Vô Dịch trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại quay sang răn dạy Vô Song. – ‘Còn nguoi nữa, lúc nào cũng chỉ biết ăn thôi! Meo nó, tên kia có dạy nguoi hay không, nguoi không định gặp lại hắn nữa hả?’

‘Lúc ấy ta còn nhỏ, ẳ ẳ ẳ!’ – Con phá gia chi cầu ủy khuất đáp lại. Cuộc trò chuyện này chỉ có hai con linh thú bọn chúng biết.

Phạm Hiền không biết, bị con mèo béo dạy dỗ, hắn cảm thấy rất mệt hết sức, nhưng cũng nhờ mệt dầy nên mới không lộ vẻ xấu hổ. – ‘Àiiii, giả bộ cao nhân vẫn chỉ là giả bộ, ta thực chất chả có tí kiến thức nào, không thể như vậy mãi được.’ – Hắn nghiêm túc tự kiểm điểm, nhen nhóm ý nghĩ biến mình trở thành cao nhân thật sự.

Ở bên dưới, hai vị cung phụng nhìn thấy Vô Dịch bỗng nhiên xuất hiện, hơi có chút bất ngờ. Sau đó họ liền thấy Phạm chương quý kia công nó ở trên đầu, cười con hắc cầu đầu to bay xuống.

‘Chương quý, như thế nào, Tiểu Yên nàng...’ – Từ Thịnh lo lắng nhìn hắn.

Sau đó chỉ thấy Phạm Hiền hững hờ thốt ra một câu mà Tôn đại cung phụng nghe xong chỉ muốn đục vào mặt hắn. – ‘Nàng không sao.’ – Ngử điệu, thần thái, âm lượng hoàn toàn không khác gì Triệu Lam luôn.

Từ Thịnh há hốc mồm nhìn Phạm chương quý. Y không khỏi sinh ra một ý nghĩ, liệu tên chương quý này có phải do Ngọc Vân Hoàng giả trang, mục đích chỉ để lừa giốn Đại cung phụng của bọn họ hay không.

Thâm cung cấm địa, Vân Thanh chỉ tôn đứng trên Quan Tinh Đài, nhìn về Tây Nam mà ánh mắt mơ màng, trong tay siết một miếng băng ngọc.

Hất xì!

Không hiểu sao nhảy mũi một cái, y liền nhét ngọc bội vào trong ngực, khẽ cười lắc đầu, thân hình liền biến mất khỏi Quan Tinh Đài, chỉ để lại một bầu trời tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bị ngửi thấy rồi

Thiên Vân Thành, tổng bộ Vạn Bảo Lâu.

Thẩm Dung nhìn thăm trạng của Hắc Y, trong con nguoi toát lên một vẻ lạnh nhạt khó tả. – ‘Nguoi nói... thất bại rồi?’ - Nghe gã thuộc hạ trình bày xong, y chỉ hỏi lại câu này.

“Vâng.” – Hắc Y quỳ gục trên đất, bộ dạng thê thảm không nỡ nhìn.

“Phế vật.” – Thẩm Dung không quan tâm việc hân trọng thương hay sống chết thế nào, y chỉ biết là Hợp Hồn Đan kia không thể đến được tay mình a.

Đúng lúc này, chiếc ngọc giản truyền tin của y sáng lên. Thẩm Dung dùng thần thức kiểm tra, lập tức nhận được tin tức mới từ Lý Sơn và Triệu Giáp.

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, đó cũng không phải tin vui gì, hai người kia báo rằng vừa phát hiện hành tung của con miêu yêu Tứ Giai kia tại cửa tiệm nhỏ, lại còn lòi ra thêm một cho cậu yêu nữa.

Dựa theo giờ giấc lúc này, Thiên Lung Tứ Tiên phải mang theo con mèo kia về từ sớm mới phải, trừ khi... Thẩm Dung bóp nát miếng ngọc giản trong tay thành phần vụn.

Không ngờ rằng cửa tiệm kia thế mà cũng có lực lượng ẩn giấu, muốn xem nó như quả hồng mềm để bóp e rằng không dễ. Thẩm Dung vốn chẳng ham hố gì chút ít lợi nhuận mà Vạn Năng Thương Hội kiếm được, Vạn Bảo Lâu trải khắp Bắc Hải Khu, thu nhập một ngày lớn đến nhường nào? Thứ y cần chính là bí mật kinh doanh của cửa tiệm ấy.

Theo những gì mà Vạn Năng Thương Hội bộc lộ ra, nó vốn chẳng có vũ lực cấp Hóa Thần, nhưng sự thất bại của Thiên Lung Tứ Tiên khiến Thẩm Dung phải suy nghĩ lại. Vạn Bảo Lâu của y không phải là không có năng lực đối phó Hóa Thần Kỳ, nhưng cái giá phải trả không hề nhỏ, Thẩm Dung cũng không dễ gì tùy tiện vận dụng.

Y quyết định rồi, phải đổi sang chơi biện pháp mềm dẻo, đến ‘trò chuyện’ với tên Phạm chương quỹ kia, hỏi mua bí quyết của hắn. Dù sao thì trên danh nghĩa, Vạn Bảo Lâu của y và cửa tiệm nhỏ ấy chỉ có một xích mích nhỏ, và kẻ đầu têu là Lưu Xuyên đại chấp sự cũng đã đền tội rồi. Thiên Lung Tứ Tiên lại do y bí mật thuê mướn, không tính là người của Vạn Bảo Lâu.

Mặc dù hành động của bốn lão già ấy đã thất bại, Thẩm Dung cũng không lo họ bị cửa tiệm nhỏ kia bị bắt đi ép cung, rồi khai ra y. Bởi lẽ Thẩm Dung đã ký kết một loại hiệp ước huyền diệu của Thẩm gia với bọn họ, dù cho Thiên Lung Tứ Tiên có bị sư hồn luyện pháp cũng sẽ không để lộ Vạn Bảo Lâu ra.

Còn chuyện hiện giờ bốn lão già ấy còn sống hay chết đã chẳng liên quan gì đến y. Người khác tiên lễ hậu binh, y lại tiên binh hậu lễ, sau khi lên giờ trò bạo lực nhưng không thành, Thẩm Dung liền muốn dùng mặt mo của mình đi ‘học hỏi’. Tất nhiên, nếu không ‘học hỏi’ được thì chưa biết tên hội trưởng này lại có trò đề tiện nào nữa hay chẳng.

Nhưng mà có lẽ, chuyến du học này của y phải chết từ trong trứng nước rồi. Tự cho là việc mình làm đến giọt nước cũng không lọt, Thẩm Dung không biết là ở Trái Đất có một thứ gọi là cảnh khuyến a, sang đến tu chân giới cũng không ngoại lệ.

...

Liên Nguyệt Phường Thị, cửa tiệm nhỏ.

Tôn Tư Bình nhú mày nhìn Phạm Hiên, gần giọng bảo. – “Phạm đạo hữu, mạng người quan trọng. Người đùa giỡn như vậy, không khả đáng đi?”

“Vị đạo hữu này, ta là người làm ăn, gọi Phạm chương quỹ là được.” – Tên chương quỹ cả chón kia lạnh nhạt đáp lại, sau đó còn nói. – “Nàng quả thật không sao, hơn nữa còn rất tốt. Nguy hiểm tính mạng gì đó, không tồn tại.”

“Nói bậy nói bạ! Hàn khí kia quý dị vô cùng, ăn mòn chân nguyên, đóng băng kinh mạch, thần thức, tạng phủ, trăm hại không lợi, ngươi còn dám nói không có nguy hiểm, lại còn rất tốt? Thứ cho Tôn Tư Bình ta mất mù, chìm đắm y đạo hơn nghìn năm nhưng không nhìn thấy chỗ tốt nào, ngươi chỉ ra được chăng?” – Tôn Tư Bình trợn mắt chất vấn Phạm Hiên. Nếu không phải vì không nhìn thấu tu vi của hắn, lại cảm nhận được hơi thở nguy hiểm từ một mèo một chó kia, lão đã nhảy vô đánh người rồi.

‘Hóa ra là bác sĩ a.’ – Phạm chương quỹ thầm giễu một câu, sau đó nhắm mắt lại, nhẹ lắc đầu. – “Tôn đại phu hiểu một mà không rõ hai, chỉ biết xuân hạ mà bất tri thu đông. Nọc rắn cố nhiên độc hại, nhưng nó chính là vũ khí phòng thân của một con rắn. Như lời ngươi nói, hàn khí kia quả nhiên nguy hiểm, nhưng nếu nó là do chính nàng phóng xuất thì sao?”

Hắn từ tốn vặn lại Tôn Tư Bình, giọng nói nghe giống như đang than thở, tiếc hận cho sự ngu muội của lão, chỉ là câu cuối của hắn nghe rất dễ liên tưởng đến hình ảnh không nên liên tưởng a.

Tôn đại cung phụng cũng không phải hạng người thô lỗ gì, dù lời của Phạm chương quỹ khó nghe nhưng lại rất có tính chất tham khảo, đánh thức người trong mộng. Nhớ đến Băng Linh Căn của Triệu Ngũ Yên, lại nghĩ đến việc nàng đã luyện thành Băng Nguyên, Tôn Tư Bình liền cảm thấy Phạm chương quỹ có lý, trong lòng chợt sinh ra hứng thú.

‘Không đúng! Rắn mang độc, nhưng không có nghĩa kháng được độc. Gặp phải phải độc thêm, độc hạt, thậm chí là trùng độc của chính mình, nó vẫn sẽ chết.’ – Tôn Tư Bình chả để ý chuyện hắn gọi lão là đại phu, liền mang chuyện này ra vặn lại hòng của Phạm Hiên, đầy mặt mong chờ, đợi hắn phản biện.

Phạm chương quỹ sẽ đối đáp được sao? Tất nhiên là không rồi, thằng này nào phải kẻ bác cổ thông kim gì cho cam, chém gió dăm ba câu thì được, bị bắt bẻ là lòi cái ngáo ra ngay.

Hắn đành chịu thua, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cao thâm, như kiểu ta đây biết tông nhưng không nói, muốn ngươi tự ngộ ra. – “Hờ, tri giả bất biện, biện giả bất tri. Hỏi người sao bằng tự hỏi mình? Tôn đại phu a, y đạo dài đằng đẵng, ngươi phải tự thân nghiên cứu, suy lý mới là chính đạo.” – Nhìn về mặt muốn

tranh luận tiếp vấn đề vừa này, Phạm Hiên liền hiểu lão già này không khác nhà khoa học điên là mấy a, muốn tìm hiểu đến tận cùng mới thôi, nào dám chầy cối với lão?

Thấy lão còn muốn bắt lấy không nhà, hần liền chiếm tiên cơ nói ra. – “Tôn đại phu, Triệu cô nương là muốn lột xác, cho nên mới phải rải độc để phòng thủ a. Chờ ngày độc vụ tiêu tán, cũng là lúc nàng bước lên Kim Đan đại đạo.” – Hần vừa ẩn dụ, vừa minh bạch nói ra tình trạng của Triệu Ngữ Yên lúc này.

Vừa nghe Phạm Hiên nói vậy, hai vị cung phụng cũng sửng sốt. Kỳ thực, lúc hần nói Triệu nha đầu không có chuyện gì, Từ Thịnh đã tin tám chín phần rồi, chỉ có Tôn đại cung phụng phân vì tức giận, phân vì ham học hỏi nên mới lằng nhằng nhiều chuyện như vậy. Nhằm chặn hòng Tôn Tư Bình, Từ Thịnh vội vượt trước lão hỏi hần.

“Kim Đan? Nàng vừa mới đột phá Trúc Cơ Viên Mãn mà thôi, vậy liệu có ổn không?” – Y lo lắng nhìn Phạm chương quỹ.

Tôn đại cung phụng cũng không chịu thua kém, thể hiện tinh thần học tập của mình. – “Đúng thế. Lại nói, bằng vào trạng thái khi trước của nàng, muốn đột phá cũng không nhanh như vậy. Liệu có phải do động thiên của người, hoặc là còn có nguyên nhân nào khác?” – Lão sáng mắt nhìn Phạm Hiên.

“Được rồi, lão già này là hết thuốc chữa.” – Phạm chương quỹ bó tay, khép hờ mắt, khẽ giọng đáp lại. – “Chuyện này thì người phải hỏi cha nàng.”

Là Thanh Tâm Băng Liên kích hoạt nên mới như vậy a, hần biết. Nhưng mà Phạm Hiên không muốn nói ra nha, bằng không lão già kia lại hỏi Thanh Tâm Băng Liên là gì, công dụng thế nào, nguyên lý ra sao, tại sao lại có thể để người ta đột phá Kim Đan, vân vân và mây mây. Hần quyết định ném cục phiền phức này lại cho Triệu Lam.

Tôn Tư Bình quả nhiên sinh ra ý định đến hoàng cung hỏi cho ra nhẽ, mặc kệ lão còn đang bế quan dang dở, chưa đột phá được Nguyên Anh Viên Mãn.

Từ Thịnh nghe Phạm Hiên nói, cũng tin là Triệu Lam biết tại sao a, không phải vì hoàng đế kia rất thân thiện trước tình trạng của Tiểu Yên sao, chắc hần y đã dự liệu từ trước. Tạm xem như đã giải quyết được vấn đề của Triệu Ngữ Yên, họ Từ chợt nghĩ đến bốn tên chấp sự theo bảo vệ nàng, khẽ thờ dài.

Phạm Hiên thấy thế liền hóa thân Bụt, hỏi y vì sao, Từ cung phụng cũng chẳng giấu diếm làm gì, than thở nói ra. Tôn Tư Bình thì thân thiện hơn nhiều, lão đã ở Cung Phụng Điện từ hồi Văn Thanh Quốc mới thành lập, thấy rất nhiều chấp sự chết đi rồi. Từ Thịnh thì vốn là chấp sự thăng lên cung phụng, cho nên lòng có thương cảm, dù chỉ chút xíu.

Lê Minh? Đó không phải là tên cao thủ Kim Đan suất tí nữa bị hần giết chết sao? Phạm Hiên cũng có duyên gặp mặt y mấy lần, xem như có chút ấn tượng.

“Gâu! Ông chủ, trên kia đúng là có mấy người chết.” – Vô Song đột nhiên kêu lên.

Từ Thịnh và Tôn Tư Bình cũng biết là bọn Lê Minh chết gần chỗ Triệu Ngữ Yên, dù sao họ phải bảo vệ nàng. Nhưng mà làm sao con cầu yêu này cũng biết được? Hai vị cung phụng nghi ngờ nhìn nhau.

Sau đó, họ liền thấy con hắc cầu đầu to kia cũng theo Phạm chương quỹ, đập bước lên hư không, trèo lên trên mặt băng. Hiếu kỳ, hai người liền bay cao nhìn xuống, chỉ thấy nó đang ngửi ngửi gì đó, sau đó chạy đến một chỗ rồi vung hai chân bắt đầu đào.

Xuống sâu mấy thước, Vô Song moi ra một tảng băng lớn, bên trong có đông lại mấy trăm mảnh vỡ Kim Đan.

“Đó là... Kim Đan vỡ nát? Như này không giống chủ động tự bạo. Có thể xoắn nát Kim Đan, tu vi kẻ đó...” – Hai con người của Từ Thịnh co rụt, trầm giọng nói ra. Hung thủ rất nguy hiểm, có chiến lực không thua gì Tôn Tư Bình.

Tôn đại cung phụng lại quan tâm đến một chuyện khác. Vì bị thứ hàn khí quý dị kia bao phủ, chín vị cung phụng bọn lão cũng không thể cảm nhận được khí tức còn sót lại của bọn Lê Minh, thế mà con hắc cầu đầu to này lại có thể dễ dàng tìm thấy?

Lão có chút muốn mang con cầu yêu này về mổ xẻ rồi đây.

Phạm chương quỹ lại từ cái mũi thính của Vô Song mà nhìn ra một loại cơ hội buôn bán. – “Người người thử xem còn có ai khác từng ở đây nữa không?” – Hần truyền âm cho nó.

“Khịt, khịt!” – Con phá gia chi cầu rất là nghe lời làm theo, sau đó liền đáp ngay lập tức. – ‘Gâu! Có rất nhiều người từng ở đây. Một, hai, ba... nhiều quá, nhiều quá, thật nhức đầu, ăng ăng.’”

Thấy mất nó bắt đầu nổi sao, Phạm Hiên vội chữa. – ‘Người tìm xem có khí tức của kẻ đã đập vỡ đồng Kim Đan kia không là được.’

‘Khịt, có, có! Ưc, ngon lắm, ngon lắm’ – Vô Song chảy nước dãi, nó ngửi được mùi thơm của Hắc Y và Âm Ảnh Hắc Bào nha.

‘Ở đâu?’ – Phạm Hiên mặc kệ ham muốn ăn uống biến thái của nó, vội hỏi.

‘Gâu! Bốn cục xương bắt đi miêu lão đại cũng ở đó.’ – Vô Song giơ chân lên chỉ.

Phạm Hiên không biết hướng đó là ở đâu. Nhưng người khác biết a, đó chẳng phải hướng đến đế đô hay sao?

Trên mặt nổi lên nụ cười đầy thâm ý, Phạm chương quỹ khẽ nói. – “Từ đạo hữu, Tôn đại phu, ta có một vụ làm ăn muốn bàn với hai vị.”

Không hiểu sao, hai vị cung phụng chợt thấy nhần trừ vật của mình lung lay dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đến giờ phát lên

Tôn Tư Bình và Từ Thịnh đã rời đi, theo chân bọn họ còn có Vô Song. Sau khi hai người giao kèo một ít điều kiện với Phạm chương quỹ, nó liền trở thành rada của bọn họ rồi.

Triệu Ngũ Yên được gọi lại cho Phạm Hiên chiếu cố. Cung Phụng Điện sắp có hành động lớn, họ cũng không muốn để nằng ở trên đỉnh Huyền Vân chỉ cho nguy hiểm.

Phạm Hiên cũng thoải mái đồng ý a, sau khi nhờ con phá gia chi cầu ăn bớt phần đất đá dư thừa xung quanh, chỉ để lại một đóa băng liên bao bọc Triệu nha đầu bên trong, hắn liền ném nằng vào trong phòng của mình rồi. Thứ hàn khí kia muốn lan tỏa? Hắc, nó vượt qua được bức tường của căn phòng rồi tính.

Ừm, nhờ vậy mà Vạn Năng Thương Hội xem như lấp được một cái điều hòa a. Chỉ khổ Công Dương tiểu tử, thân thể yếu đuối, cứ ngồi trong tiệm run cầm cập.

Trước khi rời đi, họ Tôn và họ Từ mới nhớ đến Tiêu Tĩnh và Tiêu Động nằm trong Huyền Vân Ân a, vội đem bọn họ ra cho Phạm chương quỹ xem xét, cứu chữa.

Lúc ấy, Phạm Hiên chỉ đỡ lấy Tiêu Động, về phần tên còn lại... Giám Bảo Nhân lướt qua, hắn chỉ lạnh nhạt phun hai chữ “chết rồi”, sau đó mời Vô Song ăn “cây kem” ấy ngay trước mặt Tôn Tư Bình và Từ Thịnh.

Dù sao con chó đầu to ấy cũng không có làm việc man rợ như nhai nuốt, chỉ cần há mồm cái là thực phẩm biến mất rồi, tâm lý của hắn còn có thể chịu được. Hơn hết là tên Tiêu Tĩnh kia chả phải kẻ tốt lành gì, công kích tiệm hắn là tội nhỏ, có ý đồ xấu với khách hàng lớn nhất của hắn mới là tội lớn, chết không có gì đáng tiếc.

Theo hắn thấy thì tên này chết mới tốt. Chết thằng nhỏ thì thằng già sẽ ra a, lúc ấy Tiêu Động sẽ gặp càng nhiều nguy hiểm, phát triển sẽ càng nhanh, như vậy hắn cũng mau kiếm được nhiều lợi nhuận.

Lại nói, hắn đồng ý lưu Triệu nha đầu lại cũng phần lớn vì tên tiểu tử này nha. Phạm Hiên còn chưa biết việc tâm can của Tiêu Động đã có bước thăng hoa, định dùng vở “Công Chúa Từ Hôn” đến kích động gã thêm vài lần.

Khụ khụ, Phạm chương quỹ chính là tà ác như vậy.

Đỡ Tiêu Động nằm xuống cái bàn tròn, Phạm Hiên không biết sao hắn lại ra nông nỗi này a, thân thể nóng như cái lò thiêu, khí tức yếu ớt vô cùng, hấp hối như người sắp chết. Có điều khi này nghe Từ Thịnh bảo là tìm thấy Tiêu Động cùng chỗ với Tiêu Tĩnh, hắn lập tức hiểu ngay, chín không rời mười là người sau làm ra chuyện này.

Đáng tiếc, đụng vào Thiên Đạo Chi Từ chả khác gì tự rước kiếp nạn vào thân, Tiêu Tĩnh cuối cùng chết không toàn thây, làm mồi cho chó ăn. Mà Phạm Hiên cũng hiểu kỳ, không nghĩ ra làm sao gã có thể bị đóng băng mà chết được.

Hắn đem nghi vấn này hỏi con mèo béo, nó đáp lại một câu mà hắn nghe xong lại càng ngu người.

“Bị lừa đốt?” – Hắn dùng ánh mắt nhìn đồ ngu để nhìn Vô Dịch, sau đó liền bị nó dùng ánh mắt nhìn thẳng đần bần ngược lại.

Đầu mắt không lại con mèo béo, Phạm chương quỹ biết là vấn đề của mình. Sau một lúc, hắn mới nghĩ đến cái gọi là Lưỡng Cực Hàn Viêm, nhớ lại tính chất của nó, hắn liền loáng thoáng hiểu được là có chuyện gì xảy ra.

‘Tu chân giới a, không thể dùng lẽ thường suy xét.’ – Thầm cảm thán trong lòng, Phạm Hiên chợt nhớ đến một vấn đề khác. – ‘Nhưng mà tiểu tử này có thể dùng được ngọn lửa đó? Đùng có đùa ta.’

Hồi tưởng lại một số hình ảnh ‘trương lai’, hắn thấy là sau khi lấy lại thiên phú được ít năm, Tiêu Động cũng không dùng nổi Lưỡng Cực Hàn Viêm nha, càng không cần phải nói lúc này. Chợt, hắn nhớ đến tàn hồn Thần Dược Sư, trong ‘trương lai’, sẽ có những lần y dùng Lưỡng Cực Hàn Viêm để cứu mạng thằng con trời này.

‘Như vậy, y đã tỉnh rồi sao?’ – Phạm Hiên đắm chiều nhìn cái Hắc Văn Giới Chỉ đeo trên ngực Tiêu Động, nghi vấn trùng trùng.

Theo hán biết thì phải một năm sau, cái tên ký sinh trùng này mới tỉnh lại, lột xác trở thành một vị lão sư phụ tùy thân, hết lòng vì Tiêu Động a. Bây giờ lại là chuyện gì đây?

Những việc này cần phải xâu chuỗi lại mới được.

Kỳ thật, quý tích mà Thiên Đạo đặt ra đã bị thay đổi từ lúc Phạm Hiên cứu được Triệu Ngữ Yên.

Đầu tiên, nếu như không có hán, Triệu nha đầu ắt sẽ bị Phân Đà Đồng Bài Số 209 của Hợp Linh Điện bắt đi, Tiêu Tĩnh và Từ Thịnh sẽ dùng Huyền Vân Ấn để tìm tung tích của nàng.

Dựa theo những gì đã xảy ra, bọn Hợp Linh Điện ắt sẽ phải đấu một trận ra trò với Tiêu Tĩnh và ba ngàn ngự lâm quân, không có thời gian quan tâm đến Tiêu Động. Tất nhiên, Tiêu Minh vẫn sẽ là người dụ Tiêu Động rơi vào cái bẫy do Tiêu Tĩnh thiết kế.

Y có thể ám toán được Tiêu Diệp, nhưng sau đó Trương Viễn liền xuất hiện để xử y, hốt luôn Phần Nguyên Liệt Hỏa, cứu được Tiêu Động. Nào sẽ giống như bây giờ, Tiêu Diệp rời đi, Tiêu Minh vẫn chết, Tiêu Tĩnh dù đuổi được Trương Viễn đi, ép Tiêu Động vào hố lửa, nhưng cuối cùng gã cũng nằm lại trong cái mồ do bản thân tự đào.

Dựa theo ‘trương lai’ mà Phạm Hiên thấy, Tiêu Tĩnh vốn phải ám toán Tiêu Động nhiều lần nhưng đều không thành, rồi đợi đến một buổi tộc hội nào đó của Tiêu gia, gã liền trở thành đá kê chân cho Tiêu Động, bị hán đánh tàn phế, rồi sau đó đến lượt phụ thân của gã nhảy ra đối phó Tiêu Động nha.

Giờ thì hay rồi, Phân Đà Đồng Bài Số 209 bị Phạm chương quý dọa đi, Triệu Ngữ Yên thì trở thành khách hàng của hán, dẫn đến việc tình tiết ‘từ hôn’ xảy ra sớm hơn dự định, đá kê chân thì chết sớm một cách lằng xẹt, lão gia gia cũng bị dẫn ra trước thời hạn, mọi chuyện trở nên loạn tung phèo.

Mặc dù nói là do Phạm Hiên bày kế, nhưng lại càng giống như vận mệnh đã được sắp đặt sẵn, kể từ lúc Vạn Năng Thương Hội xuất hiện liền biến thành như vậy.

Phạm chương quý của chúng ta chả biết vụ này, hiện giờ hán đang rất là tự ngạo vì chiến công này của mình, cảm thấy bản thân đã có thể đấu được với trời.

Nhưng mà nhìn Tiêu Động, hán lại hơi nhức đầu. Tên này đến giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, hán có muốn làm gì cũng không được. Theo như con mèo béo nói, Tiêu Động đang thu phục ngọn lửa gì đó, đợi khi nào hấp thu hết sẽ tự động tỉnh lại.

‘Hừ, bản chương quý sẽ... đợi.’ – Hùng hồn tuyên bố câu này, Phạm Hiên đi ra đóng cửa.

Tiệm của hán giờ cũng đầy đủ tiện nghi nha, trên lầu có điều hòa, dưới lầu có lò sưởi. Nhìn Công Dương tiểu tử đang run lấy bầy, hán liền rù lòng từ bi mà đẩy Tiêu Động sát đến bên cạnh, khiến gã nhảy cẫng lên hồ nóng.

‘Thật khó chiều.’ – Thảm khinh bỉ một tiếng, Phạm Hiên ngả lưng vào ghế bành, tĩnh tọa chờ trời sáng.

...

Không biết là đã qua bao lâu, thời gian như ngừng trôi.

Trong không gian tối om chỉ một màu đen, Tiêu Động nghe như có người gọi mình. Hán bước đi theo bản năng, nghe tiếng gọi càng lúc càng gần.

Càng tiếp cận chỗ phát ra âm thanh, hán cảm thấy càng nóng, cả thân mình như muốn bốc cháy.

Nhưng không hiểu sao, Tiêu Động lại rất thích cảm giác này.

Không gian xung quanh vẫn một màu đen kịt.

Hán không biết mình đi được bao xa, đi được bao lâu.

Tương chừng như đã nghìn vạn năm trôi qua, Tiêu Động chợt phát hiện một thứ khác ngoài tám màn đen kịt quanh mình.

Đó là một ngọn lửa, một ngọn lửa có màu xanh sẫm, nó lơ lửng trong không gian, thi thoảng lại nhảy lên, như một con u linh vô tri vô giác.

Tiêu Động bỗng phát hiện, thì ra chính là ngọn lửa này đang kêu gọi hán. Vừa thấy hán đến, nó liền bay thẳng đến bên cạnh, nhảy múa xung quanh hán.

Tiêu Động không có vẻ gì là sợ hãi, hán chỉ cảm thấy thân thiết vô cùng. Đưa tay ra, hán ôm lấy ngọn lửa ấy vào trong lòng mình.

Ngay lập tức, một cảm giác nóng rực bùng lên, Tiêu Động như được trở về với vòng tay của mẹ, ấm áp vô hạn. Cùng lúc đó, hán cũng nhận được rất nhiều tin tức.

Thì ra, chiếc Hắc Văn Giới Chỉ mà mẫu thân hán để lại không phải một chiếc nhẫn trữ vật bình thường, bên trong có tàn hồn của một vị Thần Dược Sư

cứ ngủ.

Thì ra, trong một lần thức tỉnh, y đã bám vào Linh Căn của hấn để mượn nó khôi phục, nhưng bởi vì nó không phải Hỏa Linh Căn thông thường, cho nên y lại một lần nữa lâm vào ngủ say, dẫn đến việc hấp thu pháp lực của hấn một cách vô tội vạ, biến hấn trở thành phế vật hai năm nay.

Sau đó, việc hấn gặp phải Phần Nguyên Liệt Hỏa vô tình khiến y thức tỉnh. Thấy cảnh Tiêu Động chìm trong biển lửa, cảm thấy có lỗi về những gì mình đã gây ra, tàn hồn kia quyết định dùng linh hồn yếu ớt của mình để giúp hấn thu phục nó, xem như hoàn lại nợ nần cho hấn.

Nhưng cũng vì hành động lần này mà y cũng lâm vào bờ vực tiêu tán, cho dù có ký sinh trên người Tiêu Động bao lâu nữa cũng không khôi phục nổi. Biết mình đã lâm vào tuyệt cảnh, tàn hồn kia đành dùng luôn chút sức lực cuối cùng, thay hấn giải quyết Tiêu Tinh.

Sau khi để lại lời nhắn này cho Tiêu Động, y cũng đã không còn tỉnh được nữa, có lẽ chẳng bao lâu sau sẽ hoàn toàn tan biến trên cõi đời.

Biết được những chuyện này, nội tâm của Tiêu Động giờ khắc này có thể nói là phức tạp vô cùng.

Tàn hồn kia hại hấn không tu luyện được, bị thể nhân xỉ vả, chịu đủ mọi nỗi nhục nhã suốt hai năm qua. Nhưng mà y cũng đã hi sinh chính mình để cứu hấn trong giây phút sinh tử.

Tiêu Động lâm vào mâu thuẫn.

Trong lúc tâm trạng rối bời như bây giờ, Phần Nguyên Liệt Hỏa cũng đang dần hòa hợp với hấn.

Lại không biết qua bao lâu, khi mà Tiêu Động đã suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, hấn bỗng thấy không gian xung quanh chợt trở nên sáng sủa vô cùng.

Theo bản năng đưa tay lên che mắt, hấn đột nhiên nghe được có mấy tiếng trò chuyện rơi vào tai mình.

Tiêu Động bừng tỉnh.

Bật dậy khỏi chiếc bàn tròn, nghiêng đầu nhìn sang, hấn liền thấy cảnh Phạm chương quỹ đang tư vấn cho người ta.

Nhìn thấy họ Phạm lười biếng nằm trên ghế, vẫy tay chào mình, hấn cũng ngỡ ngàng gơ tay vẫy lại.

Ngó ra trước cửa, Tiêu Động lại thấy gã đồng chí Công Dương tiểu tử đang thay hấn làm việc thu tiền bo, động tác rất là thành thạo.

Ở bên chân ghế, hấn còn thấy một sự vật mới. Một con hắc cầu có cái đầu to đến kì lạ, ngậm một khúc xương vàng cũng kì lạ không kém ở trong miệng.

‘Rốt cuộc, đã qua bao lâu rồi?’ – Tiêu Động thất thần tự hỏi.

Ở sau quầy, Phạm chương quỹ phát tay tiễn khách, ngửa mặt lên nhìn trần nhà, trong mắt hiện ra lệ quang.

‘Tiểu tử a, cuối cùng ta cũng đợi được ngươi.’

Bạn đang đọc truyện *Thần Bí Thương Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.